3 1761 08825113 7

Presented to
The Library
of the
University of Toronto
by

Jowett M.A.

HANDBOUND
AT THE
UNIVERSITY OF
TORONTO PRESS

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

https://archive.org/details/platonisetguevel02plat

Gr
718Be

PLATONIS

ET QUÆ

VEL PLATONIS ESSE FERUNTUR

VEL PLATONICA SOLENT COMITARI

SCRIPTA GRÆCE OMNIA

AD CODICES MANUSCRIPTOS

RECENSUIT

VARIASQUE INDE LECTIONES

DILIGENTER ENOTAVIT

IMMANUEL BEKKER.

ANNOTATIONIBUS INTEGRIS

STEPHANI, HEINDORFII, HEUSDII, WYTTENBACHII, LINDAVII, BOECKHIIQUE

ADJICIUNTUR MODO NON INTEGRÆ

SERRANI, CORNARII, THOMPSONI, FISCHERI, GOTTLEBERI, ASTII, BUTMANNI, ET STALBAUMI,

NECNON EX COMMENTARIIS ALIORUM

CURIOSE EXCERPTA.

VOL. II.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.
SUMPTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

MDCCCXXVI.

I.
3877
DEPARTMENTAL LIBRARY.

B

8020

IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

	PAG.
ΛΑΧΗΣ	1
ΧΑΡΜΙΔΗΣ	41
ΕΥΘΥΦΡΩΝ	93
ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ . . .	169
ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ . .	273
ΚΡΙΤΩΝ	367
ΙΩΝ	423

ΛΑΧΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ, ΜΕΛΗΣΙΑΣ, ΝΙΚΙΑΣ, ΛΑΧΗΣ, ΠΑΙΔΕΣ ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΜΕΛΗΣΙΟΥ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ARGUMENTUM.

Agitur de fortitudine. non tamen primarius hic est dialogi istius finis. Propositum enim est Platoni ostendere, civiles illos homines, quos vocat, et cum quibus non minus erat ipsi certamen, quam cum Sophistis, ignorare veram rationem instituendæ juventutis, quam externis et adventitiis tantum exercitationibus, veluti armorum tractandorum, rei equestris, et hujusmodi rerum peritiis circumscribebant: virtutem autem, quæ fons est et caput veræ institutionis, et ad quam omnes illæ peritiæ revocari debent, secure prætermittebant. Inconsultam autem civilium hominum de liberis instituendis curam, in duorum senum, Lysimachi et Melesiæ, personis repræsentat. His Laches, ipsorum amicus, (ex cujus nomine appellationem habuit hic Dialogus) consulit, ut Socratem adeant, et in ejus consilio acquiescant: id est, ut depromatur veræ *παιδείας* cognitio e philosophiæ penu: non tamen temere atque indiscriminatim, sed ex prudentum sanorumque præceptorum ore, quorum vita verbis respondeat; non autem eorum, qui virtutem ore profitentes, turpiter et dissolute vivant.

ΛΑΧΗΣ.

§. 1. Τεθέασθε μὲν τὸν ἄνδρα μαχόμενον ἐν ὅπλοις, ὦ Νικία τε καὶ Λάχης· οὗ δ' ἕνεκα ὑμᾶς ἐκελεύσαμεν συνθεάσασθαι[a] ἐγώ τε καὶ Μελησίας ὅδε, τότε μὲν οὐκ εἴπομεν, νῦν δ' ἐροῦμεν. ἡγούμεθα γὰρ χρῆναι πρός γε ὑμᾶς παῤῥησιάζεσθαι. εἰσὶ γάρ τινες οἳ τῶν τοιούτων καταγελῶσι, καὶ ἐάν τις αὐτοῖς συμβουλεύσηται,[b] οὐκ ἂν εἴποιεν ἃ νοοῦσιν, ἀλλὰ στοχαζόμενοι τοῦ συμβουλευομένου ἄλλα λέγουσι[c] παρὰ τὴν ἑαυτῶν[d] δόξαν· ὑμᾶς δὲ[e] ἡμεῖς ἡγησάμενοι καὶ ἱκανοὺς γνῶναι καὶ γνόντας ἁπλῶς ἂν εἰπεῖν[f] ἃ δοκεῖ ὑμῖν, οὕτω παρελάβομεν ἐπὶ τὴν συμβουλὴν περὶ ὧν μέλλομεν[g] ἀνακοινοῦσθαι. ἔστιν οὖν τοῦτο[h] περὶ οὗ πάλαι τοσαῦτα[i] προοιμιάζομαι, τόδε. ἡμῖν εἰσὶν υἱεῖς οὑτοί, ὅδε μὲν τοῦδε, πάππου ἔχων ὄνομα, Θουκυδίδης, ἐμὸς[j] δὲ[k] οὗ ὅδε, παππῷόν τε[l] καὶ οὗτος ὄνομ' ἔχει[m] τοὐμοῦ πατρός· Steph. II. 178. — Bek. I. i. 251. II. 179.

CODICES QUATTUORDECIM,
ΑΓΘΞΣBCEGwyεfr.

[a] συνθεάσασθαι Ξε et γρ BCy, συνθεάσασθε Α, συντεθέασθε Θ: συντεθεᾶσθαι *s. νοοῦσι —[b] συμβουλεύηται f.—[c] λέγουσι ΣBw, νοοῦσι ΑΘG.—[d] αὐτῶν Α, αὐτῶν Θr.—[e] γαρ E.—[f] εἰπεῖν ἂν f.—[g] ἐμέλλομεν Es.—[h] τοῦτο expungit Γ.—[i] τοσαῦτα πάλαι f.—[j] ἐνὸς e.—[k] δ' f.—[l] παππῷον δὲ r, παππῶι τε corr Α: παππὼ ὄντε Es.—

§. 1. συντεθεᾶσθαι] γρ. συνθεάσασθαι. STEPH.

παππωὸ] Si πάππω legatur, mutato accentu, ne sic quidem hujus orationis structura stare potest, sed aliqua deesse videntur. Pro ἔχειν autem reponendum fuerit ἔχει: nisi infinitivus ille ex quibusdam præcedentibus verbis (quæ omissa sint) pendeat. STEPH.

Ἀριστείδην γὰρ αὐτὸν καλοῦμεν. ἡμῖν οὖν τούτων[n] δέδοκ-
1. i. 252. ται ἐπιμεληθῆναι ὡς οἷόν τε μάλιστα, καὶ μὴ ποιῆσαι ὅ περ οἱ πολλοί, ἐπειδὴ μειράκια γέγονεν, ἀνεῖναι αὐτοὺς ὅ τι βούλονται ποιεῖν, ἀλλὰ νῦν δὴ[o] καὶ ἄρχεσθαι αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι καθ' ὅσον οἷοί τ' ἐσμέν. εἰδότες οὖν καὶ ὑμῖν υἱεῖς ὄντας[p] ἡγησάμεθα μεμεληκέναι περὶ αὐτῶν, εἴ πέρ τισιν ἄλλοις, πῶς ἂν θεραπευθέντες γένοιντο ἄριστοι· εἰ δ' ἄρα[q] πολλάκις[r] μὴ προσεσχήκατε τὸν νοῦν τῷ τοιούτῳ, ὑπομνήσοντες[s] ὅτι οὐ χρὴ αὐτοῦ ἀμελεῖν, καὶ παρακαλοῦντες ὑμᾶς ἐπὶ τὸ ἐπιμέλειάν τινα ποιήσασθαι τῶν υἱέων κοινῇ μεθ' ἡμῶν. ὅθεν δὲ ἡμῖν ταῦτ' ἔδοξεν,[t] ὦ Νικία τε καὶ Λάχης, χρὴ ἀκοῦσαι, κἂν ᾖ ὀλίγῳ μακρότερα.[u] [§. 2.] Συσσιτοῦμεν γὰρ δὴ[v] ἐγώ[w] τε καὶ Μελησίας ὅδε, καὶ[x] ἡμῖν τὰ μειράκια παρασιτεῖ. ὅ περ οὖν καὶ ἀρχόμενος εἶπον τοῦ λόγου, παῤῥησιασόμεθα πρὸς ὑμᾶς. ἡμῶν[y] γὰρ ἑκάτερος περὶ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς πολλὰ καὶ[z] καλὰ ἔργα ἔχει λέγειν[a] πρὸς τοὺς νεανίσκους, καὶ ὅσα ἐν πολέμῳ εἰργάσαντο καὶ ὅσα ἐν εἰρήνῃ, διοικοῦντες τά τε τῶν ξυμμάχων[b] καὶ τὰ τῇδε[c] τῆς πόλεως· ἡμέτερα δ' αὐτῶν ἔργα οὐδέτερος ἔχει λέγειν. ταῦτα δὴ ὑπαισχυνόμεθά[d] τε τούσδε[e] καὶ αἰτιώ-
1. i. 253. μεθα[f] τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι ἡμᾶς μὲν[g] εἴων τρυφᾶν, ἐπειδὴ μειράκια ἐγενόμεθα, τὰ δὲ τῶν ἄλλων πράγματα ἔπραττον· καὶ τοῖσδε τοῖς νεανίσκοις αὐτὰ ταῦτα ἐνδεικνύμεθα,[h] λέγοντες ὅτι εἰ μὲν ἀμελήσουσιν ἑαυτῶν καὶ μὴ[i] πείσονται ἡμῖν, ἀκλεεῖς γενήσονται,[j] εἰ δ' ἐπιμελήσονται,[k] τάχ' ἂν τῶν ὀνομάτων ἄξιοι γένοιντο ἃ ἔχουσιν. οὗτοι μὲν οὖν φασὶ πείσεσθαι· ἡμεῖς δὲ δὴ[l] τοῦτο σκοποῦμεν, τί ἂν οὗτοι μαθόντες ἢ ἐπιτηδεύσαντες ὅτι ἄριστοι γένοιντο. εἰσηγήσατο οὖν τις ἡμῖν καὶ[m] τοῦτο τὸ μάθημα, ὅτι[n] καλὸν εἴη τῷ νέῳ[o] μαθεῖν ἐν ὅπλοις μάχεσθαι· καὶ ἐπήνει τοῦτον ὃν νῦν ὑμεῖς ἐθεάσασθε ἐπιδεικνύμενον· κἄτ' ἐκέλευε

[m] ἔχειν s.—[n] τούτων οὖν f.—[o] δεῖ G.—[p] ὄντες f.—[q] ἃ w.—[r] πολλάκις...ἀμελεῖν om w.—[s] ὑπομνήσαντες G.—[t] ἔδοξε ταῦτα f.—[u] μικρότερα G, κακώτερα w.—[v] γὰρ δὴ om f.—[w] καὶ ἐγώ Ξ.—[x] καὶ ante ἡμῖν om pr Y.—[y] ὑμῶν r, ἡμᾶς Θ.—[z] καὶ πολλὰ Ξ.—[a] λέγει ἔχειν ε.—[b] ξ. Γ.—[c] τῆσδε om Efs.—[d] ὑπεσχόμεθα E.—[e] τοῖσδε ΓΞΣBCEuyε, τυῦσδε f.—[f] αἰτιούμεθα Ξ.—[g] μὲν om f.—[h] ἐκδεικνύμεθα wfs.—[i] μὴ om G.—[j] γένωνται r.—[k] ἐπιμελήσαιντο ΞG.—[l] δὴ om s.—[m] καὶ om r.—[n] ὡς ην

θεάσασθαι.[p] ἔδοξε δὴ[q] χρῆναι αὐτούς τε[r] ἐλθεῖν ἐπὶ θέαν τἀνδρὸς[s] καὶ ὑμᾶς συμπαραλαβεῖν ἅμα μὲν συνθεατάς,[t] ἅμα δὲ συμβούλους τε καὶ κοινωνούς, ἐὰν βούλησθε, περὶ τῆς τῶν υἱέων ἐπιμελείας. ταῦτ' ἐστὶν ἃ ἐβουλόμεθα ὑμῖν II. 180.
ἀνακοινώσασθαι. ἤδη οὖν ὑμέτερον μέρος[u] συμβουλεύειν καὶ περὶ τούτου τοῦ μαθήματος, εἴτε δοκεῖ χρῆναι[v] μανθάνειν εἴτε μή, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, εἴ τι ἔχετε ἐπαινέσαι[w] μάθημα νέῳ ἀνδρὶ ἢ ἐπιτήδευμα, καὶ περὶ τῆς κοινωνίας λέγειν ὁποῖόν τι ποιήσετε.

§. 3. ΝΙ. Ἐγὼ μέν, ὦ Λυσίμαχε καὶ Μελησία, ἐπαινῶ τε ὑμῶν τὴν διάνοιαν καὶ κοινωνεῖν ἕτοιμος, οἶμαι δὲ καὶ I. i. 254.
Λάχητα τόνδε.

ΛΑ. Ἀληθῆ γὰρ οἴει, ὦ Νικία, ὡς[x] ὅ γε[y] ἔλεγεν[z] ὁ Λυσίμαχος ἄρτι[a] περὶ τοῦ πατρὸς τοῦ[b] αὐτοῦ τε[c] καὶ τοῦ Μελησίου,[d] πάνυ μοι δοκεῖ εὖ εἰρῆσθαι καὶ εἰς ἐκείνους καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς ἅπαντας ὅσοι τὰ τῶν πόλεων πράττουσιν, ὅτι αὐτοῖς σχεδόν τι ταῦτα[e] ξυμβαίνει[f] ἃ οὗτος λέγει καὶ[g] περὶ παῖδας καὶ περὶ τἆλλα ἴδια, ὀλιγωρεῖσθαί τε καὶ ἀμελῶς διατίθεσθαι. ταῦτα μὲν οὖν [h]καλῶς[i] λέγεις, ὦ Λυσίμαχε· ὅτι δ' ἡμᾶς μὲν[k] συμβούλους παρακαλεῖς[l] ἐπὶ τὴν τῶν νεανίσκων παιδείαν,[m] Σωκράτη[n] δὲ τόνδε οὐ παρακαλεῖς, θαυμάζω, πρῶτον μὲν ὄντα δημότην, ἔπειτ'[o] ἐνταῦθ' ἀεὶ τὰς διατριβὰς ποιούμενον, ὅπου τί ἐστι τῶν τοιούτων ὧν σὺ ζητεῖς περὶ τοὺς νέους ἢ μάθημα ἢ ἐπιτήδευμα καλόν.

ΛΥ. Πῶς λέγεις, ὦ Λάχης; Σωκράτης γὰρ ὅδε[p] τινὸς[q] τῶν τοιούτων ἐπιμέλειαν πεποίηται;

ΛΑ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Λυσίμαχε.

ΝΙ. Τοῦτο μέν σοι[r] κἂν ἐγὼ[s] ἔχοιμι εἰπεῖν οὐ χεῖρον Λάχητος· καὶ γὰρ αὐτῷ[t] μοι ἔναγχος ἄνδρα προὐξένησε τῷ υἱεῖ διδάσκαλον μουσικῆς, Ἀγαθοκλέους μαθητὴν Δά-

Θ, ὅτι οὐ Α.—[o] τὸν νέον G.—[p] θεάσεσθαι Α.—[q] δὲ f.—[r] τε καὶ Ξ.—[s] τοὺς ἄνδρας r.—[t] θεατὰς ς.—[u] γένος ΑΘ.—[v] χρὴν ἢ ΑΘ, χρὴ f.—[w] ἐπαινέσειν G.—[x] καὶ γ.—[y] ὅδε f.—[z] ἔλεγχος G.—[a] ὁ λυσίμαχος ὅδε ἄρτι r.—[b] τοῦ ante αὐτοῦ add ΑΘ.—[c] τε om f.—[d] μιλησίου Α.—[e] ταῦτα ΑΘρ: ταυτὰ *ς.—[f] ξ. Ξ.—[g] καὶ post λέγει om Cγ.—[h] καλεῖς Α.—[i] καλῶς...συμβούλους om Θ.—[k] καὶ f.—[l] καλεῖς Θ.—[m] παίδειαν Α.—[n] σωκράτην fr, σωκράτης ς.—[o] ἔπειτ' Γ.—[p] ὧδε r.—[q] τίνος γcf.—[r] μέν σοι ΑΓΞΣCEGwγcfr: μέντοι *ς.—[s] κἀγὼ ΞG.—[t] αὐτός r.—[u] δάμονα w.—[v] ὑπό-

μωνα,[u] ἀνδρῶν χαριέστατον οὐ μόνον τὴν μουσικήν, ἀλλὰ καὶ τἆλλα ὁπόσου[v] βούλει ἄξιον συνδιατρίβειν[w] τηλικούτοις νεανίσκοις.

§. 4. ΛΥ. Οὔ τοί[x] τι,[y] ὦ Σώκρατές τε καὶ Νικία καὶ Λάχης, οἱ ἡλίκοι[z] ἐγὼ[a] ἔτι γιγνώσκομεν τοὺς νεωτέρους, ἅτε κατ' οἰκίαν τὰ πολλὰ[b] διατρίβοντες[c] ὑπὸ τῆς ἡλικίας· ἀλλ' εἴ τι καὶ σύ, ὦ παῖ Σωφρονίσκου, ἔχεις τῷδε τῷ σαυτοῦ δημότῃ ἀγαθὸν συμβουλεῦσαι, χρὴ συμβουλεύειν. δίκαιος δ'[d] εἶ· καὶ γὰρ πατρικὸς ἡμῖν φίλος τυγχάνεις ὤν. ἀεὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ὁ σὸς πατὴρ ἑταίρω τε καὶ φίλω ἦμεν, καὶ πρότερον ἐκεῖνος ἐτελεύτησε πρίν τι ἐμοὶ διενεχθῆναι. περιφέρει δέ[e] τίς με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων· τὰ γὰρ μειράκια τάδε πρὸς ἀλλήλους οἴκοι διαλεγόμενοι[f] θαμὰ ἐπιμέμνηνται[g] Σωκράτους καὶ σφόδρα ἐπαινοῦσιν, οὐ μέντοι πώποτέ αὐτοὺς ἀνηρώτησα[h] εἰ τὸν
II. 181. Σωφρονίσκου λέγοιεν. ἀλλ', ὦ παῖδες, λέγετέ μοι, ὅδ' ἐστὶ Σωκράτης, περὶ οὗ ἑκάστοτε μέμνησθε;[i]

ΠΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ πάτερ, οὗτος.

ΛΥ. Εὖ γε νὴ τὴν Ἥραν,[k] ὦ Σώκρατες, ὅτι ὀρθοῖς τὸν πατέρα, ἄριστον ἀνδρῶν ὄντα καὶ ἄλλως καὶ
I. i. 256. δὴ καὶ ὅτι οἰκεῖα τά τε[l] σὰ ἡμῖν ὑπάρξει[m] καὶ σοὶ τὰ ἡμέτερα.

ΛΑ. Καὶ μήν, ὦ Λυσίμαχε, μὴ ἀφίεσό γε τἀνδρός,[n] ὡς ἐγὼ καὶ ἄλλοθί γε αὐτὸν ἐθεασάμην οὐ μόνον τὸν πατέρα ἀλλὰ καὶ τὴν[o] πατρίδα ὀρθοῦντα· ἐν γὰρ τῇ ἀπὸ Δηλίου φυγῇ μετ' ἐμοῦ ξυνανεχώρει,[p] κἀγώ σοι λέγω ὅτι εἰ οἱ ἄλλοι[q] ἤθελον τοιοῦτοι[r] εἶναι, ὀρθὴ ἂν ἡμῶν ἡ[s] πόλις ἦν καὶ οὐκ ἂν ἔπεσε τότε τὸ[t] τοιοῦτον πτῶμα.

§. 5. ΛΥ. [w]Ω Σώκρατες, οὗτος μέντοι ὁ ἔπαινός ἐστι

σου ΘGr, ὅσα Γ: ὁπόσα *s.—[w] διατρίβειν r.—[x] οὖτοι Σr, οὔτι w.—[y] τοι ur, τὲ f.—[z] ἡλίκοι ΑΓΘBGfr: ἥλικες cum *s corr Ξ.—[a] ante ἐγὼ omisi καὶ cum ΑΘ.—[b] τὰ πολλὰ κατ' οἰκίαν Es.—[c] διατρίβοντας r.—[d] γὰρ f.—[e] δή f.—[f] διαλεγόμενοι ΑΘGr.—[g] ἐπιμέμνηται r.—[h] ἀνηρώτησα post σωφρονίσκου ponit f.—[i] μέμνησθε ἑκάστοτε Σ, ἑκάστοτε ἐμέμνησθε *s.—[k] ἄραν E.—[l] libri γε.—[m] ὑπάρχει f.—[n] τοῦ ἀνδρός Es.—[o] τὴν om Γ.—[p] ξ. Θ et corr Α.—[q] ὅτι εἰ οἱ ἄλλοι r, ὅτι οἱ ἄλλοι Θf, ὅτι εἰ ἄλλοι *s.—[r] τοιοῦτον G.—[s] ἡ' μὴ Γ.—[t] τὸ add Γ.—[u] νῦν ἐπαινεῖ w, ἐπαινῇ

καλός, ὃν σὺ νῦν ἐπαινεῖ[u] ὑπ' ἀνδρῶν ἀξίων πιστεύεσθαι καὶ εἰς ταῦτ' εἰς ἃ οὗτοι[v] ἐπαινοῦσιν. εὖ οὖν ἴσθι[w] ὅτι ἐγὼ ταῦτ'[x] ἀκούων χαίρω ὅτι εὐδοκιμεῖς.[y] καὶ σὺ δὲ ἡγοῦ με[z] ἐν[a] τοῖς γ'[b] εὐνουστάτοις σοι[c] εἶναι. χρῆν μὲν οὖν καὶ πρότερόν σε[d] φοιτᾶν αὐτὸν[e] παρ' ἡμᾶς καὶ οἰκείους ἡγεῖσθαι, ὥς περ τὸ δίκαιον· νῦν δ'[f] οὖν ἀπὸ τῆσδε[g] τῆς ἡμέρας, ἐπειδὴ ἀνεγνωρίσαμεν[h] ἀλλήλους, μὴ ἄλλως ποίει, ἀλλὰ σύνισθί τε[i] καὶ γνώριζε καὶ ἡμᾶς καὶ τούσδε τοὺς νεωτέρους, ὅπως[j] ἂν διασώζητε καὶ ὑμεῖς τὴν ἡμετέραν φιλίαν.[k] ταῦτα μὲν οὖν καὶ σὺ ποιήσεις καὶ ἡμεῖς σε καὶ[l] αὖθις ὑπομνήσομεν· περὶ δὲ ὧν[m] ἠρξάμεθα τί φατε; τί δοκεῖ; τὸ μάθημα τοῖς μειρακίοις ἐπιτήδειον εἶναι ἢ οὔ, τὸ μαθεῖν ἐν ὅπλοις μάχεσθαι; I. i. 257.

ΣΩ. Ἀλλὰ καὶ τούτων πέρι, ὦ Λυσίμαχε, ἔγωγε πειράσομαι συμβουλεύειν ἄν τι δύνωμαι, καὶ αὖ ἃ προκαλεῖ[n] πάντα ποιεῖν. δικαιότατον[o] μέντοι[p] μοι δοκεῖ εἶναι, ἐμὲ νεώτερον ὄντα τῶνδε[q] καὶ ἀπειρότερον[r] τούτων[s] ἀκούειν πρότερον τί[t] λέγουσι καὶ μανθάνειν παρ'[u] αὐτῶν· ἐὰν δ' ἔχω τι ἄλλο παρὰ τὰ ὑπὸ τούτων λεγόμενα, τότ' ἤδη διδάσκειν καὶ πείθειν καὶ σὲ καὶ τούτους. ἀλλ', ὦ Νικία, τί οὐ λέγει[v] πότερος[w] ὑμῶν;[x]

§. 6. ΝΙ. Ἀλλ' οὐδὲν κωλύει, ὦ Σώκρατες. δοκεῖ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο[y] τὸ μάθημα τοῖς νέοις ὠφέλιμον εἶναι ἐπίστασθαι[z] πολλαχῇ. καὶ γὰρ τὸ μὴ ἄλλοθι[a] διατρίβειν, ἐν

νῦν f.—[v] νῦν f.—[w] ἴσθ' w.—[x] ταῦτ' Γ.—[y] εὐδοκίμως ΑΘ, εὐδοκιμεῖ γ.—[z] καὶ σὺ δὲ ἡγοῦ w: κἀμὲ δὲ ἡγοῦμαι Es.—[a] ὅτι ἐν f.—[b] γ' add ΑΘ.—[c] σου G.—[d] σε corr Γ: γε *s.—[e] αὐτόν σε rc Σ.—[f] δ' om f.—[g] δὲ ΑΘ.—[h] ἀνεχωρίσαμεν w.—[i] γε E, om f.—[j] ὅπερ pr Γ.—[k] καλίαν G.—[l] καὶ om Γ.—[m] περὶ ὧν δὲ f.—[n] προκαλεῖ w.—[o] δικαιώτατον G.—[p] μέντοι om f.—[q] τούτων Es.—[r] ἀπειρότατον C.—[s] τῶνδε Es.—[t] τι πρότερον G.—[u] παρ'...πείθειν om w.—[v] λέγεις Ξs.—[w] πότερος ΑΘΣBCE et γρ Ξ, ὁπότερος Γ: πρότερος Ξγs.—[x] ἡμῶν Ξs.—[y] ἐμοὶ τοῦτο ΑΘ: ἐμοὶ καὶ τοῦτο *s.—[z] ὠφέλιμον εἶναι ἐπίστασθαι om γ.—[a] ἄλλοθεν γ.—[b] ἔχειν ΓΣBCEGwyef.—

§. 5. οὗτος μέντοι ὁ ἔπαινος] Vertit Ficinus: *optima hæc laus est, o Socrates, quæ tibi nunc a viris fide dignis tribuitur, qui in iisdem laudandi et ipsi sunt, in quibus te laudant.* E qua versione elegantem elicere lectionem licet:—πιστεύεσθαι καὶ ἐπαινεῖσθαι εἰς ταῦτα (f. ταυτὰ) εἰς ἃ αὐτοὶ ἐπαινοῦσιν. Redde: *pulera est sane, o Socrates, qua tu nunc celebraris, laudatio, profecta illa a viris et fide dignis et eadem, qua celebrant, laudatione celebrandis.* Heusd.

πρότερόν σε φοιτ.] γρ. πρόθυμότερον. Steph.

οἷς δὴ φιλοῦσιν οἱ νέοι τὰς διατρῖβὰς ποιεῖσθαι, ὅταν σχολὴν ἄγωσιν, ἀλλ᾽ ἐν τούτῳ εὖ ἔχει,[b] ὅθεν καὶ τὸ σῶμα βέλτιον ἴσχειν ἀνάγκη—οὐδενὸς γὰρ τῶν γυμνασίων φαυ-
II. 182. λότερον, οὐδ᾽ ἐλάττω[c] πόνον ἔχει—, καὶ ἅμα προσήκει μάλιστ᾽ ἐλευθέρῳ τοῦτό τε[d] τὸ γυμνάσιον καὶ ἡ[e] ἱππική· οὗ γὰρ ἀγῶνος ἀθληταί ἐσμεν καὶ ἐν οἷς ἡμῖν ὁ ἀγὼν πρόκειται, μόνοι οὗτοι γυμνάζονται οἱ[f] ἐν τούτοις τοῖς[g] περὶ τὸν πόλεμον ὀργάνοις γυμναζόμενοι. ἔπειτα ὀνήσει μέν τι[h] τοῦ-
I. i. 258. το[i] τὸ μάθημα καὶ ἐν τῇ μάχῃ αὐτῇ, ὅταν ἐν τάξει δέῃ μάχεσθαι μετὰ πολλῶν ἄλλων·[k] μέγιστον μέντοι αὐτοῦ ὄφελος, ὅταν λυθῶσιν αἱ τάξεις καὶ ἤδη τι δέῃ μόνον πρὸς μόνον ἢ διώκοντα ἀμυνομένῳ τινὶ ἐπιθέσθαι ἢ καὶ ἐν φυγῇ ἐπιτιθεμένου[l] ἄλλου ἀμύνασθαι αὐτόν· οὔτ᾽ ἂν[m] ὑπό γε ἑνὸς εἷς ὁ τοῦτ᾽ ἐπιστάμενος οὐδὲν ἂν πάθοι, ἴσως δ᾽ οὐδὲ[n] ὑπὸ πλειόνων, ἀλλὰ πανταχῇ ἂν ταύτῃ πλεονεκτοῖ.[o] ἔτι δὲ καὶ εἰς ἄλλου καλοῦ μαθήματος ἐπιθυμίαν παρακαλεῖ τὸ τοιοῦτον· πᾶς γὰρ ἂν μαθὼν ἐν ὅπλοις μάχεσθαι ἐπιθυμήσειε καὶ[p] τοῦ ἑξῆς μαθήματος τοῦ περὶ τὰς τάξεις,[q] καὶ ταῦτα λαβὼν καὶ φιλοτιμηθεὶς ἐν αὐτοῖς ἐπὶ πᾶν ἂν[r] τὸ περὶ τὰς στρατηγίας ὁρμήσειε·[s] καὶ ἤδη δῆλον ὅτι τὰ τούτων ἐχόμενα καὶ μαθήματα πάντα καὶ ἐπιτηδεύματα πάντα[t] καὶ καλὰ[u] καὶ πολλοῦ ἄξια ἀνδρὶ μαθεῖν[v] τε καὶ ἐπιτηδεῦσαι, ὧν καθηγήσαιτ᾽ ἂν τοῦτο τὸ μάθημα. προσθήσομεν δ᾽[w] αὐτῷ οὐ σμικρὰν προσθήκην, ὅτι πάντα ἄνδρα ἐν πολέμῳ καὶ θαῤῥαλεώτερον καὶ ἀνδρειότερον ἂν ποιήσειεν αὐτὸν

[c] ἧττω Γ.—[d] γε Ξωσ.—[e] ἡ om Σ.—[f] γυμνάζονται καὶ οἱ f.—[g] τοῖς τὸν Α.—[h] τε w, τοι fr, om Eσ.—[i] τοῦτο om Γ.—[k] πολλῶν καὶ ἄλλων f.—[l] ἐπιθεμένου r.—[m] ὅταν ΑΘGr.—[n] οὐδ᾽ w, om r.—[o] πλεονεκτοίη r.—[p] ἐπιθυμήσειέ γε καὶ f.—[q] πράξεις w.—[r] ἂν om ϱ.—[s] ἁρμόσειε r.—[t] πάντα add ΘGr.—[u] καὶ καλὰ om pr Ξ.—[v] τ

§. 6. καὶ ἤδη δῆλον κ. τ. λ.] Ornata Niciae et composita oratione exercitationem laudaverat, qua armis pugnatur: ac postquam omnem ejus utilitatem exposuit, hoc item ad ipsius commendationem affert, quod aliarum etiam omnium, quibus conjuncta est, disciplinarum studium excitet. Cui laudationi hæc subjicit: καὶ ἤδη δῆλον, ὅτι τὰ τούτων ἐχόμενα καὶ μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα, καὶ καλὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια ἀνδρὶ μαθεῖν τε καὶ ἐπιτηδεῦσαι, ὧν καθηγήσαιτ᾽ ἂν τοῦτο τὸ μάθημα. Frigide sane ac languide! Sed suam orationi vim omnem atque efficaciam restitueris, si legas: καὶ τί δεῖ δηλοῦν, ὅτι —; *Et quid opus est declarare, disciplinas, quibus hæc conjuncta est exercitatio, præclaras esse omnes et cognitu dignissimas?* Heusd.

αὐτοῦ οὐκ ὀλίγῳ[x] αὕτη ἡ ἐπιστήμη. μὴ ἀτιμάσωμεν δὲ εἰπεῖν, εἰ καί τῳ[y] σμικρότερον δοκεῖ εἶναι, ὅτι καὶ εὐσχημονέστερον ἐνταῦθα οὗ χρὴ τὸν ἄνδρα εὐσχημονέστερον[z] φαίνεσθαι, οὗ[a] ἅμα καὶ δεινότερος τοῖς ἐχθροῖς φανεῖται διὰ τὴν εὐσχημοσύνην. ἐμοὶ μὲν οὖν,[b] ὦ Λυσίμαχε, ὡς περ I. i. 259.
λέγω, δοκεῖ τε χρῆναι διδάσκειν τοὺς νεανίσκους[c] ταῦτα καὶ δι' ἃ δοκεῖ εἴρηκα· Λάχητος δ', εἰ[d] τι παρὰ ταῦτα λέγει,[e] κἂν αὐτὸς ἡδέως ἀκούσαιμι.

§. 7. ΛΑ. Ἀλλ' ἔστι μέν, ὦ Νικία, χαλεπὸν λέγειν περὶ ὁτουοῦν μαθήματος, ὡς οὐ χρὴ μανθάνειν· πάντα γὰρ ἐπίστασθαι ἀγαθὸν δοκεῖ εἶναι. καὶ δὴ καὶ τὸ ὁπλιτικὸν[f] τοῦτο, εἰ μέν ἐστι μάθημα, ὅ πέρ[g] φασιν οἱ διδάσκοντες, καὶ οἷον Νικίας λέγει, χρὴ αὐτὸ[h] μανθάνειν· εἰ δ' ἔστι μὲν[i] μὴ[j] μάθημα, ἀλλ' ἐξαπατῶσιν οἱ ὑπισχνούμενοι, ἢ μάθημα μὲν[k] τυγχάνει ὄν, μὴ μέντοι τι[l] πάνυ σπουδαῖον, τί[m] καὶ[n] δέοι ἂν αὐτὸ μανθάνειν; Λέγω δὲ ταῦτα περὶ αὐτοῦ εἰς τάδε[o] ἀποβλέψας, ὅτι οἶμαι ἐγὼ τοῦτο, εἴ τι[p] ἦν, οὐκ ἂν λελῆθέναι Λακεδαιμονίους, οἷς οὐδὲν ἄλλο μέλει ἐν[q] τῷ βίῳ ἢ τοῦτο ζητεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν, ὅ τι ἂν μαθόντες καὶ ἐπιτηδεύσαντες πλεονεκτοῖεν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον. II. 183.
εἰ δ' ἐκείνους ἐλελήθει, ἀλλ' οὐ τούτους[r] γε τοὺς διδασκάλους αὐτοῦ λέληθεν αὐτὸ τοῦτο, ὅτι ἐκεῖνοι μάλιστα τῶν Ἑλλήνων σπουδάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις καὶ ὅτι παρ' ἐκείνοις ἄν τις τιμηθεὶς εἰς ταῦτα καὶ παρὰ τῶν ἄλλων πλεῖστ' ἂν ἐργάζοιτο[s] χρήματα, ὡς πέρ γε καὶ τραγῳδίας I. i. 260.
ποιητὴς παρ' ἡμῖν τιμηθείς. τοιγάρτοι ὃς[t] ἂν οἴηται τραγῳδίαν καλῶς ποιεῖν,[u] οὐκ ἔξωθεν κύκλῳ περὶ τὴν Ἀττικὴν

—[v] μαθεῖν ἀνδρὶ G.—[w] δ' om Σ.—[x] ὀλίγον Υ.—[y] καὶ τῶι Α.—[z] εὐσχημονέστατον ερον G, εὐσχημονέστατον Ξ.—[a] οὖν ΑΘ.—[b] οὖν om f.—[c] τοὺς νεανίσκους διδάσκειν f.—[d] ἤ w.—[e] λέγοι w.—[f] ὁπλητικὸν E.—[g] ὥσπερ Γ.—[h] αὐτὸν ΑΘ.—[i] μὲν αὐτὸ f.—[j] μὴ om w et pr Α.—[k] μὲν om f.—[l] τι ante πάνυ add ΓΘΣBCGwyεϒ : τοι E.—[m] τί om ΓΘΣBCGwyεf.—[n] μὴ καὶ E, οὐ corr Γ.—[o] τόδε y.—[p] ὅτι Γ.—[q] μέλλειν f.—[r] τούς w.—[s] ἐργάζηται f.—[t] ὡς Θ.—[u] ποιεῖς f.—[v] ἐρῶ ΑΘ.—[w] ἄβατον corr Γ.—

§. 6. δοκεῖ] Malim δοκοῖ. Perperam autem in præc. edit. καὶ τῷ, pro καί τῳ, id est καί τινι. STEPH.

οὗ ἅμα καὶ δεινότερος] Fortasse scribserat Plato, οὗ ἅμα καὶ δεινότερον, δεινότερος τοῖς ἐχθρ. &c. ut post δεινότερον subaudiatur ex præced. χρὴ φαίνεσθαι STEPH.

κατὰ τὰς ἄλλας πόλεις ἐπιδεικνύμενος περιέρχεται, ἀλλ' εὐθὺς δεῦρο φέρεται καὶ τοῖσδ' ἐπιδείκνυσιν εἰκότως. τοὺς δὲ ἐν ὅπλοις μαχομένους ἐγὼ τούτους ὁρῶ[v] τὴν μὲν Λακεδαίμονα ἡγουμένους εἶναι ἄβατον[w] ἱερὸν καὶ οὐδὲ ἄκρῳ ποδὶ ἐπιβαίνοντας, κύκλῳ δὲ περιιόντας αὐτὴν καὶ πᾶσι μᾶλλον ἐπιδεικνυμένους, καὶ μάλιστα τούτοις οἳ κἂν[x] αὐτοὶ[y] ὁμολογήσειαν πολλοὺς σφῶν προτέρους εἶναι πρὸς τὰ τοῦ πολέμου. [§. 8.] Ἔπειτα, ὦ Λυσίμαχε, οὐ πάνυ ὀλίγοις[z] ἐγὼ[a] τούτων παραγέγονα ἐν αὐτῷ τῷ ἔργῳ, καὶ ὁρῶ οἵοί εἰσιν. ἔξεστι δὲ καὶ αὐτόθεν ἡμῖν σκέψασθαι·[b] ὡς περ γὰρ ἐπίτηδες οὐδεὶς πώποτ' εὐδόκιμος γέγονεν ἐν τῷ πολέμῳ[c] ἀνὴρ τῶν τὰ ὁπλιτικὰ[d] ἐπιτηδευσάντων. καί τοι[e] εἴς γε τἆλλα πάντα ἐκ τούτων[f] οἱ[g] ὀνομαστοὶ γίγνονται, ἐκ τῶν ἐπιτηδευσάντων[h] ἕκαστα· οὗτοι δ', ὡς ἔοικε, παρὰ τοὺς ἄλλους οὕτω σφόδρα εἰς τοῦτο[i] δεδυστυχήκασιν. ἐπεὶ καὶ τοῦτον τὸν Στησίλεων, ὃν[j] ὑμεῖς μετ' ἐμοῦ ἐν τοσούτῳ ὄχλῳ ἐθεάσασθε ἐπιδεικνύμενον καὶ τὰ μεγάλα περὶ αὐτοῦ λέγοντα ἃ ἔλεγεν, ἐτέρωθι[k] ἐγὼ κάλλιον ἐθεασάμην ἐν τῇ
I. i. 261. ἀληθείᾳ[l] ὡς ἀληθῶς ἐπιδεικνύμενον οὐχ ἑκόντα. προσβαλούσης[m] γὰρ τῆς νεὼς ἐφ' ἣν[n] ἐπεβάτευε, πρὸς ὁλκάδα τινά, ἐμάχετο ἔχων δορυδρέπανον, διαφέρον δὴ ὅπλον ἅτε καὶ αὐτὸς τῶν ἄλλων διαφέρων. τὰ μὲν οὖν ἄλλα οὐκ ἄξια[o] λέγειν περὶ τἀνδρός, τὸ δὲ σόφισμα τὸ[p] τοῦ δρεπάνου τοῦ[q] πρὸς τῇ λόγχῃ οἷον ἀπέβη. μαχομένου γὰρ αὐτοῦ ἐνέσχετό[r] που ἐν τοῖς τῆς νεὼς σκεύεσι καὶ ἀντελάβετο. εἵλκεν οὖν ὁ Στησίλεως βουλόμενος ἀπολῦσαι, καὶ οὐχ οἷός τ' ἦν· ἡ δὲ ναῦς τὴν ναῦν παρήει.[s] τέως[t] μὲν οὖν παρέθει ἐν τῇ νηὶ ἀντεχόμενος τοῦ δόρατος· ἐπεὶ δὲ δὴ[u] παρημείβετο ἡ ναῦς τὴν ναῦν καὶ ἐπέσπα αὐτὸν[v] τοῦ δόρατος ἐχόμενον,
II. 184. κατηφίει[w] τὸ δόρυ διὰ τῆς χειρός,[x] ἕως ἄκρου τοῦ στύρακος

[x] οὐκ ἂν ΑΘ.—[y] αὐτοὶ om Cy.—[z] ὃ λέγοις ε, ὃ λέγεις w.—[a] ἐγὼ...ὁρῶ om w.—ὁπλ
[b] ἐπισκέψασθαι r, σκέψεσθαι ε.—[c] πολεμικῷ f.—[d] πολιτικὰ E, πολεμικὰ f.—[e] καί τοι...ἐπιτηδευσάντων om w.—[f] τοιούτων G.—[g] οἱ om f.—[h] ἐπιτηδευμάτων r.—[i] εἰς τοῦτο σφόδρα r, τοῦτο σφόδρα f.—[j] ὃν om w.—[k] ἑτέρωθι om r.—[l] ἐν τῇ ἀληθείᾳ om r.—[m] προσβαλλούσης ε.—[n] ἧς Es.—[o] ἄξιον G.—[p] τὸ ante τοῦ om Θ.—[q] alterum τοῦ om Es.—[r] ἠνέσχετο y.—[s] παρήιειτε A, παρείη ΣBCye.—[t] ὡς ΑΘ.—[u] ἐπεὶ δὲ δὴ ΑΘG : ἐπειδὴ δὲ *s.—[v] αὐτὸ Σiε, αὐτοῦ f.—[w] κατηφίει ΞG, ἠφίει r : ἐφίει

ἀντελάβετο.[y] ἦν δὲ γέλως καὶ κρότος ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς ὁλκάδος ἐπί τε τῷ σχήματι αὐτοῦ, καὶ ἐπειδὴ βαλόντος[z] τινὸς λίθῳ παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐπὶ τὸ κατάστρωμα ἀφίεται τοῦ δόρατος, τότ' ἤδη καὶ οἱ ἐκ τῆς τριήρους οὐκέτι οἷοί τ' ἦσαν τὸν γέλωτα κατέχειν, ὁρῶντες αἰωρούμενον[a] ἐκ τῆς ὁλκάδος τὸ δορυδρέπανον ἐκεῖνο.[b] [§. 9.] Ἴσως μὲν οὖν εἴη[c] ἄν τι ταῦτα, ὥς περ Νικίας λέγει· οἷς δ' οὖν ἐγὼ ἐντετύχηκα, τοιαῦτ'[d] ἄττα ἐστίν.[e] Ὃ οὖν καὶ[f] ἐξ ἀρχῆς εἶπον, ὅτι εἴτε[g] οὕτω[h] σμικρὰς ὠφελείας[i] ἔχει μάθημα ὄν, εἴτε[j] μὴ ὃν φασὶ καὶ[k] προσποιοῦνται αὐτὸ εἶναι μάθημα, οὐκ ἄξιον ἐπιχειρεῖν μανθάνειν. καὶ γὰρ οὖν μοι δοκεῖ, εἰ μὲν δειλός τις[l] ὢν οἴοιτο δεῖν[m] αὐτὸ ἐπίστασθαι, θρασύτερος ἂν δι' αὐτὸ γενόμενος ἐπιφανέστερος γένοιτο [ἢ] οἷος ἦν· εἰ δὲ ἀνδρεῖος, φυλαττόμενος ἂν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, εἰ καὶ σμικρὸν ἐξαμάρτοι,[o] μεγάλας ἂν διαβολὰς ἴσχειν·[p] ἐπίφθονος γὰρ ἡ προσποίησις τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης, ὥστ' εἰ μή τι θαυμαστὸν ὅσον διαφέρει τῇ ἀρετῇ τῶν ἄλλων, οὐκ ἔσθ'[q] ὅπως ἄν τις φύγοι[r] τὸ καταγέλαστος γενέσθαι φάσκων ἔχειν ταύτην τὴν ἐπιστήμην. Τοιαύτη τις ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Λυσίμαχε, ἡ περὶ τοῦτο[s] τὸ μάθημα εἶναι σπουδή· χρὴ δ' ὅ πέρ σοι ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, καὶ Σωκράτη[t] τόνδε μὴ ἀφιέναι, ἀλλὰ δεῖσθαι ξυμβουλεύειν[u] ὅπῃ δοκεῖ αὐτῷ περὶ τοῦ προκειμένου.

i. i. 262.

§. 10. ΛΥ. Ἀλλὰ δέομαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες· καὶ

[*]ς.—[x] νεὼς f.—[y] ἐπελάβετο r.—[z] βαλλόντος ε.—[a] ἐωρούμενον ω.—[b] ἐκεῖνο E et pr Ξ et rc C cum ς: ἐκεῖνον ω, ἐκείνῳ ceteri.—[c] οἴει Ξ.—[d] τοιαῦτ' Γr, τοιαῦτα (omisso ἄττα) ω.—[e] εἰσίν Eες.—[f] καὶ om f.—[g] εἴτε om ΣBCEωγε et pr Γ: εἴτε... ὂν om r.—[h] οὕτω om f.—[i] ὠφελίας Ζf.—[j] εἰ δὲ Θ.—[k] καὶ om Θ.—[l] τι Ξ.—[m] δεῖν om ΖΘr, post αὐτὸν collocant ΓΣBCEωγεf: αὐτὸν enim (vel cum r αὐτὸν) omnes præter rc Γ, qui cum ς αὐτὸ.—[o] ἐξαμάρτη r.—[p] ἔσχειν ω.—[q] ἔτι f.—[r] φύγη

§. 10. ἀλλὰ δέομαι ἔγωγε] Postquam Nicias et Laches de exercitatione illa suam uterque sententiam professus, alter eam laudibus extulit, alter autem vituperavit ridendamque proposuit, dubius hæret Lysimachus, utram utri sententiam præferat, nec videt, utilisne judicanda sit an supervacanea exercitatio. Qua fluctuans dubitatione confugit ad Socratem, ejusque arbitrium ac judicium expetit: ἀλλὰ δέομαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, καὶ γὰρ ὥσπερ ἐπὶ τοῦ διακρινοῦντος δοκεῖ μοι δεῖν ἡμῖν ἡ βουλή. In quibus verbis, uti nemo non reprehendit ἐπί, ita delendum id esse existimare quis possit. Sed malim equidem: καὶ γὰρ ὥσπερ ἐπικρινοῦντος του καὶ διακρινοῦντος δοκεῖ μοι δεῖν ἡμῖν ἡ βουλή. Rogo te, o Socrates, ut

γὰρ ὥς περ ἔτι[v] τοῦ διακρινοῦντος δοκεῖ μοι δεῖν ἡμῖν[w] ἡ βουλή.[x] εἰ μὲν γὰρ συνεφερέσθην[y] τώδε, ἧττον ἂν τοῦ[z] τοιούτου ἔδει· νῦν δέ—τὴν ἐναντίαν γάρ,[a] ὡς ὁρᾷς, Λάχης Νικίᾳ ἔθετο· εὖ[b] δὴ ἔχει ἀκοῦσαι καὶ σοῦ,[c] ποτέρῳ[d] τοῖν ἀνδροῖν σύμψηφος εἶ.

I. i. 263. ΣΩ. Τί δαί,[e] ὦ Λυσίμαχε; ὁπότερ'[f] ἂν οἱ πλείους ἐπαινῶσιν ἡμῶν, τούτοις μέλλεις χρῆσθαι;

ΛΥ. Τί γὰρ ἄν τις καὶ ποιοῖ, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἦ καὶ σύ, ὦ Μελησία,[g] οὕτως ἂν ποιοῖς; κἂν εἴ τις[h] περὶ ἀγωνίας τοῦ[i] υἱέος σοι βουλὴ εἴη τί χρὴ ἀσκεῖν,[k] ἆρα τοῖς πλείοσιν ἂν ἡμῶν πείθοιο ἢ ἐκείνῳ[l] ὅς τις τυγχάνοι[m] ὑπὸ παιδοτρίβῃ ἀγαθῷ πεπαιδευμένος καὶ[n] ἠσκηκώς;[o]

ΜΕ. Ἐκείνῳ εἰκός γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Αὐτῷ ἄρ' ἂν[p] μᾶλλον πείθοιο[q] ἢ τέτταρσιν οὖσιν ἡμῖν;

ΜΕ. Ἴσως.

ΣΩ. Ἐπιστήμῃ γάρ, οἶμαι,[r] δεῖ[s] κρίνεσθαι ἀλλ' οὐ πλήθει[t] τὸ μέλλον καλῶς κριθήσεσθαι.[u]

ΜΕ. Πῶς γὰρ οὔ;[v]

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ νῦν χρὴ[w] πρῶτον αὐτὸ τοῦτο σκέψασ-
II. 185. θαι,[x] εἰ ἔστι τις ἡμῶν τεχνικὸς περὶ οὗ βουλευόμεθα,[y] ἢ οὔ· καὶ εἰ μὲν ἔστιν, ἐκείνῳ πείθεσθαι[z] ἑνὶ ὄντι, τοὺς δ' ἄλλους ἐᾶν, εἰ δὲ μή, ἄλλον τινὰ ζητεῖν. ἢ περὶ σμικροῦ οἴεσθε[a] νυνὶ κινδυνεύειν[b] καὶ σὺ καὶ Λυσίμαχος, ἀλλ' οὐ περὶ τούτου τοῦ κτήματος ὃ τῶν ὑμετέρων[c] μέγιστον ὂν
I. i. 264. τυγχάνει; υἱέων γάρ που ἢ χρηστῶν ἢ τἀναντία γενομένων[d]

f.—[s] τοῦτο om Eς.—[t] σωκράτην f.—[u] ξ. Σ.—[v] ἔτι Heindorfius ad Charmid. 7; om Ξ: ἐπὶ *ς.—[w] ἡμῖν om ΣBCEwyε.—[x] συμβουλὴ τ.—[y] συνεφέρεσθον (omisso τώδε) f.—[z] τοῦ om G et pr Ξ.—[a] γὰρ om f.—[b] εὖ...ποτέρῳ om G.—[c] καὶ σοῦ ἀκοῦσαι Eς.—[d] ποτέρα τ.—[e] δαί Θ et corr Α: δὲ *ς.—[f] libri ὁπότε.—[g] μιλησία Α.—[h] ἥτις τ.—[i] ἀγωνιστοῦ ΑΘτ.—[k] ἀσευεῖν f.—[l] ἐκείνῳ ΞGwε: κείνῳ *ς, quod relictum mallem.—[m] libri τυγχάνει.—[n] καὶ ΑΘ, ἢ w: ἢ καὶ *ς.—[o] ἠσεβηκώς τ.—[p] ἂν ἄρ' f.—[q] πίθοιο f.—[r] εἶναι τ.—[s] δὴ Ξf, δεῖν corr Γ.—[t] πλήρει G.—[u] κριθήσεσθαι ΑΘΞGετ cum γρ ΣBC: κρίνεσθαι*ς.—[v] οὖν w.—[w] δεῖ f.—[x] σκέψεσθαι ε.—[y] βουλόμεθα κτ.—[z] πείσεσθαι E.—[a] οἴεσθαι ΑCγετ.—[b] κινδυνεύειν νυνὶ G.—

quid hoc dé re sentias, significes. Nam consultatio hæc nostra opus habere arbitro videtur, qui utrasque partes, verane an falsa dicant, examinet ac dijudicet. Heusd.

καὶ πᾶς ὁ[e] οἶκος ὁ τοῦ πατρὸς οὕτως οἰκήσεται, ὁποῖοι ἄν τινες οἱ παῖδες γένωνται.

ΜΕ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Πολλὴν ἄρα δεῖ προμήθειαν[f] αὐτοῦ ἔχειν.

ΜΕ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Πῶς οὖν, ὁ[dg] ἐγὼ ἄρτι ἔλεγον, ἐσκοποῦμεν ἄν, εἰ ἐβουλόμεθα σκέψασθαι τίς ἡμῶν περὶ ἀγωνίαν τεχνικώτατος; ἆρ' οὐχ ὁ μαθὼν καὶ ἐπιτηδεύσας, ᾧ καὶ διδάσκαλοι[h] ἀγαθοὶ γεγονότες ἦσαν αὐτοῦ τούτου;

ΜΕ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Οὐκοῦν[i] ἔτι πρότερον, τίνος ὄντος τούτου οὗ ζητοῦμεν τοὺς διδασκάλους;

ΜΕ. Πῶς λέγεις;

ΣΩ. Τῶδε ἴσως μᾶλλον κατάδηλον ἔσται. [§. 11.] οὔ μοι δοκεῖ ἐξ ἀρχῆς ἡμῖν ὡμολογῆσθαι,[j] τί ποτ' ἔστι περὶ οὗ βουλευόμεθα[k] καὶ σκεπτόμεθα, ὅς τις[l] ἡμῶν[m] τεχνικὸς καὶ τούτου ἕνεκα διδασκάλους ἐκτήσατο, καὶ ὅς τις μή.

ΝΙ. Οὐ γάρ, ὦ[n] Σώκρατες, περὶ τοῦ ἐν ὅπλοις μάχεσθαι σκοποῦμεν, εἴτε χρὴ αὐτὸ τοὺς νεανίσκους μανθάνειν εἴτε μή;

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Νικία. ἀλλ' ὅταν περὶ φαρμάκου τις τοῦ πρὸς ὀφθαλμοὺς σκοπῆται,[o] εἴτε χρὴ αὐτὸ ὑπαλείφεσθαι εἴτε μή, πότερον οἴει τότε[p] εἶναι τὴν βουλὴν περὶ τοῦ[q] φαρμάκου ἢ περὶ τῶν ὀφθαλμῶν; I. i. 265.

ΝΙ. Περὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὅταν ἵππῳ χαλινὸν σκοπῆταί τις εἴ[r] προσοιστέον ἢ[s] μή, καὶ ὁπότε, τότε που περὶ τοῦ ἵππου βουλεύεται[t] ἀλλ' οὐ περὶ τοῦ χαλινοῦ;

[e] ἡμετέρων ιεfs.—[d] γινομένων ιω.—[e] ὁ ante οἶκος om Σ, post οἶκος om Θ.—[f] προμήθειαν ΛΘτ et pr Γ, προμηθείαν G et pr Ξ: προμηθίαν *s.—[g] ὁ post ἐγὼ ponit G, om ε.—[h] ᾧ διδάσκαλοι f.—[i] Οὐκοῦν...διδασκάλους om ιω.—[j] ὡμολογεῖσθαι Σ, ὁμολογεῖσθαι ιω.—[k] βουλόμεθα ιω.—[l] ὅπως f.—[m] ἡμῖν f.—[n] αὖ f.—[o] σκοπήσαι Σ, σκοπῆσαι BCιωγε.—[p] οἰοιτό τε E, εἴη τότε γ.—[q] τοῦ om f.—[r] ἢ f.—[s] εἴτε Γ.—[t] βού-

ἆρ' οὐχ ὁ μαθὼν] Videtur intelligendum, ἆρ' οὐχὶ τίς ἐστιν ὁ μαθὼν &c. Alioqui, ἆρ' οὐκ ἐλέγομεν ἂν ὅτι ὁ μαθὼν &c. Vel brevius, ἆρ' οὐκ ἦν ὁ μαθών. Stephanus.

ΝΙ. Ἀληθῆ.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐνὶ λόγῳ, ὅταν τίς τι[u] ἕνεκά του σκοπῇ, περὶ ἐκείνου ἡ βουλὴ τυγχάνει οὖσα οὗ ἕνεκ'[v] ἐσκόπει, ἀλλ' οὐ περὶ τοῦ[w] ὃ[x] ἕνεκα ἄλλου ἐζήτει.

ΝΙ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Δεῖ ἄρα[y] καὶ τὸν σύμβουλον σκοπεῖν, ἆρα τεχνικός ἐστιν εἰς ἐκείνου θεραπείαν οὗ ἕνεκα σκοπούμενοι σκοποῦμεν.[z]

ΝΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν νῦν φαμὲν περὶ μαθήματος σκοπεῖν τῆς ψυχῆς ἕνεκα[a] τῆς τῶν νεανίσκων.

ΝΙ. Ναί.

ΣΩ. Εἴ τις ἄρα ἡμῶν τεχνικὸς περὶ ψυχῆς θεραπείαν καὶ οἷός τε καλῶς τοῦτο θεραπεῦσαι, καὶ ὅτῳ διδάσκαλοι ἀγαθοὶ γεγόνασι, τοῦτο[b] σκεπτέον.

I. i. 266. ΛΑ. Τί δαί,[c] ὦ Σώκρατες; οὔπω ἑώρακας ἄνευ διδασκάλων τεχνικωτέρους γεγονότας εἰς ἕνια ἢ μετὰ διδασκάλων;

ΣΩ. Ἔγωγε, ὦ Λάχης· οἷς[d] γε σὺ[e] οὐκ ἂν ἐθέλοις πιστεῦσαι, εἰ φαῖεν ἀγαθοὶ εἶναι δημιουργοί, εἰ μή τί σοι τῆς αὑτῶν[f] τέχνης ἔργον ἔχοιεν ἐπιδεῖξαι εὖ εἰργασμένον,

II. 186. καὶ ἓν καὶ[g] πλείω.

ΛΑ. Τοῦτο[h] μὲν ἀληθῆ[i] λέγεις.

§. 12. ΣΩ. Καὶ ἡμᾶς[j] ἄρα δεῖ, ὦ Λάχης τε καὶ Νικία, ἐπειδὴ Λυσίμαχος[k] καὶ Μελησίας εἰς συμβουλὴν παρεκαλεσάτην ἡμᾶς περὶ τοῖν υἱέοιν, προθυμούμενοι αὐτοῖν[l] ὅτι ἀρίστας[m] γενέσθαι τὰς ψυχάς, εἰ μέν φαμεν ἔχειν, ἐπιδεῖξαι αὐτοῖς καὶ διδασκάλους οἵ τινες ἡμῶν γεγόνασιν, οἵ[n] αὐτοὶ πρῶτοι ἀγαθοὶ ὄντες καὶ πολλῶν νέων τεθερα-

λεται E.—[u] τὸ Υ.—[v] ἕνεκ' Γ.—[w] σοῦ om E.—[x] ὃ...ἄλλου Cornarius: libri οὗ... ἄλλο.—[y] εἰ ἄρα τε Γ.—[z] σκοποῦμεν ἃ Augustus Matthiæ grammat. §. 558.—[a] ἕνεκα...ψυχῆς om Σωε.—[b] τοῦτο Θf: τοῦτον *s.—[c] δαί ΘGf et corr Α: δέ *s.—[d] οἷος G.—[e] σύ γε f.—[f] αὐτῆς Γ.—[g] καὶ ante πλείω om Θ.—[h] ταῦτα e.—[i] ἀληθὲς Σ.—[j] ὑμᾶς f.—[k] ἐπειδὴ καὶ λυσίμαχος Σωεγ.—[l] αὐτὴν BCEωγe et pr Γ.—[m] ἀρι-

§. 11. τοῦτο μὲν ἀληθῆ] Vel τοῦτο μὲν ἀληθὲς, vel ταῦτα μὲν ἀληθῆ, scribendum esse videtur. Steph.

§. 12. πρῶτοι] Fortasse πρῶτον, quum sequatur ἔπειτα. Steph.

πευκότες ψυχὰς ἔπειτα καὶ ἡμᾶς διδάξαντες φαίνονται· ἢ εἴ τις ἡμῶν αὐτῶν ἑαυτῷ[o] διδάσκαλον μὲν[p] οὔ φησι γεγονέναι, ἀλλ' οὖν ἔργα αὐτὸς αὑτοῦ ἔχει[q] εἰπεῖν, καὶ ἐπιδεῖξαι τίνες Ἀθηναίων ἢ τῶν ξένων, ἢ δοῦλοι ἢ ἐλεύθεροι, δι' ἐκεῖνον[r] ὁμολογουμένως ἀγαθοὶ γεγόνασιν· εἰ δὲ μηδὲν ἡμῖν τούτων[s] ὑπάρχει, ἄλλους[t] κελεύειν[u] ζητεῖν καὶ μὴ ἐν ἑταίρων[v] ἀνδρῶν υἱέσι[w] κινδυνεύειν[x] διαφθείροντας[y] τὴν μεγίστην αἰτίαν ἔχειν ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων.[z] ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Λυσί- I. i. 267.
μαχέ τε[a] καὶ Μελησία, πρῶτος περὶ ἐμαυτοῦ λέγω ὅτι[b] διδάσκαλός μοι οὐ γέγονε τούτου πέρι. καίτοι ἐπιθυμῶ γε τοῦ πράγματος ἐκ νέου[c] ἀρξάμενος. ἀλλὰ τοῖς μὲν σοφισταῖς οὐκ ἔχω τελεῖν μισθούς, οἵ περ μόνοι ἐπηγγέλλοντό[d] με[e] οἵοί τ' εἶναι ποιῆσαι καλόν τε κἀγαθόν· αὐτὸς δ' αὖ εὑρεῖν[f] τὴν τέχνην ἀδυνατῶ ἔτι νυνί. εἰ δὲ Νικίας ἢ Λάχης εὗρηκεν ἢ μεμάθηκεν, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι· καὶ γὰρ χρήμασιν ἐμοῦ δυνατώτεροι, ὥστε μαθεῖν παρ' ἄλλων, καὶ ἅμα πρεσβύτεροι, ὥστε ἤδη εὑρηκέναι. δοκοῦσι δή μοι δυνατοὶ εἶναι παιδεῦσαι ἄνθρωπον· οὐ γὰρ ἄν ποτε ἀδεῶς ἀπεφαίνοντο περὶ ἐπιτηδευμάτων νέῳ[g] χρηστῶν τε καὶ πονηρῶν, εἰ μὴ αὐτοῖς ἐπίστευον ἱκανῶς εἰδέναι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα ἔγωγε τούτοις πιστεύω· ὅτι δὲ διαφέρεσθον ἀλλήλοιν,[h] ἐθαύμασα. [§. 13.] Τοῦτο οὖν σου[i] ἐγὼ ἀντιδέομαι, ὦ Λυσίμαχε, καθά περ ἄρτι Λάχης μὴ ἀφίεσθαί σε[j] ἐμοῦ διεκελεύετο ἀλλ' ἐρωτᾶν,[k] καὶ ἐγὼ νῦν παρακελεύομαί σοι μὴ ἀφίεσθαι Λάχητος μηδὲ Νικίου, ἀλλ' ἐρωτᾶν, λέγοντα ὅτι Ὁ μὲν Σωκράτης οὔ φησιν ἐπαΐειν περὶ τοῦ πράγματος οὐδ' ἱκανὸς εἶναι διακρῖναι ὁπότερος ὑμῶν[l] ἀληθῆ λέγει· οὔτε γὰρ εὑρετὴς οὔτε μαθητὴς οὐδενὸς I. i. 268.
περὶ[m] τῶν τοιούτων γεγονέναι·[n] σὺ δ', ὦ Λάχης καὶ Νικία, εἰ πατον[o] ἡμῖν[p] ἑκάτερος, τίνι δὴ[q] δεινοτάτῳ συγγεγόνατον

στους ΞGr.—[n] οἱ libris deest.—[o] ἑαυτοὺς αὐτῶν f.—[p] μὲν διδάσκαλον f.—[q] ἔχειν πτς.—[r] ἐκεῖνον corr Γ: ἐκείνων *ς.—[s] τούτων ἡμῖν ΣΒCEπγετς.—[t] ἀλλὰ f.—[u] κελεύει ΑΘΣΒCEGπγεfr et pr Γ.—[v] ἑτέρων ΓΞCEγfς.—[w] υἱέεσσι w.—[x] κινδυνεύει Θr.—[y] διαφέροντας w.—[z] οἰκείων y.—[a] τε add ΑΓΞGfr.—[b] ὅτι οὐ f.—[c] ἐκείνου e.—[d] ἐπηγγέλοντο Gw.—[e] με om G.—[f] ἐρεῖν ΑΘ.—[g] μὲν ΑΘ.—[h] ἀλλήλων f.—[i] σοι f.—[j] γε r.—[k] διερωτᾶν f.—[l] ἡμῶν E.—[m] πέρι Α.—[n] γέγονε G.—[o] εἶπετον ΑΓΘGr et pr B.—[p] ἡμεῖς e, ὑμῶν f.—[q] δὴ om r.—[r] μαθόντες er.—[s] αὐτοῖσιν Α.—

περὶ τῆς τῶν νέων τροφῆς, καὶ πότερα μαθόντε παρά του ἐπίστασθον ἢ αὐτὼ ἐξευρόντε, καὶ εἰ μὲν μαθόντε,[r] τίς ὁ
II. 187. διδάσκαλος ἑκατέρῳ καὶ τίνες ἄλλοι ὁμότεχνοι αὐτοῖς, ἵν'[s] ἂν μὴ ὑμῖν[t] σχολὴ ᾖ[u] ὑπὸ τῶν τῆς πόλεως[v] πραγμάτων, ἐπ' ἐκείνους ἴωμεν καὶ πείθωμεν ἢ δώροις ἢ χάρισιν ἢ ἀμφότερα ἐπιμεληθῆναι καὶ[w] τῶν ἡμετέρων[x] καὶ τῶν ὑμετέρων παίδων, ὅπως μὴ καταισχύνωσι τοὺς αὑτῶν προγόνους φαῦλοι γενόμενοι·[y] εἰ δ' αὐτοὶ εὑρεταὶ γεγονότε[z] τοῦ τοιούτου,[a] δότε παράδειγμα,[b] τίνων ἤδη ἄλλων[c] ἐπιμεληθέντες ἐκ φαύλων καλούς τε κἀγαθοὺς[d] ἐποιήσατε. εἰ γὰρ νῦν πρῶτον ἄρξεσθε παιδεύειν,[e] [f]σκοπεῖν χρὴ μὴ[g] οὐκ ἐν τῷ Καρὶ[h] ὑμῖν[i] ὁ κίνδυνος κινδυνεύηται,[j] ἀλλ' ἐν τοῖς υἱέσι τε καὶ ἐν τοῖς τῶν φίλων παισί, καὶ ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ὑμῖν συμβαίνῃ,[k] ἐν πίθῳ ἡ κεραμεία[l] γιγνομένη.[m] λέγετε[n] οὖν, τί τούτων ἢ φατὲ ὑμῖν[o] ὑπάρχειν τε καὶ προσήκειν, ἢ οὔ φατε. Ταῦτ', ὦ Λυσίμαχε, παρ' αὐτῶν[p] πυνθάνου τε καὶ μὴ[q] μεθῖει[r] τοὺς ἄνδρας.

§. 14. ΛΥ. Καλῶς μὲν ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ ἄνδρες, Σω-
I. i. 269. κράτης λέγειν· εἰ δὲ βουλομένοις ὑμῖν ἐστὶ περὶ τῶν τοιούτων ἐρωτᾶσθαί τε[s] καὶ διδόναι λόγον, αὐτοὺς δὴ χρὴ γιγνώσκειν, ὦ Νικία[t] τε καὶ Λάχης. ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ[u] Μελησίᾳ τῷδε[v] δῆλον ὅτι ἡδομένοις[w] ἂν εἴη, εἰ[x] πάντα ἃ[y] Σωκράτης ἐρωτᾷ ἐθέλοιτε[z] λόγῳ διεξιέναι· καὶ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἐντεῦθεν ἠρχόμην[a] λέγων, ὅτι εἰς συμβουλὴν διὰ ταῦτα ὑμᾶς παρακαλέσαιμεν,[b] ὅτι μεμελημένοι ὑμῖν[c] ἡγούμεθα, ὡς εἰκός, περὶ τῶν τοιούτων, καὶ[d] ἄλλως καὶ ἐπειδὴ οἱ παῖδες ὑμῖν ὀλίγου,[e] ὥς περ οἱ ἡμέτεροι, ἡλικίαν ἔχουσι παιδευέσ-

[t] ἡμῖν ϒ.—[u] εἴη Εσ, om f.—[v] τῆς τῶν (omisso πόλεως) G.—[w] καὶ om ϒ.—[x] ὑμετέρων...ἡμετέρων Θ.—[y] γενόμενοι φαῦλοι Γ, φαῦλοι γιγνόμενοι ϒ.—[z] γεγονότε ΑΘ: γεγόνατε *σ.—[a] τούτου Εσ.—[b] παραδείγματα Εσ.—[c] ἄλλων ἤδη Γϒ.—[d] καὶ ἀγαθοὺς Εfσ.—[e] πρῶτον ἄρξεσθε παιδεύειν ΞGi, πρῶτον ἄρξασθαι παιδεύειν ΑΘ, ἄρξεσθε παιδεύειν πρῶτον Γ: ἄρξεσθε πρῶτον παιδεύειν *σ.—[f] σκοπεῖν οὖν χρὴ G.—[g] μὴ om G.—[h] βαρὶ ϱ.—[i] ἡμῖν E.—[j] κινδυνεύεται fσ.—[k] συμβαίνει mei omnes.—[l] κεραμεία ϒ et corr Γ: κεραμία *σ.—[m] γενομένη ω.—[n] λέγεται ΑG.—[o] ἡμῖν ϒ.—[p] αὐτοῦ Γ.—[q] μὴ om ω.—[r] μεθιει Σ, ἀφίειν G.—[s] γε f.—[t] λυσία G.—[u] γὰρ ὦ ΑΘ.—[v] τόδε ϱ.—[w] ἡδομένοιν, nisi fallor, f.—[x] εἰ om f.—[y] ὧν Θ.—[z] ἐθέλητε ϒ.—[a] ἠρχόμην ἐντεῦθεν ΓΣBCEσ.—[b] παρεκαλέσαμεν f.—[c] ἡμῖν ϒ.—[d] καὶ om ϒ.—[e] ὀλίγον ϱ.—[f] τε

θαι. εἰ οὖν ὑμῖν μή τι διαφέρει, εἴπατε καὶ κοινῇ μετὰ Σωκράτους σκέψασθε, διδόντες τε[f] καὶ δεχόμενοι λόγον παρ' ἀλλήλων· εὖ γὰρ καὶ τοῦτο λέγει ὅδε, ὅτι περὶ τοῦ μεγίστου νῦν βουλευόμεθα τῶν ἡμετέρων.[g] ἀλλ' ὁρᾶτε εἰ δοκεῖ χρῆναι οὕτω ποιεῖν.

ΝΙ. Ὦ Λυσίμαχε, δοκεῖς μοι ὡς ἀληθῶς Σωκράτη[h] πατρόθεν γιγνώσκειν μόνον, αὐτῷ δ' οὐ συγγεγονέναι ἀλλ' ἢ παιδὶ ὄντι, εἴ[i] που[j] ἐν τοῖς δημόταις μετὰ τοῦ πατρὸς ἀκολουθῶν ἐπλησίασέ σοι ἢ ἐν ἱερῷ ἢ ἐν ἄλλῳ τῳ συλλόγῳ τῶν δημοτῶν· ἐπειδὴ δὲ πρεσβύτερος γέγονεν, οὐκ ἐντετυχηκὼς τῷ ἀνδρὶ δῆλος ἔτι[k] εἶ.

ΛΥ. Τί μάλιστ',[l] ὦ Νικία; I. i. 270.

§. 15. ΝΙ. Οὔ μοι δοκεῖς[m] εἰδέναι ὅτι ὅς ἂν ἐγγύτατα[n] Σωκράτους ᾖ λόγῳ, ὥς περ γένει, καὶ πλησιάζῃ διαλεγόμενος, ἀνάγκη αὐτῷ, ἐὰν ἄρα καὶ περὶ ἄλλου του πρότερον ἄρξηται διαλέγεσθαι, μὴ παύεσθαι[o] ὑπὸ τούτου περιαγόμενον τῷ λόγῳ, πρὶν ἂν[p] ἐμπέσῃ[q] εἰς τὸ διδόναι περὶ αὑτοῦ λό- II. 188.
γον, ὅν τινα τρόπον νῦν τε ζῇ καὶ ὅν τινα τὸν[r] παρεληλυθότα βίον βεβίωκεν· ἐπειδὰν δ' ἐμπέσῃ, ὅτι οὐ πρότερον αὐτὸν ἀφήσει Σωκράτης, πρὶν ἂν βασανίσῃ ταῦτα εὖ τε καὶ καλῶς ἅπαντα. ἐγὼ δὲ συνήθης τέ εἰμι τῷδε καὶ οἶδ' ὅτι ἀνάγκη ὑπὸ τούτου πάσχειν ταῦτα, καὶ ἔτι[s] γε αὐτὸς ὅτι πείσομαι ταῦτ'[t] εὖ οἶδα· χαίρω[u] γάρ, ὦ Λυσίμαχε, τῷ ἀνδρὶ πλησιάζων, καὶ οὐδέν οἶμαι κακὸν εἶναι τὸ ὑπομιμνήσκεσθαι ὅ τι μὴ καλῶς ἢ πεποιήκαμεν[v] ἢ ποιοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸν ἔπειτα βίον προμηθέστερον ἀνάγκη εἶναι[w] τὸν ταῦτα μὴ φεύγοντα, ἀλλ' ἐθέλοντα κατὰ τὸ τοῦ[x] Σόλωνος καὶ ἀξιοῦντα μανθάνειν ἕως περ ἂν ζῇ, καὶ μὴ οἰόμενον αὐτῷ[y] τὸ γῆρας νοῦν ἔχον προσιέναι. ἐμοὶ μὲν οὖν οὐδὲν ἄηθες

om f.—[g] ὑμετέρων e.—[h] σωκρατει Λ.—[i] ὄντι ἔτι εἴ w.—[j] τοῦ om r.—[k] ἔτι om ΛΘ.—[l] μάλιστ' Γ.—[m] δοκεῖ E.—[n] ἂν ἐγγύτατα ΛΓΘΣBCuyefr, ἐγγύτατα ἂν E: ἂν ἐγγυτάτω ΞGis.—[o] παύεσθαι ΛΘuf, παύσεσθαι ceteri: παύασθαι s.—[p] ἂν add ΓΣGuvef et γρ BC.—[q] ἐμπέσει Λ.—[r] τὸν om pr Γ.—[s] ὅτι ΛΘ.—[t] ταῦτ' Γ.—[u] χαίρων ὦ f.—[v] ἢ μὴ πεποιήκαμεν ΣCEuyε et rc B.—[w] ταῦτα E.—[x] τὸ τοῦ corr Γ, τὸν εἶναι

§. 15. κατὰ τοὺς Σολ.] Fortasse, κατὰ τὸ Σόλωνος, vel potius, κατὰ τὸ τοῦ Σόλωνος. Alioqui cum articulo τοὺς subaudiretur aliquis accusativus (fortasse νόμους) sed duriuscule tamen. Stephi.

οὐδ' αὖ ἀηδὲς ὑπὸ Σωκράτους βασανίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ πάλαι σχεδόν τι ἠπιστάμην ὅτι οὐ περὶ τῶν μειρακίων ἡμῖν ὁ λόγος ἔσοιτο Σωκράτους παρόντος, ἀλλὰ περὶ ἡμῶν αὐ-
1. i. 271. τῶν. ὅ περ οὖν λέγω, τὸ μὲν ἐμὸν οὐδὲν κωλύει Σωκράτει συνδιατρίβειν ὅπως οὗτος βούλεται· Λάχητα δὲ τόνδε ὅρα ὅπως[z] ἔχει περὶ τοῦ τοιούτου.

§. 16. ΛΑ. Ἁπλοῦν τό γ' ἐμόν, ὦ Νικία, περὶ λόγων ἐστίν· εἰ δὲ βούλει, οὐχ ἁπλοῦν ἀλλὰ διπλοῦν. καὶ γὰρ ἂν δόξαιμί τῳ φιλολόγος[a] εἶναι καὶ αὖ μισολόγος.[b] ὅταν μὲν γὰρ ἀκούω ἀνδρὸς[c] περὶ ἀρετῆς διαλεγομένου ἢ περί τινος σοφίας ὡς ἀληθῶς ὄντος ἀνδρὸς καὶ ἀξίου τῶν λόγων ὧν λέγει, χαίρω ὑπερφυῶς, θεώμενος ἅμα τόν τε λέγοντα καὶ τὰ λεγόμενα[d] ὅτι πρέποντα[e] ἀλλήλοις καὶ ἁρμόττοντά ἐστι· καὶ κομιδῇ μοι δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι, ἁρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένος οὐ λύραν οὐδὲ παιδιᾶς[f] ὄργανα, ἀλλὰ τῷ ὄντι ζῆν ἡρμοσμένος [οὗ] αὐτὸς αὑτοῦ τὸν

τοῦ ε, τοὺς τοῦ Σ, τοῦ ΑΘGf : τοὺς s.—[y] αὐτὸ Y.—[z] πῶς ws.—[a] φιλόλογος BCwy, qui sic et infra, idque cum Σ.—[b] αὖ μισθολόγος ΑΘ.—[c] ἀνδρὸς om pr Ξ.—[d] τὸν λεγόμενον ΑΘ.—[e] πρέπον· τὰ δ' ΑΘ, πρέποντα δ' G.—[f] παιδείας ΑΘGY.—[g] ἐαστί

§. 16. *τῷ ὄντι ζῆν ἡρμοσμένος· οὗ αὐτὸς αὑτοῦ*] Conjecit Cornarius : *ἀλλὰ τῷ ὄντι ξυνηρμοσμένος αὐτὸς αὑτοῦ κ. τ. λ.* Quæ conjectura etsi justum omnino sensum præbet, tamen non tota videtur probanda. Neque enim eo adduci possum, ut *ζῆν ἡρμοσμένος*, quod aptissime dicitur, ex librariorum errore ita temere natum censeam. Et vero, non est quare moveatur. Alteram conjecturæ partem quam maxime probo. Nam *οὗ* ante *ἡρμοσμένος* nullum habere locum potest et ex antecedenti *ἡρμοσμένος· οὗ* ortum videtur. Cum eximia hac sententia conferendus est Maxim. Tyr. Diss. xxxi. c. 2. *Ὥσπερ γὰρ ἐν ταῖς τῶν μελῶν ἁρμονίαις τὸ παραλειφθὲν, κἂν σμικρὸν ᾖ, διαλύει τὸν κόσμον τοῦ μέλους· οὕτω κἂν τῇ τοῦ βίου ἁρμονίᾳ, εἴπερ μὴ ἐκμελὴς ἡμῖν ἔσται, μηδὲ εἰκῇ διαπεραινόμενος, ὁμολογίαν εἶναι δεῖ ἔργου καὶ λόγου.* Et paucis interjectis : *ὅστις οὖν τῆς ἁρμονίας ταύτης ἐρᾷ καὶ ἐθέλει ἠχεῖν τὸν τῶν ἔργων φθόγγον, οὗτος κ. τ. λ.* Idem Diss. xxxix. c. 1. *Εἰ δέ τις—τὸν αὑτοῦ βίον συμμέτρως καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον, λόγῳ καὶ π'νῳ καὶ ἐθισμῷ καὶ εὐτελείᾳ καὶ καρτερίᾳ καὶ σωφροσύνῃ καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς ἡρμόσατο.* Ubi Markl. pro *πόνῳ* substituit *νόμῳ*. Sed præstet, opinor, servato *πόνῳ*, delere *καὶ* ante *εὐτελείᾳ*, ut hanc habeamus sententiam : *si quis suam ipse vitam ratione, labore atque consuetudine ad frugalitatem, continentiam cæterasque virtutes omnes concinne et harmonice temperavit.* Cf. Themist. p. 261. D. Et Plutarch. T. ii. 809. E. Hac harmoniæ notione passim Plato præclare utitur. Gorg. 482. B. Nisi existimes, eum, qui injuste vivit, nec tamen injustitiæ pœnas luit, omnium esse mortalium infelicissimum, *μὰ τὸν Κύνα τὸν Αἰγυπτίων θεὸν, οὔ σοι ὁμολογήσει Καλλικλῆς, ὦ Καλλίκλεις, ἀλλὰ διαφωνήσει ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ· καί τοι ἔγωγε οἶμαι, ὦ βέλτιστε, καὶ τὴν λύραν μοι κρεῖττον εἶναι ἀνάρμοστόν τε* (l. *ἀναρμοστεῖν τε*) *καὶ διαφωνεῖν, καὶ χορὸν, ᾧ χορηγοίην, καὶ πλείστους ἀνθρώπους μὴ ὁμολογεῖν μοι, ἀλλ' ἐναντία λέγειν, μᾶλλον ἢ ἕνα ὄντα ἐμὲ ἐμαυτῷ ἀσύμφωνον εἶναι καὶ ἐναντία λέγειν.* Legg. ii. p. 662. B. Rogante Socrate de injustis hominibus, nonne injucundam sibi ipsi ac miseram vitam traducant, respondet Clinias : *καὶ πῶς ἂν ταῦτά γ' ἔτι ξυγ-*

βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα, ἀτεχνῶς δωριστὶ ἀλλ' οὐκ ἰαστί,[g] οἶομαι[h] δὲ οὐδὲ φρυγιστὶ οὐδὲ λυδιστί,[i] ἀλλ' ἥ περ μόνη Ἑλληνική[j] ἐστιν ἁρμονία. ὁ μὲν οὖν[k] τοιοῦτος χαίρειν με[l] ποιεῖ φθεγγόμενος καὶ δοκεῖν ὀρθῶς φιλολόγον εἶναι· οὕτω σφόδρ'[m] ἀποδέχομαι παρ' αὐτοῦ τὰ λεγόμενα· ὁ δὲ τἀναντία τούτου πράττων λυπεῖ με, ὅσῳ ἂν δοκῇ[n] ἄμεινον λέγειν, τοσούτῳ μᾶλλον, καὶ ποιεῖ αὖ δοκεῖν εἶναι μισολόγον. Σωκράτους δ' ἐγὼ[o] τῶν μὲν λόγων οὐκ ἔμπειρός εἰμι, ἀλλὰ πρότερον, ὡς ἔοικε, τῶν ἔργων ἐπειράθην, καὶ ἐκεῖ αὐτὸν εὗρον ἄξιον ὄντα[p] λόγων καλῶν καὶ πάσης παῤῥησίας. εἰ οὖν καὶ τοῦτ'[q] ἔχει, συμβούλομαι[r] τἀνδρί, καὶ ἥδιστ' ἂν ἐξεταζοίμην ὑπὸ τοῦ τοιούτου,[s] καὶ οὐκ ἂν ἀχθοίμην μανθάνων, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ τῷ Σόλωνι,[t] ἓν μόνον προσλαβών, ξυγχωρῶ· γηράσκων[u] γὰρ πολλὰ διδάσκεσθαι ἐθέλω ὑπὸ χρηστῶν μόνον.[w] τοῦτο γάρ μοι συγχωρείτω,[x] ἀγαθὸν καὶ αὐτὸν εἶναι τὸν διδάσκαλον, ἵνα μὴ δυσμαθὴς φαίνωμαι ἀηδῶς μανθάνων.[y] εἰ δὲ νεώτερος ὁ διδάσκων ἔσται ἢ μή πω ἐν δόξῃ ὢν ἤ τι ἄλλο τῶν τοιούτων ἔχων, οὐδέν μοι μέλει.[z] σοὶ[a] οὖν, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ[b] ἐπαγγέλλομαι καὶ διδάσκειν καὶ ἐλέγχειν[c] ἐμὲ ὅ τι ἂν βούλῃ, καὶ μανθάνειν γε ὅ τι αὖ ἐγὼ οἶδα· οὕτω[d] σὺ παρ' ἐμοὶ διάκεισαι ἀπ' ἐκεί

I. i. 272.

II. 189.

Σ.—[h] οἶμαι Ξ.—[i] λυδιστὶν f.—[j] ἑλληνιστικὴ Cy, ἡ ἑλληνικὴ f.—[k] οὖν om w.—[l] μὲν w f.—[m] σφόδρ' Γ.—[n] δοκεῖ w f.—[o] ἐγὼ om f.—[p] ὄντα ἄξιον f.—[q] τοῦτ' Γ.—[r] συμβουλεύομαι E.—[s] τούτου f.—[t] σωλωνι w.—[u] γηράσκων...συγχωρείτω om w.—[w] μόνων pr C.—[x] συγχωρείτω μοι Y.—[y] θαυμάζων Y.—[z] μέλλει w f, μελήσει Es.—[a] σὺ G.—[b] ἐγὼ ὦ σώκρατες Es.—[c] καὶ ἐλέγχειν καὶ διδάσκειν Es.—[d] ὅτῳ Θ.—

χωροῖμεν; Ἀθ. Ὅπως; εἰ θεὸς ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὦ φίλοι, δοίη τὶς συμφωνίαν· ὡς νῦν γε σχεδὸν ἀπᾴδομεν ἀπ' ἀλλήλων. Ib. v. p. 729. A. Ἡ γὰρ τῶν νέων ἀκολάκευτος οὐσία, τῶν δὲ ἀναγκαίων μὴ ἐνδεὴς, αὕτη πασῶν μουσικωτάτη τε καὶ ἀρίστη· ξυμφωνοῦσα γὰρ ἡμῖν καὶ ξυναρμόττουσα εἰς ἅπαντα, ἄλυπον τὸν βίον ἀπεργάζεται. Ib. viii. p. 837. E. Ἔοικά γε, ὅπερ καὶ ἐτόπαζον, τυχεῖν τῆς σῆς, ὦ φίλε, ξυνφδίας—Κλεινίᾳ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ εἰσαῦθις περὶ αὐτῶν τούτων πειράσομαι ἐπᾴδων πείθειν. Mitto alia. Unum addo Themist. Orat. vi. 77. A.—ἡ τοῦ λόγου κοινωνία, καὶ ἡ τοῦ σώματος πρὸς τὸν λόγον εὐαρμοστία· Quod ductum videtur ex sublimi illa Platonis sententia Rep. iii. p. 402. C. Οὐκοῦν ὅτου ἂν ξυμπίπτῃ ἐν τε τῇ ψυχῇ καλὰ ἤθη ἐνόντα, καὶ ἐν τῷ εἴδει ὁμολογοῦντα ἐκείνοις καὶ ξυνφωνοῦντα, τοῦ αὐτοῦ μετέχοντα τύπου, τοῦτ' ἂν εἴη κάλλιστον θέαμα τῷ δυναμένῳ θεᾶσθαι;—καὶ μὴν τό γε κάλλιστον, ἐρασμιώτατον·—τῶν δὴ ὅτι μάλιστα τοιούτων ἀνθρώπων ὄγε μουσικὸς ἐρῴη ἂν· εἰ δὲ ἀξύμφωνος εἴη, οὐκ ἂν ἐρῴη. Cui Cf. Lucian. T. ii. p. 469. Heusd.

ὅσῳ ἂν] For. καὶ ὅσῳ ἂν δοκῇ &c. ut interpungatur post λυπεῖ με. Steph.

νης τῆς ἡμέρας, ᾗ μετ' ἐμοῦ συνδιεκινδύνευσας καὶ ἔδωκας σαυτοῦ[o] πεῖραν ἀρετῆς,[f] ἣν χρὴ διδόναι τὸν μέλλοντα δικαίως δώσειν. λέγ' οὖν ὅ τί σοι φίλον, μηδὲν τὴν ἡμετέραν ἡλικίαν ὑπόλογον[g] ποιούμενος.

§. 17. ΣΩ. Οὐ τὰ ὑμέτερα, ὡς ἔοικεν, αἰτιασόμεθα[h] μὴ οὐχ ἕτοιμα εἶναι καὶ συμβουλεύειν καὶ συσκοπεῖν.[i]

1. i. 273. ΛΥ. Ἀλλ' ἡμέτερον δὴ ἔργον, ὦ Σώκρατες,—ἕνα γάρ σε ἔγωγε[j] ἡμῶν τίθημι· σκόπει οὖν ἀντ' ἐμοῦ ὑπὲρ τῶν νεανίσκων[k] ὅ τι δεόμεθα παρὰ τῶνδε πυνθάνεσθαι, καὶ συμβούλευε διαλεγόμενος τούτοις. ἐγὼ μὲν γὰρ καὶ ἐπιλανθάνομαι ἤδη τὰ[l] πολλὰ διὰ τὴν ἡλικίαν ὧν ἂν[m] διανοηθῶ ἐρέσθαι[m] καὶ αὖ[n] ἃ ἂν[o] ἀκούσω· ἐὰν δὲ[p] μεταξὺ ἄλλοι λόγοι γένωνται, οὐ πάνυ μέμνημαι. ὑμεῖς οὖν λέγετε καὶ διέξιτε[q] πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς περὶ ὧν προὐθέμεθα· ἐγὼ δ' ἀκούσομαι καὶ ἀκούσας αὖ μετὰ Μελησίου τοῦδε ποιήσω τοῦτο ὅ τι ἂν ὑμῖν[r] δοκῇ.[s]

ΣΩ. Πειστέον, ὦ Νικία τε καὶ Λάχης, Λυσιμάχῳ[t] καὶ Μελησίᾳ. ἃ μὲν οὖν νῦν[u] δὴ[v] ἐπεχειρήσαμεν σκοπεῖν, τίνες οἱ διδάσκαλοι ἡμῖν τῆς τοιαύτης παιδείας[w] γεγόνασιν ἢ τίνας ἄλλους βελτίους πεποιήκαμεν, ἴσως μὲν οὐ κακῶς ἔχει ἐξετάζειν καὶ τὰ τοιαῦτα ἡμᾶς αὐτούς· ἀλλ' οἶμαι, καὶ ἡ τοιάδε[x] σκέψις εἰς ταὐτὸν φέρει, σχεδὸν δέ τι καὶ μᾶλλον ἐξ ἀρχῆς εἴη ἄν. εἰ γὰρ τυγχάνομεν[y] ἐπιστάμενοι ὁτουοῦν πέρι, ὅτι παραγενόμενόν τῳ[z] βέλτιον ποιεῖ ἐκεῖνο ᾧ[a] παρεγένετο,[b] καὶ προσέτι οἷοί τε[c] ἐσμεν αὐτὸ ποιεῖν[d] παραγίγνεσθαι ἐκείνῳ, δῆλον ὅτι αὐτό γε ἴσμεν τοῦτο, οὗ πέρι

1. i. 274. σύμβουλοι ἂν γενοίμεθα ὡς ἄν τις αὐτὸ[e] ῥᾷστα καὶ ἄρισ-

[e] αὐτοῦ G.—[f] πεῖραν τῆς ἀρετῆς Es.—[g] ὑπὸ λόγον s.—[h] αἰτιασώμεθα w.—[i] συσσκοπεῖν Α, σκοπεῖν Γ.—[j] ἔγωγε om r.—[k] τοῦ νεανίσκου r.—[l] τὰ om Σ.—[m] ἐρέσθαι ΑΘ: ἔρεσθαι *s.—[n] οὖν w.—[o] ἂν om r.—[p] δὲ delet Γ.—[q] διεξίετε f.—[r] ἂν καὶ ὑμῖν ΑΓΞGfr et pr B.—[s] δυκῶ w.—[t] λυσίμαχος ΑΘ, λυσιμάχῳ τε f.—[u] νῦν om fr.—[v] δὴ om G.—[w] παιδείας om pr E.—[x] τοιαύτη r.—[y] τυγχάνομεν Stephanus: libri ἐτυγχάνομεν.—[z] τι r.—[a] ὧν ΑΘ, ὃ Cy.—[b] παρεγένοντο ΑΘ.—[c] τ' r.—[d] ποιεῖν

§. 17. ἐξετάζειν καὶ τὰ τοιαῦτα] Jubente sententia corrigendum: ἐξετάζειν κατὰ τὰ τοιαῦτα, *Ad harum rerum considerationem non male nosmet ipsos consideremus.* Heusd.

ἐτυγχάνομεν] Malim τυγχάνομεν, quum sequantur præsentis itidem temporis verba: et paullo post in simili loco lectio hæc non illa extet. Steph.

τα[f] κτήσαιτο. Ἴσως οὖν οὐ μανθάνετε μου ὅ τι[g] λέγω,[h] ἀλλ' ὧδε ῥᾷον[i] μαθήσεσθε. εἰ[j] τυγχάνομεν ἐπιστάμενοι ὅτι ὄψις παραγενομένη ὀφθαλμοῖς[k] βελτίους ποιεῖ II. 190.
ἐκείνους οἷς παρεγένετο,[l] καὶ προσέτι οἷοί τε[m] ἐσμεν ποιεῖν αὐτὴν παραγίγνεσθαι ὄμμασι, δῆλον ὅτι ὄψιν γε ἴσμεν αὐτὴν ὅ τί[n] ποτ' ἔστιν, ἧς πέρι σύμβουλοι ἂν γενοίμεθα ὡς ἄν τις αὐτὴν ῥᾷστα καὶ ἄριστα κτήσαιτο. εἰ γὰρ μηδ' αὐτὸ τοῦτο εἰδείημεν ὅ τί ποτ' ἔστιν ὄψις ἢ ὅ τι ἔστιν ἀκοή, σχολῇ ἂν σύμβουλοί γ'[o] ἄξιοι λόγου γενοίμεθα καὶ ἰατροὶ ἢ περὶ ὀφθαλμῶν ἢ περὶ ὤτων, ὅν τινα τρόπον[p] ἀκοὴν ἢ ὄψιν κάλλιστ' ἂν[q] κτήσαιτό τις.

ΛΑ. Ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ Λάχης, καὶ νῦν ἡμᾶς τώδε παρακαλεῖτον εἰς συμβουλήν, τίν' ἂν τρόπον τοῖς υἱέσιν αὐτῶν ἀρετὴ παραγενομένη ταῖς ψυχαῖς[r] ἀμείνους ποιήσειεν;

ΛΑ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν τοῦτό γ' ὑπάρχειν δεῖ, τὸ εἰδέναι ὅ τί ποτ' ἔστιν ἀρετή; εἰ γάρ που μηδ' ἀρετὴν εἰδεῖμεν[s] τὸ παράπαν ὅ τί ποτε[t] τυγχάνει ὄν, τίν' ἂν[u] τρόπον τούτου σύμβουλοι γενοίμεθα ὅτῳοῦν, ὅπως ἂν αὐτὸ[v] κάλλιστα κτήσαιτο;

ΛΑ. Οὐδένα; ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. I. i. 275.

ΣΩ. Φαμὲν ἄρα, ὦ Λάχης, εἰδέναι αὐτὸ ὅ τι ἔστιν.

ΛΑ. Φαμὲν μέντοι.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὅ γε ἴσμεν, κἂν εἴποιμεν δή που τί ἐστιν.

ΛΑ. Πῶς γὰρ οὔ;

§. 18. ΣΩ. Μὴ τοίνυν, ὦ ἄριστε, περὶ ὅλης ἀρετῆς εὐθέως σκοπώμεθα[w]—πλέον γὰρ ἴσως[x] ἔργον—, ἀλλὰ μέρους τινὸς πέρι[y] πρῶτον ἴδωμεν,[z] εἰ ἱκανῶς ἔχομεν πρὸς τὸ εἰδέναι· καὶ ἡμῖν, ὡς τὸ εἰκός, ῥᾴων[a] ἡ σκέψις ἔσται.

ΛΑ. Ἀλλ' οὕτω ποιῶμεν, ὦ Σώκρατες, ὡς σὺ βούλει.[b]

om f.—[e] αὐτὰς f.—[f] ἄριστα ΞG: ἄριστ' ἂν *s.—[g] τί f.—[h] λέγω om pr E.—[i] ῥᾴδιον E.—[j] εἰ om ΛΘ.—[k] ὀφθαλμῷ E.—[l] οἷσπερ παρεγένετο γ.—[m] τ' ιγεfγ.—[n] τί Θ et supra versum Λ.—[o] γε σύμβουλοι Es.—[p] τρόπον ἀκοὴν ΛΓΘΣΒCEιγεf: τρόπον ἢ ἀκοὴν *s.—[q] ἂν om γ.—[r] ἀρετὴ παραγενομένη τοῖς υἱέσιν αὐτῶν τὰς ψυχὰς γ.—[s] εἰδῆμεν ΞGfγ: εἰδείημεν s.—[t] ποτε om Es.—[u] ἂν ego addidi.—[v] αὐτὸ ΓErs: ceteri αὐτῷ.—[w] σκοπῶμεν εὐθέως Es.—[x] ἴσθι γ.—[y] πέρι om y.—[z] εἰδῶμεν Θ et corr

ΣΩ. Τί οὖν ἂν προελοίμεθα τῶν τῆς ἀρετῆς μερῶν; ἢ δῆλον δὴ ὅτι τοῦτο εἰς ὃ τείνειν[c] δοκεῖ ἡ ἐν τοῖς ὅπλοις μάθησις; δοκεῖ δέ που τοῖς πολλοῖς εἰς ἀνδρίαν.[d] ἦ γάρ;

ΛΑ. Καὶ μάλα δὴ οὕτω δοκεῖ.

ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν πρῶτον[e] ἐπιχειρήσωμεν, ὦ Λάχης, εἰπεῖν, ἀνδρία τί ποτ' ἐστίν· ἔπειτα μετὰ τοῦτο σκεψόμεθα[f] καὶ ὅτῳ ἂν τρόπῳ τοῖς νεανίσκοις παραγένοιτο, καθ' ὅσον οἷόν τε ἐξ ἐπιτηδευμάτων τε[g] καὶ μαθημάτων παραγενέσθαι. ἀλλὰ πειρῶ εἰπεῖν ὃ λέγω, τί ἐστιν ἀνδρία.

I. i. 276. ΛΑ. Οὐ μὰ τὸν Δί',[h] ὦ Σώκρατες, οὐ χαλεπὸν εἰπεῖν· εἰ[i] γάρ τις ἐθέλοι[j] ἐν τῇ τάξει[k] μένων ἀμύνεσθαι[l] τοὺς πολεμίους καὶ μὴ φεύγοι,[m] εὖ[n] ἴσθι[o] ὅτι ἀνδρεῖος ἂν εἴη.

ΣΩ. Εὖ μὲν λέγεις, ὦ Λάχης· ἀλλ' ἴσως ἐγὼ[p] αἴτιος, οὐ σαφῶς εἰπών, τὸ[q] σὲ ἀποκρίνασθαι[r] μὴ τοῦτο ὃ διανοούμενος ἠρόμην, ἀλλ' ἕτερον.

ΛΑ. Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες;

II. 191. ΣΩ. Ἐγὼ φράσω, ἐὰν οἷός τε γένωμαι. ἀνδρεῖός που οὗτος ὃν καὶ σὺ λέγεις, ὃς ἂν ἐν[s] τῇ τάξει μένων μάχηται[t] τοῖς πολεμίοις.

ΛΑ. Ἐγὼ γοῦν φημί.

ΣΩ. Καὶ γὰρ ἐγώ. ἀλλὰ τί αὖ[u] ὅδε, ὃς ἂν φεύγων μάχηται τοῖς πολεμίοις ἀλλὰ μὴ μένων;

ΛΑ. Πῶς φεύγων;

ΣΩ. Ὡς πέρ που καὶ Σκύθαι λέγονται οὐχ ἧττον φεύγοντες ἢ διώκοντες μάχεσθαι, καὶ Ὅμηρός που ἐπαινῶν τοὺς τοῦ[w] Αἰνείου ἵππους κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἔφη αὐτοὺς ἐπίστασθαι διώκειν ἠδὲ[x] φέβεσθαι. καὶ αὐτὸν τὸν Αἰνείαν κατὰ τοῦτ' ἐνεκωμίασε, κατὰ τὴν τοῦ φόβου ἐπιστήμην, καὶ εἶπεν αὐτὸν[y] εἶναι[z] μήστωρα[a] φόβοιο.

I. i. 277. ΛΑ. Καὶ καλῶς γε, ὦ Σώκρατες· περὶ ἁρμάτων γὰρ

Ⅱ.—[a] ῥᾶον wf.—[b] βούλει σύ Γ.—[c] τοίνυν Ge.—[d] ἀνδρείαν ⅄Θ.—[e] πρῶτον r.—[f] σκεψόμεθα ⅄ΓΘΞCGye, σκεψωμεθα ΣΒ : σκεψώμεθα *ς.—[g] τε ante καὶ om Ef.—[h] δί' Γ.—[i] οὐ f.—[j] ἐθέλοι fr.—[k] πράξει w.—[l] ἀμύνασθαι ΣΒ.—[m] φεύγῃ E, φεύγει r.—[n] εὖ om r.—[o] οἶσθ' r : ἴσθ' ς.—[p] ἐγὼ om r.—[q] τοῦ corr Γ.—[r] ἀποκρίνεσθαι Eς.—[s] ἧς ἐὰν f, ὃς ἐν Eς.—[t] μάχεται Eς, κατάχηται w.—[u] οὖν f.—[w] τοῦ om pr Ξ.—[x] εἰ δὲ Θ.—[y] αὐτὸν om Γ.—[z] εἶναι om Gr.—[a] μήστορα ΣCEy.—[b] τοι r.—[c] λέ-

ἔλεγε. καὶ σὺ τὸ[b] τῶν Σκυθῶν ἱππέων πέρι λέγεις.[c] τὸ μὲν γὰρ ἱππικὸν τὸ ἐκείνων οὕτω μάχεται, τὸ δὲ ὁπλιτικὸν[d] τὸ γε τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἐγὼ λέγω.

ΣΩ. Πλήν γ'[e] ἴσως, ὦ Λάχης, τὸ Λακεδαιμονίων· Λακεδαιμονίους γάρ φασιν[f] ἐν Πλαταιαῖς, ἐπειδὴ πρὸς τοῖς γερροφόροις[g] ἐγένοντο, οὐκ ἐθέλειν μένοντας πρὸς αὐτοὺς[h] μάχεσθαι, ἀλλὰ φεύγειν, ἐπειδὴ δ' ἐλύθησαν[i] αἱ τάξεις τῶν Περσῶν, ἀναστρεφομένους[j] ὥς περ ἱππέας μάχεσθαι καὶ οὕτω νικῆσαι τὴν ἐκεῖ μάχην.

ΛΑ. Ἀληθῆ λέγεις.

§. 19. ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν αἴτιον ἔλεγον, ὅτι ἐγὼ αἴτιος μὴ καλῶς[k] σε ἀποκρίνασθαι, ὅτι οὐ καλῶς ἠρόμην. βουλόμενος γάρ σου[l] πυθέσθαι μὴ μόνον τοὺς ἐν τῷ ὁπλιτικῷ ἀνδρείους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν τῷ ἱππικῷ καὶ ἐν ξύμπαντι τῷ πολεμικῷ εἴδει, καὶ μὴ μόνον τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν τοῖς πρὸς τὴν θάλατταν κινδύνοις[m] ἀνδρείους ὄντας, καὶ ὅσοι γε πρὸς νόσους καὶ ὅσοι πρὸς πενίας ἢ καὶ πρὸς τὰ[n] πολιτικὰ ἀνδρεῖοί εἰσι, καὶ[o] ἔτι[p] αὖ[q] μὴ μόνον ὅσοι πρὸς λύπας ἀνδρεῖοί εἰσιν ἢ φόβους, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐπιθυμίας ἢ ἡδονὰς δεινοὶ μάχεσθαι, καὶ μένοντες ἢ ἀναστρέφοντες— εἰσὶ γάρ πού τινες, ὦ Λάχης, καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις ἀνδρεῖοι. — I. i. 278.

ΛΑ. Καὶ σφόδρα,[r] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνδρεῖοι μὲν πάντες οὗτοί εἰσιν, ἀλλ' οἱ μὲν ἐν ἡδοναῖς, οἱ δ' ἐν λύπαις, οἱ δ' ἐν ἐπιθυμίαις, οἱ δ' ἐν φόβοις τὴν ἀνδρίαν κέκτηνται· οἱ δέ γ', οἶμαι, δειλίαν[s] ἐν[t] τοῖς αὐτοῖς τούτοις.

ΛΑ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί ποτε[u] ὂν ἑκάτερον τούτων; τοῦτο[v] ἐπυνθανό-

γεις πέρι Υ.—[d] ὁπλητικὸν Ε.—[e] γ' om w.—[f] φησιν ΣBCEwyε et pr Γ.—[g] γεροφόροις ε.—[h] αὐτοῖς ΓΘΣBEwyεf, αὐτοις Α.—[i] ἐπειδὴ διελύθησαν w, ἐπειδὴ δ' ἐληλύθεισαν Υ.—[j] ἀναστρεφόμενα f.—[k] καλῶς σε Σ.—[l] σου om ΓΣBCEwyεf.—[m] καὶ τοὺς πρὸς τὴν θάλατταν κινδύνους f : κινδύνους etiam Α.—[n] τοὺς τὰ f.—[o] καὶ εἰσὶν om Σ. pro καὶ in Γ est ἢ.—[p] ὅτι ΑΓΘBCEwyεf.—[q] οὖν f.—[r] γε ΞG.—[s] δειλίαν Α.—[t] ἐν om G.—[u] ποτ' w.—[v] τουτὶ f, om G.—[w] ἀνδρίαν om Γ.—[x] τοι ΞEυς.—[y] οὖν ε.—

§. 18. Σκυθῶν] Post Σκυθῶν interpungo, ut τὸ non abundet, hoc sensu, τὸ τῶν Σκυθῶν λέγεις περὶ ἱππέων ἐκείνων. id est, 'Quod dixisti de Scythis, id de illorum equitibus intelligis.' Stein.

§. 19. τί ποτε ὂν ἑκάτερον] Socrates

μην. πάλιν οὖν πειρῶ εἰπεῖν ἀνδρίαν[w] πρῶτον, τί ὂν ἐν πᾶσι τούτοις ταὐτόν ἐστιν. ἢ οὔπω καταμανθάνεις ὃ λέγω;

ΛΑ. Οὐ πάνυ τι.[x]

II. 192. §. 20. ΣΩ. Ἀλλ' ὧδε λέγω, ὡς περ ἂν[y] εἰ τάχος ἠρώτων τί ποτ' ἐστίν, ὃ[z] καὶ ἐν τῷ τρέχειν τυγχάνει ὂν ἡμῖν[a] καὶ ἐν τῷ[b] κιθαρίζειν καὶ ἐν τῷ λέγειν καὶ ἐν τῷ μανθάνειν καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς, καὶ σχεδόν τι αὐτὸ κεκτήμεθα, οὗ καὶ πέρι ἄξιον λέγειν, ἢ ἐν ταῖς τῶν χειρῶν πράξεσιν ἢ σκελῶν[c] ἢ στόματός τε καὶ φωνῆς ἢ διανοίας. ἢ οὐχ οὕτω καὶ σὺ λέγεις;

ΛΑ. Πάνυ γε.

I. i. 279. ΣΩ. Εἰ τοίνυν τίς με ἔροιτο, Ὦ Σώκρατες, τί λέγεις τοῦτο ὃ ἐν πᾶσιν ὀνομάζεις ταχυτῆτα εἶναι; εἴποιμ' ἂν αὐτῷ ὅτι τὴν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολλὰ διαπραττομένην δύναμιν ταχυτῆτα[d] ἔγωγε καλῶ καὶ[e] περὶ φωνὴν καὶ περὶ δρόμον καὶ περὶ τἆλλα πάντα.

ΛΑ. Ὀρθῶς γε σὺ λέγων.

ΣΩ. Πειρῶ δὴ καὶ σύ, ὦ Λάχης, τὴν ἀνδρίαν οὕτως εἰπεῖν, τίς οὖσα δύναμις ἡ αὐτὴ ἐν ἡδονῇ καὶ ἐν λύπῃ[f] καὶ ἐν ἅπασιν οἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν[g] αὐτὴν εἶναι, ἔπειτ'[h] ἀνδρία κέκληται.

ΛΑ. Δοκεῖ τοίνυν μοι καρτερία τις εἶναι τῆς ψυχῆς, εἰ τό γε διὰ πάντων περὶ ἀνδρίας πεφυκὸς δεῖ εἰπεῖν.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν δεῖ, εἴ γε τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρινούμεθα ἡμῖν αὐτοῖς. τοῦτο τοίνυν ἔμοιγε φαίνεται,[i] ὅτι

[z] ὃ...λέγειν post κεκτήμεθα ponit ϱ.—[a] εἰμὶ f.—[b] ἐν τῷ ante μανθάνειν om Σ.—[c] ἢ ἐν ταῖς τῶν σκελῶν ϒ.—[d] ταχύτητα G et pr Ξ.—[e] καὶ om f.—[f] καὶ λύπῃ f.—[g] δὴ νῦν ἐλέγομεν Eσ: δὴ ἐλέγομεν νυνὶ f.—[h] ἔπειτ' Γ.—[i] τοῦτο τοίνυν ἔμοιγε φαί-

postquam dixerat, in voluptatibus, doloribus, cupiditatibus, timoribus, alios esse fortitudine, alios ignavia insignes, nunc deinceps de utraque, fortitudine et ignavia, quærit τί ποτε ὂν ἑκάτερον τούτων, τοῦτο ἐπυνθανόμην. E quibus verbis etiamsi apte elici posset, quod dedit Ficinus, *quid sit utrumque horum interrogabam*; totus tamen loci nexus longe aliud requirere videtur. Scribendum censeo: τί ποτε ὂν ἑκάτερον τούτων, τοῦτο ἔστι, ἐπυνθανόμην. Unde hæc existit sententia: *quid autem cum sit utraque res, hæc sit ignavia, illa fortitudo, quærebam.* Quam sententiam omnino requirunt sequentia. HEUSD.

οὐ πάνυ τοι] Al. οὐ πάνυ τι. STEPH.

§. 20. οὗ καὶ πέρι] Hæc verba Fic. etiam separat, et per parenthesin legit: videtur tamen οὗ ad αὐτὸ pertinere, hoc sensu, 'Atque adeo id, de quo nos disserere operæ pretium est, habemus vel in' &c. STEPH.

οὐ[k] πᾶσά γε, ὡς ἐγῷμαι, καρτερία ἀνδρία σοι φαίνεται. τεκμαίρομαι δὲ ἐνθένδε· σχεδὸν γάρ τι[l] οἶδα, ὦ Λάχης, ὅτι τῶν πάνυ καλῶν πραγμάτων ἡγεῖ σὺ ἀνδρίαν εἶναι.

ΛΑ. Εὖ μὲν οὖν ἴσθι ὅτι τῶν καλλίστων.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἡ μὲν μετὰ φρονήσεως καρτερία καλὴ κἀγαθή.

ΛΑ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί δ' ἡ μετ' ἀφροσύνης; οὐ τοὐναντίον ταύτῃ βλαβερὰ καὶ κακοῦργος;

ΛΑ. Ναί. I. i. 280.

ΣΩ. Καλὸν οὖν[m] τι φήσεις[n] σὺ εἶναι τὸ τοιοῦτον, ὃν κακοῦργόν τε καὶ βλαβερόν;

ΛΑ. Οὔκουν δίκαιόν γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα τήν γε τοιαύτην καρτερίαν ἀνδρίαν ὁμολογήσεις εἶναι, ἐπειδή περ οὐ καλή ἐστιν, ἡ δὲ ἀνδρία καλόν[o] ἐστιν.

ΛΑ. Ἀληθῆ λέγεις.

§. 21. ΣΩ. Ἡ φρόνιμος ἄρα καρτερία κατὰ τὸν σὸν λόγον ἀνδρί'[p] ἂν[q] εἴη.

ΛΑ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Ἴδωμεν δή,[r] ἡ εἰς τί φρόνιμος; ἢ ἡ[s] εἰς ἅπαντα καὶ τὰ μεγάλα καὶ τὰ σμικρά; οἷον εἴ τις καρτεροῖ[t] ἀναλίσκων ἀργύριον φρονίμως, εἰδὼς ὅτι ἀναλώσας πλέον ἐκτήσεται,[u] τοῦτον ἀνδρεῖον καλοῖς ἄν;

ΛΑ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ἀλλ' οἷον[v] εἴ τις[w] ἰατρὸς ὤν, περιπλευμονίᾳ[x] τοῦ υἱέος ἐχομένου ἢ ἄλλου τινὸς καὶ δεομένου πιεῖν[y] ἢ φαγεῖν δοῦναι, μὴ κάμπτοιτο ἀλλὰ καρτεροῖ;

ΛΑ. Οὐδ' ὁπωστιοῦν οὐδ' αὕτη.[z] II. 193.

νεται] hæc Lacheti dat Ξ.—[k] οὔτι ΑΓΘΞGt.—[l] τοι ft.—[m] οὖν om G et pr Ξ.—[n] φὴς f.—[o] καλή Ef.—[p] ἀνδρεί' Γ.—[q] ἂν om Σ.—[r] δὲ ιν.—[s] ἢ ἡ] ἢ ΣCEyet et pr Γ, ἡ f.—[t] καρτεροῖ ς: mei omnes καρτερεῖ.—[u] πλέον ἐκτίσεται Θ, πλέον κτήσεται ΞG: πλεονεκτήσεται *ς.—[v] οὖν G.—[w] εἴ τις om f.—[x] περιπλευμονίᾳ ΑΘ et pr G: περιπνευμονίᾳ *ς.—[y] ποιεῖν ιωf.—[z] αὐτὴ Α.—[a] θέλοντα γ.—[b] ἔτι G.—[c] ἐν τῷ om

σχεδὸν γάρ τι] Scribo γάρ τοι: ut vicissim πάνυ τοι pro πάνυ τι reponendum puto in fine p. 191. T. ii. ut alibi passim legitur. STEPH.

ΣΩ. Ἀλλ' ἐν πολέμῳ καρτεροῦντα ἄνδρα καὶ ἐθέλοντα[a]
1. i. 281. μάχεσθαι, φρονίμως λογιζόμενον, εἰδότα μὲν ὅτι βοηθήσουσιν ἄλλοι αὐτῷ, πρὸς ἐλάττους δὲ καὶ φαυλοτέρους μαχεῖται ἢ μεθ' ὧν αὐτός ἐστιν, ἔτι δὲ χωρία ἔχει[b] κρείττω—, τοῦτον τὸν μετὰ τῆς τοιαύτης φρονήσεως καὶ παρασκευῆς καρτεροῦντα ἀνδρειότερον ἂν φαίης ἢ τὸν ἐν τῷ ἐναντίῳ στρατοπέδῳ ἐθέλοντα ὑπομένειν τε καὶ καρτερεῖν;

ΛΑ. Τὸν ἐν τῷ[c] ἐναντίῳ, ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ἀφρονεστέρα[d] γε ἡ τούτου ἢ ἡ[e] τοῦ ἑτέρου καρτερία.

ΛΑ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Καὶ τὸν μετ' ἐπιστήμης ἄρ' ἱππικῆς καρτεροῦντα ἐν ἱππομαχίᾳ ἧττον φήσεις ἀνδρεῖον εἶναι ἢ τὸν ἄνευ ἐπιστήμης.

ΛΑ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Καὶ τὸν μετὰ[f] σφενδονητικῆς ἢ[g] τοξικῆς ἢ ἄλλης τινὸς τέχνης καρτεροῦντα.

ΛΑ. Πάνυ γε.

§. 22. ΣΩ. Καὶ ὅσοι ἂν[h] ἐθέλωσιν[i] εἰς φρέαρ καταβαίνοντες καὶ κολυμβῶντες καρτερεῖν ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ, μὴ ὄντες δεινοί, ἢ ἔν τινι ἄλλῳ τοιούτῳ, ἀνδρειοτέρους φήσεις τῶν ταῦτα δεινῶν.

ΛΑ. Τί γὰρ ἄν τις ἄλλο φαίη,[j] ὦ Σώκρατες;
1. i. 282. ΣΩ. Οὐδέν, εἴ περ οἴοιτό γε οὕτως.

ΛΑ. Ἀλλὰ μὴν οἶμαί γε.

ΣΩ. Καὶ μήν που ἀφρονεστέρως γε,[k] ὦ Λάχης, οἱ τοιοῦτοι κινδυνεύουσί τε καὶ καρτεροῦσιν[l] ἢ οἱ μετὰ τέχνης αὐτὸ πράττοντες.

ΛΑ. Φαίνονται.

ΣΩ. Οὐκοῦν αἰσχρὰ ἡ ἄφρων τόλμα[m] τε καὶ καρτέρησις ἐν τῷ πρόσθεν ἐφάνη ἡμῖν οὖσα καὶ βλαβερά;

f.—[d] ἀφρονέστατά Θ.—[e] ἡ post ἢ om s cum pr Γ, ante καρτερία ponit f.—[f] τὸν μετὰ ΞGyεfτ et corr Γ: τὸν μὲν μετὰ *s.—[g] σφενδονητικῆς καὶ ἢ f.—[h] ἂν ΑΘ: ἐὰν *s.—[i] ἐθέλουσιν Α, θέλωσιν f.—[j] ἄν τις φαίη ἄλλο Ξ, ἄλλο ἄν τις φαίη f.—[k] γε om Γ.—[l] καρτεροῦσί τε καὶ κινδυνεύουσιν ΞG.—[m] τόλμη Ες—[n] πάνυ γε om τ.—

ΛΑ. Πάνυ γε.[n]

ΣΩ. Ἡ δέ γε ἀνδρία ὡμολογεῖτο[o] καλόν τι[p] εἶναι.

ΛΑ. Ὡμολογεῖτο γάρ.

ΣΩ. Νῦν δ' αὖ πάλιν φαμὲν ἐκεῖνο τὸ αἰσχρόν, τὴν ἄφρονα καρτέρησιν, ἀνδρίαν εἶναι.

ΛΑ. Ἐοίκαμεν.

ΣΩ. Καλῶς[q] οὖν σοι δοκοῦμεν λέγειν;

ΛΑ. Μὰ τὸν Δί', ὦ Σώκρατες, ἐμοὶ μὲν οὔ.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα που κατὰ τὸν[r] σὸν λόγον διωριστὶ ἡρμόσμεθα ἐγώ τε καὶ σύ, ὦ Λάχης· τὰ γὰρ[s] ἔργα οὐ ξυμφωνεῖ ἡμῖν τοῖς λόγοις. ἔργῳ μὲν γάρ,[t] ὡς ἔοικε, φαίη ἄν τις ἡμᾶς ἀνδρίας μετέχειν, λόγῳ δ', ὡς ἐγῷμαι, οὐκ ἄν, εἰ νῦν ἡμῶν ἀκούσειε[u] διαλεγομένων.

ΛΑ. Ἀληθέστατα λέγεις.

§. 23. ΣΩ. Τί οὖν; δοκεῖ καλὸν εἶναι οὕτως ἡμᾶς διακεῖσθαι.

ΛΑ. Οὐδ' ὁπωστιοῦν. I. i. 283.

ΣΩ. Βούλει οὖν ᾧ λέγομεν[v] πειθώμεθα τό γε τοσοῦτον;

ΛΑ. Τὸ ποῖον δὴ τοῦτο, καὶ τίνι τούτῳ;

ΣΩ. Τῷ λόγῳ ὃς καρτερεῖν κελεύει.[w] εἰ οὖν βούλει, II. 194.
καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῇ ζητήσει[x] ἐπιμείνωμέν τε καὶ καρτερήσωμεν, ἵνα καὶ μὴ[y] αὐτῶν[z] ἡμῶν αὐτὴ[a] ἡ ἀνδρία[b] καταγελάσῃ, ὅτι οὐκ ἀνδρείως[c] αὐτὴν ζητοῦμεν, εἰ ἄρα πολλάκις αὐτὴ ἡ καρτέρησίς ἐστιν ἀνδρία.

ΛΑ. Ἐγὼ μὲν ἕτοιμος,[d] ὦ Σώκρατες, μὴ προαφί-

[o] ὡμολογεῖτο Α, ὁμολογεῖτο Θ: ὡμολόγητο *s. item mox.—[p] τι om f.—[q] καλὸν f.—[r] τὸν...τοῖς om w.—[s] δὲ Σ.—[t] γὰρ om r.—[u] ἀκούσοι G, ἀκούσῃ fr et pr Γ: ἀκούσει *s.—[v] τῷ λόγῳ corr Γ.—[w] κελεύει καρτερεῖν r.—[x] ἡμεῖς ἐπιζητήσει r.—[y] μὴ καὶ ΞΕτς, μὴ w.—[z] αὐτῶν omitte cum ΑΓΞGfr.—[a] αὕτη Αr.—[b] ἀνδρίας G.—

§. 23. ἡ ἀνδρία καταγελάσῃ,—εἰ ἄρα—ἡ καρτέρησις ἐστὶν ἀνδρία] Expungendum omnino postremum hocce ἀνδρία, quod ab aliena manu adscriptum videtur: *ne nosmet ipsos ipsa derideat fortitudo, quod non fortiter eam exquirimus, num forte ipsa sit temperantia.* πολλάκις h. l. quod Interpretem latuit, *forte* notat, neque hac significatione apud Platonem infrequens est: Phædon. 73. D. Ὥσπέρ γε καὶ Σιμμίαν τις ἰδὼν, πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη. Rep. iv. 424. C. Μὴ πολλάκις τὸν ποιητήν τις οἴηται λέγειν κ. λ. Ib. ix. 584. B. Ἵνα μὴ πολλάκις οἰηθῇς. Theag. 122. A. Ἵνα μὴ πολλάκις ἄνευ ἐμοῦ συγγενόμενός τῳ διαφθαρῇ. Critia 113. A. Μὴ πολλάκις ἀκούοντες—θαυμάσητε. Conf. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 174. Hrusd.

στασθαι. καί τοι ἀήθης[o] γ'[f] εἰμὶ τῶν τοιούτων λόγων. ἀλλά τίς με καὶ φιλονεικία εἴληφε πρὸς τὰ εἰρημένα, καὶ ὡς ἀληθῶς ἀγανακτῶ εἰ οὕτωσὶ[g] ἃ νοῶ μὴ οἷός τ' εἰμὶ εἰπεῖν· νοεῖν μὲν[h] γὰρ ἔμοιγε[i] δοκῶ περὶ ἀνδρίας ὅ τι[j] ἔστιν, οὐκ οἶδα δ' ὅπῃ με ἄρτι διέφυγεν, ὥστε μὴ ξυλλαβεῖν τῷ λόγῳ αὐτὴν καὶ εἰπεῖν ὅ τι[k] ἔστιν.

ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ φίλε, τὸν ἀγαθὸν κυνηγέτην μεταθεῖν χρὴ καὶ μὴ ἀνιέναι.

ΛΑ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Βούλει οὖν καὶ Νικίαν τόνδε παρακαλῶμεν ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, εἴ τι ἡμῶν εὐπορώτερός ἐστιν;

ΛΑ. Βούλομαι· πῶς γὰρ οὔ;

1. i. 284. §. 24. ΣΩ. Ἴθι δή, ὦ Νικία, ἀνδράσι φίλοις χειμαζομένοις ἐν λόγῳ[l] καὶ ἀποροῦσι βοήθησον, εἴ τιν'[m] ἔχεις δύναμιν. τὰ μὲν[n] γὰρ δὴ[o] ἡμέτερα ὁρᾷς ὡς[p] ἄπορα· σὺ δ' εἰπὼν ὅ τι ἡγεῖ ἀνδρίαν εἶναι, ἡμᾶς τε τῆς[q] ἀπορίας ἔκλυσαι[r] καὶ αὐτὸς ἃ νοεῖς τῷ λόγῳ βεβαίωσαι.[s]

ΝΙ. Δοκεῖτε τοίνυν μοι[t] πάλαι οὐ[u] καλῶς, ὦ Σώκρατες,[v] ὁρίζεσθαι τὴν ἀνδρίαν· ὃ γὰρ ἐγὼ[w] σοῦ[x] ἤδη[y] καλῶς[z] λέγοντος ἀκήκοα, τούτῳ οὐ χρῆσθε.[a]

ΣΩ. Ποίῳ δή, ὦ Νικία;

ΝΙ. Πολλάκις ἀκήκοά σου λέγοντος ὅτι ταῦτα ἀγαθὸς ἕκαστος ἡμῶν, ἃ περ σοφός, ἃ δὲ ἀμαθής, ταῦτα δὲ[b] κακός.

ΣΩ. Ἀληθῆ μέντοι νὴ Δία[c] λέγεις, ὦ Νικία.

ΝΙ. Οὐκοῦν εἴ περ ὁ ἀνδρεῖος ἀγαθός, δῆλον ὅτι σοφός ἐστιν.

ΣΩ. Ἤκουσας, ὦ Λάχης;

ΛΑ. Ἔγωγε, καὶ οὐ σφόδρα γε[d] μανθάνω ὃ λέγει.[e]

ΣΩ. Ἀλλ' ἐγὼ δοκῶ μανθάνειν,[f] καί μοι δοκεῖ ἀνὴρ[g] σοφίαν τινὰ τὴν ἀνδρίαν λέγειν.

c ἀνδρία om r.—d ἑτοίμως ΑΘ.—e ἀληθής Θ.—f γ' om Γ, ante ἀήθης ponit r.—g οὑτωσιν Γ.—h μὲν om r.—i ἔγωγε Ξ.—j ὅτι ποτ' Σ.—k ὅτι...χρὴ om Γ.—l λόγοις ΓCy.—m τιν' Γ.—n μὲν om Σf.—o δὴ om f.—p ὡς om Σ.—q τῆς τε E.—r ἐλκύσαι ΑΘG et γρ ΞBCy, ἕλκυσαι w.—s βεβαιῶσαι ΘG.—t με ΣBCwyεf, om G et pr Ξ.—u οὐ om Σ.—v ὦ Σώκρατες om E.—w γὰρ καὶ ἐχὼ r.—x σοι G.—y ἤδη om f.—z καλῶς om G.—a χρῆσθαι f.—b δὲ om Gε et pr Ξ.—c νὴ δί' (λέγεις post Νικία posito) Γ, om f.—d γε om Γ.—e λέγεις w.—f μανθάνειν δοκῶ Γ.—g ὁ ἀνὴρ

ΛΑ. Ποίαν, ὦ Σώκρατες, σοφίαν;

ΣΩ. Οὐκοῦν τόνδε τοῦτο ἐρωτᾷς;

ΛΑ. Ἔγωγε. I. i. 285.

ΣΩ. Ἴθι δή, αὐτῷ εἰπέ, ὦ Νικία, ποία σοφία ἀνδρία ἂν εἴη κατὰ τὸν σὸν λόγον. οὐ γάρ που ἥ γε αὐλητική.

ΝΙ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Οὐδὲ μὴν ἡ κιθαριστική.

ΝΙ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀλλὰ τίς δὴ αὕτη ἢ[h] τίνος ἐπιστήμη;

ΛΑ. Πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς αὐτὸν[i] ἐρωτᾷς, ὦ Σώκρατες, καὶ εἰπέτω γε τίνα φησὶν αὐτὴν εἶναι.

ΝΙ. Ταύτην ἔγωγε, ὦ Λάχης, τὴν τῶν δεινῶν καὶ θαῤῥαλέων ἐπιστήμην[j] καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις II. 195. ἅπασιν.

ΛΑ. Ὡς ἄτοπα λέγει,[k] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Πρὸς τί τοῦτ' εἶπες[l] βλέψας, ὦ[m] Λάχης;

ΛΑ. Πρὸς ὅ τι;[n] χωρὶς δή που σοφία ἐστὶν ἀνδρίας.

ΣΩ. Οὔκουν φησί γε Νικίας.

ΛΑ. Οὐ μέντοι μὰ Δία· ταῦτά τοι καὶ ληρεῖ.[o]

ΣΩ. Οὐκοῦν διδάσκωμεν[p] αὐτὸν ἀλλὰ μὴ λοιδορῶμεν.

ΝΙ. Οὔκ, ἀλλά μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, Λάχης ἐπιθυμεῖν κἀμὲ φανῆναι μηδὲν[q] λέγοντα, ὅτι καὶ αὐτὸς ἄρτι τοιοῦτός τις[r] ἐφάνη.

§. 25. ΛΑ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Νικία, καὶ πειράσομαί γε ἀποφῆναι· οὐδὲν γὰρ λέγεις, ἐπεὶ αὐτίκα ἐν ταῖς νό- I. i. 286. σοις οὐχ[s] οἱ ἰατροὶ τὰ δεινὰ ἐπίστανται; ἢ οἱ ἀνδρεῖοι δοκοῦσί σοι ἐπίστασθαι; ἢ τοὺς ἰατροὺς σὺ[t] ἀνδρείους καλεῖς;

ΝΙ. Οὐδ' ὁπωστιοῦν.

ΛΑ. Οὐδέ γε[u] τοὺς γεωργοὺς οἶμαι. καί τοι τά γε ἐν τῇ γεωργίᾳ δεινὰ οὗτοι δή που[v] ἐπίστανται, καὶ οἱ ἄλ-

Es, ἀνὴρ σινα G : ceteri ἀνὴρ.—[h] ἢ Θs : ceteri ἡ.—[i] αὐτὸν ὀρθῶς r.—[j] ἐπιστήμην ἐν f.—[k] λέγεις ΑΓfr.—[l] εἶπας ΞEG.—[m] ὦ om E.—[n] ὅ τι G : τί *s.—[o] ληροῖ e.—[p] διδάσκομεν ΑΘ.—[q] μὴ δὲ r.—[r] τις om ΑΘe.—[s] οὐχὶ Eues.—[t] σὺ om Σ.—[u] γ'

λοι δημιουργοὶ[w] ἅπαντες τὰ ἐν ταῖς αὑτῶν τέχναις δεινά τε καὶ θαῤῥαλέα ἴσασιν· ἀλλ' οὐδέν τι[x] μᾶλλον οὗτοι ἀνδρεῖοί εἰσιν.

ΣΩ. Τί δοκεῖ Λάχης λέγειν, ὦ Νικία; ἔοικε μέντοι λέγειν τι.

ΝΙ. Καὶ γὰρ λέγει γέ τι; οὐ μέντοι ἀληθές γε.

ΣΩ. Πῶς δή;

ΝΙ. Ὅτι οἴεται τοὺς ἰατροὺς πλέον τι εἰδέναι περὶ τοὺς κάμνοντας ἢ τὸ ὑγιεινὸν εἰπεῖν οἷόν τε καὶ νοσῶδες. οἱ δὲ δή τοι[y] τοσοῦτον μόνον[z] ἴσασιν·[a] εἰ δὲ δεινόν τῳ τοῦτό ἐστι τὸ ὑγιαίνειν μᾶλλον ἢ τὸ κάμνειν, ἡγεῖ σὺ τουτί,[b] ὦ Λάχης, τοὺς ἰατροὺς ἐπίστασθαι; ἢ οὐ πολλοῖς οἴει ἐκ τῆς νόσου ἄμεινον εἶναι μὴ ἀναστῆναι ἢ ἀναστῆναι; τοῦτο γὰρ εἰπέ· σὺ πᾶσι φὴς ἄμεινον εἶναι ζῆν καὶ οὐ πολλοῖς κρεῖττον[c] τεθνάναι;

ΛΑ. Οἶμαι[d] ἔγωγε τοῦτό γε.

1. i. 287. ΝΙ. Οἷς οὖν τεθνάναι λυσιτελεῖ, ταὐτὰ[e] οἴει δεινὰ εἶναι καὶ οἷς ζῆν;

ΛΑ. Οὐκ ἔγωγε.

§. 26. ΝΙ. Ἀλλὰ τοῦτο[f] δὴ σὺ δίδως τοῖς ἰατροῖς γιγνώσκειν ἢ ἄλλῳ τινὶ δημιουργῷ πλὴν τῷ τῶν δεινῶν[g] καὶ μὴ δεινῶν ἐπιστήμονι, ὃν[h] ἐγὼ ἀνδρεῖον καλῶ;

ΣΩ. Κατανοεῖς, ὦ Λάχης, ὅ τι λέγει;

ΛΑ. Ἔγωγε, ὅτι γε[i] τοὺς μάντεις καλεῖ τοὺς ἀνδρείους· τίς γὰρ δὴ ἄλλος εἴσεται ὅτῳ ἄμεινον ζῆν ἢ τεθνάναι; καί τοι σύ, ὦ Νικία, πότερον ὁμολογεῖς μάντις εἶναι ἢ οὔτε μάντις οὔτε ἀνδρεῖος;

ΝΙ. Τί δαί;[j] μάντει αὖ[k] οἴει προσήκειν[l] τὰ δεινὰ γιγνώσκειν καὶ τὰ[m] θαῤῥαλέα;

---

w.—[v] δή τοι G, δῆτα Ξ.—[w] γεωργοὶ ϒ.—[x] τοι E.—[y] τοι Ξως: ceteri τι.—[z] τοσοῦτον δήπου μόνον ΑΓΘG et re Ξ, τοσοῦτον δήτου μόνον ϒ.—[a] ἴσασιν δήπου εἰ f.—[b] τι τοῦτο ΣBCEιγε.—[c] κρεῖττον om f, κρεῖττόν γε Eσ.—[d] οἶμαι add ΑΘΞGϒ.—[e] ταῦτα Α.—[f] τοῦ ΑΘ.—[g] καὶ μὴ δεινῶν add ΑΘGϒ.—[h] οἷον ΣBCEωγefσ.—[i] γε om e.—[j] δαί ΑΘ: δέ *σ.—[k] ἂν Γe.—[l] προσήκει ΑΘf, προσῆκε (omisso οἴει) ϒ.—

§. 25. οἷόν τε] For. οἷόν τι, vacante particula τι, sicut in τοιοῦτό τι: hoc sensu, *Quam dicere qualia sint salubria et morbosa.* At retinendo particulam τε, scribendum esset, ut opinor, οἷοί τε εἶναι. Stephn.

ΛΑ. Ἔγωγε· τίνι γὰρ ἄλλῳ;

ΝΙ. Ὧι ἐγὼ λέγω, πολὺ μᾶλλον, ὦ βέλτιστε, ἐπεὶ μάντιν γε τὰ σημεῖα μόνον δεῖ γιγνώσκειν[n] τῶν ἐσομένων, εἴ τέ τῳ θάνατος εἴτε νόσος[o] εἴτε ἀποβολὴ χρημάτων ἔσται, εἴτε νίκη εἴθ'[p] ἧττα ἢ πολέμου ἢ καὶ[q] ἄλλης τινὸς II. 196.
ἀγωνίας· ὅ τι δέ τῳ ἄμεινον τούτων[r] ἢ παθεῖν ἢ μὴ παθεῖν, τί μᾶλλον μάντει προσήκει κρῖναι[s] ἢ ἄλλῳ ὁτῳοῦν;

ΛΑ. Ἀλλ' ἐγὼ τοῦτον[t] οὐ μανθάνω, ὦ Σώκρατες, ὅ τι I. i. 288.
βούλεται λέγειν· οὔτε γὰρ μάντιν[u] οὔτε ἰατρὸν οὔτε ἄλλον οὐδένα δηλοῖ ὃν τινα λέγει τὸν ἀνδρεῖον, εἰ μὴ εἰ[v] θεόν τινα λέγει αὐτὸν εἶναι. ἐμοὶ μὲν οὖν[w] φαίνεται Νικίας οὐκ ἐθέλειν γενναίως ὁμολογεῖν ὅτι οὐδὲν λέγει, ἀλλὰ στρέφεται ἄνω καὶ κάτω ἐπικρυπτόμενος τὴν αὑτοῦ ἀπορίαν. καί τοι κἂν ἡμεῖς οἷοί τε ἦμεν ἄρτι ἐγώ τε καὶ σὺ τοιαῦτα στρέφεσθαι, εἰ ἐβουλόμεθα μὴ δοκεῖν ἐναντία ἡμῖν αὐτοῖς λέγειν. εἰ μὲν οὖν ἐν δικαστηρίῳ ἡμῖν οἱ λόγοι ἦσαν, εἶχεν ἄν τινα λόγον ταῦτα ποιεῖν· νῦν δὲ τί[x] ἄν τις ἐν ξυνουσίᾳ[y] τοιᾷδε μάτην κενοῖς λόγοις αὐτὸς[z] αὑτὸν[a] κοσμοῖ;[b]

ΣΩ. Οὐδὲν οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ, ὦ Λάχης· ἀλλ' ὁρῶμεν μὴ[c] Νικίας οἴεταί[d] τι λέγειν[e] καὶ οὐ λόγου ἕνεκα ταῦτα λέγει. αὐτοῦ οὖν σαφέστερον πυθώμεθα τί ποτε νοεῖ· καὶ ἐάν τι φαίνηται λέγων, ξυγχωρησόμεθα,[f] εἰ δὲ μή, διδάξομεν.

§. 27. ΛΑ. Σὺ τοίνυν, ὦ Σώκρατες, εἰ βούλει πυνθάνεσθαι, πυνθάνου· ἐγὼ δ' ἴσως ἱκανῶς πέπυσμαι.[g]

ΣΩ. Ἀλλ' οὐδέν με κωλύει· κοινὴ γὰρ ἔσται ἡ πύστις[h] ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ.

ΛΑ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Λέγε δή μοι, ὦ Νικία, μᾶλλον δ' ἡμῖν· κοινούμεθα γὰρ ἐγώ τε καὶ Λάχης τὸν λόγον· τὴν ἀνδρίαν ἐπιστήμην φῂς δεινῶν τε καὶ θαῤῥαλέων εἶναι;[i] I. i. 289.

ΝΙ. Ἔγωγε.[j]

[m] τὰ om Θ.—[n] γιγνώσκειν δεῖ ϒ.—[o] εἴτε τῳ νόσος f.—[p] εἴθ' Γ.—[q] καὶ om Ειϛ, pro ἢ habet f.—[r] τοῦτο Γ.—[s] κρῖναι προσήκει Γ.—[t] libri τοῦτο.—[u] γάρ μιν ΑΘ.—[v] εἰ ante θεὸν om Γ.—[w] οὖν om Γ.—[x] τί om f.—[y] ἐξουσία f.—[z] αὐτὸς ἂν ΞGϛ.—[a] αὐτὸν om G.—[b] κοσμεῖ Ει.—[c] μὴ om ω.—[d] οἴοιται ΑΘ, οἴηται ϒ, οἴεταί γε f.—[e] λέγειν τι f, τι λειν ω.—[f] ξυγχωρησώμεθα ω.—[g] πέπεισμαι ϱ.—[h] πίστις Ξ.—[i] εἶ-

ΣΩ. Τοῦτο δὲ[k] οὐ παντὸς δὴ εἶναι ἀνδρὸς γνῶναι, ὁπότε γε μήτε ἰατρὸς μήτε μάντις αὐτὸ[l] γνώσεται μηδὲ ἀνδρεῖος ἔσται, ἐὰν μὴ αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπιστήμην προσλάβῃ. οὐχ οὕτως ἔλεγες;

ΝΙ. Οὕτω μὲν οὖν.

ΣΩ. Κατὰ τὴν παροιμίαν ἄρα τῷ ὄντι οὐκ ἂν πᾶσα ὗς γνοίη οὐδ' ἂν ἀνδρεία γένοιτο.

ΝΙ. Οὔ μοι δοκεῖ.

ΣΩ. Δῆλον δή,[m] ὦ Νικία, ὅτι οὐδὲ τὴν Κρομμυωνίαν[n] ὖν πιστεύεις σύ[o] γε[p] ἀνδρείαν γεγονέναι. τοῦτο δὲ λέγω οὐ παίζων, ἀλλ' ἀναγκαῖον οἶμαι τῷ ταῦτα λέγοντι μηδενὸς θηρίου ἀποδέχεσθαι ἀνδρίαν, ἢ ξυγχωρεῖν θηρίον τι οὕτω σοφὸν εἶναι ὥστε, ἃ ὀλίγοι ἀνθρώπων ἴσασι διὰ τὸ χαλεπὰ[q] εἶναι γνῶναι,[r] ταῦτα λέοντα ἢ πάρδαλιν ἤ τινα κάπρον φάναι εἰδέναι· ἀλλ' ἀνάγκη ὁμοίως λέοντα καὶ ἔλαφον καὶ ταῦρον καὶ πίθηκον πρὸς ἀνδρίαν φάναι[s] πεφυκέναι τὸν τιθέμενον ἀνδρίαν τοῦθ' ὅπερ σὺ τίθεσαι.

II. 197. §. 28. ΛΑ. Νὴ τοὺς θεούς, καὶ εὖ γε[t] λέγεις, ὦ Σώκρατες. καὶ[v] ἡμῖν[u] ὡς ἀληθῶς τοῦτ'[w] ἀπόκριναι, ὦ Νικία,
I. i. 290. πότερον[x] σοφώτερα φὴς ἡμῶν ταῦτ'[y] εἶναι τὰ[z] θηρία, ἃ πάντες ὁμολογοῦμεν ἀνδρεῖα εἶναι, ἢ πᾶσιν ἐναντιούμενος τολμᾷς μηδὲ ἀνδρεῖα αὐτὰ καλεῖν;

ΝΙ. Οὐ γάρ τι,[a] ὦ Λάχης, ἔγωγε ἀνδρεῖα καλῶ οὔτε θηρία οὔτε ἄλλο οὐδὲν τὸ τὰ δεινὰ ὑπὸ ἀγνοίας[b] μὴ φοβούμενον, ἀλλ' ἄφοβον καὶ μωρόν.[c] ἢ καὶ τὰ παιδία πάντα[d] οἴει με ἀνδρεῖα καλεῖν, ἃ δι' ἄγνοιαν[e] οὐδὲν δέδοικεν; ἀλλ' οἶμαι, τὸ ἄφοβον καὶ τὸ ἀνδρεῖον οὐ ταὐτόν ἐστιν. ἐγὼ δὲ ἀνδρίας μὲν[f] καὶ προμηθείας[g] πάνυ τισὶν

ναι ante δεινῶν ponit ϒ.—[j] ἐγώ ω.—[k] δὴ f, omisso quod infertur δή.—[l] αὐτὸς Γ.—[m] δὲ Efs.—[n] κρωμυονίαν ϒ.—[o] εὖ ΑΘ.—[p] γε om Cy.—[q] χαλεπὸν ϒ.—[r] γνῶναι om ω.—[s] φάναι...ἀνδρίαν om Θ.—[t] γε om ΞΣΕGω y fs.—[v] ἡμῖν] hæc priori interlocutori continuant ΞC.—[w] τοῦτ' Γ.—[x] πότερα y et pr ϒ.—[y] ταῦτ' Γ.—[z] τὰ...εἶναι om G.—[a] τοι ωf.—[b] libri ἀνοίας.—[c] μῶρον Α.—[d] πάντα om ω.—[e] ἄγνοιαν Γωεf et γρ BC : ἄνοιαν *s.—[f] ἐγὼ μὲν ἀνδρίας δὴ f.—[g] προμηθίας ΣΒιcγe et corr ΓC.—[h] ἀπρο-

§. 28. γάρ τι] Malim γάρ τοι. vide annot. in T. ii. p. 192. STEPH.

ἀνοίας] Legitur etiam ἀγνοίας, itidemque ἄγνοιαν, paulo post. Quam lectionem sequitur Fic. qui *inscitiam* interpretatur. STEPH.

ὀλίγοις οἶμαι μετεῖναι, θρασύτητος δὲ καὶ τόλμης καὶ τοῦ ἀφόβου μετὰ ἀπρομηθείας[h] πάνυ πολλοῖς καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παίδων καὶ θηρίων. ταῦτ'[i] οὖν ἃ σὺ καλεῖς ἀνδρεῖα καὶ οἱ πολλοί, ἐγὼ θρασέα καλῶ,[j] ἀνδρεῖα δὲ τὰ φρόνιμα περὶ ὧν λέγω.

ΛΑ. Θέασαι, ὦ Σώκρατες, ὡς εὖ ὅδε ἑαυτὸν δή,[k] ὡς οἴεται,[l] κοσμεῖ τῷ λόγῳ· οὓς δὲ πάντες ὁμολογοῦσιν ἀνδρείους εἶναι, τούτους ἀποστερεῖν ἐπιχειρεῖ ταύτης τῆς τιμῆς.

ΝΙ. Οὔκουν ἔγωγε, ὦ Λάχης, ἀλλὰ θάῤῥει· φημὶ[m] γάρ σε εἶναι σοφόν, καὶ Λάμαχόν[n] γε,[o] εἴ πέρ ἐστε ἀνδρεῖοι, καὶ ἄλλους γε συχνοὺς Ἀθηναίων.

ΛΑ. Οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτα, ἔχων εἰπεῖν, ἵνα μή με r. i. 291.
φῇς ὡς ἀληθῶς Αἰξωνέα εἶναι.

ΣΩ. Μηδέ γε εἴπῃς, ὦ Λάχης· καὶ γάρ μοι δοκεῖς οὐδὲ μὴ[p] ἠσθῆσθαι ὅτι ὅδε[q] ταύτην τὴν σοφίαν παρὰ Δάμωνος τοῦ ἡμετέρου ἑταίρου παρείληφεν, ὁ δὲ Δάμων τῷ Προδίκῳ πολλὰ πλησιάζει, ὃς δὴ δοκεῖ τῶν σοφιστῶν κάλλιστα[r] τὰ[s] τοιαῦτα ὀνόματα διαιρεῖν.

ΛΑ. Καὶ γὰρ πρέπει, ὦ Σώκρατες, σοφιστῇ τὰ τοιαῦτα μᾶλλον κομψεύεσθαι ἢ ἀνδρὶ οὗ ἡ πόλις ἀξιοῖ αὐτῆς προϊστάναι.[t]

ΣΩ. Πρέπει μέντοι, ὦ μακάριε, τῶν[u] μεγίστων προστατοῦντι μεγίστης φρονήσεως μετέχειν. δοκεῖ δέ μοι Νικίας ἄξιος εἶναι ἐπισκέψεως, ὅποι ποτὲ[v] βλέπων τοὔνομα τοῦτο[w] τίθησι, τὴν ἀνδρίαν.

§. 29. ΛΑ. Αὐτὸς τοίνυν σκόπει, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τοῦτο μέλλω[x] ποιεῖν, ὦ ἄριστε· μὴ μέντοι οἷόν με[y] ἀφήσειν σε[z] τῆς κοινωνίας τοῦ λόγου,[a] ἀλλὰ πρόσεχε τὸν νοῦν καὶ συσκόπει[b] τὰ λεγόμενα.

ΛΑ. Ταῦτα δὲ[c] ἔστω, εἰ δοκεῖ χρῆναι.

ΣΩ. Ἀλλὰ δοκεῖ. σὺ δέ, Νικία, λέγε ἡμῖν πάλιν ἐξ

μηθίας ΓΣBCGwycf.—[i] ταῦτ' Γwycfr.—[j] καλῶ θρασέα Γ.—[k] δὴ om ΓG et pr Ξ.—[l] ἔοικε r.—[m] θάρρει γε φημι r.—[n] ἄμαχόν ϱ et corr Σ.—[o] γε om wf.—[p] μὴ om E.—[q] ὅδε om ΑΘΣBEwycfr et pr Γ.—[r] μάλιστα Γf.—[s] τὸ τὰ ϱ, om f.—[t] προεστάναι ΞGr.—[u] τῶ r.—[v] ὅπη Γwr, ὅπι f.—[w] τοὔνομα τουτι f, τοῦτο τὸ ὄνομα Σ, τοῦτο τοὔνομα r.—[x] μέλλων f.—[y] οἷου με ΑΓΘΞGrf: με οἷου s. ceteri om με.—[z] σε om G.—[a] τῶν λόγων f.—[b] συσκόπει ΑΓΘBEr: σὺ σκόπει *s.—[c] γε corr Γ.—[d] ἀπεκρί-

II. 198. ἀρχῆς. οἶσθ' ὅτι τὴν ἀνδρίαν κατ' ἀρχὰς τοῦ λόγου ἐσκοποῦμεν ὡς μέρος ἀρετῆς σκοποῦντες;

I. i. 292. ΝΙ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σὺ τοῦτο ἀπεκρίνω[d] ὡς μόριον, ὄντων δὴ καὶ ἄλλων μερῶν, ἃ ξύμπαντα ἀρετὴ κέκληται;

ΝΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἅ περ ἐγώ, καὶ σὺ ταῦτα λέγεις; ἐγὼ δὲ καλῶ πρὸς ἀνδρίᾳ σωφροσύνην καὶ δικαιοσύνην καὶ ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα. οὐ καὶ σύ;

ΝΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἔχε δή· ταῦτα μὲν γὰρ ὁμολογοῦμεν, περὶ δὲ τῶν δεινῶν καὶ θαῤῥαλέων σκεψώμεθα, ὅπως μὴ σὺ μὲν ἄλλ' ἄττα ἡγῇ, ἡμεῖς δὲ ἄλλα. ἃ μὲν οὖν ἡμεῖς ἡγούμεθα,[e] φράσομέν σοι· σὺ δ' ἐὰν[f] μὴ ὁμολογῇς, διδάξεις. ἡγούμεθα δ' ἡμεῖς δεινὰ μὲν εἶναι ἃ καὶ δέος παρέχει, θαῤῥαλέα[g] δέ, ἃ μὴ δέος παρέχει. δέος δὲ παρέχει[h] οὐ τὰ γεγονότα οὐδὲ τὰ παρόντα τῶν κακῶν, ἀλλὰ τὰ[i] προσδοκώμενα·[k] δέος γὰρ εἶναι προσδοκίαν μέλλοντος κακοῦ. ἦ οὐχ οὕτω καὶ σοὶ δοκεῖ,[l] ὦ Λάχης;

ΛΑ. Πάνυ γε σφόδρα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τὰ μὲν ἡμέτερα τοίνυν, ὦ Νικία, ἀκούεις, ὅτι δεινὰ μὲν[m] τὰ μέλλοντα κακά φαμεν[n] εἶναι, θαῤῥαλέα δὲ τὰ
I. i. 293. μὴ κακὰ[o] ἢ ἀγαθὰ μέλλοντα· σὺ δὲ ταύτῃ ἢ ἄλλῃ περὶ τούτων λέγεις;

ΝΙ. Ταύτῃ ἔγωγε.

ΣΩ. Τούτων δέ γε τὴν ἐπιστήμην ἀνδρίαν προσαγορεύεις;[p]

ΝΙ. Κομιδῇ γε.

§. 30. ΣΩ. Ἔτι δὴ τὸ τρίτον σκεψώμεθα εἰ ξυνδοκεῖ σοί τε καὶ ἡμῖν.

ΝΙ. Τὸ ποῖον δὴ[q] τοῦτο;

ΣΩ. Ἐγὼ δὴ[r] φράσω. δοκεῖ γὰρ δή ἐμοί τε καὶ τῷδε,

νου Σf.—[e] ἡγούμεθα ἡμεῖς Θ.—[f] δ' ἐὰν Ξ: δὲ ἂν *s.—[g] θαῤῥαλέα...παρέχει om fr.—[h] δέος δὲ παρέχει om f, δέος δὲ παρέχει οὐ om pr Ξ, δέος...προσδοκώμενα om e.—[i] τὰ om r.—[k] προσδεχόμενα om f.—[l] καὶ σοὶ δοκεῖ ΑΘΞGr: καὶ δοκεῖ καὶ σοί f: δοκεῖ καὶ συί *s.—[m] μὲν om f.—[n] φαμὲν κακὰ Ξ.—[o] κακὰ...μέλλοντα om r.—[p] πυρεύεις G.—[q] δὴ om Σ.—[r] δὲ e, om r.—[s] γεγονὸς ΑΘ, δὲ γεγονότος f.—[t] ὅπη

περὶ ὅσων ἐστὶν ἐπιστήμη, οὐκ ἄλλη μὲν εἶναι περὶ γεγονότος,[s] εἰδέναι ὅπῃ[t] γέγονεν,[u] ἄλλη δὲ περὶ γιγνομένων, ὅπῃ γίγνεται, ἄλλη δὲ ὅπῃ ἂν κάλλιστα[v] γένοιτο[w] καὶ γενήσεται τὸ μήπω γεγονός, ἀλλ' ἡ αὐτή. οἷον περὶ τὸ ὑγιεινὸν εἰς ἅπαντας τοὺς[x] χρόνους οὐκ ἄλλη τις ἢ ἡ[y] ἰατρική, μία οὖσα, ἐφορᾷ καὶ γιγνόμενα καὶ γεγονότα[z] καὶ γενησόμενα, ὅπῃ[a] γενήσεται. καὶ περὶ[b] τὰ ἐκ τῆς γῆς αὖ φυόμενα ἡ[c] γεωργία ὡσαύτως ἔχει. καὶ δή που τὰ περὶ τὸν πόλεμον αὐτοὶ[d] ἂν μαρτυρήσαιτε[e] ὅτι ἡ στρατηγία κάλλιστα προμηθεῖται[f] τά τε ἄλλα καὶ περὶ τὸ μέλλον ἔσεσθαι,[g] οὐδὲ τῇ μαντικῇ οἴεται[h] δεῖν ὑπηρετεῖν ἀλλ' ἄρχειν, ὡς εἰδυῖα κάλλιον τὰ περὶ τὸν πόλεμον καὶ γιγνόμενα II. 199.
καὶ γενησόμενα·[i] καὶ ὁ νόμος οὕτω τάττει, μὴ τὸν μάντιν I. i. 294.
τοῦ στρατηγοῦ ἄρχειν, ἀλλὰ τὸν στρατηγὸν τοῦ μάντεως. φήσομεν ταῦτα, ὦ Λάχης;

ΛΑ. Φήσομεν.[j]

ΣΩ. Τί δαί;[k] σὺ ἡμῖν,[l] ὦ Νικία, ξυμφὴς περὶ τῶν αὐτῶν τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην καὶ ἐσομένων καὶ γιγνομένων καὶ γεγονότων ἐπαΐειν;

ΝΙ. Ἔγωγε· δοκεῖ γάρ μοι οὕτως, ὦ Σώκρατες.[m]

§. 31. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ ἄριστε, καὶ[n] ἡ ἀνδρία τῶν δεινῶν ἐπιστήμη ἐστὶ καὶ θαῤῥαλέων, ὡς φῄς. ἦ γάρ;

ΝΙ. Ναί.

ΣΩ. Τὰ δὲ[o] δεινὰ ὡμολόγηται καὶ τὰ[p] θαῤῥαλέα[q] τὰ μὲν μέλλοντα ἀγαθά, τὰ δὲ μέλλοντα κακὰ[r] εἶναι.

ΝΙ. Πάνυ γε.

γέγονεν om pr E.—[u] γέγονεν...δὲ lin. seq. om Θ.—[v] κάλιστον G, μάλλιστα ϱ.—[w] γένηται ϱ.—[x] τοὺς om f.—[y] ἢ ἡ om ΘΣwef, ἡ om BCy et pr Γ : ἡ om *ς.—[z] καὶ γεγονότα om f.—[a] ὅπως f.—[b] περὶ om ϒ.—[c] ἡ om ϒ.—[d] αὐτοὶ om E.—[e] μαρτυρήσετε Α, μαρτυρήσητε ϒ, μαρτυρήσαντες f.—[f] προμυθεῖται pr Γ.—[g] ἔσεσθε Α.—[h] οἴεσθαι ϒ.—[i] γινόμενα ϒ.—[j] φήσωμεν Γ.—[k] δαί Θ et corr Α : δὲ *ς.—[l] ἡμῖν om ϒ.—[m] ὦ σώκρατες οὕτως f.—[n] καὶ om ιϒ.—[o] ταῦτα δὲ ΑΘ.—[p] τὰ om Α.—[q] θαρσαλέα f.—[r] κακὰ om E.—[s] αὕτη ΞBCEwyες.—[t] αὐτῶν καὶ om f.—[u] μόνων G.—[v] αἱ ἐπιστῆ-

§. 30. οἷον περὶ τὸ ὑγιεινὸν] Uti mox καὶ δή που τὰ περὶ τὸν πόλεμον—ἡ στρατηγία κάλλιστα προμηθεῖται, ita et hoc loco legendum οἷον τὰ περὶ τὸ κ. λ. Post ὑγιεινὸν addam καὶ νοσῶδες. Suadet huc constans fere Platonis consuetudo. In antecedentibus [§. 29. ad initium] ἀλλὰ πρόσεχε τὸν νοῦν καὶ σὺ σκόπει τὰ λεγόμενα· Scribe: σύσκοπει. Heusd. [et sic Mss.]

ΣΩ. Ἡ δέ γ' αὐτὴ[s] ἐπιστήμη τῶν αὐτῶν καὶ[t] μελλόντων καὶ πάντως ἐχόντων εἶναι.

ΝΙ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Οὐ μόνον ἄρα τῶν δεινῶν καὶ θαῤῥαλέων ἡ ἀνδρία ἐπιστήμη ἐστίν· οὐ γὰρ μελλόντων μόνον[u] πέρι τῶν ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν ἐπαΐει, ἀλλὰ καὶ γιγνομένων καὶ γεγονότων καὶ πάντως ἐχόντων, ὥς περ αἱ ἄλλαι ἐπιστῆμαι.[v]

ΝΙ. Ἔοικέ γε.[w]

1. i. 295. ΣΩ. Μέρος ἄρ'[x] ἀνδρίας ἡμῖν, ὦ Νικία, ἀπεκρίνω σχεδόν τι τρίτον· καί τοι ἡμεῖς ἠρωτῶμεν ὅλην ἀνδρίαν[y] ὅ τι εἴη.[z] καὶ νῦν δή,[a] ὡς ἔοικε, κατὰ τὸν σὸν[b] λόγον οὐ μόνον[c] δεινῶν τε καὶ θαῤῥαλέων ἡ ἐπιστήμη[d] ἀνδρία ἐστίν, ἀλλὰ σχεδόν τι ἡ περὶ πάντων ἀγαθῶν τε[e] καὶ κακῶν καὶ πάντως ἐχόντων, ὡς νῦν αὖ[f] ὁ σὸς λόγος, ἀνδρί'[g] ἂν εἴη. οὕτως αὖ μετατίθεσθαι[h] ἢ πῶς λέγεις, ὦ Νικία;

ΝΙ. Ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Δοκεῖ οὖν σοι, ὦ δαιμόνιε, ἀπολείπειν ἄν τι ὁ τοιοῦτος ἀρετῆς, εἴ περ εἰδείη τά τε ἀγαθὰ πάντα καὶ παντάπασιν ὡς γίγνεται καὶ γενήσεται καὶ γέγονε, καὶ τὰ[i] κακὰ ὡσαύτως; καὶ τοῦτον οἴει ἂν[j] σὺ[k] ἐνδεᾶ εἶναι σωφροσύνης ἢ δικαιοσύνης τε καὶ ὁσιότητος, ᾧ γε μόνῳ προσήκει καὶ[l] περὶ θεοὺς καὶ περὶ ἀνθρώπους ἐξευλαβεῖσθαί τε τὰ δεινὰ καὶ τὰ μὴ καὶ τἀγαθὰ πορίζεσθαι, ἐπισταμένῳ ὀρθῶς προσομιλεῖν;

ΝΙ. Λέγειν τι, ὦ Σώκρατές μοι δοκεῖς.

§. 32. ΣΩ. Οὐκ ἄρα, ὦ Νικία, μόριον ἀρετῆς ἂν εἴη τὸ νῦν σοι λεγόμενον, ἀλλὰ σύμπασα ἀρετή.

μαι ΞG.—[w] γε om Ες.—[x] ἄρ' Γ.—[y] ὅλην ἂν ἀνδρίαν ΑΘΣBCEyer et pr Γ.—[z] οἴει f.—[a] δέ s.—[b] σὸν om f.—[c] μόνων Ξ.—[d] ἡ ἐπιστήμη G : ἐπιστήμη ἡ *s.—[e] τε om E.—[f] ἂν e.—[g] ἀνδρεί Γ : ἀνδρία *s.—[h] μετατίθεσθαι ΓΣBCEGuyefr, μετατίθεσθαι Α, μετατίθεσθε Θ : μετατίθεσαι Ξs.—[i] τὰ om Γ.—[j] ἂν om s.—[k] σοι r.—[l] καὶ post ε

§. 31. ἡ δέ γ' αὕτη ἐπιστήμη τῶν αὐτῶν καὶ μελλόντων καὶ πάντως ἐχόντων εἶναι (ὡμολόγηται)] Huic lectioni si conferamus et Ficini versionem: *Eadem vero scientia est earundem rerum præteritarum, præsentiumque et futurarum*, et quæ sequuntur οὐ γὰρ μελλόντων μόνον περὶ τῶν ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν ἐπαΐει, ἀλλὰ καὶ γιγνομένων καὶ γεγονότων καὶ πάντως ἐχόντων, dubitare non possumus, quin ab auctore profecta sit hæcce scriptura: ἡ δὲ γ' αὐτὴ ἐπιστήμη τῶν αὐτῶν καὶ γεγονότων καὶ γιγνομένων καὶ μελλόντων καὶ πάντως ἐχόντων εἶναι. Heusd.

ΝΙ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Καὶ μὴν[m] ἔφαμέν γε τὴν ἀνδρίαν μόριον[n] εἶναι[o] ἓν τῶν τῆς ἀρετῆς.

ΝΙ. Ἔφαμεν γάρ.[p] I. i. 296.

ΣΩ. Τὸ δέ γε[q] νῦν λεγόμενον οὐ φαίνεται.

ΝΙ. Οὐκ ἔοικεν.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα εὑρήκαμεν, ὦ Νικία, ἀνδρία ὅ τι ἔστιν.

ΝΙ. Οὐ φαινόμεθα.

ΛΑ. Καὶ μὴν ἔγωγε, ὦ φίλε Νικία, ᾤμην σε εὑρήσειν, ἐπειδὴ ἐμοῦ κατεφρόνησας Σωκράτει ἀποκριναμένου· II. 200. πάνυ δὴ μεγάλην ἐλπίδα εἶχον ὡς τῇ παρὰ[r] τοῦ Δάμωνος[s] σοφίᾳ αὐτὴν ἀνευρήσεις.[t]

ΝΙ. Εὖ γε, ὦ Λάχης, ὅτι οὐδὲν οἴει σὺ[u] ἔτι[v] πρᾶγμα εἶναι, ὅτι αὐτὸς ἄρτι ἐφάνης ἀνδρίας πέρι οὐδὲν εἰδώς,[w] ἀλλ' εἰ καὶ ἐγὼ ἕτερος τοιοῦτος ἀναφανήσομαι, πρὸς τοῦτο[x] βλέπεις, καὶ οὐδὲν ἔτι διοίσει, ὡς ἔοικε, σοὶ[y] μετ' ἐμοῦ μηδὲν εἰδέναι ὧν προσήκει ἐπιστήμην ἔχειν ἀνδρὶ οἰομένῳ τι εἶναι. σὺ μὲν οὖν μοι δοκεῖς ὡς ἀληθῶς ἀνθρώπειον πρᾶγμα[z] ἐργάζεσθαι, οὐδὲν πρὸς αὑτὸν[a] βλέπειν ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἄλλους· ἐγὼ δ'[b] οἶμαι ἐμοὶ περὶ ὧν ἐλέγομεν νῦν τε[c] ἐπιεικῶς εἰρῆσθαι, καὶ εἴ τι αὐτῶν μὴ ἱκανῶς εἴρηται, ὕστερον ἐπανορθώσεσθαι[d] καὶ μετὰ Δάμωνος,[e] οὗ σύ που οἴει καταγελᾷν, καὶ ταῦτα οὐδὲ[f] ἰδὼν πώποτε[g] τὸν Δάμωνα,[h] καὶ μετ' ἄλλων. καὶ ἐπειδὰν βεβαιώσωμαι αὐτά,[i] διδάξω I. i. 297. καὶ σέ, καὶ οὐ φθονήσω· δοκεῖς γάρ μοι καὶ μάλα σφόδρα δεῖσθαι μαθεῖν.

ΛΑ. Σοφὸς γάρ τοι σὺ[j] εἶ,[k] ὦ Νικία. ἀλλ' ὅμως ἐγὼ Λυσιμάχῳ τῷδε καὶ Μελησίᾳ[l] συμβουλεύω σὲ μὲν καὶ ἐμὲ περὶ τῆς παιδείας τῶν νεανίσκων χαίρειν ἐᾷν, Σωκράτη[m] δὲ τουτονί, ὅ περ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, μὴ ἀφιέναι· εἰ γὰρ[n]

προσήκει om Γ.—[m] μὴ f.—[n] μόνον G.—[o] εἶναι post ἓν ponit f, om r.—[p] γε Γ.—[q] γε om r.—[r] περὶ f.—[s] δάμονος E.—[t] εὑρήσεις Ξf.—[u] σοι f.—[v] ἔτι om pr Ξ, post πρᾶγμα ponit rc Ξ.—[w] εἰδὼς οὐδέν Ξ.—[x] τοῦτον G.—[y] σὺ ΑΣΒCEGwyefr.—[z] ἀνθρώπειόν τι πρᾶγμα r.—[a] σαυτὸν corr Γ.—[b] γ' w.—[c] τι Σ.—[d] ἐπανορθώσασθαι r.—[e] δάμονος E, δαίμονος G.—[f] οὐδὲν EGf.—[g] ποτε Σ.—[h] δάμονα f.—[i] ταῦτα f.—[j] τοι σύ τοι f.—[k] εἶ om ς.—[l] καὶ μελησίᾳ τῷδε ΞG.—[m] σωκράτην f.—[n] δὲ ΑΓΞΣC

§. 32. πάνυ δὴ] For. καὶ πάνυ δὴ μεγ. Steph.

καὶ[o] ἐμοὶ ἐν ἡλικίᾳ ἦσαν οἱ παῖδες, ταὐτὰ ἂν ταῦτ'[p] ἐποίουν.

ΝΙ. Ταῦτα μὲν κἀγὼ ξυγχωρῶ, ἐάν περ ἐθέλῃ Σωκράτης τῶν μειρακίων ἐπιμελεῖσθαι, μηδένα ἄλλον ζητεῖν, ἐπεὶ κἂν[q] ἐγὼ τὸν Νικήρατον τούτῳ ἥδιστ'[r] ἐπιτρέποιμι,[s] εἰ ἐθέλοι[t] οὗτος· ἀλλὰ γὰρ ἄλλους μοι ἑκάστοτε ξυνίστησιν, ὅταν τι αὐτῷ περὶ τούτου μνησθῶ, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλει. ἀλλ' ὅρα, ὦ[u] Λυσίμαχε, εἴ τι[w] σοῦ ἂν[x] μᾶλλον ὑπακούοι[y] Σωκράτης.

[§. 33.] ΛΥ. Δίκαιόν γέ τοι, ὦ Νικία, ἐπεὶ καὶ ἐγὼ[z] τούτῳ πολλὰ ἂν[a] ἐθελήσαιμι ποιεῖν,[b] ἃ οὐκ ἂν ἄλλοις πάνυ[c] πολλοῖς ἐθέλοιμι. πῶς οὖν φής, ὦ Σώκρατες; ὑπακούσει[d] τι καὶ ξυμπροθυμήσει[e] ὡς βελτίστοις[f] γενέσθαι τοῖς μειρακίοις;

I. i. 298. ΣΩ. Καὶ γὰρ ἂν δεινὸν εἴη, ὦ Λυσίμαχε, τοῦτό γε, μὴ ἐθέλειν τῳ[g] ξυμπροθυμεῖσθαι ὡς βελτίστῳ γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν ἐν[h] τοῖς διαλόγοις τοῖς ἄρτι ἐγὼ μὲν[i] ἐφάνην εἰδώς, τώδε δὲ μὴ εἰδότε, δίκαιον ἂν ἦν ἐμὲ[j] μάλιστ'[k] ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον παρακαλεῖν· νῦν δ'— ὁμοίως γὰρ πάντες ἐν ἀπορίᾳ[l] ἐγενόμεθα· τί οὖν ἄν τις ἡμῶν τινὰ[m] προαιροῖτο; ἐμοὶ μὲν οὖν δὴ[n] αὐτῷ δοκεῖ οὐδένα. ἀλλ' ἐπειδὴ ταῦθ'[o]

II. 201. οὕτως ἔχει, σκέψασθε[p] ἂν τι δόξω ξυμβουλεύειν[q] ὑμῖν. ἐγὼ γάρ φημι χρῆναι,[r] ὦ ἄνδρες,—οὐδεὶς γὰρ ἔκφορος λόγος —κοινῇ πάντας ἡμᾶς ζητεῖν μάλιστα μὲν[s] ἡμῖν αὐτοῖς

τγεfr.—[o] καὶ om w.—[p] ταῦτ' Γγfr.—[q] ἐπειδ' ἂν ΔΘ, ἐπεὶ καὶ Σε.—[r] ἥδιστ' Γ.—[s] ἐπιτρεποίμην r.—[t] ἐθέλει r, θέλει ΞG, θέλοι f.—[u] αὖ f.—[w] οὕτι Θ.—[x] ἂν om G.—[y] ὑπακούει ΓGf.—[z] κἀγὼ f.—[a] ἂν om G.—[b] εἰπεῖν r.—[c] πολλοῖς πάνυ f.—[d] ὑπακούσει r.—[e] ξυμπροθυμήσει r, συμπροθυμηθήση ΣBCωεf et pr Γ, συμπρομηθήση E: ξυμπροθυμήσῃ *s.—[f] βέλτιστος Θ, βελτίστους G.—[g] τὸ f et corr Γ.—[h] ἐν om Γ.—[i] μὲν om G.—[j] οἶμαι f.—[k] μάλιστ' Γ.—[l] ἐμπορίᾳ Σ.—[m] τίνα γεr.—[n] δὴ om G.—[o] ταῦθ' Γ: post οὕτω ponit f.—[p] σκέψασθαι Δ, σκέψασθαι w.—[q] ξ. Γ.—[r] χρῆ-

§. 33. τῷ] Scribo τῳ sine accentu, ut sit pro τινὶ, hoc sensu, 'Nolle studio suo aliquem ad hoc juvare ut optimus evadat.' Sic præcedit ξυμπροθυμήσῃ, quod depravatum fucrat in ξυμπρομηθήσῃ. Steph.

γὰρ ἔκφορος λόγος] Lege: ἔκφορος λόγου. Simillime Aristoph. Thesm. 479. Αὐταὶ γὰρ ἐσμὲν, κοὐδεμεῖ ἔκφορος λόγου. Ita ἐκφέρειν apud Platonem Menex. p. 236. C. Ἀλλ' ὅπως μή μοι χαλεπανεῖ ἡ διδάσκαλος, ἂν ἐξενέγκω αὐτῆς τὸν λόγον. Et Lucian. Necyom. p. 457. fine. Ἀλλὰ οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόῤῥητα ἐξαγορεύειν. Heusd.

διδάσκαλον ὡς ἄριστον, δεόμεθα γάρ, ἔπειτα καὶ τοῖς μειρακίοις, μήτε χρημάτων φειδομένους[t] μήτε ἄλλου μηδενός· ἐᾶν δὲ ἡμᾶς αὐτοὺς[u] ἔχειν ὡς νῦν ἔχομεν, οὐ ξυμβουλεύω. εἰ δέ τις ἡμῶν καταγελάσεται,[v] ὅτι τηλικοίδε[w] ὄντες εἰς διδασκάλων[x] ἀξιοῦμεν φοιτᾶν, τὸν Ὅμηρον δοκεῖ μοι χρῆναι προβάλλεσθαι,[y] ὃς ἔφη οὐκ ἀγαθὴν[z] εἶναι αἰδῶ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. καὶ ἡμεῖς οὖν ἐάσαντες χαίρειν εἴ τίς τι[a] ἐρεῖ, κοινῇ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν μειρακίων ἐπιμέλειαν ποιησώμεθα.[b]

ΛΥ. Ἐμοὶ μὲν ἀρέσκει, ὦ Σώκρατες, ἃ λέγεις· καὶ I, i. 299.
ἐθέλω, ὅσῳ περ[c] γεραίτατός εἰμι, τοσούτῳ προθυμότατα[d] μανθάνειν μετὰ τῶν νεανίσκων. ἀλλά μοι οὑτωσὶ ποίησον· αὔριον ἕωθεν ἀφίκου οἴκαδε, καὶ μὴ ἄλλως ποιήσῃς, ἵνα βουλευσώμεθα περὶ αὐτῶν τούτων. τὸ δὲ νῦν εἶναι τὴν συνουσίαν[e] διαλύσωμεν.[f]

ΣΩ. Ἀλλὰ ποιήσω, ὦ Λυσίμαχε, ταῦτα, καὶ ἥξω παρὰ σὲ αὔριον, ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ.

ναι om G.—[s] μὲν om *w*.—[t] φειδόμενα f.—[u] αὐτοὺς om pr Ξ.—[v] καταγελάσατο G.—[w] τε ἡλικοιδε Θ, ἡλίκοι δὲ Α.—[x] διδασκάλου f.—[y] προσβάλλεσθαι *w*.—[z] ἀγαθὸν Σf.—[a] τι om f.—[b] ποιησόμεθα s.—[c] περ om G.—[d] προθυμότατος f.—[e] οὐσίαν pr Ξ.—[f] διαλύσωμεν ΞGt: διαλύσομεν *s.

ἔπειτα καὶ] Videri posset omissa vocula δὲ, post ἔπειτα, quum præcedat μάλιστα μέν: sed in aliis quoque hujus ipsius scriptoris locis ἔπειτα pro ἔπειτα δὲ invenitur. Steph.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ,
ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ARGUMENTUM.

Titulus ipse satis declarat, quæ sit hujus disputationis thesis: agi nimirum de temperantia: quæ quidem variis descriptionibus edisseritur, non tamen certo definitur. Usus temperantiæ copiose tractatur, vagi tamen dicendi generis forma: unde solida elici potest doctrina, Temperantiam per omnes vitæ nostræ partes late patere: rerum cognitionem opportuno et fructuoso judicio munire, ne sit inefficax quædam et inanis theoria: ipsam denique in actione totam versari, colendamque ab iis qui cupiunt vitam felicem traducere. Sunt et hic dialectica quædam theoremata: Non esse quis dicat, sed quid dicatur, attendendum: Artibus certa esse et definita subjecta, in quibus versantur: Falsum esse, dari posse hujusmodi scientiam, quæ proprie dicatur Scientia scientiarum, id est, quæ per se et vera omnium scientiarum subjecta et fines regat: cum unaquæque scientia suis se principiis tueatur.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ.*

§. 1. Ἦκον μὲν[a] τῇ προτεραίᾳ[b] ἑσπέρας ἐκ Ποτιδαίας ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, οἷον δὲ διὰ χρόνου ἀφιγμένος ἀσμένως[c] ἦα ἐπὶ τὰς ξυνήθεις[d] διατριβάς. καὶ δὴ καὶ[e] εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστραν τὴν καταντικρὺ[f] τοῦ[g] τῆς βασιλικῆς[h] ἱεροῦ εἰσῆλθον, καὶ αὐτόθι κατέλαβον πάνυ πολλούς, τοὺς μὲν καὶ[i] ἀγνῶτας ἐμοί, τοὺς δὲ πλείστους γνωρίμους. καί με Steph. II. 153. Bek. I. i. 303.

CODICES TREDECIM,
ΑΓΘΞΣBCEFG*rwy*.

[a] ἦκον μὲν] ἥκομεν ΑΘ.—[b] ὑστεραίᾳ *r*.—[c] ἀσμένως Α.—[d] ξ. ΑΓΘΞBCFG*rwy*.—[e] καὶ post δὴ om *r*.—[f] κατ' ἀντικρὺ Α.—[g] τοῦ om F et pr *r*.—[h] βασιλῆς Α, βασικ*ι*ῆς

* Χαρμίδης ἢ περὶ σωφροσύνης] Offert hæc verba Diog. Laërt. iii. 59. Additum tamen ibi legitur πειραστικός. Ed. Bipont.

§. 1. *al συνήθεις διατριβαί*] Non sunt *solita exercitia* aut *consueti congressus*, uti acceperunt interpretes, sed *loca ipsa, ubi commorari consueverat*. Ælian. V. H. iii. 14. Ἐκεῖνοι τὰς φρουρὰς ἐκλιπόντες διημέρευον ἐν ταῖς συνήθεσι διατριβαῖς. Conf. Dorvill. ad Charit. p. 22. Heind.

Ταυρ. παλ.] *Taureæ palæstram* memorat Lucianus quoque de Parasit. §. 43. ubi hunc Platonis locum sine dubio respexit: μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστραν κατέφυγε. Πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθεζόμενον ὀαρίζειν, καὶ σοφισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι· ubi legerim μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν ἐκ τῆς ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ μάχης. Nam illa ἀπὸ τῆς Πάρνηθος nisi addita sunt ab aliquo, qui hic de pugna illa ad Delium commissa cogitaret, v. Thucyd. iv. 96. acutioribus emendanda relinquo. De Taurea ipso, qui palæstræ hujus conditor videtur fuisse, vid. Palmer. ad Lucian. l. l. —τῆς βασιλικῆς int. στοᾶς, quæ βασίλειος quoque et βασιλέως dicta, illa est porticus, ubi ἄρχων βασιλεὺς sedebat. V. Meurs. Ceram. Gem. c. 3.—τὸ ἱερὸν autem dicit templum illud Διὸς Σωτῆρος seu Ἐλευθερίου, cui adjuncta et Jovis hujus porticus erat et altera hæc στοὰ βασίλειος. V. Meurs. Lectt. Att. vi. 17. et Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 1176. Heind.

τοὺς μὲν καὶ] Illud καὶ ad τοὺς μὲν pertinet, quod ne redundare videatur, sententiam ita inversam cogita: τοὺς μὲν πλείστους γνωρίμους, τοὺς δὲ καὶ ἀγνῶτας ἐμοί. Sed pro ἐμοὶ malim μοί. Heind.

ὡς εἶδον[k] εἰσιόντα[l] ἐξ ἀπροσδοκήτου, εὐθὺς[m] πόρρωθεν[n] ἠσπάζοντο ἄλλος ἄλλοθεν· Χαιρεφῶν δέ, ἅτε καὶ[o] μανικὸς ὤν, ἀναπηδήσας ἐκ μέσων ἔθει πρός με, καί μου λαβόμενος τῆς χειρός, Ὦ Σώκρατες, ἦ δ' ὅς, πῶς ἐσώθης ἐκ τῆς μάχης; Ὀλίγον δὲ πρὶν ἡμᾶς ἀπιέναι μάχη ἐγεγόνει ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ἣν ἄρτι ἦσαν οἱ τῆδε πεπυσμένοι. Καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτὸν ἀποκρινόμενος, Οὐτωσί, ἔφην, ὡς σὺ ὁρᾷς. [§. 2.] Καὶ μὴν ἤγγελταί γε[p] δεῦρο, ἔφη, ἥ τε μάχη πάνυ[q] ἰσχυρὰ γεγονέναι καὶ ἐν αὐτῇ[r] πολλοὺς τῶν γνωρί-
1. i. 304. μων τεθνάναι. Καὶ ἐπιεικῶς, ἦν δ' ἐγώ, ἀληθῆ ἀπήγγελται.[s] Παρεγένου μέν, ἦ δ' ὅς, τῇ μάχῃ. Παρεγενόμην. Δεῦρο δή, ἔφη, καθεζόμενος ἡμῖν διήγησαι· οὐ γάρ τί[t] πω πάντα σαφῶς πεπύσμεθα. Καὶ ἅμα με[u] καθίζει ἄγων παρὰ Κριτίαν τὸν Καλλαίσχρου.[v] παρακαθεζόμενος[w] οὖν ἠσπαζόμην τόν τε[x] Κριτίαν καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ διηγούμην αὐτοῖς τὰ ἀπὸ[y] στρατοπέδου, ὅ τί μέ τις ἀνέροιτο·[z] ἠρώτων δὲ ἄλλος ἄλλο.[a]

Ἐπειδὴ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην[b] εἴχομεν, αὖθις ἐγὼ αὐτοὺς[c] ἀνηρώτων τὰ τῆδε, περὶ φιλοσοφίας ὅπως ἔχοι[d] τὰ νῦν,[e] περί τε τῶν νέων, εἴ[f] τινες ἐν αὐτοῖς διαφέροντες ἢ σοφίᾳ ἢ κάλλει ἢ ἀμφοτέροις[g] ἐγγεγονότες[h] εἶεν. [§. 3.] Καὶ ὁ

λης G.—[j] καὶ om Σω.—[k] ἴδον Α.—[l] εἰσιόντα om G.—[m] εὐθὺς om G.—[n] πόρρω ἢ EF et pr Ξ.—[o] καὶ om G.—[p] γε om Σ.—[q] πάνυ om G.—[r] αὐτῶι Α, αὐτῷ F.—[s] ἐπήγγελται Cy.—[t] τι ΞFr: τοι *s.—[u] μὲν G.—[v] καλαίσχρου ΓΞΣBCEwy.—[w] παρακαθήμενος r.—[x] γε y.—[y] ἐπὶ Γ.—[z] ἂν ἔροιτο ΑΘ.—[a] ἄλλον ω.—[b] ἄδην ΑΘΣΒ, ἄδδην Ξr: ἄδην *s.—[c] αὐτοὺς om G.—[d] ἔχοιεν r: ἔχει Es.—[e] τονῦν G.—

ἅτε καὶ μανικὸς ὤν] *Ut cui vehemens esset et violentum prope ingenium*, qualem describit in Apol. Socr. p. 21. A. Ἴστε δὴ οἷος ἦν Χαιρεφῶν, ὡς σφοδρὸς ἐφ' ὅ, τι ὁρμήσειε. Heind.

πρὸς ἐμὲ] Scripsi pro πρός με, quod sacris scriptoribus relinquendum, et καί μου pro καὶ μοῦ. Heind.

ὀλίγον δὲ πρὶν ἡμᾶς — πεπυσμένοι] Socratis sunt verba narrantis. Ad Potidæam, antequam ea ab Atheniensibus obsideretur, acri prœlio pugnatum referunt Thucyd. i. 62. Diod. Sic. xii. 34. Conf. Plat. Sympos. p. 219. E. omninoque de Socratis militia intpp. ad Lucian. de Parasit. §. 43. Heind.

Ἐν τῇ Ποτ.] *Ad* Potidæam. v. Duker. ad Thucyd. i. 100. Wesseling. ad Diod. Sic. T. i. p. 321. Heind.

§. 2. παρεγένου μὲν] Pro μὲν scribendum puto μην, si hæc interrogative legantur, ut et Fic. legit. Steph.

Hoc loco sive justa est interrogatio, sive sonus interrogatorio propior, particulæ μὲν locus esse non potest, quanquam quod Stephanus scribendum putavit, μην, ne hoc quidem satis placet. Equidem natum illud suspicor librarii ad id, quod mox sequitur, παρεγενόμην, aberratione. Heind.

ἐγγεγονότες] Puto Plat. scripsisse εὖ γεγονότες. Steph.

Κριτίας ἀποβλέψας πρὸς[i] τὴν θύραν, ἰδών τινας νεανίσκους II. 154.
εἰσιόντας καὶ λοιδορουμένους ἀλλήλοις καὶ ἄλλον ὄχλον
ὄπισθεν ἑπόμενον, Περὶ μὲν τῶν καλῶν, ἔφη,[j] ὦ Σώκρατες,
αὐτίκα μοι δοκεῖς εἴσεσθαι· οὗτοι γὰρ τυγχάνουσιν οἱ εἰσ-
ιόντες πρόδρομοί τε καὶ ἐρασταὶ ὄντες τοῦ δοκοῦντος καλ-
λίστου εἶναι τά γε δὴ νῦν, φαίνεται δέ[k] μοι καὶ αὐτὸς
ἐγγὺς ἤδη που εἶναι προσιών. Ἔστι δέ, ἦν δ' ἐγώ, τίς τε[l] I. i. 305.
καὶ τοῦ; Οἶσθά που σύ γε, ἔφη, ἀλλ' οὔπω ἐν ἡλικίᾳ ἦν
πρίν σε ἀπιέναι, Χαρμίδην τὸν τοῦ Γλαύκωνος τοῦ ἡμετέ-
ρου θείου υἱόν, ἐμὸν[m] δὲ ἀνεψιόν. Οἶδα μέντοι νὴ Δί', ἦν
δ' ἐγώ· οὐ γάρ τι[n] φαῦλος οὐδὲ τότε ἦν ἔτι παῖς ὤν, νῦν δ'
οἶμαί που[o] εὖ μάλ'[p] ἂν[q] ἤδη μειράκιον εἴη. Αὐτίκα, ἔφη,
εἴσει καὶ ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε. Καὶ ἅμα ταῦτ'[r] αὐτοῦ
λέγοντος ὁ[s] Χαρμίδης εἰσέρχεται.[t]

Ἐμοὶ μὲν οὖν, ὦ ἑταῖρε, οὐδὲν σταθμητόν·[u] ἀτεχνῶς

[f] καὶ εἶ G.—[g] ἀμφότερα Ες.—[h] γεγονότες G.—[i] εἰς Ξ.—[j] ἔφη post Σώκρατες ponunt ΞΕFς.—[k] δή G.—[l] τε delet Γ, om G.—[m] ἐμοῦ Σ.—[n] τι ΑΘΣΒCwy : τοι *ς.—[o] που om G.—[p] μάλ' Γ.—[q] ἂν om pr r.—[r] ταῦτ' ΓΘΣΒGrwy.—[s] ὁ om G.—[t] ἔρχεται ΑΘ.—[u] στάθμητον Α, ἀστάθμητὸν Θ.—[v] τοι ς.—[w] τότ' Γ.—[x] ἐρᾶιν Β,

ἐγγεγονότες] In his Stephanus pro ἐγγεγονότες conjecit εὖ γεγονότες, et videtur sane requiri pro illo aliud vocabulum, quod priori διαφέροντες respondeat. Verum εὖ γεγονὼς, *nobili loco natus*, nusquam adhibetur pro εὖ πεφυκὼς, neque hic omnino quidquam sollicitandum, modo structuram sic ordines: εἴτινες ἐν αὐτοῖς ἐγγεγονότες εἶεν ἢ σοφίᾳ ἢ κάλλει ἢ ἀμφότερα διαφέροντες, *an qui inter eos exstitissent aut sapientia aut forma aut utroque insignes.* Plato Epist. xi. p. 359. B. Ὅταν ἐν τοιούτοις καιροῖς ἀνὴρ καλός τε καὶ ἀγαθὸς ἐγγένηται μεγάλην δύναμιν ἔχων. Heind.

ἢ κάλλει ἢ ἀμφότερα] Accusativus ἀμφότερα post σοφίᾳ et κάλλει illatus ne tironem offendat, Gorg. p. 524. B. Εἴ τινος μέγα ἦν τὸ σῶμα φύσει ἢ τροφῇ ἢ ἀμφότερα. Lach. p. 187. H. Πείθωμεν ἢ δώροις ἢ χάρισιν ἢ ἀμφότερα. Heind.

§. 3. οἶσθά που σύ γε] *Novisti tu quidem*, assiduus pulchrorum sectator. Heind.

οὔπω ἐν ἡλικίᾳ ἦν] Imperite Cornarius: *nondum ea statura erat.* Ἐν ἡλικίᾳ εἶναι et ἡλικίαν ἔχειν obvia est dictio de *adultis* seu *justam quandam ætatis maturitatem adeptis.* Euthyd. p. 306. D. Ὁ μὲν οὖν νεώτερος ἔτι καὶ σμικρός ἐστι· Κριτόβουλος δ' ἤδη ἡλικίαν ἔχει. Liv. xlii. 34. *Quum primum in ætatem veni.* ubi vid. Duker. Heind.

Χαρμίδην—ἀνεψιὸν] Proclus ad Plat. Tim. p. 25. Ἐξηκεστίδου παῖδες ἐγένοντο Σόλων καὶ Δρωπίδης· καὶ Δρωπίδου μὲν Κριτίας — Κριτίου δὲ Κάλλαισχρος καὶ Γλαύκων· Καλλαίσχρου δὲ αὖ Κριτίας οὗτος. Δηλοῖ δὲ ὁ ἐν Χαρμίδῃ Κριτίας, τὸν Γλαύκωνα, τὸν Χαρμίδου πατέρα, θεῖον ἑαυτοῦ καλῶν. Γλαύκωνος δὲ Χαρμίδης καὶ Περικτιόνη. Τῆς δὲ Περικτιόνης ὁ Πλάτων, ὥστε ὁ Γλαύκων Κριτίου θεῖος ἦν, πατὴρ δὲ Χαρμίδου κ. τ. α. Conf. Schol. Plat. ad Tim. p. 201. Liban. Declam. xxiv. p. 587. ed. Morell. Κριτία, Καλλαίσχρου παῖς εἶ, τοῦ Κριτίου, τοῦ Δρωπίδου· [Δρωπίδου] τοῦ Σόλωνος ἀδελφοῦ. Adde Diog. Laert. iii. 1. Heind.

ἐμοὶ μὲν οὖν, ὦ ἑταῖρε—] *Ego discriminandi vim nullam habeo. Nam alba fere sum linea in dijudicanda puerorum pulchritudine.* Quippe minio aut rubrica utebantur fabri in lapide albo, non

γὰρ λευκὴ στάθμη εἰμὶ πρὸς τοὺς καλούς· σχεδόν γάρ τί[v] μοι πάντες οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ καλοὶ φαίνονται· [§. 4.] Ἀτὰρ οὖν δὴ καὶ τότ'[w] ἐκεῖνος ἐμοὶ θαυμαστὸς ἐφάνη τό τε μέγεθος καὶ τὸ κάλλος, οἱ δὲ δὴ ἄλλοι πάντες ἐρᾶν[x] ἔμοιγ'[y] ἐδόκουν αὐτοῦ· οὕτως ἐκπεπληγμένοι τε καὶ τεθορυβημένοι ἦσαν, ἡνίκ' εἰσῄει. πολλοὶ δὲ δὴ ἄλλοι ἐρασταὶ καὶ ἐν τοῖς ὄπισθεν εἵποντο. καὶ τὸ μὲν ἡμέτερον τὸ τῶν ἀνδρῶν ἧττον θαυμαστὸν ἦν·[z] ἀλλ' ἐγὼ καὶ τοῖς παισὶ προσέσχον[a] τὸν νοῦν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος'[b] ἔβλεπεν αὐτῶν, οὐδ' ὅς τις σμικρότατος ἦν, ἀλλὰ πάντες ὥς περ ἄγαλμα ἐθεῶντο αὐτόν.

Καὶ ὁ Χαιρεφῶν καλέσας με, Τί σοι φαίνεται ὁ νεανίσκος, ἔφη,[c] ὦ Σώκρατες; οὐκ εὐπρόσωπος; Ὑπερφυῶς, ἦν δ' 1. i. 306. ἐγώ. Οὗτος μέντοι, ἔφη, εἰ[d] ἐθέλοι[e] ἀποδῦναι,[f] δόξει[g] σοι ἀπρόσωπος εἶναι· οὕτω τὸ εἶδος πάγκαλός ἐστιν. Συνέφασαν οὖν καὶ οἱ ἄλλοι ταὐτὰ ταῦτα τῷ Χαιρεφῶντι. Κἀγώ, Ἡράκλεις! ἔφην, ὡς ἄμαχον λέγετε[h] τὸν ἄνδρα, εἰ ἔτι αὐτῷ ἓν δὴ μόνον[i] τυγχάνει[j] προσὸν σμικρόν τι. Τί; ἔφη ὁ Κριτίας. [§. 5.] Εἰ τὴν ψυχήν, ἦν δ' ἐγώ, τυγχάνει[j] εὖ πεφυκώς. πρέπει δέ που, ὦ Κριτία, τοιοῦτον

qui semper ita.—[y] ἔμοιγ' Γ.—[z] ἦν θαυμαστόν r.—[a] προσέχων EFG.—[b] ἄλλος' Γ, ν ἄλλος ΘΣBCEGrιγ, ἄλλος F. ἄλλον *s.—[c] ἔφη om r.—[d] καὶ εἰ Γ.—[e] ἐθέλοι ΑΘG, Θέλει Γ: ἐθέλει *s.—[f] ἀποδούναι G.—[g] δείξει G.—[h] λεγεται Α.—[i] ἓν δὴ μόνον Θ,

albo funiculo, λευκῇ στάθμῃ, discriminis nihil faciente. Plena locutio est ἐν λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη. V. Casaub. ad Theophr. c. 3. Davis. ad Max. Tyr. p. 588. Zenob. Proverb. Cent. iv. 89. et Schol. Plat. p. 89. HEIND.

σχεδὸν γάρ τοι] Malim σχ. γάρ τι, quod pertinet ad πάντες, quo in genere ubivis errarunt librarii. HEIND.

§. 4. καὶ τὸ μὲν ἡμέτερον] Subaudio πάθος vel tale quid, quanquam alias τὸ ἡμέτερον frequentatur pro ἡμεῖς. HEIND.

εἰς ἄλλον] Vulgo abest εἰς, quod de meo inserere non dubitavi. Sympos. p. 198. A. βλέψαντα εἰς τὸν Ἐρυξίμαχον. HEIND.

ὥσπερ ἄγαλμα] *Ut statuam*, vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 6. Velut ap. Eurip. Hecub. 564. Polyxena dicitur στέρνα ὡς ἀγάλματος κάλλιστα δεῖξαι. Theocrit. in Anal. Brunck. i. p. 348. Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ Οὐκ ἤθελον πατάξαι, Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον. HEIND.

Οὗτος μέντοι—εἰ ἐθέλοι ἀποδῦναι] *Si velit amictu se exuere, adeo totius te corporis forma delectabit, ut præ illa cultus ne animadversione quidem dignus videatur.* Sumpsit hinc sua Aristænet. Ep. i. 3. p. 9. ἥτις καὶ ὑπερφυῶς εὐπρόσωπος οὖσα ὅμως, ὅταν ἀπεκδύηται, δι' ὑπερβολὴν τῶν ἔνδον ἀπρόσωπος εἶναι δοκεῖ: venustam hanc sententiam idem imitando prorsus pervertens Ep. i. 1. p. 3. Ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωπωτάτη ἐστίν· ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται. HEIND.

εἰ ἔτι—τυγχάνοι] Schol. Plat. p. 90. γρ. εἰ γ' ἐτύγχανε. Pessime. HEIND.

αὐτὸν εἶναι τῆς γε ὑμετέρας ὄντα οἰκίας. Ἀλλ', ἔφη, πάνυ καλὸς καὶ ἀγαθός ἐστι καὶ ταῦτα. Τί οὖν, ἔφην,[k] οὐκ ἀπεδύσαμεν αὐτοῦ[l] αὐτὸ τοῦτο[m] καὶ ἐθεασάμεθα πρότερον τοῦ εἴδους; πάντως γάρ που τηλικοῦτος ὢν ἤδη ἐθέλει[n] διαλέγεσθαι. Καὶ πάνυ γε, ἔφη ὁ Κριτίας, ἐπεί τοι[o] καὶ ἔστι φιλόσοφός τε[p] καὶ ὡς δοκεῖ ἄλλοις τε[q] καὶ ἑαυτῷ, πάνυ ποιητικός. Τοῦτο μέν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ[r] φίλε Κριτία, πόρρωθεν ὑμῖν τὸ καλὸν[s] ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας.[t] ἀλλὰ τί οὐκ ἐπέδειξάς[u] μοι τὸν νεανίαν καλέσας δεῦρο; οὐδὲ[v] γὰρ ἄν που εἰ ἐτύγχανε[w] νεώτερος ὤν, αἰσχρὸν ἂν ἦν[x] αὐτῷ διαλέγεσθαι ἡμῖν ἐναντίον γε σοῦ, ἐπιτρόπου τε ἅμα καὶ ἀνεψιοῦ ὄντος. [§. 6.] Ἀλλὰ καλῶς, ἔφη, λέγεις, καὶ καλοῦμεν[y] αὐτόν. Καὶ ἅμα πρὸς τὸν ἀκόλουθον, Παῖ, ἔφη, κάλει Χαρμίδην, εἰπὼν ὅτι βούλομαι αὐτὸν ἰατρῷ συστῆσαι περὶ τῆς ἀσθενείας ἧς πρώην πρός με[z] ἔλεγεν[a] ὅτι ἀσθενοῖ.[b] Πρὸς οὖν ἐμὲ ὁ Κριτίας, Ἔναγχός τοι[c] ἔφη[d] βαρύνεσθαί τι[e] τὴν κεφαλὴν

II. 155.

I. i. 307.

ἓν δὲ μόνον Ω: ἓν μόνον *s.—[j] τυγχάνοι s.—[k] ἔφη pr Gr.—[l] αὐτὸν F.—[m] τοῦτο αὐτὸ r.—[n] ἐθέλοι ΞF.—[o] τι Σιν.—[p] τε ΩΘr: γε *s.—[q] alterum τε om F et pr Ξ.—[r] ὦ om Θ.—[s] ὑμῖν τὸ καλὸν ΩΓΘGr: τὸ καλὸν ὑμῖν *s.—[t] οἰκίας r.—[u] ἀπέδειξας pr Γ.—[v] οὐ r.—[w] ἔτι τυγχάνει ΩG et pr Θ, ετύγχανε C, ἔτι τυγχάνοι r.—[x] ἦν ἂν αἰσχρὸν Γ, αἰσχρὸν ἦν (omisso ἂν) G.—[y] καλῶμεν r.—[z] πρός με πρώην ΓG.—[a] ἔλεγον C, ἔλεγον y.—[b] ἀσθενοῖ ΩΓΘBCGwy: ἀσθενεῖ *s.—[c] τοι ΩΓΣBG τιν, τι Θ: τι *s.—[d] ἔφη om pr Γ.—[e] τι om G.—[f] οὐδὲν om G.—[g] ὃ ΩΘr.—[h] καὶ

§. 5. ἀλλ' ἔφη,—καὶ ταῦτα] I. e. *τὴν ψυχήν*. Ita Parmenid. p. 127. B. dicitur Parmenides *καλός τε καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν*. Conf. Euthyd. p. 4. HEIND.

τί οὖν—οὐκ ἀπεδύσαμεν] Verte *quin nudamus?* Protag. p. 310. A. *Τί οὖν οὐ διηγήσω ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν*; ubi perperam Stephanus corrigit *διηγήσαιο*, atque hoc restituendum in Sympos. p. 173. B. ubi legitur *τί οὖν, ἔφη, οὐ διηγῇ σύ μοι*. Cod. Reg. *διηγήσῃ μοι*. Sed usum hunc, in Platone ubivis obvium, exemplis illustravit nuper Schneiderus, vir eruditissimus, ad Xenoph. Mem. iii. 11. 15. HEIND.

Πάντως γάρ που—ἐθέλει διαλέγεσθαι] *Omnino jam disputare volet.* Cornar. Bene, si scriptum esset *ἐθελήσει* s. *ἐθέλοι ἄν*. Nunc *ἐθέλει* positum accipe pro *μέλλει*, sive, ut Grammatici exponunt, *δύναται*, de quo vid. Gregor. Corinth. p. 56. ibique Kœn. HEIND. qui sic in Addend. 'Vere, opinor, Butmannus monet, *ἐθέλειν* hoc significatu *τοῦ δύνασθαι* s. *μέλλειν* adhiberi nonnisi de rebus inanimis, neque nisi addita negatione. Igitur verba *ἐθέλει διαλέγεσθαι* nunc explico potius: *lubenter et cum προθυμίᾳ quadam disputat—θέλων διαλέγεται*, ut alias dicunt Græci. Vid. Markland. ad Lysiam ed. Reisk. p. 616.'

§. 6. *καλοῦμεν αὐτὸν*] *Vocabimus eum;* nisi præstet *καλῶμεν*. Deinde *ἀκολούθου* nomine proprie dicitur unus ille puer, qui honoris causa dominum solebat in publico comitari. V. Casaub. ad Theophr. C. 11. et Perizon. ad Ælian. xiv. 14. HEIND.

ἧς πρώην—ἀσθενοῖ] Probum est *ἧς* pro *ἣν* ex trito illo Græcorum usu; sed *ἀσθενοῖ* reposui pro *ἀσθενεῖ* sermonis lege. HEIND.

ἔωθεν ἀνιστάμενος. ἀλλὰ τί σε κωλύει προσποιήσασθαι πρὸς αὐτὸν ἐπίστασθαί τι κεφαλῆς φάρμακον; Οὐδέν,[f] ἦν δ' ἐγώ· μόνον ἐλθέτω. Ἀλλ' ἥξει, ἔφη.

Ὅ περ[g] οὖν καὶ[h] ἐγένετο. ἦκε[i] γάρ, καὶ ἐποίησε γέλωτα πολύν· ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τῶν καθημένων ξυγχωρῶν τὸν πλησίον ὤθει σπουδῇ, ἵνα παρ' αὐτῷ[j] καθέζοιτο,[k] ἕως τῶν ἐπ' ἐσχάτῳ[l] καθημένων τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν.[m] ὁ δ' ἐλθὼν μεταξὺ ἐμοῦ τε καὶ τοῦ Κριτίου ἐκαθέζετο. [§. 7.] Ἐνταῦθα μέντοι, ὦ φίλε, ἐγὼ ἤδη ἠπόρουν, καί μου ἡ πρόσθε[n] θρασύτης ἐξεκέκοπτο,[o] ἣν εἶχον ἐγὼ ὡς πάνυ ῥᾳδίως αὐτῷ[p] διαλεξόμενος. ἐπειδὴ δέ, Φράσαντος τοῦ Κριτίου ὅτι ἐγὼ εἴην ὁ τὸ φάρμακον ἐπιστάμενος, ἐνέβλεψέ[q] τέ[r] μοι[s] τοῖς[t] ὀφθαλμοῖς ἀμήχανόν τι[u] οἷον καὶ ἀνήγετο ὡς ἐρωτήσων, καὶ οἱ ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἅπαντες περιέῤῥεον ἡμᾶς κύκλῳ κομιδῇ, τότε δή, ὦ γεννάδα, εἶδόν[v] τε[w] τὰ ἐντὸς τοῦ ἱματίου καὶ ἐφλεγόμην καὶ οὐκέτ' ἐν ἐμαυτοῦ[x] ἦν καὶ ἐνόμισα σοφώτατον εἶναι τὸν Κυδίαν[y] τὰ ἐρωτικά, ὃς εἶπεν ἐπὶ καλοῦ[z] λέγων παιδός,

post οὖν om Θ.—[i] ἥκει ΑΘ.—[j] αὐτῶι Α.—[k] καθίζοιτο Γ, καθέζοιτο Crwy.—[l] ἐσχάτων Θ.—[m] κατελάβομεν Α, κατελάβομεν Θ, κατεβάλλομεν w.—[n] πρόσθε Θ, πρόσθεν ΑΓΣBCGrwy: πρώην *s.—[o] ἐξέκοπτο Σ, ἐξεκόπτετο ΓEs.—[p] αὐτὸ y.—[q] ἀνέβλεψε EFs.—[r] τε om G, δὲ ΑΘ.—[s] μοι B, με ΑΓΘG, με r.—[t] τι τοῖς G.—[u] τι om G.—[v] ἴδον Α.—[w] τε om pr r.—[x] ἐν ἐμαυτοῦ ΓΣBCEwyzact, ἐπ' ἐμαυτοῦ r, ἐπ' ἐμαυτοῦ ΑG, ἐπ' αὐτοῦ Θ: ἐν ἐμαυτῷ s.—[y] κυδίαν ΑΓΘΞΣBEFGrwzacerêt cum Veneto 186, κηδίαν Cy: κριτίαν is.—[z] ἐπὶ τοῦ καλοῦ Es.—[a] κατέναντα ΓΣBCGw

ἔναγχός τι—βαρύνεσθαί τι] Quanquam non desunt iterati in eodem commate pronominis τι exempla, cf. Phædr. §. 43. hic tamen alterum traxerim ad ἔναγχος, veluti redundat in νεωστὶ, alterum ad βαρύνεσθαι. Heind.

§. 7. ἐξεκέκοπτο] Al. ἐξεκόπτετο teste Steph. Minus significanter. Heind.

ἀνέβλεψε—ἀμήχανόν τι οἷον] Recte Cornar. *inexplicabili (inenarrabili) quodam modo.* Ἀμήχανον. Suid. ὑπὲρ λόγον. de rep. x. p. 615. A. θέαι ἀμήχανοι τὸ κάλλος. Et sic sexcenties ἀμηχάνως ὡς εὖ, ἀμήχανον ὅσον.—Illo ἀνήγετο impetus quidam dicturi significatur, in quo metaphora ducta est e re nautica. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. §. 8.—Κύκλῳ κομιδῇ, ut plenus fieret circulus, exitu nusquam patente. Heind.

οὐκ ἔτ' ἐν ἐμαυτῷ ἦν] Ita dicunt εἰς ἑαυτὸν ἐλθεῖν et ἑαυτοῦ γενέσθαι. vid. Valcken. not. ad Oratt. Hemst. et Valck. p. 383. Nihili facio duplicem, quam h. l. Schol. Plat. p. 90. exhibet, scripturam ἐπ' ἐμαυτοῦ ἦν et ἐν ἑαυτῷ ἦν. Heind.

ἐπὶ τοῦ καλοῦ] I. e. *de puero quodam pulchro dicens.* Nam ἐπὶ ne quis h. l. pro *coram* accipiat, illa quoque vi non raro adhibetur. de legg. vii. p. 793. E. Ὅπερ ἐπὶ τῶν δούλων γε ἐλέγομεν—, ταυτὸν δραστέον τοῦτό γε καὶ ἐπ' ἐλευθέροισιν. Articulum autem Græci frequenter usurpant, ubi ex aliarum linguarum ratione pronomen potius τις, *quidam*, exspectes. Phædr. §. 4. ἀπαντήσας δὲ τῷ νοσοῦντι, *ægroto cuidam.* de rep. vii. p.

ἄλλῳ ὑποτιθέμενος, εὐλαβεῖσθαι μὴ κατέναντα[a] λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν[b] αἱρεῖσθαι κρεῶν·[c] αὐτὸς[d] γάρ μοι ἐδόκουν ὑπὸ τοῦ τοιούτου θρέμματος ἐαλωκέναι. ὅμως δὲ αὐτοῦ ἐρωτήσαντος εἰ ἐπισταίμην τὸ τῆς κεφαλῆς φάρμακον, μόγις πως ἀπεκρινάμην ὅτι ἐπισταίμην. Τί οὖν, ἦ δ' ὅς, ἐστίν;[e] [§. 8.] Καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι αὐτὸ μὲν εἴη φύλλον τι, ἐπῳδὴ δέ τις ἐπὶ τῷ φαρμάκῳ εἴη, ἣν εἰ μέν τις ἐπάδοι ἅμα καὶ χρῷτο αὐτῷ, παντάπασιν ὑγιᾶ[f] ποιοῖ[g] τὸ φάρμακον· ἄνευ δὲ τῆς ἐπῳδῆς οὐδὲν ὄφελος εἴη τοῦ φύλλου. t. i. 308.

yzace et corr Ξ, κατ' ἐναντία ΑΘπ: κατέναντι *s.—[b] ἐλθοντα ἀθανατώσηθεια καὶ μοῖρα[ν] Θ et (omisso ν extremo) Α.—[c] νεκρῶν Fi.—[d] αὐτὸς τε Α.—[e] ἐστίν om G.—[f] ὑγιᾶν G.—[g] ποιεῖ ΣEr, ποιεῖν ΞF.—[h] δ' om G.—[i] πείσω r.—[j] ἔφη om ΑΘΣ.—

524. E. Εἰ ἀεί τι αὐτῷ ἅμα δρᾶται ἐναντίωμα—τοῦ ἐπικρινοῦντος δὴ δέοι ἂν ἤδη, unde in Lachet. p. 184. D. Καὶ γὰρ ὥσπερ ἐπὶ τοῦ διακρινοῦντος δοκεῖ μοι δεῖν ἡμῖν ἡ βουλὴ corrigo ἔτι τοῦ διακ. de legg. vi. p. 753. A. Πείσαντες ἢ τῇ μετρίᾳ δυνάμει βιασάμενοι. de rep. i. p. 329. E. Ἀλλὰ τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εὖ ἔχει, ὃς τῷ Σεριφίῳ—ἀπεκρίνατο—quod vertit Cicero de Senect. 3. *Seriphio cuidam.* Lycurg. in Leocrat. p. 195. ed. Reisk. Προῃροῦντο ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἑτέραν μεταλλάξαι τὴν χώραν, ubi falso Reiskius correxit τινά. Themist. Or. i. p. 30. ed. Petav. οὕτω γὰρ μάλιστα ἴοι καὶ οὐκ ἀμβλύνοιτο οὐδὲ ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος, ὅταν ἔχῃ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ ἐπιβοῶντα—*collaudantem aliquem et acclamantem.* Heind.

ἄλλῳ ὑποτιθέμενος] *Alium admonens.* Hipp. Maj. §. 13. Μετὰ ταῦτα δὴ λέγων ἐστὶν ὁ Νέστωρ καὶ ὑποτιθέμενος αὐτῷ πάμπολλα νόμιμα καὶ πάγκαλα. Sed hac potestate adeo frequentatur ὑποτίθεσθαι, ut Ficinum id fallere vix potuerit. Qui quum vertit, *sed similitudinem alterius rei subjiciens*, videtur legisse ἄλλο, neque id fortasse de nihilo. Nam meo quidem sensu frigoris aliquid hoc additamentum habet, ἄλλῳ ὑποτιθέμενος, neque ἄλλῳ pro τινὶ placet, et ὑποτιθέμενος parum est commodum pro νουθετῶν vel ejusmodi verbo. Contra ἄλλο bene opponeretur τῷ καλῷ παιδὶ, referreturque ad eam, quæ statim post infertur, leonis imaginem, ut hoc diceret Socrates, *Critiam re ipsa de pulchro puero locutum verbis aliud dixisse.* Verum hoc utcunque existimabitur, illa εὐλαβεῖσθαι—κρεῶν sana prorsus sunt, neque lubet ridiculum exagitare Cornarii commentum, corrigentis νεβροῦ ἐλθόντος. Sententia autem hæc est: *cavendum, ne (velut) hinnulus in leonis conspectum veniens in prædam cederet.* Nam μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν non dubito quin dici potuerit a poeta pro *capi lacerarique;* ex Critiæ autem carmine sumpta hæc liquet, quem poetam non vulgarem fuisse testantur ejus apud Athenæum elegi. Neque hæc aliter accepit Athenæus v. p. 187. Ποιεῖ (ὁ Πλάτων) αὐτὸν (τὸν Σωκρ.) ἀσυμφώνως ποτὲ μὲν σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι καὶ γινόμενον ἔξεδρον καὶ καθάπερ νεβρὸν ὑποπεπτωκότα λέοντος ἀλκῇ· ἅμα δὲ καταφρονεῖν φησι τῆς ὥρας αὐτοῦ. In hac autem sententia Critiam adagium aliquod respexisse judicavit Hemsterhus. ad Lucian. Diall. Mort. viii. init. nescio quam vere. Heind. qui sic in Addend. 'Ne quem ipsa verborum structura offendat εἶπεν ὑποτιθέμενος εὐλαβεῖσθαι, μὴ—νεβρὸν ἐλθόντα—αἱρεῖσθαι pro vulgatiore illa εὐλαβεῖσθαι, μὴ νεβρὸς ἐλθὼν αἱρῆται, primum in verbis his εἶπεν ὑποτιθέμενος inest notio τοῦ ἐκέλευσε; deinde post εὐλαβεῖσθαι μὴ sæpius infinitivus infertur. Plato Euthyd. p. 304. A. εὐλαβήσεσθε μὴ πολλῶν ἐναντίον λέγειν. Protag. p. 315. B. εὐλαβοῦντο μηδέποτε ἐμποδὼν ἐν τῷ ἔμπροσθεν εἶναι etc. Denique transposito illo ἐλθόντα integer exit senarius: ἐλθόντα νεβρὸν μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν.'

ὑπὸ τοῦ τοιούτου θρέμματος] A leone, cujus imagine quid significetur, satis liquet. Heind.

II. 156. Καὶ ὅς, Ἀπογράψομαι τοίνυν, ἔφη, παρὰ σοῦ τὴν ἐπῳδήν. Πότερον, ἦν δ'[h] ἐγώ, ἐάν με πείθῃς ἢ κἂν μή; Γελάσας οὖν, Ἐάν σε πείθω,[i] ἔφη,[j] ὦ Σώκρατες. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· καὶ τοὔνομά μου σὺ ἀκριβοῖς; Εἰ μὴ ἀδικῶ γε, ἔφη· οὐ γάρ τί[k] σου ὀλίγος λόγος ἐστὶν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἡλικιώταις, μέμνημαι δὲ ἔγωγε[l] καὶ παῖς ὢν Κριτίᾳ τῷδε ξυνόντα σε. Καλῶς γε[m] σύ, ἦν δ' ἐγώ, ποιῶν· μᾶλλον γάρ σοι παρρησιάσομαι περὶ τῆς ἐπῳδῆς, οἵα τυγχάνει οὖσα· ἄρτι δ' ἠπόρουν τίνι τρόπῳ σοι ἐνδειξαίμην τὴν δύναμιν αὐτῆς. ἔστι γάρ, ὦ Χαρμίδη, τοιαύτη οἵα μὴ δύνασθαι τὴν κεφαλὴν μόνον[n] ὑγιᾶ ποιεῖν, ἀλλ' ὡς περ[o] ἴσως[p] ἤδη[q] καὶ σὺ ἀκήκοας τῶν ἀγαθῶν ἰατρῶν, ἐπειδάν τις αὐτοῖς προσέλθῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλγῶν, λέγουσί που[r] ὅτι οὐχ οἷόν τε αὐτοὺς μόνους ἐπιχειρεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς[s] ἰᾶσθαι, ἀλλ' ἀναγκαῖον εἴη ἅμα[t] καὶ τὴν κεφαλὴν θεραπεύειν,[u] εἰ μέλλοι[v] καὶ τὰ
I. i. 309. τῶν ὀμμάτων εὖ ἕξειν· καὶ αὖ τὸ τὴν κεφαλὴν οἴεσθαι ἄν ποτε[w] θεραπεῦσαι αὐτὴν ἐφ' ἑαυτῆς ἄνευ ὅλου τοῦ σώματος πολλὴν ἄνοιαν εἶναι. [§. 9.] Ἐκ δὴ τούτου τοῦ λόγου διαίταις ἐπὶ πᾶν τὸ σῶμα τρεπόμενοι[x] μετὰ τοῦ ὅλου τὸ μέρος ἐπιχειροῦσι θεραπεύειν τε[y] καὶ ἰᾶσθαι. ἢ οὐκ ἤσθη-

[k] τις w, τοι r.—[l] ἐγώ τε ΑΘ.—[m] γε r et corr Γ, om G: δὲ *s.—[n] μόνον τὴν κεφαλὴν r.—[o] ὅπερ Γ.—[p] ἴσως om Γ.—[q] ἤδη om rw.—[r] πως G.—[s] τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιχειρεῖν r.—[t] ἅμα εἴη r.—[u] θεραπεύειν om pr r.—[v] μέλλει Γ.—[w] ποθεν ΑΘ.—

§. 8. *εἰ μὴ ἀδικῶ γε*] Formula est nondum, quod sciam, animadversa pro vulgari *δίκαιός εἰμι ἀκριβοῦν*, Platoni illa quidem frequenter usurpata. de rep. iv. p. 430. D. *Εἰ ἔμοιγε βούλει χαρίζεσθαι, σκόπει πρότερον τοῦτο ἐκείνου. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ, βούλομαί γε, ἦν μὴ ἀδικῶ.* Ibid. x. p. 608. D. *σὺ δὲ τοῦτ' ἔχεις λέγειν; Εἰ μὴ ἀδικῶ γε, ἔφη. Οἶμαι δὲ καὶ σύ. Οὐδὲν γὰρ χαλεπόν.* p. 612. D. *ἢ οὐ μνημονεύεις; Ἀδικοίην μέντ' ἄν, ἔφη, εἰ μή.* Conf. Menexen. p. 236. B. HEIND.

μέμνημαι δὲ ἔγωγε—ξυνόντα σε] *Memini etiam, cum puer essem, te cum Critia hoc vixisse.* Ita illa *παῖς ὤν* instar nominativi sunt absoluti; neque enim genitivo *παιδός μου ὄντος* uti licebat ob prægressum *μέμνημαι*. Quod monui, ne cui excidisse videatur *ἰδεῖν* vel ejusmodi infinitivus. HEIND.

καλῶς ποιῶν] In frequentissima illa formula scripsi *γε* pro *δέ*. Cf. §. 22. Sympos. p. 174. E. *Καλῶς γε, ἔφη, ποιῶν σύ.* Hipp. Maj. §. 3. *Καλῶς γε σὺ—νομίζων.* et §. 53. *Εὖγε σὺ ποιῶν.* Meno p. 73. E. *Ὀρθῶς γε λέγων σύ.* HEIND.

ὑγιᾶ] Atticus accusativus est *ὑγιᾶ* pro *ὑγιῆ*. Vid. Thom. Mag. p. 864. ibiq. Oudend. Ad seqq. *ἀλλ' ὥσπερ ἴσως*—infra demum §. 9. post interruptam sermocinatione orationis structuram, infertur apodosis *τοιοῦτον τοίνυν ἐστί*. HEIND.

αὐτοὺς] Ne quis id trahat ad medicos, hoc quoque pertinet ad *ὀφθαλμοὺς*, ut interdum utraque vox conjungitur cum vi quadam. Lysias p. 576. ed. Reisk. *δοκεῖ δέ μοι—ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις ἀγῶσι περὶ αὐτῶν μόνων τῶν κατηγορημένων προσήκειν ἀπολογεῖσθαι.* Et vid. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 303. HEIND.

σαι ὅτι[z] ταῦθ' οὕτω[a] λέγουσί τε καὶ ἔχει; Πάνυ[b] γε, ἔφη. Οὐκοῦν καλῶς σοι δοκεῖ λέγεσθαι καὶ ἀποδέχει τὸν λόγον; Πάντων μάλιστα, ἔφη.

Κἀγὼ ἀκούσας αὐτοῦ ἐπαινέσαντος ἀνεθάρρησά τε, καί μοι κατὰ σμικρὸν πάλιν ἡ θρασύτης ξυνηγείρετο, καὶ ἀνεζωπυρούμην. καὶ εἶπον Τοιοῦτον τοίνυν ἐστίν, ὦ Χαρμίδη, καὶ τὸ ταύτης τῆς ἐπῳδῆς. ἔμαθον δ' αὐτὴν ἐγὼ ἐκεῖ[c] ἐπὶ στρατείας[d] παρά τινος τῶν Θρᾳκῶν τῶν Ζαμόλξιδος[e] ἰατρῶν, οἳ λέγονται καὶ ἀπαθανατίζειν.[f] ἔλεγε δὲ ὁ Θρᾷξ οὗτος[g] ὅτι ταῦτα μὲν ἰατροὶ οἱ[h] Ἕλληνες, ἃ νῦν δὴ[i] ἐγὼ

[x] τε ἑπόμενοι w.—[y] τε om Γ.—[z] ὅτι om G.—[a] ταῦθ' οὕτω Γ, οὕτω ταῦτα ΞΕ: ταῦτα οὕτω *ς.—[b] Πάνυ...λόγον om w.—[c] ἐκεῖ ἐγὼ y.—[d] στρατείας Stobæus: libri στρατιᾶς.—[e] ζαμόξιδος Θ, ζαλμόξιδος ΑΣ.—[f] ἐπαθανατίζειν Σ.—[g] οὗτος ὁ θρᾴξ Ξ: θρᾷξ utique scribendum.—[h] οἱ ἰατροὶ w.—[i] δὴ νῦν EFς.—[j] ζάλμοξις ΑΘΣ.—

§. 9. *τοιοῦτον τοίνυν*] Stob. Serm. xcix. p. 548. *τοιούτων*. Tum *τὸ ταύτης τ. ἐπῳδὴ* sine *καί*. Utrumque vitiosum. Sed idem *ἐπὶ στρατείας* pro vulgato *ἐπὶ στρατιᾶς*, improbante Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 240. Mihi quidem Stobæi scriptura adeo placet, ut *ἐπὶ στρατιᾶς in exercitu*, pro *ἐν στρατιᾷ*, *ἐν στρατῷ*, an Græcum sit omnino, valde dubitem. Ita in Phædro §. 93. male vulgo legitur *οἴκοι τε κεκτῆσθαι καὶ ἐπὶ στρατιᾶς*, atque de rep. iii. p. 404. B. *Οἶσθα γὰρ, ὅτι ἐπὶ στρατιᾶς ἐν ταῖς τῶν ἡρώων ἐστιάσεσιν οὔτε ἰχθύσιν αὐτοὺς ἑστιῶσιν, οὔτε ὀπτῷ*, optime Ficinus *ἐπὶ στρατείας* expressit, *in belli expeditionibus*. Heind.

ἀπαθανατίζειν] Vocabulum *ἀπαθανατίζειν* Gronovius in Arrian. Exped. Alex. i. 3. p. 8. interpretatur *pro immortalibus consecrare*. Quam potestatem, quum Getæ dicantur *ἀπαθανατίζοντες*, non admodum opportunam judicans Wesseling. ad Diod. T. i. p. 105. ex Herodoti de iisdem narratione iv. 94. colligit, esse eos *ex opinione, quam de animæ immortalitate suscepissent*, ita appellatos, ut ap. Joseph. xviii. A. J. i. 5. Essenos dici *ἀπαθανατίζοντας τὰς ψυχάς*. Josephi usum dicendi equidem hic nihil moror, quanquam longe aliud est *ἀπαθανατίζειν τὰς ψυχὰς*, quam *ἀπαθανατίζειν* ita simpliciter positum; hoc autem loco si *ἀπαθανατίζειν* nihil est nisi *animorum immortalitatem statuere*, hanc medicorum illorum opinionem cur hic inculcaverit Plato, adeo non video, ut glossatoris potius manum agnoscendam putem. Imo hic opus est additamento, quo illorum augeatur ars et auctoritas. Nimirum quamvis quis possit ob suam de animorum immortalitate opinionem a Græcis dici *ἀπαθανατίζειν* usu exquisito raroque, (vid. Kuster. ad Suid. v. *Ζάμολξις*.) sæpius tamen occurrunt apud antiquos Scythæ Getæve appellati proprio usu *ἀπαθανατίζοντες* s. *ἀθανατίζοντες*, quem si ad linguæ analogiam exegeris, et hic et ceteris locis verbum hoc sonabit *immortales facere*, *immortalitatem tribuere*. Nam Herodotus quidem l. l. postquam scripsit de Getis his ita: *ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· οὔτε ἀποθνήσκειν ἑωϋτοὺς νομίζουσι, ἰέναι τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ Ζάμολξιν δαίμονα*, morem describit, quo interficiant atque ita *immortalitate donent* eos, quos nuntios velint mittere ad Zamolxin. Neque alia vi vocabulum adhibuit Lucian. Deor. Concil. §. 9. *Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν ἐθελήσωσι*. Heind.

ἰατροὶ οἱ Ἕλληνες] Stob. *οἱ Ἕλληνες ἰατροί*. Melius sane, nisi forte legendum *οἱ ἰατροὶ οἱ Ἕλληνες*.—*ἃ δὴ νῦν*. Stob. *νῦν δή*. Sed vid. Gorg. p. 448. A. de rep. iii. p. 411. A. p. 414. B. et sic innumeris prope locis. Mox de Zamolxide vid. Valcken. ad Herodot. iv. 94.—*οὐ*

ἔλεγον, καλῶς λέγοιεν· ἀλλὰ Ζάμολξις,[j] ἔφη, λέγει[k] ὁ ἡμέτερος βασιλεύς, θεὸς ὤν, ὅτι ὥς περ ὀφθαλμοὺς ἄνευ κεφαλῆς οὐ δεῖ ἐπιχειρεῖν[l] ἰᾶσθαι οὐδὲ κεφαλὴν ἄνευ σώματος, οὕτως οὐδὲ σῶμα ἄνευ ψυχῆς, ἀλλὰ τοῦτο καὶ αἴτιον εἴη τοῦ διαφεύγειν τοὺς παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἰατροὺς τὰ πολλὰ νοσήματα, ὅτι τὸ ὅλον ἀγνοοῖεν[m] οὗ δέοι τὴν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, οὗ μὴ καλῶς ἔχοντος ἀδύνατον εἴη τὸ μέρος εὖ ἔχειν. [§. 10.] Πάντα γὰρ ἔφη ἐκ τῆς ψυχῆς
I. i. 310. ὡρμῆσθαι καὶ τὰ κακὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ τῷ σώματι καὶ παντὶ τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ[n] ἐκεῖθεν ἐπιῤῥεῖν ὥς περ ἐκ[o] τῆς
II. 157. κεφαλῆς ἐπὶ τὰ ὄμματα. δεῖν οὖν ἐκεῖνο καὶ πρῶτον καὶ μάλιστα θεραπεύειν, εἰ μέλλει καὶ τὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τὰ τοῦ ἄλλου[p] σώματος καλῶς ἔχειν. θεραπεύεσθαι δὲ τὴν ψυχὴν ἔφη, ὦ μακάριε, ἐπῳδαῖς τισί. τὰς δ' ἐπῳδὰς ταύτας τοὺς λόγους εἶναι τοὺς καλούς. ἐκ δὲ τῶν τοιούτων λόγων ἐν ταῖς ψυχαῖς σωφροσύνην ἐγγίγνεσθαι,[q] ἧς ἐγγενομένης καὶ παρούσης ῥᾴδιον ἤδη[r] εἶναι τὴν[s] ὑγίειαν[t] καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι πορίζειν. διδάσκων οὖν με τό τε φάρμακον καὶ τὰς ἐπῳδάς, ὅπως, ἔφη, τῷ φαρμάκῳ τούτῳ μηδείς σε πείσει[u] τὴν αὐτοῦ κεφαλὴν[v] θεραπεύειν, ὃς ἂν μὴ τὴν ψυχὴν[w] πρῶτον παράσχῃ[x] τῇ ἐπῳδῇ ὑπὸ σοῦ θεραπευθῆναι. καὶ γὰρ[y] νῦν, ἔφη, τοῦτ' ἔστι τὸ[z]

[j] λέγει om ΣBEFuy et pr ΞC, λέγειν G.—[l] ἐπιχειρεῖν om G.—[m] ἀμελοῖεν γρ BCy.—[n] καὶ ante ἐκεῖθεν om ΞF.—[o] ἐπὶ r.—[p] ἄλλου ΛΘG: ὅλον *s.—[q] ἐπιγίγνεσθαι tv.—[r] ἤδη post εἶναι ponunt ΓΣw, om G.—[s] καὶ τὴν G.—[t] ὑγίαν Θ.—[u] πείσει F: πείσῃ *s.—[v] κεφαλην αὐτοῦ G.—[w] τῇ ψυχῇ Cy.—[x] παράσχοι Σ.—[y] γὰρ om EF.

δεῖ ἐπιχειρεῖν. Stob. οὐδεὶς ἐπιχειρεῖ. Post idem non rectius ὅτι τοῦ ἄλλου ἀμελοῖεν pro ὅτι τὸ ὅλον ἀγν. HEIND.

§. 10. καὶ τὰ κακὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ] Stob. inverso ordine καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ, suffragante Ficino. HEIND.

μέλλοι] Ita correxi pro μέλλει, quod suspensi sermonis ratio non fert.—τὰ τοῦ ὅλου Stob. τὰ τοῦ ἄλλου, ut mox καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι. Sed vulgatum æque est commodum. Ad illa τὰς δ' ἐπῳδὰς ταύτας τοὺς λόγους εἶναι facile succurrunt nobilissimi illi Horatii versus Ep. i. 1. 34. Conf. Gatak. Misc. p. 478. HEIND.

ὅπως—πείσει] Vulgo πείσῃ. Vid. ad Lysid. §. 7. HEIND.

νῦν, ἔφη] Hæc, ut menti auctoris ac sententiæ contraria sunt, ita sermonis flumen retardant atque impediunt. Neque tamen magnopere quærendum, quod huic malo mederi possit, remedium. Optime se habebunt reliqua, si unum σωφροσύνης τε καὶ ὑγιείας, quod ad θατέρου olim ab annotatore aliquo adscriptum videtur, e contextu ejicias. Quam habeat vim χωρὶς θατέρου ex iis quæ hæc præcedunt intelligere licet: ὅπως τῷ φαρμάκῳ τούτῳ μηδείς σε πείσῃ τὴν αὐτοῦ κεφαλὴν θεραπεύειν, ὃς ἂν μὴ τὴν ψυχὴν πρῶτον παράσχῃ τῇ ἐπῳδῇ ὑπὸ σοῦ θεραπευθῆναι. Unde hic loci sensus colligitur: *Et sane*

ἁμάρτημα περὶ τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι χωρὶς ἑκατέρου [σωφροσύνης τε καὶ ὑγιείας] ἰατροί τινες ἐπιχειροῦσιν εἶναι.[a] [§. 11.] Καί μοι πάνυ σφόδρα[b] ἐνετέλλετο μήτε πλούσιον οὕτω[c] μηδένα εἶναι μήτε γενναῖον μήτε καλόν, ὃς ἐμὲ πείσει[d] ἄλλως ποιεῖν. ἐγὼ[e] οὖν—ὀμώμοκα[f] γὰρ αὐτῷ καί μοι ἀνάγκη πείθεσθαι· πείσομαι οὖν. καὶ σοί,[g] ἐὰν μὲν βούλῃ κατὰ τὰς τοῦ ξένου ἐντολὰς τὴν ψυχὴν πρῶτον παρασχεῖν ἐπᾷσαι[h] ταῖς τοῦ Θρᾳκὸς ἐπῳδαῖς, προσοίσω τὸ φάρμακον τῇ κεφαλῇ· εἰ δὲ μή, οὐκ ἂν ἔχοιμεν ὅ τι ποιοῖμέν[i] σοι,[j] ὦ φίλε[k] Χαρμίδη. r. i. 311.

Ἀκούσας οὖν μου ὁ Κριτίας ταῦτ'[l] εἰπόντος, Ἑρμαιον,[m] ἔφη, ὦ Σώκρατες, γεγονὸς ἂν εἴη ἥ[n] τῆς κεφαλῆς ἀσθένεια τῷ νεανίσκῳ, εἰ ἀναγκασθήσεται καὶ τὴν διάνοιαν διὰ τὴν

[z] τὸ om pr Ξ.—[a] εἶναι om pr r.—[b] σφόδρα πάνυ Γ.—[c] οὕτω om ΣBCEFwy et pr Ξ.—[d] ποιήσει G.—[e] ἔγωγ' r.—[f] ὥμοσα ΑΘGr.—[g] σοί ΑΓΘΞΣB: σύ *s.—[h] ἐπᾷσαι cum s ΘE et corr Α: ceteri ἀπάσαις.—[i] ποιοῦμεν r.—[j] σε Σ.—[k] φίλτατε r.—[l] ταῦτ' ΓΘΞΣBCrwy.—[m] ἑρμαῖον EG, ἕρμαιον Ξ.—[n] ἡ om Γ.—[o] βελτίω pr r.—

hic error nostrorum hominum animos occupavit, ut, neglecta animi curatione, corpus curare studeant. Respexit hunc locum Maximus Tyr. p. 190. Ed. Heins. Heusd.

περὶ τοὺς ἀνθρώπους] *In vita.* Xenoph. Mem. iv. 6. 6. Οἱ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους νόμιμα εἰδότες. Vertit hæc verba Cornarius sic: *Etenim nunc, inquit, hoc peccatum apud homines est, quod sine utraque, et temperantia et sanitate, quidam se pro medicis gerunt.* Enimvero ipsis medicis utroque opus esse Plato non dicit, sed utriusque rei, et temperantiæ et sanitatis, curam ab iis in medendo adhiberi vult. Quod Ficinus intelligens, opinor, sensum ita declaravit: *quod plerique, absque temperantiæ sanitatisque studio, medici esse contendunt.* Bene, si scriptum reperisset χωρὶς ἐπιμελείας θατέρου, σωφρ. τε καὶ ὑγ. Nunc aut ipse Plato minus accurate et clare, quod voluit, expressisse putandus est, aut locus hic vitium traxisse, cujus tamen medela probabilis non occurrit. Heind. qui sic in Addend. 'An verba σωφροσύνης τε καὶ ὑγιείας pro glossemate habenda? Id dudum suspicatus sum, quanquam illud τε ante καὶ glossatoris vix puto.'

§. 11. ἐγὼ οὖν—πείσομαι οὖν] Vulgatam in his interpunctionem ita mutavi, ut verba ὀμώμοκα—πείθεσθαι per parenthesin interjecta habeantur, alterumque οὖν orationem redordiatur more vulgari. (v. ad Lysid. fin.) Atque par est ratio frequentatæ illius structuræ Euthyphr. p. 11. C. νῦν δὲ, σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσὶν, ἄλλου δή τινος δεῖ σκώμματος. Plat. Amat. p. 132. B. Κἀγὼ, καθήμην γὰρ παρὰ τὸν ἐραστὴν τοῦ ἑτέρου αὐτοῖν, κινήσας οὖν αὐτὸν—ἠρόμην etc. ut nolim hunc locum inter exempla particulæ γὰρ ab initio remotæ referri, ut fecit Hemsterhus. ad Lucian. Diall. Mort. xxv. 1. Heind.

ἐπᾷσαι] Legit Ficinus ἀπάσαις: sed mihi altera illa lectio non displicet. Steph.

ἐπᾷσαι] Bas. 2. ἀπάσαις pro ἐπᾷσαι et sic Ficinus: *incantationibus omnibus—subjicere*, quod non nauci faciendum. Heind.

Ἑρμαιον, ἔφη, ὦ Σώκρ.] *In lucro ponere debebit puer hic capitis morbum, si futurum est, ut per occasionem sanandi capitis etiam mens sanetur.* Sic optime hæc declaravit Casaub. ad Theophr. Char. C. xi. p. 143. Conf. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 121. Διάνοια sæpe ita *corpori* opponitur pro ψυχή. vid. ad Phædr. §. 34. Heind.

κεφαλὴν βελτίων[o] γενέσθαι. λέγω μέντοι σοι ὅτι Χαρμίδης τῶν ἡλικιωτῶν[p] οὐ μόνον τῇ ἰδέᾳ ἐδόκει[q] διαφέρειν, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τούτῳ οὗ σὺ φῂς[r] τὴν ἐπῳδὴν ἔχειν· φῂς δὲ σωφροσύνης. ἦ γάρ; Πάνυ γε, ἦν δ' ἐγώ. Εὖ τοίνυν ἴσθι, ἔφη, ὅτι πάνυ πολὺ[s] δοκεῖ[t] σωφρονέστατος[u] εἶναι τῶν νυνί, καὶ τἆλλα πάντα, εἰς ὅσον ἡλικίας ἥκει, οὐδενὸς χείρων ὤν. [§. 12.] Καὶ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, καὶ δίκαιον, ὦ Χαρμίδη, διαφέρειν σε τῶν ἄλλων πᾶσι τοῖς τοιούτοις· οὐ γὰρ οἶμαι ἄλλον οὐδένα τῶν ἐνθάδε ῥᾳδίως ἂν ἔχειν ἐπιδεῖξαι, ποῖαι[v] δύο[w] οἰκίαι[x] συνελθοῦσαι[y] εἰς ταὐτὸν τῶν Ἀθήνησιν ἐκ τῶν εἰκότων καλλίω[z] ἂν καὶ ἀμείνω γεννήσειαν[a] ἢ ἐξ ὧν σὺ γέγονας. ἥ[b] τε γὰρ πατρῴα ὑμῖν οἰκία,[c] ἡ Κριτίου[d] τοῦ Δρωπίδου,[e] καὶ ὑπ'[f] Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος[g] καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκωμιασμένη παραδέδοται ἡμῖν,
II. 158. ὡς διαφέρουσα κάλλει τε καὶ ἀρετῇ καὶ τῇ ἄλλῃ λεγο-
I. i. 312. μένῃ εὐδαιμονίᾳ,[h] καὶ αὖ ἡ πρὸς μητρὸς ὡσαύτως· Πυριλάμπους γὰρ τοῦ[i] σοῦ θείου οὐδεὶς τῶν[j] ἐν τῇ ἠπείρῳ[k] λέγεται[l] καλλίων καὶ μείζων ἀνὴρ δόξαι[m] εἶναι, ὁσάκις[n] ἐκεῖνος ἢ παρὰ μέγαν βασιλέα ἢ παρ'[o] ἄλλον τινὰ τῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ[p] πρεσβεύων ἀφίκετο. σύμπασα δὲ αὕτη ἡ οἰκία

[p] ἡλιωτῶν Γ.—[q] δοκεῖ r.—[r] ὅτι σοφιστὴς G.—[s] πλεῖστον Gr et corr Θ, πλείστων Α et pr Θ.—[t] δοκεῖ πολὺ r.—[u] πολυφρονέστατος ΑG et pr Θ.—[v] ποίαιν corr Θ.—[w] δυοῖν mei omnes.—[x] οἰκίαιν corr Θ.—[y] καὶ νῦν ἐλθοῦσαι Α et (addito ν supra αι) Θ, νῦν ἐλθοῦσαι r.—[z] καλλίων...ἀμείνων ΑΘ.—[a] γεννήσαιεν r, γενήσεται ΑΘ.—[b] ἡ om r.—[c] οὐσία Α.—[d] κριτίτου Σ.—[e] δρυπίδου ΞF.—[f] ὑπ' Σ.—[g] καὶ ὑπὸ Σόλωνος om r.—[h] εὐημερία r.—[i] τοῦ Γr, τοῦ δὲ F: τοῦδε *s.—[j] σοῦ θείου οὐδεὶς τῶν ΓF, σοῦ θείου οὐδὲ τῶν r, λέγουσιν οὐδὲ τῶν G, λέγουσιν οὐδὲ τὴν ΑΘ: σοῦ δὲ θείου οὐδεὶς τῶν *s.—[k] πειρῶι Α, πειρῶι Θ.—[l] λέγεται...ἠπείρῳ om Σ.—[m] δόξα Α.—

ἐδόκει] Præteritum ἐδόκει offendit. Recte, opinor, præsens δοκεῖ expressit Cornarius: *non solum specie æqualibus suis præstare videtur*, atque ita mox infertur δοκεῖ σωφρονέστατος εἶναι. HEIND.

§. 12. ἄλλον] Verbo ἄλλον, a Ficino non expresso, facile careas, quo omisso nihil ad plenum hunc sensum deerit: *Neque enim puto, Atheniensium quemquam facile posse duarum Athenis domuum societatem monstrare, ex qua vero simile sit pulchriorem præstantioremque prolem nasci, quam ex qua tu sis natus.* Nimirum Plato quum ita fere esset scripturus, *neque enim alium puto hic quemquam facile posse ostendere tantam generis sui utrimque præstantiam*, eam sententiam paullulum inflexit. HEIND.

ὑμῖν] Pro ὑμῶν, usu pervulgato. Vid. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 247. Mox de Dropide vid. Meurs. de Arch. Ath. i. 13. Conf. Plat. Tim. p. 20. D. et Procl. in Tim. p. 25. A Pyrilampe autem hoc, Charmidis avunculo, non diversus videtur is, quem memorat in Parmenid. p. 126. B. pater Antiphontis, fratris ex matre Perictione Glauconis et Adimanti, Perictiones ergo, Charmidis sororis, maritus. HEIND.

ἐν τῇ ἠπείρῳ] *In Asia minori.* Vid.

οὐδὲν τῆς ἑτέρας ὑποδεεστέρα. ἐκ δὴ τοιούτων[q] γεγονότα εἰκός σε εἰς πάντα πρῶτον εἶναι. τὰ μὲν οὖν ὁρώμενα τῆς ἰδέας, ὦ φίλε παῖ[r] Γλαύκωνος, δοκεῖς μοι οὐδένα τῶν[s] προγόνων καταισχύνειν·[t] εἰ δὲ δὴ καὶ πρὸς σωφροσύνην καὶ πρὸς[u] τἆλλα κατὰ τὸν τοῦδε λόγον ἱκανῶς[v] πέφυκας,[w] μακάριόν σε, ἣν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Χαρμίδη, ἡ μήτηρ ἔτικτεν. [§. 13.] Ἔχει δ' οὖν οὕτως. εἰ μέν σοι ἤδη πάρεστιν, ὡς[x] λέγει[y] Κριτίας ὅδε,[z] σωφροσύνη καὶ εἶ σώφρων ἱκανῶς, οὐδὲν ἔτι σοι ἔδει οὔτε τῶν Ζαμόλξιδος[a] οὔτε τῶν Ἀβάριδος τοῦ Ὑπερβορέου ἐπῳδῶν, ἀλλ' αὐτό[b] σοι[c] ἂν ἤδη δοτέον εἴη τὸ τῆς κεφαλῆς φάρμακον· εἰ δ' ἔτι[d] τούτων ἐπιδεὴς εἶναι δοκοῖς,[e] ἐπᾳστέον[f] πρὸ τῆς τοῦ φαρμάκου δόσεως. αὐτὸς οὖν μοι εἰπέ, πότερον ὁμολογεῖς τῷδε[g] καὶ φὴς ἱκανῶς ἤδη σωφροσύνης[h] μετέχειν ἢ ἐνδεὴς εἶναι; Ἀνερυθριάσας οὖν ὁ Χαρμίδης πρῶτον μὲν ἔτι καλλίων ἐφάνη—καὶ γὰρ τὸ αἰσχυντηλὸν αὐτοῦ τῇ ἡλικίᾳ ἔπρεψεν[i]—, ἔπειτα καὶ[j] οὐκ ἀγεννῶς ἀπεκρίνατο· εἶπε γὰρ ὅτι οὐ ῥᾴδιον[k] εἴη ἐν τῷ παρόντι οὔθ' ὁμολογεῖν οὔτε ἐξάρνῳ εἶναι τὰ ἐρωτώμενα. ἐὰν μὲν γάρ, ἦ δ' ὅς, μὴ φῶ εἶναι σώφρων, ἅμα μὲν ἄτοπον αὐτὸν καθ' ἑαυτοῦ[l] τοιαῦτα λέγειν, ἅμα δὲ καὶ Κριτίαν τόνδε ψευδῆ ἐπιδείξω[m] καὶ ἄλλους πολλούς, οἷς δοκῶ εἶναι σώφρων, ὡς ὁ τούτου λόγος· ἐὰν δ' αὖ φῶ καὶ ἐμαυτὸν ἐπαινῶ, ἴσως ἐπαχθὴς φανεῖται. ὥστε οὐκ

r. i. 313.

[n] δσάκιστε ΑΘ.—[o] παρ' Γr.—[p] πειρῶι Α.—[q] τούτων G.—[r] παῖ φίλε Γ.—[s] τῶν om pr Ξ.—[t] πρὸ σοῦ ἐν οὐδενὶ ὑπερβεβληκέναι ΑΘr.—[u] πόρρωθεν σωφροσύνην καὶ ΑΘ.—[v] ἱκανὸς r.—[w] πεφυκυίας ΑΘ.—[x] ὡς ΘGr: ὃ *s.—[y] λέγοι ΑΘ.—[z] ὅδε om r.—[a] ζαλμόξιδος ΑΘΣ.—[b] αὐτῶ r, αὐτὸς Α.—[c] οἷον οι ΑΘ.—[d] δ' ἔτι ΓBCGuy: δέ τι *s.—[e] δοκης Θ: δοκεῖς *s.—[f] ἐπιστατέον w.—[g] τόδε ΞF.—[h] ἤδη καὶ σωφροσύνης ΑΘ.—[i] ἔπρεπεν EF.—[j] καὶ om EF et pr Ξ.—[k] ἄλογον ΑΘr.—[l] ἑαυτὸν F, ἑαυτὸ G.—[m] ἐπιδεῖξαι Γ.—[n] σοι corr Α.

Morus ad Isocrat. Paneg. c. 36. Heind.

αὕτη—ἑτέρας] Luce clarius est, illud αὕτη referri ad *maternum* genus, τῆς ἑτέρας ad *paternum*, in quo tamen aberrarunt Ficinus et Serranus. Heind.

μακάριόν σε—ἡ μήτηρ ἔτικτε] Scita est hæc Homericæ simplicitatis imitatio. Conf. Odyss. γ. 95. ξ. 25. Il. δ. 399. et Wolf. præfat. ad prior. ed. Iliad. p. xli. Heind.

§. 13. ἔδει] Ex trito Atticorum usu pro δεῖ, ut ἐχρῆν, προσῆκεν. vid. Dorvill. ad Charit. p. 670. Deinde de Abaride conf. Herodot. iv. 36. et Wernsdorf. ad Himer. p. 264. Heind.

οὐκ ἀγεννῶς] *Nec ignobiliter.* Serran. Imo *non timide.* Gorg. p. 492. D. Οὐκ ἀγεννῶς—ἐπεξέρχῃ τῷ λόγῳ παῤῥησιαζόμενος. p. 521. A. δίκαιος εἶ, ὥσπερ ἤρξω παῤῥησιάζεσθαι πρὸς ἐμὲ, διατελεῖν ἃ νοεῖς λέγων. Καὶ νῦν εὖ καὶ γενναίως εἶπέ. Sed obvia sunt ubivis exempla. Heind.

ὡς ὁ τούτου λόγος] Vid. §. 11. fin. Heind.

ἔχω ὅ τί σοι[n] ἀποκρίνωμαι.[o] [§. 14.] Καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι μοι[p] εἰκότα φαίνει λέγειν,[q] ὦ Χαρμίδη. καί μοι δοκεῖ, ἦν δ' ἐγώ, κοινῇ [εἴη] ἂν εἶναι[r] σκεπτέον, εἴτε κέκτησαι εἴτε μὴ ὃ πυνθάνομαι, ἵνα μήτε σὺ ἀναγκάζῃ λέγειν ἃ μὴ βούλει, μήτ' αὖ[s] ἐγὼ ἀσκέπτως ἐπὶ τὴν ἰατρικὴν τρέπωμαι.[t] εἰ οὖν σοι[u] φίλον, ἐθέλω σκοπεῖν μετὰ σοῦ· εἰ δὲ μή, ἐᾶν. Ἀλλὰ πάντων[v] μάλιστα, ἔφη, φίλον, ὥστε τούτου γε ἕνεκα, ὅπῃ αὐτὸς οἴει βέλτιον[w] σκέψασθαι,[x] ταύτῃ σκόπει.

Τῇδε[y] τοίνυν, ἔφην ἐγώ, δοκεῖ μοι[z] βελτίστη εἶναι ἡ σκέψις περὶ αὐτοῦ. δῆλον γὰρ ὅτι εἰ[a] σοι πάρεστι σωφρο-
II. 159. σύνη, ἔχεις[b] τι περὶ αὐτῆς[c] δοξάζειν. ἀνάγκη γάρ που
I. i. 314. ἐνοῦσαν αὐτήν, εἴ περ ἔνεστιν,[d] αἴσθησίν τινα παρέχειν, ἐξ ἧς δόξα ἄν τίς σοι περὶ αὐτῆς εἴη, ὅ τί ἐστι καὶ ὁποῖόν τι ἡ σωφροσύνη. ἢ οὐκ οἴει; Ἔγωγε, ἔφη, οἶμαι. Οὐκοῦν τοῦτό γε, ἔφην, ὃ οἴει, ἐπειδή περ ἑλληνίζειν ἐπίστασαι,

—[o] ἀποκρίνομαι r.—[p] μοι om w.—[q] λέγων G.—[r] ἂν εἴη Σ.—[s] αὖτ' ΑΘG.—[t] τράπωμαι r.—[u] σοι om Σ.—[v] ἀλλ' ἁπάντων Α.—[w] βέλτιον Heindorfius: libri βελτίω.
—[x] σκέψεσθαι s.—[y] τί δὲ C, τί δὲ ΣBFwy.—[z] δοκεῖ δέ μοι G.—[a] εἰ om G.—
[b] ἔχεις...σωφροσύνη om w.—[c] αὐτὴν ΓΒ, αὐτῆς F.—[d] ἔστιν F et pr Ξ.—[e] εἴπῃς

ἐπαχθὲς] Proprie de *molesta invidiosaque laude*. Phædo p. 87. A. οὐκ ἀνατίθεμαι, μὴ οὐχὶ πάνυ χαριέντως καὶ, εἰ μὴ ἐπαχθές ἐστιν εἰπεῖν, πάνυ ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι. de legg. iii. p. 688. D. Λόγῳ μὲν τοίνυν -σε, ὦ ξένε, ἐπαινεῖν ἐπαχθέστερον· ἔργῳ δὲ σφόδρα ἐπαινεσόμεθα. Demosth. pro Coron. p. 228. §. 4. εἰ πολλῷ βελτίω τούτου καὶ ἐκ βελτιόνων καὶ μηδενὸς τῶν μετρίων, ἵνα μηδὲν ἐπαχθὲς λέγω, χείρονα καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς ὑπειλήφατε καὶ γιγνώσκετε— Æschin. de fals. leg. ed. Reisk. p. 225. Πολὺς ἦν ἐν τοῖς ἐπαίνοις καὶ ἐπαχθής. Heind.

§. 14. εἶναι] Infin. εἶναι nullum hic habere locum videtur. Steph.

κοινῇ ἂν εἶναι] Vulgo κοινῇ εἴη ἂν εἶναι, in quibus infinitivum εἶναι Stephanus damnat. Sed verissime εἴη abjiciendum judicavit Salvinius Misc. Observ. V. ii. T. ii. p. 275. cujus erroris adeo in promptu est origo, ut textum corrigere non dubitarim. Heind.

ὥστε τούτου γε ἕνεκα] Int. τοῦ φίλον μοι εἶναι; *si nihil aliud spectas præter meam προθυμίαν*. Politic. p. 304. A. Πείρας μὲν τοίνυν ἕνεκα φανερὸς ἔσται, *si nihil opus est nisi periculo*. Theætet. p. 148. D. Προθυμίας μὲν ἕνεκεν φανεῖται. de rep. i. p. 337. D. ἀλλ' ἕνεκα ἀργυρίου, ὦ Θρασύμαχε, λέγε. Phædo p. 85. B. ἀλλὰ τούτου γε ἕνεκα λέγειν τε χρὴ καὶ ἐρωτᾷν ὅ, τι ἂν βούλοισθε, *hoc certe obstare non debet, quin dicatis interrogetisque, quidquid velitis*. Attigit hunc usum τοῦ ἕνεκα, apud optimum quemque scriptorem pervulgatum, Valcken. ad Herodot. vi. 63. Statim post malim βέλτιον quam βελτίω. Heind.

οἴει] Verbum οἴει Fic. separat a sequentibus; sed videtur potius cum illis jungendum: hoc sensu, *Nonne dicere possis cujusmodi tibi videatur id quod censes?* Alioqui ista verba, αὐτὸ ὅ, τι σοὶ φαίνεται, velut repetitio quædam erunt. q. d. 'id inquam quod tibi videtur.' Steph.

Verborum paullulum trajectorum hic est ordo: οὐκοῦν κᾆν εἴποις δή που ὅ, τι σοι φαίνεται τοῦτο ὃ οἴει etc. *Ergo quod opinare, id, quoniam Græce loqui scis, etiam dicere possis quale tibi appareat.* Monuit hoc etiam Stephanus. Nam αὐτὸ illud, ob interruptam structuram abundanter illatum, ne tirones qui-

κἂν εἴποις[e] δή που αὐτὸ ὅ τί σοι φαίνεται; Ἴσως, ἔφη. Ἵνα τοίνυν τοπάσωμεν εἴ τέ σοι ἔνεστιν εἴτε μή, εἰπέ, ἦν δ' ἐγώ, τί φῂς εἶναι σωφροσύνην κατὰ τὴν σὴν δόξαν. Καὶ ὃς τὸ μὲν πρῶτον ὤκνει τε καὶ οὐ πάνυ ἤθελεν ἀποκρίνασθαι· ἔπειτα μέντοι εἶπεν ὅτι οἱ[f] δοκοῖ[g] σωφροσύνη εἶναι τὸ κοσμίως πάντα πράττειν καὶ ἡσυχῇ, ἔν τε ταῖς ὁδοῖς βαδίζειν καὶ διαλέγεσθαι, καὶ τἆλλα πάνθ'[h] ὡσαύτως ποιεῖν. καί μοι δοκεῖ, ἔφη, συλλήβδην ἡσυχιότης τις[i] εἶναι ὃ ἐρωτᾷς.

Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, εὖ λέγεις; φασί γέ τοι,[j] ὦ Χαρμίδη, τοὺς ἡσυχίους σώφρονας εἶναι. ἴδωμεν δὴ εἴ τι[k] λέγουσιν. εἰπὲ γάρ μοι, οὐ τῶν καλῶν μέν τι ἡ σωφροσύνη ἐστίν; Πάνυ γε, ἔφη. Πότερον οὖν κάλλιον[l] ἐν γραμματιστοῦ τὰ ὅμοια γράμματα γράφειν ταχὺ ἢ ἡσυχῇ; Ταχύ. Τί δ' ἀναγιγνώσκειν; ταχέως ἢ βραδέως; Ταχέως. Καὶ μὲν δὴ καὶ τὸ κιθαρίζειν ταχέως καὶ τὸ

ΞΕF.—[f] οἷς pr 𝔄, οἷ corr.—[g] δοκοῖ 𝔄Θ: δοκεῖ *ς.—[h] πάνθ' Γ.—[i] τις om G.—[j] γέ τοι om 𝔄Θ.—[k] libri τοι.—[l] κάλλιον Stephanus: libri κάλλιστον.—[m] που ἢ

dem offenderit; adeo a quovis fere scriptore frequentatur. Heind.

§. 15. ὅτι οἱ δοκοῖ] Vulgo δοκεῖ, male propter prægressum εἶπεν. Heind.

ἄρ' οὖν—εὖ λέγεις] Ficin. *Recte inquam.* Bene hic habet ejusmodi affirmatio; interrogationi vix locus est, ut nolim corrigi ἆρ' οὖν, quod longe sane vulgarius et singulis fere paginis obvium. Sed alterum quoque ἄρ' οὖν, *igitur*, (velut ἄρα initio periodi, *utique, sane.* v. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 306.) indubitate aliquoties comparet in Platone, et pluribus locis erit reponendum, v. c. Gorg. p. 450. C. Ἄρ' οὖν μανθάνω, οἵαν αὐτὴν βούλει καλεῖν· τάχα δὲ εἴσομαι σαφέστερον. Euthyphr. p. 5. A. Ἄρ' οὖν μοι, ὦ θαυμάσιε Εὐθύφρον, κράτιστόν ἐστι μαθητῇ σῷ γενέσθαι. quæ loca recte absque interrogatione expressit Ficinus. Conf. Xenoph. Cyrop. iv. 3. 8. ubi nolim corrigi ἆρ' οὖν, et Aristot. Eth. i. 2. ubi in verbis ἄρ' οὖν καὶ πρὸς τὸν βίον ἡ γνῶσις αὐτοῦ μεγάλην ἔχει ῥοπήν· recte alteram scripturam ἆρ' οὖν damnavit Giphanius Commentar. p. 15. Verum quod vulgo ex Budæi Comm. Gr. L. p. 477. exemplum Platonis de rep. v. p. 462. C. affertur, ἄρ' οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίγνεται, ibi Stephani editio recte habet ἆρ' οὖν. Longus fui in re minuta, quam attingere hic magis, quam pertractare licebat. Heind.

ἴδωμεν δὴ] *Sed videamus.* Ficin. Ac præstat sane δέ. Deinde in his οὐ τῶν καλῶν μέντοι, ne cui placeat μέν τι, supplendum ἕν τι. v. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 217. Heind.

κάλλιστον] Repono κάλλιον ex sequentibus. Aliquanto post tamen recte κάλλιστον ὄν. Steph.

κάλλιστον ἐν γραμματιστοῦ] Si hæc servanda est distinguendi ratio, merito Stephanus κάλλιστον in κάλλιον mutandum censet. Sed distinguendum: πότερον οὖν κάλλιστον; ἐν γραμμ. id quod confirmat conclusio hæcce: φαίνεται ἄρα ἡμῖν, ἔφην ἐγὼ, κατά γε τὸ σῶμα, οὐ τὸ ἡσύχιον, ἀλλὰ τὸ τάχιστον καὶ ὀξύτατον, κάλλιστον ὄν. Heusd.

κάλλιστον] Ex sequentibus verbis reponendum κάλλιον Stephanus censuit. Melius utique hoc, quanquam κάλλιστον ferri posse videtur ex rariore illa Græcorum consuetudine, de qua monuit Wesseling. ad Herodot. vii. 16. p. 577. Heind.

τὰ ὅμοια γράμματα] De litteris dictum accipio, *quæ similes sint exemplaribus a grammatista traditis.* Heind.

παλαίειν ὀξέως πολὺ κάλλιόν που ἡ[m] ἡσυχῇ τε καὶ βρα-
I. i. 315. δέως; Ναί. Τί δαί;[n] πυκτεύειν τε[o] καὶ παγκρατιάζειν οὐχ ὡσαύτως; Πάνυ γε. Θεῖν δὲ καὶ ἄλλεσθαι καὶ τὰ τοῦ σώματος ἅπαντα ἔργα, οὐ τὰ μὲν ὀξέως καὶ ταχὺ γιγνόμενα τὰ[p] τοῦ καλοῦ ἐστί, τὰ δὲ βραδέως[q] μόγις τε καὶ ἡσυχῇ τὰ τοῦ αἰσχροῦ; Φαίνεται. Φαίνεται ἄρα[r] ἡμῖν, ἔφην ἐγώ, κατά γε τὸ σῶμα οὐ τὸ ἡσύχιον,[s] ἀλλὰ τὸ τάχιστον καὶ ὀξύτατον κάλλιστον ὄν. ἦ γάρ; Πάνυ γε. Ἡ δέ γε σωφροσύνη καλόν τι ἦν; Ναί. Οὐ τοίνυν κατά γε τὸ σῶμα ἡ ἡσυχιότης ἂν ἀλλ' ἡ ταχυτὴς σωφρονέστερον εἴη, ἐπειδὴ καλὸν ἡ[t] σωφροσύνη. Ἔοικ',[u] ἔφη. Τί δαί;[v] ἦν δ' ἐγώ, εὐμαθία[w] κάλλιον ἢ δυσμαθία;[x] Εὐμαθία.[w] Ἔστι δέ γ', ἔφην, ἡ μὲν εὐμαθία ταχέως μανθάνειν, ἡ δὲ δυσμαθία[x] ἡσυχῇ καὶ βραδέως; Ναί. Διδάσκειν δὲ[y] ἄλλον οὐ ταχέως κάλλιον[z] καὶ σφόδρα, μᾶλλον ἢ ἡσυχῇ τε καὶ βραδέως; Ναί. Τί δαί;[a] ἀναμιμνήσκεσθαι καὶ μεμνῆσθαι
II. 160. ἡσυχῇ τε καὶ βραδέως κάλλιον[b] ἢ σφόδρα καὶ ταχέως; Σφόδρ', ἔφη, καὶ ταχέως. Ἡ δ' ἀγχίνοια οὐχὶ ὀξύτης τίς ἐστι τῆς ψυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ ἡσυχία; Ἀληθῆ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ξυνιέναι τὰ λεγόμενα, καὶ ἐν γραμματιστοῦ καὶ κιθαριστοῦ καὶ ἄλλοθι πανταχοῦ, οὐχ ὡς ἡσυχαίτατα ἀλλ'

ἡ
Θ, που Α : ποῦ ς.—[n] δαὶ Θ et corr Α : δὲ *ς.—[o] τε om Γ.—[p] τὰ ante τοῦ om ΑΘr.—[q] βραδέως Γς : ceteri βραδέα.—[r] φαίνεταί γ' ἄρα ΑΘ.—[s] ἡσυχῇ τ.—[t] ἡ om Α.—[u] ἔοικ' Γ : ἔοικεν *ς.—[v] δαὶ Θ et corr Α : δέ *ς.—[w] εὐμάθεια Gr.—[x] δυσμάθεια Gr.—[y] τε ΞF.—[z] ταχέως κάλλιον G et corr Γ : ταχέως καὶ κάλλιον *ς.—[a] δαί ΓΘ et corr Α : δέ *ς.—[b] μᾶλλον τ.—[c] ἐστι καὶ κάλλιστα Γς.—[d] συζητήσεσι

τὰ δὲ βραδέως μόγις τε καὶ ἡσυχῇ] In his vellem abesset alterutrum, aut βραδέως aut μόγις, ut concinnior fieret oratio, neque video, cur h. l. verba adeo cumulaverit. Ita paullo ante ἡσυχῇ τε καὶ βραδέως, idque ter usurpatum §. seq. unde fortasse olim βραδέως glossematis loco τῷ μόγις adscriptum in textum irrepsit. Heind.

§. 16. ταχέως καὶ κάλλιον καὶ σφόδρα] Lego ταχέως καὶ σφόδρα, κάλλιον μᾶλλον ἢ ἡσυχῇ τε καὶ βραδέως; Sic μᾶλλον non semel apud Platonem Comparativo adjicitur. Gorg. p. 487. B. Αἰσχυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος. Euthyd. p. 281. C. Πότερον οὖν ἂν μᾶλλον ἐλάττω τις πράττοι, πένης ὢν ἢ πλούσιος; Legg. vi. 781. A. λαθραιότερον μᾶλλον. Similiter ἧττον Legg. ix. p. 852. E. ἢ γὰρ βελτίονα ἢ μοχθηρότερον ἧττον ἐξειργάσατο τὸν τὴν δίκην παρασχόντα. Heusd.

Ægre abstinui, quin textu exturbarem importunum illud καὶ ante κάλλιον, natum sine dubio ex proxima syllaba, quo ejecto, hæc erit verborum structura: Οὐ κάλλιον μᾶλλον διδάσκειν ἄλλον ταχέως καὶ σφόδρα ἢ ἡσυχῇ τε καὶ βραδέως; quibus accurate respondent illa statim sequentia Τί δε; ἀναμιμνήσκεσθαι καὶ μεμνῆσθαι—ταχέως; Nam μᾶλλον comparativo ita post verba aliquot additum occurrit ubivis. Conf. Bergler. ad Alciphr. p. 228. Heind.

ὡς τάχιστά ἐστι κάλλιστα;[c] Ναί. Ἀλλὰ μὴν ἔν γε ταῖς ζητήσεσι[d] τῆς ψυχῆς καὶ τῷ βουλεύεσθαι[e] οὐχ ὁ r. i. 316.
ἡσυχώτατος, ὡς ἐγῷμαι,[f] καὶ μόγις βουλευόμενός[g] τε καὶ ἀνευρίσκων ἐπαίνου δοκεῖ ἄξιος εἶναι, ἀλλ' ὁ ῥᾷστά τε καὶ τάχιστα τοῦτο δρῶν. Ἔστι ταῦτα, ἔφη. [§. 17.] Οὐκοῦν πάντα,[h] ἦν δ' ἐγώ, ὦ[i] Χαρμίδη, ἡμῖν καὶ τὰ περὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰ[j] περὶ τὸ σῶμα, τὰ τοῦ τάχους τε καὶ τῆς[k] ὀξύτητος καλλίω φαίνεται ἢ τὰ τῆς βραδυτῆτός[l] τε καὶ ἡσυχιότητος; Κινδυνεύει, ἔφη. Οὐκ ἄρα ἡσυχιότης τις ἡ σωφροσύνη ἂν εἴη, οὐδ' ἡσύχιος ὁ σώφρων βίος ἔκ γε τούτου τοῦ λόγου, ἐπειδὴ καλὸν αὐτὸν δεῖ εἶναι σώφρονα ὄντα. δυοῖν γὰρ δὴ τὰ ἕτερα, ἢ οὐδαμοῦ[m] ἡμῖν ἢ πάνυ που[n] ὀλιγαχοῦ[o] αἱ ἡσύχιαι[p] πράξεις ἐν τῷ βίῳ καλλίους ἐφάνησαν ἢ αἱ[q] ταχεῖαί τε καὶ ἰσχυραί. εἰ δ' οὖν, ὦ φίλε, ὅτι μάλιστα μηδὲν ἐλάττους αἱ ἡσύχιοι τῶν σφοδρῶν τε καὶ ταχειῶν πράξεων τυγχάνουσι καλλίους[r] οὖσαι, οὐδὲ ταύτῃ σωφροσύνη ἂν εἴη μᾶλλόν τι τὸ ἡσυχῇ πράττειν ἢ τὸ[s] σφόδρα τε καὶ ταχέως, οὔτε[t] ἐν βαδισμῷ, οὔτε ἐν λέξει· οὐδὲ[u] ἄλλοθι οὐδαμοῦ οὐδὲν[v] ὁ ἡσύχιος βίος [κόσμιος][w]

C et corr ΞBr.—[c] βούλεσθαι G et pr EF.—[f] οὐχ ὡς ἐγῷμαι ὁ ἡσυχώτατος Γ: οὐχ ὁ ἡσυχώτατος ὡς ἐγὼ οἶμαι *ς.—[g] βουλόμενος G et pr EF.—[h] οὐκοῦν δὲ πάντα Ξ.—[i] ὦ om G.—[j] τὰ ante περὶ om F et pr Ξ.—[k] τὰ τῆς Γ.—[l] βραδύτητος Γ.—[m] οὐδαμῆ ς.—[n] που om r.—[o] ὀλιγαχῆ G.—[p] ἡσύχιαι ΘEG: ἡσύχιοι *ς.—[q] αἱ om G.—[r] κάλλει Schæferus ad Corinth. p. 1002.—[s] ἢ τοῦ ΑΘEG et pr Γ.—[t] οὔτε...οὔτε Priscianus p. 1194, οὐ...οὐ F: οὐ τὸ...οὐ τὸ *ς.—[u] libri οὔτε.—[v] οὐδὲ Γr.—[w] βίος

τοῦτο δρῶν] Verba τοῦτο δρῶν, quæ sensu integro abesse possint, sunt illa ex communi utriusque linguæ usu addita. de rep. iv. p. 436. D. Οὐκοῦν καὶ εἴ ἔτι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος, ὡς οἵγε στρόβιλοι ὅλοι ἑστᾶσί τε ἅμα καὶ κινοῦνται—ἢ καὶ ἄλλό τι κύκλῳ περιὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἕδρᾳ τοῦτο δρᾷ, οὐκ ἂν ἀποδεχοίμεθα —. Xenoph. Cyrop. ii. 2. 6. οὕτω δὴ καὶ ἐγὼ, ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι ἐποίουν, ἐλθὼν ἐδίδασκον ἕνα λόχον. De Latinis vid. Heusing. ad Cic. de Off. i. 1. Heind.

§. 17. ἢ οὐδαμῆ ἢ ὀλιγαχοῦ] Malim οὐδαμοῦ. Heind.

οὔτε ἐν βαδισμῷ, οὔτε ἐν λέξει] Vulgo οὐ τὸ ἐν βαδισμῷ, οὐ τὸ ἐν λέξει, sed asyndeton hoc vereor ut sit ex usu Platonis, neque satisfacit hac de re Locellæ nota ad Xenoph. Ephes. p. 129. Rescribendum itaque putavi ex Prisciano L. xviii. p. 1194. ed. Putsch. ubi hæc verba laudat, οὔτε ἐν βαδισμῷ, οὔτε ἐν λέξει. Quæ sequuntur, vulgo sic perperam distincta οὔτε ἄλλοθι οὐδαμοῦ· οὐδὲν— quam rationem secuti sunt interpretes. Οὔτε οὐδαμοῦ οὐδὲν juncta hic sunt legitimo Græcorum more. de legg. xi. p. 934. E. Οὐ πρέπον—τοιοῦτον οὐδὲν οὐδαμῆ οὐδαμῶς. Heind.

ὁ ἡσύχιος βίος κόσμιος] Saltem καὶ post βίος addi debebat, quanquam ne hoc quidem placet ob verba subsequentia τοῦ μὴ ἡσυχίου σωφρονέστερος ἂν εἴη, ubi orationis concinnitas duplex itidem requireret adjectivum v. c. τοῦ μὴ ἡσυχίου καὶ ἀκολάστου. Mihi quidem istud κόσμιος in margine olim appositum, post in textum illatum videtur. Heind.

τοῦ μὴ ἡσυχίου σωφρονέστερος[x] ἂν εἴη, ἐπειδὴ ἐν τῷ λόγῳ τῶν καλῶν τι ἡμῖν ἡ σωφροσύνη ὑπετέθη, καλὰ[y] δὲ οὐχ
I. i. 317. ἧττον τὰ[z] ταχέα τῶν ἡσυχίων πέφανται. Ὀρθῶς μοι δοκεῖς, ἔφη, ὦ Σώκρατες, εἰρηκέναι.

§. 18. Πάλιν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Χαρμίδη, μᾶλλον προσέχων τὸν νοῦν καὶ εἰς σεαυτὸν[a] ἀποβλέψας,[b] ἐννοήσας ὁποῖόν τινά σε ποιεῖ ἡ σωφροσύνη παροῦσα καὶ ποία τις οὖσα τοιοῦτον ἀπεργάζοιτο ἄν, πάντα ταῦτα συλλογισάμενος εἰπὲ εὖ[c] καὶ ἀνδρείως, τί σοι φαίνεται εἶναι; Καὶ ὅς ἐπισχὼν καὶ πάνυ ἀνδρικῶς πρὸς ἑαυτὸν διασκεψάμενος, Δοκεῖ τοίνυν[d] μοι, ἔφη, αἰσχύνεσθαι ποιεῖν ἡ σωφροσύνη καὶ αἰσχυντηλὸν τὸν ἄνθρωπον, καὶ εἶναι ὅ περ αἰδὼς ἡ σωφροσύνη. Εἶεν,[e] ἦν δ' ἐγώ· οὐ καλὸν ἄρτι ὡμολόγεις[f] τὴν σωφροσύνην εἶναι; Πάνυ γ', ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες οἱ σώφρονες; Ναί. Ἆρ' οὖν ἂν εἴη ἀγαθόν, ὃ μὴ ἀγαθοὺς ἀπεργάζεται; Οὐ δῆτα. Οὐ μόνον οὖν ἄρα
II. 161. καλόν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν ἐστιν. Ἔμοιγε δοκεῖ. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγώ, Ὁμήρῳ οὐ πιστεύεις καλῶς λέγειν, λέγοντι ὅτι

αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι.

Ἔγωγ', ἔφη. Ἔστιν ἄρα, ὡς ἔοικεν, αἰδὼς οὐκ ἀγαθὸν καὶ ἀγαθόν. Φαίνεται. Σωφροσύνη δέ γε ἀγαθόν, εἴ περ ἀγαθοὺς ποιεῖ οἷς ἂν παρῇ, κακοὺς δὲ μή. Ἀλλὰ
I. i. 318. μὴν οὕτω γε δοκεῖ μοι ἔχειν,[g] ὡς σὺ λέγεις. Οὐκ ἄρα σωφροσύνη ἂν εἴη αἰδώς, εἴ περ τὸ μὲν ἀγαθὸν τυγχάνει ὄν, αἰδὼς δὲ μὴ οὐδὲν[h] μᾶλλον ἀγαθὸν ἢ καὶ[i] κακόν.

καὶ κόσμιος τε Γ.—[x] ἡσυχίου καὶ σωφρονέστερος r et τε C.—[y] καὶ ἄλλα ΑΘ.—[z] τὰ om Α et pr Γ.—[a] ἑαυτὸν G.—[b] ἀπεμβλέψας Α.—[c] εὖ om G.—[d] τοίνυν Σ.—[e] εἶτα ΑΘ.—[f] ὁμολογεῖς w.—[g] ἔφη ἔχειν Σ.—[h] μὴ οὐδὲν ΑΘ: μηδὲν *s.—[i] καὶ om CFy.

§. 18. Ὁμήρῳ οὐ πιστεύεις] Odyss. ρ. 347. Conf. Plat. Lach. p. 201. B. Heind.

αἰδὼς δ' οὐκ] Extat hic versus apud Homerum Odyss. ρ. Similis autem huic legitur apud Hesiodum in Ἔργ. Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει. Steph.

εἴπερ τὸ μὲν ἀγαθὸν τυγχάνει ὄν· αἰδὼς δὲ] Pro τὸ μὲν—τὸ δὲ, ut sæpius in altero propositionis membro infert nomen ipsum. de rep. ii. p. 366. E. ὡς τὸ μὲν (ἡ ἀδικία) μέγιστον κακῶν, ὅσα ἴσχει ψυχὴ ἐν αὑτῇ, δικαιοσύνη δὲ μέγιστον ἀγαθόν. Theæt. p. 167. E. Ἀδικεῖν δ' ἐστὶν ἐν τῷ τοιούτῳ, ὅταν τις μὴ χωρὶς μὲν ὡς ἀγωνιζόμενος τὰς διατριβὰς ποιῆται, χωρὶς δὲ διαλεγόμενος, καὶ ἐν μὲν τῷ παίζῃ—ἐν δὲ τῷ διαλέγεσθαι σπουδάζῃ. Heind.

§. 19. Ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τοῦτο μὲν ὀρθῶς λέγεσθαι· τόδε[j] δὲ σκέψαι τί σοι δοκεῖ εἶναι περὶ σωφροσύνης. ἄρτι γὰρ ἀνεμνήσθην ὃ ἤδη του ἤκουσα λέγοντος, ὅτι σωφροσύνη [ἂν] εἴη τὸ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. σκόπει οὖν τοῦτο εἰ ὀρθῶς σοι δοκεῖ λέγειν[k] ὁ λέγων. Καὶ ἐγώ, Ὦ μιαρέ, ἔφην, Κριτίου τοῦδε[l] ἀκήκοας αὐτὸ[m] ἢ ἄλλου του τῶν σοφῶν. Ἔοικεν, ἔφη ὁ Κριτίας, ἄλλου· οὐ γὰρ δὴ ἐμοῦ γε. Ἀλλὰ τί διαφέρει, ἦ δ' ὅς, ὁ Χαρμίδης, ὦ Σώκρατες, ὅτου ἤκουσα; Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ· πάντως γὰρ οὐ τοῦτο σκεπτέον, ὅς τις αὐτὸ εἶπεν,[n] ἀλλὰ πότερον ἀληθὲς λέγεται ἢ οὔ. Νῦν ὀρθῶς λέγεις, ἦ δ' ὅς. Νὴ Δί', ἦν δ' ἐγώ. ἀλλ' εἰ καὶ εὑρήσομεν αὐτὸ ὅπῃ γ'[o] ἔχει,[p] θαυμάζοιμ' ἄν· αἰνίγματι γάρ τινι[q] ἔοικεν. Ὅτι[r] δὴ τί γε;[s] ἔφη. Ὅτι οὐ δή που, ἦν δ' ἐγώ, ἧ[t] τὰ ῥήματα ἐφθέγξατο, ταύτῃ[u] καὶ ἐνόει ὅ[v] λέγων σωφροσύνην εἶναι τὸ τὰ αὑτοῦ[w] πράττειν. ἢ σὺ οὐδὲν ἡγεῖ πράττειν τὸν γραμματιστήν, ὅταν γράφῃ ἢ ἀναγιγνώσκῃ; Ἔγωγε, ἡγοῦμαι μὲν οὖν, ἔφη. Δοκεῖ οὖν σοι τὸ αὐτοῦ ὄνομα μόνον γράφειν ὁ γραμματιστὴς καὶ ἀναγιγνώσκειν, ἢ ὑμᾶς τοὺς παῖδας διδάσκειν, ἢ οὐδὲν ἧττον τὰ τῶν ἐχθρῶν ἐγράφετε[x] ἢ τὰ ὑμέτερα καὶ τὰ τῶν φίλων ὀνόματα; Οὐδὲν ἧττον. Ἦ οὖν ἐπολυπραγμονεῖτε καὶ οὐκ ἐσωφρονεῖτε τοῦτο δρῶντες; Οὐδαμῶς. Καὶ μὴν

r. i. 319.

—[j] τοῦτο Γ, τὸ F.—[k] λέγειν om *w*.—[l] τόδε *w*.—[m] αὐτοῦ Σ.—[n] εἰπεῖν *s*.—[o] γ' om ΞE*ys*.—[p] ἔφη Γ.—[q] τινι om pr *r*.—[r] εἰ ΑΘ, εἰ ὅτι G.—[s] γε om G.—[t] ἢ Α, om ΣBCEF*rwy*.—[u] ταῦτα *r*.—[v] ὁ add G et rc Γ.—[w] ἑαυτοῦ mg F, αὐτὰ F.—

§. 19. ἢ ἄλλου του τῶν σοφῶν] A sophistis ergo vulgata hæc σωφροσύνης definitio, ad *justitiam* quoque ab iisdem, ut videtur, translata. de rep. iv. p. 433. A. Καὶ μὴν ὅτι γε τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστὶ, καὶ τοῦτο ἄλλων τε πολλῶν ἀκηκόαμεν, καὶ αὐτοὶ πολλάκις εἰρήκαμεν. Quo pertinent illa Ciceronis de Off. i. 9. 2. Item ad *prudentiam*. Aristot. Eth. Nicom. vi. 8. δοκεῖ δ τὰ περὶ αὑτὸν εἰδὼς καὶ διατρίβων φρόνιμος εἶναι· οἱ δὲ πολιτικοὶ πολυπράγμονες κ. τ. α. Philosopho vero hoc tribuit Socrates in Gorg. p. 526. C. ἐνίοτε δ' ἄλλην (ψυχὴν) εἰσιδὼν ὁσίως βεβιωκυῖαν καὶ μετ' ἀληθείας ἀνδρὸς ἰδιώτου ἢ ἄλλου τινὸς, μάλιστα μὲν, ἔγωγε φημὶ, φιλοσόφου τὰ αὑτοῦ πράξαντος καὶ οὐ πολυπραγμονήσαντος ἐν τῷ βίῳ, ἠγάσθη etc. Heind.

ἦ δ' ὅς ὁ Χαρμίδης] Ita sæpe dicentis additur nomen. Phædo p. 70. B. ἦ δ' ὃς ὁ Σωκράτης. Conf. ibid. p. 95. A. 107. A. et Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 61. Heind.

ὅστις αὐτὸ εἶπεν] Vulgo vitiose editum εἰπεῖν. Paullo inferius in illis ταύτῃ καὶ ἐνόει λέγων malim ὁ λέγων, ut §. 21. init. Heind.

§. 20. ἢ ὑμᾶς—διδάσκειν] Supple τὰ ὑμέτερα ὀνόματα μόνον γράφειν καὶ ἀναγινώσκειν. Heind.

οὐ τὰ ὑμέτερά γε αὐτῶν ἐπράττετε, εἴ περ τὸ γράφειν πράττειν τί ἐστι καὶ τὸ[y] ἀναγιγνώσκειν. Ἀλλὰ μὴν ἔστιν. Καὶ γὰρ τὸ ἰᾶσθαι, ὦ ἑταῖρε, καὶ τὸ οἰκοδομεῖν καὶ τὸ ὑφαίνειν καὶ τὸ ἠτινιοῦν τέχνη ὁτιοῦν τῶν[z] τέχνης ἔργων ἀπεργάζεσθαι πράττειν δή πού τί ἐστιν. Πάνυ γε. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγώ, δοκεῖ[a] ἄν σοι πόλις εὖ οἰκεῖσθαι[b] ὑπὸ τούτου τοῦ νόμου τοῦ κελεύοντος τὸ ἑαυτοῦ ἱμάτιον ἕκαστον ὑφαίνειν καὶ πλύνειν, καὶ ὑποδήματα σκυτοτομεῖν, καὶ λήκυθον καὶ στλεγγίδα[c] καὶ τἆλλα πάντα[d] κατὰ τὸν
II. 162. αὐτὸν λόγον;[e] τῶν μὲν ἀλλοτρίων μὴ ἅπτεσθαι, τὰ δὲ ἑαυτοῦ ἕκαστον ἐργάζεσθαί[f] τε καὶ πράττειν; Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ, ἦ δ' ὅς. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφην ἐγώ, σωφρόνως γε[g] οἰκοῦσα εὖ ἂν οἰκοῖτο. Πῶς δ' οὔκ; ἔφη. Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τὸ[h] τὰ τοιαῦτά τε καὶ οὕτω τὰ αὐτοῦ πράττειν σωφροσύνη[i] ἂν εἴη. [§. 21.] Οὐ φαίνεται. Ἡνίττετο ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὅ περ ἄρτι ἐγὼ ἔλεγον, ὁ λέγων τὸ τὰ αὐ-
I. i. 320. τοῦ[j] πράττειν σωφροσύνην εἶναι· οὐ γάρ που[k] οὕτω γε ἦν εὐήθης. ἤ τινος ἠλιθίου ἤκουσας[l] τουτὶ λέγοντος, ὦ Χαρμίδη; Ἥκιστά γε, ἔφη, ἐπεί[m] τοι[n] καὶ πάνυ ἐδόκει σοφὸς εἶναι. Παντὸς τοίνυν μᾶλλον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, αἴνιγμα αὐτὸ προὔβαλεν,[o] ὡς ὂν χαλεπὸν τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν γνῶναι ὅ τί ποτε ἔστιν. Ἴσως, ἔφη. Τί οὖν ἂν εἴη[p] ποτὲ τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν; ἔχεις εἰπεῖν; Οὐκ οἶδα μὰ Δί'[q] ἔγωγε,

ἐγγράφεται

[x] ἐγράφετε C, ἐγγράφεται r.—[y] alterum τὸ om r.—[z] τῶν om Σ.—[a] δοκῇ Es.—[b] ἀρκεῖσθαι ΑΘ.—[c] στλεγκίδα ΞF, πλεγκίδα w: Α στ a correctore habet.—[d] καὶ τἆλλα πάντα om Σ.—[e] τρόπον ΞF.—[f] καὶ ἐργάζεσθαι ΞF.—[g] τε ΞΣBCEFGr et pr Γ.—[h] τὸ om Gr.—[i] σωφρυσύνη...πράττειν om ΘΣ.—[j] ἑαυτοῦ r.—[k] πω Σ.—[l] ἀκούσας Σ.—[m] ἔφη ἔπη ἐπεί Θ.—[n] τι w.—[o] προὔβαλλεν ΞF.—[p] ᾖ G.—[q] δῖ r.—[r] ἐν-

δοκεῖ] Sic scripsi pro vulgato δοκῇ. vid. ad Lysid. §. 7. Heind.

ὑποδήματα] Hipp. Min. p. 368. C. ὑποδήματα, ἃ εἶχες, ἔφησθα αὐτὸς σκυτοτομῆσαι, ut locutio hæc offendere non debeat. Illud offendit, quod ad λήκυθον ceteraque ex σκυτοτομεῖν repetendum est ποιεῖν, dure, ut mihi quidem videtur, omissum. Heind.

στλεγγίδα καὶ λήκυθον] In supellectile itidem junxit Hipp. Min. l. l. de quibus vid. Schol. Plat. p. 136. Heind.

§. 21. οὐ γὰρ—εὐήθης] Intelligendum ex §. 19. ὥστε, ᾗ τὰ ῥήματα ἐφθέγξατο, ταύτῃ καὶ νοεῖν, quod supplementum, commode in sermone concitato omissum, de suo haud dubie addidit Ficinus, quum vertit: *neque enim usque adeo fatuus fuisse putandus est, ut idem ejus fuerit sensus, qui et verborum sonus.* Heind.

τί οὖν ἂν εἴη ποτὲ—εἰπεῖν;] In his post πράττειν interrogandi notam apposui, quemadmodum distinguendum puto in Sympos. p. 206. B. Τί τοῦτο τυγχάνει ὂν τὸ ἔργον; ἔχεις εἰπεῖν; et plurimis aliis locis. Heind.

ἢ δ' ὅς. ἀλλ' ἴσως οὐδὲν κωλύει μηδὲ τὸν λέγοντα μηδὲν εἰδέναι ὅ τι ἐνόει.[r] Καὶ ἅμα ταῦτα λέγων[s] ὑπεγέλα[t] τε καὶ εἰς τὸν Κριτίαν ἀπέβλεπεν.

Καὶ ὁ Κριτίας δῆλος μὲν[u] ἦν καὶ πάλαι ἀγωνιῶν καὶ φιλοτίμως πρός τε[v] τὸν Χαρμίδην καὶ πρὸς τοὺς παρόντας ἔχων, μόγις δὲ[w] ἑαυτὸν[x] ἐν τῷ πρόσθεν[y] κατέχων τότε οὐχ οἷός τε ἐγένετο· δοκεῖ γάρ μοι παντὸς μᾶλλον ἀληθὲς εἶναι, ὃ ἐγὼ ὑπέλαβον, τοῦ Κριτίου ἀκηκοέναι τὸν Χαρμίδην ταύτην τὴν ἀπόκρισιν περὶ τῆς σωφροσύνης. [§. 22.] Ὁ μὲν οὖν Χαρμίδης βουλόμενος μὴ αὐτὸς ὑπέχειν λόγον ἀλλ' ἐκεῖνον τῆς ἀποκρίσεως, ὑπεκίνει αὐτὸν[z] ἐκεῖνον, καὶ ἐνεδείκνυτο[a] ὡς ἐξεληλεγμένος[b] εἴη· ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο,[c] ἀλλά μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ ὥς περ ποιητὴς[d] ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι[e] τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. ὥστ' ἐμβλέψας αὐτῷ εἶπεν, Οὕτως οἴει, ὦ[f] Χαρμίδη, εἰ σὺ[g] μὴ οἶσθα ὅ τί ποτ' ἐνόει[h] ὃς ἔφη σωφροσύνην εἶναι τὸ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, οὐδὲ δὴ ἐκεῖνον εἰδέναι; Ἀλλ', ὦ βέλτιστε, ἔφην ἐγώ, Κριτία, τοῦτον μὲν οὐδὲν θαυμαστὸν[i] ἀγνοεῖν τηλικοῦτον ὄντα· σὲ δέ που εἰκὸς[j] εἰδέναι καὶ ἡλικίας ἕνεκα καὶ ἐπιμελείας. εἰ οὖν ξυγχωρεῖς τοῦτ' εἶναι σωφροσύνην ὅ περ οὗτοσὶ[k] λέγει, καὶ παραδέχει τὸν λόγον, ἔγωγε πολὺ ἂν ἥδιον μετὰ σοῦ σκοποίμην εἴτ' ἀληθὲς εἴτε μὴ τὸ λεχθέν. Ἀλλὰ πάνυ ξυγχωρῶ, ἔφη, καὶ παραδέχομαι. Καλῶς I. i. 321.

νόει *w*.—[s] λέγοντα Θ.—[t] ὑπεγέλασε E et pr F cum *s*.—[u] μὲν om *w*.—[v] γε C.—[w] δ' *ry*.—[x] αὐτὸν Α.—[y] παρόντι G.—[z] τε αὐτὸν *r*.—[a] ἐνεδείκνυτο ΑΓΘΞΣCG*rwy* : ἀνεδείκνυτο **s*.—[b] ἐξεληλεγμένος ΞΕ*s*.—[c] ἠνέχετο mg Α.—[d] ποιητοῦ F.—[e] διατίθημι G.—[f] ὦ om G.—[g] σοι ΑΘ.—[h] ἐνόει ΑΘΞG*r* : νοεῖ **s*.—[i] οὐδὲν θαυμαστὸν ΑΓΘΣΒ CG*rwy* : θαυμαστὸν οὐδὲν **s*.—[j] εἰκὸς om ΑΘ*r*.—[k] οὑτωσὶ Σ.—[l] δὲ G, om F et pr

δοκεῖ γάρ μοι] Cornar. *videbatur enim mihi præ omnibus verum esse, quod ego suspicatus eram*, ut videatur cum Ficino, *visumque est* vertente, legisse ἐδόκει. Sed pari modo Protag. p. 314. C. δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρωρὸς, εὐνοῦχός τις, κατήκουεν ἡμῶν· κινδυνεύει δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν σοφιστῶν ἄχθεσθαι τοῖς φοιτῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν. Heind.

§. 22. ἀλλ' ἐκεῖνον τῆς ἀποκρίσεως] Subaudi ὑπέχειν vel potius διδόναι λόγον —ὑπεκίνει αὐτὸν ἐκεῖνον, *ipsum illum ad dicendum excitabat*. Vid. ad Lysid. §. 43. Bene autem habet hoc αὐτὸν neque redundat. Nimirum ante oblique Critiam significaverat Charmides verbis illis ἀλλ' ἴσως οὐδὲν—εἰς τὸν Κριτ. ἀπέβλεπε. Nunc dicendi cupiditate æstuantem quasi eum animadvertens, visu illo obtutuque ipsum illum excitabat, ut suam tueatur sententiam. Heind.

ὥσπερ ποιητὴς—ποιήματα] *Ut poeta succenset actori male poemata sua* (*in scenâ*) *recitanti*. Ita hæc intelligenda docuit Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. §. 38. voc. διατιθέναι usum ibi illustrans. Conf. id. ibid. §. 8. Heind.

γε[l] σὺ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ποιῶν. καί μοι λέγε, ἦ καὶ ἃ νῦν δὴ[m] ἠρώτων ἐγὼ ξυγχωρεῖς, τοὺς δημιουργοὺς πάντας ποιεῖν τι; Ἔγωγε. Ἦ οὖν δοκοῦσί σοι τὰ ἑαυτῶν μόνον
II. 163. ποιεῖν ἢ καὶ τὰ τῶν ἄλλων; Καὶ τὰ τῶν ἄλλων. [§. 23.] Σωφρονοῦσιν οὖν οὐ[n] τὰ ἑαυτῶν μόνον ποιοῦντες. Τί γὰρ κωλύει; ἔφη. Οὐδὲν ἐμέ γε, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὅρα μὴ ἐκεῖνον κωλύει,[o] ὃς ὑποθέμενος σωφροσύνην εἶναι τὸ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν ἔπειτα οὐδέν φησι κωλύειν[p] καὶ τοὺς τὰ τῶν ἄλλων πράττοντας σωφρονεῖν. Ἐγὼ γάρ που, ἦ δ' ὅς, τοῦθ' ὡμολόγηκα, ὡς οἱ τὰ τῶν ἄλλων πράττοντες σωφρονοῦσιν, ἢ τοὺς ποιοῦντας ὡμολόγησα;[q] Εἰπέ μοι, ἦν δ' ἐγώ, οὐ ταὐ-
I. i. 322. τὸν καλεῖς[r] τὸ ποιεῖν[s] καὶ τὸ πράττειν; Οὐ μέντοι, ἔφη· οὐδέ γε τὸ ἐργάζεσθαι καὶ τὸ ποιεῖν. ἔμαθον γὰρ παρ' Ἡσιόδου,[t] ὃς[u] ἔφη ἔργον δ'[v] οὐδὲν εἶναι[w] ὄνειδος. οἴει οὖν

Ξ.—[m] δὴ F, om Θ.—[n] οὐ ΧΘ et mg F, οἱ ΓΣΕFGiwy et pr C : οἱ μὴ *s.—[o] κωλύει ΧΓΘΣΒCEriwy : κωλύῃ *s.—[p] κωλύει FGiw.—[q] ὁμολογήσει w.—[r] καλεῖς σὺ G, σὺ καλεῖς Ξs.—[s] ποιεῖν τε ΞF.—[t] ἡσιόδω Γ.—[u] ὃς om Σ.—[v] δ' om G.—[w] εἰδέναι G.

§. 23. *οἱ μὴ—ποιοῦντες*] Particula *μὴ*, quæ deerat in textu, recepta est jam a Stephano ex verissima Cornarii emendatione. Mox eadem loquendi forma in Euthyphr. p. 9. D. Τί γὰρ κωλύει, ὦ Σώκρ.; Οὐδὲν ἐμέγε, ὦ Εὐθύφρον, ἀλλὰ σὺ δὴ τὸ σὸν σκόπει —. Heind.

ἐγὼ γάρ που—τοῦθ' ὡμολόγηκα] *Ego sane, inquit ille, hoc concessi, quod temperantes sunt, qui aliena agunt. Num etiam qui faciunt, concessi?* Ita Cornarius, eodemque modo Ficinus. Et est hæc sane vulgatæ hujus scripturæ sententia, perversa illa quidem et argumentationi plane contraria. Nimirum concesserat Critias, *σωφρονεῖν καὶ τοὺς τὰ τῶν ἄλλων ποιοῦντας*. Quod quum repugnare dicit Socrates ei finitioni, qua *σωφροσύνην* esse *τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν* posuerit ipse Critias, non igitur *σωφρονεῖν* illos *τὰ τῶν ἄλλων πράττοντας*, respondebit sine dubio Critias, aliud esse *τὸ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν*, aliud *τὸ τὰ ἑαυτοῦ ποιεῖν*· hoc se munus *τῇ σωφροσύνῃ* tribuisse, illud non item: ut talem hic potius scripturam desideres, *ἐγὼ γάρ που—τοῦθ' ὡμολόγηκα, ὡς οἱ τὰ τῶν ἄλλων ποιοῦντας σωφρονοῦσιν· ἢ τοὺς πράττοντας ὡμολόγησα*. Hic igitur sensus ut hinc exeat qualitercunque, legenda saltem sunt hæc quoque *ἐγὼ γάρ που—σωφρονοῦσι* sono interrogatorio, hac mente: *Egone hoc dedi, qui aliena agant, temperantes esse, an, qui faciant aliena?* quanquam nullum hic est neque interrogationis indicium, neque ironiæ, si quis forte illa per ironiam a Critia dicta accipere malit, ut admodum dubitem de verborum integritate. Ne illud quidem *ὡμολόγησα* post *ὡμολόγηκα* placet. Vide, an ita sit legendum: *Ἐγὼ γάρ που, ἦ δ' ὃς, οὐχ ὡμολόγηκα, ὡς οἱ τὰ τῶν ἄλλων πράττοντες σωφρονοῦσιν, εἰ τοὺς ποιοῦντας ὡμολόγηκα*. De discrimine inter *πράττειν* et *ποιεῖν* accurate disseruit Gataker. Diss. de Nov. Instr. Stilo. c. 27. Opp. Crit. p. 135. Heind.

παρ' Ἡσιόδου] *Ἔργ. κ. Ἡμ.* v. 311. in quo versu *οὐδὲν* non ad *ἔργον* pertinet, sed ad *ὄνειδος*, *ἔργον* autem de *opere* potissimum *rustico* accipi debet prima significandi dote. Græci autem ipsi quam mire sint interdum poetas suos interpretati, luculento exemplo et hic est et in eodem hoc versu Xenophontis locus Mem. i. 2. 56. Heind.

ἔργον δ'] Expunge particulam adversativam post *ἔργον*, vel infinitivum *εἶναι*, ut sit ipsum Hesiodi hemistichium, sine ulla adjectione. Steph. Prius verum puto. Heind.

αὐτόν, εἰ τὰ τοιαῦτα ἔργα ἐκάλει καὶ ἐργάζεσθαι καὶ πράττειν, οἷα νῦν δὴ σὺ ἔλεγες,[x] οὐδενὶ ἂν[y] ὄνειδος φάναι εἶναι σκυτοτομοῦντι ἢ ταριχοπωλοῦντι ἢ ἐπ' οἰκήματος καθημένῳ; οὐκ οἴεσθαί γε χρή, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος, οἶμαι, ποίησιν πράξεως καὶ ἐργασίας ἄλλο ἐνόμιζε, καὶ ποίημα μὲν γίγνεσθαι ὄνειδος ἐνίοτε, ὅταν μὴ μετὰ τοῦ καλοῦ γίγνηται, ἔργον δὲ οὐδέποτε οὐδὲν ὄνειδος· τὰ γὰρ καλῶς τε καὶ ὠφελίμως ποιούμενα ἔργα ἐκάλει, καὶ ἐργασίας τε καὶ πράξεις τὰς τοιαύτας ποιήσεις. [§. 24.] Φάναι δέ γε χρὴ καὶ οἰκεῖα μόνα τὰ τοιαῦτα ἡγεῖσθαι αὐτόν, τὰ δὲ βλαβερὰ πάντα ἀλλότρια. ὥστε καὶ Ἡσίοδον χρὴ οἴεσθαι καὶ ἄλλον ὅς τις φρόνιμος, τὸν τὰ αὑτοῦ πράττοντα, τοῦτον σώφρονα καλεῖν.

Ὦ Κριτία, ἦν δ' ἐγώ, καὶ εὐθὺς ἀρχομένου σου[z] σχεδὸν ἐμάνθανον τὸν λόγον, ὅτι τὰ οἰκεῖά τε καὶ τὰ αὑτοῦ ἀγαθὰ[a] καλοίης, καὶ τὰς τῶν ἀγαθῶν ποιήσεις[b] πράξεις· καὶ γὰρ[c] Προδίκου μυρία τινὰ ἀκήκοα περὶ ὀνομάτων διαιροῦντος. ἀλλ' ἐγώ σοι τίθεσθαι μὲν τῶν ὀνομάτων δίδωμι ὅπῃ βούλει[d] ἕκαστον· δήλου[e] δὲ μόνον ἐφ' ὅ τι ἂν φέροις[f] τοὔνομα ὅ τι ἂν λέγῃς.[g] νῦν οὖν πάλιν[h] ἐξ ἀρχῆς σαφέστερον ὅρισαι. ἆρα τὴν τῶν ἀγαθῶν πρᾶξιν ἢ ποίησιν ἢ ὅπως σὺ βούλει ὀνομάζειν, ταύτην λέγεις σὺ σωφροσύνην εἶναι; Ἔγωγε, ἔφη. Οὐκ ἄρα σωφρονεῖ ὁ τὰ κακὰ πράττων, ἀλλ' ὁ τὰ i. i. 323.

—[x] λέγεις ΑΘ.—[y] ἂν om F.—[z] σοῦ om Σw.—[a] ἀγαθοῦ EF.—[b] ποιήσεις om G.—[c] γὰρ om F.—[d] ἂν βούλῃ ΞGrs, ἂν θέλῃ ΑΘ.—[e] δῆλον G, δίδου w.—[f] φέρῃς Arwy.

σκυτοτομοῦντι ἢ ταριχοπωλοῦντι] Nam σκυτοτόμοι vilissimum prope βαναύσων genus, adeo ut in proverbium abierint. de rep. v. p. 456. D. Ἐν οὖν τῇ πόλει, ἣν φκίζομεν, πότερον οἴει ἡμῖν ἀμείνους ἄνδρας ἐξειργάσθαι τοὺς φύλακας τυχόντας ἧς διήλθομεν παιδείας, ἢ τοὺς σκυτοτόμους τῇ σκυτικῇ παιδευθέντας; Γελοῖον, ἔφη, ἐρωτᾷς. Theætet. p. 180. D. ἵνα καὶ οἱ σκυτοτόμοι αὐτῶν τὴν σοφίαν μάθωσιν ἀκούσαντες. Ταριχοπῶλαι autem, *cetarii*, itidem vilissimum hominum genus Athenis, ut salsamenta pauperum apud eos et servorum cibus fuit. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. vi. p. 89. et iv. p. 61. ed. Fisch. Heind.

ἐπ' οἰκήματος καθημένῳ] *In lupanari prostanti.* Æschin. adv. Timarch. Steph. ii. 3. ὁρᾶτε τουτουσὶ τοὺς ἐπὶ τῶν οἰκήματων καθεζομένους. Conf. Ernesti ad Xenoph. Mem. ii. 2. 4. Heind.

§. 24. καὶ γὰρ Προδίκου] Conf. Cratyl. p. 384. B. Protag. p. 337. A. 341. A. Euthyd. p. 277. E. Lach. p. 197. D. Meno. p. 75. E. quibus locis non sine cavillatione quadam Prodici hoc studium memorat, eundem, opinor, tangens Politic. p. 261. E. ἂν διαφυλάξῃς τὸ μὴ σπουδάζειν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι, πλουσιώτερος εἰς τὸ γῆρας ἀναφανήσῃ φρονήσεως. Heind.

ἀγαθά;[i] Σοὶ[j] δέ, ἦ δ' ὅς, ὦ βέλτιστε, οὐχ οὕτω δοκεῖ; Ἔα, ἦν δ' ἐγώ· μὴ γάρ πω τὸ ἐμοὶ δοκοῦν σκοπῶμεν, ἀλλ' ὃ σὺ λέγεις νῦν. [§. 25.] Ἀλλὰ μέντοι ἔγωγε,[k] ἔφη, τὸν μὴ ἀγαθὰ ἀλλὰ[m] κακὰ ποιοῦντα οὔ φημι σωφρονεῖν, τὸν[l] δὲ ἀγαθὰ ἀλλὰ μὴ κακὰ σωφρονεῖν· τὴν γὰρ τῶν ἀγα-
II. 164. θῶν[n] πρᾶξιν σωφροσύνην εἶναι σαφῶς σοι[o] διορίζομαι. Καὶ οὐδέν γε[p] ἴσως κωλύει σε ἀληθῆ λέγειν. τόδε γε μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, θαυμάζω, εἰ σωφρονοῦντας ἀνθρώπους ἡγεῖ σὺ[q] ἀγνοεῖν ὅτι σωφρονοῦσιν. Ἀλλ' οὐχ ἡγοῦμαι, ἔφη. Οὐκ ὀλίγον πρότερον, ἔφην ἐγώ, ἐλέγετο ὑπὸ σοῦ ὅτι τοὺς δημιουργοὺς οὐδὲν κωλύει καὶ αὖ τὰ τῶν ἄλλων ποιοῦντας σωφρονεῖν; Ἐλέγετο γάρ, ἔφη· ἀλλὰ τί τοῦτο; Οὐδέν. ἀλλὰ λέγε[r] εἰ δοκεῖ τίς[s] σοι[t] ἰατρός, ὑγιᾶ τινὰ ποιῶν,
I. i. 324. ὠφέλιμα καὶ ἑαυτῷ ποιεῖν καὶ ἐκείνῳ ὃν ἰῷτο. Ἔμοιγε. Οὐκοῦν τὰ δέοντα πράττει ὅ γε ταῦτα πράττων.[u] Ναί. Ὁ[v] τὰ δέοντα πράττων οὐ σωφρονεῖ; Σωφρονεῖ μὲν οὖν. Ἦ οὖν καὶ γιγνώσκειν ἀνάγκη τῷ ἰατρῷ, ὅταν τε ὠφελίμως ἰᾶται[w] καὶ ὅταν μή; καὶ[x] ἑκάστῳ[y] τῶν δημιουργῶν, ὅταν τε μέλλῃ ὀνήσεσθαι ἀπὸ τοῦ ἔργου οὗ[z] ἂν πράττῃ,[a] καὶ ὅταν[b] μή; Ἴσως οὔ. Ἐνίοτε ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὠφελίμως πράξας[c] ἢ βλαβερῶς ὁ ἰατρὸς οὐ γιγνώσκει ἑαυτὸν ὡς ἔπραξε· καί τοι ὠφελίμως πράξας, ὡς ὁ σὸς λόγος, σωφρόνως ἔπραξεν. ἢ οὐχ οὕτως ἔλεγες; Ἔγωγε. Οὐκοῦν, ὡς ἔοικεν, ἐνίοτε ὠφελίμως πράξας πράττει μὲν σωφρόνως[d] καὶ σωφρονεῖ, ἀγνοεῖ[e] δ' ἑαυτὸν[f] ὅτι σωφρονεῖ; Ἀλλὰ τοῦτο μέν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἄν ποτε γένοιτο, ἀλλ' εἴ τί σοι[g] οἴει ἐκ

—[g] λέγοις Ες.—[h] πάλιν om G.—[i] τἀγαθὰ Α.—[j] σὺ w.—[k] ἔγωγ' r.—[l] τὸν...σωφρονεῖν om r.—[m] ἀλλὰ...ἀγαθὰ om pr Γ.—[n] ἀγαθῶν om Α.—[o] σοι om G.—[p] σε ante ἴσως ponunt Αr: om ceteri præter Ξs.—[q] σὺ delet Ξ.—[r] γε Σ.—[s] τι Γs.—[t] σοι om F.—[u] πράττειν ὅτε ταῦτα πράττω F.—[v] ὁ δὲ τὰ rc Γ.—[w] ἰῶται ΣCy et fortasse pr Α.—[x] καὶ ἑκάστῳ...μή om w.—[y] ἑκάστῳ τί τῶν ΑΘ.—[z] τοῦ ΑΘ.—[a] πράττῃ y, πράξῃ BC, πράξει ΓΕF.—[b] ὅτε E.—[c] πράξας...ὠφελίμως om r.—[d] φρονεῖ pr Ξ.—[e] ἀγνοεῖ...σωφρονεῖ om r.—[f] αὑτὸν Α.—[g] σὺ ΓΕrs.—[h] ὑπ' ἐμοῦ om r.—

§. 25. *καὶ αὖ*] Particulam αὖ natam suspicor ex antecedente καί. Mox ἀλλὰ τί τοῦτο; frequens Platoni est formula, *quid tum?* v. Gorg. p. 448. B. p. 497. E. de rep. v. p. 472. B. et alias passim. Plena dictio est de rep. i. p. 349. A. Τί δέ σοι τοῦτο διαφέρει, εἴτε μοι δοκεῖ εἴτε μή, ἀλλ' οὐ τὸν λόγον ἐλέγχεις; Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ. Heind.

τῶν ἔμπροσθεν ὑπ' ἐμοῦ[h] ὡμολογημένων εἰς τοῦτο ἀναγκαῖον εἶναι συμβαίνειν, ἐκείνων ἄν τι ἔγωγε μᾶλλον ἀναθείμην,[i] καὶ οὐκ ἄν αἰσχυνθείην ὅτι μὴ[j] οὐχὶ[k] ὀρθῶς φάναι εἰρηκέναι, μᾶλλον ἤ[l] ποτε συγχωρήσαιμ' ἂν ἀγνοοῦντα αὐτὸν ἑαυτὸν[m] ἄνθρωπον σωφρονεῖν. σχεδὸν γάρ τι[n] ἔγωγε αὐτὸ τοῦτό φημι εἶναι σωφροσύνην, τὸ γιγνώσκειν ἑαυτόν; καὶ ξυμφέρομαι τῷ ἐν Δελφοῖς ἀναθέντι τὸ τοιοῦτον γράμμα. καὶ γὰρ τοῦτο οὕτω μοι δοκεῖ τὸ γράμμα ἀνακεῖσθαι, I. i. 325.
ὡς δὴ πρόσρησις[o] οὖσα τοῦ θεοῦ τῶν εἰσιόντων ἀντὶ τοῦ χαῖρε, ὡς τούτου[p] μὲν οὐκ[q] ὀρθοῦ[r] ὄντος τοῦ προσρήματος, τοῦ χαίρειν,[s] οὐδὲ δεῖν τοῦτο παρακελεύεσθαι ἀλλήλους[t] ἀλλὰ σωφρονεῖν. [§. 27.] Οὕτω μὲν δὴ[u] ὁ θεὸς προσαγορεύει τοὺς εἰσιόντας εἰς τὸ ἱερὸν διαφέρον[v] τι ἢ[w] οἱ ἄνθρωποι, ὡς διανοούμενος[x] ἀνέθηκεν ὁ ἀναθείς, ὥς μοι δοκεῖ· καὶ λέγει πρὸς τὸν ἀεὶ εἰσιόντα οὐκ ἄλλο τι ἢ σωφρόνει,

[h] ἀναθοίμην pr Γ.—[i] malim ὁτιδὴ.—[k] οὐκ Γ.—[l] ἤ...φημι om ιω.—[m] ἑαυτοῦ E, om G.—[n] τοι ΞFr.—[o] πρόῤῥησις ΣF.—[p] τούτω Σ, τοῦ ιω.—[q] οὐκ om ιω.—[r] ὀρθῶς r.—[s] τοῦ χαίρειν ΘΞG et corr ΔΓ, τὸ χαῖρε r : τὸ χαίρειν *s.—[t] ἀλλήλοις ΔΓ.—[u] δὴ om EF.—[v] διαφέρων r.—[w] ἢ om Γ.—[x] ὡς διανοούμενος om G.—[y] ὕστερα r.—

§. 26. ἀναθείμην] Legitur etiam opus hic ἀναθεῖην : sed est voce passiva, quum de retractando agatur. Sequentia autem sic intelligo, οὐκ ἂν αἰσχυνθείην φάναι μὴ οὐχὶ ὀρθῶς εἰρηκέναι : ut sit pleonasmus vocularum ὅτι. Steph.

φάναι ὅτι] Verborum horum structuram recte ita explanavit Stephanus ut vocula ὅτι redundet, usu antiquioribus etiam scriptoribus non ita raro. Vid. Valcken. post Oratt. Hemst. et Valck. p. 390. Heind.

ἀγνοοῦντα] Stob. Serm. xxi. p. 184. ἀγνοοῦντα ἄνθρ. αὐτὸν ἑαυτόν.—αὐτὸ τοῦτο φημί—Videtur enim hoc *nosse se ipsum* σωφροσύνῃ adscripsisse vulgaris tum opinio. Amator. p. 138. A. Τὸ ἑαυτὸν ἄρα γιγνώσκειν ἐστὶ σωφρονεῖν.—Τοῦτ' ἄρα, ὡς ἔοικε, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς γράμμα παρακελεύεται, σωφροσύνην ἀσκεῖν καὶ δικαιοσύνην. Alcib. i. p. 133. C. Τὸ γιγνώσκειν αὐτὸν ὁμολογοῦμεν σωφροσύνην εἶναι. Conf. p. 129. A. p. 131. B. Paullo post Stob. καὶ γὰρ τούτῳ, scil. τῷ ἀναθέντι, non male. Heind.

ὡς τούτου μὲν οὐκ ὀρθοῦ] In his ut grammatica ratio constet, saltem corrigendum τοῦ χαίρειν. Sed mihi τὸ χαίρειν loco suo deturbatum videtur et post ἀλλήλους reponendum : ὡς τούτου μὲν οὐκ ὀρθοῦ ὄντος τοῦ προσρήματος, οὐδὲ δεῖν τοῦτο παρακελεύεσθαι ἀλλήλους τὸ χαίρειν, ἀλλὰ σωφρονεῖν. Structuræ autem huic ὡς τούτου οὐκ ὀρθοῦ ὄντος, οὐδὲ δεῖν gemina est illa de legg. i. p. 626. A. κατὰ ταῦτα οὕτω φυλάττειν παρέδωκε τοὺς νόμους, ὡς τῶν ἄλλων οὐδενὸς οὐδὲν ὄφελος ὄν —, πάντα δὲ τὰ τῶν νικωμένων ἀγαθὰ τῶν νικώντων γίγνεσθαι. Heind.

§. 27. ἱερὸν] Perperam vulgo post ἱερὸν est τελείᾳ στιγμῇ intercisum, quum διαφέρον τι accusativus sit ad προσαγορεύει trahendus. Heind.

καὶ λέγει—φησὶ] Ita solet φησὶ post λέγει sæpe inferri abundanter. de legg. vi. p. 776. E. ὁ δὲ σοφώτατος ἡμῖν τῶν ποιητῶν καὶ ἀπεφήνατο, ὑπὲρ τοῦ Διὸς ἀγορεύων, ὡς ἥμισυ γάρ τε νόου, φησίν, ἀπαμείρεται εὐρύοπα Ζεύς. Cratyl. p. 408. A. Τὸ δὲ οἷον καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ λέγει, ἐμήσατο, φησί, τοῦτο δὲ μηχανήσασθαι ἐστίν. Æschin. in Ctesiph. p. 412. Εὐθέως ἀρχόμενος ὡς τῶν νόμων λέγει, ἀρχὴν ὑπεύθυνον, φησί, μὴ ἀποδημεῖν. Heind.

φησίν. αἰνιγματωδέστερον δὲ δή, ὡς μάντις, λέγει· τὸ γὰρ γνῶθι σαυτόν καὶ τὸ σωφρόνει ἔστι μὲν ταὐτόν, ὡς τὰ
II. 165. γράμματά φησι καὶ ἐγώ, τάχα δ' ἄν τις οἰηθείη ἄλλο εἶναι, ὃ δή μοι δοκοῦσι παθεῖν καὶ οἱ τὰ ὕστερον[y] γράμματα ἀναθέντες, τό τε μηδὲν ἄγαν καὶ τὸ ἐγγύη,[z] πάρα δ' ἄτη.[a] καὶ γὰρ οὗτοι ξυμβουλὴν[b] ᾠήθησαν εἶναι τὸ γνῶθι σαυτόν, ἀλλ' οὐ τῶν εἰσιόντων ἕνεκεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ πρόσρησιν· εἶθ' ἵνα δὴ καὶ σφεῖς[c] μηδὲν ἧττον ξυμβουλὰς[d] χρησίμους[e] ἀναθεῖεν, ταῦτα γράψαντες ἀνέθεσαν.[f] οὗ δὴ οὖν[g] ἕνεκα λέγω, ὦ Σώκρατες, ταῦτα πάντα,[h] τόδ'[i] ἐστί. τὰ μὲν ἔμπροσθέν σοι πάντα ἀφίημι· ἴσως[j] μὲν γάρ τι σὺ ἔλεγες περὶ αὐτῶν[k] ὀρθότερον, ἴσως δ' ἐγώ· σαφὲς δ' οὐδὲν
I. i. 326. πάνυ ἦν ὧν ἐλέγομεν. νῦν δ' ἐθέλω[l] τούτου[m] σοι διδόναι λόγον, εἰ μὴ ὁμολογεῖς σωφροσύνην εἶναι τὸ γιγνώσκειν αὐτὸν ἑαυτόν.

§. 28. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, ὦ Κριτία, σὺ μὲν ὡς φάσ-

[z] ἐγγύη ΓΘΞG, ἐγγυᾶ Α, ἐγγύη Ε, ἐγγύα BCFy, ἐγγύ w : ἐγγύα Σs.—[a] ἄτη ΑΘG, ἄτη Ε, ἄτα ΓFy, ἄττα w : ἄτα *s.—[b] ξ. ΘΕ.—[c] αὐτὸς φῆς ΑΘ, αὐτὸς σφίσι G.—[d] ξυμβ. χρησ. G, συμβ. χρησ. ΑΘ : χρησ. συμβ. *s.—[e] χρησίμας w.—[f] ἀνέθεσαν om Cry.—[g] οὖν om G.—[h] πάντα om Cry.—[i] τάδ' w.—[j] ἴσως...ὀρθότερον om pr Γ.—[k] αὐτὸν Α.—[l] δ' ἐθέλω ΓΞΣBCGrwy : δὲ θέλω *s.—[m] τοῦτο F.—[n] προσφέρει pr

τὸ γὰρ γνῶθι σαυτόν] Ex ipsis ergo litteris intelligi dicit, idem esse τὸ γνῶθι σαυτὸν et τὸ σωφρόνει; quod commentum miror cur non apertius declaraverit, alias tantopere sibi placens in hoc lusu. Nimirum fallor aut neglecto vocis σωφρονεῖν etymo, syllabam σω τῷ σε, φρονεῖν autem τῷ γνῶναι comparat Critias, id quod non abhorret a Platonis more, vocabulorum origines ex levissimis vestigiis extorquendi magis, quam grammatica ratione investigandi. Aliter neque tamen hodie probabiliter de hac voce Aristot. Eth. vi. 5. ἔνθεν καὶ τὴν σωφροσύνην τούτῳ προσαγορεύομεν τῷ ὀνόματι, ὡς σώζουσαν τὴν φρόνησιν. Heind.

ὡς τὰ γράμματα φησὶ, καὶ ἐγὼ] Dura sane sententia, si post καὶ ἐγὼ subaudiendum sit φημὶ: sed concinna eadem atque, ut ita dicam, Platonica, si legatur: ὡς τὰ γράμματα φησὶ, καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ. Rep. vii. p. 530. D.—ὡς οἵ τε Πυθαγόρειοι φασὶ, καὶ ἡμεῖς, ὦ Γλαύκων, συγχωροῦμεν· Protag. p. 316. A.—ὡς φῂς σὺ, καὶ ἐγὼ πείθομαι. Rep. iv. 424. C.—ὡς φησί τε Δάμων καὶ ἐγὼ πείθομαι. Gorg. p. 487. D. et similia alibi. Heusd.

οἱ τὰ ὕστερον γράμματα] Stob. et Schol. Plat. p. 91. τὰ ὕστερα. Illud ἀττικώτερον. Conf. Dorvill. ad Charit. p. 206. Intelligendi autem septem illi sapientes, quibus hæc apophthegmata tribuit auctoribus. Protag. p. 343. A. Οὗτοι (οἱ ἑπτὰ σοφοὶ) καὶ κοινῇ ξυνελθόντες ἀπαρχὴν τῆς σοφίας ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι εἰς τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς, γράψαντες ταῦτα, ἃ δὴ πάντες ὑμνοῦσι, γνῶθι σαυτὸν καὶ μηδὲν ἄγαν. Nam singulorum dictorum auctores incerti. v. Menag. ad Diog. Laert. i. §. 41. Heind.

εἰσιόντων ἕνεκεν] Illud ἕνεκεν an bene se haberet, semper addubitavi. Heind.

καὶ σφεῖς] Stob. καὶ αὐτοί. δὴ h. l. ironiæ est particula. Vid. Valcken. ad Herodot, v. 20. Heind.

κοντος ἐμοῦ εἰδέναι περὶ ὧν ἐρωτῶ, προσφέρει[n] πρός με, καὶ ἐὰν δὴ βούλωμαι, ὁμολογήσαντός σοι.[o] τὸ δ' οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ ζητῶ γὰρ μετὰ σοῦ ἀεὶ τὸ προτιθέμενον[p] διὰ τὸ μὴ αὐτὸς εἰδέναι· σκεψάμενος οὖν ἐθέλω εἰπεῖν εἴθ' ὁμολογῶ εἴτε μή. ἀλλ' ἐπίσχες ἕως ἂν σκέψωμαι. Σκόπει δή,[q] ἦ δ' ὅς. Καὶ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, σκοπῶ. εἰ γὰρ δὴ γιγνώσκειν[r] γέ[s] τί ἐστιν ἡ σωφροσύνη, δῆλον ὅτι ἐπιστήμη τις ἂν εἴη καὶ τινός. ἦ οὔ; Ἔστιν, ἔφη,[t] ἑαυτοῦ γε. Οὐκοῦν καὶ ἰατρική, ἔφην,[u] ἐπιστήμη ἐστὶ τοῦ ὑγιεινοῦ; Πάνυ γε. Εἰ[v] τοίνυν με,[w] ἔφην, ἔροιο σύ,[x] ἰατρικὴ ὑγιεινοῦ ἐπιστήμη οὖσα τί ἡμῖν χρησίμη ἐστὶ καὶ τί ἀπεργάζεται, εἴποιμ' ἂν ὅτι οὐ σμικρὰν ὠφέλειαν·[y] τὴν γὰρ ὑγίειαν[z] καλὸν ἡμῖν ἔργον ἀπεργάζεται, εἰ ἀποδέχει τοῦτο. Ἀποδέχομαι. Καὶ εἰ[a] τοίνυν με ἔροιο τὴν οἰκοδομικήν,[b] ἐπιστήμην οὖσαν τοῦ οἰκοδομεῖν,[c] τί φημι ἔργον ἀπεργάζεσθαι, εἴποιμ' ἂν ὅτι οἰκήσεις. ὡσαύτως δὲ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν. [§. 29.] χρὴ οὖν καὶ σὲ[d] ὑπὲρ τῆς σωφροσύνης, ἐπειδὴ

Γ: προσφέρῃ *ς.—[o] libri σου. οὐχ om Ξ et pr F.—[p] προστιθέμενον ΞCEGry. εἴθ' Γ. —[q] δεῖ G, δή που Eς.—[r] γιγνώσκη Θ, γιγνώσκει[v] Ω.—[s] με G, om E.—[t] ἔστιν ὡς ἔφη Eς.—[u] ἔφην cum ς ΞC et rc B: ceteri ἔφη.—[v] καὶ ω.—[w] γε rwy.—[x] ἔφη ΓE et pr BF. σὺ ἔροιο ΞBEFς.—[y] ὠφελίαν ΩΘΞΣBCrwy.—[z] ὑγείαν ΞF.—[a] εἰ F.—[b] οἰκο-

§. 28. *φάσκοντος ἐμοῦ—ὁμολογήσαντός σου*] Legendum omnino *ὁμολογήσοντός σοι*, quod cum totius loci habitus et ratio postulat, tum in primis, quod continuo sequitur, *τὸ δ' οὐχ οὕτως ἔχει· ἀλλὰ ζητῶ γὰρ μετὰ σοῦ ἀεὶ τὸ προτιθέμενον, διὰ τὸ μὴ αὐτὸς εἰδέναι· σκεψάμενος οὖν, ἐθέλω εἰπεῖν, εἴτε ὁμολογῶ, εἴτε μή.* Heusd.

σὺ μὲν ὡς φάσκοντος] *Tu mecum agis, quasi ego scire me dicerem ea, de quibus interrogo, meæque certus sententiæ possem, modo vellem, eam tibi probare teque ad eam amplectendam adducere.* Nam integra prorsus sunt hæc, quibus simillima illa in Cratyl. p. 383. B. *εἰρωνεύεται πρὸς ἐμὲ, προσποιούμενός τι αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διανοεῖσθαι ὡς εἰδὼς περὶ αὐτοῦ, ὃ εἰ βούλοιτο σαφῶς εἰπεῖν, ποιήσειεν ἂν καὶ ἐμὲ ὁμολογεῖν καὶ λέγειν, ἅπερ αὐτὸς λέγει.* Heind.

ἔστιν, ὡς ἔφη] Ficino duce, corrigendum *ἔστιν ἴσως, ἔφη.* Heusd.

ἔστιν, ὦ Σώκρ. ἔφη] In vulgatis editum *Ἔστιν, ὡς ἔφη*, vitio manifesto. Quæ Cornarius quum ita vertit: *est ita, inquit, sui ipsius scientia*, correxit *οὕτως*. Amicus malebat *ὡς ἔφην*. Mihi adeo manifestum erat, *ὡς* illud ortum esse ex litteris *ὦ Σ.* ut reponere *ὦ Σώκρατες* non dubitarim. Heind.

εἰ ἀποδέχῃ τοῦτο] Cornar. *num concedis hoc?* Legit igitur *ἢ ἀποδέχῃ*, suffragante Ficino: *accipis hoc?* Equidem hoc *εἰ* abesse olim malebam, v. ad §. 29. fin. nunc tueor. De rep. iii. p. 394. C. *ἡ δ' αὖ (ποίησις) δι' ἀμφοτέρων (ἐστὶν) ἔν τε τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει, πολλαχοῦ δὲ καὶ ἄλλοθι, εἴ μοι (μου?) μανθάνεις.* Ἀλλὰ ξυνίημι, ἔφη. Conf. Hipp. Maj. §. 50. fin. Heind.

ὡσαύτως δὲ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν] In his aut supplendum ex prioribus *εἴποιμ' ἄν σοι τὸ ἔργον*, aut, quod malim, vertendum hoc: *ac similiter in ceteris quoque artibus*, quæ genitivum adhibendi

I. i. 327. φῂς αὐτὴν ἑαυτοῦ[e] ἐπιστήμην εἶναι, ἔχειν εἰπεῖν ἐρωτηθέντα, ὦ Κριτία, σωφροσύνη,[f] ἐπιστήμη οὖσα ἑαυτοῦ,[g] τί καλὸν ἡμῖν ἔργον ἀπεργάζεται καὶ ἄξιον τοῦ ὀνόματος; ἴθι οὖν εἰπέ. Ἀλλ' ὦ Σώκρατες, ἔφη, οὐκ ὀρθῶς ζητεῖς. οὐ γὰρ[h] ὁμοία αὕτη[i] πέφυκε ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις, οὐδέ γε αἱ[j] ἄλλαι ἀλλήλαις·[k] σὺ δ' ὡς ὁμοίων οὐσῶν ποιεῖ[l] τὴν ζήτησιν. ἐπεὶ λέγε[m] μοι,[n] ἔφη, τῆς λογιστικῆς[o] τέχνης ἢ τῆς γεωμετρικῆς τί ἐστι τοιοῦτον[p] ἔργον οἷον οἰκία οἰκοδομικῆς ἢ[q] ἱμάτιον ὑφαντικῆς ἢ ἄλλα τοιαῦτα ἔργα, ἃ[r] πολλὰ ἄν
II. 166. τις ἔχοι πολλῶν τεχνῶν[s] δεῖξαι; ἔχεις οὖν μοι καὶ σὺ τούτων[t] τοιοῦτόν τι[u] ἔργον δεῖξαι; ἀλλ' οὐχ ἕξεις. Καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι Ἀληθῆ λέγεις· ἀλλὰ τόδε σοι ἔχω δεῖξαι, τίνος ἐστὶν ἐπιστήμη ἑκάστη τούτων τῶν ἐπιστημῶν, ὁ τυγ-

δομήν Cry.—[c] οἰκοδομικοῦ ΑΘ.—[d] ὃ F.—[e] ἑαυτῆς F.—[f] σωφροσύνη om G.—[g] ἑαυτῆς E.—[h] οὐχ (χ̄ rc) Γ.—[i] ὁμοίως ταύτη ΑΘ.—[j] αἱ om EF.—[k] ἀλλήλαις Heind.: libri ἄλλαις.—[l] ποιεῖ (vel ποιῇ) τὴν ζήτησιν ΑΘG, τὴν ζήτησιν ποιεῖ pr Γ, τὴν ζήτησιν ποιεῖς F: τὴν ζήτησιν ποιῇ *s.—[m] δέ γέ ΑΘ.—[n] με Θ.—[o] λογικῆς ΘGw et pr EF.—[p] ἐστι τὸ τοιοῦτον ΑΘ.—[q] καὶ ἡ w.—[r] ἃ om F.—[s] τεχνῶν ante πολλῶν ponit Γ, om F.—[t] τοιούτων pr Α, om G.—[u] τι om G.—[v] τυγχάνοι Γ.—[w] αὐτὸ G.—[x] λο-

ratio non caret exemplis. de rep. v. p. 470. A. Τί δέ; γῆς τε τμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οἰκιῶν ἐμπρήσεως, ποῖόν τι σοὶ δράσουσιν οἱ στρατιῶται πρὸς τοὺς πολεμίους; Phædo p. 78. D. Τί δέ; τῶν πολλῶν καλῶν, οἷον ἀνθρώπων ἢ ἵππων— ἆρα κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχει etc.; in quo genere vulgo περὶ subaudiendum dicunt interpretes. Heind.

§. 29. ἄλλαις] Scribe: ἀλλήλαις. Idem restitue Rep. v. p. 453. B. Λέγωμεν δὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ὅτι, ὦ Σώκρατές τε καὶ Γλαύκων, οὐδὲν δεῖ ὑμῖν ἀλλήλοις ἀμφισβητεῖν· Perversum est enim, quod vulgo legitur, ἄλλους ἀμφισβ. Nec alia ratione expediendum Phædr. 237. C. Τοὺς δὲ πολλοὺς λέληθεν ὅτι οὐκ ἴσασι τὴν οὐσίαν ἑκάστου· ὡς οὖν εἰδότες, οὐ διομολογοῦνται ἐν ἀρχῇ σκέψεως, προελθόντες δὲ τὸ εἰκὸς ἀποδιδόασιν· οὔτε γὰρ ἑαυτοῖς οὔτε ἄλλοις ὁμολογοῦσιν. Legendum: οὔτε γὰρ ἑαυτοῖς οὔτε ἀλλήλοις ὁμολ. Contrario juvandus remedio videtur Julian. Orat. viii. 242. D. Ἀλλ' ἐξ ὧν ἀεὶ ταῦτα νοοῦντες, καὶ προαιρούμεναι κακὸν μὲν δοῦναι τῶν πολιτῶν τινι τοσοῦτον δέω λέγειν ἀπέσχομεν, ὥστε οὐδὲ ἐβουλευσάμεθά ποτε μετὰ ἀλλήλων. χρηστὸν δὴ εἴ τι γέγονεν ἢ τι βεβούλευται κοινῇ παρ' ἡμῶν. τοῦτο ἀλλήλοις εἰπεῖν μελήσει. Cujus loci priorem partem vertendo jam correxit Petavius, ut ex ipsius versione: *Sed eo solo fœdere devinximus, quod eadem sentientes ac volentes, tantum ab inferendo malo ulli civium abfuimus, ut ne de eo quidem inter nos unquam ipsi tractaverimus* reponendum sit—*ταὐτὰ ν. κ. προαιρούμενοι, κακ.*—Posteriorem partem non intellexisse videtur. Inepta est enim, quam ex his verbis confinxit, sententia: *At e contrario, si quid in alios boni per nos re ipsa derivatum fuerit, aut de eo præstando in commune consultum, de hoc privatim inter nos agebatur.* Sed haud dubie scripsit auctor: χρηστὸν δὲ εἴ τι γέγονεν ἢ τι βεβούλευται κοινῇ παρ' ἡμῶν, τοῦτο ἄλλοις εἰπεῖν μελήσει: *An vero utile quid communi, vel facto, vel consilio egerimus, hac de re penes alios erit judicium.* Heusd.

ἀλλήλαις reposui pro vitioso ἄλλαις. Heind.

τίνος] For. οὕτινος et ὅτι τυγχάνει. ut Fic. etiam legisse videtur. Paulo post tamen recte τίνος et ὃ τυγχάνει. Steph.

ἀλλὰ τόδε σοι ἔχω δεῖξαι] *Sed hoc tibi possum monstrare, quidnam sibi harum unaquæque artium subjectum habeat, velut materiam, quam tractet, quod sit*

χάνει[v] ὃν ἄλλο αὐτῆς[w] τῆς ἐπιστήμης. οἷον ἡ λογιστικὴ[x] ἐστί που τοῦ ἀρτίου καὶ τοῦ περιττοῦ, πλήθους ὅπως ἔχει πρὸς αὑτὰ[y] καὶ πρὸς ἄλληλα. ἦ γάρ; Πάνυ γε, ἔφη. Οὐκοῦν ἑτέρου ὄντος τοῦ περιττοῦ καὶ ἀρτίου αὐτῆς[z] τῆς λογιστικῆς;[a] Πῶς δ' οὔ; Καὶ μὴν αὖ ἡ στατικὴ[b] τοῦ βαρυτέρου καὶ[c] κουφοτέρου σταθμοῦ ἐστὶ [στατική].[d] ἕτερον δέ ἐστι τὸ βαρὺ[e] καὶ τὸ[f] κοῦφον τῆς στατικῆς αὐτῆς. ξυγχωρεῖς; Ἔγωγε. [§. 30.] Λέγε δή, καὶ ἡ σωφροσύνη τίνος ἐστὶν ἐπιστήμη, ὃ τυγχάνει ἕτερον ὂν[g] αὐ- I. i. 328.
τῆς τῆς σωφροσύνης;[h] Τοῦτό ἐστιν ἐκεῖνο, ἔφη, ὦ Σώκρατες· ἐπ' αὐτὸ[i] ἥκεις ἐρευνῶν, ὅτῳ[j] διαφέρει πασῶν[k] τῶν ἐπιστημῶν ἡ σωφροσύνη· σὺ δὲ ὁμοιότητά τινα ζητεῖς αὐτῆς ταῖς ἄλλαις. τὸ δ' οὐκ ἔστιν οὕτως, ἀλλ' αἱ μὲν ἄλλαι πᾶσαι ἄλλου εἰσὶν[l] ἐπιστῆμαι, ἑαυτῶν[m] δ' οὔ, ἡ δὲ μόνη τῶν τε[n] ἄλλων ἐπιστημῶν ἐπιστήμη ἐστὶ καὶ αὐτὴ ἑαυτῆς. καὶ ταῦτά σε πολλοῦ δεῖ λελῆθέναι, ἀλλὰ γάρ,[o] οἶμαι, ὃ[q] ἄρτι οὐκ ἔφησθα[p] ποιεῖν, τοῦτο ποιεῖς· ἐμὲ γὰρ ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν, ἐάσας περὶ οὗ ὁ λόγος ἐστίν. Οἷον, ἦν δ' ἐγώ,

γικὴ pr Γ.—[y] αὐτὰ Ξ et corr Γ: αὐτά *ς.—[z] αὐτῆς om Σ.—[a] λογικῆς pr Γ.—[b] στατικὴ ἕτερον δέ ἐστι EF.—[c] βαρυτέρου τε καὶ ΘΞGr.—[d] ἐπιστατική FG.—[e] post βαρὺ omisi τε cum ΑΘG.—[f] τὸ om ΓΞΣBCrwy.—[g] ὃν ἕτερον y.—[h] ἐπιστήμης G.—[i] αὐτῷ pr Γ.—[j] ὅτῳ ΑΘ: τῷ *ς.—[k] πλείω ΑΘG.—[l] ἐστὶν E.—[m] αὐτοῦ G.—[n] τε τῶν F.—[o] σὺ w.—[p] ἔφησθα μὴ r.—[q] εἶ Cy.—[r] ἐλέγχειν Cy.—[s] διερευνῷ-ων

ab ipsa arte diversum. In claro hoc usu miror Stephanum, cum Ficinum parum intelligeret, de loco ita mutando cogitasse: *οὕτινος ἐστὶν ἐπιστήμη—ὅτι τυγχάνει.* Heind.

οἷον ἡ λογιστικὴ] Gorg. p. 451. C. *Τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ ἡ ἀριθμητικὴ καὶ ἡ λογιστικὴ ἔχει· περὶ τὸ αὐτὸ γάρ ἐστι τό τε ἄρτιον καὶ τὸ περιττόν· διαφέρει δὲ τοσοῦτον, ὅτι καὶ πρὸς αὑτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα πῶς ἔχει πλήθους, ἐπισκοπεῖ τὸ περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον ἡ λογιστική.* Nam *αὑτὰ* pro *αὐτὰ* et ibi scribendum, et hic reposui. Heind.

ἡ στατικὴ—στατικὴ] Vereor ne posterius *στατικὴ* librario sit tribuendum. Heind.

ξυγχωρεῖς] Verbum *ξυγχωρεῖς* ita Fic. etiam separat a præcedentibus: alioqui legendum esset, *ἕτερον δὲ εἶναι.* Steph.

ξυγχωρεῖς] Recte cum Ficino Stephanus a prægressis sejunxit. Ita Lysid. §. 26. *ὁ δὲ κακὸς οὔτε ἀγαθῷ οὔτε κακῷ—εἰς φιλίαν ἔρχεται. Συνδοκεῖ σοι*; Hipp. Maj. §. 43.—*δῆλον ὅτι οὐκ ἂν καλὸν εἴη. Ὁμολογήσομεν*; atque sæpius alibi. Heind.

§. 30. *τοῦτό ἐστιν ἐκεῖνο*] *Hoc ipsum est, inquit Socrates. Ad id ipsum sciscitando pervenisti, quanam re ab omnibus artibus temperantia differat.* De formula *τοῦτ' ἐκεῖνο* vid. Dorvill. ad Charit. p. 180. Sed *τῷ* hoc pro *τίνι* positum neque ab *ἐρευνῶν* neque ab antecedente *αὐτὸ* commode pendet, ut facile cum Ficino legam *ᾧ*, a Cornario etiam expressum, ita vertente: *ad idem interrogando redis, quo ab omnibus scientiis temperantia differt.* Verissima est Buttmanni correctio pro *τῷ* substituentis *ὅτῳ.* Heind.

ἐπ' αὐτὸ] *Ad ipsum illud* (vid. ad Lysid. §. 2.) quod Cornarius h. l. permutabat cum illo *εἰς ταὐτόν.* Heind.

ποιεῖς ἡγούμενος, εἰ[q] ὅτι μάλιστα σὲ ἐλέγχω, ἄλλου τινὸς ἕνεκα ἐλέγχειν[r] ἢ οὗ περ ἕνεκα κἂν ἐμαυτὸν διερευνῴην[s] τί λέγω, φοβούμενος μή ποτε λάθω οἰόμενος μέν τι[t] εἰδέναι, εἰδὼς δὲ μή. καὶ νῦν δὴ οὖν ἔγωγέ φημι τοῦτο ποιεῖν, τὸν λόγον σκοπεῖν μάλιστα μὲν ἐμαυτοῦ[u] ἕνεκα, ἴσως δὲ δὴ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων. ἢ[v] οὐ κοινὸν[w] οἴει ἀγαθὸν εἶναι σχεδόν τι πᾶσιν ἀνθρώποις, γίγνεσθαι καταφανὲς ἕκαστον τῶν ὄντων ὅπῃ ἔχει; [§. 31.] Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς, ἔγωγε, ὦ Σώκρατες. Θαῤῥῶν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ μακάριε, ἀπο-
I. i. 329. κρινόμενος τὸ ἐρωτώμενον ὅπῃ σοι φαίνεται, ἔα χαίρειν εἴτε Κριτίας ἐστὶν εἴτε Σωκράτης ὁ ἐλεγχόμενος· ἀλλ' αὐτῷ προσέχων τὸν νοῦν τῷ λόγῳ, σκοπεῖν ὅπῃ ποτὲ ἐκβήσεται ἐλεγχόμενος. Ἀλλά, ἔφη, ποιήσω οὕτω·[x] δοκεῖς γάρ μοι μέτρια λέγειν. Λέγε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, περὶ τῆς σωφροσύνης πῶς λέγεις;

Λέγω τοίνυν, ἦ δ' ὅς, ὅτι μόνη τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν αὐτή[y] τε αὑτῆς ἐστὶ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ἐπιστήμη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀνεπιστημοσύνης[z] ἐπιστήμη ἂν εἴη, εἴ περ καὶ ἐπιστήμης; Πάνυ γε, ἔφη. Ὁ ἄρα σώφρων
II. 167. μόνος αὐτός τε ἑαυτὸν[a] γνώσεται καὶ οἷός τε[b] ἔσται ἐξετάσαι τί τε τυγχάνει εἰδὼς καὶ τί μή, καὶ τοὺς ἄλλους ὡσαύτως δυνατὸς[c] ἔσται ἐπισκοπεῖν, τί τις οἶδε καὶ οἴεται, εἴ περ οἶδε, καὶ τί αὖ[d] οἴεται μὲν εἰδέναι, οἶδε δ' οὔ, τῶν δὲ[e] ἄλλων οὐδείς. καὶ ἔστι δὴ[f] τοῦτο τὸ[g] σωφρονεῖν τε καὶ σωφροσύνη καὶ τὸ ἑαυτὸν αὐτὸν[h] γιγνώσκειν, τὸ εἰδέναι[i] ἃ[j]

μην ΑΘG.—[t] τοι ω.—[u] ἑαυτοῦ F et pr E.—[v] ἢ Ξ: ἦ *ς.—[w] κοινῶν pr Α.—[x] ποιήσω οὕτω ΑΓΘCGryj: οὕτω ποιήσω *ς.—[y] αὕτη Α.—[z] ἐπιστημοσύνης G.—[a] ἑαυτοῦ F.—[b] τε om r.—[c] δυνατός τε ἔσται G.—[d] libri αὐτὸς.—[e] δὲ om ΑΘ.—[f] δὴ corr Α.—[g] τὸ ante σωφρονεῖν om Γ.—[h] αὐτὸν ΞCry et corr ΓF: αὐτὸ *ς.—[i] τὸ δὲ εἰδέναι r, ποῖ εἰδέναι corr fortasse Α.—[j] ἃ Ξς: ceteri ἅ τε.—[k] ἐπισκοπώμεθα ΑΘ.—[l] εἶναι

οἷον, ἦν δ' ἐγὼ, ποιεῖς ἡγούμενος] Inepte vulgo post ποιεῖς distinguitur. Lenior hæc mirandi et reprehendendi formula quam illa τί μαθὼν ἡγῇ—de rep. v. p. 450. A. Οἷον—εἰργάσασθε ἐπιλαβόμενοί μου; Ac similiter, quanquam paullulum mutata structura, Alcib. i. §. 21. ed. Biest. Οἷον τοῦτο ποιεῖς! εἶτι μὴ ὀρθῶς λέγεις—οἴει δὴ etc. HEIND.

§. 31. ἀλλ' αὐτῷ προσέχων—σκοπεῖν] Imperativum σκόπει h. l. utique præ-

tulerim, quanquam ferri potest infinitivus. v. ad Lysid. §. 18. HEIND.

αὐτὸς] Buttmannus vere, opinor, scribendum judicat αὖ τις sic: καὶ τί αὖ τις οἴεται μὲν εἰδέναι etc. Sed quod idem in proxime prægressis verbis τί τις οἶδε καὶ οἴεται, εἴπερ οἶδε, inseri jubet εἰδέναι, id quanquam additum vellem, tamen non perinde necessarium arbitror. HEIND.

αὐτὸ] For. αὐτὸν γιγνώσκειν. STEPH.

αὐτὸν γιγνώσκειν] Reposui αὐτὸν pro

τε οἶδε καὶ ἃ μὴ οἶδεν. ἆρα ταῦτά ἐστιν ἃ λέγεις; Ἔγωγ', ἔφη. [§. 32.] Πάλιν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι, ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκεψώμεθα,[k] πρῶτον μὲν εἰ δυνατόν ἐστι τοῦτο εἶναι[l] ἢ οὔ, τὸ[m] ἃ οἶδε καὶ[n] ἃ μὴ οἶδεν εἰδέναι ὅτι οἶδε καὶ ὅτι[o] οὐκ οἶδεν·[p] ἔπειτα εἰ ὅτι μάλιστα δυνατόν, τίς ἂν εἴη ἡμῖν ὠφέλεια[r] εἰδόσιν αὐτό. Ἀλλὰ χρή, ἔφη, σκοπεῖν. Ἴθι δή, ἔφην ἐγώ, ὦ Κριτία, r. i. 330. σκέψαι, ἐάν τι περὶ αὐτῶν εὐπορώτερος φανῇς ἐμοῦ· ἐγὼ μὲν γὰρ ἀπορῶ. ἢ δὲ ἀπορῶ, φράσω σοι; Πάνυ γ', ἔφη. Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, πάντα ταῦτ'[s] ἂν εἴη, εἴ[t] ἔστιν ὅ περ[u] σὺ νῦν δὴ ἔλεγες, μία τις ἐπιστήμη, ἣ οὐκ[v] ἄλλου τινός ἐστιν ἢ ἑαυτῆς τε καὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ἐπιστήμη,[w] καὶ δὴ καὶ[x] ἀνεπιστημοσύνης ἡ αὐτὴ αὕτη; Πάνυ γε. Ἰδὲ δὴ ὡς ἄτοπον ἐπιχειροῦμεν, ὦ ἑταῖρε, λέγειν· ἐν ἄλλοις γάρ που τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐὰν σκοπῇς, δόξει σοι, ὡς[y] ἐγῷμαι, ἀδύνατον εἶναι. [§. 33.] Πῶς δὴ καὶ ποῦ; Ἐν τοῖσδε.

τοῦτο Γ.—[m] τοι ΑΘG. εἰδέναι corr G.—[n] ὅτι οἶδε καὶ om ΘΣCG.—[o] οἶδε καὶ ὅτι om ΓΒ et (?) Α.—[p] κοὐκ οἶδεν F, om Ξ.—[r] ὠφελία ΑΘΞΣΒCrwy.—[s] ταῦτ' ΘΣΒrwy.—[t] ἢ Θ et supra versum Α: om G, qui ἔστιν mutat in ἦ.—[u] περ om ΘG, post σύ ponit Γ.—[v] ἥτις οὐδενὸς μὲν F, qui mox om τινός ἔστιν: ἢ om G.—[w] ἐπιστημῶν ἢ ἐπιστήμη F.—[x] καὶ post δὴ om FG et pr Ξ.—[y] ὡς om G.—[z] ὄψις om Γ.—[a] μὴ ὄψεων ΑΘΞG: μὴ

vulgato αὐτὸ ex necessaria Stephani emendatione, nisi forte hoc omnino est ejiciendum. Ita τὸ γιγνώσκειν ἑαυτὸν adhibuerat absque αὐτὸν §. 26. Heind.

§. 32. τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι] Schol. ad Pindar. Isthm. iv. 10. Τὸν τρίτον κρατῆρα Διὸς Σωτῆρος ἔλεγον.—Τὸν μὲν γὰρ πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου ἐκίρνασαν· τὸν δὲ δεύτερον Ἡρώων· τὸν δὲ τρίτον Διὸς Σωτῆρος κ. τ. α. Conf. Hesych. v. τρίτος κρατὴρ ibiq. intpp. atque Schol. Plat. ad Phileb. p. 43. Pierson. ad Mœrid. p. 72. Ipsam proverbii hujus vim, de qua nugatur Erasmus Adag. p. 564. ita declarat Schol. ad h. l. p. 92. τὸ τρίτον τῷ Σωτῆρι ἐπὶ τῶν τελείως τι πραττόντων. τὰς γὰρ τρίτας σπονδὰς καὶ τὸν τρίτον κρατῆρα ἐκίρνων τῷ Διὶ τῷ Σωτῆρι. τέλειος γὰρ ὁ τρίτος ἀριθμὸς, ἐπειδὴ καὶ ἀρχὴν καὶ μέσην καὶ τέλος ἔχει etc. Mihi illam declarare videtur vel unus Platonis locus in Phileb. p. 66. D. Σ. Ἴθι δή, τὸ τρίτον τῷ Σωτῆρι τὸν αὐτὸν διαμαρτυράμενοι λόγον ἐπεξέλθωμεν. Πρ. Ποῖον δή; Σ. Φίληβος τἀγαθὸν ἐτίθετο ἡμῖν ἡδονὴν εἶναι πᾶσαν καὶ παντελῆ. Πρ. Τὸ τρίτον, ὦ Σώκρ. ὡς ἔοικας, ἔλεγες ἀρτίως τὸν ἐξ ἀρχῆς ἐπαναλαβεῖν δεῖν λόγον. His si conferas illa Epist. vii. p. 340. A. Ἐλθὼν οὖν τὸ τρίτον, τῷ Σωτῆρι τοῦτόγε οὖν ἔπραξα ὄντως, et de rep. ix. p. 583. A. Ταῦτα μὲν τοίνυν οὕτω δύ' ἐφεξῆς ἂν εἴη καὶ δὶς νενικηκὼς ὁ δίκαιος τὸν ἄδικον· τὸ δὲ τρίτον ὀλυμπικῶς τῷ Σωτῆρί τε καὶ τῷ Ὀλυμπίῳ Διΐ ἄθρει, ὅτι οὐδὲ παναληθής ἐστιν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου· proverbium hoc usurpari apparet pro simplici τὸ τρίτον, ut nostro sermone explanem: *zum dritten Male, da aller guten Dinge drei sind.* Instituitur autem h. l. tertia quædam Socratis cum Critia disputatio. Quippe prima fuerat de eo, an ἡ σωφροσύνη sit τὸ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν· mox alia virtutis hujus finitione a Critia proposita, ut illa esset cognitio sui, altera orsa erat disputatio. Nunc igitur, ut tertio rem velut a principio consideret, Critiam hortatur Socrates. Heind.

εἰ ἔστιν] I. e. *si sunt, nisi vana sunt commenta.* Nam ἀδύνατα esse illa πάντα, mox demonstrabitur. Heind.

ἐννόει γὰρ εἴ σοι δοκεῖ ὄψις τις εἶναι, ἢ ὧν μὲν αἱ ἄλλαι ὄψεις[z] εἰσίν, οὐκ ἔστι τούτων ὄψις, ἑαυτῆς δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὄψεων ὄψις ἐστί, καὶ μὴ ὄψεων[a] ὡσαύτως, καὶ[b] χρῶμα μὲν ὁρᾷ οὐδὲν[c] ὄψις οὖσα, αὑτὴν δὲ[d] καὶ τὰς ἄλλας ὄψεις. δοκεῖ τίς σοι εἶναι τοιαύτη; Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε. Τί δέ; ἀκοὴ ἢ φωνῆς μὲν οὐδεμιᾶς ἀκούει, αὑτῆς δὲ[e] καὶ τῶν ἄλλων ἀκοῶν ἀκούει καὶ τῶν μὴ ἀκοῶν; Οὐδὲ τοῦτο. Ξυλλήβδην δὴ σκόπει περὶ πασῶν τῶν αἰσθήσεων, εἴ τίς σοι δοκεῖ εἶναι αἰσθήσεων μὲν αἴσθησις καὶ αὑτῆς,[f] ὧν δὲ δὴ αἱ
I. i. 331. ἄλλαι αἰσθήσεις αἰσθάνονται, μηδενὸς αἰσθανομένη. Οὐκ ἔμοιγε. Ἀλλ' ἐπιθυμία δοκεῖ τίς σοι[g] εἶναι, ἤ τις ἡδονῆς μὲν οὐδεμιᾶς ἐστὶν ἐπιθυμία,[h] αὑτῆς δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιθυμιῶν; Οὐ δῆτα. Οὐδὲ μὴν βούλησις, ὡς ἐγῷμαι, ἢ ἀγαθὸν[i] μὲν οὐδὲν βούλεται, αὑτὴν δὲ καὶ τὰς ἄλλας βουλήσεις βούλεται. Οὐ γὰρ οὖν. Ἔρωτα δὲ[j] φαίης ἄν τινα εἶναι τοιοῦτον, ὃς τυγχάνει ὢν ἔρως καλοῦ μὲν οὐδενός, αὑτοῦ δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐρώτων; Οὔκ, ἔφη,[k] ἔγωγε.
II. 168. Φόβον δὲ ἤδη τινὰ κατανενόηκας, ὃς ἑαυτὸν μὲν καὶ τοὺς ἄλλους φόβους φοβεῖται, τῶν δεινῶν δ' οὐδὲ ἓν φοβεῖται; Οὐ κατανενόηκα, ἔφη. [§. 34.] Δόξαν δὲ δοξῶν δόξαν[l] καὶ αὑτῆς, ὧν δὲ[m] αἱ ἄλλαι δοξάζουσι μηδὲν δοξάζουσαν; Οὐ-

ὄψεως *ς.—[b] ante καὶ interpungunt ΓΘΞFG.—[c] οὐδὲ Α et pr Θ.—[d] δαί corr Α.—[e] δὲ G.—[f] ἑαυτῆς Α.—[g] δοκεῖ τίς σοι ΑΘG: τίς σοι δοκεῖ *ς.—[h] ἐστί τις ἐπιθυμία G.—[i] ἀγαθῶν ΑΘ.—[j] δὲ om F.—[k] ἔφην ΑΘΣBCEGγ.—[l] δόξαν post δοξῶν om Σ.—[m] δὲ

§. 33. ὡσαύτως] Inepte in vulgatis ὡσαύτως junctum verbis seqq. ad quæ si esset trahendum, scriptum legeremus potius καὶ ὡσαύτως χρῶμα. Ita autem in fine propositionis positum ὡσαύτως obvium est ubivis. Recte Ficinus: *et item non visionis sit visio.* Mox venuste et dialogi stilo convenienter per interrogationem iteratur structuræ initium: ἐννόει γὰρ εἴ σοι δοκεῖ ὄψις τις εἶναι—Δοκεῖ τίς σοι εἶναι τοιαύτη; Meno ed. Biest. §. 2. ἢ δοκεῖ σοι οἷόντε εἶναι, ὅστις Μένωνα μὴ γιγνώσκῃ τοπαράπαν ὅστις ἐστί, τοῦτο εἰδέναι, εἴτε καλὸς, εἴτε πλούσιος, εἴτε καὶ γενναῖός ἐστιν, εἴτε καὶ τἀναντία τούτων; Δοκεῖ σοι οἷόντε εἶναι; ubi vir doctus offendere non debebat. Ibid. §. 27. Οὐκοῦν καὶ περὶ αὐλήσεως καὶ τῶν ἄλλων τὰ αὐτὰ ταῦτα πολλὴ ἄνοιά ἐστι—Οὐ πολλή σοι δοκεῖ ἀλογία εἶναι; Heind.

τί δὲ ἀκοὴν] Exspectabas potius ἀκοή, subaudiendo ex proxime antecedentibus δοκεῖ σοι εἶναι; sed mente supplendum τί δεῖ λέγειν vel tale quid. Tim. p. 18. A. Τί δαὶ τροφήν; ἆρ' οὐ γυμναστικῇ καὶ μουσικῇ μαθήμασί τε ὅσοις προσήκει, τούτοις ἐν ἅπασι τεθράφθαι; de legg. i. p. 639. B. Τί δὲ ἄρχων στρατοπέδων;—ac deinde Τί δὲ ἐπαινέτην ἢ ψέκτην κοινωνίας ἡστινοσοῦν;—Plenius in Phædr. §. 118. Τί δὲ τὸν μελίγηρυν Ἄδραστον οἰόμεθα ἢ καὶ Περικλέα—πότερον χαλεπῶς ἂν αὐτοὺς—ῥῆμά τι εἰπεῖν etc. Heind. qui sic in Addend. 'Addere debebam luculentum hujus generis exemplum Xenoph. M. S. iii. 1. 10. Τί δέ; τοὺς κινδυνεύειν μέλλοντας, ἆρα τοὺς φιλοτιμοτάτους προτακτέον;'

δαμῶς. Ἀλλ' ἐπιστήμην, ὡς ἔοικε, φαμέν τινα εἶναι τοιαύτην, ἥ τις μαθήματος μὲν οὐδενός ἐστιν ἐπιστήμη,[n] αὐτῆς δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ἐπιστήμη. Φαμὲν γάρ. Οὐκοῦν ἄτοπον, εἰ ἄρα καὶ ἔστι; μηδὲν γάρ πω διισχυριζώμεθα ὡς οὐκ ἔστιν, ἀλλ' εἰ ἔστιν ἐπισκοπῶμεν.[o] Ὀρθῶς[p] λέγεις. Φέρε δή, ἔστι μὲν αὕτη ἡ ἐπιστήμη τινὸς ἐπιστήμη, καὶ ἔχει τινὰ τοιαύτην δύναμιν ὥστε τινὸς εἶναι. ἦ γάρ; Πάνυ γε. Καὶ γὰρ τὸ μεῖζόν φαμεν τοιαύτην τινὰ ἔχειν[q] δύνα- i. i. 332.
μιν, ὥστε τινὸς εἶναι μεῖζον; Ἔχει γάρ. Οὐκοῦν ἐλάττονός τινος, εἴ περ ἔσται μεῖζον. Ἀνάγκη. Εἰ οὖν τι εὕροιμεν μεῖζον, ὃ τῶν μὲν μειζόνων ἐστὶ μεῖζον καὶ[r] ἑαυτοῦ, ὧν δὲ τἆλλα μείζω ἐστὶ μηδενὸς μεῖζον, πάντως δὴ ἂν που ἐκείνο[s] γ' αὐτῷ ὑπάρχοι, εἴ περ ἑαυτοῦ μεῖζον[t] εἴη, καὶ ἔλαττον ἑαυτοῦ εἶναι. ἦ οὔ; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκρατες. [§. 35.] Οὐκοῦν καὶ εἴ τι διπλάσιόν ἐστι τῶν τε ἄλλων διπλασίων καὶ ἑαυτοῦ, ἡμίσεος[u] δή που ὄντος ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων διπλάσιον ἂν[v] εἴη· οὐ γάρ ἐστί που ἄλλου διπλάσιον ἢ ἡμίσεος. Ἀληθῆ. Πλεῖον[w] δὲ αὐτοῦ ὂν[x] οὐ καὶ[y] ἔλαττον ἔσται,[z] καὶ βαρύτερον ὂν κουφότερον, καὶ πρεσβύτερον ὂν νεώτερον, καὶ τἆλλα πάντα ὡσαύτως; ὅ τί περ ἂν[a] τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν πρὸς ἑαυτὸ ἔχῃ, οὐ καὶ[b] ἐκείνην ἕξει τὴν οὐσίαν πρὸς ἣν ἡ δύναμις αὐτοῦ ἦν; λέγω δὲ τὸ τοιόνδε. οἷον ἡ[c] ἀκοή, φαμέν, οὐκ ἄλλου τινὸς ἦν ἀκοὴ ἢ φωνῆς. ἦ γάρ; Ναί. Οὐκοῦν εἴ περ αὐτὴ αὑτῆς ἀκούσεται, φωνὴν ἐχούσης ἑαυτῆς ἀκούσεται· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἀκούσειεν. Πολλὴ ἀνάγκη. Καὶ ἡ ὄψις γέ που, ὦ ἄριστε, εἴ περ ὄψεται αὐτὴ ἑαυτήν, χρῶμά τι αὐτὴν ἀνάγκη ἔχειν· ἄχρων γὰρ ὄψις οὐδὲν ἂν μή ποτε

om F.—[n] ἐπιστημῶν om r.—[o] ἔστιν ἔτι σκοπῶμεν ΑΘG.—[p] εἰ ὀρθῶς ΑΘG, η ὀρθῶς mg A.—[q] ἔχει Γ.—[r] καὶ...μεῖζον om G.—[s] ἐκείνῳ F.—[t] μείζων A.—[u] ἡμίσεως ΑΘΞFG.—[v] ὢν ἂν ΑΘ.—[w] πλέον G.—[x] αὑτοῦ ὂν ΑΓΘCGry et corr B, ὂν αὑτοῦ ὂν corr Ξ: ὂν αὑτοῦ *s.—[y] οὐκ FG.—[z] ἐστι ΓBCErwy.—[a] ἂν om Σ.—[b] καὶ οὐ pr F.

§. 35. διπλάσιον] Vana est Cornarii suspicio, illud διπλασίων expungendum putantis. Nempe respondent hæc accurate proximis illis εἰ οὖν τι εὕροιμεν μεῖζον etc. ubi ut scripserat ὃ τῶν μὲν μειζόνων ἐστὶ μεῖζον, ita hic inferre debebat εἴ τι διπλάσιόν ἐστι τῶν τε ἄλλων διπλασίων. Hæc autem et μειζόνων et διπλασίων addit omnino Socrates, ut convincat Critiæ opinionem, esse posse scientiam existimantis, ἥτις τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν καὶ αὐτῆς ἐπιστήμη ἐστί. Heind.

ι. i. 333. ἴδῃ. Οὐ γὰρ[d] οὖν. Ὁρᾷς οὖν, ὦ Κριτία, ὅτι[e] ὅσα διειληλύθαμεν, τὰ μὲν αὐτῶν ἀδύνατα παντάπασι φαίνεται ἡμῖν, τὰ δ' ἀπιστεῖται[f] σφόδρα μή ποτ' ἂν τὴν ἑαυτῶν δύναμιν πρὸς ἑαυτὰ σχεῖν. μεγέθη μὲν γὰρ καὶ πλήθη καὶ τὰ τοιαῦτα παντάπασιν ἀδύνατον. ἢ οὐχί; Πάνυ γε. [§. 36.] Ἀκοὴ δ' αὖ καὶ ὄψις καὶ ἔτι γε[g] κίνησις, αὐτὴ ἑαυτὴν κινεῖν, καὶ θερμότης κάειν, καὶ πάντα αὖ τὰ τοιαῦτα
ιι. 169. τοῖς μὲν ἀπιστίαν παράσχοι, ἴσως δέ τισιν οὔ. μεγάλου δή τινος, ὦ φίλε, ἀνδρὸς δεῖ, ὅς τις τοῦτο κατὰ πάντων ἱκανῶς διαιρήσεται, πότερον οὐδὲν τῶν ὄντων τὴν αὑτοῦ[h] δύναμιν αὐτὸ πρὸς ἑαυτὸ πέφυκεν ἔχειν [πλὴν ἐπιστήμης], ἀλλὰ πρὸς ἄλλο, ἢ τὰ μέν, τὰ δ' οὔ· καὶ εἰ ἔστιν αὖ ἅ τινα αὐτὰ πρὸς ἑαυτὰ[i] ἔχει, ἆρ' ἐν τούτοις ἐστὶν ἐπιστήμη ἣν δὴ ἡμεῖς σωφροσύνην φαμὲν εἶναι. ἐγὼ[j] μὲν οὐ πιστεύω ἐμαυτῷ ἱκανος[k] εἶναι ταῦτα διελέσθαι. διὸ καὶ οὔτ' εἰ[l] δυνατόν ἐστι τοῦτο γενέσθαι, ἐπιστήμης ἐπιστήμην εἶναι, ἔχω διισχυρίσασθαι, οὔτ' εἰ ὅτι μάλιστα ἔστι,[m] σωφροσύνην ἀποδέχομαι αὐτὸ εἶναι, πρὶν ἂν[n] ἐπισκέψωμαί[o] εἴ τέ τι ἂν ἡμᾶς ὠφελοῖ[p] τοιοῦτον ὄν, εἴτε μή. τὴν γὰρ οὖν δὴ σωφρο-
ι. i. 334. σύνην ὠφέλιμόν τι κἀγαθὸν[q] μαντεύομαι εἶναι. σὺ οὖν, ὦ παῖ Καλλαίσχρου[r]—τίθεσαι γὰρ σωφροσύνην τοῦτ' εἶναι, ἐπιστήμην ἐπιστήμης καὶ δὴ καὶ ἀνεπιστημοσύνης—πρῶτον μὲν[s] τοῦτο ἔνδειξαι, ὅτι δυνατὸν [ἀποδεῖξαί σε] ὃ νῦν δὴ

—[c] ἡ om Σ.—[d] οὔτ' ἄρ w.—[e] ὅτι om F.—[f] δ' ἄλλα w. ἄπιστα G.—[g] ἔτι τε γ
οὖ δ
By, ἔτι τε ΑΓΘCGιc.—[h] αὐτὴν F, αὐτὴν ΓΕ.—[i] αὐτὰ Αrwy.—[j] ἔγωγε Γ.—[k] ἱκανῶς w.—[l] εἶναι G.—[m] ἐπὶ F.—[n] ἂν om G.—[o] ἐπισκέψομαι G.—[p] ὠφελεῖ F.—[q] κἀγα-
ω
θὸν Γ: καὶ ἀγαθὸν *ς.—[r] καλαίσχρου wy.—[s] μὲν δὴ G.—[t] ταυτὸ r.—[u] αὐτὸν F.

§. 36. ἀκοὴ δ' αὖ] Non satis respexi prægressum αὖ in verbis Ἀκοὴ δ' αὖ καὶ ὄψις, quod commode mox repetitur καὶ πάντα αὖ etc. Heind.

ἑαυτὴν κινεῖν] Hic additamenta illa αὐτὴ ἑαυτὴν κινεῖν et κάειν ne offendiant, puta, τοῖς μὲν ἀπιστίαν παράσχοι αὐτὴ ἑαυτὴν κινεῖν idem esse quod ἀπιστοῖτο κινεῖν. Verum hoc αὖ in verbis πάντα αὖ τὰ τοιαῦτα haud scio an sit ex sequente τοιαῦτα natum. Heind.

ἐστὶν ἐπιστήμη, ἣν δὴ] Accuratius ἡ ἐπιστήμη. In illis ἐγὼ μὲν οὐ πιστεύω malebat amicus ἐγὼ μὲν οὖν οὔ. Sed sic Lysid. §. 43. ἐγὼ μὲν οὐκέτι ἔχω τί λέγω. Amator. p. 134. A. Ἐγὼ μέν, ὦ Σώκρατες, ἔφη, φμην.—Xenoph. Cyrop. ii. 2. 10. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα —, quibus locis, uti aliis quoque quamplurimis, part. δὲ in seqq. non infertur. Heind.

ἀποδεῖξαί σε] Unde huc sint hæc illata, nescio. Hoc video, esse ea importune prorsus inculcata et ejicienda utique. Videlicet, hoc dici a Platone: *primum*

ἔλεγον, ἔπειτα πρὸς τῷ δυνατῷ ὅτι καὶ ὠφέλιμον· κἀμὲ τάχ' ἂν ἀποπληρώσαις ὡς ὀρθῶς λέγεις περὶ σωφροσύνης, ὅ ἔστιν.

§. 37. Καὶ ὁ Κριτίας ἀκούσας ταῦτα καὶ ἰδών με ἀποροῦντα, ὥς περ οἱ τοὺς χασμωμένους καταντικρὺ ὁρῶντες ταὐτὸν[t] τοῦτο ξυμπάσχουσι, κἀκεῖνος ἔδοξέ μοι ὑπ' ἐμοῦ ἀποροῦντος ἀναγκασθῆναι καὶ αὐτὸς ἁλῶναι ὑπὸ ἀπορίας. ἅτε οὖν εὐδοκιμῶν ἑκάστοτε, ἠσχύνετο τοὺς παρόντας, καὶ οὔτε ξυγχωρῆσαί μοι ἤθελεν ἀδύνατος εἶναι διελέσθαι ἃ προὐκαλούμην αὐτόν,[u] ἔλεγέ τε οὐδὲν σαφές, ἐπικαλύπτων τὴν ἀπορίαν. κἀγὼ ἡμῖν ἵνα ὁ λόγος προΐοι, εἶπον Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ὦ Κριτία, νῦν μὲν τοῦτο[v] ξυγχωρήσωμεν, δυνατὸν εἶναι γενέσθαι ἐπιστήμην ἐπιστήμης· αὖθις δὲ ἐπισκεψόμεθα[w] εἴθ'[x] οὕτως ἔχει εἴτε μή. ἴθι δὴ οὖν, εἰ ὅτι μάλιστα δυνατὸν τοῦτο, τί μᾶλλον οἷόν τέ ἐστιν εἰδέναι ἃ τέ τις οἶδε καὶ ἃ μή; τοῦτο γὰρ δή που ἔφαμεν εἶναι τὸ γιγνώσκειν αὐτὸν καὶ σωφρονεῖν. ἦ γάρ; [§. 38.] Πάνυ γε,[y] ἦ δ' ὅς, καὶ ξυμβαίνει[z] γέ που, ὦ Σώκρατες. εἰ γάρ τις ἔχει ἐπιστήμην ἣ αὐτὴ αὑτὴν γιγνώσκει, τοιοῦτος ἂν αὐτὸς εἴη οἷόν πέρ ἐστιν ὃ ἔχει. ὡς περ ὅταν τάχος τις ἔχῃ, ταχύς, καὶ ὅταν κάλλος, καλός, καὶ ὅταν γνῶσιν, γιγνώσκων. ὅταν δὲ δὴ[a] γνῶσιν αὐτὴν αὑτῆς[b] τις ἔχῃ, γιγνώσκων που αὐτὸς ἑαυτὸν τότε ἔσται. Οὐ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἀμφισβητῶ, ὡς οὐχ ὅταν τὸ αὐτὸ γιγνῶσκόν τις ἔχῃ, αὐτὸς αὑτὸν γνώσεται. ἀλλ' ἔχοντι τοῦτο τίς ἀνάγκη εἰ- I. i. 335.

—[t] τοῦτο om Γ.—[u] ἐπισκεψώμεθα ΓFy.—[x] εἴθ' Γ.—[y] γε om E.—[z] συμβαίνειν G.

ostende, esse posse, (ὅτι δυνατὸν) quod modo dicebam; deinde præterquam quod δυνατὸν sit, utile esse. Hanc mentem ejus esse, vincit ipsa argumentatio, quippe recurrat hic necesse est superior illa sententia διὸ καὶ οὔτ' εἰ δυνατόν ἐστι τοῦτο γενέσθαι, ἐπιστήμης ἐπιστήμην εἶναι, ἔχω διϊσχυρίσασθαι, οὔτ' εἰ ὁτιμάλιστά ἐστι, σωφροσύνην αὐτὸ ἀποδέχομαι εἶναι, πρὶν ἂν ἐπισκέψωμαι, εἴτέ τι ἂν ἡμᾶς ὠφελοῖ, τοιοῦτον ὄν, εἴτε μή· vincit Ficini auctoritas ita vertentis: *ostende primum, possibile hoc esse quod supra dicebam: postea præter id quod possibile, esse et conferens;* vincit denique ipse loquendi usus. Sympos. p. 195. C. Νέος μὲν οὖν ἐστι· πρὸς δὲ τῷ νέῳ ἁπαλός. Theætet. p. 185. E. ὁ γὰρ καλῶς λέγων καλός τε κἀγαθός· πρὸς δὲ τῷ καλῷ εὖ ἐποίησάς με— de rep. x. p. 610. E.—τὸν δ' ἔχοντα καὶ μάλα ζωτικὸν παρέχουσαν, καὶ πρός γε τῷ ζωτικῷ ἄγρυπνον. (Sic lego. Vulgo πρός γέ τι τῷ ζωτ. vid. Lectt. Var.) Heind.

§. 37. ἡμῖν ἵνα] Eadem metathesi Phileb. p. 43. D. καλλίοσιν ἵνα ὀνόμασι χρώμεθα. de rep. iv. p. 425. C. ἕκαστοι ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι. Heind.

II. 170. δέναι ἅ τε οἶδε καὶ ἅ [τε][c] μὴ οἶδεν; Ὅτι, ὦ Σώκρατες, ταὐτόν ἐστι τοῦτο[d] ἐκείνῳ. Ἴσως, ἔφην, ἀλλ' ἐγὼ κινδυνεύω ἀεὶ ὅμοιος εἶναι· οὐ γὰρ αὖ μανθάνω ὡς ἔστι τὸ αὐτὸ ἃ οἶδεν εἰδέναι καὶ ἅ τις μὴ οἶδεν εἰδέναι. Πῶς λέγεις, ἔφη; Ὧδε, ἦν δ' ἐγώ.[e] ἐπιστήμη που ἐπιστήμης οὖσα, ἆρα πλεῖόν[f] τι οἵα τ' ἔσται[g] διαιρεῖν[h] ἢ ὅτι τούτων τόδε[i] μὲν ἐπιστήμη, τόδε δ' οὐκ ἐπιστήμη; Οὔκ, ἀλλὰ τοσοῦτον. Ταὐτὸν οὖν[j] ἐστὶν ἐπιστήμη τε[k] καὶ ἀνεπιστημοσύνη ὑγιεινοῦ, καὶ ἐπιστήμη τε καὶ ἀνεπιστημοσύνη δικαίου; Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ τὸ μέν, οἶμαι, ἰατρική, τὸ δὲ πολιτική,[l] τὸ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐπιστήμη. [§. 39.] Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν ἐὰν μὴ προσεπίστηταί τις τὸ ὑγιεινὸν καὶ τὸ δίκαιον, ἀλλ' ἐπιστήμην μόνον γιγνώσκῃ[m] ἅτε τούτου[n] μό-
I. i. 336. νον[o] ἔχων ἐπιστήμην,[p] ὅτι μέν τι[q] ἐπίσταται καὶ ὅτι[r] ἐπι-

—[a] δὴ om G.—[b] αὐτῆς om *w*.—[c] [τε] dele cum *r*.—[d] τοῦτο Cornarius: libri τὸ αὐτὸ.—[e] ὧδε ἦν δ'] ἦν δ' ὧδε Γ.—[f] πλέον G.—[g] ἐστι Cry.—[h] διευρεῖν ΑΘGy, διευρεῖν BCFr.—[i] τόδε δ' ΓΣBGy et corr F: τὸ δ' *s.—[j] ταὐτ' οὖν οὖν Α.—[k] τε om ΓFr.—[l] ἰατρικὴ οὐκ Σ.—[m] γιγνώσκει Α.—[n] τοῦτο G.—[o] μόνην *r*.—[p] ἐπιστήμην...καὶ

§. 38. ὅτι, ὦ Σώκρατες, ταυτόν ἐστι, τὸ αὐτὸ ἐκείνῳ] Distinxi post ἐστι, ut in verbis τὸ αὐτὸ ἐκείνῳ epexegesis prægressi ταὐτὸν esset, locusque ab inepta tautologia liberaretur. Quanquam mihi dubium non est, quin Plato sic scripserit: ὅτι, ὦ Σώκρ. ταὐτόν ἐστι τοῦτο ἐκείνῳ, id quod Cornarius in versione expressit: *quia idem est hoc cum illo, o Socrates.* τοῦτο i. e. τὸ εἰδέναι ἅ τε οἶδε καὶ ἅτε μὴ οἶδε, *scire, quid sit id, quod sciat ignoretve.* ἐκείνῳ int. τῷ γνῶναι ἑαυτὸν s. τῷ εἰδέναι ὅτι οἶδε καὶ ὅτι οὐκ οἶδε. Heind.

ὅμοιος] Sc. αὐτὸς ἐμαυτῷ ad illam ejus ἀπορίαν spectat. Sympos. p. 173. D. Ἀεὶ ὅμοιος εἶ, ὦ Ἀπολλόδωρε. Ἀεὶ γὰρ σαυτόν τε κακηγορεῖς καὶ τοὺς ἄλλους. Heind.

τὸ αὐτὸ] Int. ἐκείνῳ, quod repetendum ex proxime antecedentibus, ne quis hoc Socratem dicere putet, se non videre, qui sit τὸ ἃ οἶδεν εἰδέναι idem τῷ ἅ τις μὴ οἶδεν εἰδέναι. Quippe concedit ille, idem esse τὸ γιγνώσκειν ἑαυτὸν atque τὸ εἰδέναι, ὅτι οἶδε καὶ ὅτι μὴ οἶδε· illud negat, qui se ipse norit, eundem scire, ἃ οἶδε καὶ ἃ μὴ οἶδεν. Ex quo post §. 39. illa infertur argumentationis hujus conclusio: οὐκ ἄρα σωφρονεῖν τοῦτ' ἂν εἴη — — οὐκ οἶδε μόνον. Ita quæ hæc primum intuenti inesse videtur ambiguitas, facile argumentationis tenore tollitur. In ipsis autem verbis vide an accurata ratio postulet τὸ αὐτὸ τὸ ἃ οἶδεν etc. Heind.

ταυτὸν οὖν ἐστιν ἐπιστήμη] In his quoque major etiam est ambiguitas. Nimirum si quis hæc in hanc accipiat sententiam: *idemne igitur est scientia et inscientia sani, quod est scientia et inscientia justi?* manca est oratio, neque duobus his membris respondent tria illa mox illata: ἀλλὰ τὸ μέν, οἶμαι, ἰατρική, τὸ δὲ πολιτική, τὸ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐπιστήμη: ex quo facile suboriatur suspicio, excidisse post δικαίου tertium hoc membrum καὶ ἐπιστήμη τε καὶ ἀνεπιστημοσύνη ἐπιστήμης. Veruntamen eadem in his est ratio, quæ in prioribus: ταὐτὸν hic quoque referendum ad prægressum illud τὸ αὐτὸ γιγνώσκον, vel potius ad proxime præcedens ἐπιστήμη ἐπιστήμης οὖσα. Verba autem Ἀλλὰ τὸ μέν, οἶμαι—ἐπιστήμη Socratis sunt, Πῶς γὰρ οὔ; Critiæ. Heind.

§. 39. ἅτε τούτου μόνον ἔχων ἐπιστήμην] Hæc pertinent ad sequentia, hoc

στήμην τινὰ ἔχει εἰκότως ἂν γιγνώσκοι καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων. ἦ γάρ; Ναί. Ὅ τι δὲ γιγνώσκει, ταύτῃ τῇ ἐπιστήμῃ πῶς[s] εἴσεται; γιγνώσκει γὰρ δὴ τὸ μὲν ὑγιεινὸν τῇ ἰατρικῇ ἀλλ' οὐ σωφροσύνῃ, τὸ δ' ἁρμονικὸν[t] μουσικῇ ἀλλ' οὐ σωφροσύνῃ, τὸ δ' οἰκοδομικὸν οἰκοδομικῇ ἀλλ' οὐ σωφροσύνῃ, καὶ οὕτω πάντα. ἢ οὔ; Φαίνεται. Σωφροσύνῃ δέ, εἴ περ μόνον ἐστὶν ἐπιστημῶν ἐπιστήμη, πῶς εἴσεται ὅτι τὸ ὑγιεινὸν γιγνώσκει ἢ ὅτι τὸ οἰκοδομικόν; Οὐδαμῶς. Οὐκ ἄρα εἴσεται ὃ οἶδεν[u] ὁ τοῦτο ἀγνοῶν, ἀλλ' ὅτι οἶδε μόνον. Ἔοικεν. Οὐκ ἄρα σωφρονεῖν τοῦτ' ἂν εἴη οὐδὲ σωφροσύνη, εἰδέναι ἅ τε οἶδε καὶ ἃ μὴ οἶδεν, ἀλλ', ὡς ἔοικεν, ὅτι οἶδε καὶ ὅτι οὐκ οἶδε μόνον. Κινδυνεύει. Οὐδὲ ἄλλον ἄρα οἷός τε ἔσται οὗτος ἐξετάσαι φάσκοντά τι[v] ἐπίστασθαι, πότερον ἐπίσταται ὃ φησιν ἐπίστασθαι ἢ οὐκ ἐπίσταται· ἀλλὰ τοσοῦτον[w] μόνον, ὡς ἔοικε, γνώσεται, ὅτι ἔχει[x] τινὰ ἐπιστήμην, ὅτου δέ γε, ἡ σωφροσύνη οὐ ποιήσει αὐτὸν γιγνώσκειν. Οὐ φαίνεται. [§. 40.] Οὔτε ἄρα τὸν προσποιούμενον ἰατρὸν εἶναι, ὄντα δὲ μή, καὶ τὸν ὡς[y] ἀληθῶς ὄντα οἷός τε ἔσται[z] διακρίνειν, οὔτε ἄλλον οὐδένα τῶν ἐπιστημόνων καὶ μή. σκεψώμεθα δὲ ἐκ τῶνδε. εἰ μέλλει[a] ὁ σώφρων ἢ[b] ὁστισοῦν ἄλλος τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν διαγνώσεσθαι καὶ τὸν μή, ἆρ' οὐχ ὧδε ποιήσει; περὶ μὲν ἰατρικῆς δή που αὐτῷ οὐ διαλέξεται· οὐδὲν γὰρ ἐπαΐει, ὡς ἔφαμεν, ὁ ἰατρὸς ἀλλ' ἢ τὸ ὑγιεινὸν καὶ τὸ νοσῶδες. ἢ οὔ; Ναί, οὕτως.[c] Περὶ δέ γε ἐπιστήμης οὐδὲν οἶδεν,[d] ἀλλὰ τοῦτο δὴ τῇ σωφροσύνῃ μόνῃ ἀπέδομεν. Ναί. Οὐδὲ

I. i. 337.

ὅτι om Θ.—[q] μέν τοι ΘΣws.—[r] τι r.—[s] πῶς G et corr Γ: ὅπως *s.—[t] τὸ δ' ἁρμονικὸν δ. σωφροσύνῃ om ΘΣBCEFrwy.—[u] εἶδεν Ξ.—[v] τι om EF et pr Ξ.—[w] τοσοῦτον Γ: τοσοῦτο *s.—[x] ἔχει...φαίνεται om w.—[y] ὡς om G.—[z] ἔστι G.—[a] μέλλοι ΞC ὃς ry.—[b] τι ΛΘ.—[c] οὕτως rwy.—[d] εἶδεν Ξ.—[e] ἰατρικὸς BCy, ἰατρὸς w.—[f] περ om Ξ.

sensu: *is, quatenus hujus tantum scientiam habet, non est mirum, si, scire se et scientiam aliquam habere, norit et de se et de ceteris.* Mox in his Ὅ,τι δὲ γιγνώσκει, ταύτῃ τῇ ἐπιστήμῃ ὅπως εἴσεται; vulgo vitiose distinctum: ὅτι δὲ γιγνώσκει ταύτῃ τῇ ἐπιστήμῃ, ὅπως εἴσεται; quo perturbatur prorsus sententia. Hoc enim dicit: *quid autem sit id, quod cognoscat, illa scientia quomodo sciet?* In quibus ὅπως pro πῶς adhibitum. Conf. ad Lysid. §. 21. HEIND.

σωφροσύνῃ] Vulgo σωφροσύνη casu recto, quo retento in verbis πῶς εἴσεται deest dativus ταύτῃ. HEIND.

§. 40. ἐκ τῶνδε· εἰ μέλλει] Separavi verba ἐκ τῶνδε a sequentibus, præeunte Ficino et ipsius sermonis usu. HEIND.

II. 171. περὶ ἰατρικῆς ἄρα οἶδεν ὁ ἰατρικός,[e] ἐπειδή περ[f] ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη οὖσα τυγχάνει. Ἀληθῆ. Ὅτι μὲν δὴ ἐπιστήμην τινὰ ἔχει,[g] γνώσεται ὁ σώφρων τὸν ἰατρόν· ἐπιχειρῶν[h] δὲ δὴ[i] πεῖραν λαβεῖν ἥ τίς ἐστιν, ἄλλο τι[j] σκέψεται ὧν τινῶν; ἢ οὐ τούτῳ ὥρισται ἑκάστη ἐπιστήμη[k] μὴ μόνον ἐπιστήμη εἶναι ἀλλὰ καὶ τίς, τῷ τινῶν εἶναι; Τούτῳ μὲν οὖν.[l] Καὶ ἡ ἰατρικὴ δὴ ἑτέρα εἶναι τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ὡρίσθη τῷ τοῦ ὑγιεινοῦ εἶναι καὶ νοσώδους ἐπιστήμη. Ναί. [§. 41.] Οὐκοῦν ἐν τούτοις ἀναγκαῖον σκοπεῖν τὸν βουλόμενον ἰατρικὴν σκοπεῖν,[m] ἐν οἷς ποτ' ἔστιν. οὐ γὰρ δή που
I. i. 338. ἔν γε τοῖς ἔξω, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν. Οὐ δῆτα. Ἐν τοῖς ὑγιεινοῖς ἄρα καὶ νοσώδεσιν ἐπισκέψεται τὸν ἰατρόν, ἢ ἰατρικός ἐστιν, ὀ[n] ὀρθῶς σκοπούμενος. Ἔοικεν. Οὐκοῦν ἐν τοῖς οὕτως ἢ λεγομένοις ἢ πραττομένοις τὰ μὲν λεγόμενα, εἰ ἀληθῆ λέγεται, σκοπούμενος, τὰ δὲ πραττόμενα, εἰ ὀρθῶς πράττεται; Ἀνάγκη. Ἦ οὖν ἄνευ ἰατρικῆς δύ-

—[g] ἔχειν G.—[h] ἐπιχειρῶν add G et mg Γ.—[i] δὲ δὴ ΞΣBCGrwy, δὲ Γ, δεῖ δὴ ΑΘ, δὲ δεῖ δὴ F: δὲ δεῖ Es.—[j] ἄλλο τι ΓΘΞBCFGr: ἀλλ' ὅτι *s.—[k] ἐπιστημηι Α.—[l] δὴ F. post οὖν interpunxi cum G.—[m] τὸν βουλόμενον ἰατρικὴν σκοπεῖν om G.—

ὅτι μὲν δὴ ἐπιστήμην τινὰ ἔχει] Retinui corruptam manifesto loci hujus scripturam, ne audacter mutando magis etiam corrumperem. Cornarius quidem (Eclog. v. p. 63. ed. Fisch.) partim ex manuscripto, partim ex conjectura ita legendum putare se ait: *ὅτι μὲν δὴ ἐπιστήμην τινὰ ἔχει, γνώσεται ὁ σώφρων· τῆς δὲ ἰατρικῆς ὅπως δεῖ πεῖραν λαβεῖν, ἥτίς ἐστιν, ἄλλός τις σκέψεται τῷ ὤντινων· ἢ οὐ τούτῳ ὥρισται ἑκάστη ἐπιστήμη, μὴ μόνον ἐπιστήμη εἶναι, ἀλλὰ καί τις, τῷ τινῶν εἶναι; Ναὶ οὕτως. Τούτῳ μὲν οὖν καὶ ἡ ἰατρικὴ κ. τ. λ. quod itaque scientiam aliquam habeat, temperans cognoscet: medicinæ vero quomodo experientiam sumere oportet, quæ sit, alius quidam considerabit, ex eo, quod, quorumnam sit scientia, expendet. Aut non per hoc distincta est unaquæque scientia, quod non solum scientia sit, sed etiam quæ sit, ex eo, quod aliquorum est? Ita sane:* etc. Sic illa Latine expressit. Quam scripturam vulgata veriorem aliquanto esse liquet; an vera sit omnino, addubito. Quæ nobis occurrit sanandi loci ratio, vide an lenior sit et germanam scripturam propior: *ὅτι μὲν δὴ ἐπιστήμην τινὰ ἔχει, γνώσεται ὁ σώφρων· εἰ δὲ δεῖ πεῖραν λαβεῖν ἥτις ἐστὶν, ἄλλος τις σκέψεται τὸν ἰατρὸν, τῷ ὤντινων. Scientiam aliquam eum habere,* (sc. *τὸν ἰατρὸν*, quod facile subaudias ex antecedentibus,) *sciet temperans ille; sed si experiri oporteat, qualis sit ea, non temperans, sed alius aliquis medicum explorabit, inquirendo, quibusnam in rebus ea ars versetur.* Ita recurrit ex parte aliqua superior illa sententia §. 39. *τοσοῦτο μόνον, ὡς ἔοικε, γνώσεται (ὁ σώφρων) ὅτι ἔχει (τις) τινὰ ἐπιστήμην* etc. Nam illud *ἄλλος τις* pro *ἀλλ' ὅτι* etiam Ficinus expressit: *alius quispiam medici peritiam considerabit. σκέψεται τὸν ἰατρὸν,* ut mox *ἐν τοῖς ὑγιεινοῖς—ἐπισκέψεται τὸν ἰατρόν. τῷ ὤντινων* i. e. *τῷ σκέπτεσθαι ὤντινων ἂν εἴη ἡ τέχνη.* Denique inter *εἶναι* et *τούτῳ* excidit haud dubie asseverandi formula, neque displicet Cornarii illud *Ναὶ, οὕτως*, nisi malis *πάνυ μὲν οὖν*, a Ficino expressum: *sic prorsus, inquit.* Heind.

§. 41. *ἐν τοῖς οὕτως*] I. e. *ratione τῶν ὑγιεινῶν et νοσώδων habita.* Sed fallor aut exspectatur hic potius *τοιούτοις* vel *τούτοις* quam *τοῖς οὕτως*, quod mihi quidem fluctuat nimis. Heind.

ναιτ' ἄν τις τούτων ποτέροις[p] ἑπακολουθῆσαι; Οὐ δῆτα. Οὐδέ γε ἄλλος οὐδείς, ὡς ἔοικε, πλὴν ἰατρός, οὔτε δὴ ὁ σώφρων· ἰατρὸς γὰρ ἂν εἴη πρὸς τῇ σωφροσύνῃ. Ἔστι ταῦτα. Παντὸς ἄρα μᾶλλον, εἰ[q] ἡ σωφροσύνη ἐπιστήμης ἐπιστήμη μόνον ἐστὶ καὶ ἀνεπιστημοσύνης,[r] οὔτε ἰατρὸν διακρῖναι οἷά τε ἔσται ἐπιστάμενον τὰ[s] τῆς τέχνης ἢ μὴ ἐπιστάμενον, προσποιούμενον δὲ ἢ οἰόμενον, οὔτε ἄλλον οὐδένα τῶν ἐπισταμένων καὶ ὁτιοῦν, πλήν γε τὸν αὐτοῦ ὁμότεχνον, ὥς περ οἱ[t] ἄλλοι δημιουργοί. Φαίνεται, ἔφη. [§. 42.] Τίς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Κριτία, ὠφέλεια[u] ἡμῖν ἔτι ἂν εἴη ἀπὸ τῆς σωφροσύνης τοιαύτης οὔσης; εἰ μὲν γάρ, ὃ ἐξ ἀρχῆς ὑπετιθέμεθα, ἤδει ὁ σώφρων ἅ τε ἤδει καὶ ἃ μὴ ἤδει, τὰ μὲν ὅτι οἶδε, τὰ δ' ὅτι οὐκ οἶδε, καὶ ἄλλον ταὐτὸν[v] τοῦτο πεπονθότα ἐπισκέψασθαι οἷός τε ἦν, μεγάλως τι ἂν ἡμῖν, φαμέν, ὠφέλιμον ἦν σώφροσιν[w] εἶναι· ἀναμάρτητοι γὰρ ἂν τὸν βίον διεζῶμεν[x] αὐτοί τε [καὶ] οἱ τὴν σωφροσύνην ἔχοντες καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ὅσοι ὑφ' ἡμῶν ἤρχοντο. οὔτε γὰρ ἂν[y] αὐτοὶ ἐπεχειροῦμεν[z] πράττειν ἃ μὴ ἠπιστάμεθα,[a] ἀλλ' ἐξευρίσκοντες τοὺς ἐπισταμένους ἐκείνοις

i. i. 339.

[p] δ' om ΓG.—[q] εἰ ΑΘ.—[r] προτέροις ΑΘG.—[q] εἴη Α.—[r] post ἀνεπιστημοσύνης omisi ἐπιστήμη cum ΑΘG.—[s] τὰ...οἰόμενον om Σ.—[t] ὥσπερ ἂν οἱ rc Ξ.—[u] ὠφελία ΑΞΣBCry, ὦ φιλία w.—[v] ταυτὸν ΑΘΣGw: ταυτὸ [w]s.—[w] σώφρων Σ.—[x] ἐζῶμεν ΑΘG, διαζῶμεν w.—[y] ἂν om G.—[z] ἐπιχειροῦμεν w.—[a] ἠπιστάμεθα ΑΘΞΣBCry:

ποτέροις] *Utrisque.* Theætet. p. 145. A. Τί δή; εἰ ποτέρου τὴν ψυχὴν ἐπαινοῖ πρὸς ἀρετήν τε καὶ σοφίαν etc. de rep. vi. p. 499. C. Τούτων δὲ ὁπότερα γενέσθαι, ἢ ἀμφότερα, ὡς ἄρα ἐστὶν ἀδύνατον, ἐγὼ μὲν οὐδένα φημὶ ἔχει λόγον. Ex quo in Phileb. p. 20. E. μήτε ἐν τῷ (βίῳ) τῆς ἡδονῆς ἐνέστω φρόνησις, μήτε ἐν τῷ τῆς φρονήσεως ἡδονή. Δεῖ γάρ, εἴπερ πρότερον αὐτῶν ἐστ' ἀγαθὸν, μηδενὸς μηδὲν ἔτι προσδεῖσθαι· δεόμενον δ' ἂν φανῇ ὁπότερον, οὐκ ἔστι που τοῦτ' ἔτι τὸ ὄντως ἡμῖν ἀγαθόν, illud πρότερον sine dubio mutandum in πότερον. Heind.

τὸν αὐτοῦ ὁμότεχνον] αὐτοῦ ad sensum, ut aiunt, positum, quoniam in illo ἡ σωφροσύνη notio τοῦ σώφρονος latebat. Heind.

ὥσπερ οἱ ἄλλοι δημιουργοί] Int. οἷοιτε εἰσὶν τοὺς αὐτῶν ὁμοτέχνους διακρῖναι, ἄλλους δὲ οὔ. Heind.

§. 42. ἅτε ἤδει καὶ ἃ μὴ ἤδει] Hic cur non scriptum sit ἅτε οἶδε καὶ ἃ μὴ οἶδε, quum statim post inseratur τὰ μὲν, ὅτι οἶδε, τὰ δὲ ὅτι οὐκ οἶδε, plane non video. Conf. §. 32. et inferius §. 50. Heind. qui sic in Addend. ' Frustra scripturam h. l. tentavi. Optime habet duplex hoc ἤδει. Nam ut paullo post in verbis Ἀναμάρτητοι γὰρ—ἤρχοντο hoc ἤρχοντο accommodatum est prægresso διεζῶμεν, neque scribi debebat ἄρχονται, ita h. l. propter prius ἤδει scribendum erat utique ἅ τε ἤδει καὶ ἃ μὴ ἤδει. Nam dispar est ratio in seqq. τὰ μὲν ὅτι οἶδε etc.'

μεγάλως τι] For. μεγαλωστὶ conjuncte melius. Steph.

Suid. μεγαλωστί. πάνυ. tum Arriani locum laudat Expedit. Alexandr. iv. 21. Heind.

αὐτοί τε καὶ οἱ] Voculam καὶ vitiose intrusam audacter expunxi. Heind.

ἂν παρεδίδομεν, οὔτε[b] τοῖς ἄλλοις ἐπετρέπομεν,[c] ὧν ἤρχομεν, ἄλλο τι πράττειν ἢ ὅ τι πράττοντες ὀρθῶς ἔμελλον πράξειν· τοῦτο δ' ἦν ἂν οὗ ἐπιστήμην εἶχον. καὶ οὕτω δὴ ὑπὸ σωφροσύνης οἰκία τε[d] οἰκουμένη[e] ἔμελλε καλῶς[f] οἰκεῖσθαι, πόλις τε πολιτευομένη, καὶ ἄλλο πᾶν[g] οὗ σωφροσύνη
II. 172. ἄρχοι· ἁμαρτίας γὰρ ἐξῃρημένης,[h] ὀρθότητος δὲ ἡγουμένης ἐν πάσῃ πράξει[i] ἀναγκαῖον καλῶς καὶ εὖ πράττειν[j] τοὺς οὕτω διακειμένους, τοὺς δὲ εὖ πράττοντας εὐδαίμονας εἶναι. [§. 43.] Ἆρ' οὐχ οὕτως, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Κριτία, ἐλέγομεν περὶ σωφροσύνης, λέγοντες ὅσον ἀγαθὸν εἴη τὸ εἰδέναι ἅ τε οἶδέ τις καὶ ἃ μὴ οἶδεν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως.[k] Νῦν δέ, ἦν δ' ἐγώ, ὁρᾷς ὅτι οὐδαμοῦ ἐπιστήμη οὐδεμία τοιαύτη[l] οὖσα πέφανται. Ὁρῶ, ἔφη. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτ' ἔχει τὸ ἀγαθὸν ἣν νῦν εὑρίσκομεν σωφροσύνην οὖσαν, τὸ ἐπιστήμην ἐπίστασθαι καὶ ἀνεπιστημοσύνην,
I. i. 340. ὅτι ὁ ταύτην ἔχων, ὅ τι ἂν ἄλλο μανθάνῃ,[m] ῥᾷόν τε μαθήσεται, καὶ ἐναργέστερα πάντα αὐτῷ φανεῖται ἅτε πρὸς

ἐπιστάμεθα *s.—[b] ὃ οὔτε ΑΘG.—[c] ἐπιτρέπομεν w.—[d] τε om ΑΘG.—[e] οἰκονομουμένη ΣBCEFrwy.—[f] ἔμελλε καλῶς ΑΘG: καλῶς ἔμελλεν *s.—[g] ἄλλο τι πᾶν ΘG.—[h] διῃρημένης ΑΘ.—[i] πράξει καλῶς πράττειν Θ.—[j] καλῶς πράττειν ἀναγκαῖον Α.—[k] οὕτως...ἔφη om w.—[l] τοιαύτη οὐδεμία G.—[m] μανθάνει Gw, μανθάνοι Es.—

εὐδαίμονας εἶναι] Argumenti hujus vim positam apparet in duplici dictionis εὖ πράττειν significatu, quum vulgo sit *felicem esse*, non *recte facere*. Hoc aliaque ejusdem generis sæpius sic ansam præbuerunt sophismatis magis, quam justi syllogismi. Eodem prorsus modo Gorg. p. 507. C. πολλὴ ἀνάγκη, τὸν σώφρονα, δίκαιον ὄντα καὶ ἀνδρεῖον καὶ ὅσιον, ἀγαθὸν ἄνδρα εἶναι τελέως· τὸν δὲ ἀγαθὸν εὖ τε καὶ καλῶς πράττειν, ἃ ἂν πράττοι· τὸν δὲ εὖ πράττοντα μακάριόν τε καὶ εὐδαίμονα εἶναι· τὸν δὲ πονηρὸν καὶ κακῶς πράττοντα ἄθλιον. Conf. de rep. i. p. 354. A. ubi eandem duxit argumentationem ex duplici τοῦ εὖ ζῆν potestate. Alcib. i. §. 59. ed. Biest. Ὁ δὲ μὴ εἰδὼς οὐχ ἁμαρτήσεται; Πάνυ γε. Ἐξαμαρτάνων δὲ οὐ κακῶς πράξει ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ; Πῶς δ' οὔ; Κακῶς δὲ πράττων οὐκ ἄθλιος; Σφόδρα γε. et ibid. §. 26. ὅστις καλῶς πράττει, οὐχὶ καὶ εὖ πράττει; Ναί. Οἱ δ' εὖ πράττοντες οὐκ εὐδαίμονες; Heind.

§. 43. ἆρ' οὐχ οὕτως] Male Ficinus: *annon sic de temperantia dicebamus, dicentes* etc. Sensum vidit Cornarius vertens: *annon sic de temperantia diceremus, si proferremus* etc. Nimirum omissum est ἂν in verbis ἆρ' οὐχ οὕτως ἐλέγομεν, ut paullo ante in illis καὶ οὕτω δὴ ὑπὸ σωφροσύνης—οἰκεῖσθαι, et sæpissime alias. Atque mox verbis Νῦν δὲ—πέφανται opposita profertur sententia. Heind.

ἆρ' οὖν—τοῦτ' ἔχει τὸ ἀγαθὸν ἣν νῦν εὑρίσκομεν σωφροσύνην οὖσαν] *An igitur hanc habet utilitatem ea, quam* (qualem) *nunc deprehendimus esse, temperantia* etc. Structura eadem Gorg. p. 503. C. Εἰ ἔστι γε, ὦ Καλλίκλεις, ἣν πρότερον σὺ ἔλεγες ἀρετὴν, ἀληθής. Theætet. p. 157. E.—ἐλέγχεσθαι δοκεῖ ὃν ἄρτι διῆμεν λόγον. Phædo p. 88. D. ὁ γὰρ σφόδρα πιθανὸς ὢν, ὃν ὁ Σωκράτης ἔλεγε λόγον, νῦν εἰς ἀπιστίαν καταπέπτωκε. Et conf. ad Hipp. Maj. §. 2. Heind.

ἑκάστῳ ᾧ ἂν μανθάνῃ[n] προσκαθορῶντι τὴν ἐπιστήμην; καὶ τοὺς ἄλλους δὴ κάλλιον ἐξετάσει περὶ ὧν ἂν καὶ αὐτὸς μάθῃ,[o] οἱ δὲ ἄνευ τούτου ἐξετάζοντες ἀσθενέστερον καὶ φαυλότερον[p] τοῦτο δράσουσιν; ἆρ', ὦ φίλε, τοιαῦτ' ἄττα ἐστὶν ἃ ἀπολαυσόμεθα[q] τῆς σωφροσύνης, ἡμεῖς δὲ μεῖζόν τι βλέπομεν[r] καὶ ζητοῦμεν αὐτὸ μεῖζόν τι εἶναι ἢ ὅσον ἐστίν; Τάχα δ' ἄν, ἔφη, οὕτως ἔχοι.

Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ· ἴσως δέ γε ἡμεῖς οὐδὲν[s] χρηστὸν ἐζητήσαμεν. [§. 44.] Τεκμαίρομαι δέ,[t] ὅτι μοι[u] ἄτοπ' ἄττα καταφαίνεται περὶ σωφροσύνης, εἰ τοιοῦτόν ἐστιν. ἴδωμεν γάρ, εἰ βούλει, συγχωρήσαντες καὶ ἐπίστασθαι ἐπιστήμην δυνατὸν εἶναι [εἰδέναι], καὶ ὅ γε ἐξ ἀρχῆς ἐτιθέμεθα σωφροσύνην εἶναι, τὸ εἰδέναι ἅ τε οἶδε καὶ ἃ μὴ οἶδε,[v] μὴ ἀποστερήσωμεν ἀλλὰ δῶμεν·[w] καὶ πάντα ταῦτα[x] δόντες ἔτι[y] βέλτιον σκεψώμεθα εἰ ἄρα τι[z] καὶ ἡμᾶς ὀνήσει[a]

[n] μανθάνοι Ες.—[o] μάθοι Ες.—[p] καὶ φαυλότερον om ιω.—[q] ἀπολαυσώμεθα Θ, ἀπολαύσομεν Ες.—[r] βλέπωμεν Θ.—[s] οὐδὲ ΞΕFrs.—[t] τεκμαιρόμενοι ΑΘ.—[u] μὴ G.—[v] οἷδε μὴ om ιω.—[w] ἀλλ' ἴδωμεν ΑΘG.—[x] πάντα ταῦτα ΑΓG : ταῦτα ἅπαντα *s.—

ἡμεῖς δὲ μεῖζόν τι βλέπομεν] *Nos autem majus aliquid petimus.* βλέπειν et δοᾷν, ut *videre* apud Latinos, sæpe esse *affectare, petere, cupere*, adjuncta aliquando præpositione εἰς vel πρὸς, aliquando et omissa, accurate docuit Jensius ad Lucian. Diall. Mort. xi. §. 4. Heind.

οὐδὲ χρηστὸν] For. οὐδὲν χρηστόν. Alioqui videri posset scribendum, οὐδὲ χρηστόν τι. Steph.

οὐδὲ χρηστὸν] Valde arridebat, quod Stephanus legendum conjecit οὐδὲν χρηστὸν, itemque Cornarius, quum vertit: *nihil utile inquisivimus.* Nam in his manifesto respicit ad superiora illa μεῖζόν τι βλέπομεν, et sic inferius §. 49. δικαίως ἐμαυτὸν ἠτιώμην, ὅτι οὐδὲν χρηστὸν περὶ σωφροσύνης σκοπῶ. Veruntamen mutare non sum ausus, quum possit post χρηστὸν excidisse τι, quæ itidem Stephani est suspicio, vel potius οὐδὲν, quo adjecto bene haberet scriptura, hoc sensu: *tantum abest, ut majus quiddam et amplius quæsiverimus, ut ne utile quidem quidquam quæsiverimus.* Heind.

καὶ ἐπίστασθαι ἐπιστήμην, δυνατὸν εἶναι εἰδέναι] Hunc locum describendo corruperunt ac turbarunt adeo librarii, ut, nisi audaciore conjectura, sensum ex eo probabilem elicere nequeas. Conjeci equidem, γενέσθαι ἐπιστήμην ἐπιστήμης δυνατὸν εἶναι, καὶ ὅγε κ. τ. λ. Videtur enim Socrates hoc loco concedere id, de quo ante multum et diu egerat, et quod concesserat item p. 169. D. δυνατὸν εἶναι γενέσθαι ἐπιστήμην ἐπιστήμης. Sed hoc est ejusmodi, ut accurata antecedentis disputationis lectione intelligendum sit, argumentatione probari non possit. Εἰδέναι post εἶναι e sequenti εἶναι, τὸ εἰδέναι temere nasci potuit. Heusd.

ἐπίστασθαι—εἰδέναι] Quid hoc est, εἰδέναι ἐπίστασθαι ἐπιστήμην, *scire, se scire scientiam?* Nempe omnes, quicunque scientiam callemus, scimus nos eam callere. Absurdum hoc, neque ullo modo ferri potest istud εἰδέναι, quod originem traxisse patet ex proximo εἶναι. Illud ἐπίστασθαι ἐπιστήμην finitio est σωφροσύνης, velut paullo ante scripserat ἣν νῦν εὑρίσκομεν σωφροσύνην οὖσαν, τὸ ἐπιστήμην ἐπίστασθαι καὶ ἀνεπιστημοσύνην, estque illud idem quod ἐπιστήμη ἐπιστήμης, atque huc referuntur illa inferius §. 50. καὶγὰρ ἐπιστήμην ἐπιστήμης εἶναι ξυνεχωρήσαμεν, οὐκ ἐῶντος τοῦ λόγου οὐδὲ φάσκοντος εἶναι. Heind.

τοιοῦτον[b] ὄν. ἃ γὰρ νῦν δὴ[c] ἐλέγομεν, ὡς μέγ'[d] ἂν εἴη ἀγαθὸν ἡ σωφροσύνη, εἰ τοιοῦτον εἴη, ἡγουμένη διοικήσεως καὶ οἰκίας καὶ πόλεως, οὔ μοι δοκοῦμεν, ὦ Κριτία, καλῶς ὡμολογηκέναι. Πῶς δή; ἦ δ' ὅς. Ὅτι, ἦν δ' ἐγώ, ῥᾳδίως
I. i. 311. ὡμολογήσαμεν μέγα τι ἀγαθὸν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, εἰ ἕκαστοι ἡμῶν ἃ μὲν ἴσασι, πράττοιεν ταῦτα,[e] ἃ δὲ μὴ ἐπίσταιντο, ἄλλοις[f] παραδιδοῖεν τοῖς ἐπισταμένοις. Οὐκοῦν, ἔφη, καλῶς ὡμολογήσαμεν; Οὔ μοι δοκοῦμεν, ἦν δ' ἐγώ. Ἄτοπα λέγεις ὡς ἀληθῶς, ἔφη,[g] ὦ Σώκρατες. Νὴ τὸν κύνα, ἔφην, καὶ ἐμοί τοι[h] δοκεῖ[i] οὑτωσί.[j] ἐνταῦθα καὶ ἄρτι ἀποβλέψας ἄτοπά τ'[k] ἔφην[l] μοι προφαίνεσθαι, καὶ ὅτι φοβοίμην μὴ οὐκ ὀρθῶς σκοποῖμεν. [§. 45.] Ὡς ἀληθῶς γάρ, εἰ ὅτι μάλιστα τοιοῦτόν ἐστιν ἡ σωφροσύνη, οὐδέν μοι
II. 173. δῆλον εἶναι δοκεῖ ὅ τι ἀγαθὸν ἡμᾶς ἀπεργάζεται. Πῶς δή; ἦ δ' ὅς. λέγε, ἵνα καὶ ἡμεῖς εἰδῶμεν ὅ τι λέγεις. Οἶμαι μέν, ἦν δ' ἐγώ, ληρεῖν με· ὅμως τό γε προφαινόμενον ἀναγ-

II

[a] ἔτι om F.—[z] ἄρα τι Θ, ἄρτι Α, ἄρτι τι G: ἄρτι *s.—[a] ὀνήσειν Θ.—[b] τοιοῦτον τοιου οις ΑΘ, τοσοῦτον Ξ: τοσοῦτον *s.—[c] δὴ νῦν Ξγ.—[d] μέγ' Γ.—[e] τοιαῦτα r.—[f] ἄλλως E, ἄλλως F.—[g] ἔφη Σ.—[h] τε r.—[i] δοκεῖν ΑΘG.—[j] οὑτωσί G, οὕτως εἰ ΑΘ: οὕτως *s.—[k] libri γ'.—[l] ἔφη Θ et (?) Α.—[m] ἔφη Σ.—[n] κρεάτων Ξ.—[o] οἷα Ξ.—

τοσοῦτον] Mutandum censeo in τοιοῦτον. Iteratur enim τοιοῦτον ex antecedentibus quæ cum hoc loco proxime connexa sunt: ἴσως δέ γε ἡμεῖς οὐδὲ χρηστὸν ἐζητήσαμεν· τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι μοι ἄτοπ' ἄττα καταφαίνεται περὶ σωφροσύνης, εἰ τοιοῦτον ἔστιν· ubi legendum οὐδὲν χρηστὸν, uti p. 175. A.—ὅτι οὐδὲν χρηστὸν περὶ σωφροσύνης σκοπῶ. Cæterum pro εἰ ἄρτι καὶ ἡμᾶς ὀνήσει scribe: εἰ ἄρα τι καὶ ἡ. ὀ. Heusd.

τοσοῦτον] Memini qui mallet τοιοῦτον quam τοσοῦτον, ut statim post dicit εἰ τοιοῦτον εἴη et mox §. 45. εἰ ὅτι μάλιστα τοιοῦτόν ἐστιν ἡ σωφροσύνη. Nihilo minus placet τοσοῦτον, *tam amplum*, cui ne illud quidem εἰδέναι ἃ τε οἶδε καὶ ἃ μὴ οἶδε derogetur. Sed aliud hic mendum delituerat. Nempe vulgo scriptum est εἰ ἄρτι, in quo ἄρτι cum futuro hoc loco construi contra Phrynichi auctoritatem monet Ruhnkenius ad Lex. Tim. p. 51. Qui unus locus ne legitimæ scriptorum omnium consuetudini repugnaret, de conjectura reposui εἰ ἄρα τι. de rep. ix. p. 578. C. σκόπει δὴ εἰ ἄρα τι λέγω, et sic singulis fere in Platone paginis. Heind.

ῥᾳδίως] H. l. *temere, parum caute, ratione rei non satis perpensa.* Apolog. p. 24. C. σπουδῇ χαριεντίζεται ῥᾳδίως (*sans façon*) εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπους. Phædo p. 63. A. Τί γὰρ ἂν βουλόμενοι ἄνδρες σοφοὶ ὡς ἀληθῶς δεσπότας ἀμείνους αὐτῶν φεύγοιεν, καὶ ῥᾳδίως ἀπαλλάττοιντο αὐτῶν; de rep. ii. p. 378. A. Τὰ δὲ δὴ τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέως οὐδ' ἂν, εἰ ἦν ἀληθῆ, ᾤμην δεῖν ῥᾳδίως οὕτω λέγεσθαι πρὸς ἄφρονάς τε καὶ νέους. Conf. Hipp. Maj. §. 41. Heind.

ἐνταῦθα καὶ ἄρτι ἀποβλέψας] *Atque hic illum intuitus.* Cornar. Pessime. Imo: *huc etiam paullo respiciens.* Spectant enim hæc ad superiora illa §. 44. Τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι μοι ἄτοπ' ἄττα καταφαίνεται περὶ σωφροσύνης, εἰ τοιοῦτόν ἐστι. Heind.

§. 45. οἶμαι μὲν—ληρεῖν με] Abundat με contra legitimum Græcorum usum, ut

καῖον σκοπεῖν καὶ μὴ εἰκῇ παριέναι, εἴ τίς γε αὐτοῦ καὶ σμικρὸν κήδεται. Καλῶς γάρ, ἔφη, λέγεις. Ἄκουε δή, ἔφην,[m] τὸ ἐμὸν ὄναρ, εἴτε διὰ κεράτων[n] εἴτε δι' ἐλέφαντος ἐλήλυθεν. εἰ γὰρ ὅτι μάλιστα ἡμῶν ἄρχοι ἡ σωφροσύνη, οὖσα οἵαν[o] νῦν ὁριζόμεθα, ἄλλο τι κατὰ τὰς ἐπιστήμας ἂν πράττοιτο, καὶ οὔ τέ τις κυβερνήτης φάσκων εἶναι, ὢν δὲ οὔ, ἐξαπατῷ ἂν[p] ἡμᾶς, οὔτε ἰατρὸς οὔτε στρατηγὸς οὔτ' ἄλλος οὐδείς, προσποιούμενός τι εἰδέναι ὃ μὴ οἶδε, λανθάνοι ἄν. ἐκ δὴ τούτων οὕτως ἐχόντων ἄλλο ἂν ἡμῖν τι ξυμβαίνοι[q] ὑγιέσι τε τὰ σώματα εἶναι μᾶλλον ἢ νῦν, καὶ ἐν τῇ θα- I. i. 342.
λάττῃ κινδυνεύοντας καὶ ἐν πολέμῳ σώζεσθαι, καὶ τὰ σκεύη[r] καὶ τὴν ἀμπεχόνην καὶ ὑπόδεσιν πᾶσαν καὶ τὰ χρήματα πάντα τεχνικῶς ἡμῖν εἰργασμένα εἶναι καὶ ἄλλα πολλὰ[s] διὰ τὸ ἀληθινοῖς δημιουργοῖς[t] χρῆσθαι; [§. 46.] Εἰ δὲ βούλοιό γε, καὶ τὴν μαντικὴν[u] εἶναι ξυγχωρήσωμεν[v] ἐπιστήμην τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι, καὶ τὴν σωφροσύνην αὐτῆς[w] ἐπιστατοῦσαν τοὺς μὲν ἀλαζόνας ἀποτρέπειν, τοὺς δὲ ὡς ἀληθῶς μάντεις καθιστάναι ἡμῖν προφήτας τῶν μελλόντων. κατεσκευασμένον δὴ οὕτω τὸ ἀνθρώπινον γένος ὅτι μὲν ἐπιστημόνως ἂν πράττοι καὶ ζῴη, ἕπομαι· ἡ γὰρ σωφροσύνη φυλάττουσα οὐκ ἂν ἐῴη παρεμπίπτουσαν τὴν ἀνεπιστημο-

ν ἐξαπατᾶν ΑΘ: γρ ἐξαπατῶ· τὸ ἐξαπατῷ βέλτιον mg ΣBCr.—ᵠ συμβαίνοι Es.—ʳ σκευὴν G.—ˢ ἀλλοδαπὰ G.—ᵗ ἀληθινὸν δημιουργὸν ΑΘ, ἀληθινοῖς καὶ δημιουργοῖς EF.—ᵘ ναυτικὴν w.—ᵛ ξυγχωρήσομεν w.—ʷ αὐτοῖς G, αὐτῶν Γ.—ˣ τὰ

Sympos. ed. Wolf. p. 12. οἶμαι γάρ με παρὰ σοῦ πολλῆς καὶ καλῆς σοφίας πληρωθήσεσθαι. Heind.

τὸ ἐμὸν ὄναρ] Conf. Hom. Odyss. T. 562. sqq. Heind.

ὁριζόμεθα] For. ὡριζόμεθα. Sic infra νῦν cum præterito imperfecto ἔλεγον. Steph.

ὁριζόμεθα] Inutilis est Stephani correctio ὡριζόμεθα. Aliter esset, si scriptum legeremus νῦν δή. Heind.

ἄλλοτι κατὰ τὰς ἐπιστήμας ἂν πράττοιτο] Perperam expressit Cornarius ita: *aliud quid secundum scientias perageretur?* Ἄλλοτι h. l. est *nonne?* sensusque hic est: *nonne ea in artibus exerceatur, nonne munus suum vimque in artibus præstet?* Paullo post in verbis Ἐκ δὴ τούτων οὕτως ἐχόντων—μᾶλλον ἢ νῦν, quum non scriptum sit ἄλλοτι ἂν ἡμῖν συμβαίνοι, sed τι separatum sit ab ἄλλο, vereor, ne post συμβαίνοι exciderit ἤ. Illud ἀμπεχόνη accipiendum, ut semper, de ἱματίῳ. Heind.

§. 46. εἰ δὲ βούλοιό γε] Usitatius est εἰ δὲ βούλει. Sed sic Lysid. §. 31. Εἰ γοῦν θέλοιμεν ἐννοῆσαι τὸ ὑγιαῖνον σῶμα etc. Heind.

ξυγχωρήσωμεν] Stob. Serm. v. p. 76. συγχωρητέον. Minus bene. Idem deinde ἀληθεῖς pro ὡς ἀληθῶς, et ἐγῷμαι pro ἕπομαι. Sed significantius hic opus est vocabulum, quod subsequenti verbo μαθεῖν respondeat. Contrarium λείπεσθαι similiter adhibitum Theætet. p. 184. A. φοβοῦμαι οὖν μὴ οὔτε τὰ λεγόμενα ξυνίωμεν, τί τε διανοούμενος εἶπε, πολὺ πλέον λειπώμεθα. Heind.

σύνην ξυνεργὸν ἡμῖν εἶναι· ὅτι δ' ἐπιστημόνως ἂν[x] πράττοντες εὖ ἂν[y] πράττοιμεν καὶ εὐδαιμονοῖμεν, τοῦτο[z] δὲ οὔπω δυνάμεθα[a] μαθεῖν, ὦ φίλε Κριτία. Ἀλλὰ μέντοι, ἦ δ' ὅς, οὐ ῥᾳδίως εὑρήσεις[b] ἄλλο τι τέλος τοῦ εὖ πράττειν, ἐὰν τὸ ἐπιστημόνως ἀτιμάσῃς.[c] Σμικρὸν τοίνυν με, ἦν δ' ἐγώ, ἔτι[d] προσδίδαξον. τίνος ἐπιστημόνως λέγεις; ἢ σκυτῶν τομῆς;[e] Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. Ἀλλὰ χαλκοῦ ἐργασίας;
I. i. 343. Οὐδαμῶς. Ἀλλ' ἐρίων ἢ ξύλων ἢ ἄλλου του τῶν τοιούτων; Οὐ δῆτα. [§. 47.] Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἔτι ἐμμένομεν τῷ λόγῳ[f] τῷ εὐδαίμονα[g] εἶναι τὸν ἐπιστημόνως ζῶντα. οὗτοι γὰρ ἐπιστημόνως ζῶντες οὐχ ὁμολογοῦνται παρὰ[h] σοῦ[i] εὐδαίμονες εἶναι, ἀλλὰ περί[j] τινων ἐπιστημόνως ζώντων σὺ δοκεῖς[k] μοι ἀφορίζεσθαι τὸν[l] εὐδαίμονα. καὶ ἴσως λέγεις ὃν νῦν[m] δὴ ἐγὼ ἔλεγον, τὸν εἰδότα τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι[n]
II. 174. πάντα, τὸν μάντιν. τοῦτον ἢ ἄλλον τινὰ λέγεις; Καὶ τοῦτον ἔγωγε, ἔφη, καὶ ἄλλον. Τίνα; ἦν δ' ἐγώ. ἆρα μὴ τὸν τοιόνδε, εἴ τις πρὸς τοῖς μέλλουσι καὶ τὰ γεγονότα πάντα εἰδείη καὶ τὰ νῦν ὄντα, καὶ μηδὲν ἀγνοοῖ; θῶμεν γάρ τινα εἶναι αὐτόν. οὐ γάρ, οἶμαι, τούτου γε ἔτι[o] ἂν εἴποις[p] οὐδένα ἐπιστημονέστερον εἶναι ζῶντα.[q] Οὐ δῆτα. Τόδε[r]

ΑΘ.—[x] ἂν om pr Ξ.—[z] ταῦτα w.—[a] δυνάμεθα ΑΘGr cum pr B et corr Γ, δύναμαι ΣCiwy: δυναίμεθα *s.—[b] εὑρήσει Σ.—[c] ἀτιμάσῃς...ἐπιστημόνως om w.—[d] ἔτι om Gr.—[e] σκυτοτομῆς Α, σκυτοτομῆς Θ.—[f] λόγῳ τὸ F.—[g] εὐδαίμονια Α, εὐδαιμονία Θ.—[h] ὁμολογοῦνταί τι παρὰ F.—[i] παρά σου riwy.—[j] παρά C.—[k] εὖ δοκεῖς Bas. 2.: mei cum s εὖ δοκεῖ.—[l] ζῶντα G.—[m] νῦν om Γ.—[n] ἔπεσθαι w.—[o] γ' ἔτι corr Α.—[p] ἂν εἴποις ἔτι Γ.—[q] εἶναι ζῶντα G: ζῶντα εἶναι *s.—[r] τί δὲ G.—[s] alterum ὁμοίως

δυναίμεθα] Malim δυνάμεθα, quod Ficinus expressit et Cornarius.—ἄλλο τι τέλος—*aliam quandam perfectionem et consummationem beatæ vitæ;* perfectam enim vitæ felicitatem contineri dicit vita scienter prudenterque degenda. HEIND.

§. 47. δοκεῖ] Al. δοκεῖς. sed Fic. alteram lectionem sequitur. STEPH.

Hic pro δοκεῖ ex Bas. 2. recepi δοκεῖς, quod reponi postulant vel ipsa statim sequentia καὶ ἴσως λέγεις, ne quid dicam de sensu, qui nullus est in vulgato δοκεῖ. Quem enim in versione declaravit Cornarius: *at de aliquibus cum scientia viventibus ut felicem determinemus, æquum esse mihi videtur*, is quomodo e Græcis exeat, non video. Si sana omnino est scriptura, de quo non dubito, Platonem hoc dicere puto: *hos enim, quanquam vivunt scienter, tamen non concedis felices esse, sed de certo quodam scienter viventium genere, non de omnibus, recte mihi videris felicis nomen seorsim usurpare.* Nam ἀφορίζεσθαι τὸν εὐδαίμονα breviter dictum explico pro ἀφορισάμενος χρῆσθαι τῷ τοῦ εὐδαίμονος ὀνόματι. de legg. i. p. 643. E. Ταύτην τὴν τροφὴν ἀφορισάμενος ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὧν φαίνεται, νῦν βούλοιτ' ἂν μόνην παιδείαν προσαγορεύειν. Illud εὖ trahendum ad ἀφορίζεσθαι. Euthyphr. p. 9. C. ἐάνπερ εὖ δοκῇς λέγειν. HEIND.

δὴ ἔτι προσποθῶ, τίς αὐτὸν τῶν ἐπιστημῶν ποιεῖ εὐδαίμονα; ἢ ἅπασαι ὁμοίως;[s] Οὐδαμῶς ὁμοίως, ἔφη. Ἀλλὰ ποία μάλιστα; ἦ τί[t] οἶδε καὶ τῶν ὄντων καὶ τῶν γεγονότων καὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι; ἆρά γε ἢ τὸ πεττευτικόν; Ποῖον, ἦ δ' ὅς, πεττευτικόν; Ἀλλ' ἢ τὸ λογιστικόν; Οὐδαμῶς. Ἀλλ' ἢ τὸ ὑγιεινόν; Μᾶλλον, ἔφη. [§. 48.] Ἐκείνη[u] δ' ἣν λέγω μάλιστα, ἣν δ' ἐγώ, ἢ τί; Ἥι[v] τὸ ἀγαθόν, ἔφη, καὶ τὸ κακόν. Ὦ μιαρέ, ἔφην ἐγώ, πάλαι με περιέλκεις i. i. 344.
κύκλῳ, ἀποκρυπτόμενος ὅτι οὐ τὸ ἐπιστημόνως ἣν ζῆν τὸ εὖ πράττειν τε καὶ εὐδαιμονεῖν ποιοῦν, οὐδὲ ξυμπασῶν τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, ἀλλὰ μιᾶς οὔσης ταύτης μόνον τῆς[w] περὶ τὸ ἀγαθόν τε καὶ κακόν. ἐπεί,[x] ὦ Κριτία, εἰ θέλεις[y] ἐξελεῖν ταύτην τὴν ἐπιστήμην ἐκ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, ἧττόν τι ἡ μὲν ἰατρικὴ ὑγιαίνειν ποιήσει, ἡ δὲ σκυτικὴ ὑποδεδέσθαι, ἡ δὲ ὑφαντικὴ ἠμφιέσθαι,[z] ἡ δὲ κυβερνητικὴ κωλύσει ἐν τῇ

om G.—[t] ἤτις ry, ἥτις w, om Σ.—[u] ἐκείνην ΣEs.—[v] Ἥι om ΑΘ.—[w] τις C et mg F.—[x] ἔπειτα (omisso mox εἰ) y : καὶ ἐπεὶ Es.—[y] ἐθέλεις pr Ξ.—[z] ἀμφιέσθαι ΑΘ,

ποῖον, ἦ δ' ὅς, πεττευτικόν;] *Quem mihi narras lusum aleatorium?* Habet hæc formula negandi, frequentata Platoni, lenem quandam irrisionem. Theætet. p. 180. B. Ἀλλ' *οἶμαι, τὰ τοιαῦτα τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ σχολῆς φράζουσι*——; *Ποίοις μαθηταῖς, ὦ δαιμόνιε; οὐδὲ γίγνεται τῶν τοιούτων ἕτερος ἑτέρου μαθητής.* Conf. Hipp. Maj. §. 12. Euthyd. p. 291. A. p. 304. E. Gorg. p. 490. E. Amator. p. 132. B. Plaut. Trucul. ii. 2. 29. As. ' Mulieres volo convenire vostras. St. quas tu mulieres mihi narras? ubi musca nulla femina est in ædibus.' Heind.

ἀλλ' ἦ τὸ ὑγιεινόν; μᾶλλον, ἔφη] ' Forte *οὐ μᾶλλον, ἔφη.* vel *εἰρωνικῶς,* quod puto.' Salvinius Misc. Obs. v. ii. T. ii. p. 275. Ironiam hic præter Salvinium nemo quisquam sentiat, neque *οὐ μᾶλλον* pro *οὐδὲ τοῦτο* ex usu Platonis est. Sed optime habet *μᾶλλον.* Quidni enim affirmet Critias, sanitatis tuendæ scientiam ad felicitatem vitæ plus conferre, quam ratiocinandi vel aleatoriam? Quin etiam *μᾶλλον* necessarium videtur propter illud in seqq. *μάλιστα.* Heind.

§. 48. *ἐκείνην δ' ἣν λέγω*] Nihil hic monitum a Stephano aut Cornario, quanquam hic quidem quum vertit *illam vero, quam maxime dicis, inquam, qua quid?* pro λέγω legendum putavit λέγεις, quo magis etiam sententia hujus loci obscuratur, quæ non video quomodo sine scripturæ mutatione declarari queat. Videlicet accusativus *ἐκείνην* quo referatur, nihil habet, quem etiamsi positum putes ex tritissimo illo utriusque sermonis usu pro nominativo (v. ad Lysid. §. 40.), velut transtulit verba Ficinus: *Illa vero quam dico maxime, qua quid norim?* ne nominativus quidem unde pendeat, quidquam apparet. Totus autem sermonis tenor eo, opinor, ducit, ut Socratem putemus his verbis Critiam corrigere, quod *μᾶλλον* responderit, idque dicere: *quærere se eam scientiam, quæ non magis felices faciat, sed quæ una omnium maxime.* Atque illa ἣν λέγω *μάλιστα* spectant sine dubio ad superiora ἀλλὰ *ποία μάλιστα*; subaudiendumque *ποιεῖν εὐδαίμονα,* ut omnino in his verbis nihil deesse videatur, nisi λέγε vel εἰπὲ, hunc in modum: *illam vero dic, quam dico potissimum (facere felicem), inquam, qua quid sciat?* Heind.

οὐδὲ ξυμπασῶν τῶν ἄλλων] Sc. *ἐπιστημόνως ζῆν.* Mox καὶ, εἰπὲ pro vitioso *καὶ ἐπεὶ* cum Stephano (qui sic ' for. καὶ εἰπὲ') reposui. Heind.

θαλάττῃ ἀποθνήσκειν καὶ ἡ στρατηγικὴ ἐν πολέμῳ; Οὐδὲν ἧττον, ἔφη. Ἀλλ', ὦ φίλε Κριτία, τὸ εὖ τε[a] τούτων ἕκαστα γίγνεσθαι καὶ ὠφελίμως ἀπολελοιπὸς[b] ἡμᾶς ἔσται ταύτης ἀπούσης. Ἀληθῆ λέγεις. Οὐχ αὕτη δέ γε, ὡς ἔοικεν, ἐστὶν ἡ σωφροσύνη, ἀλλ' ἧς ἔργον ἐστὶ τὸ ὠφελεῖν ἡμᾶς. οὐ γὰρ ἐπιστημῶν γε[c] καὶ ἀνεπιστημοσυνῶν ἡ ἐπιστήμη ἐστίν, ἀλλὰ ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ. ὥστε εἰ αὐτή ἐστιν ὠφέλιμος, ἡ σωφροσύνη ἄλλο τι ἂν εἴη ἢ[e] ὠφελίμη[f] ἡμῖν. [§. 49.] Τί δ', ἦ δ' ὅς, οὐκ ἂν αὕτη[g] ὠφελοῖ; εἰ γὰρ ὅτι μάλιστα τῶν ἐπιστημῶν ἐπιστήμη ἐστὶν ἡ σωφροσύνη, ἐπιστατεῖ δὲ καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις, καὶ ταύτης δή που ἂν ἄρχουσα τῆς περὶ τἀγαθὸν ἐπιστήμης ὠφελοῖ ἂν ἡμᾶς. Ἦ καὶ ὑγιαίνειν ποιοῖ,[h] ἦν δ' ἐγώ, αὕτη, ἀλλ' οὐχ ἡ[i]
I. i. 345. ἰατρική; καὶ τἆλλα τὰ[z] τῶν τεχνῶν αὕτη ἂν ποιοῖ, καὶ οὐχὶ αἱ[j] ἄλλαι τὸ αὐτῆς ἔργον ἑκάστη; ἢ[k] οὐ πάλαι διεμαρτυρόμεθα ὅτι ἐπιστήμης μόνον ἐστὶ καὶ ἀνεπιστημοσύνης ἐπιστήμη, ἄλλου δὲ οὐδενός; οὐχ οὕτως.[l] Φαίνεταί γε. Οὐκ ἄρα ὑγιείας[m] ἔσται δημιουργός. Οὐ δῆτα. Ἄλλης
II. 175. γὰρ ἦν τέχνης ὑγίεια. ἦ[n] οὔ; Ἄλλης. Οὐδ' ἄρα ὠφελείας,[o] ὦ[p] ἑταῖρε· ἄλλη γὰρ αὖ ἀπέδομεν τοῦτο τὸ ἔργον τέχνῃ νῦν δή. ἦ γάρ; Πάνυ γε. Πῶς οὖν ὠφέλιμος[q] ἔσται ἡ σωφροσύνη, οὐδεμιᾶς ὠφελείας οὖσα δημιουργός; Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἔοικέ γε. Ὁρᾷς οὖν, ὦ Κριτία, ὡς ἐγὼ πάλαι εἰκότως ἐδεδοίκειν καὶ δικαίως ἐμαυτὸν ἠτιώμην ὅτι οὐδὲν χρηστὸν[r] περὶ σωφροσύνης σκοπῶ; οὐ γὰρ ἄν που[s] ὅ γε[t] κάλλιστον πάντων[u] ὁμολογεῖται εἶναι, τοῦτο ἡμῖν ἀνωφελὲς ἐφάνη, εἴ τι ἐμοῦ ὄφελος[v] ἦν πρὸς τὸ καλῶς ζητεῖν. [§. 50.] Νῦν δέ—πανταχῇ[w] γὰρ ἥττω-

δ

ὑφιέσθαι G : ἠμφιέσθαι...στρατηγικὴ om *w*.—[a] τε G : γε *s*.—[b] ἀπολελοιπως Α.—[c] τε *y*.—[d] ἡ G.—[e] ἢ libris deest.—[f] ὠφέλιμος F.—[g] αὐτὴ Θ, αὐτῇ Ξ.—[h] ποιοῖ ΑΓ ΘΣBCGr : ποιεῖ *s*.—[i] οὐχὶ G.—[z] τὰ om Σ.—[j] αἱ om ΓΘΣBCEFGr*ucy* et (?) Α.—[k] ἢ ΓΞ : ἦ *s*.—[l] Scribe οὕτως ;—[m] *ὑγείας* F.—[n] ἡ *ὑγίεια* G.—[o] ὠφελίας ΑΘΞΣBC *ruy*. item 9.—[p] ὦ...ὠφελείας om Σ*w*.—[q] ὠφελίμως G.—[r] χρηστὸν post σκοπῶ ponit G.—[s] πω Σ.—[t] ὅ γε] οὔτε *w*.—[u] πάντων om G.—[v] ὠφελος Α.—[w] πανταχοῦ E.

οὐχ αὕτη δέ γε—ἐστὶν ἡ σωφροσύνη—αὕτη] I. e. ἡ περὶ τὸ ἀγαθόν τε καὶ κακόν, hæc non est σωφροσύνη, sed ea est, cujus munus est nobis prodesse. Neque enim est scientia ἐπιστημῶν τε (sic scripserim) καὶ ἀνεπιστημοσυνῶν, quæ erat σωφροσύνη, sed est boni malique scientia. Heind.

μεθα, καὶ οὐ[x] δυνάμεθα εὑρεῖν[y] ἐφ' ὅτῳ ποτὲ τῶν ὄντων ὁ ὀνοματοθέτης[z] τοῦτο τοὔνομα ἔθετο, τὴν σωφροσύνην. καί τοι πολλά γε ξυγκεχωρήκαμεν οὐ ξυμβαίνον[a] ἡμῖν ἐν[b] τῷ λόγῳ. καὶ γὰρ ἐπιστήμην ἐπιστήμης εἶναι ξυνεχωρήσαμεν, οὐκ[c] ἐῶντος τοῦ λόγου οὐδὲ φάσκοντος εἶναι· καὶ ταύτῃ αὖ τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τὰ[d] τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ἔργα γιγνώσκειν ξυνεχωρήσαμεν, οὐδὲ τοῦτ' ἐῶντος τοῦ λόγου, ἵνα δὴ ἡμῖν γένοιτο[e] ὁ σώφρων ἐπιστήμων ὢν τε οἶδεν, ὅτι οἶδε,[f] καὶ ὢν μὴ οἶδεν, ὅτι οὐκ οἶδε. τοῦτο μὲν δὴ καὶ παντάπασι μεγαλοπρεπῶς ξυνεχωρήσαμεν, οὐδ' ἐπισκεψάμενοι τὸ ἀδύνατον εἶναι, ἅ τις μὴ οἶδε μηδαμῶς,[g] ταῦτα εἰδέναι ἁμῶς γέ πως·[h] ὅτι γὰρ οὐκ οἶδε, φησὶν αὐτὰ[i] εἰδέναι ἡ ἡμετέρα ὁμολογία. καί τοι, ὡς ἐγῷμαι, οὐδενὸς ὅτου οὐχὶ ἀλογώτερον τοῦτ' ἂν φανείη. ἀλλ' ὅμως οὕτως ἡμῶν εὐηθικῶν τυχοῦσα ἡ ζήτησις καὶ οὐ[j] σκληρῶν, οὐδέν τι μᾶλλον εὑρεῖν[k] δύναται τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τοσοῦτον κατεγέλασεν

i. i. 346.

—[x] οὐ ΑΘΞΣBEFGrwy: οὐδαμῆ *s.—[y] ἔχειν ΓΘΞΣBCEFGrwy.—[z] ὀνοματοθέτης ὁ ατο Crwy, νομοθέτης B: νομοθέτης *s.—[a] ξ. ΑΓΘG.—[b] ἐν om G.—[c] οὐκ...ξυνεχωρήσαμεν om G.—[d] τὰ om ΑΘ.—[e] γε οἴοιτο G, γε οιτὸ Α.—[f] ὅτι οἶδε om Σ.—[g] μηδαμῆ Es.—[h] ἀμωσγέπως ΓΣFy, ἄλλως γέπως ΑΘ: ἀμωσγέπως *s.—[i] αὐτὸς F.—

§. 50. *νῦν δὲ, πανταχῇ γὰρ ἠττώμεθα*] Nota elegantem hunc usum *τοῦ γὰρ* ex ellipsi quadam ortum. Hic quasi obscure intellectum ad *νῦν δὲ* subaudias *οὐδὲν ἐμοῦ ὄφελος*. Sympos. p. 180. C. *εἰ μὲν γὰρ εἷς ἦν ὁ Ἔρως, καλῶς ἂν εἶχε· νῦν δὲ, οὐ γάρ ἐστιν εἷς*. Conf. Apolog. p. 38. B. Lach. p. 200. E. de legg. ix. p. 875. D. et alias. Similis, sed alia tamen est ratio illa, de qua monui ad §. 11. Heind.

ὅ νομοθέτης] Sed *legum latori* hic nullus erat locus, quocirca, quod Ficinus expressit *nominum auctor*, *ὀνοματοθέτης* fidenter rescripsi, in quo genere peccatum in primis in Cratylo, ubi codex Gudianus, liber præstantissimus, ubivis fere habet *ὀνοματοθέτης* pro *νομοθέτης*, v. c. p. 388. E. quater. p. 389. D. bis, et ceteris locis. Heind.

οὐ συμβαίνοντ' ἡμῖν] *Quæ nobis ex antecedentibus non efficerentur.* Heind.

μεγαλοπρεπῶς] I. e. *cum liberalitate quadam et ambitione*, v. ad Lysid. §. 28. Heind.

ταῦτα] Male distinctum post *ταῦτα*. Imo in his *ἅ τις μὴ οἶδε μηδαμῇ, ταῦτα εἰδέναι ἀμωσγέπως* respondent sibi liquido *μηδαμῇ* et *ἀμωσγέπως* i. e. *hactenus saltem, ut sciat se ea nescire.* Igitur statim addit *ὅτι γὰρ οὐκ οἶδε φησὶν αὐτὰ εἰδέναι ἡ ἡμετέρα ὁμολογία*, quæ sic ordinanda: *ἡ ἡμετέρα γὰρ ὁμολογία φησὶν (αὐτὸν) εἰδέναι αὐτὰ, ὅτι οὐκ οἶδε, dedimus enim, eum de iis scire, se ea nescire.* Nihili ergo est, quod Stephanus conjecit *αὐτὸ* pro *αὐτὰ* illud *ὅτι* male pro pronomine accipiens. Heind.

φησὶν] Videtur *φησὶν* ad nominativum *ὁμολογία* tendere: et legendum esse *αὐτό*: ut sit sensus, 'Ex nostra enim confessione evincitur, aliquem qui quidpiam non norit, posse tamen novisse illud sibi notum non esse.' Steph.

εὐηθικ.] *εὐηθικὸς τῷ σκληρῷ* opponitur ea vi, quam sæpius *εὐήθης* habet; velut junguntur *πραότης* et *εὐήθεια*, *φιλανθρωπία* et *εὐήθεια*. vid. Wesseling. ad Herodot. iii. 140. p. 269. Heind.

τοσοῦτον κατεγέλασεν αὐτῆς, τῆς ἀλη-

αὐτῆς, ὥστε ὃ ἡμεῖς πάλαι ξυνομολογοῦντες καὶ ξυμπλάττοντες[l] ἐτιθέμεθα σωφροσύνην εἶναι, τοῦθ' ἡμῖν πάνυ ὑβριστικῶς[m] ἀνωφελὲς ὂν ἀπέφαινε. [§. 51.] Τὸ μὲν οὖν ἐμὸν καὶ ἧττον ἀγανακτῶ· ὑπὲρ δὲ σοῦ, ἢν δ' ἐγώ, ὦ Χαρμίδη, πάνυ ἀγανακτῶ, εἰ σὺ τοιοῦτος ὢν τὴν ἰδέαν καὶ[n] πρὸς τούτῳ[o] τὴν ψυχὴν σωφρονέστατος, μηδὲν ὀνήσει[p] ἀπὸ ταύτης τῆς σωφροσύνης μηδέ τί σ' ὠφελήσει ἐν τῷ βίῳ παροῦσα. ἔτι δὲ μᾶλλον ἀγανακτῶ ὑπὲρ τῆς ἐπῳδῆς,[q] ἣν παρὰ τοῦ Θρᾳκὸς ἔμαθον, εἰ μηδενὸς ἀξίου πράγματος οὖσαν αὐτὴν μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἐμάνθανον. ταῦτ' οὖν πάνυ μὲν οὖν οὐκ οἴομαι οὕτως ἔχειν, ἀλλ' ἐμὲ φαῦλον
I. i. 317. εἶναι ζητητήν, ἐπεὶ τήν γε σωφροσύνην μέγα τι ἀγαθὸν εἶναι, καὶ εἴ πέρ γε[r] ἔχεις αὐτό, μακάριον εἶναί σε. ἀλλ' ὅρα εἰ[s] ἔχεις τε[t] καὶ μηδὲν δέει[u] τῆς ἐπῳδῆς· εἰ γὰρ ἔχεις,
II. 176. μᾶλλον ἂν ἔγωγέ σοι[v] συμβουλεύσαιμι ἐμὲ μὲν λῆρον ἡγεῖσθαι εἶναι καὶ ἀδύνατον λόγῳ ὁτιοῦν ζητεῖν, σεαυτὸν δέ, ὅσῳ περ[w] σωφρονέστερος εἶ, τοσούτῳ[x] εἶναι καὶ εὐδαιμονέστερον.

Καὶ ὁ Χαρμίδης, Ἀλλὰ μὰ Δί', ἦ δ' ὅς, ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, οὐκ οἶδα οὔτ' εἰ[y] ἔχω οὔτ' εἰ μὴ ἔχω· πῶς γὰρ ἂν εἰδείην ὅ γε μηδ' ὑμεῖς οἷοί τέ ἐστε ἐξευρεῖν ὅ τί ποτ' ἔστιν, ὡς φῂς[z] σύ; ἐγὼ μέντοι οὐ πάνυ σοι πείθομαι, καὶ ἐμαυτόν, ὦ Σώκρατες, πάνυ οἶμαι δεῖσθαι τῆς ἐπῳδῆς, καὶ τό γ' ἐμὸν οὐδὲν κωλύει ἐπᾴδεσθαι ὑπὸ σοῦ ὅσαι ἡμέραι,

---

j οὐχὶ r.—k ἐρεῖν Α, αἱρεῖν Θ.—l συμπλάττοντες s.—m ὑβριστικῶς πάνυ EFs.—n καὶ om Θ.—o τοῦτο pr Γ.—p ὀνήσει G.—q ἐπῳδίας ΑΘ.—r τε ΑΘ, om pr Ξ.—s εἰ om Σ.—t τε ΑΘΞG: γε *s.—u δέει G et pr Γ: δέῃ *s.—v σοι om Σ.—w ὃς ὥσπερ ΑΘ.—x τοσοῦτο C.—y εἴ τ: ΑΘ, εἴτ' εἴ F.—z φῂς (vel φῆις) σύ ΑΓΘC

θείας] *Ita ludibrio habuit veritatem quæstio nostra,* unde mox egregie infertur illud ὑβριστικῶς. Heind.

§. 51. τὸ μὲν οὖν ἐμὸν] V. ad §. 4. καὶ ante ἧττον abundat, ut sæpius. Theag. p. 121. D. καὶ ἔλαττον. Heind.

ὑπὲρ δὲ σοῦ—σωφροσύνης] Hæc sine ulla mutatione profert Priscian. xviii. ed. Putsch. p. 1193., ubi ὄνασθαι τοῦδε καὶ τόδε καὶ ἀπὸ τοῦδε dici monet. Heind.

εἰ μηδενὸς ἀξίου πράγματος οὖσαν] I. e. σωφροσύνης. Supra §. 11. οὖ σὺ φῂς τὴν ἐπῳδὴν ἔχειν· φῂς δὲ σωφροσύνης. Ipsam autem σωφροσύνην esse οὐδὲν ἄξιον πρᾶγμα ex istis quidem, quas protulerat Critias, definitionibus, modo demonstratum a Socrate. Ita clarus erit verborum sensus, Ficino Cornarioque non satis perspectus. Heind.

λῆρον ἡγεῖσθαι] Theætet. p. 176. D. οἴονται ἀκούειν, ὅτι οὐ λῆροί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες etc. Heind.

ἕως[a] ἂν φῇς σὺ[b] ἱκανῶς ἔχειν. [§. 52.] Εἶεν. ἀλλ', ἔφη ὁ Κριτίας, ὦ Χαρμίδη, εἰ[c] δρᾷς τοῦτο, ἔμοιγ' ἔσται τοῦτο τεκμήριον ὅτι σωφρονεῖς, ἢν[d] ἐπᾴδειν παρέχῃς Σωκράτει[e] καὶ μὴ ἀπολίπῃ[f] τούτου μήτε μέγα μήτε σμικρόν. Ὡς ἀκολουθήσοντος,[g] ἔφη, καὶ μὴ ἀπολειψομένου· δεινὰ γὰρ ἂν ποιοίην, εἰ μὴ πειθοίμην σοὶ τῷ ἐπιτρόπῳ καὶ μὴ ποιοίην ἃ κελεύεις. Ἀλλὰ μήν, ἔφη, κελεύω ἔγωγε. Ποιήσω τοίνυν, ἔφη, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς ἡμέρας ἀρξάμενος. Οὗτοι, i. i. 318.
ἦν δ' ἐγώ, τί βουλεύεσθον[h] ποιεῖν; Οὐδέν, ἔφη ὁ Χαρμίδης, ἀλλὰ βεβουλεύμεθα. Βιάσει[i] ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, καὶ οὐδ' ἀνάκρισίν μοι δώσεις; Ὡς βιασομένου,[j] ἔφη, ἐπειδή περ ὅδε γε ἐπιτάττει. πρὸς ταῦτα σὺ αὖ βουλεύου ὅ τι ποιήσεις. Ἀλλ' οὐδεμία,[k] ἔφην ἐγώ, λείπεται βουλή· σοὶ γὰρ ἐπιχειροῦντι πράττειν ὁτιοῦν καὶ βιαζομένῳ οὐδεὶς οἵός τ' ἔσται ἐναντιοῦσθαι ἀνθρώπων. Μὴ τοίνυν, ἦ δ' ὅς, μηδὲ σὺ ἐναντιοῦ.[l] Οὐ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἐναντιώσομαι.

Gry: σὺ φῄς *ς.—[a] ἴσως ΑΘΣBCFrwy.—[b] σὺ φῇς ΞEFς.—[c] εἰ om ΑΓΘΣBCEG rwy et pr F.—[d] ἢν ΑΘ et corr Γ: ἵν' *ς.—[e] σωκράτη ιω.—[f] malim ἀπολείπῃ.—[g] ἀκολουθήσων Σ.—[h] βούλεσθον CEFry.—[i] βιάσει pr Γ.—[j] βιασόμενον Σ, ἰασομένου ΑΘ.—[k] οὐδεμίαν C.—[l] ἐναντίου EFG.

§. 52. ἵν' ἐπᾴδειν] Particulæ ἵνα tuendæ rationem non video. Correxi ἢν *quando*, neque in negligentiore paullo dialogi stilo offendere debet sententiæ iteratio in verbis εἰ δρᾷς τοῦτο et ἢν ἐπᾴδειν παρέχῃς Σωκράτει. Similiter Hipp. Min. fin. εἰ δὲ καὶ ὑμεῖς πλανήσεσθε οἱ σοφοί, τοῦτο ἤδη καὶ ἡμῖν δεινόν, εἰ μηδὲ παρ' ὑμᾶς ἀφικόμενοι παυσόμεθα τῆς πλάνης. Mox de formula illa μήτε μέγα, μήτε σμικρόν, Platoni admodum frequentata, vid. Bergl. ad Alciphr. p. 260. Heind.

ὡς ἀκολουθήσοντος—καὶ μὴ ἀπολειψομένου] Hic, et mox in verbis ὡς βιασομένου, subaudiendum οὕτω διανοοῦ, ut de rep. i. p. 327. C. ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε· vel οὕτως ἔχε τὴν γνώμην. Xenoph. Cyrop. i. 6. 11. ὡς οὖν ἐμοῦ, ἔφη, μηδέποτε ἀμελήσοντος τοῦ τὰ ἐπιτήδεια τοῖς στρατιώταις συμμηχανᾶσθαι, μήτε ἐν φιλίᾳ μήτε ἐν πολεμίᾳ, οὕτως ἔχε τὴν γνώμην. ii. 3. 15. ὡς οὖν ἐμοῦγε καὶ ἀγωνιουμένου, καὶ—κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὕτως γίγνωσκε. Heind.

βουλεύεσθον] Al. βούλεσθον, sed in βεβουλεύμεθα videtur repeti alterum illud verbum a Charmide, qui dicat nihil opus esse βουλεύεσθαι, quum id factum jam sit. Hæc verba ita interpretatur Fic. quasi sint interrogantis. Steph.

οὗτοι—τί βουλεύεσθον ποιεῖν;] Imperite Cornarius cum Ficinio: *quid hi facere volunt?* Verte: *Heus, quid facere inter vos agitatis?* vid. Ruhnken. ad Lex. Tim. p. 279. Ald. βούλεσθον, pessime. Alterum illud firmatur verbis seqq. ἀλλὰ βεβουλεύμεθα, neque admodum rarum est βουλεύεσθαι infinitivo junctum. Phileb. p. 35. D. βίον γὰρ εἶδός τί μοι φαίνεται βουλεύεσθαι δηλοῦν ὁ λόγος— ubi jam non præfero βούλεσθαι. p. 50. E. τανῦν δὲ ἐπὶ τὰ λοιπὰ βουλεύομαι στέλλεσθαι. Et conf. Gronov. ad Ælian. Var. H. i. 21. In libris autem alterum cum altero assidue permutatum, de quo vid. Wesseling. ad Herodot. i. 165. et vi. 85. Heind.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΘΥΦΡΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ARGUMENTUM.

Socrates cum Euthyphrone, qui parentem accusarat de homicidio, quærit et disputat de vi et natura sanctitatis, ita ut propositas ejus ab Euthyphrone definitiones refellat, ut ex iis, quæ Euthyphron ait, eliciat contraria.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ.*

§ 1. Τί νεώτερον, ὦ Σώκρατες, γέγονεν,[a] ὅτι σὺ τὰς ἐν Λυκείῳ[b] καταλιπὼν διατριβὰς ἐνθάδε νῦν διατρίβεις περὶ Steph. 1. 2. Bek. 1. i. 351.

CODICES QUATTUORDECIM,
ΑΓΕΠΤΥΒCDEHSTu.

[a] γέγονεν ὦ σώκρατες D, ab ea manu, quæ primam paginam subinde exstinctam

* ΕΥΘΥΦΡΩΝ] Dialogus hic, cum totus in Euthyphrone tentando falsisque ipsius ΤΟΥ ΌΣΙΟΥ definitionibus refellendis occupatur, ΠΕΙΡΑΣΤΙΚΟΣ ab antiquis cognominatus est. De vero autem in eo contexendo Platonis consilio, hæc in suo περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀποῤῥήτων commentario Numenius, Γράφειν ὑποτεινάμενος ὁ Πλάτων περὶ τῆς θεολογίας τῆς τῶν Ἀθηναίων, quo eam minori cum periculo reprehenderet, ἔθηκεν ἐν μὲν τῷ σχήματι τῶν Ἀθηναίων τὸν Εὐθύφρονα, ὄντα ἄνδρα ἀλαζόνα καὶ κοάλεμον—αὐτὸν δὲ τὸν Σωκράτην ἐπ' αὐτοῦ τε καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ σχήματισμῷ, ἐν ᾧ περὶ εἰωθότος ἤλεγχεν ἑκάστῳ προσομιλῶν apud Euseb. Præp. Evang. L. xiii. 5. Nostrum denique hunc, ut id obiter notem, Euthyphronem pro more suo εἰρωνικῶς laudat Socrates in Cratylo, p. 396. et alibi. Foust.

Εὐθύφρων ἢ περὶ Ὁσίου] Sic legitur etiam in Cod. Tub. neque aliter laudat dialogum hunc, præter Laertium iii. 58. Thomas Mag. in vocab. δίκη. Sed Eusebius Præp. Evang. xiii. 4. p. 650. C. Suidas in χρὴ, Scholiastes Hermogenis p. 305. Ald. Thomas Mag. ipse in vocab. θὴς, Schol. Aristoph. ad Vespp. 832. et ex eo Phavor. v. ἀφ' ἑστίας ἀρχόμενος, Scholiastes Luciani ad Pseudolog. T. ii. p. 40. Græv. Georgius Lecapenus Excerp. Gram. ap. Matthæum Lectt. Mosquenss. Vol. i. p. 77. et alii, quum eum citant, verbis utuntur fere his: ἐν τῷ Εὐθύφρονι, vel omisso Articulo, ἐν Εὐθύφρονι, vel simpliciter Εὐθύφρονι. Neque vero dubitari ullo modo potest, quin verba ἢ περὶ ὁσίου ab ipso Platone, non a Grammaticis, adjecta sint. Nam Thrasyllus apud Laert. iii. 57. cujus verba descripsit Suidas v. τετραλογία, Διπλαῖς δὲ χρῆται, inquit, ταῖς ἐπιγραφαῖς ἑκάστου τῶν βιβλίων· τῇ μὲν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος· τῇ δὲ ἀπὸ τοῦ πράγματος· et Ciceronem novimus Dialogos de Senectute et Amicitia inscripsisse duobus titulis et nominibus, quorum alterum a persona principe, quæ loquens inducitur, petitum est, alterum ab ipso librorum argumento. Sed quis negare sustineat, eum hoc quoque in genere imitatum esse Platonem suum? Et res ipsa loquitur, ἢ in titulo hujus reliquorumque Dialogorum non esse Conjunctionem διαζευκτικὴν, sed παραδιαζευκτικὴν, ut Græci Grammatici vocant, atque adeo ἐξηγητικήν. v. Etymol. M. p. 415. 50. cujus verba suum in Lexicon

τὴν τοῦ βασιλέως στοάν; οὐ γάρ που καὶ σοὶ[c] *δίκη τις οὖσα τυγχάνει πρὸς τὸν*[d] *βασιλέα ὥς περ ἐμοί.*

supplevit.—[b] λυκίῳ Υ.—[c] σοί γε ΑΓΠΨDST.—[d] τὸν om C.—[e] οὔτι corr Α.—[f] εὐ-

transtulit Phavor. v. ἦ, et Ammonius Comment. in Aristot. περὶ Ἑρμην. p. 89. Ald. et conf. Corradus Comment. in Cic. Brutum p. 4. Florent. Cæterum in editt. Ald. Bas. 1. 2. additum legitur vocabulum *πειραστικὸς*, quod nos retinuimus cum Stephano, sed assumtum dubio procul e Laertio iii. 58. add. Albinus Isagog. 5. Sed idem Stephanus in suo exemplo nomen *Εὐθύφρονος* inter Articulum *τοῦ* et vocabulum *Διαλόγου* posuit sine caussa idonea, ut particulam *καὶ* inter nomina *Εὐθύφρων* et *Σωκράτης* Joh. Patusa, qui Encyclopædiæ Philologicæ Volumen primum hoc Dialogo auxit p. 106—122. Etiam Franc. Philelphus, exemplo Platonis, Dialogum edidit sermone Latino, qui inscribitur ' Euthyphro de pietate.' Fisch.

Εὐθύφρων] Additur vulgo *ἢ περὶ ὁσίου· πειραστικός*. Sed dubitari non potest, quin hæc verba debeantur grammaticis. v. Prolegomm. ad Phileb. p. xxxiii. Stalb.

§. 1. *νεώτερον*] Bas. 1. *νεότερον·* æque vitiose, ac *Σόκρατες* in Cod. Coislin. 155. apud Montefalcon. Catal. Bibl. Coisl. p. 218. Hesych. et ex eo Phavor. *Νεώτερον, οὐ μόνον συγκριτικῶς, ἀλλὰ καὶ νέον, Ἀττικοί.* Suidas: *Νεώτερον· καινὸν—·* et: *Νεώτερος· τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ ἁπλοῦ, ἀντὶ τοῦ νέος.* recte. Nam Grammaticus Meermannianus ad calcem opusculi Gregorii de dialectis, idiomata dialecti Atticæ persequens, *Τὰ συγκριτικὰ*, inquit [p. 316.] *πολλάκις ἀντὶ ἁπλῶν λαμβάνει, νεώτερος ἀντὶ τοῦ νέος·* et ipse Gregorius p. 46. *Τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ τῶν ἁπλῶν παραλαμβάνουσι.* Quæ quidem Grammaticorum observatio confirmatur usu loquendi, ut aliorum scriptorum Atticorum, ita Platonis maxime, et Xenophontis. v. Phæd. 64. Cyrop. ii. 3. 8. ii. 4. 10. quo loco lectio Cod. Guelferb. *ἀπαρασκεύαστοι*, quam Philelphus quoque in Versione Latina expressisse videtur, glossema judicari debet: Actt. xvii. 21. et ibi Raphelius atque Kypq. Fisch.

τί νεώτερον] Protag. p. 310. B. *Μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις*; Aristoph. Avv. 254. *Δεῦρ' ἴτε πευσόμενοι τὰ νεώτερα.* Theophr. Char. viii. 1. *Μὴ λέγεταί τι καινότερον*; Actt. Apostol. xvii. 21. *Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον.* In talibus cavendum ne cum grammaticis vett. comparativum existimemus plane eandem vim habere, quam positivum, quum semper ad illud respiciatur, quod eo quo quis loquitur tempore *νέον* et habetur et vocatur. Hinc sponte patet, quando gradus absolutus locum habeat. Demosth. Philipp. i. p. 43. ed. Reisk. *Ἆρ' ὑμῖν βούλεσθε, εἰπέ μοι, περιϊόντες αὐτῶν* (i. e. *ἀλλήλων*) *πυνθάνεσθαι κατὰ τὴν ἀγοράν· λέγεταί τι καινόν*; *Γένοιτο γὰρ ἄν τι καινότερον ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ Ἀθηναίους καταπολεμῶν καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων διοικῶν*; Stalb.

ἐν Λυκείῳ] *ἓν τῶν παρ' Αθηναίοις γυμνασίων*, &c. Harpoc. et Suid. in voc. *ἀπὸ Λυκίου τοῦ Πανδίονος ἔχει τὸ ὄνομα*, Pausan. Attic. L. i. p. 33. Socrates autem in hoc aliisque gymnasiis versari solitus erat, ut cum juvenibus, quorum bono potissimum studebat, quique huc ad corpora exercenda ventitabant, colloqueretur. Hinc, paupertatem ipsius ridens, eum in Nub. v. 179. perstringit Aristophanes, tanquam qui, ut haberet unde cibum emeret, *Ἐκ τῆς παλαίστρας θοιμάτιον ὑφείλετο.* Forst.

διατριβὰς] Non de *spatiis* accipi debent cum Serrano, immo cum Ficino de *sermonibus* et *disputationibus*. Nam primo *διατρίβειν μετ' ἀλλήλων* dicuntur *ii, qui colloquuntur, et sermones habent, inter se:* vid. Phædon. 3. deinde ipse Socrates Apol. 27. *sermones et disputationes*, quibus cohortatus est cives ad virtutis studia, vocat *διατριβὰς καὶ λόγους*, ita, ut posterius nomen sit prioris interpretamentum. Solebat autem Socrates assidue versari in Lyceo, cum Sophistarum caussa, qui scholas in eo habebant, ut convinceret eorum inscitiam, tum quia adulescentes ibi semper plurimos nanciscebatur, quos sermonibus suis, vel excitaret, vel incitaret, ad virtutem. v. Æschines Socr. ii. 16. Fisch.

βασιλέως στοὰν] Novem Athenis Archontes sorte annuatim erant lecti. Ex hisce secundus *βασιλεὺς* dicebatur, qui rebus sacris judiciisque ad eas pertinentibus præerat. Porticum, quæ ab ipso nomen suum derivabat, describunt Pau-

ΣΩ. Οὔ τοι[e] δὴ Ἀθηναῖοί γε, ὦ Εὐθύφρον,[f] δίκην αὐτὴν καλοῦσιν ἀλλὰ γραφήν.

ΕΥΘ. Τί φῄς; γραφήν σέ τις, ὡς ἔοικε, γέγραπται; οὐ γάρ που[g] ἐκεῖνό γε[h] καταγνώσομαι, ὡς σύ γε[i] ἕτερον.

θύφρων pr ΑΒ, qui ita sæpe.—[g] που om ΓΠΒCEHSTu et fortasse D.—[h] γε om ΨST

sanias in Attic. L. i. p. 5. et Meursius in Attic. Lect. L. vi. c. 17. Forst.

βασιλέως στοὰν] Ita vocatur hæc porticus a Platone Theæt. 44. ab aliis dicitur *βασίλειος στοά*. Vid. Harpocr. et ex eo Suidas, h. v. et Pollux viii. 90. ix. 44. Erat ad forum, *τῇ στοᾷ τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου* finitima: et nomen habebat ab Archontum secundo, qui Βασιλεὺς dictus est, ut ejus uxor Βασίλισσα. vid. Pollux viii. 85. 90. Cognoscebantur enim ibi ab eo *αἱ τῆς ἀσεβείας δίκαι*, etiam *αἱ τοῦ φόνου δίκαι*. vid. Pollux viii. 90. Ex quo intelligitur, quare Euthyphro tum, et Socrates, versati ad istam porticum dicantur. Socrates enim a Melito accusatus erat *ἀσεβείας*, et Euthyphro volebat parenti intendere actionem homicidii. Cæterum respexisse ad hunc locum Platonis Eunapium v. Ædesii p. 60. putabat Arnaldus Varr. Conjectann. p. 415. et ut Ficinus particulam *νῦν* transtulit hinc ad sequens membrum: vertit enim locum, *quod—circa regis porticum hic versaris: neque enim caussa nunc tibi ulla est*, ut legisse videri posset *ἐνθάδε διατρίβεις*. Fisch.

οὐ γάρ που νῦν σοι δίκη] Ita Cod. Tub. pro *καί σοι* habet *καί σοί γε*. At, recepta particula *γε*, induci debere videtur particula *καί*· quod tamen puto vix fieri posse, salva sententiæ Euthyphronis elegantia. Fisch.

δίκην—ἀλλὰ γραφήν] Γραφὴ, *δημοσίου τινὸς ἐγκλήματος ὄνομα—δίκη ἰδίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων*. Harpocr. Suid. aliique. Similiter distinguit Lysias, Ed. 4to. p. 23. *οὔτε συκοφαντῶν γραφάς με ἐγράψατο, οὔτε ἰδίας δίκας ἐδικάζετο*. et itidem passim Demosthenes. Singulas *γραφῶν* species diserte enumerat J. Pollux. L. viii. c. 6. Notandum vero denique voces hasce ab optimis auctoribus, ubi minus accurate loquuntur, sæpissime confundi. Forst.

δίκην] Laudat h. l. Thomas Mag. in *δίκη*, sed ita, ut in libris plerisque pro *οὔτοι δὴ* legatur *οὐ δήπου*. male, sed errore facili. Atque Audendorpius auctor est, in Codice Leid. primo Thomæ, et Burmaniano, scriptum extare *οὔτοι δὴ*: ad quam lectionem accedit, Stoëbero auctore, etiam Cod. Paris. primi scriptura *οὗτοι δή*. Verba Grammatici, sicut in Leidensi quidem exemplo leguntur, hæc sunt: *Δίκη, ἡ ἰδία· γραφὴ, ἡ δημοσία. Πλάτων ἐν τῷ Εὐθύφρων* [l. *Εὐθύφρονι*] *ἢ περὶ ὁσίου· εἰσάγει γὰρ πρῶτον τὸν Εὐθύφρονα, δίκην τοῖς ἰδίοις* [l. *ἐπὶ τοῖς ἰδίοις*] *λέγοντα· εἶτα τὸν Σωκράτην ἐπιδιορθούμενον τὸ ὄνομα διὰ τῶν τοιούτων· Οὐ δήπου Ἀθηναῖοί γε—ἀλλὰ γραφήν*· quae verba bene explicata sunt a Pauo ad fragm. Herodian. p. 214. Scilicet in cotidiana vita *δίκη* dicta est omnis generis *caussa*, et *privata*, et *publica:* sed usus fori Attici causis privatis addixit nomen *δίκη*, *publicis* vocabulum *γραφὴ*, ita quidem, ut caussa *publica* etiam *δίκη* vocaretur, non item *privata* caussa *γραφή*. vid. Harpocrat. et ex eo Suidas, v. *γραφὴ* et *δίκη*, Pollux viii. 41. Lex. rhet. Ms. bibl. Coislin. p. 491. Herodian. p. 476. Piers. et Excerp. Gram. Georgii Lecapeni ap. Matthæum Lectt. Mosquenss. Vol. i. p. 60. cujus tamen verba jam in Lexico Phavorini v. *δίκη* edita extant. Atque hanc subtilitatem et diligentiam fori Attici Socrates, orationem Euthyphronis corrigens, sequutus esse intelligitur. Fisch.

οὐ γάρ που] Platonem scripsisse puto, *οὐ γὰρ σοῦ ἐκεῖνό γε καταγνώσομαι*. Hanc enim passim hoc verbum constructionem habet, propter præpositionem *κατὰ* eo inclusam. Occasionem autem errori præbuerit, qui valde parvo intervallo præcedit locus: quum enim ibi *οὐ γάρ που* scripsisset librarius, hic autem *οὐ γὰρ σοῦ* scribere deberet, illa verba, quorum recens adhuc erat memoria, per imprudentiam eum repetiisse dicendum fuerit. Talem omnino errorem, id est, cujus talis sit origo, paulo post esse puto, in *ὀρθῶς* pro *ὀρθός*. Steph. qui sic in Addend. 'Locum aptissimum confirmandæ illi, quam affero, emendationi, *οὐ γὰρ σοῦ ἐκεῖνό γε κατα-*

ΣΩ. Οὐ γὰρ οὖν.
ΕΥΘ. Ἀλλὰ σὲ ἄλλος;
ΣΩ. Πάνυ γε.
ΕΥΘ. Τίς οὗτος;
ΣΩ. Οὐδ' αὐτὸς πάνυ τι[j] γιγνώσκω, ὦ Εὐθύφρον, τὸν ἄνδρα· νέος γάρ τίς μοι φαίνεται καὶ ἀγνώς. ὀνομάζουσι

et pr Π.—[i] γ' Ε, om ΑΓΨS et pr Π.—[j] τι ΑΠΥBCDHSTu, τε Ψ : τοι *s.—[k] Scribe Μέλητον et hic et posthac cum ΑΓD et Venetis app. 4, 1 et 4 et corr Ξ. μέλιτον ubique u, sed ι a correctore posito. μέλητος frequens etiam in Reg. 1741 circa fol.

γνώσομαι, habes apud hunc ipsum scriptorem, T. iii. p. 19. ταῦτ' οὖν ἐμαυτοῦ μὲν αὐτὸς κατέγνωκα.'

Stephanus putabat, Platonem scripsisse σου: atque ut conjecturæ huic suæ succurreret, attulit locum e Timæo cui facile addere poterat locos similes alios: ut Apol. 12. πολλήν γέ μου κατέγνωκας ἀτυχίαν· Phædon. 65. οὐ καταγνώσομαί γέ σου, ὅπερ ἄλλων καταγιγνώσκω. At primo alia est his in locis verborum structura, quam in nostro: deinde non apparet, cur καταγνώσομαι non carere possit pronomine facile intelligendo, ut apud Xen. Memor. iv. 8. 1. et Apol. 23. præsertim quum locus, id quod Græce docti sponte sentient, non parum elegantiæ videatur amittere, si particulam που, aut deleas cum librario Cod. Tub. aut cum Stephano mutes: quippe quæ sic particulæ γὰρ comes solet addi, modestæ urbanæque diligentiæ index, *credo, opinor:* ut infra s. 4. 7. 8. 13. 15. 18. 19. Criton. 2. 4. Phædon. 2. Cratyl. 39. 43. Sympos. 20. etc. Fisch.

οὐ γὰρ ἐκεῖνό γε] Legebatur οὐ γάρ που ἐκεῖνό γε κ. Abjeci ποὺ viginti trium codicum auctoritate. Tuetur voculam Fischerus, modestæ urbanæque diligentiæ indicem appellans. Verum enim ista quidem nulla est urbanitas, qua de aliorum virtutibus laudibusque loquimur dubitanter coram ipsis, quod faceret Euthyphro, si uteretur particula, quæ prodit animi quandam dubitationem. Alius generis sunt, quæ infra p. 13. A. attinguntur. Sed Cod. Bodl. summæ auctoritatis liber, ex correct. οὔ τι γάρ που ἐκεῖνό γε, quod si plurium librorum testimonio confirmatum esset, non dubitassem in ordinem recipere. Stalb.

σύ γε ἕτερον] Cod. Tub. σὺ ἕτερον. Particula γε facile potuit a librario omitti ob similitudinem primæ sequentis vocabuli syllabæ. Fisch.

πάνυ τι] τοι legitur in omnibus libris editis, etiam in Cod. Tub. quae scriptura si sana est, Plato existimandus est usus esse hoc loco hyperbato. nam τοι referri deberet ad οὐδέ. At ego Platonem scripsisse suspicor πάνυ τι. nam primo series sermonis non omnino requirit adversandi particulam: unde etiam Ficinus vertit, *nec ipse quidem—hunc virum satis agnosco:* deinde pronomen τι eleganter, minuendi caussa, additur, ut aliis adverbiis, ita maxime adverbio πάνυ, ita, ut πάνυ τι sit Lat. *magnopere:* vid. Cratyl. 42. denique manus librariorum innumeris hujusmodi locis τι perperam mutarunt in τοι. Sic Apol. 22. Ald. edidit σχεδόν τοι pro σχεδόν τι· apud Xen. Cyrop. ii. 4. 8. pro οὐδέν τι, quæ est Junt. Ald. etiam Cod. Guelf. et Altorf. lectio, Stephanus, et post eum alii, male reposuerunt οὐδέν τοι· qui idem Stephanus Cyrop. i. 1. 1. e scriptura Ald. vitiosa πάντι non debebat effingere πάντη, verum πάνυ τι, quod est in Cod. Altorf. et Guelf. pro quo tamen librarius Codicis, quo Junta usus est, inepte scripserat πάνυ τοι, ut Cyrop. i. 6. 18. Nam etsi etiam ibi in Ald. et Cod. Brem. scriptum est πάνυ τοι· tamen dubitari non potest, quin Hutchinsonus recte rescripserit πάνυ τι· quam scripturam auctoritas Cod. Altorf. et Guelf. plane confirmat. Reposuimus igitur h. l. τι pro τοι. Fisch.

ἀγνὼς] Hesychius: Ἀγνός· καθαρὸς, ἢ ἄγνωστος. Conjunxit scilicet homo interpretamenta duorum verborum, et scriptura, et potestate, diversorum. nam ἁγνὸς est καθαρὸς, sed ἀγνὼς idem valet, quod ἄγνωστος *ignotus.* v. Pollux iii. 66. Est vocabulum Homericum: vid. Odys. ε'. 79. sed quo tamen, præter Platonem, usus est Xenophon Hellenic. i. 6. 4. etiam Pausanias iv. 12. p. 310. uterque ei adjunxit dativum personæ. Fisch.

μέντοι αὐτόν, ὡς ἐγῷμαι, Μέλιτον.[k] ἔστι δὲ τὸν δῆμον[l] Πιτθεύς, εἴ τιν' ἐν[m] νῷ ἔχεις Πιτθέα Μέλιτον, οἷον τετανότριχα καὶ οὐ πάνυ εὐγένειον, ἐπίγρυπον δέ. 1. i. 352.

247. neque aliter Andocid. p. Reisk. 7. codd. Cripps. et Laurent.—[l] τῶν δήμων τὸν δῆμον
ΑΕΤ, τῶν δήμων C et rc B.—[m] ἐν om ΑΓΠΥΨBCDEHSTu.—[n] δή om ΨDS.—[o] ὡς

Μέλιτον] De nomine hominis, indignissimi sane, cujus memoria ad posteritatem proderetur, magnæ gravesque dubitationes coortæ sunt. Cod. Bodl. enim, aliique optimæ notæ libri, constanter scriptum exhibent Μέλητος, quod cum etiam apud Aristophanem, v. Dobræum ad Ran. 1337. et Oratores Atticos passim reperiatur, nihil profecto præter receptæ scripturæ consuetudinem impedire videtur, quo minus ubique restituamus. Etenim quod vulgaris forma Μέλιτος penultimam syllabam habet longam, id adeo singulare est, ut vel eo fides ipsius magnopere suspecta reddatur. Stalb.

Πιτθεὺς] Δῆμος τῆς Κεκροπίδος ἡ Πιτθίς, Harpocr. et exinde Suid. At Stephanus de Urbibus et Populis pagum hunc Πίθον vocat, subditque, τῶν πίθων αὐτόθι γενομένων, eum nomen suum exinde derivasse. Similiterque Proclus in Hesiod. Opp. 423. scribit, τὸν δὲ τῶν Πιθέων δῆμον διὰ τοῦτο οὕτως ὀνομάσαι [ὠνομάσθαι Fischer.] δίοτι τῶν πίθων ἐπενοήσαντο τὴν πλάσιν. Unde Meursius in Lib. de Pop. Atticæ, Valesius in sua Harpocrationis editione, aliique corrigenda censent veterum loca, quæ Πιτθὶς aut Πιτθεὺς habent. Quam denique emendationem luculentissime confirmat Marmor antiquum, uti notavit Taylorus, Not. ad Demosth. contra Midiam, §. 14. Forst.

Harpocratio: Πιτθεύς· δῆμος τῆς Κεκροπίδος ἡ Πιτθίς· quæ ejus verba, et Suidas descripsit, et Phavorinus: quorum tamen in libris post Πιτθεὺς insertus extat Genitivus Πιτθέως. Neque aliter scriptum hoc nomen legitur, non solum in libris Platonis omnibus, atque adeo in Cod. Tub. sed etiam in libris Laertii ii. 40. et Athenæi vi. 6. p. 234. F. ad quam scripturam accedit scriptura Πιτεὺς, quam exhibent libri Isæi Orat. 7. p. 511. Hanov. At non dubito, quin ratio Meursii valere debeat. Fisch.

De scriptura vocis v. Buttmann. ad Demosthen. Midian. p. 41. Stalb.

τιν' ἐν νῷ] Cod. Tub. habet τινα νῷ· librarii scilicet errore. Fisch.

εἴ τιν' ἐν νῷ ἔχεις] Id vereor ut librorum manu scriptorum auctoritate nitatur, quandoquidem de viginti octo codicibus a Bekkero, Bastio, Furia, aliis, diligenter comparatis non nisi unus ἐν tuetur. Equidem quum neque ratione neque exemplo destitutam putem illam præpositionis omissionem, codicibus obtemperare non dubitavi. Etenim formula ἐν νῷ ἔχειν duplicem habet usum, ut vel *in animo habere, cogitare aliquid*, vel *mente tenere, cognitum habere, novisse, meminisse aliquid*, significet. Illud ubi indicatur, præpositio nusquam neque potest omitti, neque omissa esse reperitur: sin hoc, ea ponatur an omittatur perinde esse videtur. De Republ. vi. p. 490. A. Ἡγεῖτο δὲ αὐτῷ, εἰ νῷ ἔχεις, πρῶτον μὲν ἀλήθεια κ. τ. λ. ubi Stephanus scribi jubebat εἰ ἐν νῷ ἔχεις, quem non debebant sequi editores recentiores. Stalb.

τετανότριχα] Notavit hoc vocabulum Pollux ii. 23. cujus interpretes non minus, quam in Thesauro Stephanus, munire illud auctoritate Platonis poterant. Gloss. vett. τετανόθριξ, *prolixus*: h. e. *is, cui est capillus prolixus*, coma promissa. Vulcanius reponendum censebat *prolicinus*. Ego vero malim intelligere *coma*, vel *comam*, quum non ignorem, in Glossariis illis sæpe unam tantum glossarum compositarum partem, nempe reconditiorem, Latine exponi: ut Κόκκος σίτου, *granum*: Ὅταν φωνεῖ [f. φωνῇ] βάτραχος, *quasat*: Πτῶσις μεγάλη, *ruina*. Fisch.

τετανότριχα] Quod facies Meliti describitur, non sine idonea caussa fieri existimandum est. Etenim τετανότριχες, h. e. *homines comæ promissæ et prolixæ*, habebantur molles, delicatuli, effeminati, de qua re dixerunt Salmasius de Cæsarie Virorum, et Junius de Coma c. 4. Stalb.

καὶ οὐ πάνυ εὐγένειον, ἐ. δ.] Ficinus vertit, *prolixis defluisque capillis, aquilino et gibboso naso, barbaque rara*. An legit τετανότριχα, ἐπίγρυπον δὲ καὶ πάνυ εὐγένειον. Nam εὐγένειος est *bene barbatus*, qui etiam βαθυγένειος vocatur. Utrumque vocabulum notavit Pollux ii. 88. sed neutri, neque interpretes ejus, neque Stephanus, auctoritatem ullo scrip-

ΕΤΘ. Οὐκ ἐννοῶ, ὦ Σώκρατες. ἀλλὰ δὴ[n] τίνα γραφήν σε γέγραπται;

ΣΩ. Ἦν τινα; οὐκ ἀγεννῆ, ὡς[o] ἔμοιγε δοκεῖ· τὸ γὰρ νέον ὄντα τοσοῦτον[p] πρᾶγμα ἐγνωκέναι οὐ φαῦλόν ἐστιν. ἐκεῖνος γάρ, ὥς φησιν, οἶδε τίνα τρόπον[q] οἱ νέοι διαφθείρονται καὶ τίνες οἱ διαφθείροντες αὐτούς. καὶ κινδυνεύει σοφός τις εἶναι, καὶ τὴν ἐμὴν ἀμαθίαν κατιδὼν ὡς διαφθείροντος τοὺς ἡλικιώτας αὐτοῦ, ἔρχεται κατηγορήσων μου, ὡς περ[r] πρὸς μητέρα, πρὸς τὴν πόλιν. καὶ φαίνεταί μοι τῶν πολιτικῶν

add ΨBCDEHSu et rc Π.—[p] τοσοῦτο Ψ.—[q] τρόπον om Ψ.—[r] περ om T et pr Π.—

toris alicujus loco conciliarunt. Fisch.

ἐπίγρυπον] Idem est, quod *γρυπὸς*, h. e. *ὁ ἐπικεκαμμένην ἔχων τὴν ῥῖνα*, interprete Etymologo M. *is, cui est nasus aduncus* s. *aquilinus*. Fisch.

ἐπίγρυπος] Sic vocatur Euthyphro, ut indicetur hominis arrogantia atque in disputando pertinacia v. de Republ. v. p. 474. C. Olympiodorus in Alcibiad. ii. p. 153. seq. ed. Creuzeri. Stalb.

ἤντινα] Si post *ἤντινα* omittas interrogationis notam (ut in Basil. edit. omissa est) erit hic solœcismus, *ἤντινα οὐκ ἀγεννῆ ἔμοιγε δοκεῖ*, pro *ἥτις οὐκ ἀγεννὴς ἔμοιγε δοκεῖ*. At vero *ἤντινα*; nihil vetat dici pro *ἐρωτᾷς ἤντινα*; Steph.

In Bas. 1. 2. verba, operarum scilicet incuria, ita distincta leguntur, *ἤντινα, οὐκ ἀγεννῆ* —. id quod Stephani caussa monere visum est, qui ait, in edit. Bas. post *ἤντινα* interrogationis notam omissam esse, quasi ibi legeretur *ἤντινα οὐκ ἀγεννῆ*. Fisch.

ἀγεννῆ] Ita recte legitur in libris editis. In prima quidem editione perperam ab operis scribi jusseramus *ἀγενῆ*. Nam *δίκη οὐκ ἀγεννὴς* est *caussa, quæ arguit hominem maximi ingenii et animi*. est enim *λιτότης*, ut mox *οὐ φαῦλόν ἐστιν haud parvum et contemnendum putari debet*, h. e. ingenii maximi argumentum est. *Ἀγενὴς* autem semper ad *natales* et *genus* refertur, opponiturque *τῷ γενναίῳ*. vid. Alcib. i. p. 431. D. Francof. Librarii tamen multis in locis peccarunt hoc in genere, quia ratio scribendi antiqua non duplicavit Consonantes. v. Dorvillius ad Charit. p. 310. Sic ap. Polluc. i. 158. pro *ἀγενεῖς* in Cod. Jungermani scriptum erat rectius *ἀγεννεῖς*· neque ap. Xen. Cyrop. ii. 3. 4. *ἀγεννεῖ* mutari debebat in *ἀγενεῖ*. Sed eandem ob caussam vocabulum *γενικὸς* in libris antiquis sæpe locum vocabuli *γεννικὸς* occupavit. v. Hemsterhus. ad Lucian. To. i. p. 9. Fisch.

ἀγεννῆ] *Ἀγεννῆ* an *ἀγενῆ* scribendum sit, ambigunt Astius ad Polit. p. 586. et Buttmannus ad Alcib. i. p. 120. sq. Equidem sive de indole sermo sit sive de genere, *ἀγεννὴς* scribendum puto: certe libri manu scripti Platonis eam formam ubique tuentur. Stalb.

μου] Abest ab Ald. Bas. 1. Morel. Forst.

Sed etiam Ficinus pronomen expressit in Versione Latina. Fisch.

ὥσπερ] Cod. Tub. habet *ὡς*. nam *περ* facile negligi potuit a librario ob sequentis vocabuli similitudinem. Fisch.

πρὸς τὴν πόλιν] Alterum *πρὸς* omittunt duo libri manu scripti delerique jubet Schæferus ad Dionys. de Composit. Verbor. p. 328. Solent enim Græci in comparationibus, quando id, quocum aliquid comparatur, primum locum occupat, rei comparatæ non præmittere præpositionem, sed eam ita reticere, ut ex antecedentibus intelligenda sit. De Republ. viii. p. 545. E. *Ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας* i. e. *ὡς πρὸς παῖδας πρὸς ἡμᾶς παιζούσας*. Legg. x. 905. B. *Ὡς ἐν κατόπτροις αὐτῶν ταῖς πράξεσιν ἡγήσω καθεωρακέναι τὴν πάντων ἀγέλειαν θεῶν*. Obtinuit autem hæc loquendi consuetudo adeo, ut propemodum legitima haberi debeat. v. Dorvillium ad Chariton. p. 283. 519. Schæferum ad Julianum Præfat. p. xx. et ad Dionysium l. c. Neque tamen plane desunt iteratæ præpositionis exempla. Ita Phædr. p. 250. D. *Ὥς περ δὲ ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἐρῶντι ἑαυτὸν ὁρῶν λέληθε*. De Republ. p. 553. A. *Ὅταν*

μόνος ἄρχεσθαι ὀρθῶς· ὀρθῶς γάρ ἐστι τῶν νέων πρῶτον ἐπι-

αὐτοῦ παῖς γενόμενος—αὐτὸν ἤδη ἐξαίφνης πταίσαντα ὥς περ πρὸς ἔρματι πρὸς τῇ πόλει. Phæd. p. 67. C. Nec dissimile videtur illud Aristophanis Nubb. v. 940. Τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὠφθαλμὼ κεντούμενος ὥς περ ὑπ' ἀθρηνῶν ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται. Quæ quum ita sint, non vereor, ne quis male hoc loco retentam dicat præpositionem, præsertim tot librorum auctoritate confirmatam. Atque ipse Schæferus postea in obss. ad Gregor. Corinth. p. 394. sententiam suam retractavit. STALB.

ὀρθῶς] Pro ὀρθῶς, posteriore loco, non dubito quin scribendum sit ὀρθόν. Sic enim et alibi Plato dicit ὀρθόν ἐστι, sequente infinitivo, de eo quod facere vel dicere rationi consentaneum est. Quod si quis, illud adverbium retinere volens, cum infinitivo ἐπιμεληθῆναι jungendum censeret, quam huic loco aptam significationem invenire verbo ἐστὶ posset? Errorem autem cujus similis vel potius eadem est origo, indicavi modo in prima annotatione. STEPH.

Mudgius Britanus conjiciebat ὀρθῶς γὰρ ἔχει· quam viri docti conjecturam olim quidem ostendimus nobis quoque arridere: nam etiam infra c. 10. Plato dixit ὀρθῶς ἔχει ἐπεξιέναι—. Nunc vero fatemur, nobis neutram emendationem, neque Stephanianam, neque Mudgianam, probari. Quidni enim recte dictum sit, linguæque legibus accommodate, ὀρθῶς ἔστιν ἐπιμεληθῆναι, h. e. *recte curatur: recte hoc agitur?* Nam sensus est, *videtur mihi eorum, qui in rep. versantur, solus curam reip. ejusque salutis inde ordiri, unde eam ordiri oportet: recte enim primum hoc agitur, ut juvenes sint quam optimi.* Cæterum Georgius Lecapenus, ut doceret, φαίνεται cum Infinitivo idem esse, quod δοκεῖ, laudavit hunc locum Platonis in Exc. Gram. apud Matthæum d. l. p. 78. cujus verba etiam in Lexico Phavorini v. φαίνεται leguntur: sed libri utriusque Grammatici habent ὀρθῶς ἄρχεσθαι. FISCH.

ἄρχεσθαι ὀρθῶς· ὀρθῶς γάρ ἐστι] Hanc formam contra Stephanum et Mudgium defendamus. Ad confirmandum hunc usum duo attulisse exempla sufficiat. Cratyl. 388. C. Ὑφαντικὸς μὲν ἄρα κερκίδι καλῶς κεχρήσεται· καλῶς δ' ἐστὶν ὑφαντικῶς. Alterum ex incerti quidem, sed antiqui tamen, auctoris dialogo qui Hipparchus inscribitur, p. 227. C. εἴ τις ὦ Σώκρατες, οἶμαι, ὀρθῶς λαμβάνοι τὸν φιλοκερδῆ· ὀρθῶς δ' ἐστὶ τοῦτον ἡγεῖσθαι φιλοκερδῆ, ὃς ἂν κ. λ. Vulgatam lectionem habet item Cod. Ms. Bibliothec. Cæsar. Vindob. cujus collationem habuit Ruhnkenius. Quod ad loci sententiam, universe statuebat Plato, ὡς εὖ μὲν τραφέντων καὶ τρεφομένων τῶν νέων, πάντα ἡμῖν κατ' ὀρθὸν πλεῖ, uti loquitur Legg. vii. 813. D. Similiter Diotogenes Pythagoreus apud Stob. p. 249. Τίς οὖν ἀρχὰ πολιτείας ἀπάσης; νέων τροφά· οὐ γὰρ μήποκα τὸν καρπὸν ὀνασηφόρον ἄμπελοι γεννήσωνται μὴ φυτοτροφηθεῖσαι καλῶς· Cæterum præter Theag. p. 120. et Lach. 179. A. conferri potest præclarus locus Legg. vi. 765. E. Παντὸς γὰρ δὴ φυτοῦ ἡ πρώτη βλάστη καλῶς ὁρμηθεῖσα πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐτοῦ φύσεως, κυριωτάτη τέλος ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον, τῶν τε ἄλλων φυτῶν καὶ τῶν ζώων ἡμέρων καὶ ἀγρίων καὶ ἀνθρώπων·—πρῶτον δὲ ἄρξασθαι χρεὼν τὸν μέλλοντα αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι καλῶς. HEUSD.

ὀρθῶς γάρ ἐστι] Astius in commentariis ad Politiam p. 372. ὀρθῶς ad antecedentia referendum putat, ut sensus hic sit: *Nam recte* (intell. *incipere rei civilis administrationem*) *est juvenum primo curam suscipere* etc. Horum nihil est, quod probari ullo modo queat. Nam quam Astius iniit verborum explicandorum rationem, ea, quum nunc non definiendum sit, qua in re cernatur rei publicæ sapienter administrandæ initium et veluti fundamentum, sed potius rationes afferri debeant judicii antea de Melito propositi, ab hujus loci natura videtur abhorrere. Stephani autem et Mudgii suspiciones vanæ sunt atque supervacaneæ. Tenendum est enim, verbum εἶναι, ut Lat. *esse*, ubi non simplicem habet verbi substantivi, quod grammatici dicunt, potestatem, sed status etiam et conditionis notionem comprehendit, sæpissime cum adverbiis solere conjungi. Verte, *nam ea rectissima ratio est, ut primo juvenibus consulatur* etc. Cratyl. p. 386. D. Δοκεῖ πάντα πᾶσιν ὁμοίως εἶναι. Arist. Pac. 118. Ἔστι τι τῶνδ' ἐτόμως; Ovid. Trist. iv. 8. 5. sqq. 'Nunc erat, ut posito deberem fine laborum Vivere, me nullo sollicitante metu, Quæque meæ semper placuerunt otia menti, Carpere et in studiis *molliter esse* meis.' Cfr. Schæfer. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 76. Matthiæ Gr. Gr. §. 308. coll. 604. et Erfurdt. ad Sophocl. Antig. 633. atque de Latinis Ruddimanni Institutt. Grammat.

μεληθῆναι ὅπως[s] ἔσονται ὅτι ἄριστοι, ὥς περ γεωργὸν ἀγαθὸν τῶν νέων φυτῶν εἰκὸς πρῶτον ἐπιμεληθῆναι, μετὰ δὲ τοῦτο
1. 3. καὶ τῶν ἄλλων. καὶ δὴ καὶ Μέλητος ἴσως πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἐκκαθαίρει τοὺς τῶν νέων τὰς βλάστας διαφθείροντας, ὥς φησιν· ἔπειτα μετὰ τοῦτο δῆλον ὅτι[t] τῶν πρεσβυτέρων ἐπιμεληθεὶς πλείστων καὶ μεγίστων ἀγαθῶν αἴτιος τῇ πόλει γενήσεται, ὥς γε[u] τὸ[v] εἰκὸς ξυμβῆναι[w] ἐκ τοιαύτης ἀρχῆς ἀρξαμένῳ.

§. 2. ΕΥΘ. Βουλοίμην ἄν, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ὀῤῥωδῶ μὴ τοὐναντίον γένηται·[x] ἀτεχνῶς γάρ μοι δοκεῖ ἀφ' ἑστίας

[s] ὅπως...ἐπιμεληθῆναι om pr Υ.—[t] δῆλον ὅτι Α : δηλονότι *s.—[u] ὥσγε ΑΓΞΠΥBD HTu et corr E : ὥστε *s.—[v] τὸ om Ψ, τῳ corr u.—[w] ξ. ΓΠΨBCDHSu.—[x] γενήσε-

Lat. T. ii. p. 305. not. 2. ed. Lips. Vide infra p. 5. E. Stalb.

ἐκκαθαίρει τοὺς τῶν νέων τὰς βλάστας διαφθείροντας] Usus est verbo ἐκκαθαίρειν, et τῶν νέων τὰς βλάστας per periphrasin dixit pro τοὺς νέους, ut maneret in metaphora. Nam ἐκκαθαίρειν est *cruncare*, etiam *frondium et ligni inutilis cædem facere: βλάσται* autem, ut βλάστοι, et βλαστήματα, intelliguntur *surculi, virgulta, germina.* Theæt. p. 167. B. Καὶ τοὺς σοφοὺς—πολλοῦ δέω βατράχους λέγειν, ἀλλὰ κατὰ μὲν σώματα ἰατροὺς λέγω, κατὰ δὲ φυτὰ γεωργούς κ. τ. λ. Eadem comparatione utitur Legg. vi. p. 765. E. Stalb.

δῆλον ὅτι] Cum libris Bodl. Vat. Vindob. al. scripsi, quod ubique in Platone restituimus libris manu scriptis suffragantibus. Disjunxisse Atticos has voculas, Dobræus ad Aristoph. Plut. v. 48. colligi posse putat vel e loco Alexidis ap. Athen. iv. p. 386. B. C. καὶ κάπνην ἔχοι; B. δῆλον ὅτι. A. μή μοι δῆλον. Ita enim recte personas distinxisse videtur vir doctus. Ceterum tirones animadvertant ironiam quæ inest in verbis appositis τοὺς τ. ν. τὰς βλ. διαφθείροντας. Apolog. Socr. p. 34. A. Ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον εὑρήσετε, πάντας ἐμοὶ βοηθεῖν ἑτοίμους τῷ διαφθείροντι, τῷ κακὰ ἐργαζομένῳ τοὺς οἰκείους αὐτῶν. Criton. p. 51. A. Καὶ σὺ—φήσεις ταῦτα ποιῶν δίκαια πράττειν, ὁ τῇ ἀληθείᾳ τῆς ἀρετῆς ἐπιμελόμενος; Plura exempla ejusmodi appositionis harum rerum curiosi invenient in Valckenarii commentariis ad Euripidis Phœniss. p. 552. Stalb.

ὥς γε] Ald. Bas. 1. 2. Steph. Forst. ὥστε· sed jam Mudgius vidit reponendum esse ὥς γε· cui ejus auctoritati nunc non dubitavimus parere, quia in Cod. Tub. diserte ita scriptum invenimus. Etiam Ficinus eandem videtur lectionem sequutus esse; vertit enim, *ut consentaneum est eum facere, qui principium hujusmodi dedit.* Ipse loci sensus et ingenium linguæ hanc emendationem confirmant. Cæterum pro τὸ εἰκὸς Patusa edidit simpliciter εἰκός· et nos verba ἔπειτα μετὰ τοῦτο nota incisi diremimus, ne quis forte opinaretur, verba μετὰ τοῦτο δηλονότι, ut glossema, e margine migrasse in ordinem. Fisch.

§. 2. βουλοίμην] Hæc ῥῆσις, inde a verbo βουλοίμην usque ad verba νομίζοντα ἐγράψατο, extat apud Stobæum Ecll. Ethth. iv. p. 57. Gesn. Sed pro οὕτω γ' legitur ibi οὕτως, et με ποιητὴν εἶναι pro ποιητὴν εἶναι με· ut in exemplo Veneto, a Victore Trincavello a. 1536. curato, c. 2. B. 7. b. in quo præterea scriptum extat ποιοῦντας ἔφης ἰδία φθείρειν. Librarius scilicet Codicis, quo Trincavellus usus est, verba, quæ sejungenda erant, perperam conjunxerat. Fisch.

ὀῤῥωδῶ] Mœris: Ὀῤῥωδεῖν, Ἀττικῶς· φοβεῖσθαι, ἢ ἀθυμεῖν, Ἑλληνικῶς. Harpocratio: Ὀῤῥοδεῖν (sic scriptum est etiam in Cod. Dorvil. Aristoph. Plut. 122.) ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι·—ὀῤῥωδία γὰρ τὸ δέος (Eurip. Phœniss. 1398.)—. Gloss. vett. Ὀῤῥωδῶ, τὸ φοβοῦμαι, *horresco.* v. Foesius Lex. Hip. h. v. Fisch.

ὀῤῥωδῶ] Originem et usum verbi uberius illustrant Spanhemius ad Aristoph. Plut. v. 122. et Valckenarius ad Ammonium p. 36. sq. Stalb.

ἀτέχνως] Timæus Gloss. Plat. Ἀτεχνῶς ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς—. Schol. Augustanus: Ἀτεχνῶς· παντελῶς, ἁπλῶς, ἢ καθάπαξ, ἢ τελέως· οἱ δὲ ἐν ἴσῳ τῷ ὄντι

ἄρχεσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν,[y] ἐπιχειρῶν ἀδικεῖν σέ. καί μοι λέγε, τί καὶ ποιοῦντά σέ φησι διαφθείρειν[z] τοὺς νέους; I. i. 353.

ΣΩ. Ἄτοπα, ὦ θαυμάσιε, ὡς οὕτω γ' ἀκοῦσαι.[a] φησὶ γάρ με ποιητὴν εἶναι[b] θεῶν, καὶ ὡς καινοὺς ποιοῦντα θεούς, τοὺς δ' ἀρχαίους οὐ νομίζοντα ἐγράψατο[c] τούτων αὐτῶν ἕνεκα, ὥς φησιν.

ται ΦDS.—[y] τῇ πόλει Ψ.—[z] διαφθεῖραι ΨS.—[a] οὕτως ἀκοῦσαι DS.—[b] γάρ με ποιητὴν εἶναι ΑΓΠΨDST: γὰρ ποιητὴν εἶναί με *s.—[c] ἐγράψατο om Γ.—[d] διαβαλὼν

καὶ ἀληθείᾳ· οἱ δὲ δηλοῦν τὸ πρᾶγμα πᾶν, καὶ καθόλου τὴν ἀλήθειαν. Eadem fere verba leguntur in Etymol. M. v. ἀτεχνῶς. Fisch.

ἀτέχνως] Ammonius p. 26. Ἀτέχνως καὶ Ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἁμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καὶ ἀδόλως καὶ καθόλου. Similia docent Schol. ad Arist. Plut. v. 109. Harpocrat. in voc. Frequentissimus longe hic est vocabuli usus, quo *prorsus, omnino, plane* significat. Cfr. Euthydem. p. 271. A. 293. al. Aristoph. Avv. v. 604. Stalb.

ἀφ' Ἑστ.] Sensus est, *Qui aggreditur et conatur te lædere, is mihi videtur in violanda civitate incipere ab ejus principe*, vel certe *a suis*. Nam ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι, vel ἐξ Ἑστίας ἄρχεσθαι [v. Hesychius h. v.] fuit proverbium, quod usurpabatur, fere in partem malam, de iis, qui in aliquo genere inciperent a suis, vel ab iis, qui essent quodam in genere principes. Fisch.

ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι] Ἦγουν ἀπὸ τῶν κρειττόνων ἢ ἀπὸ τῶν οἰκείων, Eustath. in Hom. Ed. Rom. p. 1579. l. 43. Ἔστι δὲ παροιμία, Ἀφ' Ἑστίας ἄρχου· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἱερὰ καθιεμένων· τῇ γὰρ Ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ἔθος ἦν ποιεῖσθαι, Schol. in Aristoph. Vesp. v. 842. ubi plura de hac re. Eodem omnino, quo hic Plato, sensu, proverbio hoc utitur Philo Judæus, Legat. in Caium, Ed. Paris. p. 995. de Caligulæ in patruelem et cohæredem suum sævitia dicens, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, ἀφ' Ἑστίας ἤρξατο. Conf. autem Zenobium, Prov. Cent. i. 40. et not. Erasmum in hoc Adagio, Ab ipso Lare, et Spanhemium in Dissert. singulari de Vesta Græcorum. Forst.

ἀφ' Ἑστίας] Scholiastes Augustanus: ἐπὶ τῶν ἐν δυνάμει γιγνομένων [v. Exc. Gram. Georgii Lecapeni apud Matthæum d. l. p. 73.] καὶ πρώτους ἀδικούντων τοὺς οἰκείους· ἐπεὶ ἔθος ἦν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ τῶν θεῶν θύειν [vid. Cratyl. 18.]—μετενήνεγκται [l. μετενήνεκται] δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ δρωμένων [hæc verba leguntur etiam apud Zenob. d. l. et Hesychium, cujus tamen in libris perperam scriptum est δρομέων]· ἔθος γὰρ ἦν τῇ Ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ποιεῖσθαι· ἢ ἀφ' ἑστίας—ἀπὸ τῶν οἰκειοτάτων· ἑστία γὰρ ἡ οἰκία. Verba ἔθος γὰρ—ποιεῖσθαι etiam apud schol. Aristophanis et Phavorinum dd. ll. extant, qui ipsa Platonis verba, βουλοίμην ἂν—ἀδικεῖν σε, laudant: sed in utriusque libris legitur ἀφ' Ἑστίας δοκεῖ μοι—ἐπιχειρῶν ἀδικεῖν. Conf. præter Erasmum Adagg. p. 9. Hœschelius ad Opuscc. Philonis p. 254. Casaubonus ad Strabon. p. 18. Almelov. Martinus Varr. Lectt. i. 6. Cuperus ep. ad Nic. Heinsium p. 729. s. Vol. i. Syll. Burman. Fisch.

τί καὶ ποιοῦντά] Tirones advertant usum particulæ, quo post πῶς, ποῖ, ποῦ, τίς, ποῖος κ. τ. λ. ita infertur, ut intendat vim interrogationis: quam rem etiam doctos viros latuisse arguit satis copiosa Porsonis, viri alias verborum parcissimi, disputatio ad Eurip. Phœniss. v. 1373. Add. Lachet. p. 182. E. Εἰ δ' ἔστι μὲν μὴ μάθημα, ἀλλ' ἐξαπατῶσιν οἱ ὑπισχνούμενοι,—τί καὶ δέοι ἂν αὐτὸ μανθάνειν; Phæd. p. 61. E. Τί γὰρ ἄν τις καὶ ποιοῖ ἄλλο ἐν τῷ μέχρι ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ; Stalb.

ποιητὴν—θεῶν] Vid. Apolog. 11. In Ald. Bas. 1. 2. Steph. Forst. ordo verborum est hic, ποιητὴν εἶναί με θεῶν, quem nos nunc immutare ausi sumus Cod. Tub. et librorum Stobæi auctoritate, etiam propterea, quia videbamus, orationem sic numerosiorem existere, orique et auribus gratiorem. Fisch.

τοὺς δ' ἀρχαίους οὐ νομίζοντα] Frequens apud Platonem, Xenophontem,

ΕΥΘ. *Μανθάνω, ὦ Σώκρατες· ὅτι δὴ σὺ τὸ δαιμόνιον*

Aristophanem, dictio est *νομίζειν* s. *ἡγεῖσθαι θεοὺς, deos esse credere.* v. Interptt. Arist. Nubb. v. 821. Ubi quod Ernestius contendit, Græcos nusquam dixisse *τοὺς θεοὺς νομίζειν* s. *ἡγεῖσθαι*, id sic demum vere monuit, si *θεοὺς* intellexit prædicatum. Itaque cave hoc Platonis loco labefactari putes illud præceptum: connectenda enim verba sunt hoc modo: *τοὺς δ' ἀρχαίους (θεοὺς) οὐ νομίζοντα θεούς*, ut intelligendum sit prædicatum ex subjecti notione. Eadem plane ratio est loci Eurip. Hecub. 781. ed. Herm. *νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα*, quæ verba idem valent quod *νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα εἶναι θεούς*, h. e. *deos, quos esse credi solet*, et Sophocl. Antig. v. 189. ubi Antigone de patria: *Ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι Πλέοντες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα* i. e. *τοὺς φίλους ποιούμεθα φίλους.* STALB.

τοὺς δ' ἀρχαίους οὐ νομίζοντα] Quod absurdas nempe vulgi de Jove, Saturno, aliisque diis notiones ex antiquis poetarum fabulis haustas aperte nimis damnaverat, uti eum infra in hoc dialogo, et in Lib. ii. de Rep. Ed. Cant. p. 140. et seq. alibique agentem exhibet Plato. Hinc eum Comicus in Nub. v. 246. 247. hæc Strepsiadi dicentem inducit, *πρῶτον γὰρ θεοὶ Ἡμῖν νόμισμα οὐκ ἔστι*, et v. 366. *οὐ μὴ ληρήσῃς, οὐδ' ἔστι Ζεύς.* eumque ibidem *Χάος* et *ἀεννάους*, quas vocat, *Νεφέλας*, quasi nova quædam numina deorum vulgo receptorum loco venerantem depingit. Socrates vero, teste Xenophonte, Mem. L. i. 1. 2. et alibi, diis patriis sæpe sacra palam faciebat, amicisque suis, ut oraculis et divinationi in rebus dubiis fidem haberent, suadebat. FORST.

μανθάνω, ὦ Σώκρατες· ὅτι δὴ σὺ τὸ δ.] Loco commatis post *ὦ Σώκρατες* majorem posui distinctionem. Nam *μανθάνω* absolute positum est *intelligendi* significatione, ut apud Aristoph. Av. 1004. *Μανθάνεις*; Π. *Οὐ μανθάνω.* et sæpe alibi; *ὅτι* autem, *quia*, pendet a verbis e superioribus eruendis: *φησί σε ποιητὴν εἶναι θεῶν.* Eandem medicinam nuper adhibui loco de Republ. i. p. 332. A. *Τοῖς γὰρ φίλοις οἴεται ὀφείλειν τοὺς φίλους ἀγαθὸν μέν τι δρᾶν, κακὸν δὲ μηδέν. Μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ· ὅτι οὐ τὰ ὀφειλόμενα ἀποδίδωσιν*, ubi *ὅτι* pendet ab *οἴεται τοῦτο.* Ac recurrit hæc constructio etiam infra p. 9. B. ubi itidem interpunctionem emendavi. STALB.

τὸ δαιμόνιον] Notior est etiam tironibus celeberrimus iste Socratis Genius, quam ut hic de eo multis agatur. Audi vero quomodo Socrates ipse apud Platonem in Theage p. 128. cum describit, *ἔστι γάρ τι θεία μοῖρα παρέπομενον ἐμοὶ ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον δαιμόνιον. ἔστι δὲ τοῦτο φωνή, ἡ ὅταν γένηται, ἀεί μοι σημαίνει, ὃ ἂν μέλλω πράττειν, τούτου ἀποτροπήν· προτρέπει δὲ οὐδέποτε.* Horum gemina fere sunt, quæ idem in Apolog. p. 95. 96. de eo dicit. Cujusnam vero Genius is naturæ fuerit, aut undenam originem duxerit, de hoc alii aliter senserunt. Nonnulli (de quorum opinione vide Plutarchum, Maximum Tyrium et Apuleium, qui hac de re ex professo egerunt) Genios quosdam numero fere infinitos, quique mediam inter Deos hominesque naturam sortiti sunt, singulos singulis nostrum (vide Phædonem) adesse statuunt, atque id duntaxat Socrati peculiare fuisse existimant, quod is propter insignem animi morumque puritatem propiori numinis sui consortio frueretur. Patrum interim aliqui, nempe Tertullianus in Apologet. c. 22. et Lib. de Anim. c. 1. et 39. Cyprianus de Idol. Vanitat. p. 206. Lactantius, Instit. L. ii. c. 15. aliique, totum hunc *Δαιμόνων* Ethnicorum cœtum, ipsiusque adeo Socratis Genium, ab Orco arcessunt. Clericus vero in Silv. Philolog. c. 3. 7. philosopho nostro faventior, aliquem ex cœlesti angelorum choro ipsi, quo felicius Ethnicos ad quærendam veritatem virtutemque colendam excitaret, a Deo O. M. custodem comitemque additum fuisse existimat. Nec defuerunt denique, teste Origene, Contra Celsum p. 280. et Josepho, Contra Apion. L. ii. c. 37. qui Socratis *Δαιμόνιον*, merum ipsius esse figmentum et a notissima ejus *εἰρωνείᾳ* ortum omnino derivasse contendunt. Quam sententiam acutissime tuetur Cl. Fraguier in singulari sua de Socratis Ironia, Genio, et Moribus dissertatione, Mem. Acad. Inscript. T. v. 6. At qualiscunque is Socratis fuerit Genius, eum certe præcipuam ipsius accusationi ansam præbuisse similiter tradit Xenophon, *διετεθρύλλητο γὰρ, ὡς φαίη Σωκράτης τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ σημαίνειν. ὅθεν δὴ καὶ μάλιστά μοι δοκοῦσιν αὐτὸν αἰτιάσασθαι καινὰ δαιμόνια εἰσφέρειν*, Mem. L. i. c. 1. 2. FORST.

τὸ δαιμόνιον apud Platonem adjectivum esse videtur, quemadmodum etiam Cicero intellexit de Divin. i. 54. 'Esse divinum quiddam, quod dæmonium ap-

φῆς σαυτῷ ἑκάστοτε γίγνεσθαι. ὡς οὖν καινοτομοῦντός σου περὶ τὰ θεῖα γέγραπται ταύτην τὴν γραφήν, καὶ ὡς διαβαλῶν[d] δὴ ἔρχεται εἰς τὸ δικαστήριον, εἰδὼς ὅτι εὐδιάβολα τὰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς πολλούς. καὶ ἐμοῦ γάρ τοι, ὅταν τι λέγω ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ περὶ τῶν θείων, προλέγων αὐτοῖς τὰ μέλλοντα, καταγελῶσιν ὡς μαινομένου.[e] καί τοι οὐδὲν ὅ

ΑΓΞΠΥΨCST : διαβάλλων *u* et mg Α.—[e] μαινομενομαίνου Η.—[f] ἡμῖν καὶ πᾶσι Ξ.

pellat, cui semper pareat.' V. Schleiermach. ad Versionem Opp. Plat. i. 1. Vol. ii. p. 415. sqq. et Schneider. ad Xenoph. Memor. i. 1. 2. Callide igitur Melitus καινὰ δαιμόνια in accusatione memoravit, quo scilicet facilius Socratem in suspicionem neglectæ patriæ religionis adduceret. Stalb.

ἑκάστοτε] Idem est, quod πάντοτε. Phavorinus: Ἑκάστοτε· ἀεί, καὶ καθ' ἡμέραν. Suidas: Ἑκάστοτε· ἀντὶ τοῦ ἀεί· οὐδὲ γὰρ λέγεται πάντοτε. Phrynichus p. 38. Πάντοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἑκάστοτε, καὶ διαπαντός. Thomas Magister: Πάντοτε οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν, ἑκάστοτε δέ. Fisch.

ἑκάστοτε] Ne putes simpliciter pro ἀεὶ dici, quæ fuit Phavorini, Suidæ, aliorum grammaticorum opinio; ubicunque legitur, de re sæpius facta debet cogitari. Et hunc quidem locum ita interpretamur: *Intelligo: dicit te novorum deorum fictorem propterea quod, quotiescunque tibi aliquid faciendum est, adesse tibi dæmonium dicis.* Hinc etiam intelligi potest, cur dixerit τὸ δαιμόνιον αὐτῷ γίγνεσθαι, neque αὐτῷ εἶναι. Apol. Socr. p. 31. D. Τούτου δὲ αἴτιόν ἐστι ὃ ὑμεῖς ἐμοῦ πολλάκις ἀκηκόατε πολλαχοῦ λέγοντος, ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον γίγνεται, quocum loco confer quæ ibid. p. 40. A. B. leguntur. Stalb.

καινοτομοῦντος περὶ τὰ θεῖα] Ut c 5. καινοτομεῖν περὶ τῶν θείων, *nova docere de rebus divinis, novare religionem, auctorem esse novæ religionis:* ut 2. Tim. ii. 15. ὀρθοτομεῖν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας *recte interpretari et explicare doctrinam divinam.* Fisch.

καινοτομεῖν] Quod proprie esse videtur καινὴν ὁδὸν τέμνειν, ab Hesychio explicatur per νεωτερίζειν, τὰ καθεστηκότα κινεῖν. H. l. καινοτομεῖν περὶ τὰ θεῖα (vel τῶν θείων, ut legitur infra) significat *novare religionem, auctorem esse novæ religionis.* Stalb.

σου] Abest pronomen ab Ald. et Bas. 1. non omnino male. intelligi enim e superioribus facile potest. Similes loci sunt ap. Xen. Memor. ii. 6. 32. Cyrop. iii. 1. 5. omninoque sic genitivi participiorum fere simpliciter poni solent. v. Proluss. nostrarum P. ii. p. 133. At nos retinuimus pronomen etiam propterea, ut numeris orationis serviremus. Fisch.

διαβαλῶν] Qui διαβολῶν scripserunt (ut est in Basil. etiam edit.) ita emendandam Aldinam lectionem putarunt, quæ est διαβαλῶν. Sed dum emendare locum hunc vellent, depravarunt, quod non animadverterent, a διαβάλλω non solum esse participium διαβαλὼν, sed etiam διαβαλῶν. Steph.

διαβαλῶν] Restituimus Aldinam lectionem, præeunte Stephani exemplo, etiam Cod. Tub. auctoritate, præsertim quum videremus, διαβολῶν in Bas. 1. natum esse operarum negligentia: quod earum peccatum Hopperus corrigere, ut fit, omisisset. Nam Græci futura Latinorum in *-rus* etiam ita exprimere solent, ut verbo ἔρχεσθαι addant participia futura, quæ librarii non raro in præsentia mutarunt. Itaque διαβαλῶν ἔρχεται dictum est, ut s. 1. ἔρχεται κατηγορήσων· Phædon. 49. ἔρχομαι ἐπιχειρῶν ἐπιδείξασθαι· et s. 65. ἦλθον ἀγγελῶν. v. Exc. Gram. Georgii Lecapeni ap. Matthæum d. l. p. 63. Victorius Varr. Lect. ix. 4. omninoque Valquenarius ad Eurip. Phœniss. 1082. p. 382. Sic ἐμβαλῶν est apud Xen. Cyrop. v. 3. 14. et προσβαλῶν ibid. vii. 2. 1. ut legi cum Stephano debet, non προσβαλών. Fisch.

εὐδιάβολα] Phavorinus, nesciebam unde, v. διαβάλλω·—καὶ εὐδιάβολον παρὰ Πλάτωνι, τὸ εὐκόλως διαβαλλόμενον —. Scilicet εὐδιάβολα παρὰ τοὺς πολλοὺς sunt *ea, quibus invidia et odium multitudinis commoveri et concitari facile potest; quæ odium multitudinis facile inveniunt:* quatenus invidia et odium criminationibus falsis excitatur: ut διαβολὴ Apol. iii. 16. dicitur *invidia, odi-*

τι οὐκ ἀληθὲς εἴρηκα ὧν προεῖπον· ἀλλ' ὅμως φθονοῦσιν ἡμῖν πᾶσι[f] τοῖς τοιούτοις. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν χρὴ[g] φροντίζειν, ἀλλ' ὁμόσε ἰέναι.

§. 3. ΣΩ. Ὦ φίλε Εὐθύφρον,[h] ἀλλὰ τὸ μὲν καταγελασθῆναι ἴσως οὐδὲν πρᾶγμα. Ἀθηναίοις γάρ τοι, ὡς ἐμοὶ
1. i. 354. δοκεῖ, οὐ σφόδρα μέλει, ἄν τινα δεινὸν οἴωνται εἶναι, μὴ μέντοι διδασκαλικὸν τῆς αὐτοῦ σοφίας· ὃν δ' ἂν καὶ ἄλ-

σ

—[f] δεῖ Ξ.—[h] εὐθύφρων Υ.—[j] πειραθῆναι Η.—[j] ἀπὸ Ψ.—[k] μου om Ψ.—[l] ἐθέλει

um, falsis criminationibus excitatum : et Criton. 3. ἐν τοῖς πολλοῖς διαβεβλῆσθαι est *in odium et invidiam multitudinis vocatum esse* criminationibus falsis. Fisch.

ἀλλ' ὅμως—ἀλλ' οὐδὲν—ἀλλ'] Repetiti hac vel simili ratione ἀλλὰ exempla coegit Wyttenbachius ad Phædon. p. 142. et in Philomathia Tom. iii. p. 87. Stalb.

ἡμῖν πᾶσι τοῖς τοιούτοις] Ficinus legisse videtur ἡμῖν καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις. vertit enim, *Nobis enim cæterisque hujus generis omnibus invident.* Fisch.

ὁμ. ἰέ.] Timæus : Ὁμόσε· εἰς ταὐτὸ ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς μάχην φερόμενοι· ubi v. Rhunquenius. Harpocratio : Ὁμόσε ἰέναι·—λέγεται δὲ ἐκ μεταφορᾶς ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ αὐτὸ ἔρχεσθαι, καὶ μὴ στρέφεσθαι, μηδὲ φείγειν. Fisch.

ὁμόσε ἰέναι] *Obviam ire, cominus cum aliquo congredi*, dicuntur, qui hostiliter cum aliquo congrediuntur. Eustath. ad Iliad. v. 337. p. 935. Ὅρα ὅτι ἐκ τούτου, ὁμόσε ἦλθεν ἡ μάχη, λαβόντες ἀρχὴν Ἀττικοὶ ἐπὶ παρασκευῆς πολεμικῆς ἢ καὶ ἄλλης ἐναντιωματικῆς τὸ ὁμόσε τιθέασι λέγοντες· ὁμόσε ἦλθεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, τοῦτ' ἐστὶν, ἀντικατέστη ὡς εἰς πόλεμον. v. Villoison. ad Apollon. Lex. Hom. p. 598. Alberti ad Hesych. p. 755. T. ii. Valckenar. ad Eran. Philon. p. 162. Stalb.

§. 3. οὐδ. πραγ.] Hunc locum et alios quosdam suspectos habere possit, qui Platonico isti loquendi generi assuetus non fuerit, οὐδὲν πρᾶγμα : præsertim quum paulo post alio dicatur sensu, οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα. Sciendum est igitur, οὐδὲν πρᾶγμα sonare apud eum, quod Latini dicunt *leve est.* ut hic, τὸ καταγελασθῆναι οὐδὲν πρᾶγμα, *leve est irrideri.* Sed redditur plerumque *nihil refert :* ut hic, *nihil refert irrideri :* itidemque p. 4. καὶ [ὡς] οὐδὲν ὂν πρᾶγμα εἰ καὶ ἀποθάνοι, *tanquam nihil referret illum mori.* At vero illa pagina tertia, quæ habet οὐδὲν πρᾶγμα in ea, quam dixi significatione, habet etiam οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα in alia. nam intelligit, *Nihil erit incommodi*, vel *Nihil molestiæ.* Steph.

ἴσως οὐδὲν πρᾶγμα] H. e. *parvi referre videtur.* Cfr. infr. p. 3. E. Gorg. p. 447. B. Legg. vii. p. 794. E. Stalb.

Ἀθηναίοις] Etiam hæc verba, usque ad ἄλλό τι, sunt apud Stobæum loco laudato p. 57. Gesn. Sed abest primo particula τοι· deinde pro οἴωνται εἶναι legitur ibi simpliciter οἴονται, omisso verbo substantivo : denique αὐτοῦ, quæ est ipsa lectio Ald. Bas. 1. 2. Patus. et quam nos nunc restituimus pro αὑτοῦ Stephan. Forst. Et in Cod. Oxoniensi Stobæi, qui in bibliotheca Collegii Novi est, habetur præterea οἴονται ποιεῖν pro οἴωνται ποιεῖν· male. Sed multo etiam mendosius scriptus extat locus in exemplo Stobæi Veneto c. 2. B. 7. b. Ἀθηναῖοι γὰρ, ὡς—οὐ σφόδρ' ἀμέλειάν τινα—οἴονται. μὴ μέντοι—αὐτοῦ σοφίας—εἴτουν—. Fisch.

δεινὸν hoc loco est *in primis sapiens, rerum divinarum humanarumque apprime gnarus.* id quod sequentia verba satis declarant. Fisch.

δεινὸν] Socrates apud Platonem sæpissime hoc nomine appellat Sophistas, non sine acerba irrisione. cfr. Theætet. p. 264. C. 154. D. 173. B. Phædr. p. 245. C. Et hoc etiam loco unusquisque sentiet εἰρωνικῶς δεινὸν, h. e. *imprimis sapientem*, intelligi Euthyphronem. Contulisse juvabit de variis vocabuli significationibus Perizon. ad Æl. V. H. i. 1. 1. Toup. Cur. Nov. in Suid. p. 169. et ad Longin. p. 375. ed. Weisk. Locellam ad Xenoph. Ephes. p. 240. Stalb.

μὴ μέντοι διδασκαλικὸν] H. e. *modo ne*

λους οἴωνται ποιεῖν τοιούτους, θυμοῦνται, εἴτ' οὖν φθόνῳ, ὡς σὺ λέγεις, εἴτε δι' ἄλλο τι.

ΕΥΘ. Τούτου οὖν πέρι ὅπως ποτὲ πρὸς ἐμὲ ἔχουσιν, οὐ πάνυ ἐπιθυμῶ πειραθῆναι.[i]

ΣΩ. Ἴσως γὰρ σὺ μὲν δοκεῖς σπάνιον σεαυτὸν παρέχειν καὶ διδάσκειν οὐκ ἐθέλειν τὴν σεαυτοῦ σοφίαν· ἐγὼ δὲ φοβοῦμαι μὴ ὑπὸ[j] φιλανθρωπίας δοκῶ αὐτοῖς ὅ τί περ ἔχω ἐκκεχυμένως παντὶ ἀνδρὶ λέγειν, οὐ μόνον ἄνευ μισθοῦ, ἀλλὰ καὶ προστιθεὶς ἂν ἡδέως, εἴ τίς μου[k] ἐθέλοι[l] ἀκούειν.

sapientiam suam aliis impertiri possit. Cfr. Heindorf. ad Sophist. p. 453. Stalb.

ὃν δ' ἂν—οἴωνται] Hoc graviter dictum est pro ἐὰν δέ τινα οἴωνται, usu haud infrequenti. Sophocl. Trachin. v. 907. ἔκλαιε δ' ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν h. e. εἴ του ψ. ubi v. Schæferus, qui conferri jubet Aristoph. Equit. v. 1275. ibique Brunckium. Vicissim εἴ τις s. ἐάν τις, ut Lat. *si quis*, pro ὅς τις, *quicunque*, ponitur, ubi quis modeste, leniter et urbane loquitur. v. Xenoph. Cyrop. v. 2. 5. Memor. i. 2. 13. Cic. Catil. iii. 3. Legg. ii. 19. ibique Gœrenz. Virgil. ii. 159. Hinc fit, ut apud Platonem Phædr. p. 260. A. B. εἰ πείθοιμι dicatur et paullo post ὅτε πείθοιμι. Stalb.

ἄλλο τι τούτου] In exemplo Aldino hæc verba conjuncta extant cum superioribus, nomine Euthyphronis non interposito, omissaque particula οὖν. Et sic paullo post ante ἴσως nomen Socratis abest ab eodem libro Aldino. male. Simili Codice usus videtur Ficinus. certe iisdem laborant vitiis exempla prima Versionis ejus Latinæ: in qua nec verba τούτου πέρι reddita sunt. Fisch.

οὐ πάνυ ἐπιθυμῶ] Forsan καὶ πάνυ. hoc enim tam Socratis responso apprime convenire, quam Euthyphronis arrogantiam et populi Atheniensis contemptum melius sapere videtur. Mudge. Male. Fisch.

οὐ πάνυ ἐπιθυμῶ πειραθῆναι] Mire Mudgius, qui καὶ πάνυ scribendum conjecit. Sensus est: *hanc quidem rem quod attinet, non admodum experiri cupio, quo erga me animo sint.* Stalb.

ἑαυτὸν παρέχειν] *Sui copiam facere*, quid h. l. significet, patet ex proximis verbis καὶ διδάσκειν οὐκ ἐθέλειν τὴν σαυτοῦ σοφίαν. Stalb.

ἐκκεχυμένως] Themistius Or. 15. p. 362. Petav. αὐθαδέστερα δὲ ἔτι μᾶλλον, ὅτι τοὺς λόγους τούτους οὐκ ἐν ἀπορρήτῳ ἐποιεῖτο (*Socrates*), οὐδὲ πρὸς καταμόνους τοὺς μαθητὰς, ἀλλὰ πρὸς πάντας ἀνθρώπους, ὅς που αὐτός φησιν, ἐκκεχυμένως —. Sed ἐκκεχυμένως λέγειν est, aut *copiose dicere*, aut *ita dicere, ut omnia doceas, nihil reticeas*, nec ea, quæ recte possis, et vere debeas, reticere. Utramque interpretationem admittit, et res ipsa, et verborum ingenium. Nam primo apud Plin. i. ep. 20. 20. formula *effuse dicere* opponitur formulæ *adstricte dicere:* quæ formula quin e Græca expressa sit, quis dubitet? et Socratem quis nescit de re quaque semper disseruisse etiam copiose? Deinde verbum *effundere* a Latinis ita usurpatur, ut sit omnino omnia dicere, nihil prorsus reticere: ut Cic. Orat. i. 34. *effudi vobis omnia, quæ sentiebam:* quæ quidem verba sunt verbis Platonis simillima. Cæterum vocabulo ἐκκεχυμένως, quod in Indice Thesauri Stephaniani nude positum extat, sed cui Scotus in Appendice auctoritatem conciliavit hoc philosophi loco, etiam Aristænetus ii. 16. usus est, λίαν ἐκκεχυμένως, inquiens, ἠγάπων. v. Abreschius Lectt. Aristænett. p. 272. Fisch.

ἀλλὰ καὶ προστιθεὶς ἂν] Quidnam hic se προστιθέναι velle videri dicit Socrates? an μισθὸν (quod sensu verbo hoc elliptice utitur Aristoteles, Eth. Nicom. p. 198. ὁ δὲ προστιθεὶς καὶ ζημιούμενος δι' ἐπιθυμίαν) daturum dicamus? an potius post προστιθεὶς subaudiendum pronomen reciprocum, *me meaque*, uti vertit Ficinus? Forst.

προστιθεὶς ἂν ἡδέως—ἀκούειν] Observandum est, verbum προστιθέναι passim ita usurpari, ut omittatur accusativus objecti. Heindorf. ad Theætet. p. 325. §. 31. Astius ad Rempubl. p. 346. Similem usum habent ἀπολλύναι, κερδαίνειν. De ἂν particula participiis addita v. Schæferi melett. critt. p. 125. sq. Stalb.

ἐθέλοι] Ald. Bas. i. Patus. ἐθέλει.

εἰ μὲν οὖν, ὃ νῦν δὴ ἔλεγον, μέλλοιέν μου καταγελᾶν, ὥς περ σὺ φῂς σαυτοῦ,[m] οὐδὲν ἂν εἴη ἀηδὲς παίζοντας καὶ γελῶντας ἐν τῷ δικαστηρίῳ διαγαγεῖν· εἰ δὲ σπουδάσονται,[n] τοῦτ' ἤδη ὅπῃ[o] ἀποβήσεται ἄδηλον πλὴν ὑμῖν[p] τοῖς μάντεσιν.[q]

ΕΥΘ. Ἀλλ' ἴσως οὐδὲν[r] ἔσται,[s] ὦ Σώκρατες, πρᾶγμα, ἀλλὰ σύ τε κατὰ νοῦν ἀγωνιεῖ[t] τὴν δίκην, οἶμαι[u] δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμήν.

οι σονται
ΨEST, ἐθέλει B, ἐθέλειν H.—[m] αὐτοῦ pr Π.—[n] σπουδάζοντας Α.—[o] ὅποι ΞΥ, ὅπου ὑ
ΨS.—[p] ἡμῖν Υ.—[q] μάντισιν H.—[r] ἴσως οὐδὲν ΑΓΨBCDEHSTu, ἴσως οὐδὲν ἴσως Υ: οὐδὲν ἴσως *s.—[s] ἔσται om Υ.—[t] ἀγωνιῇ corr Π.—[u] τὴν δίκην οἶμαι. οἶμαι δὲ S.—

male. Certe leges consequutionis temporum imperf. optativi requirunt. nam προστιθεὶς est partic. imperf. et intelligi e superioribus debet μισθὸν, ut sensus sit, *sed ut etiam, s. adeo, darem mercedem*, argentum, *libenter iis, qui me vellent audire.* Ficinus vertit, *verum etiam libenter ultro me meaque offero, si quis audire me velit.* Notatur autem a Socrate pecuniæ aviditas Sophistarum illius ætatis. Nam Protagoras a singulis discipulis primus exegit minas centenas: v. Laert. ix. 52. ejusque exemplo Gorgias Leontinus; v. Diod. Sic. xii. 53. p. 513. s. To. i. Prodicus Ceus, et Hippias Eleus, neminem gratis docuere: v. Æschines Socr. iii. 6. et Plato Cratyl. i. Apol. 4. Fisch.

ἐθέλει non temere rejiciendum. Herodot. ii. 15. Εἰ *βουλόμεθα χρᾶσθαι—ἀποδεικνύοιμεν ἂν κ. τ. λ.* Alcibiad. i. p. 122. B. Εἰ δ' *αὖ ἐθέλεις εἰς πλούτους ἀποβλέψαι—τήν τε ἄλλην ἀβρότητα τὴν Περσῶν, αἰσχυνθείης ἂν ἐπὶ ταυτῷ κ. τ. λ.* Phædon. p. 69. Εἴ *τι οὖν ὑμῖν πιθανώτερός εἰμι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ, εὖ ἂν ἔχοι.* Præstat tamen optativus propterea, quod plurium meliorumque librorum confirmatur auctoritate. Stald.

ἔλεγον] Nam Socrates paulo ante dixit, *τὸ μὲν καταγελασθῆναι, ἴσως οὐδὲν πρᾶγμα·* qua quidem formula, *οὐδὲν πρᾶγμα*, utuntur fere ii, qui volunt ostendere et docere, non debere curari aliquid et molestum videri; non esse, quod quis re aliqua commoveatur: ut paulo post, *οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα nihil redundabit in te molestiæ; non erit, quod timeas:* sed s. 4. *οὐδὲν ἂν πρᾶγμα* est *quasi nihil interesset.* Fisch.

διαγαγεῖν] De v. διάγειν, *transigere tempus* s. *vitam*, absolute posito v. Lambertus Bos de Ellips. p. 59. coll. Villoison. ad Longum p. 209. Stalb.

ὅπῃ ἀποβ.] Cod. Zittav. ὅποι ἀποβήσεται. Lysid. p. 206. A. Τὸ μέλλον ὅπῃ ἀποβησέται. Charmid. p. 166. E. Ὅπῃ ποτὲ ἐκβήσεται ἐλεγχόμενος. v. ad Phileb. p. 128. Stalb.

ὑμῖν] Morel. ἡμῖν. male. nam pertinent verba ad Euthyphrona, quem, ejusque similes, Socrates *μάντεις* vocat propter ea, quæ s. 2. ab Euthyphrone dicta sunt. Fisch.

οὐδὲν ἴσως] Cod. Tub. et Bas. 2. ἴσως οὐδέν. Fisch.

ἀλλὰ σύ τε κατὰ νοῦν ἀγωνιῇ τὴν δίκην] Post hæc verba expectaret lector, καὶ ἐγὼ (οἶμαι) τὴν ἐμὴν: quum tamen hic inveniat, οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμὴν, ita mutata orationis forma, ut etiam σολοικίζειν aspectu primo videri possit. Ego tamen σύ γε quidem scribendum esse (quum vocula τε velit sequi καὶ in altera parte, non δὲ) sed accusativum minime habendum esse suspectum puto; verum ut mutata est orationis forma, ita etiam mutandum esse modum verbi quod subaudiendum est: id est, non ἀγωνιοῦμαι debere subaudiri, sed ἀγωνιεῖσθαι. Hoc autem non magis pro hoc loco quam pro aliis multis annoto, in quibus orationis forma vel hoc vel aliis modis in uno etiam eodemque membro mutatur: ita quidem ut non assuefacto ejusmodi mutationibus, aut de iis non præmonito saltem, ut multum negotii sint exhibituri et suspecti etiam futuri. Steph.

Imo eandem plane mutationem patitur oratio in Apolog. p. 89. Forst.

§. 4. ΣΩ. Ἔστι δὲ δή σοι, ὦ Εὐθύφρον, τίς ἡ δίκη; φεύγεις αὐτὴν ἢ διώκεις;

ΕΥΘ. Διώκω.

ΣΩ. Τίνα; i. i. 355.

ΕΥΘ. Ὃν διώκων αὖ δοκῶ μαίνεσθαι. i. 4.

ΣΩ. Τί δαί;[v] πετόμενόν τινα διώκεις;

σύ τε, quæ est librorum editorum omnium lectio, Stephano videbatur reponendum in σύ γε, quum particulam τε sequeretur καὶ, non δέ. recte. At quidni potius dicamus ἀνακόλουθον esse, figuram, ut diligentissimo cuique scriptori, ita etiam Platoni, perquam familiarem? Scribere scilicet Plato pro οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμὴν, intell. ἀγωνιεῖσθαι, debuisset καὶ ἐγὼ τὴν ἐμήν. Atque video ipsius Stephani sententiam huc inclinare magis. Similis huic locus est ap. Xen. Cyrop. ii. 1. 9. s. ubi legitur ἀγῶνάς τε αὐτοῖς προεῖπεν ἁπάντων—ἆθλα δὲ προὔφηνε, pro ἀγῶνάς τε—καὶ ἆθλα προὔφηνε· nam verba ἃ δὲ προεῖπε—τὰ δέοντα ποιοῦντας interposita sunt, ut varia exercitationum exponerentur genera, quarum certamina a Cyro essent proposita. Sed quia tamen librarii innumeris locis τε scripserunt pro γε· ut ap. Xen. Cyrop. ii. 3. 11. pro ὁποσάκις γε Cod. Alt. librarius perperam scripsit ὁποσάκις τε· quia in Cod. Tub. diserte scriptum est σύ γε· non dubitavimus nunc ita edere. vid. ad s. i. 14. et s. xv. 6. Fisch.

ἀλλὰ σύ τε] Tubing. σύ γε, quod, quamvis Fischerus et ante eum Stephanus assensu suo comprobaverint, tamen ab hoc loco videtur abhorrere. Nam ubi σύ γε scriptum fuerit, quis tum non hanc fere expectet subjectum iri sententiam: *de mea vero caussa incertus sum?* At enim Euthyphro se quoque sperat caussam suam esse victurum. Quocirca nos quidem τὲ servandum duximus, ut verba proxima cum majore quadam vi subjecta existimentur. Etenim hac ratione δὲ post vocalem τὲ haud raro inferri hodie adeo notum est, ut vix operæ pretium putemus ablegare lectores ad Brunckium in Eurip. Orest. v. 295. Bœckhium in Min. p. 86. Hermannum ad Viger. p. 836. Matthiae Gr. maj. p. 893. alios. Stalb.

κατὰ νοῦν] Non est *pro mentis viribus*, ut Ficinus vertit, immo *ex sententia*, ut Phædon. 46. et alibi. Fisch.

ἀγωνιεῖ] Ita scripsimus pro ἀγωνιῇ: quod ne quis putet carere ratione idonea, rarissime in Platone accidit, ut Attica forma plane oblitteraretur. Veterum Grammaticorum autem hac de re testimonia sunt ap. Eustath. ad Il. ζ'. p. 646. 6. Rom. Priscian. p. 1204. ed. Putsch. Formula ἀγωνίζεσθαι δίκην respondet Latinæ *caussam agere*; unde οἱ ἀγωνιζόμενοι dicuntur *accusator* et *reus*. v. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. i. p. 342. ed. Oxon.—Post οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμὴν intelligendum est ἀγωνιεῖσθαι, usu frequentissimo. Lachet. p. 180. A. Ἐγὼ μὲν κοινωνεῖν ἕτοιμος, οἶμαι δὲ καὶ Λάχητα τόνδε. Protagor. p. 314. B. Καὶ γὰρ οὐ μόνος Πρωταγόρας αὐτόθι ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ Ἱππίας ὁ Ἠλεῖος, οἶμαι δὲ καὶ Πρόδικον τὸν Κεῖον. Polit. x. p. 608. C. Ξύμφημί σοι, ἔφη, ἐξ ὧν διεληλύθαμεν, οἶμαι δὲ καὶ ἄλλον ὁντιναοῦν. Stalb.

§. 4. Εὐθύφρον] Cod. Tub. et Bas. 1. Εὐθύφρων. vitiose. Fisch.

φεύγεις] Anonymus Atticista ap. Villoison. Anecdd. Grr. p. 84. T. ii. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, κατηγορεῖται ὁ δεῖνα κλοπῆς, φεύγει ὁ δεῖνα κλοπῆς λέγουσιν· ὅθεν καὶ ὁ κατήγορος, διώκων λέγεται· ὁ δὲ κατηγορούμενος, φεύγων. De quo quidem usu utriusque verbi forensi v. Phavorinus v. διωχθεὶς, et Schol. Aristoph. ad Equit. cujus verba descripsit idem Phavorinus v. φεύξει γραφάς. Fisch.

δαί] Ita nunc reposuimus pro δὲ, quod est in cæteris libris editis, etiam in Cod. Tub. Nam veteres Grammatici, qui tractarant Codices scriptorum Atticorum sinceros, neque a recentioribus librariis corruptos, præcipiunt, δαὶ esse σύνδεσμον ἐρωτηματικὸν, sed δὲ συμπλεκτικόν· v. Ammonius v. δαὶ, et Schol. Aristoph. ad Plut. 156. deinde sciebamus, in optimis quibusque et antiquissimis Codd. scripturam δαὶ servatam restare: v. ad Criton. 10. et Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 906. denique ap. schol. Luciani ad Pseudolog. T. ii. p. 40. Græv. a quo hic locus Platonis laudatur, ut usum præs. πέτομαι demonstret, legitur τί δαί; etsi p. 41. ubi repetitur idem locus, editum est τί δέ; Cæterum ludit Socrates, et in verbo

ΕΥΘ. Πολλοῦ γε δεῖ πέτεσθαι, ὅς γε[w] τυγχάνει[x] ὢν εὖ μάλα πρεσβύτης.

ΣΩ. Τίς οὗτος;

ΕΥΘ. Ὁ ἐμὸς πατήρ.

ΣΩ. Ὁ σός, ὦ βέλτιστε;

ΕΥΘ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἔστι δὲ τί[y] τὸ ἔγκλημα καὶ τίνος ἡ δίκη;

ΕΥΘ. Φόνου, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἡράκλεις! ἦ που, ὦ Εὐθύφρον, ἀγνοεῖται ὑπὸ τῶν πολλῶν ὅπῃ ποτὲ ὀρθῶς ἔχει.[z] οὐ γὰρ οἶμαί γε τοῦ ἐπιτυχόντος εἶναι[a] ὀρθῶς αὐτὸ πρᾶξαι, ἀλλὰ πόρρω που ἤδη[b] σοφίας ἐλαύνοντος.

8

[w] δαί Γ et corr Ά : δέ *s.—[w] ωσγε H.—[x] γε τυγχάνει ΑΓΨBCDEHSTu et pr Π : γε δὴ τυγχάνει *s.—[y] δὲ τί ΑΓΠΨBCDEHSTu : δὲ δὴ τί s.—[z] ἔχοι Υ.—[a] εἶναι om

διώκειν, et in verbo πέτεσθαι. nam πετόμενος dicitur etiam *is, quem non licet assequi*, vel *invenire*: ut ἔμπορος πτηνὸς ap. Charit. ii. 4. ubi v. Dorvillius p. 180. Fisch.

πολλοῦ γε δεῖ] Hesych. Πολλοῦ γε καὶ δεῖ·—οὐδαμῶς. Phavorinus, nesciebam unde: Πολλοῦ γε καὶ δεῖ λέγουσιν Ἀττικοί, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οὐδαμῶς, προηγησαμένης ἐρωτήσεως. Fisch.

ὅς γε] Bas. 2. ὥς γε· operarum incuria: ut librarius Cod. Tub. omisit δή. Fisch.

εὖ μάλα] A Græcis dictum est pro εὖ καὶ μάλα, quod legitur Sympos. c. 17. Εὖ καὶ μάλ' ἂν φοβοῖο καὶ ἐν παντὶ εἴης, interdumque etiam ordine inverso poni μάλ' εὖ, de quo v. Heindorfius ad Theæt. p. 328. qui apte comparat Herodoteum illud κάρτα εὖ. Stalb.

πατὴρ] Pater Euthyphronis fuit Pantius. v. Cratyl. 15. Fisch.

φόνου] Laertius de hac re in Vit. Socrat. ii. 29. loquens, ξενίας δίκην fuisse dicit, pro quo tamen loci hujusce ope Muretus Var. Lect. ix. 20. optime reposuit ξενοκτονίας. Forst.

Certe præferenda hæc emendatio est, et Florentis Christiani conjecturæ ξενοφονίας, a Menagio laudatæ, et correctioni Sam. Batierii ἀξενίας. v. Museum Helvet. P. xv. p. 332. Fisch.

ἦ που] Hesych. Ἦ που· ὄντως που. nam sic legi debet, non ὄντως. ποῦ, ut Aldus edidit, nec ὄντως, ποῦ, quod est in exemplo Hagenoënsi, et Schreveliano. Fisch.

ἦ που] Fallitur Elmsleius ad Eurip. Medeam v. 1275. qui voculas eas ἴσως, *fortasse*, significare ait. Recte Hesychius interpretatur per ὄντως που. Habet autem ποὺ aliquam ironiæ significationem. Cfr. Politic. p. 285. D. ibique Schol. Stalb.

ἀγνοεῖται — ὅπῃ ποτὲ ὀρθῶς ἔχει] Meursius in Them. Attic. L. i. c. 3. ex Curio Fortunato, Rhet. L. i. legem hanc Atticam eruit, Filiis adversus patrem ne sit actio. Eam vero ex Sopatr. de Divis. Quæstion. ita explicat, Ὁ νόμος περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐστι γραφῶν, οὐ περὶ τῶν δημοσίων κεκυρωμένος, καὶ ἐν μὲν ταῖς ἰδιωτικαῖς ἄλλην οὐ δίδωσι τοῖς παισὶν ἢ τὴν παρανοίας γραφήν. Notandum itaque est Euthyphronis actionem, nempe φόνου, inter δημοσίας γραφὰς numerari. Forst.

ὅπῃ ποτε] Illud utique alicui insolens ac durum videatur, quod in verbis ὅπῃ ποτὲ ὀρθῶς ἔχει subjectum, quod vocatur, ita deest, ut non sine molestia ex antecedentibus intelligatur. Quocirca vide ne corrigi debeat: ὅπῃ τοῦτ' ὀρθῶς ἔχει, id quod tanto magis necessarium videtur, quia particula ποτὲ quid hic sibi velit vix explicari recte poterit. Stalb.

ὀρθῶς] Abest hoc adverbium a Morel. operarum, credo, peccato: ut librarius Cod. Tub. prætermisit verbum εἶναι. Fisch.

ΕΥΘ. Πόρρω μέντοι νὴ Δί', ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἔστι δὲ δή[c] τῶν οἰκείων τις ὁ τεθνεὼς[d] ὑπὸ τοῦ σοῦ πατρός; ἢ δῆλα δή· οὐ γὰρ ἄν που ὑπέρ γε[e] ἀλλοτρίου ἐπεξήεισθα[f] φόνου[g] αὐτῷ.

ΑΤ et pr Π.—[b] ἤδη om ΨDS.—[c] δὴ add ΓΠΨBCDEHSTu.—[d] τεθνεὼς ΨDS: τεθνειὼς *s. B quid habeat, non liquet.—[e] πού γε ὑπὲρ ΑΓS et pr Π, ποτε ὑπὲρ DS et rc Π, που ὑπὸ Ψ: που ὑπέρ γε *s.—[f] ἐπεξήεισθα ΑΠΨDST: ἐπεξίησθα *s.—

αὐτὸ] Ne quem offendat pronomen, refertur ad universalem verborum ἔγκλημα s. δίκη φόνου notionem, ut intelligi possit ἐγκαλεῖν τινι φόνου. Stalb.

πόρρω σοφίας] Gorg. p. 486. A. Καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς πόρρω ἀεὶ φιλοσοφίας ἐλαύνοντας. Euthydem. p. 294. D. Οὕτω πόρρω σοφίας ἥκει. Cratyl. p. 410. D. Πόρρω ἤδη, οἶμαι, φαίνομαι σοφίας ἐλαύνειν. Lysid. p. 204. B. Οἶδα γὰρ ὅτι οὐ μόνον ἐρᾷς, ἀλλὰ καὶ πόρρω ἤδη εἶ πορευόμενος τοῦ ἔρωτος. Plura nuper collegit Boissonad. ad Philostrat. p. 588. Stalb.

δὲ δή] Ita nunc cum Patusa rescripsimus e Cod. Tub. et Basil. 2. pro ἔστι δὲ, quod habent Ald. Bas. 1. Steph. Forst. Confirmant istam lectionem, præter usum scribendi Platonicum, ipsi orationis numeri, et librariorum negligentia, qui etiam alibi particulam δή, comitem particulæ δὲ, omiserunt. v. ad Criton. 14. Fisch.

τεθνειὼς] Est forma præteriti Homerica. Herodian. Philetær. p. 449. τεθνεὼς—διῃρημένως. Fisch.

ἢ δηλαδὴ] Melius fortasse scriberetur ἢ δῆλα δή; de quo loquendi genere, et de ejus usu, familiari Platoni, vide quæ annotavi in principium Protagoræ. Steph.

Cod. Tub. Ald. Steph. Patus. Forst. ἢ δηλαδή. Bas. 1. 2. ἢ δηλαδή; ut legisse videtur ipse Ficinus. vertit enim, *vel id liquido patet?* Stephanus censebat scribendum divise δῆλα δή; bene. Nos vero, quum interrogationem videremus esse ab hoc loco alienam, reponere ausi sumus ἢ δῆλα δὴ, hoc sensu, *utique, certe, haud dubie.* intell. ὅτι, vel ὡς, ὁ τεθνειὼς τῶν οἰκείων τίς ἐστιν. Nam quum Socrates sibi ipse respondeat, et δηλαδὴ s. δῆλα δὴ per se jam sit φανερόν ἐστιν, ut Hesychius explicat: nam Attici fere Neutra Pluralia pro Singularibus ponunt: sane particula ἦ, quæ idem declarat, quod ἀληθῶς, ὄντως, majorem affirmationi vim addere intelligitur: ut Apol. 26. Ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; ἢ δῆλον, ὅτι τῆς ἀξίας. Et librarii in formula ἢ δῆλον, ὅτι, vel ὡς, sæpissime scripserunt ἢ pro ἦ, ut in Orat. Choricii Sophistæ, nuper a Villoisono edita, Anecdd. Grr. p. 23. To. ii. v. Tupius ad Longin. p. 282. Fisch.

ἢ δῆλα δὴ] Male Fischerus scripsit ἢ δῆλα δὴ, quamvis graves caussæ patronos nactus Fr. A. Wolfium, qui ita edidit, et Bastium ad Longinum p. 637. ed. Weisk. Etenim ἦ sæpenumero corrigendi vi ponitur, vid. ad Phileb. p. 8. ut verborum sensus hic esse videatur: *Sed quid quæro? manifestum est!* sc. ὅτι ὁ τεθνεὼς τῶν οἰκείων τίς ἐστιν. Stalb.

γὰρ ἄν που ὑπέρ γε] Codd. nonnulli [inter quos Tub.] πού γε ὑπὲρ ἀλλ. contra communem loquendi consuetudinem; v. ad cap. 15. in. annotata. Videtur scribas male habuisse, quod γὲ inter præpositionem et eam vocem, quacum connectendum est, interjectum viderent. Sed quanquam alias vocabulo, ad quod pertinet, nusquam præmissum semperque postpositum reperitur, tamen nihil illa collocatione frequentius est. Xenoph. Cyrop. viii. 4. 11. Ἔν γε τοιούτοις τί κωλύει αὐτὸν κρείττονα εἶναι; Ibid. vii. 1. 6. Ναὶ μὰ Δία, καὶ ἀπό γε τῆς ἡμετέρας (φάλαγγος). Lib. iii. 1. 15. vii. 1. 22. al. Sic infra p. 7. C. Stalb.

ἐπεξίησθα φόνου] Cod. Tub. omisso nomine τῷ πατρὶ, quod ante φόνου insertum extat in libris editis omnibus, sed quod, ut glossema, ex ordine ejicere non dubitasse videntur Grammatici. At verba τῷ πατρὶ et ὑπὲρ ἀλλοτρίου inter se referuntur. Fisch.

τῷ πατρὶ] Id, quod vel sine librorum auctoritate expelli debuit, nunc circiter viginti codd. suffragiis ejectum est. Nam quod Fischerus dicit referri inter se verba τῷ πατρὶ et ὑπὲρ ἀλλοτρίου, id vereor ut ulla ratione probari possit iis, qui nunc ὑπέρ γε ἀλλοτρίου opponi prægressis verbis τῶν οἰκείων τις animadverterint. Unde etiam apparet cur γὲ particula voci ἀλλοτρίου addita sit. Sed horum ratio

ΕΥΘ. Γελοῖον, ὦ Σώκρατες, ὅτι οἴει τι διαφέρειν εἴτε ἀλλότριος εἴτε οἰκεῖος ὁ τεθνεώς,[h] ἀλλ' οὐ τοῦτο μόνον δεῖν[i] φυλάττειν, εἴτε ἐν δίκῃ ἔκτεινεν ὁ κτείνας εἴτε μή,[j] καὶ εἰ μὲν ἐν δίκῃ, ἐᾶν, εἰ δὲ μή, ἐπεξιέναι, ἐάν περ ὁ κτείνας συν-
1. i. 356. ἑστιός σοι καὶ[k] ὁμοτράπεζος ᾖ.[l] ἴσον γὰρ τὸ μίασμα[m] γίγνεται,[n] ἐὰν ξυνῇς τῷ τοιούτῳ ξυνειδὼς καὶ μὴ ἀφοσιοῖς σεαυτόν[o] τε καὶ ἐκεῖνον τῇ δίκῃ ἐπεξιών. ἐπεὶ ὅ γε ἀποθανὼν πελάτης τις[p] ἦν ἐμός, καὶ ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ

g τῷ πατρὶ φόνου Ξs.—[h] τεθνεώς ΨDS : τεθνειώς *s. B hoc quoque loco ambiguus. —[i] δεῖν ΑΓΠΤΨBCDEHSTu et corr Ξ : δεῖ *s.—[j] εἴτε μή...κτείνας om pr H.—[k] ἢ Ψ.—[l] ἦν ΨS.—[m] μίσημα ΥS.—[n] ἐγγίνεται Ψ, ἐγγίγνεται S.—[o] σαυτόν S.—[p] τις

satis est expedita. Imperfecti autem hujus ἐπεξῄεισθα ἄν usus ne quem fallat, latet sententia conditionalis, quæ dicitur, in his: ὑπέρ γε ἀλλοτρίου, ut etiam hoc modo dici potuerit: οὐ γὰρ ἄν που, εἰ ἀλλότριος ἦν, αὐτῷ ἐπεξῄεισθα φόνου. Male Poppo Obss. in Thucyd. p. 139. locum conjectura tentavit. Stalb.

γελοῖον] Mœris: Γέλοιον, βαρυτόνως, Ἀττικῶς· γελοῖον, προπερισπωμένως, Ἑλληνικῶς. Sed alia omnia præcipit Gregorius de Dialectis p. 9. s. add. Tho. Mag. v. γελοῖος, ejusque interpretes. Fisch.

δεῖ] Scribendum dico δεῖν, quod jungi possit cum οἴει. Steph.

δεῖ] In Cod. Tub. diserte scriptum extat δεῖν. At vero mihi nec hic mutandum quidquam videtur, quum, ut modo vidimus, optimi scriptores amasse et persequuti esse reperiantur ejusmodi ἀνακόλουθα, in Dialogis maxime, quorum oratio ad normam sermonis cotidiani conformanda esset. Scilicet Plato scripsit δεῖ, ac si præcederet ὅτι διαφέρει, non οἴει διαφέρειν. Alia hujusmodi ἀνακολουθίας exempla sunt Phædon. 37. 49. Sympos. 5. et ap. Xen. Cyrop. i. 3. 11. —vid. infra not. 22. Fisch.

ἴσον γὰρ τὸ μίασμα] Pro polluto eum olim apud omnes fere gentes habitum fuisse, qui cum gravioris alicujus criminis reo ac præsertim cum homicida sub eodem tecto degeret cibumve caperet, varia ubique extant testimonia. Conf. auctores citatos apud Meursium in Them. Attic. L. i. 15. Petitum, Comm. in Leg. Att. p. 511. Spanhemium, in Callimach. p. 719. 720. Wolfium, Cur. Philolog. in Matth. c. viii. v. 8. quibus addas Æschyli Cho. v. 289. Euripidis Or. v. 46. civilem moris hujusce apud Xenophontem in Hierone p. 909. rationem, et similia alibi innumera. Forst.

De homicidis Libanius in Progymn. T. i. Opp. p. 38. D. Οὕτω δὲ δεινὸν καὶ θεοῖς ἐχθρὸν ἡγήσαντο τὸν ἀνδροφόνον, ὥστε κἂν τὸν αὐτὸν ὅροφον ὑπέλθοι τις τῷ τοῦτο τετολμηκότι, κοινωνὸς τῆς ἀδικίας νενόμισται. Cfr. Luzacius Exercitatt. Academ. p. 158. sq. Stalb.

ἀφοσιοῖς] Harpocratio: Ἀφοσιῶ· ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἁγνίζω—: ubi v. Valesius. Hesychius: Ἀφοσιοῦν· καθαίρειν. Fisch.

πελάτης] Πελάται, οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν μισθῷ δουλεύοντες, λατρεῖς, μίσθαρνοι, ἀπὸ τοῦ πέλας, ἢ θρέμματα. Hesych. uti a Salmasio et Palmerio emendatur. Neque hoc, nempe hominem interfectum πέλατην ipsi fuisse, temere observat Euthyphro. Κελεύει γὰρ ὁ νόμος (inquit Demosthenes, Orat. contra Euerg. p. 1062.) τοὺς προσήκοντας ἐπιξιέναι μέχρις ἀνεψιαδῶν· καὶ ἐν τῷ ὅρκῳ διορίζεται ὅτι προσῆκόν [lege προσήκων] ἐστι, κἂν οἰκέτης ᾖ· τούτων τὰς ἐπισκήψεις εἶναι. Unde item J. Pollux L. viii. 118. κἂν οἰκέτης ᾖ (nempe ὁ τεθνεὼς) ἐπισκήπτειν συγκεχώρηται. Forst.

Schol. Augustanus: Πελάτης·—ὁ δι' ἔνδειαν προσιών, μίσθιος δὲ ὁ ὑπηρετῶν. Timæus Glossar. Plat. Πελάτης· ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν, καὶ προσπελάζων. Unde emendari debent libri Suidæ, in quibus legitur ὁ ἀντιστρέφων καὶ ὑπηρετῶν· quæ mendosa scriptura invenitur etiam in Phavorini Lexico, qui verba Suidæ ita descripsit, ut aliunde, nescio an ex Hesychii Glossario, adjecerit glossema ὁ διὰ ἀναγκαίαν τροφὴν μισθοῦ δουλεύων. Pollux iii. 82. Πελάται δὲ, καὶ θῆτες, ἐλευθέρων ἐστὶν ὀνόματα, διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων. Photius Lex. apud

Νάξῳ, ἐθήτευεν[q] ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. παροινήσας οὖν καὶ ὀργισθεὶς τῶν οἰκετῶν τινὶ τῶν ἡμετέρων ἀποσφάττει αὐτόν. ὁ οὖν πατὴρ ξυνδήσας[r] τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καταβαλὼν εἰς τάφρον τινά, πέμπει δεῦρο[s] ἄνδρα πευσόμενον τοῦ ἐξηγητοῦ ὅ τι χρείη[t] ποιεῖν. ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρό-

om Υ.—[q] ἐθήτευσεν Τ.—[r] ξ. ΓΠΤ et corr Ω.—[s] δεῦρο om ΨS, post ἄνδρα ponit E.

Albertum ad Hesych. p. 904. To. ii. Πελάται· οἱ παρὰ τοῦ [l. τῷ vel τοῖς] πλησίον ἐργαζόμενοι, καὶ θῆτες· item: Πελάται· οἱ μισθοῦ δουλεύοντες· ἀπὸ πέλας, ἐγγύς—. Mœris: Πελάτην, τὸν ὑφ' ἡμῶν ἐργολάβον. Scilicet πελάται erant cives tenues et inopes, qui essent in clientela civium opulentorum, iisque operam locarent suam: unde etiam θῆτες dicti sunt, ita, ut θητεύειν sit *mercede opus facere*, idem, quod μισθαρνεῖν. v. Pollux iii. 111. Harpocratio v. θῆτες· Helladius Chrestom. p. 15. s. Meurs. Etymol. M. v. θητικόν· Salmasius de modo usurr. p. 871. Valquenar. Animadverss. Ammon. ii. 4. Kuhnius ad Laert. ii. 19. Fisch.

ἐγεωργ.] Laudavit hunc locum, usque ad verba παρ' ἡμῖν, Thomas Magister in vocab. θῆς, ut doceret, θητεύειν esse verbum Atticum, non item μισθαρνεῖν. Naxus autem fuit Cycladum optima, quam vinearum maxime fertilitas ita nobilitavit, ut etiam Dionysias dicta sit. v. Plin. H. N. iv. 12. Unde apparere arbitror, γεωργεῖν esse *vineas colere*, atque adeo παρ' ἡμῖν *in vineis nostris*, non *nobis*, ut Ficinus vertit. Fisch.

παροινήσας] Gloss. vett. scite interpretantur verbo *debacchari* (Terent. Adel. ii. 1. 30.) v. Krebsius et Kypquius ad 1. Tim. iii. 3. et verbum ἀποσφάττειν in indicem verborum, quæ idem declarant, quod ἀναιρεῖν, retulit Pollux viii. 74. 133. ix. 153. Fisch.

ξυνδήσας τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας] *Quadrupedem constringere* Terent. Andr. v. 2. 24. ut Matth. xxii. 13. δήσαντες αὐτοῦ πόδας καὶ χεῖρας. Nam pro συνδήσας, quod est in libris editis omnibus, reposuimus sponte ξυνδήσας· ut c. 10. Fisch.

ξυνδήσας—καταβαλὼν] Ne mireris participia copula non interposita conjungi, tenendum est, plura participia, diversa ratione explicanda, haud raro componi ab optimis scriptoribus solere. Et hoc quidem loco ξυνδήσας indicat modum, quo ille in foveam est conjectus. Similia notavi in Commentariis ad Philebum p. 53. quibus adde infr. p. 5. D. Politiæ p. 273. D. Gorg. p. 479. D. ubi καὶ vulgo post ἀδικοῦντα additum auctoritate codicum delevi. Sophist. p. 230. D. al. Neque aliter Gellius N. A. xix. 10. 'Digito monstrat grammaticum haud incelebri nomine Romæ docentem sedentem.' Stalb.

ἐξηγητοῦ] Ἐξηγητὴς in genere est *rei cujusvis enarrator, interpres*. Proprie vero apud Atticos munus publicum denotabat. Ἐξηγηταὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ τὰ περὶ τῶν διοσημείων, καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν διδάσκοντες, Poll. Onom. L. viii. 124. Similiterque Harpocr. et Suid. ἐξηγητὴς, ἰδίως ὁ ἐξηγούμενος τὰ ἱερά· ἔστι δὲ καὶ ἃ πρὸς τοὺς κατοιχομένους νομιζόμενα ἐξηγοῦντο τοῖς δεομένοις. Et horum ad instar Plato in republica sua ἐξηγητὰς simili potestate præditos constituit, de Leg. p. 759. 958. Notissimum item est legitimam cædis expiationem, interfectore in jus vocando, non minus quam defunctorum funera ad res sacras olim pertinuisse. Hinc qui non absimili in causa cum Euthyphronis patre erat apud Demosthenem, Orat. contra Everg. p. 1062. dicit, ἐπειδὴ τοίνυν ἐτελεύτησεν (mulier nempe quam interfectam fuisse existimabat) ἦλθον ὡς τοὺς ἐξηγητὰς, ἵνα εἰδείην ὅ, τι με χρὴ ποιεῖν περὶ τούτων. Hæc autem fusius ideo annotavi, quod Hemsterhusius ad verba Pollucis supra memorata, ἐξηγητὰς in his utrisque tum Platonis tum Demosthenis locis simplices duntaxat jurisconsultos fuisse contendit, licet apud Demosthenem paulo infra τὸ ἐξηγήσασθαι, *ex officio* nempe *respondere* a τῷ συμβουλεύειν, *consilium privatim dare* aperte distinguitur. Forst.

Timæus Glossar. Plat. et ex eo Suidas: Ἐξηγηταί· τρεῖς γίνονται Πυθόχρηστοι, οἷς μέλει καθαίρειν τοὺς ἄγει τινὶ ἐνισχηθέντας· καὶ οἱ ἐξηγούμενοι τὰ πάτρια. Unde intelligi potest, cur Euthyphronis pater c. 10. consuluisse dicatur τοὺς ἐξηγητάς. nam caussa ad unum delata,

νῳ τοῦ δεδεμένου[u] ὀλιγώρει τε καὶ ἠμέλει, ὡς ἀνδροφόνου καὶ οὐδὲν ὂν πρᾶγμα εἰ καὶ ἀποθάνοι. ὅ περ οὖν καὶ ἔπαθεν· ὑπὸ γὰρ λιμοῦ καὶ ῥίγους καὶ τῶν δεσμῶν ἀποθνήσκει πρὶν τὸν ἄγγελον παρὰ[v] τοῦ ἐξηγητοῦ ἀφικέσθαι. ταῦτα[w] δὴ οὖν καὶ ἀγανακτεῖ ὅ τε πατὴρ καὶ οἱ ἄλλοι οἰκεῖοι, ὅτι

—[t] χρείη pr ΠDT, χρεῖ' ἦ ΨS : χρὴ *s.—[u] δεδημένου Ψ.—[v] περὶ Ψ.—[w] ταύτῃ Γ

ab hoc relata ad totum collegium videtur. Harpocratio et ex eo Phavorinus: Ἐξηγητὴς—ὁ ἐξηγούμενος τὰ ἱερά. Fuere igitur *interpretes religionum*, ut vocantur a Cicerone Legg. ii. 27. non *jurisconsulti*, de quibus hunc locum Platonis ad Polluc. p. 949. intellexerat Hemsterhusius, juvenis: quam tamen sententiam ipse repudiavit senex. v. Valesius ad notas Mossaci in Harpocrat. p. 277. et Ruhnquenius ad Timæi Glossar. p. 81. s. Certe homicidium, ejusque expiandi ratio, e veterum ratione, pertinebant ad religiones. Fisch.

ἐξηγητοῦ] Hoc munus olim Athenis publicum fuit ex Thesei instituto, ad quod non nisi εὐπατρίδαις adspirare licebat. Plutarch. Thes. p. 11. C. Postea, ut ex Timæo discimus, tres tantum hac dignitate functi sunt, Pythico oraculo designati. Plures vero privata auctoritate prodigia et somnia interpretatos esse multis exemplis, si tam necesse, quam facile esset, ostendi posset. Stalb.

ὅ τι χρὴ] Apud Suidam in verbo χρὴ legitur hic locus ita: πευσόμενοι [leg. πευσόμενον] τοῦ ἐξηγητοῦ, τί χρείη ποιεῖν· non male, quum præsens πέμπει vim præteriti, certe imperfecti, habeat. Quam ipsam ob caussam non dubito, quin etiam infra s. 10. pro τί χρὴ ποιεῖν, consequutionis temporum legitimæ auctoritate, reponi debeat τί χρείη ποιεῖν. Χρείη autem est, interprete Suida, idem, quod δέοι. v. Mœris v. χρεών, et Davesius Miscell. Critt. p. 332. s. Fisch.

ὅ τι χρὴ ποιεῖν] Apud Suidam in verbo χρὴ et in tribus Bekkeri codd. legitur χρείη, quod, quum præsens πέμπει vim præteriti habeat, receperunt Fischerus et Bekkerus. Verum enim solet indicativus hujus et similium verborum, quæ honesti ac decori, justi et necessarii rationem indicant, longe frequentissime ibi etiam poni, ubi per leges grammaticas vulgares optativus requiri videatur. Infra p. 9. A. Ὅς ἂν φθάσῃ τελευτήσας διὰ τὰ δεσμὰ πρὶν τὸν ξυνδήσαντα παρὰ τῶν ἐξηγητῶν περὶ αὐτοῦ πυθέσθαι, τί χρὴ ποιεῖν, quo loco Fischerus sua sponte χρείη edidit. Sympos. c. 10. ed. Wolf. Ὁ οὖν Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἐβουλεύοντο, ὅ τι χρὴ αὐτοὺς ποιεῖν, ubi Astius χρείη exhibuit. Xenoph. Hellen. ii. 2. 10. Οἱ Ἀθηναῖοι ἠπόρουν—τί χρὴ ποιεῖν. Agesil. ii. 13. Καὶ ἠρώτων, τί χρὴ ποιεῖν. Eurip. Orest. v. 282. ed. Pors. Οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμὸν, εἰ κατ' ὄμματα Ἐξιστόρουν νιν, μητέρ' εἰ κτεῖναί με χρή κ. τ. λ. Aristophan. Plut. v. 32. sqq. Ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεὸν Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν Ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον· Τὸν δ' υἱὸν, ὅς περ ὢν μόνος μοι τυγχάνει, Πευσόμενος εἰ χρὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους Εἶναι πανοῦργον κ. τ. λ. Æsch. Prom. v. 680. Ὁ δ' εἴς τε Πυθὼ κἀπὶ Δωδώνην πυκνοὺς Θεοπρόπους ἔλλεν, ὡς μάθοι τί χρὴ Δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσι πράσσειν φίλα. Xenoph. Cyrop. iv. 5. 9. Οἱ μὲν οὖν Μῆδοι ἀκούσαντες ἐσίγησαν, ἀποροῦντες μὲν, πῶς χρὴ καλοῦντι ἀπειθεῖν, φοβούμενοι δὲ, πῶς ἀπειλοῦντι ὑπακούσειαν. Ex his aliisque locis compluribus liquere arbitramur, etiam tum usurpari indicativum, quando sermo est de rebus præteritis, et quidem ita, ut ex alius cujusdam mente ab loquentibus referatur quod factum sit. Cujus rei rationem breviter significavi in Commentar. ad Phileb. p. 53. Hoc loco optativus videtur originem debere iis, qui significandum esse putarent, Euthyphronem non suam profiteri sententiam, sed patris, quem erat accusaturus. Stalb.

ἀνδροφόνου] Mœris: Φονέα, Ἀττικῶς· ἀνδροφόνον, Ἕλληνες. Scilicet φονεὺς vocabulum est Atticis proprium, sed ἀνδροφόνος Atticis commune cum cæteris Græcis. Unde Æschines c. Timarch. usus est p. 44. et p. 63. T. ii. Tayl. add. Pollux vi. 192. viii. 133. De verbo ὀλιγωρεῖν, quod a verbo ἀμελεῖν parum differt, v. Harpocratio v. ὀλιγωρήσετε. Fisch.

οὐδὲν ὂν πρᾶγμα] Ficinus recte vertit *quasi nihil omnino referret*. Sunt enim

ἐγὼ ὑπὲρ τοῦ ἀνδροφόνου τῷ πατρὶ φόνου ἐπεξέρχομαι, οὔτε ἀποκτείναντι, ὡς φασιν ἐκεῖνοι, οὔτ' εἰ ὅτι μάλιστ'[x] ἀπέκτεινεν, ἀνδροφόνου γε[y] ὄντος τοῦ ἀποθανόντος, οὐ δεῖν φροντίζειν ὑπὲρ τοῦ τοιούτου· ἀνόσιον γὰρ εἶναι[z] τὸ[a] υἱὸν πατρὶ φόνου ἐπεξιέναι· κακῶς εἰδότες, ὦ Σώκρατες, τὸ θεῖον ὡς ἔχει τοῦ[b] ὁσίου τε πέρι καὶ τοῦ ἀνοσίου.

ΣΩ. Σὺ δὲ δὴ πρὸς Διός, ὦ Εὐθύφρον,[c] οὕτωσὶ[d] ἀκριβῶς οἴει ἐπίστασθαι περὶ τῶν θείων, ὅπῃ[e] ἔχει,[f] καὶ τῶν r. i. 357.

et corr Ά.—[x] μάλιστ' BCDEH.—[y] γε om Ψ.—[z] εἶναι om E.—[a] τὸν ΨDS.—[b] τοῦ om D.—[c] εὐθύφρων Π et hic et ubique.—[d] οὑτωσὶν Ξ.—[e] ὅποι Ξ: ὅπῃ totum a

accusativi absoluti loco genitivorum consequentiæ. Unde Patusa non debebat reponere ἦν pro ὄν. Fisch.

ἐπεξέρχ.] Phavorinus, nesciebam unde: Ἐπεξέρχομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ τιμωροῦμαι, καὶ εἰς εὐθύνην καὶ κρίσιν ἄγω, δοτικῇ συντάσσεται—. Scilicet ἐπεξέρχεσθαι, ut ἐπεξιέναι, proprie est *in aliquem ire*, ut loquitur Ovid. Her. i. 13. sed est etiam forense verbum, ut omnia verba bellica, valetque *actionem intendere*, δικάζεσθαι. Fisch.

οὔτε ἀποκτείναντι—οὔτ' εἰ &c.] At utrumque forsan, judice Euthyphrone, falsum erat. Ita enim Lex Attica a Demosthene, Orat. contra Aristocrat. Ed. Francf. p. 730. laudata, Ἐὰν δέ τις τὸν ἀνδροφόνον κτείνῃ, ἢ αἴτιος ᾖ φόνου (modo is a foro aliisque locis publicis abstinuisset) ὥσπερ τὸν Ἀθηναῖον κτείναντα ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνέχεσθαι. Euthyphro igitur patrem suum φόνου quodammodo revera αἴτιον fuisse, ideoque, licet is, quem interfecisset, ἀνδροφόνος esset, eum tamen huic legi obnoxium esse existimabat. Forst.

ἀπέκτειν.] Vir doctus Actt. Eruditt. a. 1749. p. 22. legendum censebat ἀπέκτεινεν ἀδίκως, ἀνδροφόνου γε. temere, ut opinor, et re ipsa reclamante. vid. c. 9. Fisch.

δεῖν] Autor fuerim, ut scribatur δέον: ut ita dicatur δέον (positum impersonaliter et absolute, eodem modo quo illa, ἐξὸν, ἐνδὺ, προσῆκον) sicut paulo ante οὐδὲν ὂν πρᾶγμα, pro οὐδενὸς ὄντος πράγματος: et duplex sit negatio pro una. Atque hi quidem duo loci valde vicini in una eademque voce depravati sunt in omnibus editionibus, quæ quidem in manus meas venerunt, at vero in Basil. tertius etiam quidam, in loco qui est T. i. p. 8. ibi enim in Basil. legitur, ὡς οὐ τὸν ἀδικοῦντα διδόναι δίκην, pro ὡς οὐ τὸν ἀδικοῦντα δεῖ διδόναι δίκην. Steph.

At infinitivus nonnunquam absolute pro participio ponitur, ut ex notissimis istis ὀλίγου δεῖν, πολλοῦ δεῖν, ἔμοιγε δοκεῖν, aliisque similibus satis liquet. Vide item Lysiam, Ed. 4to. p. 276. l. iv. Forst.

Non omnino opus est ista emendatione, quum hoc quoque loco vestigia ἀνακολουθίας cujusdam appareant. Nam positus est infinitivus δεῖν, quasi præcederet simpliciter φασὶν, non ὥς φασιν. Certe inde etiam infinitivus ἀνόσιον εἶναι pendet. Fisch.

Recte vidit Fischerus, infinitivum positum esse per ἀνακολουθίαν, quasi præcederet simpliciter φασὶν, non ὥς φασιν. Phileb. p. 20. D. Τόδε γε μὴν, ὡς οἶμαι, περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν. ubi v. quæ olim notavi. Æsch. Pers. v. 570. Τυτθὸν ἐκφυγεῖν ἄνακτ' Αὐτὸν ὡς ἀκούομεν, ubi ὡς itidem omitti potuerat. Frequentissimam hanc constructionis formam illustrarunt præter alios Hermannus ad Viger. p. 894. et Matthiæ Gr. §. 538. 2. Neque aliter Latini. Cic. de Offic. i. c. 7. §. 22. ' Atque, ut placet Stoicis, quæ in terris gignuntur, ad usum hominum omnia creari, homines autem hominum caussa esse generatos:' ubi lege Beierum, virum doctissimum. Stalb.

σὺ δὲ δὴ] Etiam hunc locum, usque ad verba τυγχάνῃς πράττων, in Eclogas Ethicas contulit Stobæus c. 77. p. 456. Gesn. Variat tamen lectio: nam non tantum ὦ Εὐθύφρων editum extat pro ὦ Εὐθύφρον, ut in Cod. Tub. sed pro θείων etiam ibi est θεῶν· quorum verborum permutationis vestigia memini etiam in libris Xenophontis, aliorumque, passim deprehendi, occurrentque infra s. 6. et

ὁσίων τε καὶ ἀνοσίων, ὥστε τούτων οὕτω πραχθέντων ὡς σὺ λέγεις, οὐ φοβεῖ[g] δικαζόμενος[h] τῷ πατρί, ὅπως μὴ αὖ σὺ ἀνόσιον[i] πρᾶγμα τυγχάνῃς πράττων;

ΕΥΘ. Οὐδὲν γὰρ ἄν[j] μου[k] ὄφελος εἴη, ὦ Σώκρατες,[l]
1. 5. οὐδέ τῳ ἂν διαφέροι Εὐθύφρων τῶν πολλῶν ἀνθρώπων,[m] εἰ μὴ τὰ τοιαῦτα πάντα ἀκριβῶς εἰδείην.

correctore habet *u*.—[f] ἔχει ΑCD, ἔχοι ΞΥ : ἔχῃ *s*.—[g] φοβῇ corr Π.—[h] δικασόμενος ΨDS.—[i] ἀνοσίου S.—[j] ἄν om ΑDST et pr Π.—[k] μου Heusdius : libri μοι.—[l] ὦ σώκρατες εἴη ΞΠs.—[m] ἀνθρώπων om ΨS.—[n] ἄρ' CS et corr B.—[o] εὐθύφρων

ἔχει pro ἔχῃ, quod habent libri editi omnes. Stephanus jam legendum viderat ἔχει· quod nos recipere non dubitavimus. Nam confirmant hanc lectionem Cod. Tub. natura consequutionis temporum, modorumque, atque adeo ipsius Platonis consuetudo scribendi. Sic supra, hoc ipso capite, legitur in omnibus libris, ἀγνοεῖται ὑπὸ τῶν πολλῶν, ὅπῃ ποτὲ ὀρθῶς ἔχει· et c. 16. ὅτι πλείονος ἔργου ἐστὶν ἀκριβῶς ταῦτα πάντα, ὡς ἔχει, μαθεῖν. Fisch.

ἂν] Omittit Cod. Tub. male : nam ἂν abesse, salvis Grammatices legibus, non potest. Sensus est, *male enim mecum ageretur* : vel, ut Ficinus eleganter vertit, *nihil mihi studium meum prodesset*. Fisch.

οὐδὲν γὰρ ἄν μοι ὄφελος] Putet quispiam desiderari aliquem genitivum cum nomine ὄφελος, præsertim si legat Ficini interpretationem. Ego vero nihil deesse arbitror, sed hunc locum ex iis esse, in quibus aliquid subaudiendum relinquitur, iis quæ præcedunt nos ad id velut deducentibus, etiamsi nullum sit ex ipsis quod subaudiri possit. Sic igitur et Fic. hic illum, quem expressit genitivum (licet alia orationis forma) potius ὑπακοῦσαι, quam in ullo exemplari invenisse crediderim. Stephi.

Quomodo Ficini versio cum sententia totius loci congruat, haud sane dixeris. Recte Heusdius p. 6. μοὶ legendum esse monuit. Differunt enim hæ formulæ ita, ut αὐτῷ ὄφελός ἐστιν significet, *lucrum percipit, ei utilitati est*, αὐτοῦ ὄφελός ἐστιν autem, *homo frugi est*. Apolog. Socrat. c. 16. Ὅτι οὐ καλῶς λέγεις, ὦ ἄνθρωπε, εἰ οἴει δεῖν κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν ἢ τεθνάναι ἄνδρα, ὅτου τι καὶ σμικρὸν ὄφελός ἐστιν. Sed non rara sunt hujus locutionis exempla. Stalb.

διαφέροι] Non video quomodo ferri possit διαφέροι : ideoque muto in διαφέροιμι, ut conveniat cum εἰδείην : hoc sensu, ' Neque quicquam ego Euthydemus [q. Euthyphron] antecellerem vulgo hominum, nisi omnia quæ hujusmodi sunt exacte cognita haberem.' Alioqui, retinendo διαφέροι, scribendum esset εἰδείη : ut ille de se utrobique loqueretur in tertia persona. Qui tamen subitus a prima (nam dixit οὐδὲν γὰρ ἄν μοι &c.) transitus ad tertiam, duriusculus esset. Steph.

διαφέροι] Hæc lectio, etiam a Ficino reddita, Stephano videbatur non ferenda. Ego vero locos tales, sine librorum veterum auctoritate, solicitandos non puto ; præsertim quum constet, optimum quemque utriusque linguæ scriptorem personas sæpenumero permutare inter se, transireque non raro a persona tertia ad primam, et contra : qua de ratione habentur nonnulla ap. Dorvillium ad Charit. p. 89. s. et p. 347. At illuc hic ut confugiamus, ne opus quidem est. Nam Εὐθύφρων loco pronominis ἐγὼ positum est, ita, ut eadem persona, et præcedat recte, et sequatur. Simillimus huic locus est Apol. 14. *οἱ νέοι ταῦτα παρ' ἐμοῦ μανθάνουσιν —Σωκράτους καταγελᾶν—* : cui addi potest Criton. 15. τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα, h. e. τὸ σὸν πρᾶγμα. Phædon. 47. ὅτι Σωκράτης πάντα—πράττει—πράττω —κάθημαι. Sic infra c. 20. παρ' Εὐθύφρονος est *a te:* et ap. Aristoph. Plut. 1121. 1123. Mercurius ita loquens inducitur, Πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσιν—ὅσ' εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν h. e. *antea enim accipiebam in ædibus et tabernis coparum—quibus par est Mercurium*, deorum nuntium, lucrique et quæstus præsidem, h. e. *me, vesci.* Neque vero in libris Latinorum etiam scriptorum rara sunt hujus rationis exempla. Sic Cic. vi. Ep. 10. 9. pro *omnia mea patere tibi* scripsit *omnia Ciceronis patere Trebiano*, ut, et ipse Trebianus, et alii, de pari amicorum conjunctissimorum

§. 5. ΣΩ. [p]Ἆρ'[n] οὖν μοι, ὦ θαυμάσιε Εὐθύφρον,[o] κράτιστόν ἐστι μαθητῇ σῷ γενέσθαι καὶ πρὸ τῆς γραφῆς[p] τῆς πρὸς Μέλιτον αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι αὐτόν, λέγοντα[q] ὅτι ἔγωγε καὶ ἐν[r] τῷ[s] ἔμπροσθεν χρόνῳ τὰ θεῖα περὶ πολλοῦ ἐποιούμην εἰδέναι, καὶ νῦν ἐπειδή με ἐκεῖνος αὐτοσχεδιάζοντά φησι[t] καὶ καινοτομοῦντα περὶ τῶν θείων ἐξαμαρτάνειν, μαθητὴς δὴ[u] γέγονα σός. καὶ εἰ μέν, ὦ Μέλιτε, φαίην ἄν, Εὐθύφρονα[v] ὁμολογεῖς σοφὸν εἶναι τὰ τοιαῦτα καὶ[w] ὀρθῶς νομίζειν, καὶ[x] ἐμὲ ἡγοῦ καὶ μὴ δικάζου· εἰ δὲ μή,

ΑΞ.—[p] γραφῆς om Ψ.—[q] μέλλοντα ΨDS.—[r] ἐν om ΠΨDST.—[s] τὸ Ψ.—[t] φησι om E et pr B.—[u] δὴ om ΞΤΨESς.—[v] εὐθύφρονι Ψ.—[w] καὶ ante ὀρθῶς om ΨCDHS et

cogitarent. add. iii. ep. 7. 10. p. Ligar. 2. et 3. Sen. ep. 70. p. 255. To. ii. Gronov. Fisch.

§. 5. ἆρ' οὖν] Fischerus edidit Ἀρ' οὖν, consentiente Heindorf. ad Charmid. §. 15. Sed verissime Hermannus ad Soph. Antig. 628. 'Formula ἆρ' οὖν, inquit, eodem modo, ut οὐκοῦν, paullatim simpliciter in affirmatione usurpari cœpit, quum initio per interrogationem cum negatione junctam affirmaret: ἆρ' οὖν εὖ λέγεις; *nonne ergo recte dicis?* i. e. *recte sane dicis.*' Semper autem scribendum esse ἆρ' οὖν, nusquam ἄρ' οὖν, etiam inde intelligitur, quod particulæ ἄρα eadem ratio est ad interrogantem voculam ἆρα, quæ intercedit inter πόθεν, ποῖ, ποῦ, πῶς et encliticas voces ποθὲν, ποὺ, ποὶ, πὼς, quæ quominus in principio sententiarum collocentur, ipsa ratio vetat. Stalb.

προκαλεῖσθαι] *Provocare*, v. Xenoph. Cyrop. i. 4. 4. Οὐχ ἃ κρείσσων ἤδη ἦν ταῦτα προὐκαλεῖτο τοὺς ξυνόντας. coll. Matthiæ Gr. gr. §. 413. not. 4. Stalb.

λέγοντα] Constantia et diligentia scribi jubebant λέγοντι, ut Patusa adeo edidit. nam præcedunt Dativi μοι—μαθητῇ σῷ. At apud alios quoque scriptores extant hujus negligentiæ et inconstantiæ exempla, ut audeamus nihil hoc loco, sine librorum veterum auctoritate, attingere. Quo quidem pertinet maxime locus Xenophontis Œcon. i. 4. ἔστιν ἄρα—ἐπισταμένῳ — οἰκονομοῦντα — οἰκοδομοῦντα, μισθοφορεῖν· ubi v. Bachius. Scilicet Plato scripsit λέγοντα, ac si ante scripsisset με—μαθητὴν σόν. Sic Apol. 6. ἐγὼ—οὔτε μέγα—ξύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν· sed s. 8. ἐμαυτῷ γὰρ ξυνήδειν οὐδὲν ἐπισταμένῳ. Conf. Budæus Commentt. Ling. Græc. pag. 14. Ascens. Fischer. Confusæ utriusque constructionis exempla frequentissima sunt. v. Brunckium ad Sophocl. Electr. v. 480. Elmsleium ad Eurip. Heracl. v. 693. et, qui ex prosariis scriptoribus collegerunt loca hujus generis plurima, Dorvillium ad Chariton. p. 586. ed. Lips. Reizium ad Luciani Somn. §. 26. et 35. Ernestium ad Xenoph. Memor. ii. 6. 26. Stalb.

αὐτοσχεδ.] Scholiastes Augustanus: αὐτοσχεδιάζοντα· ἐκ τοῦ αὐτομάτου καὶ προχείρου λέγοντα χωρὶς αἰτίας. Scilicet αὐτοσχεδιάζειν· quod est verbum Atticum, pro quo cæteri Græci utuntur fere simplici σχεδιάζειν [v. Moeris v. αὐτοσχεδιάζειν, et ibi Piersonus p. 46. s.]: dicuntur primo ii, qui aliquid *faciunt subito* et ex tempore, nulla diligentia adhibita, in primisque *oratores*, qui *dicunt subito*, neque sumto ad commentandum spatio: deinde quia ii, qui aliquid faciunt subito, id fere male et temere faciunt, αὐτοσχεδιάζειν dicuntur ii, qui *male* et temere *agunt*, qui male et perperam sentiunt de re aliqua, ut h. l. αὐτοσχεδιάζειν περὶ τῶν θείων est *male et perperam sentire de rebus divinis et ad religionem pertinentibus.* nam refertur ad hæc verba mox formula ὀρθῶς νομίζειν *recte sentire* de rebus divinis et ad religionem pertinentibus. Cæterum in Cod. Tub. non legitur φησί· quod tamen verbum, salva orationis structura, omitti non potest. Fisch.

δὴ] Recepimus hanc particulam, quæ a cæteris libris editis abest, Cod. Tub. auctoritate: nam ea est illius elegantia, ut a librariis facile tolli, non item addi, potuerit. Fisch.

Εὐθύφρονα] Ald. Bas. 1. 2. Εὐθύφρωνα. mendose. Fisch.

ἐκείνῳ τῷ διδασκάλῳ πρότερον λάχε δίκην[y] ἢ ἐμοί, ὡς τοὺς πρεσβυτέρους διαφθείροντι,[z] ἐμέ[a] τε καὶ τὸν αὐτοῦ πατέρα, ἐμὲ μὲν διδάσκοντι,[b] ἐκεῖνον δὲ νουθετοῦντι καὶ κολάζοντι.[c] καὶ ἐὰν[d] μή μοι πείθηται μηδ'[e] ἀφίῃ τῆς δίκης ἢ[f] ἀντ'
r. i. 358. ἐμοῦ γράφηται σὲ, αὐτὰ[g] ταῦτα λέγειν ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἃ προὐκαλούμην αὐτόν.

ΕΥΘ. Ναὶ μὰ Δί', ὦ Σώκρατες, εἰ ἄρα ἐμὲ[h] ἐπιχειρήσειε γράφεσθαι, εὕροιμ' ἄν, ὡς οἶμαι, ὅπῃ σαθρός ἐστι, καὶ πολὺ ἂν ἡμῖν πρότερον περὶ ἐκείνου λόγος γένοιτο[i] ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἢ περὶ ἐμοῦ.

ΣΩ. Καὶ ἐγώ τοι, ὦ φίλε ἑταῖρε, ταῦτα γιγνώσκων μαθητὴς ἐπιθυμῶ γενέσθαι σός,[j] εἰδὼς ὅτι καὶ ἄλλος πού τις καὶ ὁ Μέλιτος οὗτος σὲ μὲν οὐδὲ[k] δοκεῖ ὁρᾶν, ἐμὲ δὲ οὕτως ὀξέως[l] ἀτεχνῶς[m] καὶ ῥᾳδίως κατεῖδεν, ὥστε ἀσεβείας

conf *u*.—[x] καὶ ante ἐμὲ om ΑΤ et pr Π.—[y] πρότερον λάχε δίκην ΨDS : λάχε δίκην πρότερον *ς.—[z] διαφθείροντα Ψ.—[a] ἐμὲ...διδάσκ. om ΨS.—[b] διδάσκοντα...νουθετοῦντα...κολάζοντα ΑΓΠΤΨCDHSTu, διδάσκοντα...νουθετοῦντα...κολάζοντα B.—[c] τε καὶ κολ. ΓΠDT.—[d] ἂν Α.—[e] μηδ' Ε.—[f] ἵν' ΨS.—[g] αὐτὸν Ψ.—[h] με ΑΓΠΨDST.—[i] ἐγένετο ΑΓΨDST et pr Π.—[j] σοὶ ΨΕ.—[k] οὐ Τ.—[l] ὀξέως om ΨS, καὶ ὀξέως post ἀτεχνῶς ponit Ξ.—[m] ἀτεχνῶς om ΑΨCDHSTu et pr Π, punctis supra positis notat

λάχε δίκην] Timæus Gloss. Plat. Λαχεῖν δίκην· γράψασθαι· ubi v. Ruhnquenius: eleganter: nam Plato ipse hanc formulam mox commutat verbo γράφεσθαι. Æque eleganter Suidas: Λαχεῖν δίκην· δικάσασθαι· in libris Phavorini male legitur λαχεῖν, δίκην δικάσασθαι· nam paulo ante Plato ipse sic dixit μὴ δικάζου. Mœris: Λαχεῖν δίκην, Ἀττικῶς· ἔγκλημα ἀποδιδόναι, Ἑλληνικῶς· ubi v. Piersonus. Harpocratio: Λῆξις· τὸ ἔγκλημα· καθ' ὃν λόγον φαμὲν λαχεῖν δίκην—. Tho. Mag. Λαγχάνω δίκην τῷ δεῖνι, ἤγουν κρίσιν, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἐπιφέρω· διὰ κλήρου γὰρ τὰς δίκας ἐποίουν. Fisch.

ἢ] Ms. Florent. (v. Observ. miscell. p. 271. Vol. ii.) ἢν—. male, opinor. Fisch.

λέγειν] Hic Infinitivus pendet, non tam a verbo δεῖ, quod scimus sæpe sic omitti, quam potius a verbis κράτιστόν ἐστι. nam tota isthæc periodus est paulo impeditior. Fisch.

αὐτὸν] Vir doctus Actt. Eruditt. a. 1749. p. 22. reponendum arbitrabatur σαυτὸν, ut Zeunius, vir doctissimus, Animadverss. ad Plat. p. 138. qui tamen tum etiam supra legi debere προκαλεῖσθαι recte monuit, aut certe utroque loco αὐτὸν pro σαυτὸν accipiendum docuit. Mihi vero neutra placebat ratio. Fisch.

σαθρὸς] *Ubi quasi putris sit et infirmus*, h. e. *ubi vinci possit*, ut appareat, eum, non me, de religione male sentire: nam σαθρὸν dicitur, quicquid ruinosum est, putre, marcidum, fragile, quassatum, atque adeo infirmum. Hesychius: Σαθρά· ἀσθενῆ, κεκλασμένα. Gloss. vett. Σαθρὸς, *quassatus*, *fragilis*. Fisch.

λόγος] Heindorfio ad Protagor. p. 511. legendum videbatur articulo inserto περὶ ἐκείνου ὁ λόγος γένοιτο, quia in hac formula ubique addi soleret articulus. Ipse tamen aliquot loca indicavit, in quibus plane neglectus est. Quocirca de hac re cautius erit judicandum. Stalb.

περὶ ἐμοῦ] Tollio ad Longin. p. 131. ante περὶ ἐμοῦ excidisse videbatur ἐκείνῳ. non credo. Fisch.

οὕτως ὀξέως [ἀτεχνῶς] καὶ ῥᾳδίως] Perturbatum esse aliquid in his verbis, librorum arguit dissensio, quorum plurimi

ἐγράψατο. [§. 6.] Νῦν οὖν πρὸς Διὸς λέγε μοι, ὃ νῦν δὴ[n] σαφῶς εἰδέναι διισχυρίζου· ποῖόν τι[o] τὸ εὐσεβὲς φῂς[p] εἶναι καὶ τὸ ἀσεβὲς καὶ περὶ φόνου[q] καὶ περὶ[r] τῶν ἄλλων; ἢ οὐ ταὐτόν ἐστιν ἐν πάσῃ πράξει τὸ ὅσιον αὐτὸ[s] αὑτῷ, καὶ τὸ ἀνόσιον αὖ τοῦ μὲν ὁσίου παντὸς ἐναντίον, αὐτὸ δὲ αὑτῷ ὅμοιον καὶ ἔχον μίαν τινὰ ἰδέαν κατὰ τὴν ἀνοσιότητα[t] πᾶν[u] ὅ τί περ ἂν μέλλῃ[v] ἀνόσιον εἶναι;

ΕΥΘ. Πάντως δή που, ὦ Σώκρατες.

B.—[n] δὴ post *νῦν* posui cum ΑΓΠΨDST: post *ποῖον* ponunt *s.—[o] *τι* om Π.—[p] *φῂς* om E.—[q] *περὶ τοῦ φόνου* ΨS.—[r] *περὶ* om ΨS.—[s] *αὐτό* om T et pr Π.—[t] *ὁσιότητα* ΑΓΠ et, qui mox correxit *ὅσιον*, D.—[u] *πᾶν* om E.—[v] *μέλλοι* ΨCDEHSs.

ἀτεχνῶς omittunt, nonnulli ὀξέως abjiciunt, unus et alter καὶ ὀξέως post ἀτεχνῶς ponunt. Fortasse legendum: οὕτως ἀτεχνῶς καὶ ὀξέως καὶ ῥᾳδίως κατεῖδεν h. e. *plane tam acute et facile me animadvertit.* Ceterum οὐδὲ δοκεῖ ὁρᾷν est *ne videtur quidem animadvertere.* Neque negligenda est gradatio, quæ inest in verbis ὁρᾷν et κατιδεῖν: illud enim simplicem *videndi, conspiciendi*, hoc *clare cernendi, perspiciendi* habet significationem. Stalb.

§. 6. παντὸς] Vide annon scribendum sit potius πάντως ἐναντίον. Steph.

παντὸς] Ita Cod. Tub. et libri editi omnes legunt. Τὸ ὅσιον πᾶν haud dubie est τὸ ὅσιον τὸ ἐν πάσῃ πράξει· neque offendi quisquam debet ordine verborum, quum etiam c. 10. sit οἱ θεοὶ πάντες— et c. 11. οἱ θεοὶ ἅπαντες. Ficinus vertit *et profanum rursus omne sancto contrarium*, ita, ut legisse videatur τὸ ἀνόσιον αὖ πᾶν, τοῦ μὲν ὁσίου ἐναντίον, aut certe παντὸς retulerit ad τὸ ἀνόσιον. Vir doctus in Actis Eruditt. a. 1749. p. 22. corrigi jubebat πᾶν τὸ ἐναντίον. non inepte. Elegantior autem sane est et verisimilior conjectura Stephani, qui reponendum putabat πάντως *omnino, omni ex parte.* nam librarii sæpissime permutarunt inter se verba παντὸς et πάντως· atque Plato Euthyphrona respondere Socrati jubet πάντως δήπου. At hæc tamen ejus responsio pertinere intelligitur ad totam quæstionem, non tantum ad hanc illius partem, ita, ut inde colligi recte non posset, Platonem jussisse Socratem interrogantem uti adverbio πάντως· et e vulgata lectione idem existit sensus, qui nascitur e lectione, πάντως ἐναντίον. Cæterum ταὐτὸν idem valet, quod ὅμοιον· et notandum est, ἐναντίαν hoc loco junctum sibi habere genitivum pro dativo. vid. c. 8. ubi est τὸ ἐναντιώτατον τὸ ὅσιον τῷ ἀνοσίῳ· sed c. 16. τὰ δ' ἐναντία τῶν κεχαρισμένων. Fisch.

ὁσίου παντὸς ἐναντίον] Stephanus πάντως legendum conjiciebat. At solent adjectiva hoc modo nominibus cum articulo conjunctis postponi, si non tam cum nomine, quam cum verbo connectenda sunt; quod ubi fit, possunt fere cum adverbiis commutari, ita tamen ut hæc cum gravitate quadam pronuntianda sint. παντὸς fere idem est quod antea dicebatur ἐν πάσῃ πράξει. Cf. Theætet. p. 147. E. Τὸν ἀριθμὸν πάντα διελάβομεν. Aristoph. Nub. v. 1126. Ὕσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν. v. 1050. Εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὁμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει Τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἄν, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας. Ibid. v. 940. Τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὼ 'φθαλμὼ κεντούμενος. Equit. v. 170. Κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας. Hinc et verbo propius admovetur adjectivum, ut Nub. v. 40. τὰ δὲ χρέα ταῦτ', ἴσθ' ὅτι, Εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται: quin etiam cum eo componitur: Nub. v. 1063. Τὴν νύκτα παννυχίζειν, h. e. *per totam noctem vigilare.* Addimus Gorg. p. 455. D. Legg. i. 625. C. 631. A. ii. 662. A. quibus locis notata a me ad Phileb. p. 48. et ab Aug. Matthiæ ad Eurip. Phœn. v. 526. sunt simillima. Stalb.

μέλλοι] Aptius fuerit μέλλῃ. Occurrit vero et aliis in locis talis error, hujus optativi (ut vocant) modi pro illo, vel illius pro hoc positi: qua de re semel te monuisse contentus ero. Steph.

μέλλῃ] Ita edidimus, et Cod. Tub. auctoritate, et legum consequutionis temporum jussu: nam præcedunt præsentia, ita, ut ἂν μέλλῃ εἶναι sit *debeat*

ΣΩ. Λέγε δή, τί φὴς εἶναι τὸ ὅσιον καὶ τί[w] τὸ ἀνόσιον;

1. i. 359. ΕΥΘ. Λέγω τοίνυν ὅτι τὸ μὲν ὅσιόν ἐστιν ὅ περ ἐγὼ νῦν ποιῶ, τῷ ἀδικοῦντι ἢ περὶ φόνους ἢ περὶ ἱερῶν[x] κλοπὰς ἤ τι ἄλλο τῶν τοιούτων ἐξαμαρτάνοντι ἐπεξιέναι, ἐάν τε πατὴρ ὢν τυγχάνῃ ἐάν τε μήτηρ ἐάν τε ἄλλος ὁστισοῦν, τὸ δὲ μὴ ἐπεξιέναι ἀνόσιον· ἐπεί, ὦ Σώκρατες, θέασαι ὡς μέγα σοι ἐρῶ[y] τεκμήριον τοῦ νόμου ὅτι οὕτως ἔχει, ὃ καὶ ἄλλοις ἤδη εἶπον, ὅτι ταῦτα ὀρθῶς ἂν εἴη οὕτω γιγνόμενα,

—[w] τί ante τὸ om pr ΑΠ.—[x] ἰδίων Ψ, ἰδεῶν S.—[y] ἐρωτῶ Υ.—[z] οἱ om Ψ.—[a] υἱοὺς

esse. Et quum in versione Ficini sit *quodcunque profanum esse debet:* non dubito, quin ipse quoque legerit μέλλῃ. Nam ἂν μέλλοι, quæ est cæterorum librorum editorum lectio, est *deberet esse.* Cæterum ἰδέα quid sit, vid. c. 7. Fisch.

τὸ ὅσιον] Cod. Tub. τὸ δίκαιον. male. Fisch.

τῷ ἀδικ.] Cod. Tub. non habet Articulum τῷ· quem librarius facile omittere potuit, ob posteriorem præcedentis verbi syllabam. Certe leges linguæ eum vix patiuntur abesse, ut mox μὴ ἐπιτρέπειν τῷ ἀσεβοῦντι· sed quum sequentia verba interpretentur et explicent magis verbum τῷ ἀδικοῦντι, ut paulo ante verba καὶ ἔχον μίαν—ἀνοσιότητα verba αὐτὸ αὑτῷ ὅμοιον· suspicor, legendum esse, inserta conjunctione καὶ, καὶ ἢ περὶ φόνους, ita, ut articulus τῷ etiam ad partic. ἐξαμαρτάνοντι referatur. Zeunius d. l. p. 138. legi volebat τὸ ἀδικοῦντι, ut articulus cohæreret cum infinit. ἐπεξιέναι, quod paulo post sic legeretur in membro contrario τὸ δὲ μὴ ἐπεξιέναι, ἀνόσιον. recte. At in hac enuntiatione verba τὸ μὴ ἐπεξιέναι sunt subjectum, quod secus est in enuntiatione superiore. Fisch.

τὸ δὲ μὴ ἐπεξιέναι, ἀνόσιον] His verbis Euthyphronem vim ac naturam sanctitatis, quod Socrates voluerat, nequaquam declarasse, sed unam aliquam actionem piam cum ipsa pietatis forma et effigie confudisse, nemo non intelligit. Cujus quidem confusionis caussæ inde repetendæ sunt, quod homo non satis distinguit inter τὸ ὅσιον et ὅσιον, quorum alterum constat pietatem per se spectatam, alterum id quod pium est, quodcunque illud sit, significare.—Zeunius l. l. p. 138. τὸ ἀδικοῦντι legi volebat, ut articulus pertineret ad infinitivum ἐπεξιέναι. Sed neque τῷ ante ἀδικοῦντι recte abesse potest, et solet infinitivus pronominibus atque nominibus haud raro absque articulo addi per epexegesin. Cujus generis exemplum præter alia est Phædon. p. 64. C. Καὶ εἶναι τοῦτο τὸ τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὲν αὐτὸ καθ' αὑτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγεῖσαν αὐτὴν καθ' αὑτὴν εἶναι; in quibus verbis vir quidam doctus Annalib. litterariis Vindobb. a. 1814. n. 87. ante χωρὶς μὲν articulum τὸ inserendum putabat. Cfr. infra p. 11. B. c. xii. Deinceps nemo erit quin hoc modo malit scriptum esse: τὸ δὲ ἀνόσιον, μὴ ἐπεξιέναι. Sed pervertit Euthyphro notiones adeo, ut quod antea erat prædicatum, id nunc tanquam subjectum ponat, et vicissim. Qua in re tantum abest, ut negligentiam scriptoris quærendam censeamus, ut insigne quoddam ejus agnoscamus artificium, qui ipsa verborum perturbatione perversam hominis rationem judicandi significaverit. Superest, ut dicamus de sententia Fischeri, qui ante ἢ περὶ φόνους copulam καὶ interponendam esse censuit. Hæc vero, etsi haud rejicienda videatur, si in libris manu scriptis reperta sit, tamen ut contra fidem codicum intrudatur, non putamus necessarium. Etenim verba ἢ περὶ φόνους—ἐξαμαρτάνοντι continent explicationem præcedentis τῷ ἀδικοῦντι, ut verti possunt: *dum perpetrat sive cædes, sive sacrilegia sive aliud quid hujus generis.* v. ad c. iv. med. Stalb.

τοῦ νόμου] Referri debet ad verba ὅτι οὕτως ἔχει, et ὁ νόμος accipi debet de *opinione* hominum *communi*, quod nemini parci oporteat, qui injuste et impie agat; id quod reliqua Euthyphronis oratio satis declarat. Fisch.

μὴ ἐπιτρέπειν τῷ ἀσεβοῦντι μηδ' ἂν ὁστισοῦν τυγχάνῃ ὤν. αὐτοὶ γὰρ οἱ[z] ἄνθρωποι τυγχάνουσι νομίζοντες τὸν Δία τῶν θεῶν ἄριστον καὶ δικαιότατον, καὶ τοῦτον ὁμολογοῦσι τὸν αὐτοῦ πατέρα δῆσαι, ὅτι τοὺς υἱεῖς[a] κατέπινεν[b] οὐκ ἐν δίκῃ, κἀκεῖνον[c] γε αὖ τὸν αὐτοῦ πατέρα ἐκτεμεῖν[d] δι' ἕτερα τοιαῦτα· ἐμοὶ δὲ χαλεπαίνουσιν ὅτι τῷ πατρὶ ἐπεξέρχομαι ἀδικοῦντι, καὶ οὕτως αὐτοὶ αὑτοῖς[e] τὰ ἐναντία λέγουσι περί τε τῶν θεῶν καὶ περὶ ἐμοῦ. c. 6.

ΣΩ. Ἆρά γε, ὦ Εὐθύφρον,[f] τοῦτ' ἐστὶν οὗ ἕνεκα[g] τὴν γραφὴν φεύγω, ὅτι τὰ[h] τοιαῦτα ἐπειδάν τις περὶ τῶν θεῶν λέγῃ,[i] δυσχερῶς[j] πως ἀποδέχομαι· δι' ἃ[k] δή, ὡς ἔοικε, φή-

a.—[b] κατέπιεν ΨS.—[c] καὶ ἐκεῖνον ΓΞΥBCDEHσ.—[d] ἐντεμεῖν H.—[e] αὐτοῖς ΑΠBCD *o* EHSTu: ἑαυτοῖς *σ.—[f] εὐθύφρων u.—[g] οὕνεκα ΑΠ, οὕνεκα T.—[h] ταῦτα Ψ.—[i] λέγοι ΞΥΨDS.—[j] εὐχερῶς ΨS.—[k] διό Γ: vulgatam corr habet B.—[l] ταῦτα συὶ Ψ.—

εἶπον, ὅτι—ἂν εἴη οὕτω γιγνόμενα] Verba sensu magis, quam grammatica ἀκριβείᾳ conjuncta sunt. Nam εἶπον idem est, quod εἶπον ἐπιδείξων. Participio autem οὕτω γιγνόμενα inest hypothetica sententia, εἰ οὕτω γίγνοιτο, unde optativus εἴη cum ἂν junctus habet explicationem. Alcib. i. p. 135. A. Οἷον νοσοῦντι ἐξουσίας οὔσης δρᾷν ὃ βούλεται νοῦν ἰατρικὸν μὴ ἔχοντι—ὡς μηδὲ ἐπιπλήττοι τις αὐτῷ, τί τὸ συμβησόμενον; ubi vid. Buttmann. Stalb.

αὐτοὶ γὰρ] Ῥῆσις hæc, inde a verbis αὐτοὶ γὰρ usque ad verbum ἐκπλαγήσει Cap. extr. extat apud Eusebium Præpar. Evang. xiii. 4. p. 649. Fisch.

γὰρ] Euseb. δέ. nescio, an recte. Certe particula δὲ sæpe idem est, quod γάρ. v. Schraderus ad Musæ. 61. Fisch.

καὶ τοῦτον ὁμολογοῦσι] Ridiculam hanc Ethnicorum vulgi pessima quæque Jovis exemplo defendendi rationem facetissime perstringit Aristophanes, Nub. v. 1075. et seq. Similiterque Terentius in Eunuch. v. 585. &c. Forst.

δῆσαι] Vid. Sympos. 18. et Lucian. de sacrifi. p. 364. To. i. Græv. ubi pro δῆσαι est ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλεῖν. add. Sex. Empiricus c. mathemat. i. 13. p. 208. Fabric. Fisch.

υἱεῖς] Thomas Mag. v. υἱέα·—λέγε—υἱέας καὶ υἱεῖς· κρεῖττω γὰρ ταῦτα τοῦ—υἱούς. Cæterum usum verbi καταπίνειν, quum ponitur de iis, qui deglutiunt et devorant aliquid, illustravit, ut exemplis idoneis aliis, ita enim hoc Platonico, Berglerus ad Alciphron. i. 22. Fisch.

αὖ τὸν] Euseb. αὐτόν· sed Vigerus recte probabat lectionem αὖ τόν· quæ etiam in Cod. Eusebii Oxoniensi reperitur, qui est in bibliotheca Collegii S. Johannis, Forstero auctore. Fisch.

ἐκτεμεῖν] Sex. Empir. Hypotypp. Pyrrh. iii. 21. p. 180. ὁ μὲν Κρόνος τῇ ἅρπῃ τὰ αἰδοῖα ἐξέτεμε τοῦ πατρός· sed c. mathemm. i. 13. p. 280. Κρόνος—τὸν πατέρα ἠνδροτόμησε. Vid. Sympos. 18. Hesiodus Θεογ. 154—182. Apollodorus bibl. i. p. 5. Fab. Pausan. vii. 23. p. 582. Kuhn. Athenag. Apol. 16. p. 70. s. Oxon. Porphyrius A. NN. 16. et ibi Goensius p. 107. Nonnus Συναγ. ἱστορ. i. 88. s. p. 157. s. Eton. Cicero de N. D. ii. 24. iii. 24. Macrob. in somn. Scip. i. 2. Fisch.

ἑαυτοῖς] Cod. Tub. et Cod. Eusebii Oxon. αὐτοῖς. non male. Fisch.

ἆρά γε, ὦ Εὐθύφρον] Lege quæ supra de Ἆρ' οὖν disputavi ad §. 5. et adde Apollonium Alexandr. in Bekkeri Anecdotis p. 517. sq. ubi de Ἀρά γε disserit. Stalb.

δυσχερῶς πως ἀποδέχομαι &c.] Ob hanc aliasque quas paulo infra damnat fabulas, Homerum et Hesiodum e republica sua, i. e juventutem corrumpant, ejiciendos censet Socrates, L. ii. de Rep. Nec, licet id ipsi hic præ cæteris is vitio datum esse dicat, quod hujusmodi portenta de diis vulgo credi indignabatur,

σει τις μὲ ἐξαμαρτάνειν. νῦν οὖν εἰ καὶ σοὶ ταῦτα[l] ξυνδοκεῖ[m] τῷ εὖ εἰδότι περὶ τῶν τοιούτων, ἀνάγκη δή,[n] ὡς ἔοικε,
1. i. 360. καὶ ἡμῖν ξυγχωρεῖν·[o] τί γὰρ καὶ φήσομεν, οἵ γε καὶ[p] αὐτοὶ ὁμολογοῦμεν περὶ αὐτῶν μηδὲν[q] εἰδέναι; ἀλλά μοι εἰπὲ πρὸς Φιλίου, σὺ[r] ὡς ἀληθῶς ἡγεῖ ταῦτα οὕτω γεγονέναι;[s]

ΕΥΘ. Καὶ ἔτι γε τούτων θαυμασιώτερα, ὦ Σώκρατες, ἃ οἱ πολλοὶ[t] οὐκ ἴσασιν.

[m] ξ. ΑΠΨCDST.—[n] δέ ΨS.—[o] ξυγχωρεῖ S, συγχωρεῖ Ψ.—[p] καὶ om ΑΠΨHST, λοιπ delet u.—[q] μηδὲ Ψ.—[r] σὺ om T et pr Π.—[s] γεγονέναι οὕτως Ξs.—[t] πολλοὶ u,

alii etiam eodem tempore Athenis defuerunt, qui absurda hæc Theologiæ Poeticæ commenta non minus aperte insectabantur. Ita enim publice in scena Socratis amicus Euripides, Herc. Fur. v. 1341. Ἐγὼ δὲ τοὺς θεοὺς, οὔτε λέκτρ', ἃ μὴ θέμις, Στέργειν νομίζω, δεσμά τ' ἐξάπτειν χεροῖν, Οὔτ' ἠξίωσα πώποτ', οὔτε πείσομαι Οὐδ' ἄλλον ἄλλου δεσπότην πεφυκέναι. Δεῖται γὰρ ὁ θεὸς, εἴπερ ἐστ' ὄντως θεὸς, Οὐδενός· ἀοιδῶν οἵδε δυστηνοὶ λόγοι. Et plenius etiam in Busiride Isocrates, Ed. Guarin. p. 344. has aliasque quamplurimas ποιητῶν, uti vocat, βλασφημίας nominatim reprehendit. Quantum vero strenui isti superstitionis Ethnicæ contra Christianos propugnatores, Platonici nempe recentiores, in Homero et Hesiodo mysticis suis interpretationibus ab hac Socratis censura vindicando laborarunt, tum alibi videre est, tum præsertim in prolixa Procli dissertatione hac de re instituta, Comm. in Plat. de Rep. p. 368. et seq. Forst.

φήσει] Bas. 1. φήσι. vitiose: sed inde tamen in Bas. 2. factum est φησί. Et paulo ante, post verba τὴν γραφὴν φεύγω, versio Ficini habet hæc, *neque quid respondeam, satis habeo.* Fisch.

ὡς ἔοικε] Timæus Gloss. Plat. Ὡς ἔοικεν· ὡς φαίνεται, ὡς δοκεῖ. Mœris: Ὡς ἔοικεν, Ἀττικῶς· ὡς φαίνεται, Ἕλληνες. Fisch.

καὶ] Abest καὶ a Cod. Eusebii Oxon. non minus hic, quam deinde post οἵ γε. male: nam habet vim augendi. Fisch.

πρὸς Φιλίου] Φίλιος, ὁ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν. Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ, Μαρτύρομαι τὸν Φίλιον, ὦ Κράτων, Δία. Suid. in voc. Et ita passim apud Platonem aliosque. Simili ratione Jupiter nonnunquam Ξένιος audit. Fanum quoque teste Pausania in Arcad. viii. 31. p. 506. Jovi Φιλίῳ Megalopoli erat. Forst.

πρὸς φιλίου] Intelligitur Jupiter amicitiæ præses, de quo v. Bergler. ad Alciphron. p. 243. Ruhnken. ad Tim. p. 193. Heindorf. ad Phædr. §. 22. Scholiast. Ruhnken. p. 124. Creuzer. ad Proclum T. i. p. 233. Stalb.

γεγον. οὕτω] Ald. Bas. 1. Steph. Forst. οὕτως. At sequitur Consonans. Bas. 2. et Patus. ordine inverso, οὕτως γεγονέναι. Euseb. οὕτω γεγονέναι· in cujus editis libris nec particula γε, post ἔτι, habetur: male. Etiam Cod. Tub. habet οὕτω γεγονέναι. Sed ἡγεῖ sponte rescripsimus pro ἡγῇ. Fisch.

γε] Deest γὲ in aliquot libris manu scriptis. Male. v. Porson. ad Eurip. Phœniss. v. 619. et Schæfer. ad Lamb. Bos. de Ellips. p. 323. Stalb.

θαυμασ.] Θαυμάσιον vocabulum Atticum est. Mœris: Θαυμάσιον, Ἀττικῶς· θαυμαστὸν, Ἑλληνικῶς. Fisch.

ἃ οἱ πολλοὶ] Scriptum est in præc. edit. ἃ οἱ λοιποὶ οὐκ ἴσασι: sed in vet. cod. legitur οἱ πολλοὶ, necnon apud Euseb. Præpar. Evang. lib. xiii. Hanc autem lectionem Fic. quoque sequitur, sed male interpretatur, *quæ multis occulta sunt:* quum debuerit vertere, *quæ vulgo occulta sunt*, quandoquidem non πολλοῖς sed τοῖς πολλοῖς scriptum est. Steph.

Cod. Tub. οἱ λοιποὶ οὐκ ἴσασιν. Etiam Ald. Bas. 1. Morel. οἱ λοιποί. unde intell. verba πρ. γρ. λοιποὶ, quæ extant in marg. Stephan. Lectionem οἱ πολλοὶ in suum exemplum derivavit Stephanus e Basilcensi altero: quam editionem ab eo nominari veterem Codicem, docuimus in Præfatione ad Axiochum. Fisch.

ΣΩ. Καὶ πόλεμον ἄρα ἡγεῖ[n] σὺ εἶναι τῷ ὄντι[v] ἐν τοῖς θεοῖς πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἔχθρας γε[w] δεινὰς καὶ μάχας καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλά, οἷα λέγεταί τε[x] ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων τά τε ἄλλα ἱερὰ ἡμῖν

λοιποὶ ΞΥ.—[n] ἡγῇ corr Π.—[v] τῷ ὄντι om Υ.—[w] γε add ΧΠΨDST.—[x] τε om ΓΞΥ

ἐχ. δει.] Euseb. ἔχθρας γε δεινάς. Ficinus neque adjectivum δεινὰς reddidit, neque pronomen τοιαῦτα. Fisch.

καὶ—γε] Reposuimus γὲ ex optimis libris, quum ita soleat in plurium rerum enumeratione usurpari. v. Heindorf. ad Hipp. Maj. §. 47. et Buttmann. ad Criton. §. 7. not. 2. coll. Zeunio ad Xenoph. Cyrop. p. 184. De sententia cfr. Rempubl. ii. p. 378. B. et iii. p. 408. C. Stalb.

τά τε ἄλλα ἱερὰ] Scribendum puto καὶ οἷς ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων τά τε ἄλλα καὶ τὰ ἱερὰ ἡμῖν καταπεποίκιλται. Potest tamen et altera lectio defendi, modo οἷς inter καὶ et ὑπὸ ponatur. At in superioribus edit. verba hæc τά τε ἄλλα &c. separantur a præcedentibus. Quam interpungendi rationem sequutus est et Ficinus: a quo etiam γραφέων appellatione male fuisse intellectos scriptores, quum de pictoribus dicatur, alibi admonui. Steph.

Harum emendationum altera certe supervacanea est. Nihil enim opus est ut καὶ τὰ ante ἱερὰ addantur. Merito etiam quæri potest, an non sine οἷς (quippe quod post οἷα facile subaudiri dicatur) constet sententia. Mudg. Ita Noster in Theage T. i. p. 126. B. οἷς εἰσί τε ἵπποι καὶ χρῶνται ubi οἷ in præcedenti οἷς eadem plane ellipsi continetur. Forst.

Euseb. λέγεταί τε ὑπό· apud quem in libris editis fere omnibus post ποιητῶν est interrogationis signum, quale in Bas. 1. 2. et exemplo Euseb. Stephan. extat post γραφέων· quomodo etiam in versione Ficini distincta verba videmus: nam legitur ibi locus explicatus ita, *quæ a poetis et peritis scriptoribus memorantur? Unde et alia nobis sacra hujusmodi varietate sunt plena.* In Ald. est γραφέων. τά, τε ἄλλα. At quum verbum λέγεται non commode satis de pictoribus dici possit: Stephanus et Serranus verba καὶ ὑπὸ τῶν ἀγ. γραφέων recte conjunxere cum sequentibus: quos nos cum Forstero sequuti sumus: nam apertum quidem est, verbum καταπεποίκιλται pertinere ad verba ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων· quibus *boni*, docti, *pictores*, non *scriptores*, ut Ficinus vertit, significantur. v. Stephanus schediasmm. iii. 27. Intelligi ante verba ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν pronomen οἷοις recte potest. Plato enim, ut alii scriptores, solet interdum conjungere duo verba, quæ construantur non uno modo. Forsterus quidem laudavit locum hujusmodi e Theage. Fisch.

Verissime Forsterus et Fischerus observarunt, ante ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων pronomen οἷοις intelligi recte posse, quandoquidem optimi scriptores interdum soleant plura verba conjungere, quæ varie construantur. Similia certe sunt, quæ attigit Matthiæ Gr. Gr. §. 428. Quanquam ex Heindorfii sententia ad Cratyl. §. 28. ne hac quidem ratione opus est, ubi scriptorem putemus καταπεποίκιλται absolute posuisse, et relativam, quam inchoaverat, constructionem deseruisse. Sed hæc utut sunt, illud certe nunc patet clarissime, post λέγεται inserendam fuisse τὲ particulam, quam cum Eusebio plurimi codices manu scripti conservarunt. Procedit enim oratio hoc modo: οἷα λέγεταί τε ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων—καταπεποίκιλται. Nam quod statim additur τά τε ἄλλα ἱερὰ, id, quum nexus sententiarum sic scribi jusserit, offendere nullo modo potest. Jam vero quum e vulgari ratione dicendum esset: οἷοις (hoc enim ut ex οἷα eruatur, contra Heindorfium suademus utique) ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων τά τε ἄλλα ἱερὰ ἡμῖν καταπεποίκιλται καὶ δὴ καὶ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις ὁ πέπλος καταπεποικιλμένος ἀνάγεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν: excidit scriptor inchoata constructione, inferens demonstrativum pronomen loco relativi, quo antea usus erat. Quæ quidem constructio multum excusationis hoc loco nanciscitur exinde, quod Socrates πέπλον non simpliciter πεποικιλμένον, sed μεστὸν ποικιλμάτων dicturus pronomen genitivi casus aut intelligendum animo relinquere aut diserte addere debuit, quod utrumque constructionem reddidisset paullo duriorem atque impeditiorem. Neque vero rara sunt ejusmodi loca, in quibus a pronomine rela-

καταπεποίκιλται καὶ δὴ καὶ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις ὁ πέπλος μεστὸς τῶν τοιούτων ποικιλμάτων ἀνάγεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν. ταῦτ' ἀληθῆ φῶμεν εἶναι,[y] ὦ Εὐθύφρον;

ΕΥΘ. Μὴ μόνα γε, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' ὅ περ ἄρτι εἶπον, καὶ ἄλλα σοι ἐγὼ πολλά, ἐάν περ βούλῃ,[z] περὶ τῶν θείων διηγήσομαι, ἃ σὺ ἀκούων εὖ οἶδ' ὅτι ἐκπλαγήσει.

§. 7. ΣΩ. Οὐκ ἂν θαυμάζοιμι. ἀλλὰ ταῦτα μέν μοι εἰσαῦθις ἐπὶ σχολῆς διηγήσει·[a] νυνὶ δὲ, ὅ περ ἄρτι σε ἠρόμην, πειρῶ σαφέστερον εἰπεῖν. οὐ γάρ με, ὦ ἑταῖρε, τὸ

BCEHs.—[y] εἶναι om ΨS.—[z] βούλει CDHTu et corr B.—[a] διηγήσει pr Γ.—[b] κακῶς

tivo deflectit oratio ad demonstrativum. Quam in rem jam ab aliis laudata sunt hæc: Homer. Il. ά. 78. ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει καὶ οἱ πείθονται Ἀργεῖοι. Plat. Hipp. Maj. p. 289. D. Τί ἔστι τὸ καλὸν, ᾧ καὶ τἆλλα πάντα κοσμεῖται καὶ προσγενομένου αὐτοῦ καλὰ φαίνεται. Xenoph. Cyrop. iii. 1. 38. Ποῦ δὴ ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀνὴρ, ὃς συνεθήρα ἡμῖν, καὶ σύ μοι μάλα ἐδόκεις θαυμάζειν αὐτόν. Cicero Philipp. i. 10. 'Eas leges, quas ipse tulit, quibus latis gloriabatur, iisque rempublicam contineri arbitrabatur,' pro 'quibusque remp. c. a.' De Finibus ii. 2. 'Nam hunc ipsum sive finem sive extremum, sive ultimum definiebas id esse, quo omnia, quæ recte fierent, referrentur, neque id ipsum usquam referretur;' i. e. 'quodque ipsum n. r.' ubi v. Bremium et Goerenzium. Stalb.

καὶ δὴ καὶ] Recte post τὲ inferuntur, ubi sententiæ generaliori subjicitur minus late patens cum quadam gravitate. v. Phædon. p. 112. E. Politic. p. 268. E. 270. C. De Republ. x. p. 618. A. et quæ collegi ad Philebum p. 205. Stalb.

καὶ τοῖς] Euseb. καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις· quam lectionem etiam Stephanus in margg. exempli sui posuit. At ἐν est haud dubie alienum, glossemaque redolet. Fisch.

Παναθήναια] Dies festi, qui Athenis in honorem Minervæ agebantur, erant, vel minora, quæ cotannis celebrabantur, vel majora, quæ redibant quinto quoque anno. Panathenæis majoribus, quæ etiam simpliciter Παναθήναια dicuntur (v. Pausan. i. 29. init.), peplum clavis aureis, variisque figuris (ποικιλμάτων), Gigantomachian, Iesque tum a Minerva præclare gestas, referentibus, distinctum, et a virginibus aliquot, quæ ἐργαστῖναι, dictæ sunt, contextum, suspendebatur, velut velum, in navi, et una cum navi, quam Pausan. i. 29. init. refert sua ætate stetisse prope Areopagum, vehebatur, per Ceramicum ad Cereris Eleusiniæ templum, indeque in arcem [ἀνάγεται εἰς ἀκρόπολιν] deducebatur. v. Meursius Panathen. c. 17.—19. et Lectt. Att. ii. 12. et Jac. Nicolaus Loensis miscell. epiphyll. viii. 23. p. 620. ss. To. vi. Thes. Crit. Gruter. Sed de peplo ipso legi etiam Suidas potest, itemque Harpocratio, v. πέπλος. Fisch.

φῶμεν εἶναι] Euseb. εἶναι φῶμεν. Fisch.

θείων] Euseb. θεῶν· quæ duo vocabula jam supra s. 4. vidimus sæpissime a librariis permutata esse. Notata eadem scriptura est in margg. exempli Stephaniani. Libri editi rell. ἐκπλαγήσῃ. Fisch.

θαυμάζοιμι] Morel. θαυμάσοιμι. male, et contra leges usus loquendi: nam particula ἂν præsenti, vel potius imperfecto optativi, vim futuri imperf. conjunctivi dat, ita, ut οὐκ ἂν θαυμάζοιμι sit *non miraturus essem*, vel *non mirarer*. v. Apol. 10. Cratyl. 38. 42. Phædon. 41.—Priscian. 18. p. 733. Basil. 'Attici λέγοιμι ἄν de futuro dicunt.' Fisch.

σχολῆς] Scholiastes Augustanus: σχολῆς· τῆς παρὰ τοῖς πολλοῖς λεγομένης εὐκαιρίας. Scilicet εἰσαῦθις ἐπὶ σχολῆς est *alias, quum tibi otium est*. Socrates enim videbat, Euthyphrona mox aditurum esse ad τὸν Βασιλέα. vid. c. 1. et 20. Editi libri cæteri διηγήσῃ. Fisch.

νυνὶ] Timæus Glossar. Plat. Νυνὶ· ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ. Fisch.

πρότερον ἱκανῶς[b] ἐδίδαξας ἐρωτήσαντα[c] τὸ ὅσιον ὅ τί ποτ'[d] εἴη, ἀλλά μοι εἶπες ὅτι τοῦτο τυγχάνει ὅσιον ὂν[e] ὃ σὺ νῦν ποιεῖς, φόνου ἐπεξιὼν τῷ πατρί. I. i. 361.

ΕΥΘ. Καὶ ἀληθῆ γε ἔλεγον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἴσως. ἀλλὰ γάρ, ὦ Εὐθύφρον,[f] καὶ ἄλλα πολλὰ φὴς εἶναι[g] ὅσια.[h]

ΕΥΘ. Καὶ γὰρ ἔστιν.[i]

ΣΩ. Μέμνησαι οὖν ὅτι οὐ τοῦτό σοι διεκελευόμην, ἕν τι[j] ἢ δύο με διδάξαι τῶν πολλῶν ὁσίων, ἀλλ' ἐκεῖνο αὐτὸ τὸ εἶδος ᾧ[k] πάντα τὰ ὅσια ὅσιά[l] ἐστιν; ἔφησθα γάρ που μιᾷ ἰδέᾳ τά τε ἀνόσια ἀνόσια εἶναι καὶ τὰ ὅσια ὅσια. ἢ οὐ[m] μνημονεύεις;[n]

ΕΥΘ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Ταύτην τοίνυν με[o] αὐτὴν[p] δίδαξον τὴν ἰδέαν τίς ποτέ ἐστιν, ἵνα εἰς ἐκείνην ἀποβλέπων καὶ χρώμενος αὐτῇ παραδείγματι, ὃ μὲν ἂν τοιοῦτον ᾖ[q] ὧν ἂν ἡ σὺ ἢ ἄλ-

οὐ

Ψ S.—[c] ἐρωτήσαντι E.—[d] ποτ' DST.—[e] ὂν om T et pr Hu.—[f] εὐθύφρων *u*, qui sic ubique.—[g] εἶναι om Ψ.—[h] ὅσιον *u*: om ΑΨΤ et pr Π.—[i] ἐστιν ὅσια ΑΠΨDST.—[j] τ' H.—[k] ὃ T.—[l] alterutrum ὅσια om T.—[m] οὐ om E.—[n] μνημονεύσεις Ψ.—[o] με

μέμνησαι] Vide annon scribendum sit potius μέμνησο οὖν ὅτι, ut legit aut certe legendum censuit et Fic. qui vertit *recordare igitur*, absque interrog. nota. Stephi.

μέμνησαι] Ita legitur in Cod. Tub. Ald. Bas. 2. Steph. Sed Bas. 1. habet μέμνησε· e quo manus docta in eo exemplari, quo ego usus sum, fecerat μέμνησο· notatum etiam ab Stephano in margg. scilicet e versione Ficini, in qua est *recordare igitur*. Et Forsterus quidem non dubitavit recipere imperativum. Nos vero idem facere propterea dubitavimus, quia lectioni μέμνησαι videbamus ita succurri posse, ut verba acciperentur interrogative, et quia verba ἢ οὐ μνημονεύεις imperativum respuere videbantur. Accedit, quod Plato nec alibi aliter loquitur. vid. c. 19. Theæt. 28. Fischi.

εἶδος] Vid. c. 6. Laert. iii. 63. s. Πολλάκις δὲ καὶ διαφέρουσιν ὀνόμασιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου χρῆται. Τὴν οὖν ἰδέαν, καὶ εἶδος, ὀνομάζει, καὶ γένος, καὶ παράδειγμα, καὶ ἀρχὴν, καὶ αἴτιον.—καλεῖ—καὶ τὴν ἰδέαν, οὔτε κινούμενον, οὔτε μένον, καὶ ταὐτὸ, καὶ ἕν, καὶ πολλά. Hæc Laertii verba descripsit Suidas, et ex hujus Lexico Phavorinus, v. εἰδέα· sic enim legitur in eorum libris pro ἰδέα. Cic. Acadd. i. 8. 'Quia sola [mens] cerneret id, quod semper esset simplex, et uniusmodi, et tale, quale esset: hanc illi ideam appellabant, jam a Platone ita nominatam.' add. Tusc. i. 24. et ibi Davisius. Fischi.

ἢ οὐ] Ald. Bas. 1. 2. Forst. ἢ. At ἢ οὐ est *annon*, post interrogationem: ut c. 12. 15. 19. Ficini versio verba ἢ οὐ μνημονεύεις non habet: quæ etsi abesse recte posse videantur: tamen fieri potest, ut Ficinus illa omiserit, quod videret, exprimi ea commode non posse post imperativum *recordare*. Sed etiam c. 19. verba ἢ οὐδὲ μέμνησαι omisit post μέμνησαι, quod vertit *meminisli*. Cod. Tub. legit ἢ μνημονεύεις γε; non male: sed tum referri hæc verba debent ad verba ἔφησθα—ὅσια. At sic non apte procedit oratio Socratis, ταύτην—δίδαξον τὴν ἰδέαν· aut Plato dicendus est Socratem jussisse repetere interrogationem: quæ tamen ratio repuguare videtur εἰρωνείᾳ Socraticæ. Fischi.

λος τις πράττῃ, φῶ[r] ὅσιον εἶναι, ὃ δ' ἂν μὴ τοιοῦτον, μὴ φῶ.

ΕΥΘ. Ἀλλ' εἰ οὕτω βούλει, ὦ Σώκρατες, καὶ οὕτω σοι φράσω.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν βούλομαί γε.

ΕΥΘ. Ἔστι τοίνυν τὸ μὲν τοῖς θεοῖς προσφιλὲς ὅσιον, τὸ δὲ μὴ προσφιλὲς ἀνόσιον.

1. 7. ΣΩ. Παγκάλως, ὦ Εὐθύφρον, καὶ ὡς ἐγὼ ἐζήτουν
1. i. 362. ἀποκρίνασθαί[s] σε, οὕτω νῦν ἀπεκρίνω. εἰ μέντοι[t] ἀληθές,[u] τοῦτο οὔπω οἶδα, ἀλλὰ σὺ δῆλον ὅτι ἐπεκδιδάξεις ὡς ἔστιν ἀληθῆ ἃ λέγεις.

ΕΥΘ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 8. ΣΩ. Φέρε δή, ἐπισκεψώμεθα τί λέγομεν.[v] τὸ μὲν θεοφιλές τε καὶ ὁ[w] θεοφιλὴς ἄνθρωπος ὅσιος, τὸ[x] δὲ θεομισὲς καὶ ὁ θεομισὴς ἀνόσιος· οὐ ταὐτὸν δ' ἐστὶν[y] ἀλλὰ τὸ ἐναντιώτατον τὸ ὅσιον[z] τῷ ἀνοσίῳ. οὐχ οὕτως;

ΕΥΘ. Οὕτω μὲν οὖν.

ΣΩ. Καὶ εὖ γε φαίνεται εἰρῆσθαι;

om ΨS.—[p] αὐτὴν om Υ.—[q] εἴη ΞΥ.—[r] φῶ om pr u.—[s] ἀπεκρίνου Ξ.—[t] post μέντοι omisi ὡς cum ΑΨDST et pr Π.—[u] ἀληθὲς ΨDS, ἀληθῶς *s.—[v] λέγωμεν Υ.—[w] ὁ om ΨSu.—[x] τὸ om C, delet B.—[y] οὐ ταὐτὸν δ' ἐστιν om ΨS.—[z] τὸ ὅσιον...

ἐζήτουν] Hesychius: Ζητεῖν· βούλεσθαι, Ἀττικοί. Fisch.

ἀπεκρίνω] Ald. Bas. 1. 2. Morel. Patus. ἀπεκρίνου. At aoristum res adeo ipsa postulat. Fisch.

ἀλλὰ σὺ δῆλον ὅτι ἐπεκδιδάξεις] Protagor. p. 328. E. Πλὴν σμικρόν τί μοι ἐμποδὼν, ὃ δῆλον ὅτι Πρωταγόρας ῥᾳδίως ἐπεκδιδάξει, ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐξεδίδαξε. Stalb.

§. 8. τί λέγομεν] *Quale sit, quod dicimus.* v. Heindorfium ad Hipp. Maj. p. 162. Monui hoc, ne cui λέγωμεν corrigendum videretur, quod significaret potius: *quid nobis dicendum sit* s. *quid dicere velimus.* Stalb.

οὕτω μὲν οὖν κ. τ. λ.] Interrogatus Euthyphro, quæ ante dicta sunt, an recte ipsi ac vere dicta videantur, ita se existimare respondet: εἴρηται γάρ. Qua responsione nullam facile absurdiorem reperias. Præterea illud καὶ τοῦτο εἴρηται; post καὶ εὖγε φαίνεται εἰρῆσθαι, non recte interrogari, nemo est quin videat. Sed has, opinor, difficultates superaverimus, si transponendo ita locum constituamus:—Οὕτω μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὅτι στασιάζουσιν οἱ θεοὶ καὶ διαφέρονται ἀλλήλοις, ὦ Εὐθύφρον, καὶ ἔχθρα ἐστὶν ἐν αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους, καὶ τοῦτο εἴρηται; ΕΥΘ. Εἴρηται γάρ. ΣΩ. Καὶ εὖ γε φαίνεται εἰρῆσθαι; ΕΥΘ. Δοκῶ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἔχθραν κ. τ. λ. Nil autem in dialogis frequentius, quam hujusmodi personarum colloquentium confusio. Cujus non pauca nobis deinceps exempla suppeditabit Plato. Nunc simile vitium Luciano possis detrahere Imag. T. ii. p. 464. si reponas: τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ; ΠΟΛΥ. Καλὴ γενήσεσθαι ἡ εἰκὼν, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ· ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καταλέλοιπάς τι κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς. ΛΥΚ. Τί τοῦτο; ΠΟΛΥ. Οὐ τὸ σμικρότατον, ὦ φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρύα, καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον, ὡς—ἐπανθεῖν καὶ τὰ τοιαῦτα. ΛΥΚ. Κινδυνεύει τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖν· ποθέν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἄν; ἡ παρακ. de qua conjectura eo minus dubitandum censet

ΕΥΘ. Δοκῶ,[a] ὦ Σώκρατες· εἴρηται γάρ.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὅτι στασιάζουσιν οἱ θεοί, ὦ Εὐθύφρον,[b] καὶ διαφέρονται ἀλλήλοις καὶ ἔχθρα ἐστὶν ἐν αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους, καὶ τοῦτο εἴρηται.

Σώκρατες om Ψ8.—[a] δοκεῖ corr Γ.—[b] ὦ Εὐθύφρον post θεοί posui cum ΑΠΨDT et,

bimus, si animadvertamus, post δοκεῖ, tamquam germanæ distinctionis vestigium, in duobus Codd. reperiri πολύ. Cæterum et Lucini interrogatio Τί τοῦτο; et Polystrati responsum Οὐ τὸ σμικρότατον, utrumque operarum negligentia facillime abire in vulgatum illud τοῦτο σμικρότατον potuit. Forma ποθὲν οὖν —; ἢ δηλαδὴ —; tam frequens est, ut exemplis eam confirmare non opus sit. Forte haud dissimili remedio restituendus est lepidissimus ille ejusdem auctoris dialogus T. i. p. 365. ΕΡ. Ἔμβαινε, ὦ Μένιππε, ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας. Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος· οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. In quibus verbis Mercurii interrogatio τίς ἐστι; si quidem ipsum alloquatur Charmoleum, non satis apta videtur. Haud equidem ignoro, οὗτος et οὗτος ἀνὴρ in alloquendo nonnumquam tertia persona usurpari; cujus elegantissimi ejusdemque exquisiti usus exempla sunt: Plato Euthydem. p. 295. E. Ἔγωγε, ἔφην, τῇ γε ψυχῇ. Οὗτος αὖ, ἔφη, προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις; οὐ γὰρ ἔγωγε ἐρωτῶ ὅτῳ· ἀλλ' εἰ ἐπίστασαί τῳ. Theæt. 166. A. Οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης ὁ χρηστὸς, ἐπειδὴ αὐτῷ—γέλωτα δῆτά με ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε; τὸ δὲ, ὦ ῥᾳθυμότατε Σώκρατες, τῇ δ' ἔχει· Gorg. 489. B. Οὑτοσὶ ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν; εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνῃ. Ibid. 505. C. Οὗτος ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει, ὠφελούμενος καὶ αὐτὸς, τοῦτο πάσχων κ. τ. λ. Lucian. Nigrin. T. i. p. 50. ΕΤΑΙΡ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος; ΛΟ. Καὶ μὴν παύσομαί γε· Plutarch. Gryllo T. ii. p. 985. E. Οὗτος ὁ ἀνὴρ οὐχ αὑτῷ μόνον οὐδὲ τοῖς ἑταίροις, ἀλλὰ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν οἴεται δεῖν ὑπὸ ἀβελτηρίας συμφορὰν γενέσθαι τὴν αὐτοῦ φιλοτιμίαν; Eurip. Phœn. vs. 927. Ἀνὴρ δ' οὔκετ' αὐτὸς, ἐκνεύει πάλιν; Sed ad præsentem Luciani locum hic usus trahi non potest. Forte, non Charmoleum, sed Menippum rogat Mercurius, ut Menippus dicat: Χαρμόλεως, ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος· οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. Simillime in seqq. rogat Mercurius: ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος; et respondet Menippus φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ. In antecedd. autem οὑτοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι; ΜΕΝ. Μένιππος ἔγωγε, mutandum videtur ἐστι in εἶ. Hoc enim scripturæ vitium facile exsistere inde potuit, quod compellativam vocis οὗτος vim non satis sive attenderent sive intelligerent librarii. Cæterum, antequam dimittamus Lucianum, unum etiam in eo locum constituamus, quem et penitus perturbarunt librarii, et perturbatum ediderunt Interpretes in libro de conscrib. hist. T. ii. p. 2. Καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν, τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν. Σὺ δ' ᾧ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἔρως, καὶ τἄλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο· ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμὼν καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον, ἔπαυσε ληροῦντας αὐτούς. Refinge—τραγῳδῶν καὶ τἄλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ· Σὺ δ' ᾧ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἔρως, ἄχρι δὴ χ. κ. τ. λ. HEUSD.

Est aliquid, quod haud scio an alios quoque, et fortasse ipsum Heusdium, male habuerit, dico verbum Δοκῶ, quod hac ratione in principio sententiæ collocatum fateor me nusquam invenisse. Quocirca vix dubito quin verba ita distinguenda sint: οὐχ οὕτως; ΕΥΘ. Οὕτω μὲν οὖν. καὶ εὖ γε φαίνεται εἰρῆσθαι, δοκῶ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Εἴρηται γάρ (sc. εὖ.) Οὐκοῦν καὶ ὅτι στασιάζουσιν οἱ θεοὶ —καὶ τοῦτο εἴρηται; ΕΥΘ. Εἴρηται γάρ. κ. τ. λ. Plane sic Parmenid. p. 126. B. Τῷ μὲν γὰρ πατρὶ, δοκῶ, Πυριλάμπης ὄνομα. Neque dispar est illa ratio, qua δοκῶ μοι mediis interponi solet sententiis. v. Jacobs. ad Achillem Tatium p. 436. Boissonadius ad Aristænetum p. 547. et Wyttenbachius ad Plutarch. T. i. p. 511. coll. de Republ. i. p. 339. D. Sed videant me acutiores, an vulgata lectio habeat quo possit defendi. STALB.

ΕΥΘ. Εἴρηται γάρ.

ΣΩ. Ἔχθραν[c] δὲ[d] καὶ ὀργάς, ὦ ἄριστε, ἡ περὶ τίνων[e] διαφορὰ ποιεῖ; ὧδε δὲ[f] σκοπῶμεν. ἆρ'[g] ἂν[h] εἰ διαφεροίμεθα ἐγώ τε[i] καὶ σὺ περὶ ἀριθμοῦ, ὁπότερα πλείω, ἡ περὶ τούτων διαφορὰ ἐχθροὺς ἂν ἡμᾶς[j] ποιοῖ[k] καὶ ὀργίζεσθαι ἀλλήλοις,[l] ἢ ἐπὶ λογισμὸν ἐλθόντες περί γε[m] τῶν τοιούτων ταχὺ ἂν ἀπαλλαγεῖμεν;[n]

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

r. i. 363. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ μείζονος καὶ ἐλάττονος[o] εἰ διαφεροίμεθα, ἐπὶ τὸ μετρεῖν[p] ἐλθόντες ταχὺ παυσαίμεθ' ἂν τῆς διαφορᾶς.

ΕΥΘ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Καὶ ἐπί γε τὸ ἱστάναι ἐλθόντες, ὡς ἐγῷμαι, περὶ τοῦ βαρυτέρου τε καὶ κουφοτέρου διακριθεῖμεν[q] ἄν;

ΕΥΘ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Περὶ τίνος δὲ δὴ[r] διενεχθέντες καὶ ἐπὶ τίνα κρίσιν οὐ δυνάμενοι ἀφικέσθαι ἐχθροί γε[s] ἂν ἀλλήλοις εἶμεν[t] καὶ ὀργιζοίμεθα; ἴσως οὐ πρόχειρόν σοί ἐστιν, ἀλλ' ἐμοῦ λέγοντος σκόπει εἰ τάδ' ἐστὶ τό τε δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον καὶ

qui ὦ om, S : post ἀλλήλους ponunt *ς.—[c] ἔχθρας Υ.—[d] γὰρ Τ.—[e] τίνων] τούτων Ε.—[f] δὴ ΨDS et corr u.—[g] ἆρ' BCDHSTu.—[h] οὖν Ψ.—[i] τε om ΨS.—[j] ἡμᾶς om ΨDS.—[k] ποιοῖ ΑBCu et corr Γ : ποιῇ cum *ς corr Π.—[l] ἀλλήλους Υ.—[m] τε Τ, om ΨS.—[n] ἀπαλλαγεῖμεν ΑΠΨBCDHSTu et γρ Ξ, ἀπαλλαγοῖμεν Ε : ἀπαλλαγείημεν *ς.—[o] καὶ ἐλάττονος ΓΠΨBCDEHSTu : καὶ τοῦ ἐλάττονος *ς.—[p] μέτρον Ψ.—[q] διακριθεῖμεν ΑΨDS et pr Π, διακριθῆμεν Τ : διακριθείημεν *ς.—[r] δὴ om ΞΥΨS.—[s] γε ΠΨDST : τε *ς.—[t] εἶμεν ΓΨBCDHSu, ἦμεν Ξ, ἦμεν ΑΥΤ : εἴημεν *ς.—[u] ἐχ-

ὧδε δὲ δὴ] Cod. Tub. Ald. Bas. 1. Steph. Patus. Forst. ὧδε δὲ σκοπῶμεν. Sed nos nunc e Bas. 2. recepimus ὧδε δὲ δὴ σκοπῶμεν. nam particulæ δὲ δὴ sic etiam a Platone eleganter conjungi solent, sed δὴ a librariis facile negligi potuit. Ficinus sejunxit hæc verba a superioribus, et pro περὶ τίνων legit, sed male, περί τινων, ut Patus. περὶ τινῶν. vertit enim, *inimicitias autem et iras, o optime, dissensio de quibusdam gignit. Sic autem consideremus.* Fisch.

ποιεῖ, ὧδε δὲ σκοπῶμεν] Posito post ποιεῖ interrogandi signo, locus bene se habebit. Sæpe sic institutam interrogationem dimittit, novamque orditur : veluti Gorg. 477. E. Τίς δὲ πονηρίας καὶ ἀδικίας; εἰ μὴ οὕτως εὐπορεῖς, ὧδε σκόπει. Menone 82. C. πόσων ἂν εἴη ποδῶν τὸ ὅλον; ὧδε δὲ σκόπει. Legg. vii. 819. E. Cratyl. 422. E. Pol. 258. E. alibi. Sic item Musonius apud Stob. p. 456. τί μέντοι τὸ πείθεσθαί ἐστι, θεασώμεθα· μᾶλλον δὲ πρότερον τὸ ἀπειθεῖν κ. λ. Heusd.

διαφέρ.] Hesychius : Διαφέρονται· μάχονται. Fisch.

ποιοίη] Cod. Tub. et libri editi omnes legunt ποιῇ. Leges vero consequutionis temporum legi jubent ποιοίη *faceret* : quod adeo recepimus. v. ad Phædon. 10. Fisch.

πρόχειρον] Gloss. vett. Πρόχειρον, *promtum, ad manum.* Hesychius : Πρόχειρος· ἕτοιμος, εὐχερής. Fisch.

καλὸν καὶ αἰσχρὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ κακόν. ἆρ' οὐ ταῦτά ἐστι περὶ ὧν διενεχθέντες καὶ οὐ δυνάμενοι ἐπὶ ἱκανὴν κρίσιν αὐτῶν ἐλθεῖν ἐχθροὶ[u] ἀλλήλοις[v] γιγνόμεθα,[w] ὅταν[x] γιγνώμεθα, καὶ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι πάντες;

ΕΥΘ. Ἀλλ' ἔστιν αὕτη[y] ἡ διαφορά, ὦ Σώκρατες, καὶ[z] περὶ τούτων.

ΣΩ. Τί δαί;[a] οἱ θεοί, ὦ Εὐθύφρον, οὐκ εἴ πέρ τι διαφέρονται, δι' αὐτὰ[b] ταῦτα διαφέροιντ' ἄν;

ΕΥΘ. Πολλὴ ἀνάγκη.

ΣΩ. Καὶ τῶν θεῶν ἄρα, ὦ γενναῖε Εὐθύφρον, ἄλλοι ἄλλα δίκαια ἡγοῦνται κατὰ τὸν σὸν λόγον,[c] καὶ καλὰ καὶ I. i. 364.
αἰσχρὰ καὶ ἀγαθὰ καὶ κακά· οὐ γὰρ ἄν που ἐστασίαζον ἀλλήλοις, εἰ μὴ περὶ τούτων διεφέροντο.[d] ἦ γάρ;

ΕΥΘ. Ὀρθῶς λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἃ περ καλὰ ἡγοῦνται ἕκαστοι καὶ ἀγαθὰ καὶ δίκαια, ταῦτα καὶ φιλοῦσι, τὰ δὲ ἐναντία τούτων μισοῦσιν;[e]

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ταὐτὰ[f] δέ γε,[g] ὡς σὺ φῄς, οἱ μὲν δίκαια ἡγοῦνται,

θροί γε ΨCDS et rc ΠΒu, ἐχθροί τε Η.—[v] ἂν ἀλλήλοις ΨDHS et rc Πu.—[w] γινώμεθα S, om Ψ.—[x] ὅταν om Ψ.—[y] αὐτὴ Ψ.—[z] καὶ τὰ Υ et rc Π, om Ψ.—[a] δαί ΓΒCE et corr Α, δαὶ u : δέ *s.—[b] αὐτὰ om ΑDST et pr Π.—[c] λόγον καὶ ἄδικα mg Ψ.—[d] διαφέροιντο Ψ.—[e] τούτων καὶ μισοῦσιν Es.—[f] ταυτὰ ΑΓΞΥ : ταῦτα *s.—[g] γε om

γιγνόμεθα, ὅταν γιγνώμεθα] H. e. *quandocunque* s. *si quando inimici fiamus*, Polit. ii. p. 374. A. Ἐξ ὧν μάλιστα ταῖς πόλεσι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ κακὰ γίγνεται, ὅταν γίγνηται. Gorg. p. 468. A. Πότερον οὖν τὰ μεταξὺ ταῦτα ἕνεκεν τῶν ἀγαθῶν πράττουσιν, ὅταν πράττωσιν; Ibid. p. 468. B. Τὸ ἀγαθὸν ἄρα διώκοντες καὶ βαδίζομεν, ὅταν βαδίζωμεν,—καὶ τὸ ἐναντίον ἕσταμεν, ὅταν ἑστῶμεν. Phileb. p. 31. B. Δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο ἐν ᾧ τέ ἐστιν ἑκάτερον αὐτοῖν καὶ διὰ τί πάθος γίγνεσθον, ὁπόταν γίγνησθον, ἰδεῖν ἡμᾶς, ubi vide quæ alia collegimus hujus usus exempla. Stalb.

δαὶ] Libri editi omnes habent δέ; vid. ad c. 4. Atque sic rescripsimus ubique : qua de re semel admonuisse lectores sufficiat. Fisch.

ἄρα] Ald. Bas. 1. 2. Patus. ἄρα. male. Fisch.

ταὐτὰ] Cod. Tub. Ald. Bas. 1. 2. Steph. Patus. Forst. ταῦτα. Sed Forsterus conj. ταὐτά· cujus permutationis horum pronominum vestigia deprehendemus mox in hoc ipso dialogo alia. vid. ad Phædon. 41. Ipsa orationis series adjuvat emendationem illam, et versio Ficini Latina eandem confirmat : in qua est, *eadem vero, ut ais, alii justa.* Recipere igitur non dubitavimus : nam etiam aliorum scriptorum libros hoc vitio contaminarunt manus librariorum : v. Xen. Κ. Π. i. 3. 15. i. 6. 8. ii. 1. 2. Theophr. Char. viii. 2. Contra vero apud Aristoph. Pl. 4. pro ταῦτα jam in antiquissimis Codd. perperam scriptum fuit ταὐτά· v. ibi schol. et Hemsterh. Fisch.

1. 8. οἱ δὲ ἄδικα· περὶ ἃ καὶ ἀμφισβητοῦντες στασιάζουσί τε καὶ πολεμοῦσιν ἀλλήλοις. ἆρ' οὐχ οὕτως;

ΕΥΘ. Οὕτως.

ΣΩ. Ταὐτὰ[h] ἄρα, ὡς ἔοικε, μισεῖταί τε[i] ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ φιλεῖται, καὶ θεομισῆ τε καὶ θεοφιλῆ ταὔτ'[j] ἂν[k] εἴη.

ΕΥΘ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Καὶ ὅσια ἄρα καὶ ἀνόσια τὰ αὐτὰ ἂν εἴη, ὦ Εὐθύφρον, τούτῳ τῷ λόγῳ.

ΕΥΘ. Κινδυνεύει.

§. 9. ΣΩ. Οὐκ ἄρα ὃ ἠρόμην ἀπεκρίνω,[l] ὦ θαυμάσιε. οὐ γὰρ τοῦτό γε ἠρώτων, ὃ[m] τυγχάνει ταὐτὸν[n] ὂν ὅσιόν τε καὶ ἀνόσιον· ὃ δ' ἂν θεοφιλὲς ᾖ, καὶ θεομισές ἐστιν, ὡς
1. i. 365. ἔοικεν. ὥστε, ὦ Εὐθύφρον, ὃ σὺ νῦν ποιεῖς τὸν πατέρα κο-

ΥΨS.—[h] ταῦτα T et pr E, ταῦτ' HSu et pr B.—[i] τε add ΨDS et rc Π.—[j] ταύτ' Υ, ταυτὸν H, τὰ αὐτ' mg H, ταῦτα D : ταῦτ' *s.—[k] ἂν om pr H.—[l] ἀπεκρίνου Ξ.—

οὕτως] Bas. 2. οὕτω. male : nam sequitur vocalis. Fisch.

θεομισῆ] Bas. 2. θεομισεῖ vitiose. Fisch.

ταὐτὰ] Cod. Tub. Ald. Bas. 1. 2. Steph. Patus. Forst. ταῦτ' ἂν—. Sed Forsterus et hic legendum censebat ταὐτὰ ἂν— : quod vel constantiæ caussa recepimus, præsertim quum ab Ficino videremus eandem scripturam expressam esse in versione Latina : quæ habet, *atque eadem hæc, tum diis amica, tum etiam inimica* : invertit enim, ut alibi, ita etiam hic, verborum ordinem : sponte, an Codice, quem sequutus est, auctoritate, non liquet. Fisch.

§. 9. ὃ δ' ἂν θεοφιλὲς ᾖ] Loci hujus emendationem conjectura me assequutum arbitror : ut videlicet post ἀνόσιον legamus, οὐδ' ὃ ἂν θεοφιλὲς ᾖ, καὶ θεομισές ἐστιν, ὡς ἔοικεν. *Non respondisti*, inquit, *ad id quod interrogabam. Non enim de eo interrogabam quod ejusmodi est ut simul sanctum sit et profanum, neque de eo, quod si diis gratum sit, simul etiam odiosum est diis, ut quidem videtur.* Has enim duas conclusiones videmus Socratem ex Euthyphronis verbis quæ proxime præcedunt elicere, interrogationis sibi propositæ certos fines (ut ita dicam) egredientis. Steph.—At revera locum hunc sub correctionis specie plane corrupit vir doctissimus. Hoc enim sollummodo vult Socrates, se talem a Euthyphrone τοῦ ὁσίου notionem quæsivisse, quæ a τῷ ἀνοσίῳ, uti par erat, distincta omnino esset ; definitionem vero, qua τὸ ὅσιον Euthyphro θεοφιλὲς esse statuerat, id nequaquam præstare ; quippe cum idem sæpissime θεομισὲς ideoque ἀνόσιον esset. Forst.

ὃ δ' ἂν] Stephanus emendabat οὐδ', ὃ ἂν. temere : id quod ex deinceps dicendis apparebit. Sed ἐστιν, quod in Cod. Tub. deest, facile potuit omitti a librario ob similitudinem ultimæ præcedentis vocabuli syllabæ. Fisch.

ἔοικεν ὥστε] Non celabo te lector, quod mirum tamen tibi fortasse videbitur, me quædam inter ὡς ἔοικεν et ὥστε desse suspicari. Ac, si locum attentius consideres, mirari fortassis hanc meam suspicionem desines, quum non belle cohærere ista animadvertes. Nam fateor quidem aptissimum in his τοῦ θεοφιλοῦς et τοῦ θεομισοῦς exemplum proponi : sed vide quomodo, quæ præcedunt, postulent ut ad hanc conclusionem veniatur. Steph.

ὡς ἔοικεν. ὥστε] Quædam hic inter duas hasce sententias, utpote non belle inter se cohærentes, deesse suspicatur Stephanus. At immerito prorsus. Nec aliunde ipsius oritur suspicio quam ex infelici sua verborum proxime antecedentium immutatione. Forst.

λάζων, οὐδὲν θαυμαστὸν εἰ τοῦτο δρῶν τῷ μὲν Διὶ προσφιλὲς ποιεῖς, τῷ δὲ Κρόνῳ καὶ τῷ Οὐρανῷ[o] ἐχθρόν, καὶ τῷ μὲν Ἡφαίστῳ φίλον, τῇ δὲ Ἥρᾳ ἐχθρόν· καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν[p] θεῶν ἕτερος ἑτέρῳ διαφέρεται περὶ αὐτοῦ, καὶ ἐκείνοις κατὰ ταὐτά.[q]

ΕΥΘ. Ἀλλ' οἶμαι, ὦ Σώκρατες, περί γε τούτου[r] τῶν θεῶν οὐδένα ἕτερον ἑτέρῳ διαφέρεσθαι, ὡς οὐ δεῖ δίκην διδόναι ἐκεῖνον ὃς ἂν ἀδίκως τινὰ ἀποκτείνῃ.[s]

ΣΩ. Τί δαί;[t] ἀνθρώπων, ὦ Εὐθύφρον, ἤδη τινὸς ἤκουσας ἀμφισβητοῦντος ὡς τὸν ἀδίκως ἀποκτείναντα ἢ ἄλλο ἀδίκως ποιοῦντα ὁτιοῦν οὐ δεῖ δίκην διδόναι;[u]

ΕΥΘ. Οὐδὲν μὲν οὖν παύονται ταῦτ' ἀμφισβητοῦντες καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις· ἀδικοῦντες γὰρ πάμπολλα, πάντα ποιοῦσι καὶ λέγουσι φεύγοντες τὴν δίκην.

ΣΩ. Ἦ καὶ ὁμολογοῦσιν, ὦ Εὐθύφρον, ἀδικεῖν, καὶ ὁμολογοῦντες ὅμως οὐ δεῖν φασὶ σφᾶς διδόναι δίκην;

ΕΥΘ. Οὐδαμῶς τοῦτό γε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα πάντα[v] ποιοῦσι καὶ λέγουσι. τοῦτο γάρ, οἶμαι, οὐ τολμῶσι λέγειν οὐδ' ἀμφισβητεῖν, ὡς οὐχί,[w] εἴ περ ἀδικοῦσί[x] γε, δοτέον δίκην· ἀλλ', οἶμαι, οὗ φασιν ἀδικεῖν. ἢ γάρ;

[m] ᾧ corr Γ.—[n] ταὐτὸν om E.—[o] οὐρανὸν Υ.—[p] τῶν add ΑΓΠΨBCDEHSTu.—[q] τὰ αὐτά ΑDHST.—[r] τούτων ΓΞΥ.—[s] ἀποκτείνοι ΨHS.—[t] δαί Γ et corr Α : δέ *s.—[u] δίκην διδόναι ΑΓΠBCDEHSTu : διδόναι δίκην *s.—[v] πάντα ΨΗ et pr Π, πάντες S : πᾶνγε *s. sed D πάντα an πᾶν habeat non liquet ; particulam certe non habet.—[w] οὐχὶ ΑΓΠΨBCDHSTu et γρ Ξ, οὐχ ΥΕ : οὐκ *s.—[x] ὑπεραδικοῦσί ΥΕ.—[y] ἐκεῖ-

ἔοικ. ὥσ.] Stephanus suspicabatur, sed sine ulla caussa, omissa quædam esse inter verbum ἔοικεν et conjunctionem ὥστε. Socrates scilicet ita ratiocinabatur et colligebat. Euthyphro τὸ ὅσιον et τὸ ἀνόσιον ita explicarat, ut hoc θεομισὲς s. τοῖς θεοῖς μὴ προσφιλὲς esse diceret, illud θεοφιλὲς s. τοῖς θεοῖς προσφιλές· sed dederat idem, quod dii inter se dissiderent de justo et injusto, unum idemque esse, et τὸ θεομισὲς, et τὸ θεοφιλὲς, atque adeo et τὸ ὅσιον, et τὸ ἀνόσιον. Itaque quum definitio τοῦ ὁσίου etiam in τὸ ἀνόσιον, et τοῦ ἀνοσίου definitio etiam in τὸ ὅσιον, caderet, Socrates verissime judicabat, sibi a Euthyphrone non esse satisfactum : volucrat enim sibi ab eo τὸ ὅσιον separatim definiri, non communi definitione comprehendi τὸ ὅσιον et τὸ ἀνόσιον. Fisch.

ἐχθρὸν] Vid. Sex. Empiricus c. mathemat. i. 13. p. 280. Fisch.

τῶν θεῶν] Libri editi omnes legunt simpliciter θεῶν· sed nos articulum nunc addidimus e Cod. Tub. legibus linguæ jubentibus. Fisch.

ἀποκτείναντα] Bas. 2. Patus. ἀποκτείνοντα. an quia sequitur ποιοῦντα? recte. Et Ficinus jam ita legit : nam in ejus versione est, *injuste occidentem.* At aoristi et præsentia sæpe a diligentissimis scriptoribus conjunguntur, præsertim natura rerum ipsa jubente : et fieri potest, ut operæ *o* posuerint pro *a*. Fisch.

ΕΥΘ. Ἀληθῆ λέγεις.

1. i. 366. ΣΩ. Οὐκ ἄρα ἐκεῖνό γε[y] ἀμφισβητοῦσιν, ὡς[z] οὐ τὸν ἀδικοῦντα δεῖ[a] διδόναι δίκην· ἀλλ' ἐκεῖνο ἴσως[b] ἀμφισβητοῦσι, τὸ τίς ἐστιν ὁ ἀδικῶν καὶ τί δρῶν καὶ πότε.[c]

ΕΥΘ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν αὐτά γε ταῦτα[d] καὶ οἱ θεοὶ πεπόνθασιν, εἴ περ στασιάζουσι περὶ[e] τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων, ὡς ὁ σὸς[f] λόγος, καὶ οἱ μέν φασιν ἀλλήλους ἀδικεῖν,[g] οἱ δὲ οὔ φασιν; ἐπεὶ ἐκεῖνό γε[h] δή που, ὦ θαυμάσιε, οὐδεὶς οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων τολμᾷ λέγειν, ὡς οὐ τῷ γε[i] ἀδικοῦντι δοτέον δίκην.

ΕΥΘ. Ναί, τοῦτο μὲν ἀληθὲς λέγεις, ὦ Σώκρατες, τό γε[j] κεφάλαιον.

νοί γε Α cum pr Π et corr *u*, *γε ἐκεῖνο* Ξ, *γε ἐκεῖνό γε* Υ, *ἐκεῖνο* ΨS : *ἐκεῖνό γε...ἀλλ'* om pr D.—[z] *ὡς...ἀμφισβητοῦσι* om ΑΨS et pr Π.—[a] *δεῖ* om ΓΞΥDET et pr *u*, ante *τὸν* ponunt H et rc *u*.—[b] *ἐκεῖνοι* pr D, *ἐκεῖνό γε ἴσως* Τ.—[c] *ποιῶν* Ψ.—[d] *αὐτά γε ταῦτα* ΑΠΨBCDHS et corr *u*, *αὐτά σε ταῦτα* S, *ταυτά γε ταῦτα* Γ, *ταῦτά γε ταῦτα* ΞΥΕ : *ταῦτά γε ταὐτὰ* ς.—[e] *στασιάζουσι περὶ* ΑΠΨDHST : *στασιάζουσί τε περὶ* *ς.—[f] *σός ἐστι* ΞΥς.—[g] *ἀδικεῖν ἀλλήλους* *ς.—[h] *γε* om Γ.—[i] *γε* om ΨDS.—[j] *τὸ*

εἴπερ ἀδικ.] Siquando verbum *ὑπεραδικεῖν* ex Platone afferri videas, scias quo ex loco afferatur et quam falso id verbum huic scriptori tribuatur : legendum enim esse *εἴπερ ἀδικοῦσι*, manifestissimum est. Steph.

In Cod. Tub. Ald. Bas. 1. 2. est *οὐχ ὑπεραδικοῦσί γε·* e quo Stephanus, qui hanc lectionem in marg. exempli sui sic notavit *πρ. γρ. οὐχ' ὑπεραδικοῦσί γε*, primus eam, quam post Patusan et Forsterum recepimus, lectionem fecit : etiam Meibomius ad *ὑπερ*— in Bas. 2. adscripserat *εἴπερ*—. Forsterus tamen videndum censebat, annon scriptum olim in libris fuisset *οὐχ ὑπὲρ ὧν ἀδικοῦσί γε·* quam ejus conjecturam Ficini certe Latina versio non juvat, in qua est, *quod de injustis supplicium sumendum minime sit.* Et repugnat sane ipse usus loquendi, quum dicatur *διδόναι δίκην τινὸς*, non *ὑπέρ τινος*, ut Latini dicunt *pœnam dare sceleris*, non *pro scelere*. Fisch.

δεῖ] Ab Cod. Tub. Ald. Bas. 1. 2. abest *δεῖ*. male. Sed Meibomius adscripserat in margine Bas. 2. verbum quod etiam in Ficini versione expressum est, *utrum injustum puniri oporteat.* Et facile potuit excidere ob primam verbi sequentis syllabam. Fisch.

γε ταὐτὰ] Ald. Bas. 1. *γε ταῦτα*. Bas. 2. *γε τ' αὐτά γε*. Sed ab eodem libro abest mox particula *καὶ*, mutata scilicet ab operis in *γε·* quam ipsam particulam nec Ficinus videtur in libris suis reperisse : habet enim, *nonne eadem hæc diis accidunt?* At series orationis eam vetat abesse. Cæterum viri docti in Actis Erudd. a. 1749. p. 22. admonitu, reposuimus *στασιάζουσί γε* pro *στασιάζουσί τε*, ut legitur in Cod. Tub. et libris editis omnibus : nam verbis *καὶ οἱ μέν φασιν—οὔ φασιν* explicantur verba *στασιάζουσι περὶ τῶν δικ. καὶ ἀδίκ.* sed ejusmodi verba sejungi inter se non solent : ut mox *ἀμφισβητοῦσι πράξεως—καὶ οἱ μὲν δικαίως—ἀδίκως*. Conf. ad c. iii. 8. Unde etiam sustulimus notas coli, et puncti, et interrogationis, post nomen *λόγος·* quarum hæc est in vers. Ficini et Steph. illa in Bas. 1. 2. ista in Ald. et Forst. et in earum locum substituimus incisi notam. Fisch.

ἀδικ. ἀλλή.] Cod. Tub. Bas. 2. *ἀλλήλοις ἀδικεῖν*. Fisch.

ἐπεὶ κ. τ. λ.] Extat hic locus, usque ad verba *δοτέον δίκην*, in Eclogis Stobæi Ethicis c. 44. p. 308. Gesn. Sed legitur ibi primo *οὔτ' ἀνθρ.* deinde *οὐ τῷ γε ἀδ. οὐ δοτέον δίκην*. Fisch.

ΣΩ. Ἀλλ' ἕκαστόν γε, οἶμαι, ὦ Εὐθύφρον, τῶν πραχθέντων ἀμφισβητοῦσιν οἱ ἀμφισβητοῦντες, καὶ ἄνθρωποι καὶ θεοί, εἴ περ ἀμβισβητοῦσι θεοί· πράξεώς τινος πέρι διαφερόμενοι οἱ[k] μὲν δικαίως φασὶν αὐτὴν[l] πεπρᾶχθαι,[m] οἱ δὲ ἀδίκως. ἆρ' οὐχ οὕτως;

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

§. 10. ΣΩ. Ἴθι τοίνυν,[n] ὦ φίλε Εὐθύφρον, δίδαξον καὶ ι. 9.
ἐμέ, ἵνα σοφώτερος γένωμαι, τί σοι τεκμήριόν ἐστιν ὡς πάντες θεοὶ ἡγοῦνται ἐπεῖνον ἀδίκως τεθνάναι, ὃς ἂν θητεύων ἀνδροφόνος γενόμενος, ξυνδεθεὶς ὑπὸ τοῦ δεσπότου τοῦ ἀπο- ι. i. 367.
θανόντος, φθάσῃ τελευτήσας διὰ τὰ δεσμὰ πρὶν τὸν ξυνδήσαντα[o] παρὰ τῶν ἐξηγητῶν περὶ[p] αὐτοῦ πυθέσθαι τί χρὴ ποιεῖν· καὶ ὑπὲρ τοῦ τοιούτου δὴ ὀρθῶς ἔχει ἐπεξιέναι καὶ ἐπισκήπτεσθαι[q] φόνου[r] τὸν υἱὸν τῷ πατρί; ἴθι, περὶ τούτων πειρῶ[s] τί μοι σαφὲς ἐνδείξασθαι, ὡς παντὸς μᾶλλον πάντες θεοὶ ἡγοῦνται ὀρθῶς ἔχειν ταύτην τὴν πρᾶξιν. κἄν μοι[t] ἱκανῶς ἐνδείξῃ, ἐγκωμιάζων σε ἐπὶ σοφίᾳ οὐδέποτε παύσομαι.

ΕΥΘ. Ἀλλ' ἴσως οὐκ ὀλίγον ἔργον ἐστίν, ὦ Σώκρατες· ἐπεὶ πάνυ γε σαφῶς ἔχοιμι ἂν ἐπιδεῖξαί[u] σοι.

ΑΠΨDST.—[k] καὶ οἱ ΞS.—[l] αὐτὴν φασι ΓΒCEHu.—[m] πεπρᾶχθαι Α: πεπράχθαι S.—[n] νῦν ΑΠΨDST.—[o] ξ. ΑΞΠΥΨCDST, σ. B.—[p] περὶ om H.—[q] ἐπισκέπτεσθαι Π.—[r] φόνον E.—[s] πειρῶ om Γ.—[t] μὴ E.—[u] ἀποδεῖξαι Ψ.—[v] ἅπαντες ΑΠΨDST:

τὸ γε κεφάλαιον] *Certe quod caput rei attinet.* v. Heindorf. ad Gorg. p. 164. STALB.

καὶ οἱ μὲν] Cod. Tub. οἱ μὲν δικαίως αὐτὴν φασι, omissa conjunctione καί· quæ tamen abesse, salva verborum structura, non potest. FISCH.

§. 10. ἴθι τοίνυν] Ficinus verba ἴθι τοίνυν Latine non reddidit: quum tamen alibi, ut paulo post, imperat. ἴθι expresserit verbo *age*. FISCH.

δεσμὰ] Mœris: Δεσμὰ, οὐδετέρως, Ἀττικῶς· δεσμοὶ, ἀρσενικῶς, Ἑλληνικῶς. Phavorinus ex Hesychio et Tho. Mag. Δεσμά· πέδαι—καὶ δεσμὰ κάλλιον, ἢ δεσμοί. FISCH.

χρείη] Ita rescripsimus pro χρὴ, quod est in Cod. Tub. et libris editis omnibus, Suidæ admonitu. vid. ad c. 4. FISCH.

ἐπισκήπτεσθαι] In edit. Francof. vitiose expressum legitur ἐπισκέπτεσθαι. Etiam in aliorum scriptorum libris verba σκέπτομαι et σκήπτομαι inter se permutata sunt: v. Rittershusius ad Porphyr. v. Pythag. p. 12. Kust. ut nomina σκέψεις et σκήψεις ap. Cic. i. ad Att. ep. 12. Nam littera η in Codd. antiquis fere litteræ ε similis est. Ἐπισκήπτεσθαι autem idem, hoc loco, significat, quod ἐπεξιέναι. v. Pollux viii. 118. et ibi interpp. Cæterum pro ἴθι versio Ficini habet *age obsecro*. Fieri potest, ut legerit ἴθι δή. certe particula δὴ sic aliis verbis addi, post interpositiones paulo longiores, perspicuitatis adjuvandæ caussa, solet. Mox pro πάντες θεοὶ, ut legitur in omnibus [præter Bas. 2.] libris, edidimus πάντες οἱ θεοὶ, ut paulo ante, et c. 11. Suidas: Παντὸς μᾶλλον· ἀντὶ τοῦ πάντως. v. ad Phædon. c. 11. extr. FISCH.

ἐπεὶ πάνυ] Quum respondeat Socrates, *intelligo me tibi minus docilem videri*

ΣΩ. Μανθάνω ὅτι σοι δοκῶ τῶν δικαστῶν δυσμαθέστερος εἶναι, ἐπεὶ ἐκείνοις γε ἐνδείξει δῆλον ὅτι ὡς ἄδικα τέ ἐστι καὶ οἱ θεοὶ ἅπαντες[v] τὰ τοιαῦτα μισοῦσιν.

ΕΥΘ. Πάνυ γε σαφῶς, ὦ Σώκρατες, ἐάν περ ἀκούωσί γέ μου λέγοντος.

§. 11. ΣΩ. Ἀλλ' ἀκούσονται, ἐάν περ εὖ δοκῆς λέγειν. τότε[w] δέ σου ἐνενόησα[x] ἅμα λέγοντος,[y] καὶ πρὸς

πάντες [a]s.—[w] τότε DS.—[x] ἐνενόησα ΑΠΨCDHST cum corr u et mg B, ἐννενόημαι Ξ, ἔχομαι ΓΥΒΕ: ἐννενόηκα [a]s.—[y] λέγοντος ἅμα Γ.—[z] ἅπαντα Ε.—[a] ἀνύσιον C.

ipsis judicibus, mihi sit verisimile scriptum fuisse, ἐπεὶ οὐ πάνυ γε σαφῶς &c. Steph.

Stephanus conj. ἐπεὶ οὐ πάνυ. male: nam, ἐπεὶ ut alibi, (v. Phædon. 47. Arist. Plut. 882. Xen. Cyrop. ii. 2. 17. Epictet. Enchir. 48.) ita hic quoque, significat *quod ni ita esset*, εἰ δὲ μή, uti interpretatur Hesychius. cf. præter Devarium h. v. Budæus Commentt. L. Gr. p. 856. Ascens. et Hutchinsonus ad Xen. anab. vii. p. 549. min. Scilicet post ἐπεὶ sic ubique e superioribus intelligi debet, aut illa ipsa enuntiatio, quæ præcedit, ut hoc loco εἰ μὴ οὐκ ὀλίγον ἔργον ἦν, aut certe ejusmodi, quæ idem declaret, ut εἰ μὴ τοῦτο ἦν, quæ diserte addita legitur ap. Justin. M. Apol. ii. 7. p. 16. Hutchin. Cæterum verba οὐκ ὀλίγον ἔργον ἐστὶν debent, non ad docentem et dicentem, sed ad audientem et discentem, referri: vid. c. 16. et pro μισοῦσιν, quod est in editis libris reliquis, rescripsimus μισοῦσι, quum sequatur πάνυ, ut ἐνδείξει pro ἐνδείξῃ. Fisch.

Dubito an viri docti interpretatio non sit vera. Etenim si e superioribus intelligas εἰ μὴ οὐκ ὀλίγον ἔργον ἦν, necesse est, scribatur πάνυ γε σαφῶς εἶχον ἂν ἐπιδεῖξαί σοι, quod ipsum flagitat etiam ἐπεὶ particula, ubi eam putaverimus significare *alioquin*. Equidem ἐπεὶ interpretor *nam*, atque Euthyphronem existimo sententiam aliquam addere voluisse, veluti hanc: εἰ μὴ πάνυ δυσμαθὴς εἶης, vel huic similem, sed a Socrate, qui, quid dicturus esset homo superbissimus, ex ipso ejus ore et vultu cognosceret, interpellatum esse verbis Μανθάνω· ὅτι σοι δοκῶ κ. τ. λ. Ita enim hæc distinguenda esse, ad c. ii. p. 3. B. significavi: ut post Μανθάνω intelligi debeat οὐκ ὀλίγον ἔργον ἐστίν, vel etiam οὐ σαφῶς ἔχεις ἐπιδεῖξαι, cum quibus verbis cohæret proxima enuntiatio ὅτι σοι δοκῶ κ. τ. λ. Stalb.

ἐάν περ ἀκούωσί γέ μου λέγοντος] Satis lepide hæc Euthyphro, qui supra se sæpius in concione risum esse narraverit. Nec inficeta Socratis responsio est. Stalb.

§. 11. ἐννενόηκα] In vet. est ἐννενόησα, non ἐννενόημαι, quamvis γέγραπται initio hujus dialogi bis ponatur activa significatione, et aliæ itidem passivæ voces in aliis hujus scriptoris locis activarum usum præstent. Steph.

Ald. Bas. 1. Morel. Patus. ἐννενόημαι. Bas. 2. ἐννενόησα· immo ἐνενόησα. Stephanus autem in veteri quodam libro legi ait ἐννενόησα: quod adeo recepit, ut post eum Forsterus: sed vetus ille liber admodum vereor ne sit ipse Basileensis alter, cujus scripturam rectam Stephanus, ut alibi, ita etiam hic, depravarit. Neque enim video, cur aoristus in præteritum mutari debuerit, quum etiam Cratyl. 26. Theæt. 21. aliisque in locis apud Platonem, sic legatur, nec rei natura abdicat. Revocavimus igitur ἐνενόησα. In Cod. Tub. hoc verbum omissum est: sed abesse illud, nec particula ἅμα pati videtur, nec sequens conjunctio καί. Fisch.

τότε δὲ σοῦ ἐνενόησα ἅμα λέγοντος, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν σκοπῶ] Eleganter Wolfius: *Sed accipe, quæ mihi te loquente in animum et tacitam cogitationem venerunt.* Etenim πρὸς ἐμαυτὸν σκοπῶ est *mecum considero*, quod opponitur verbis ἐνενόησα σοῦ λέγοντος, *tuis verbis fiebat ut animum meum hæc cogitatio subiret.* Ex his autem, pronomen σοῦ cur accentu notandum judicaverimus, sponte apparet. Omnes enim libri Τότε δέ σου ἐνενόησα scriptum exhibebant. Deinde quod Stephanus, cumque secutus Fr. A. Wol-

ἐμαυτὸν σκοπῶ· εἰ ὅτι μάλιστά με Εὐθύφρων διδάξειεν ὡς οἱ θεοὶ ἅπαντες[z] τὸν τοιοῦτον θάνατον ἡγοῦνται ἄδικον εἶναι, τί μᾶλλον ἐγὼ μεμάθηκα παρ' Εὐθύφρονος, τί ποτ' ἐστὶ τὸ ὅσιόν[a] τε καὶ τὸ[b] ἀνόσιον; θεομισὲς μὲν[c] γὰρ τοῦτο τὸ 1. i. 368.
ἔργον, ὡς ἔοικεν, εἴη ἄν· ἀλλὰ γὰρ οὐ τούτῳ ἔφάνη ἄρτι ὡρισμένα τὸ ὅσιόν καὶ μή· τὸ γὰρ θεομισὲς ὂν καὶ θεοφιλὲς ἐφάνη. ὥστε τούτου μὲν[d] ἀφίημί σε, ὦ Εὐθύφρον, καὶ[e] εἰ βούλει, πάντες αὐτὸ ἡγείσθωσαν[f] θεοὶ ἄδικον καὶ πάντες μισούντων.[g] ἀλλ' ἆρα τοῦτο νῦν[h] ἐπανορθούμεθα[i] ἐν τῷ

—[b] τὸ ante ἀνόσιον om ΥΨS.—[c] μὲν om ΨC.—[d] μὲν om ΨDST et pr Α.—[e] καὶ om ΨDS et pr Π.—[f] ἡγείσθων corr Α.—[g] μισείτωσαν γρ Ψ.—[h] ὃ νῦν ΑΨDHST et

fius, ἐννενόηκα reponendum censuerunt, id neque confirmatur librorum suffragiis, neque per linguæ leges necessarium videtur. Tametsi etiam sequitur σκοπῶ, quod durantem adhuc indicat rei considerationem, recte tamen præcedit ἐνενόησα, quo Socrates etiam antea sibi hujus rei cogitationem in mentem venisse significat, ita quidem, ut nil nisi ipsam cogitandi actionem intelligi velit, non habita ratione eorum, quæ illam consecuta sint. Discant hoc exemplo tirones, diversa tempora recte copulari posse, ubi duæ vel plures actiones diversa ratione spectatæ indicantur, ita ut altera quodammodo ab altera separata cogitari debeat. Exempla hanc in rem congesta sunt in commentariis Dorvillii ad Charit. p. 263. Dukeri ad Thucyd. p. 125. Reisigii ad Sophocl. Œd. Col. v. 419. coll. Matthiæ Gr. §. 503. Neque secus Latini, de quibus v. quæ observavi ad Ruddimanni Institutiones Gramm. Lat. T. ii. p. 342. Stalb.

Εὐθύφρων] Bas. 1. 2. Εὐθύφρον. mendose. Patusa adeo edidit εἴτις ὅτι μ. με, Εὐθύφρον· quod probari non potest. Fisch.

οὐ τούτῳ ἐφάνη—τὸ ὅσιον καὶ μή] I. e. *non sic videbatur modo definiri posse pium et impium.* Ante μή cave articulum inserendum putes, quem Græci in hac formula sæpe omisisse reperiuntur. Infra p. 15. E. Νῦν—οἶδα ὅτι σαφῶς οἶει εἰδέναι τό τε ὅσιον καὶ μή. De Republ. vi. p. 486. B. Ψυχὴν σκοπῶν φιλόσοφον καὶ μή. al. Cfr. p. 12. B. Mox τούτου ἀφίημί σε est: *non desidero hoc a te scire: nolim hoc me doceas.* Stalb.

ἄρτι] Mœris: Ἄρτι, οἱ μὲν Ἀττικοὶ τὸ πρὸ ὀλίγου· οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν λέγουσι. Timæus Gloss. Plat. Ἄρτι· πρὸ ὀλίγου χρόνου πεποιημένος· ubi v. Ruhnquenius. Fisch.

αὐτὸ ἡγείσθ.] Zeunius d. l. p. 139. putabat sensum postulare τὸ αὐτό. At αὐτὸ nobis videbatur pertinere ad τοῦτο τὸ ἔργον, et hæc verba referenda sunt ad verba τὸν τοιοῦτον θάνατον. Fisch.

ἆρα—ἐπανορθούμεθα] Vel ἆρα ἐπανορθώμεθα, vel ἆρα ἐπανορθούμεθα interrogative legendum censuerim. Steph.

Priorem conjecturam hausisse videtur e versione Ficini Latina, in qua est, *sic emendemus.* At neutra conjectura opus esse videtur, quum ἐπανορθούμεθα sit futurum Atticum, non præsens. v. ad Phædon. 7. Fisch.

Fischerum, qui ἐπανορθοῦμεθα futurum Atticum esse putabat, errasse, quum penultimam verbi syllabam in futuro tempore constet nusquam corripi, vix est quod moneamus. Recepimus igitur alteram Stephani emendationem, cum librorum auctoritate, tum verbis sequentibus firmatam. Indicativum autem ne quis in conjunctivum mutandum arbitretur, hic esset dubitantis, an illa definitio correctione indigeat; ille emendationem ejus necessariam esse atque ab Euthyphrone facile concessum iri significat. v. Hermann. ad Viger. p. 731. Astius ad Legg. p. 61. Sensum egregie reddidit Wolfius vertendo: *At vide, ne hoc corrigendum nunc sit in sermone nostro.* Verbum ἐπανορθοῦν et ἐπανορθοῦσθαι proprie est *lapsum* vel *labentem erigere* v. Markland. ad Eurip. Suppl. v. 1227. hinc *reficere, restaurare, emendare* etc. ut Gorg. p. 461. C. p. 462. A. Lach. p. 200. B. al. Hoc loco valet *mutata sententia statuere, ita corrigere sententiam,*

λόγῳ, ὡς ὃ μὲν ἂν πάντες οἱ θεοὶ μισῶσιν, ἀνόσιόν ἐστιν, ὃ δ' ἂν φιλῶσιν, ὅσιον· ὃ δ' ἂν οἱ μὲν φιλῶσιν, οἱ δὲ μισῶσιν, οὐδέτερα ἢ ἀμφότερα; ἆρ' οὕτω βούλει ἡμῖν ὡρίσθαι νῦν περὶ τοῦ ὁσίου καὶ τοῦ ἀνοσίου;

ΕΥΘ. Τί γὰρ κωλύει, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐδὲν ἐμέ γε, ὦ Εὐθύφρον· ἀλλὰ σὺ δὴ τὸ σὸν σκόπει, εἰ[j] τοῦτο ὑποθέμενος οὕτω ῥᾷστά με διδάξεις[k] ὃ ὑπέσχου.

ΕΥΘ. Ἀλλ' ἔγωγε φαίην ἂν τοῦτο εἶναι τὸ ὅσιον, ὃ ἂν πάντες οἱ[l] θεοὶ φιλῶσι, καὶ τὸ ἐναντίον ὃ ἂν πάντες οἱ[m] θεοὶ μισῶσιν, ἀνόσιον.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπισκοπῶμεν αὖ τοῦτο, ὦ Εὐθύφρον, εἰ[n] καλῶς λέγεται; ἢ ἐῶμεν καὶ οὕτως ἡμῶν τε[o] αὐτῶν ἀποδεχώμεθα[p] καὶ τῶν ἄλλων, ἐὰν μόνον φῇ τίς τι ἔχειν οὕτω, ξυγχωροῦντες ἔχειν;[q] ἢ σκεπτέον τί[r] λέγει[s] ὁ λέγων;

1. i. 369. ΕΥΘ. Σκεπτέον. οἶμαι μέντοι ἔγωγε[t] τοῦτο νυνὶ καλῶς λέγεσθαι.

ου δ

corr *u*.—[j] ἐπανορθωμεθα Ξ, ἐπανορθώμεθα Υ.—[j] εἰ S, δ Ψ.—[k] διδάξας Ψ, διδάξαι S, διδάξης H.—[l] οἱ add ΑΠΨCDHST et rc B*u*.—[m] οἱ add CDHST et rc B.—[n] ἢ Ψ et pr Α.—[o] τε om pr Ξ.—[p] ἀποδεχόμεθα ΓBCET*u* et corr Α.—[q] οὕτω ξυγχωροῦντες ἔχειν om ΞΥ. ante οὕτω interpungunt BCDET.—[r] ὃ E.—[s] λέγειν *s*.—[t] μέντοιγε

ut statuas etc. cujus modi significationem verborum *prægnantem* vocare solent Grammatici. Non alienum erit in memoriam hic revocare usum verbi μεταβάλλειν, quo simillima ratione non solum *permutare* significat, sed etiam *permutando sumere* vel *accipere*. v. Eurip. Iphig. Aul. v. 343. 363. et Astius ad Phædrum p. 266. ad Politiam p. 482. et 575. Stalb.

οὐδέτερα ἢ ἀμφότερα] H. e. *aut nec pium nec impium, aut et pium et impium*. Solent οὐδέτερα, μηδέτερα, ἀμφότερα etc. sæpissime absolute poni. cfr. Heindorf. ad Gorg. p. 524. B. nostra ad Phileb. p. 43. D. coll. Protagor. p. 334. A. Gorg. 469. C. Stalb.

νῦν] In Cod. Tub. deest. Fisch.

τὸ σὸν] H. e. μέρος, Criton. 11. et 16. quæ verba Plato ipse ibid. c. 12. explicavit verbis καθ' ὅσον δύνασαι. v. Victorius Var. Lectt. xxiii. 19. Nam in multis ejusmodi formulis Attici, nunc addunt nomina, nunc omittunt. v. ad Politic. 19. Fisch.

πάντες οἱ θεοὶ] Ita edidimus pro πάντες θεοὶ, quæ est omnium aliorum librorum lectio. vid. ad c. 10. Fisch.

οἱ θεοὶ] Ita legitur hoc loco in Bas. 2. quum in cæteris libris articulus desit. Unde eum etiam hic recepimus. Fisch.

ἡμῶν τε αὐτῶν ἀποδεχώμεθα] Phæd. p. 92. A. Οὐ γάρ που ἀποδέξει γε σαυτοῦ λέγοντος ὡς πρότερον ἦν ἁρμονία συγκειμένη. Ibid. p. 92. E. Ἀνάγκη οὖν μοι, ὡς ἔοικε, διὰ ταῦτα μήτε ἐμοῦ μήτε ἄλλου ἀποδέχεσθαι ὡς ἡ ψυχὴ ἐστιν ἁρμονία. Ibid. p. 96. E. Ὅς γε οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ, οὐδὲ ὡς—δύο γέγονεν. Xenoph. Memor. i. 2. 8. Act. Apost. ii. 41. unde ἀποδοχὴ *fides* 1. Timoth. i. 15. Stalb.

λέγει] Ita legitur in Ald. Bas. 1. 2. Forst. In Steph. et Francof. est λέγειν· operarum peccato. Cod. Tub. ὃ λέγει· quod videtur glossema esse. Sic supra c. 8. erat ἐπισκεψώμεθα, τί λέγομεν. Fisch.

§. 12. ΣΩ. Τάχ', ὦ 'γαθέ, βέλτιον εἰσόμεθα. ἐννόησον γὰρ τὸ τοιόνδε. ἆρα τὸ ὅσιον, ὅτι ὅσιόν ἐστι, φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν, ἢ ὅτι φιλεῖται, ὅσιόν ἐστιν; i. 10.

ΕΥΘ. Οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀλλ' ἐγὼ πειράσομαι σαφέστερον[u] φράσαι. λέγομέν τι φερόμενον καὶ φέρον, καὶ ἀγόμενον καὶ ἄγον, καὶ ὁρώμενον καὶ ὁρῶν· καὶ[v] πάντα τὰ τοιαῦτα μανθάνεις ὅτι ἕτερα ἀλλήλων ἐστὶ καὶ ᾗ ἕτερα;

ΕΥΘ. Ἔγωγέ[w] μοι δοκῶ μανθάνειν.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ φιλούμενόν τί[x] ἐστι, καὶ τούτου ἕτερον τὸ φιλοῦν.

ΕΥΘ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Λέγε δή μοι, πότερον τὸ φερόμενον, διότι φέρεται, φερόμενόν ἐστιν, ἢ δι' ἄλλο τι;

ΕΥΘ. Οὔκ, ἀλλὰ διὰ τοῦτο.

ΣΩ. Καὶ τὸ ἀγόμενον δή,[y] διότι ἄγεται, καὶ τὸ ὁρώμενον, διότι[z] ὁρᾶται;

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα διότι ὁρώμενόν γέ[a] ἐστι, διὰ τοῦτο ὁρᾶται, ἀλλὰ τοὐναντίον[b] διότι[c] ὁρᾶται, διὰ τοῦτο ὁρώμενον· οὐδὲ διότι ἀγόμενόν ἐστι, διὰ τοῦτο ἄγεται, ἀλλὰ διότι ἄγεται, διὰ τοῦτο ἀγόμενον· οὐδὲ διότι φερόμενον, φέρεται, i. i. 370.
ἀλλὰ διότι[d] φέρεται, φερόμενον. ἆρα κατάδηλον, ὦ Εὐθύφρον, ὃ βούλομαι λέγειν; βούλομαι δὲ τόδε, ὅτι εἴ τι[e] γίγνεται ἢ εἴ τι[f] πάσχει τι,[g] οὐχ ὅτι γιγνόμενόν ἐστι, γίγνεται, ἀλλ' ὅτι γίγνεται, γιγνόμενόν ἐστιν· οὐδ'[h] ὅτι πάσχον ἐστί, πάσχει, ἀλλ' ὅτι πάσχει, πάσχον ἐστίν. ἢ οὐ ξυγχωρεῖς οὕτως;

Γ.—[u] σαφέστερα Ψ, σφέτερον S.—[v] καὶ ante πάντα om ΨS.—[w] ἐγὼ δέ T.—[x] τι om Ψ.—[y] δὴ om Ψ.—[z] ὅτι ΨS.—[a] γε om ΑΨS.—[b] τὸ ἐναντίον DST.—[c] ὅτι DH et corr u.—[d] διὸ Hu.—[e] ὅτι Ψ.—[f] ἢ εἰ pr Π, ἤ τι ΑΨST.—[g] τι om ΠΨDHST, delet

§. 12. τάχ', ὦ 'γαθὲ, βέλτιον εἰσόμεθα] De Republ. x. p. 596. C. Δεινόν τινα λέγεις καὶ θαυμαστὸν ἄνδρα. Οὐ πώ γε, ἀλλὰ τάχα μᾶλλον φήσεις. Cratyl. p. 410. E. Τάχα μᾶλλον φήσεις. STALB.

εἰσόμ.] Mœris: Εἴσεται, Ἀττικῶς· γνώσεται, κοινόν. FISCH.

ΣΩ.] Ab Ald. abest nomen ΣΩ. FISCH.

ἆρα] Ald. Bas. 1. 2. ἄρα· ut Cod. Tub. qui idem habet ὦ Εὐθύφρων· et εἴτι πάσχει, omisso altero τι. male. FISCH.

ἢ οὐ] Ald. Bas. 1. 2. Patus. ἢ οὐ. bene. vid. ad c. 7. In Steph. Forst. est ἢ οὐ. Mox pro ὑπὸ ὧν, quod extat in

ΕΥΘ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ φιλούμενον ἢ γιγνόμενόν τί[i] ἐστιν ἢ πάσχον τι ὑπό του;[j]

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Καὶ τοῦτο ἄρα οὕτως ἔχει ὥς περ τὰ πρότερα· οὐχ ὅτι φιλούμενόν ἐστι, φιλεῖται ὑπὸ ὧν φιλεῖται, ἀλλ' ὅτι φιλεῖται, φιλούμενον.

ΕΥΘ. Ἀνάγκη.

ΣΩ. Τί δὴ οὖν[k] λέγομεν περὶ τοῦ ὁσίου, ὦ Εὐθύφρον; ἄλλο τι[l] φιλεῖται ὑπὸ τῶν[m] θεῶν πάντων, ὡς ὁ σὸς λόγος;

ΕΥΘ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρα διὰ τοῦτο[n] ὅτι[o] ὅσιόν ἐστιν ἢ δι' ἄλλο τι;

u.—[h] οὐδ' DS.—[i] τι om E.—[j] ὑπό του πάσχον τι ΞΥ, πάσχον τι ὑπὸ τούτου D.—[o] ἢ [k] οὖν δὴ Γ, δὴ ΨS.—[l] ἄλλο τι Ξ, ἄλλ' ὅτι Γ: ἀλλ' ὅτι *ς.—[m] τῶν om ΓΠΕS*u* et pr B.—[n] ὅτι om Υ.—[o] ὅτι...διὰ τοῦτο om Γ, additis post ἐστιν his: ἢ δι' ἄλλο τι.

libris omnibus, Patusa edidit ὑφ' ὧν. bene: nec nos ita edere dubitavimus. Fisch.

ἀλλ' ὅτι] Fic. vertit quasi legeretur, ἆρ' ὅτι φιλεῖται ὑπὸ τῶν &c. At pro λέγομεν videri posset λέγωμεν potius scribendum ἀπορηματικῶς: ferri tamen et lectio illa potest. Steph.

Stephanus legi malebat λέγωμεν. sine justa caussa: ut ipse vidit. v. ad Theæt. 16.—Patusa edidit ἆρ', ut Ficinus vertit *an:* et Zeunius d. l. p. 139. ostendit, se malle legi ἆρ'. Ego vero etsi non nescio, permutationem particularum ἀλλὰ, et ἆρα, et ἄρα, non raram esse in Codicibus antiquis: tamen nolim hunc locum attingere, quum sciam, particulam ἀλλὰ adhiberi non raro in interrogatione, qua quis occupet respondere id, quod videat respondere posse, aut debere, eum, cui interrogatio proponitur, ita, ut Latine reddi possit *aut*, vel *an*. cf. Raphelius ad Matth. xi, 8. Fisch.

τί δὴ οὖν λέγομεν—ὦ Εὐθύφρον; ἄλλο τι φιλεῖται] Rejeci lectionem veterem ἀλλ' ὅτι utpote vitiosam. Nam ut taceam, totam hanc Socratis interrogationem ita absurdam reddi, quis tandem tolerabit istud ἀλλ', quo nihil novi ineptius? Sentiens hoc Patusa ἆρ' ὅτι φιλεῖται corrigendum censuit. Sed hæc viri docti emendatio ita comparata est, ut indigna videatur emendationis nomine. Qua admissa etsi grammatica verborum ratio constat, sensus tamen adeo ineptus oritur, ut ne tironibus quidem necessarium videatur ostendere rationes, quibus ea debeat repudiari. Aliam viam nuper iniit Bekkerus, qui ἄλλο τι φιλεῖται edi curavit. Quod si verum est, aut hoc quærit Socrates: *Quid igitur dicimus de pio, mi Euthyphro? aliud quid amatur a diis omnibus, ut modo dicebas?* aut verba ἄλλο τι sola interrogationem habent, ut reliqua putanda sint eorum illustrandorum caussa addita esse. Et hanc quidem explicationem quivis intelligit unice veram esse, quandoquidem altera illa interpretatio adversatur universæ disputationis rationi. Solent autem Græci cum alacritate interrogantes ἄλλο τι sæpissime ita usurpare, ut omittant ἢ vel ἢ ὅτι, in sermone sedatiore addi solitum. v. Hermann. ad Viger. p. 731. Stalb.

ὑπὸ τῶν] Ita legitur jam in Bas. 2. At ab Cod. Tub. Ald. Bas. 1. Patus. abest articulus. Itaque Forsterus erravit, quum ostendit, articulum in omnibus ante Stephanum editionibus desiderari. An leg. inverso ordine ὑπὸ πάντων τῶν θεῶν, ut paulo inferius, et supra c. 11. πάντες οἱ θεοί? At jam c. 10. erat οἱ θεοὶ πάντες, et c. 11. οἱ θεοὶ ἅπαντες. Fisch.

ΕΥΘ. Οὔκ, ἀλλὰ διὰ τοῦτο.

ΣΩ. Διότι ἄρα ὅσιόν ἐστι, φιλεῖται, ἀλλ' οὐχ ὅτι φιλεῖται, διὰ τοῦτο ὅσιόν ἐστιν;[p]

ΕΥΘ. Ἔοικεν.

ΣΩ. Ἀλλὰ μὲν δὴ διότι[q] φιλεῖται ὑπὸ θεῶν,[r] φιλούμενόν ἐστι καὶ θεοφιλὲς τὸ θεοφιλές.[s] I. i. 371.

—[p] ἐστιν ὃ εὐθύφρον Ξ.—[q] διότι γε ΑΓΠΣΗu et rc B.—[r] τῶν θεῶν s.—[s] τὸ θεο-

ἢ δι' ἄλλο τι] Cod. Tub. librarius omisit verba ἢ δι' ἄλλό τι—ὅσιόν ἐστι· quæ tamen alia manus adscripsit in margine. Scilicet verba ὅσιόν ἐστιν, quæ terminarunt duo versus, oculos librarii properantes ita offenderunt, ut manus versum alterum prætermitterent. Simile huic peccatum hominis notatum est infra ad c. 13. Fisch.

διότι φιλ.] Cod. Tub. διότι γε φιλεῖται ὑπὸ θεῶν. Sed pro ἀλλὰ μὲν videndum est annon reponi ἀλλὰ μὴν debeat. Fisch.

ἀλλὰ μὲν δὴ διότι γε φιλεῖται—θεοφιλὲς τὸ θεοφιλές] Inserui γὲ post διότι cum optimis libris manu scriptis, quia sententiæ vim et gravitatem apte indicare videbatur. Neque vero μὲν δὴ mutari debet in μὴν δὴ, quæ Fischeri sententia est: nam ἀλλὰ μὴν δὴ non magis dixerunt Græci, quam Latinis *attamen igitur* dicere licuit. Solent autem μὲν δὴ inservire conclusioni et transitioni, eoque modo aliis annecti particulis, quibuscum natura sua coeunt. v. Viger. p. 537. sq. Cfr. Phædon. p. 75. A. Ἀλλὰ μὲν δὴ ἔκ γε τῶν αἰσθήσεων δεῖ ἐννοῆσαι. De Republ. vii. p. 526. B. Καὶ μὲν δὴ, ἔφη, σφόδρα γε ποιεῖ αὐτό: ita enim legendum auctoritate codicum. Sympos. c. 19. Καὶ μὲν δὴ τήν γε τῶν ζώων ποίησιν πάντων τίς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ—εἶναι σοφίαν; Phileb. p. 46. B. Οὐ μὲν δὴ Φιλήβου γε ἕνεκα παρεθέμην τὸν λόγον. Hipp. Maj. p. 290. A. Καὶ μὲν δὴ ταύτην γε τὴν ἀπόκρισιν, ὦ ἄριστε, οὐ μόνον οὐκ ἀποδέξεται ἀλλὰ πάνυ με καὶ τωθάσεται. Sed satis exemplorum in re ad perspiciendum per se facillima. Gravius est majoreque considerandi diligentia dignum, quod deinde de sola Bastii conjectura, quam proposuit Specim. Critico in Sympos. p. 77. verba τὸ θεοφιλὲς in ordinem recipere non dubitavimus. Quæ quidem tam necessaria ad disputationis integritatem esse judicamus, ut ne morosissimos quidem et lectionum, vetustate sua veluti sancitarum, tenacissimos grammaticos, si quidem omnem loci naturam attente consideraverint, consilium nostrum ullo modo reprehensuros esse confidamus. Enim vero exploremus ante omnia, quænam e veteri illa lectione, qua omittitur τὸ θεοφιλὲς, emergat sententia. Accurate igitur contemplantibus hanc, cui Bastius aliquid deesse censuit, enuntiationem obscurum esse non poterit, ejus subjectum, quod vocant grammatici, aut deesse plane, quod non nisi errore accidere potuit, aut ex superioribus esse eruendum animoque intelligendum. Et hoc quidem qui locum pro integro habeant quoniam et probare et facere coguntur; etiam confiteantur necesse est, nihil aliud nisi τὸ ὅσιον posse ex antecedentibus intelligi cum ratione. Ita autem ubi statuerimus esse faciendum, ut est sane, facile inter omnes conveniet, sententiam verborum esse hanc: *Sed sanctum s. pium propterea quidem, quod amatur a diis, amatum est et iis carum.* Ea vero nunc videamus, quo modo cum tota disputatione congruant. Socrates igitur definitionem pietatis antea ab Euthyphrone propositam falsam esse demonstraturus id, quod alicui rei accideret, ab ipsa re non posse non diversum haberi ostenderat. Quod cum Euthyphro concessisset, transfert ille hoc ad τὸ ὅσιον, quod vates dixerat idem esse, quod τὸ θεοφιλὲς, docetque alterum ab altero ita differre ut τὸ θεοφιλὲς tribui quidem possit τῷ ὁσίῳ, neque tamen prorsus idem cum illo haberi debeat. Jam vero servata veteri lectione argumentatio illa instituitur hoc modo: 'Τὸ ὅσιον ideo amatur, quia est ὅσιον; neque vero propterea, quod amatur, ὅσιον est. Est autem τὸ ὅσιον ideo, quia a diis amatur, amatum atque diis carum. Ergo alterum ab altero diversum est.' Quæ quidem licet breviter in hunc includere syllogismum: 'Τὸ ὅσιον non est ὅσιον, quia a diis amatur; τὸ ὅσιον est θεοφιλὲς,

ΕΥΘ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Οὐκ ἄρα τὸ θεοφιλὲς ὅσιόν ἐστιν, ὦ Εὐθύφρον, οὐδὲ τὸ ὅσιον θεοφιλές, ὡς σὺ λέγεις, ἀλλ' ἕτερον τοῦτο τούτου.

ΕΥΘ. Πῶς δή, ὦ[t] Σώκρατες;

ΣΩ. Ὅτι ὁμολογοῦμεν[u] τὸ μὲν ὅσιον διὰ τοῦτο φιλεῖσθαι, ὅτι ὅσιόν ἐστιν, ἀλλ' οὐ διότι φιλεῖται, ὅσιον εἶναι. ἦ γάρ;

ΕΥΘ. Ναί.

ΣΩ. Τὸ δέ γε[v] θεοφιλὲς ὅτι φιλεῖται ὑπὸ θεῶν,[w] αὐτῷ[x] τούτῳ[y] τῷ φιλεῖσθαι θεοφιλὲς εἶναι, ἀλλ' οὐχ ὅτι θεοφιλές, διὰ τοῦτο φιλεῖσθαι.

ΕΥΘ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Ἀλλ' εἴ γε ταὐτὸν ἦν, ὦ φίλε[z] Εὐθύφρον, τὸ θεο-

φιλές addidit Bastius.—[t] δὴ σὺ ὦ Ες.—[u] ὁμολογοῦμεν om ΨS.—[v] γε om Ψ.—[w] ὑπὸ τῶν θεῶν υς.—[x] αὐτῶν ΨDHS et corr u.—[y] τοῦτο u.—[z] ὦ φίλε ἦν Ες.—

quia a diis amatur: ergo τὸ ὅσιον diversum est a τῷ θεοφιλεῖ.' Sed proh deum atque hominum fidem! quis tandem e prædicatorum, quæ dicuntur, uni eidemque subjecto tributorum, varietate concludere cum ratione potest ita, ut alterum prædicatorum pro subjecto accipiens duorum subjectorum inde colligat diversitatem? Falsam esse illam concludendi formam, si cui nondum persuasum sit, ei manifestum fiet hoc exemplo: *Deus non est Deus, quia bonus est: Deus est bonus quia bonus est: Ergo aliud est Deus, aliud bonum.* Videlicet his nihil efficitur nisi hoc, *numinis* et *boni* prædicatum diverso modo tribui eidem subjecto, ipsorum autem prædicatorum diversitas non probatur, multoque minus ad memorati subjecti ab alio subjecto differentiam aliqua inde fieri recte potest conclusio. Quæ quum ita sint, nisi quis Platonem velit accusare perversitatis, circumspicere debemus, ecquod investigari queat erroris remedium. Id vero certissimum paratum est a Bastio, qui quum sæpissime propter ὁμοιοτέλευτα in Platone ab librariis erratum esse animadvertisset, egregio consilio τὸ θεοφιλὲς addi voluit. Quo facto Socrates ita argumentatur: *Τὸ ὅσιον non ideo ὅσιον est, quia a diis amatur; τὸ θεοφιλὲς autem eadem de caussa recte habetur θεοφιλές: unde alterum ab altero esse diversum, sponte consequitur.* Comparari vero inter se τὸ ὅσιον et τὸ θεοφιλὲς ea ratione debuisse, quæ proxime dehinc disputantur luculentissimo sunt argumento. Verum ut fidem faciamus huic emendationi etiam majorem, unum alterumque similis erroris exemplum addimus. Igitur in Menone p. 89. A. vulgo legebatur: *Οὐκοῦν εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, οὐκ ἂν εἶεν φύσει οἱ ἀγαθοί.* Quo loco quanquam ex *οἱ ἀγαθοὶ* intelligi licet prædicatum ἀγαθοὶ, tamen hæc loquendi forma et durior est, neque, quantum sciamus, usquam alibi apud Platonem reperitur. Itaque haud cunctati sumus ex codicibus nostris ibi reponere *οὐκ ἂν εἶεν φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἀγαθοί.* Similiter turbatum est in Protagor. p. 328. E. ubi quum editi libri haberent, *ἢ ἀγαθοὶ οἱ ἀγαθοὶ γίγνονται*, codices nos docuerunt legendum esse *ἢ οἱ ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ γίγνονται.* Sed hæc hactenus: vereor enim ne disputatio mea jam dudum modum excessisse videatur. Cfr. p. 11. A. Stalb.

δὴ σὺ] Cod. Tub. non habet *σύ*. non male: ut Ficinus, *quanam ratione, o Socrates?* Sed pronomen hoc prætermitti a librario facile potuit, quia præcedit δή. nam intell. λέγεις. Fisch.

ὑπὸ τῶν θ. αὐτῷ] Cod. Tub. *ὑπὸ θεῶν αὐτῶν τούτῳ τὸ*. male. Fisch.

φιλὲς καὶ τὸ ὅσιον,[a] εἰ μὲν διὰ τὸ ὅσιον εἶναι ἐφιλεῖτο τὸ ὅσιον, καὶ διὰ τὸ θεοφιλὲς εἶναι ἐφιλεῖτο ἂν τὸ θεοφιλές· εἰ δὲ διὰ τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ θεῶν τὸ θεοφιλὲς θεοφιλὲς ἦν, καὶ τὸ ὅσιον ἂν διὰ τὸ φιλεῖσθαι ὅσιον ἦν. νῦν δὲ ὁρᾷς ὅτι ἐναντίως ἔχετον, ὡς παντάπασιν ἑτέρω ὄντε ἀλλήλων. τὸ μὲν γάρ, ὅτι φιλεῖται, ἐστὶν οἷον φιλεῖσθαι· τὸ δ' ὅτι ἐστὶν οἷον φιλεῖσθαι, διὰ τοῦτο φιλεῖται. καὶ κινδυνεύεις, ὦ Εὐθύφρον, ἐρωτώμενος τὸ ὅσιον, ὅ τί ποτ'[b] ἔστι, τὴν μὲν οὐσίαν μοι[c] αὐτοῦ οὐ βούλεσθαι δηλῶσαι, πάθος δέ τι περὶ αὐτοῦ λέγειν, ὅ τι πέπονθε τοῦτο τὸ ὅσιον, φιλεῖσθαι[d] ὑπὸ πάντων θεῶν·[e] ὅ τι δὲ ὄν, οὔπω εἶπες. εἰ οὖν[f] σοι[g] φίλον, μή

i. 11.

i. i. 372.

[a] θεῖον ΠΨDST.—[b] ποτ' BCHSu.—[c] μοι om S.—[d] φιλεῖται ΓΥu.—[e] πάντων τῶν θεῶν Υs.—[f] οὖν ἦν E.—[g] σοι om pr Γ.—[h] ὑπὸ τῶν θεῶν ΥEus.—[i] τε om Υ.—[j] τὸ

εἴ γε—εἰ μὲν—] Duplex εἰ hoc loco dicitur ut Theætet. p. 147. A. Εἴ τις ἡμᾶς τῶν φαύλων τι καὶ προχείρων ἔροιτο, —εἰ ἀποκριναίμεθα αὐτῷ —, οὐκ ἂν γελοῖοι εἶμεν; Protagor. p. 311. C. Εἰ δὲ παρὰ Πολύκλειτον ἐπενόεις ἀφικόμενος μισθὸν ὑπὲρ σαυτοῦ τελεῖν —, εἴ τίς σε ἤρετο —, τί ἂν ἀπεκρίνω; Menon. p. 72. A. p. 74. B. Phileb. p. 14. A. Legg. p. 662. D. Neque aliter Cicero Orat. pro Roscio Amer. c. 1. 'Quia *si* quis istorum dixisset, quos videtis adesse, in quibus summa auctoritas est atque amplitudo, *si* verbum de republica dixisset, id quod in hac caussa fieri necesse est, multo plura dixisse, quam dixisset, putaretur.' Stalb.

ὅσιον] Cod. Tub. διὰ τὸ θεῖον. male. Sed ex OCION facile nasci ΘΕΙΟΝ potuit. Et mox pro ὑπὸ θεῶν, ut legit idem Codex cum libris editis omnibus, reponere, constantiæ caussa, non dubitavimus ὑπὸ τῶν θεῶν. Fisch.

ὅτι] Cod. Tub. ὅ τι, h. e. ὅ, τι, ut in Bas. 2. legitur: male. Fisch.

πάντ. τῶν θ.] Cod. Tub. ὑπὸ πάντων θεῶν. Fisch.

ὅ,τι δὲ ὄν, οὔπω εἶπες] Neque Platonem scripsisse puto ὅ,τι δέ ἐστι, neque ὄν pro ἐστὶ posse hic accipi existimo, (quamvis et Ficini interpretatio id velle videatur) sed hunc locum ex illorum esse numero, quos suspectos habituri simus, nisi quid in illis subaudiendum relinquatur, animadvertamus. Hic enim dico, cum ὅ,τι δὲ ὄν subaudiri ex præcedentibus φιλεῖται ὑπὸ πάντων τῶν θεῶν. *Videris*, inquit, *Euthyphro, cum te interrogem, quidnam sanctum sit, essentiam illius minime velle declarare, sed aliquid dicere quod illi contingit, ut videlicet ab omnibus diis ametur, verum quidnam quum sit* (ab omnibus diis ametur) *nondum dixisti.* Est enim accipiendum φιλεῖσθαι non aliter quam si dictum esset τὸ φιλεῖσθαι. Intelligit enim esse πάθος illud ipsum τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ πάντων τῶν θεῶν. Ego tamen neque passionis neque affectionis uti appellatione necesse putavi: sed dixi, *aliquid quod illi contingit.* Possit vero, ut opinor, et ita exponi, *aliquid quod in ipsum cadit*, vel, *in ipsius natura.* Quod autem ad participium ὄν attinet, si verbi *existo* abuti participio liceret, interpretarer, *quidnam existens ab omnibus diis ametur.* Sic vero in iis quæ proxime sequuntur, *ne igitur id me celato, si placet: sed ad principium revertens, dicito iterum quidnam existens illud sanctum, vel ametur a diis, vel quidvis aliud patiatur.* Alioqui, ne hoc vocabulo abutamur, dicendum et hic fuerit, *sanctum illud, quidnam quum sit, etc.* vel, *sanctum, quidnam quum sit:* sive *quænam res quum sit.* Nisi hac magis expedita orationis forma (si illam in hanc mutare licet) uti velimus, *quidnam sit sanctum illud, quod quidem vel a diis amatur, vel quidvis aliud patitur.* Quod si ne hic quidem verbo *pati* uti libeat, poterimus dicere, *quidnam sit sanctum illud, cui vel ut a diis ametur, vel quidlibet aliud contingit.* Est autem hic observandum εἴτε φιλεῖται, εἴτε ὅ,τι δὴ πάσχει, dictum pro ἢ φιλεῖται, ἢ ὅ,τι δὴ πάσχει.

με ἀποκρύψῃ, ἀλλὰ πάλιν εἰπὲ ἐξ ἀρχῆς, τί ποτε ὂν τὸ ὅσιον εἴτε φιλεῖται ὑπὸ θεῶν[h] εἴτε ὁτιδὴ πάσχει· οὐ γὰρ περὶ τούτου διοισόμεθα. ἀλλ' εἰπὲ προθύμως, τί ἐστι τό τε[i] ὅσιον καὶ τὸ[j] ἀνόσιον;

ΕΥΘ. Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, οὐκ ἔχω ἔγωγε ὅπως[k] σοι εἴπω ὃ νοῶ· περιέρχεται γάρ πως ἡμῖν ἀεὶ[l] ὃ ἂν ὑποθώμεθα,[m] καὶ οὐκ ἐθέλει μένειν ὅπου ἂν ἱδρυσώμεθα αὐτό.

post καὶ om ΞCHσ.—[k] ὅ, τι ΨS.—[l] ἡμῖν ἀεὶ ΑΠΨDST: ἀεὶ ἡμῖν *σ.—[m] προθώμεθα

Addit porro, *οὐ γὰρ περὶ τούτου διοισόμεθα*, id est, *non enim de hoc dissentiemus*, sive *controversabimur: nimirum quidnam sit quod illi contingit: περὶ τούτου, τί ἐστιν ὃ πάσχει.* Steph.

At licet participium hoc verbum præcedens quodammodo possit respicere, nihil tamen obstat, quo minus hic et in versu sequenti pro præsenti simpliciter positum esse dicamus, quod non solum Nostro aliisque optimis scriptoribus solenne est, sed et hic præsertim ubi de sancti *οὐσίᾳ* (quæ nullam omnino præsentis aut futuri distinctionem agnoscit) fit sermo, singularem quandam vim et elegantiam in se habet. Eadem, ut id obiter notem, enallage nonnunquam utuntur Scriptores Sacri. Conf. Rom. v. 11. Philip. iii. 4. Forst.

Stephanus negabat ὄν positum pro ἐστὶ, uti accepit Ficinus, qui vertit, *quid autem sit.* Immo putabat, intelligi debere verba *φιλεῖται ὑπὸ πάντων τῶν θεῶν*, hoc sensu, *quidnam existens ab omnibus diis ametur.* At erravit Stephanus haud dubie: verum vidit Ficinus. Nam participia sæpe ponuntur absolute pro temporibus finitis, ita, ut ὅ,τι ὂν dictum sit pro ὅ,τι ἐστιν, ut τί ὂν τὸ ὅσιον idem est, quod paulo post τί ἐστι τὸ ὅσιον. Sic infra c. 18. *φράσον—τίς ἡ ὠφέλεια τοῖς θεοῖς οὖσα ἀπὸ τῶν δώρων—*. Phædon. 21. *πότε λαβοῦσαι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν τὴν ἐπιστήμην*; h. c. ἔλαβον. v. Dorvillius ad Charit. p. 624. Animadverss. ad Vueller. p. 330. et ad Anacr. 52. 2. Sunt, qui hujusmodi in locis intelligi velint, et recte quidem, tempora finita verbi substantivi εἶναι, aut τυγχάνειν. Fisch.

Fallitur Fischerus, dum evincere studet, ὄν esse pro ἐστὶ positum, quemadmodum etiam aliis locis participium pro verbo finito usurpari soleat. Nam et hic locus facillime aliter expeditur verbis hoc modo conjunctis: ὅ τι δὲ ὂν φιλεῖται (hoc enim ex præcedenti φιλεῖσθαι intelligitur) i. e. ὅ τι δέ ἐστιν ὡς τε φιλεῖσθαι: et alios locos simili ratione explicuit G. Hermannus ad Viger. de Idiotism. p. 770. Quod autem ex infinitivo φιλεῖσθαι diximus repetendum esse φιλεῖται, id neminem, opinor, offendet, qui Græcos meminerit vel eo progredi, ut intelligant e sequentibus verbis, quæ ad sententiæ integritatem necessaria esse videantur, ut Eurip. Iph. T. v. 670. Ἁπλᾶς δὲ λύπας ἐξὸν, οὐκ οἴτω διπλᾶς, quo loco e seq. οἴσω infinitivus φέρειν ad ἐξὸν debet cogitari. De hoc loquendi genere quædam memini docte disserere virum amicissimum Car. Gorg. Jacobum in præclaris studiorum suorum primitiis, Observatt. in aliquot Xenophontis loca. Halis Sax. 1819. 8. Stalb.

ὅτι δὴ] Ita legunt recte Bas. 1. 2. etiam in Cod. Tub. scriptum est ὅτι δὴ, ut in Ald. ex quo in Steph. factum est ὁτιδὴ, quod retinuit Forsterus. In eodem Cod. Tub. paulo ante deest articulus ante θεῶν. Fisch.

τὸ ἀνόσιον] Articulum, qui abest in libris editis omnibus, e Cod. Tub. addidimus, jubente ipsa verborum structura: nam Plato scripsit ante τό, τε ὅσιον, non τὸ ὁσιόν τε. Fisch.

ὑποθώμεθα] In præc. edit. προθώμεθα: sed veteris exemplaris lectionem ὑποθώμεθα confirmat verbale ὑποθέσεις, quod non multo post habemus. Utitur alioqui et simplici τίθεσθαι inter hunc et illum locum. Steph.

Ald. Bas. 1. Morel. Patus. προθώμεθα· pro quo Stephanus se e veteri exemplari reposuisse ait ὑποθώμεθα. Vetus hoc exemplar est editio Bas. 2. Ficinus habet *proposuimus:* ut ipse quoque legisse videatur προθώμεθα, quum mox

ΣΩ. Τοῦ ἡμετέρου προγόνου, ὦ Εὐθύφρον, ἔοικεν εἶναι[n] Δαιδάλου τὰ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα. καὶ εἰ μὲν αὐτὰ ἐγὼ[o] ἔλεγον καὶ ἐτιθέμην, ἴσως ἄν με ἐπέσκωπτες,[p] ὡς ἄρα καὶ ἐμοὶ κατὰ τὴν ἐκείνου ξυγγένειαν[q] τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδιδράσκει καὶ οὐκ ἐθέλει μένειν ὅπου ἄν τις αὐτὰ θῇ· νῦν δέ—σαὶ γὰρ αἱ[r] ὑποθέσεις εἰσίν· ἄλλου δή[s] τινος δεῖ[t] r. i. 373.

ΓΥΒCΕΗu, προθυμώμεθα ΑΠΨDST.—[n] δαιδάλου ἔοικεν εἶναι ΞΥ.—[o] ἐγὼ αὐτὰ Ξ.—[p] ἀπέσκωπτες ΨS et corr Π, ἐπέσκαπες T.—[q] ξ. ΑΠΨDST.—[r] αἱ om ΨSσ.—[s] δή

nomen ὑποθέσεις reddiderit *suppositiones*. In Cod. Tub. multo etiam ineptius scriptum legitur προθυμώμεθα. Nam ὑποθώμεθα a manu Platonis profectum esse, etiam ex eo cognoscitur planissime, quia, non modo paulo post nomine ὑποθέσεις usus est, sed etiam supra c. 11. verbum ὑποθέσθαι ita posuit: quod ipsum verbis περιέρχεσθαι, μένειν, et cæteris, accommodatissimum est. Cæterum pro ἀεὶ ἡμῖν Cod. Tub. habet ἡμῖν ἀεί. Fisch.

τοῦ ἡμετέρου προγόνου — Δαιδάλου] Dædalum celeberrimum fuisse statuarium notissimum est. Fabulæ vero, ad quam hic alludit Socrates, originem ita explicat Palæphatus, Λέγουσι περὶ Δαιδάλου, ὡς ἀγάλματα κατεσκεύαζε δι' ἑαυτῶν πορευόμενα·—τὸ δὲ ἀληθὲς τοιοῦτον. οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ καὶ ἀγαλματοποιοὶ κατεσκεύαζον ἀνδριάντας συμπεφυκότας ἔχοντας ὁμοῦ τοὺς πόδας. Δαίδαλος δὲ ἐποίει διαβεβηκότας τὸν ἕνα πόδα. διὰ τοῦτο δὴ οἱ ἄνθρωποι ἔλεγον ὁδοιποροῦν τοῦτο τὸ ἄγαλμα ὃ εἰργάσατο Δαίδαλος etc. De Incred. Hist. Ed. Cant. p. 30. Eademque fere, auctores ad hunc Palæphati locum a Galeo laudati, quibus addas Diodor. Sic. p. 276. Vulgi item hac de re notionem respiciunt quamplurimi, nempe Noster in Menone p. 97. Aristoteles in Polit. L. i. c. 4. Euripides, Hecub. v. 838. aliique ibi a Scholiaste citati. Cur autem hic, uti et in Alcib. i. p. 121. Socrates Dædalum ipsius πρόγονον vocat, et de sua infra cum eo συγγενείᾳ loquitur? 'Dædalus enim,' inquit Dacierius ad locum, 'ex regum Atticorum stirpe ortum duxit. Socrates vero similem nequaquam jactare poterat originem. Hoc ergo,' inquit idem, 'solummodo vult Socrates, se Dædali ad instar pennis vulgo hominum negatis cœlum experiri potuisse, mentemque suam ad rerum divinarum cognitionem attollere.' At quam metuo, vir doctissime, ne pennæ tuæ, quibus hic Socratem gratis ornasti, statim colliquescant, philosophusque, quem in cœlum evexisti, mox in vilem opificis tabernam detrudatur. Huc enim duntaxat Socratem, ubicunque se a Dædalo ortum jactitet, respexisse verisimillimum est, quippe qui, uti vulgo constat, patre statuario natus erat, artemque ipse paternam juvenis exercuerat. Imo Χαρίτων ἀγάλματα ipsius manu facta, teste Pausan. L. i. p. 40. L. ix. p. 596. Laert. in ejus Vit. aliisque, Athenis in Acropoli collocata erant. Sæpissime quoque et nonnunquam elegantissime Socrates in dictis suis ad hanc artem alludit. Conf. Laert. L. ii. 33. Xen. Mem. L. iii. c. 1. 2. Stob. Serm. p. 4. et 189. Et similiter denique de μαιευτικῇ matris suæ τέχνῃ pro more suo εἰρωνικῶς loquitur. Forst.

Dædalus, Atheniensis, fuit nobilis statuarius, Minois secundi, Cretensium regis, sæculo. Fertur fabricasse statuas et simulacra (Themistius Or. iv. p. 126. vocat Δαιδάλου ἔργα· ubi v. Petavius p. 560.) per se et sponte ambulantia (vid. Themist. Or. xv. p. 358. et infra c. 19.) quia primus eorum pedes ita discrevit, ut alterum protenderent. v. Palæphatus fab. 22. Qua quidem ex re intelligitur, cur Plato Socratem jusserit hoc loco uti verbis τίθεσθαι, ἐντιθέναι, ὑποτίθεσθαι, ὑποθέσεις, ἀποδιδράσκειν, μένειν, περιϊέναι, τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα. Fisch.

Est προτίθεσθαι verbum hoc in genere proprium diciturque de statuariis, qui opera sua spectanda exponunt. Etiam ἱδρῦσθαι de collocandis deorum statuis solenne est. v. Valckenar. ad Eurip. Hipp. p. 166. Blomfield ad Æsch. Agam. v. 330. Stalb.

νῦν δέ—σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις] Male post νῦν δὲ commate vulgo distinguitur. Est enim oratio eleganti aposiopesi interrupta, cujus alia exempla attigerunt Fischerus ad Apolog. Socrat. c. 28. (p. 38. B. Steph.) et in Animadverss. ad

σκώμματος. οὐ γὰρ ἐθέλουσί σοι μένειν, ὡς καὶ αὐτῷ σοι δοκεῖ.

ΕΥΘ. Ἐμοὶ δὲ[u] δοκεῖ σχεδόν τι τοῦ αὐτοῦ σκώμματος, ὦ Σώκρατες, δεῖσθαι[v] τὰ[w] λεγόμενα· τὸ γὰρ περιιέναι[x] αὐτοῖς[y] τοῦτο καὶ μὴ μένειν ἐν ταὐτῷ[z] οὐκ ἐγώ[a] εἰμι ὁ ἐντιθείς, ἀλλὰ σύ μοι δοκεῖς ὁ Δαίδαλος, ἐπεὶ ἐμοῦ γε ἕνεκα[b] ἔμενεν ἂν ταῦτα οὕτως.

ΣΩ. Κινδυνεύω ἄρα, ὦ ἑταῖρε, ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς δει-

γε

om ΨS.—[t] δεῖ τινος ΨS.—[u] δὲ Α.—[v] δεῖσθαι ὦ σ. ΞΥ.—[w] τάδε ΑΤ.—[x] παριέναι S.—[y] τούτοις ΑΓΠDS.—[z] τῷ αὐτῷ ΑBCDEHST.—[a] ἐγώ ΑΓΨBCDHSTu: ἔγωγε *s.

Welleri Gr. Gr. Part. iii. p. 35. Heusdius Specim. Crit. p. 9. ad Euthyphron. p. 14. C. Heindorfius ad Charmid. p. 175. B. Theætet. p. 143. D. omnes illi ellipticam in talibus orationem esse statuentes, ita ut ad *νῦν δὲ* verba quædam ex reliqua oratione cogitando repeti debeant. Neque video, quid sit, cur aliter de hac formula existimemus cum Thierschio Specim. Edit. Sympos. Platon. p. 36. sqq. Is enim, quoniam Græci scriptores eam sententiæ partem, qua caussa contineatur, quare aliquid fiat, addita particula *γὰρ* prius enuntiare soleant, quam ipsam rem posuerint, hunc loquendi usum etiam tum obtinere voluit, quum particulæ *ἀλλὰ*, et *νῦν δὲ* orationem ordiantur. Itaque hoc loco verba sic connectit: *νῦν δὲ ἄλλου τινὸς δεῖ σκώμματος, σαὶ γὰρ ὑποθέσεις εἰσίν: Si ipse talia proposuissem, sine dubio me irrideres; nunc vero, quum tu ea proposueris, alio sane joco opus est:* et similiter ubique *νῦν δὲ* censet jungendum esse cum iis, quæ parenthesin excipiant. Verum enim quemadmodum hic locus illa interpretatione multum alacritatis et vigoris amittit, atque adeo, quia denuo additur *οὐ γὰρ ἐθέλουσι σοὶ μένειν*, insignem quendam trahit languorem; ita alia reperiuntur formulæ exempla, in quibus ob turbatum orationis nexum difficilius est verborum *νῦν δὲ* cum postrema periodi parte cohærentiam probare. Atque hinc etiam ipse Thierschius ad extremum eo confugit, ut verba *νῦν δὲ* diceret interdum cum ejusmodi orationis membro connecti debere, quod cum aliis potius cohæreret, veluti Theætet. p. 143. D. Verum ita quid proficimus, in locum simplicissimæ aposlopeseos, qua facile expediuntur loci fere omnes, in quibus ea loquendi forma reperitur, contortum substituentes structuræ genus, quod ut ubique inferatur, magna etiam arte opus est? Sed ut suo ipsi utantur lectores in hac caussa judicio, nonnulla structuræ illius exempla indicabo, quæ accuratius expendant, quibus lubet. Criton. p. 44. D. Lachet. p. 184. D. 200. E. Sympos. 180. C. Tim. p. 32. A. Legg. ix. p. 875. D. al. Eandem aposiopesin etiam Latini post *nunc vero*, *nunc autem*, admittunt, ut vel inde pateat, eam animi humani naturæ, legibusque cogitandi, esse maxime consentaneam, neque per se habere, quod merito reprehendas. Stalb.

αἱ ὑπο.] Cod. Tub. Ald. Bas. 1. 2. Morel. Patus. Forst. *σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις* quod nos quoque recepimus, quum in Stephaniano exemplo Articulus perperam omissus sit. Fisch.

τὰ λεγ.] Cod. Tub. *τάδε λεγ.* Fisch.

αὐτοῖς] Cod. Tub. *τούτοις*. Sed pro *περιιέναι* Patusa male edidit *περιέναι* quod vitium migravit in exemplum ejus e Bas. 1. 2. Sic c. 19. in Cod. Tub. pro *περιϊόντας* mendose scriptum est *περιόντα*. Fisch.

ἐν τῷ αὐτῷ] Ita e Cod. Tub. et Bas. 2. rescripsimus pro *ἐν ταυτῷ*, quod est in libris editis reliquis: sed in Bas. 2. tamen operæ omiserunt *ἐν*, ut Cod. Tub. librarius pro *ἔγωγέ εἰμι* scripsit *ἐγώ εἰμι*. Ficinus in versione Latina verba *καὶ μὴ μένειν ἐν τῷ αὐτῷ* una cum verbo *περιιέναι* complexus videtur verbo *circumlabi*: vertit enim locum ita, *quod enim illa circumlabuntur, ego minime in caussa sum.* Fisch.

οὕτῳ] Cod. Tub. *οὕτως*. male. Fisch.

νότερος γεγονέναι τὴν τέχνην τοσούτῳ,[c] ὅσῳ[d] ὁ μὲν τὰ αὐτοῦ μόνα[e] ἐποίει οὐ μένοντα, ἐγὼ δὲ πρὸς τοῖς ἐμαυτοῦ, ὡς ἔοικε, καὶ τὰ ἀλλότρια. καὶ δῆτα τοῦτό μοι[f] τῆς τέχνης ἐστὶ κομψότατον, ὅτι ἄκων εἰμὶ σοφός· ἐβουλόμην γὰρ ἄν μοι[g] τοὺς λόγους μένειν καὶ ἀκινήτους[h] ἱδρῦσθαι μᾶλλον ἢ πρὸς τῇ Δαιδάλου σοφίᾳ τὰ Ταντάλου χρήματα γενέσθαι. καὶ τούτων μὲν ἄδην.[i] [§. 13.] Ἐπειδὴ[j] δέ μοι δοκεῖς σὺ τρυφᾷν,[k] αὐτός σοι ξυμπροθυμήσομαι δεῖξαι

—[b] εἵνεκα Τ.—[c] τοσοῦτον Υ.—[d] ὅσον pr Π.—[e] μόνα ΑΓΠΨBCDEHSTu : μόνον *s.—[f] μοι τοῦτο ΞΥ.—[g] μου Ε.—[h] ἀκινήτως ΑΓΞΥBCDHSTu, ἀκινήτερα Ψ.—[i] ἄδδην ΓΞΨDHST.—[j] ἐπεὶ Ξ.—[k] δοκεῖς συντρυφᾶν ΓΥBCHSu et pr Ε et corr Π, δοκεῖς ξυν-

αὐτοῦ] Ald. Steph. Forst. αὐτοῦ· sed Cod. Tub. Bas. 1. 2. Patus. αὐτοῦ. Cæterum δεινότερος τὴν τέχνην idem est, quod τεχνικώτερος c. 19. et post ὅσῳ intell. μᾶλλον, simileve vocabulum: ut Hebr. x. 25. τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ βλέπετε ἐγγίζουσαν τὴν ἡμέραν. Fisch.

ὅσῳ ὁ μὲν τὰ αὐτοῦ μόνον] Intelligunt μᾶλλον post ὅσῳ, quo addito sensus paullulum mutaretur. Xenoph. Hier. x. 2. Οἶδα γὰρ, ὅτι ὥς περ ἐν ἵπποις, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίγνεται, ὅσῳ ἂν ἔκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὑβριστοτέροις εἶναι, ubi itidem ad ὅσῳ ἂν intelligi voluerunt μᾶλλον, majore, quam hoc loco, verisimilitudinis specie. Cfr. etiam Schæferus ad Soph. Œd. C. v. 744. et Cl. Nitschius in Comment. ' De comparativis Græcæ linguæ modis,' quæ legitur ad calcem Ionis Platonici ab eo editi p. 76. Simillima sunt, quæ ex Tacito collecta leguntur in Ruddimanni Institutt. Linguæ Lat. T. ii. p. 309. Annal. i. 68. 4. ' Quanto inopina, tanto majora offunduntur. Ibid. iii. 46. 4. ' Quanto pecunia dites, tanto magis imbelles.' Ibid. xii. 11. 2. ' Quanto ignara barbaris, tanto toleratiora.' Stalb.

μόνον] Ita legunt omnes libri, etiam Ficinus, *ille sua solum instabilia fabricabat*, præter Cod. Tub. qui habet μόνα· quam scripturam etsi non nescio videri posse elegantiorem esse altera: tamen eam peperisse puto verba τὰ αὐτοῦ. nam Plato suavitati numerorum serviisse, et cavisse videtur, ne tot vocales concurrerent, neque aures sono ejusdem syllabæ recurrentis offenderentur. Fisch.

κομψ.] Ald. Bas. 1. 2. Patus. κομψώτατον. male.—Bas. 1. 2. ἀκινύτους. mendose. Cod. Tub. ἀκινήτως. minus bene. Fisch.

Ταντ. χρ.] A Plutarcho T. ii. p. 498. B. vocatur πλοῦτος Ταντάλειος· ab Aristæneto i. ep. 18. Ταντάλου θησαυροί. Nam opes et divitiæ Tantali, regis Corinthiorum, vel Phrygiæ, ita celebratæ sunt, ut apud Græcos abierint in proverbium τάλαντα Ταντάλου. v. Zenobius Prov. vi. 4. et ibi Schotus: Suidas h. v. et Erasmus Adagg. p. 214. Fisch.

ἄδην] Bas. 2. ἄδην. Hesychius: Ἄδην· δασυνόμενον μὲν, ἡδέως, καὶ τὸ εἰς κόρον· ψιλούμενον δὲ, ἀδεῶς. Suidas: Ἄδην· ἅλις, ἢ εἰς κόρον, ἱκανῶς, ἀρκούντως. — A Morell. abest μὲν: male. Fisch.

§. 13. σὺ τρυφᾷν] Bas. 2. συντρυφᾷν. male, opinor. Stephanus in margg. posuit γρ. σὺ ἀπειπὼν τρυφᾷν· nesciebamus ubi. Videtur tamen Stephanus, ut alias lectiones plures, ita etiam hanc, hausisse, vel potius effinxisse, e versione Latina Ficini: nam in ea legitur, *postquam, tanquam delicatior, laborem subterfugere mihi videris.* Quibus tamen verbis puto Ficinum explicasse tantum verbum τρυφᾷν· etsi paulo post verba τρυφᾷς ὑπὸ πλούτου τῆς σοφίας vertit simpliciter *delicatior es ob sapientiæ copiam.* At Socrates mox, repetens hanc ipsam sententiam, simpliciter, τρυφᾷς, inquit. Scilicet verbum τρυφᾷν complectitur omnia illa vitia, quæ insunt in hominibus luxuriæ deditis, delicateque et molliter viventibus. Quorum quidem quum vel maximum sit negligentia et animi remissio: eleganter positum esse hoc loco a Platone sic, ut significaret *remissum esse, vires mentis et ingenii intendere nolle*, quis non videt? nam ipse Socrates Euthyphrona mox ita hortatur, ξύντεινε σαυτόν. Fisch.

δεῖξαι] Ab Cod. Florent. (Observatt.

ὅπως ἄν με διδάξαις[l] περὶ τοῦ ὁσίου· καὶ μὴ προαποκάμῃς. ἰδὲ γὰρ εἰ[m] οὐκ ἀναγκαῖόν σοι δοκεῖ δίκαιον εἶναι πᾶν τὸ ὅσιον.

ΕΥΘ. Ἔμοιγε.

r. i. 374. ΣΩ. Ἆρ' οὖν καὶ πᾶν τὸ δίκαιον ὅσιον; ἢ τὸ μὲν ὅσιον r. 12. πᾶν δίκαιον, τὸ δὲ δίκαιον οὐ πᾶν ὅσιον, ἀλλὰ τὸ μὲν αὐτοῦ ὅσιον, τὸ δέ τι καὶ ἄλλο;

ΕΥΘ. Οὐχ ἕπομαι, ὦ Σώκρατες, τοῖς λεγομένοις.

ΣΩ. Καὶ μὴν νεώτερός γ' ἐμοῦ[n] εἶ οὐκ ἔλαττον ἢ ὅσῳ[o] σοφώτερος· ἀλλ', ὅ λέγω, τρυφᾷς ὑπὸ πλούτου τῆς σοφίας. ἀλλ', ὦ μακάριε, ξύντεινε σαυτόν· καὶ γὰρ οὐδὲ χαλεπὸν κατανοῆσαι ὃ λέγω. λέγω γὰρ δὴ[p] τὸ ἐναντίον ἢ ὁ ποιητὴς ἐποίησεν ὁ ποιήσας

τρυφᾷν ΨDS.—[l] διδάξῃ Α: διδάξῃς [a]ς.—[m] εἰ om ΓΥ.—[n] γέ μου ΑDHST.—[o] ὅσῳ

miscell. p. 271. Vol. ii.) abest δεῖξαι. male. Certe verbum ξυμπροθυμήσομαι non minus, quam particulæ ὅπως ἄν, videntur postulare verbum δεῖξαι. Neque vero προσαποκάμῃς, quod pro προαποκάμῃς in Cod. Tub. extat, admitti potest: nam ἀποκαμεῖν, ut ἀπειπεῖν, dicuntur *ii, qui ita sunt fatigati, ut negent, se ferre laborem*, sive animi, sive corporis, *amplius posse*, ita, ut προαποκαμεῖν, quo verbo augeri Thesaurus Stephani potest, sit, hoc loco, *desistere quærere et disputare ante, quam docueris, quid sit sanctum, quia diffidis, te posse reperire et ostendere, quid sit sanctum:* c. 20. ita legitur verbum ἀποδειλιᾷν. Cæterum ars illa, qua adjuvit Socrates alios de re aliqua quærentes, ut tollerent et superarent omnes difficultates et impedimenta, dicta ab ipso est μαιευτική, ut ipse tum dictus est μαιεύεσθαι. v. Theæt. 6. Fisch.

ὅπως ἄν με διδάξαις] Pessime vulgo διδάξῃς, quod foret: *utcunque me docueris;* cum sententia postulet hoc dici: *quomodo me docere possis.* Vitium sustulit Bekkerus. v. Heindorfius ad Protag. p. 497. Stalb.

ἰδὲ] Mœris: Ἰδὲ, ὀξύτονον, Ἀττικῶς· ἰδέ, ὡς τὸ εἰπέ, λαβέ, εὑρέ. Quæ verba etsi Piersono videbantur aliunde in libellum Mœridis venisse: tamen eadem præcipiuntur de sede accentus in hoc verbo ab Eustathio ad Il. β' p. 341. Rom. Unde ausi sumus edere ἰδὲ pro ἴδε, ut scriptum est in libris reliquis omnibus. Fisch.

τι] Nam pronomen τι eleganter sic etiam pronomini τὸ δὲ additur: ut apud Xen. Cyrop. i. 4. 15. καὶ τοῦ μὲν καταγελῶντα αὐτὸν ὁρῶν εὐφραίνετο, τὸν δέ τινα καὶ ἐπαινοῦντα αὐτὸν ᾐσθάνετο οὐδ' ὁπωστιοῦν φθονερῶς. Fisch.

Quod τὶ post τὸ δὲ infertur, alia hujus usus exempla collecta invenies ad Phileb. p. 15. Cfr. Bergler. ad Alciphron. p. 89. et Bach. ad Xenoph. Symp. ii. 6. 31. Stalb.

καὶ μὴν κ. τ. λ.] H. e. *quantum me vincis juventa, tantum præstas sapientia.* Cui quidem loco admodum similis est locus Æschinis Socr. ii. 2. καὶ ἔστι πλέον πάντων πονηρότατος, ἢ ὅσῳ πλουσιώτατος, h. e. *et plus vincit omnes improbitate, quam divitiis.* Cæterum πλοῦτος τῆς σοφίας est *abundantia sapientiæ.* v. Abreschius Dilucidd. Thucydd. p. 202. Fisch.

λέγω κ. τ. λ.] Extat hæc ῥῆσις, inde a verbo λέγω usque ad verba ἔνθα καὶ ἀριθμὸς, in Eclogis Stobæi Ethicis c. 31. p. 212. Gesn. vel c. 29. L. vii. ed. Trincavel. In utroque exemplo versiculi isti tribuuntur Stasimo, vel potius Stasino, poetæ Cyprio. Idem fit ab Apostolio Parœmm. x. 50. cujus in libris, ut in Stobæi exemplis, Στασῖμος vocatur: ut in Gnomis veterum poetarum, philosophorum, et oratorum, quæ sunt ad calcem Callimachi Frobeniani p. 70. a Segism. Gelenio curati: ubi idem hic locus Platonis legitur, sed e Stobæi Eclogis

Ζῆνα δὲ[q] τὸν θ'[r] ἕρξαντα,[s] καὶ ὃς τάδε πάντ'[t] ἐφύτευσεν,
οὐκ ἐθέλεις[u] εἰπεῖν·[v] ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς.

om ΨS.—[p] δὴ om E.—[q] μὲν ΞΥ, om C.—[r] θ' om ΞC, delet B.—[s] θέρξαντα pr Ά, στέρξαντα ΥΤ cum Ven. 4, 4 et pr *u* et *γρ* ΆΠ, ἔρξαντα Ξ, ῥέξαντα *γρ* ΞC et codex "Caroli Montchalli archiepiscopi Tolosani, qui notas in Platonis dialogos continet," teste Valesio not. ms.—[t] πάντ' om EHu et pr B.—[u] ἐθέλειν C, et corr ΓB, ν ἐθελεις Ά.—[v] νικεῖν Ψ, νεικέσσι aut νείκεσσεν cod. Montchall.—[w] ἐγὼ...αἰδώς om

Ethicis, nondum tum editis, illuc una cum aliis translatus. Fisch.

ποιητὴς] Ita Ald. Bas. 1. 2. Morel. Steph. Patus. Forst. Froben. Stob. Sed in margine Stephan. legitur: *γρ. ὁ ποιητὴς Στασῖνος ἐποίησεν·* et *γρ. καὶ οὕτω· ὁ Στασῖνος ἐποίησεν·* quarum lectionum fontem ignorabamus: sed admodum verebamur, ne ab ipso Steph. excogitatæ essent. *Στασῖνος* est haud dubie e glossemate natum. Sic pro *ὁ ποιητὴς* in Stob. Trincav. male legitur *ὅπη*. Fisch.

ὁ ποιήσας] Nonnulli Steph. Mss. poetæ etiam, cui versus sequentes debentur, nomen exhibent, alii *ὁ ποιητὴς Στασῖνος* legentes, alii vocem *ποιητὴς* omittentes. Stobæus quoque Serm. 31. aliique gnomologiorum consarcinatores versus hosce Stasino vel, ut male nonnunquam appellatur, Stasimo tribuunt, eosque ad Κύπρια ipsius Ἔπη acceptos referunt. Et revera quidem exinde desumpti videntur. At de poematis ipsius auctore æque non constat. Non solum Stasino, sed et nunc Homero, (quod tamen redarguit Herodotus, L. ii. c. 117.) nunc Hegesiæ, nunc Halicarnassensi cuidam (ut Dicæogenem, cujus Cypria ab Aristotele in poetic. c. 16. memorata alia ab hisce fuisse videntur, taceam) tribuuntur. Cum igitur hanc ob causam *ἀνωνύμως* plerumque a veteribus citantur, idem quoque Platonem hic loci fecisse existimo, nomenque auctoris aliunde acceptum in nonnullos Nostri codices male irrepsisse. De Poematis denique hujusce natura, argumento, et unde nomen suum acceperit, non minor quam de auctore inter eruditos controversia est. Conf. Meursium in Cypro, L. i. c. 1. Salmasii Exercit. Plinian. ad Solinum p. 852. et seq. Dacierium, Not. ad Aristot. Poetic. c. 23. Ryckium de primis Italiæ colonis, c. 10. Hemsterhusium ad J. Poll. p. 1255. Fabricium, Bibl. Græc. V. i. L. ii. c. 2. p. 283. et Perizonium ad Ælian. V. H. L. ix. 15. Sin meam in re obscura post tot tantosque viros proferre liceat sententiam, hæc ex antiquorum locis, quæ de hoc poemate agunt, elici posse existimo. 1. Κύπρια Ἔπη cum Μικρᾷ, uti vocatur, Ἰλιαδὶ (quacum nonnunquam male confunduntur) hactenus convenire, quod utraque, non integram belli Trojani seriem, sed partes duntaxat ab Homero omissas tractent. Neutiquam enim Homero possent tribui, (quod tamen a nonnullis antiquitus factum fuisse certissimum est) si de rebus iisdem, quas ipse aliter in Iliade descripsisset, denuo egissent. 2. Belli Trojani primordia causasque ab Ovo usque Gemino (ad quod respicit Horatius, Ep. ad Pison. v. 147.) repetitas in Cyprio Poemate enarrari. Res vero Iliadi posteriores et ad classis Agamemnoniæ reditum perductas Μικρᾶς Ἰλιαδὸς auctorem versibus mandasse. Suadent hoc variæ operis utriusque partes ab antiquis laudatæ, quas apud auctores supra memoratos reperies. 3. Κύπρια Ἔπη exinde nomen suum sortita videntur, quod Ledæ cum Jove concubitum, Cypriæ Deæ cum Junone ac Pallade discidium, Helenæ raptum utrumque, casusque alios ad Venerem potissimum spectantes præcipue tractarent. Forst.

τὸν θ' ἕρξαντα] Schol. August. Stob. Apostol. Froben. Bas. 2. *τὸν ῥέξαντα·* quod etiam Stephanus posuit in margg. exempli sui: utraque lectio recte habet. At ea tamen, quam nos recepimus ex Ald. Bas. 1. Steph. Patus. Forst. confirmatur etiam auctoritate Cod. Tub. et in Cod. Hassisteniano, quo Cornarius usus est, scriptum erat *τὸν στέρξαντα*, scilicet pro *τὸν θ' ἕρξαντα·* nam *τὸν ἕρξαντα* explicatur verbis *ὃς τάδε πάντ' ἐφύτευσεν*. In Stob. Trincav. est *πάντα*, repugnante metro. Fisch.

ἐθέλεις—γὰρ] Ita Ald. Bas. 1. Steph. Patus. Forst. Froben. Apostol. et Stob.

ἐγὼ[w] οὖν[x] τούτῳ διαφέρομαι τῷ ποιητῇ· εἶπω σοι ὅπῃ;

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐ δοκεῖ μοι εἶναι, ἵνα δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς· πολλοὶ γάρ μοι δοκοῦσι, καὶ νόσους καὶ πενίας καὶ ἄλλα πολλὰ[y] τοιαῦτα δεδιότες, δεδιέναι μέν, αἰδεῖσθαι δὲ μηδὲν ταῦτα ἃ δεδίασιν. οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ;

ΕΥΘ. Πάνυ[z] γε.

ΣΩ. Ἀλλ' ἵνα γε αἰδώς, ἔνθα καὶ δέος εἶναι· ἐπεὶ ἔστιν[a] οὗ τις αἰδούμενός τι[a] πρᾶγμα καὶ αἰσχυνόμενος οὐ πεφόβηταί τε καὶ δέδοικεν ἅμα δόξαν πονηρίας;

ΕΥΘ. Δέδοικε μὲν οὖν.

ΥΨΤ et pr Π, in mg ponit Χ.—[x] γοῦν S.—[y] πολλὰ om pr Ξ.—[z] δὲ Ψ.—[a] τις Γ.—

Sed *ἐθέλειν εἰπεῖν· ἵνα περ* Bas. 2. quam lectionem notatam video in margg. Stephan. Etiam in Ficini versione est *dicere nolle*. Scilicet quum versiculi isti sint a cæteris abrupti: neque sententia eorum potest plane indagari, neque lectio constitui. Etiam Schol. Augustanus legit *ἐθέλειν εἰπεῖν*. Notavit enim ad verba *ἵνα γὰρ δέος* ista: *ἐπὶ τῶν κατὰ φόβον ἐπιεικῶν. Εἴρηται δὲ ἐκ τῶν Στασίνου Κυπρίων, Ζῆνα δὲ τὸν ῥέξαντα, καὶ ὃς τάδε πάντ' ἐφύτευσε, Οὐκ ἐθέλειν εἰπεῖν· ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς.* recte. Nam primo *ἵνα γὰρ* haud dubie vera lectio est, quæ extat etiam in Plutarchi libris, a quo Vit. Agid. et Cleom. T. i. p. 808. E. hæc versiculi particula ita laudatur, *Διὸ καὶ καλῶς, ὁ εἰπών,—ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς.* v. Gataquerus de stylo N. T. c. 25. p. 130. C. sed apud Diogen. Provv. v. 30. est simpliciter *ἵνα δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς.* Deinde dubitari non potest, quin verum poetæ nomen sit Stasinus, non Stasimus, etiam Hemsterhusio judice ad Polluc. x. 85. p. 1255. Cæterum Stasinus auctor fuerit *τῶν Κυπρίων ἐπῶν*, an poeta alius, incertum est atque dubium. v. Athen. viii. 3. p. 334. B. et ibi Casaubonus p. 581. et xv. 8. p. 682. D. itemque Kusterus ad Suidan T. ii. p. 683. Perizon. ad Ælian. V. H. ix. 15. et Vuesseling. ad Herodot. ii. 117. p. 157. Ab schol. ad Il. α'. 5. dicitur *Στασῖνος ὁ τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκώς*· sed ap. Pausan. iv. 2. p. 284. est simpliciter *ὁ τὰ ἔπη ποιήσας τὰ Κύπρια*· et x. 26. p. 862. *Λέσχεως—ὁ ποιήσας ἔπη τὰ Κύπρια*· apud Tzetzen ad Lycophron. p. 97. Steph. *ὁ τὰ Κυπριακὰ συγγραψάμενος*· et apud Suidan. v. *οἶνος* T. ii. p. 669. *ὁ Κύπριος ποιητής.* Cæterum verba *ἐγὼ οὖν τούτῳ—ἔνθα καὶ αἰδὼς* librarius Cod. Tub. omisit, sed alia manus in margine apposuit. Scilicet oculi librarii, scriptis verbis *ἔνθα καὶ αἰδὼς* superioris membri, statim profecti sunt ad verba *πολλοὶ γὰρ —.* v. ad c. 12. In eodem Codice legitur *πολλὰ τὰ τοιαῦτα*· sed *πολλὰ* in versione Ficini non est redditum. Fisch.

δεδιότες] Abest hoc verbum ab Froben. aberatque a Cod. Stob. qui est Oxonii in bibliotheca Collegii Novi, et ab exemplo Trincavel. sed abesse illud non patiuntur verba *ταῦτα, ἃ δεδίασιν.* Fisch.

εἶναι] Froben. *ἐστὶν —.* At infinit. pendet a verbo *δοκεῖ.* Fisch.

ἀλλ' ἵνα] In Cod. Tub. ante verba *ἀλλ' ἵνα* insertum est *Ὀρθ* et mox pro *ἄρα ὀρθῶς* scriptum *ἄρ' ὀρθῶς.* Fisch.

οὐ πεφόβηταί τε καὶ δέδοικεν ἅμα] Ammonius s. v. *Δέος· Δέος καὶ Φόβος διαφέρει. Δέος μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια· φόβος δὲ ἡ παραυτίκα πτόησις. διόπερ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ* (c. 115.) *Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.* Ad quæ Valckenarius: "Prorsus, ne alios nunc nominem, ad Grammatici mentem Heliodor. ii. p. 78. *Δέει τῶν παρόντων φόβων.*" Thucydid. iv. 117. *Λακεδαιμόνιοι δὲ ταῦτα τοὺς Ἀθηναίους, ἃ περ ἔδεισαν, φοβεῖσθαι.* Xenoph. Memor. iii. 5. 6. *Ὅταν μὲν γὰρ δή που μηδὲν φοβῶνται, μεστοί εἰσιν ἀταξίας· ὅταν δὲ χειμῶνα ἢ πολέμους δείσωσι, τὰ κελευόμενα πάντα ποιοῦσιν.* Stalb.

ΣΩ. Οὐκ ἄρ'[b] ὀρθῶς ἔχει λέγειν ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς· ἀλλ' ἵνα μὲν αἰδώς, ἔνθα καὶ δέος, οὐ μέντοι[c] ἵνα γε δέος, πανταχοῦ αἰδώς. ἐπὶ πλέον γὰρ οἶμαι δέος αἰδοῦς· μόριον γὰρ δέους αἰδώς,[d] ὥσπερ ἀριθμοῦ περιττόν, ὥστε οὐχ ἵνα περ ἀριθμός, ἔνθα[e] καὶ περιττόν, ἵνα δὲ περιττόν, ἔνθα καὶ ἀριθμός. ἔπει[f] γάρ που νῦν γε. p. 375.

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τὸ τοιοῦτον[g] τοίνυν καὶ ἐκεῖ λέγων ἠρώτων, ἆρα

[b] ἄρ' CSu.—[c] μέντοιγε ΞΥs.—[d] αἰδὼς δέους ΑΠΨCDESTu et rc Γ, αἰδοῦς δέος B et pr Γ.—[e] ἔνθα...ἀριθμός om pr H.—[f] ὅπη H.—[g] τοιοῦτο ΨS.—[h] φαίνει pr Γ.—[i] μοι

ἵνα γὰρ] Bas. 2. *ἵνα περ*, ut supra. Etiam Ficinus vertit *ubi timor*. Fisch.

ἵνα μὲν] Stob. Trincavel. *ἵνα τε* et Cod. Tub. mox, *ἵνα δέος*. Fisch.

οὐ μέν τοι ἵνα γε δέος] Stephanus et reliqui editores vett. *οὐ μέντοι γε ἵνα γε δέος*. Sed primum illud γὲ codd. omnes, exceptis quatuor libris non optimæ notæ, omittunt. Duo Florentini *οὐ μέν τοί γε ἵνα δέος*, quod perperam nonnulli statuerunt ex Atticis scriptoribus ubique esse expellendum. v. Hermann. ad Viger. p. 842. Lobeck. ad Phrynich. p. 342. Reisig. Conjectan. i. p. 294. Dobræus ad Aristoph. Thesm. v. 709. Etenim recte scribitur *οὐ μέν τοί γε*, ubi vis particularum adversativarum intenditur; *οὐ μέν τοι*—γὲ autem, interposito aliquo vocabulo, quando aut una aliqua reliquæ enuntiationis vox præcipue notanda est, aut tota quæ sequitur sententia alii cuidam cum gravitate opponitur, ut h. l. ubi verba *ἵνα δέος, πανταχοῦ αἰδὼς* respondent illis *ἵνα αἰδὼς ἔνθα καὶ δέος*. Turbarunt tamen librarii tam sæpe veterem scripturam, ut certo de hac re hodie judicari non posse videatur. Stalb.

ἐπὶ πλέον] Ald. Bas. 1. 2. Stob. *ἐπιπλέον*. Sensus est, *metus plus est, quam pudor: metus latius patet, quam pudor*. Fisch.

ἐπὶ πλέον γὰρ οἶμαι] H. e. *nam latius patet metus, quam pudor*. Legg. vii. p. 822. D. Κινδυνεύει δὴ νομοθέτῃ τὰ προστατττόμενον ἐπὶ μεῖζον εἶναι τοῦ νόμου θέντα ἀπηλλάχθαι. Euthyd. §. 45. Οὐδεμία—τῆς θηρευτικῆς αὐτῆς ἐπὶ πλέον ἐστὶν ἢ ὅσον θηρεῦσαι καὶ χειρώσασθαι. Notavit hæc cum aliis hujus generis exemplis Heindorfius ad Gorg. p. 23. Cfr. Astius ad Legg. p. 132. et Lobeck. ad Phrynich. p. 49. Noli igitur ἔτι πλέον corrigere. Stalb.

δέ. αἰδ.] Cod. Tub. Stob. Apostol. Froben. *αἰδὼς δέους*. Fisch.

ὥσπερ ἀριθμοῦ, περιττὸν] Utpote una duntaxat ipsius species. Sæpissime vero Noster, uti infra in Phædone, et passim in aliis ipsius dialogis, ad ideas mathematicas in rebus explicandis probandisque provocat. Et quantus matheseos cultor erat Plato, patet tum ex celebri illa sententia foribus Academiæ inscripta, tum ex ipsius operibus, et innumeris deinde, qui ex ejus Schola prodierunt, mathematicis. Ex his (ut antiquorum alios taceam, quorum opera interierunt) Theo Smyrnæus librum, qui hodie extat, singularem ex professo conscripsit *περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὴν χρησίμων εἰς τὴν τοῦ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν*. Forst.

ἵνα δὲ] Stob. Trincavel. et Apostol. *ἵνα δὲ καί*. Fisch.

περιττὸν — ἀριθμὸς] Scilicet *ἀριθμὸς περιττὸς* s. *σκαληνὸς* est *numerus impar*, cui opponitur *ἀριθμὸς ἄρτιος* s. *ἰσοσκελὴς numerus par*. Euclides Elemm. vii. init. p. 148. Oxon. *ἄρτιος δὲ ἀριθμός ἐστιν ὁ δίχα διαιρούμενος· περισσὸς δὲ ὁ μὴ διαιρούμενος δίχα, ἢ ὁ μονάδι διαφέρων ἀρτίου ἀριθμοῦ*. Theo Smyrnæus Mathemm. c. 5. p. 29. Bulliald. *καὶ ἄρτιοι μέν εἰσιν οἱ ἐπιδεχόμενοι τὴν εἰς ἴσα διαίρεσιν, ὡς ἥ δυὰς, ἢ τετράς· περισσοὶ δὲ οἱ εἰς ἄνισα διαιρούμενοι, οἷον δ΄, δ ζ΄*—*τὸ γὰρ ἄρτιον τῷ περισσῷ ἐναντίαν*. Iamblichus in Nicom. Arithmet. p. 13. Tenul. Ἄρτιον μὲν τὸ μερῶν ἴσων ἀφ' ἑαυτοῦ παρεκτικὸν, μεγίστων τε καὶ ἐλαχίστων·—περισσὸν δὲ τὸ πάντως, ὅταν εἰς τὰ ἐλάχιστα διαιρῆται, ἄνισα τὰ μέρη ἀλλήλοις παρέχον —. Fisch.

ἔπει] Ald. *ἔπη·* a quo libro etiam abest nomen ΕΥΘ. male. Reliqui libri, *ἔπη*. Fisch.

ἵνα δίκαιον, ἔνθα καὶ ὅσιον, ἢ ἵνα μὲν ὅσιον, ἔνθα καὶ δίκαιον, ἵνα δὲ δίκαιον, οὐ πανταχοῦ ὅσιον· μόριον γὰρ τοῦ δικαίου τὸ ὅσιον. οὕτω φῶμεν, ἢ ἄλλως σοι δοκεῖ;

ΕΥΘ. Οὔκ, ἀλλ' οὕτω· φαίνει[h] γάρ μοι[i] ὀρθῶς λέγειν.

§. 14. ΣΩ. Ὅρα δὴ τὸ μετὰ τοῦτο. εἰ γὰρ μέρος τὸ ὅσιον τοῦ δικαίου, δεῖ δὴ ἡμᾶς, ὡς ἔοικεν, ἐξευρεῖν τὸ ποῖον μέρος ἂν εἴη τοῦ δικαίου τὸ ὅσιον. εἰ μὲν οὖν σύ με ἠρώτας τι τῶν νῦν δή, οἷον ποῖον[j] μέρος ἐστὶν ἀριθμοῦ τὸ ἄρτιον καὶ τίς ὢν τυγχάνει οὗτος ὁ ἀριθμός, εἶπον ἂν ὅτι ὃς[k] ἂν μὴ σκαληνὸς ᾖ ἀλλ' ἰσοσκελής. ἢ[l] οὐ δοκεῖ σοι;

ΕΥΘ. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Πειρῶ δὴ καὶ σὺ ἐμὲ οὕτω διδάξαι, τὸ[m] ποῖον
a. i. 376. μέρος τοῦ δικαίου ὅσιόν ἐστιν, ἵνα καὶ Μελίτῳ λέγωμεν μηκέθ' ἡμᾶς ἀδικεῖν μηδ' ἀσεβείας γράφεσθαι, ὡς ἱκανῶς ἤδη παρὰ σοῦ μεμαθηκότας τά τε εὐσεβῆ καὶ ὅσια καὶ τὰ μή.[n]

ΕΥΘ. Τοῦτο τοίνυν ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, τὸ[o] μέρος τοῦ δικαίου εἶναι εὐσεβές τε[p] καὶ ὅσιον, τὸ περὶ τὴν τῶν

om pr Ξ.—[j] ποῖον om T.—[k] ὅστις T.—[l] ἢ Ψ, ᾗ DST.—[m] τὸ om E.—[n] μὴ E.—

§. 14. εἰ μὲν ἠρώτας—εἶπον ἂν ὅτι] Aoristus in talibus recte sequitur imperfectum, ut indicetur, actionem aliquam, si aliud quid nunc fieret, statim et uno veluti ictu atque momento fore absolutam. Gorg. p. 447. C. Ὡς περ ἂν, εἰ ἐτύγχανεν ὢν ὑποδημάτων δημιουργὸς, ἀπεκρίνατο ἂν δή πού σοι, ὅτι σκυτοτόμος. ubi vid. Heindorf. Menon. p. 72. B. Εἰ—ἔλεγες, τί ἂν ἀπεκρίνω μοι, εἴ σε ἠρόμην etc. ubi v. Buttmann. Theætet. p. 165. D. Ἴσως δέ γ', ὦ θαυμάσιε, πλείω ἂν τοιαῦτ' ἔπαθες, εἴ τίς σε προσηρώτα, εἰ ἐπίστασθαι ἔστι κ. τ. λ. Aristophan. Ecclesiazus. v. 430. Ἔγωγ' ἂν εἶπον, εἰ παρὼν ἐτύγχανον. Idem Rann. v. 1376. Ἐγὼ μὲν οὐδ' ἄν, εἴ τις ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων, ἐπιθόμην, ἀλλ' ᾠόμην ἂν αὐτὸν—ληρεῖν: quo loco, quum præcedat εἴ τις ἔλεγε, in apodosi primo dicitur οὐκ ἂν ἐπιθόμην, quia hoc significatur e vestigio perfectum iri, ac deinde ἀλλ' ᾠόμην, quoniam, quum aliquem, dum aliquid facit, delirare judicamus, hoc judicium ita solet esse comparatum, ut non brevi tempore absolvatur, sed diutius in animo retineatur et conservetur. Plane eodem modo Theætet. p. 144. D. Ἀτὰρ εἰ νῶϊν ἐχόντων ἑκατέρου λύραν ἔφη αὐτὰς ἁρμόσθαι ὁμοίως, πότερον εὐθὺς ἂν ἐπιστεύομεν ἢ ἐπεσκεψάμεθ' ἂν εἰ μουσικὸς ὢν λέγοι; Etenim fides quam habemus tali homini, non uno aliquo temporis articulo contineri significatur, quod fieri sane potest in judicio de ejus virtutibus ferendo. Atque eadem ratio est verborum Protagor. p. 313. A. Εἰ μὲν τὸ σῶμα ἐπιτρέπειν σε ἔδει τῳ—πολλὰ ἂν περιεσκέψω, εἴτ' ἐπιτρεπτέον εἴτε οὔ, καὶ εἰς συμβουλὴν τοὺς φίλους παρεκάλεις etc. quæ etsi Heindorf. ad Gorg. §. 149. comparavit, tamen non explicuit accurate, quippe nihil animadvertens, nisi legitimam structuram aoristum videri postulare. Stalb.

διδάξαι] Bas. 1. διδάξε. vitiose.—Ald. Bas. 1. 2. μηδέ. Fisch.

θεῶν θεραπείαν· τὸ δὲ περὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων τὸ λοιπὸν εἶναι τοῦ δικαίου μέρος.

§. 15. ΣΩ. Καὶ καλῶς γέ μοι, ὦ Εὐθύφρον, φαίνει[q] λέγειν. ἀλλὰ σμικροῦ τινὸς ἔτι ἐνδεής εἰμι· τὴν γὰρ θε- I. 13.
ραπείαν οὔπω[r] ξυνίημι ἥν τινα ὀνομάζεις. οὐ γάρ που λέγεις γε,[s] οἵαί περ καὶ αἱ περὶ τὰ ἄλλα θεραπεῖαί εἰσι, τοιαύτην καὶ περὶ θεούς.[t] λέγομεν γάρ που—, οἷον φαμέν, ἵππους οὐ πᾶς ἐπίσταται θεραπεύειν, ἀλλ' ὁ ἱππικός. ἦ γάρ;

[q] τὸ om E.—[p] τι ΨDS.—[q] φαίνει Γ et, ut solet, pr Π.—[r] οὔπου ΨS.—[s] γε om

§. 15. *οὐ γάρ που λέγεις γε*] Recte libri manu scripti magno consensu addunt voculam γὲ in exemplis vett. neglectam. Ea enim augetur atque acuitur vis verborum, quæ adduntur. Infra c. xviii. in. *Οὐ γάρ που τεχνικόν γ' ἂν εἴη.* De Republ. vi. p. 509. A. *Οὐ γὰρ δή που σύ γε ἡδονὴν αὐτὸ λέγεις.* Sympos. c. xx. *Οὐ γὰρ ἄν που τοῖς γε εἰδόσι.* Sophocl. Electr. v. 1020. *Οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν.* Sed otium fecerunt Schæferus ad Theocrit. p. 212. et Reisigius ad Œdip. Colon. v. 110. Deinde quod καὶ positum est in verbis *οἵαί περ καὶ περὶ τὰ ἄλλα*, id constanti prope Græcorum usu requiritur. Itaque De Republ. v. p. 466. D. ex libris meis haud cunctanter revocavi: *Εἰ ἄρα καὶ ἐν ἀνθρώποις δυνατὸν, ὥς περ καὶ ἐν ἄλλοις ζώοις, ταύτην τὴν κοινωνίαν ἐγγενέσθαι*, quum libri editi omnes, etiam Bekker. alterum καὶ omitterent. Plane ut h. l. Demosthen. in Mid. p. 514. ed. Reisk. *Ἐγὼ δ', ὅ περ ἂν καὶ ὑμῶν ἕκαστος ὑβρισθεὶς προείλετο πρᾶξαι, τοῦτο καὶ αὐτὸς ἐποίησα.* Quam late pateat hic voculæ usus in comparationibus, id exemplis plurimis, quæ tamen facile centenis aliis augere licebit, ostendit Heindorfius ad Phædon. p. 36. et ad Parmenid. p. 293. Stalb.

λέγεις] Cod. Tub. λέγεις γε. bene. Fisch.

λέγομεν] Nemo non miretur, post *λέγομεν γάρ που* addi *οἷον φαμὲν*, et vel illa vel hæc expungenda esse putet. Ego certe illa *λέγομεν γάρ που* sine ullo sententiæ damno posse abesse fateor: ne tamen ea expungere necesse sit, (nisi vett. libri assentiantur) crediderim ita posse defendi hanc lectionem, ut dicamus perinde esse ac si dictum foret, *λέγομεν γάρ που θεραπείας καὶ περὶ τὰ ἄλλα· οἷον φαμὲν ἵππους* &c. Steph.

λέγομεν] Intelligenda e superioribus Stephanus censebat verba *θεραπείας καὶ περὶ τὰ ἄλλα*. recte. Neque vero assentior eidem Stephano, qui verba *λέγομεν γάρ που*, quæ in Ald. Bas. 1. 2. nulla interpunctionis nota a superioribus sejuncta extant, omitti, salva sententia, potuisse putabat: nam, iis sublatis, verba *οἷον φαμὲν* non habent, quo referantur: et Plato illa addere debebat, quia loquentem inducebat Socratem *εἴρωνα*. Ficinus tamen ea non reddidit: nam vertit locum sic, *quales curæ sunt, quæ ad alia spectant: ut ecce cum dicimus.* Fisch.

λέγομεν γάρ που—οἷον φαμὲν] Stephanus verba *λέγομεν γάρ που* salva sententia omitti potuisse putabat. Perperam. Nam iis sublatis proxime sequentia non cohærent apte cum antecedentibus. Etenim quæ deinceps afferuntur variarum *θεραπειῶν* exempla, ea cur apponantur, et cui rei illustrandæ inserviant, sic plane non potest intelligi. Recte Bekkerus apposuit lineolam, quæ significaret, reticeri a Socrate quædam, ad quæ deinde respiceretur. Ea vero quænam sint, totius argumentationis ordinem considerantibus obscurum esse non poterit. Ut paucis dicam, quod sentio, verba sic intelligenda sunt: *Nam de eo, opinor, inter nos convenit, varias esse θεραπείας, quarum quæque suam habeat artem, et certam aliquam requirat doctrinam.* Quam quidem sententiam ut Socrates non eloqueretur, hoc effecit haud dubie, quod vel e primis proximæ enuntiationis vocibus, quid sibi vellet, manifestum esse putaret. Refert igitur oratio mimicam, ut ita dicam, speciem imaginemque sermonis vitæ communis, in quo quæ sponte

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἡ[u] γάρ που ἱππικὴ ἵππων[v] θεραπεία;

ΕΥΘ. Ναί.

ΣΩ. Οὐδέ[w] γε κύνας πᾶς ἐπίσταται[x] θεραπεύειν, ἀλλ' ὁ κυνηγετικός.

ΕΥΘ. Οὕτως.

ΣΩ. Ἡ γάρ που κυνηγετικὴ κυνῶν θεραπεία;

ΕΥΘ. Ναί.

ΣΩ. Ἡ δέ γε[y] βοηλατικὴ βοῶν;

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

1. i. 377. ΣΩ. Ἡ δὲ δὴ ὁσιότης τε καὶ εὐσέβεια θεῶν, ὦ Εὐθύφρον; οὕτω λέγεις;

ΕΥΘ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν θεραπεία γε[z] πᾶσα ταὐτὸν[a] διαπράττεται,

BCEs.—[t] περὶ τοὺς θεούς Ψ.—[u] οὐ Υ.—[v] ἵππου ΨS.—[w] οὐδέ...ναί om Υ.—[x] πᾶς ἐπίσταται κύνας Γ.—[y] γε om ΑΠΨDS.—[z] τε s, om ΨS.—[a] ταὐτὸ

intellectum iri confidimus, ea ad alia continuo properantes solemus omittere. Ex his vero, quid de sententia Stephani et Fischeri, qui e superioribus *θεραπείας καὶ περὶ τὰ ἄλλα* cogitatione iterandum esse censuerunt, judicari debeat, facile apparere existimamus. Ceterum *οἷον* in exemplis afferendis solenne est. Stalb.

ΕΥΘ. Ναὶ. ΣΩ.] Absunt ab Ald. Bas. 1. 2. Pat. quæ Meibomius, in Cod. vet. inventa, posuit in margg. Bas. 2. Neque vero Ficinus illa in libris suis reperisse videtur, quum in Latina versione non expresserit: in qua nec superiora verba, *Οὐδέ γε κύνας*—ΕΥΘ. *Οὕτως*, reddita leguntur. Sed in Cod. quoque Tub. locus ita legitur, ut Serranus eum primus, auctoritate Codicis sui, constituisse et supplevisse videtur. Idem Cod. Tub. habet mox, *ἡ δὲ βοηλατικὴ*—*ἡ δὲ ὁσιότης*—. Fisch.

θεῶν] Ante *θεῶν* interpungo (sicut et post) ne jungatur cum *ὁσιότης καὶ εὐσέβεια*, sed cum *θεραπεία*, subaudito ex præcedentibus. Steph.

εὐσέβεια, θεῶν] Bene ita interpunxit verba Stephanus, quum in Ald. Bas. 1. 2. incisum post *εὐσέβεια* non compareat: nam repeti debet vocabulum *θεραπεία* ante *θεῶν*, ut ante *βοῶν*. Præivit Ficinus, in cujus Latina versione legitur, *pietas* cura *deorum*. Patusa recepit adeo in ordinem istud vocabulum, atque edidit, *καὶ εὐσέβεια θεῶν θεραπεία*. Fisch.

οὐκοῦν] Ficinus videtur legisse *οὔκουν*, atque adeo totum locum accepisse interrogative. Vertit enim eum sic, *Annon cura omnis idem intendit, ut quoddam hujusmodi bonum et utilitatem ei, quod curatur, afferat? ut equi ab equestri cura juvantur, ac meliores evadunt.* Fisch.

θεραπ. γε] Libri editi omnes legunt *θεραπεία τε*· sed Stephanus jam vidit, pro *τε* reponendum esse *γε*· quod adeo nos nunc, etiam Cod. Tub. auctoritate, reposuimus. vid. ad c. 3. Fisch.

θεράπειά τε] Malim *θεραπεία γε πᾶσα* &c. Et post *τοιόνδε* interpungendum esse puto, ut sequentibus verbis ostendat quomodo *θεραπεία πᾶσα ταυτὸν διαπράττεται*. Utitur autem et alibi verbis illis *οἷον τοιόνδε*, ubi subjungit exemplum: ut modo subjunxit post *οἷον φαμέν*. Quum vero præcedat *διαπράττεται*, rectius scribetur *ἐστί*. Steph. qui sic in Addend. ‘Non mihi satis facit quod dixi, interpungendum esse post *τοιόνδε*: quoniam etiamsi hic interpungatur, hærebit (ut ita dicam) cursus orationis: dico igitur videri addendum ὃ post *τοιόνδε*. Esse autem in præcedente versu scribendum *θεραπεία γε*, omnes mihi assensuros confido.’

οἷον τοιόνδε· ἐπ' ἀγαθῷ τινί ἐστι[b] καὶ ὠφελείᾳ[c] τοῦ θεραπευομένου, ὥς περ ὁρᾷς δὴ ὅτι οἱ ἵπποι ὑπὸ τῆς ἱππικῆς θεραπευόμενοι ὠφελοῦνται καὶ βελτίους γίγνονται. ἢ οὐ δοκοῦσί σοι;

ΕΥΘ. Ἔμοιγε.

ΣΩ. Καὶ οἱ[d] κύνες γέ που ὑπὸ τῆς κυνηγετικῆς καὶ οἱ βόες ὑπὸ τῆς βοηλατικῆς καὶ τἆλλα πάντα ὡσαύτως. ἢ ἐπὶ βλάβῃ οἴει τοῦ θεραπευομένου τὴν θεραπείαν εἶναι;

ΕΥΘ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Ἀλλ' ἐπ' ὠφελείᾳ;

ī

Ψ.—[b] ἐστι ΑΠΨDHST et corr *u*, ἔσται BC : ἔσται **s*.—[c] ὠφελίᾳ Ξ, qui

τοιόνδε· ἐπ'] Stephanus opinabatur ita legendum : τοιόνδε, ὃ ἐπ' ἀγαθῷ. non inepte. Repudiavit enim ipse eam conjecturam, qua ductus censuerat post τοιόνδε interpungendum esse, ut sequentibus verbis ostenderetur, quomodo θεραπεία πᾶσα ταὐτὸν διαπράττοιτο. recte : nam, et cursus orationis ita impeditur, et Plato tum scripsisset, ut opinor, οἷον τὸ τοιόνδε. Ego vero malim dicere, synchysin, sive hyperbaton, esse, quod profectum sit, ab ipso adeo Platone (v. ad Criton. 8.) ita, ut οἷον τοιόνδε positum sit pro τοιόνδε οἷον, et his verbis doceatur, quid sit ταὐτόν. Fisch.

οἷον τοιόνδε] Offendens Stephanus in illud οἷον τοιόνδε ἐπ' ἀγ. tentavit ὃ ἐπ' ἀγ. Sed satis hæc bene se habere videntur, modo interrogative accipiantur et post τοιόνδε levis ponatur distinctio. *Universa cura nonne unum idemque efficit, veluti hujusmodi quid, nonne ad commodum ejus, qui curatur, et utilitatem conducet?* Nisi tamen malis οἷον τὸ τοιόνδε. Sic Phædone 65. A. Οἷον τὸ τοιόνδε λέγω· ἆρα ἔχει—; Ibid. D. Πῶς λέγεις; Οἷον τὸ τοιόνδε· Charm. 168. D. λέγω δὲ τὸ τοιόνδε, οἷον ἡ ἀκοὴ— Max. Tyr. Diss. xii. c. 2. οἷον τὸ τοιόνδε λέγω. Et haud scio, an male ante ταὐτὸν inseramus τι : hoc certe, uti et τὸ τοιόνδε ad perspicuitatem non mediocriter valeat. Heusd.

Verum enim οἷον τοιόνδε est universe *veluti tale quid*, quum οἷον τὸ τοιόνδε significet potius *veluti hoc tale*. Utrumque huic loco aptum esse, quivis sponte videbit : ut adeo optimum videatur atque tutissimum, librorum scripturam retinere. Stalb.

ἔσται] Ita Ald. Bas. 1. Steph. Patus. Forst. Sed Cod. Tub. et Bas. 2. ἐστί· quod posuit in margg. exempli sui Stephanus, et in notis ipsis probabat : bene. At mihi tamen ἔσται retinendum videtur. Neque enim omnia statim prosunt, et futuris Græci, eorumque exemplo Latini (v. Horat. 1. ep. i. 26.) uti solent tum, quum continuatio quædam alicujus rei significanda est : quæ a librariis, etiam ab grammaticis imperitis, sæpe mutata sunt in præsentia. Sic ap. Xen. Cyrop. iii. 3. 23. in plerisque libris recte legitur οὐδεμία γὰρ οὕτως ἔσται καλὴ παραίνεσις, quum ἔσται sit *esse solet* : sed Codd. Philelph. Guelf. et Alt. pro futuro perperam exhibent præsens : apud Socrat. Æschin. iii. 11. pro μέμψεται—χαλεπανεῖ in libris Stobæi legitur μέμφεται—χαλεπαίνει· apud Xen. Cyrop. i. 6. 12. τῶν ἐπιτηδείων δεήσονται, quæ est lectio Junt. et Cod. Altorf. etiam Cod. Guelf. a manu secunda, ab Aldo et aliis non debebat mutari in τῶν ἐπιτηδείων δέονται· et Rom. iii. 30. δικαιώσει vera lectio est, non δικαιοῖ, quod Codd. nonnulli habent, aut hoc certe pro fut. contracto habendum. v. ad Phædon. 40. Fisch.

μὰ Δί'] Ald. Bas. 1. 2. μὰ δή. mendose. Meibomius posuerat e Cod. vet. in margg. Bas. 2. δί'. ita St. quoque. nam Ficinus vertit, *Non per Jovem.* Fisch.

ΕΥΘ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Ἦ οὖν καὶ ἡ[e] ὁσιότης θεραπεία οὖσα θεῶν ὠφελείᾳ τέ[f] ἐστι θεῶν καὶ βελτίους τοὺς θεοὺς ποιεῖ; καὶ σὺ τοῦτο ξυγχωρήσαις ἄν, ὡς ἐπειδάν τι ὅσιον ποιῇς, βελτίω τινὰ τῶν θεῶν ἀπεργάζει;

ΕΥΘ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐδὲ γὰρ ἐγώ, ὦ[g] Εὐθύφρον, οἶμαί σε τοῦτο[h]
1. i. 378. λέγειν· πολλοῦ καὶ δέω· ἀλλὰ τούτου δὴ ἕνεκα καὶ ἀνηρόμην, τίνα ποτὲ λέγοις[i] τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν, οὐχ ἡγούμενός σε[j] τοιαύτην λέγειν.

ΕΥΘ. Καὶ ὀρθῶς γε, ὦ Σώκρατες· οὐ γὰρ τοιαύτην λέγω.

ΣΩ. Εἶεν· ἀλλὰ τίς δὴ θεῶν θεραπεία εἴη ἂν ἡ ὁσιότης;

ita semper, et pr Α.—[d] αἱ Ψ.—[e] ἡ om ς.—[f] τις Ψ.—[g] ὦ om ΨS.—[h] τοῦτο οἷς om ΨS, post λέγειν ponit E.—[i] λέγοις Α et pr Π, λέγεις Τ: λέγεις *ς.—[j] γε Υ.—

ἦ οὖν καὶ ἡ ὁσιότης] Videndum annon scribi haud minus apte possit, εἰ οὖν &c. ut oratio hæc in duo membra non dividatur, ac minime per interrogationem legatur. Steph.—At, me judice, præstat lectio vulgata. Forst.

Stephanus conj. εἰ, sine justa caussa. Patusa edidit Ἦ οὖν. male: sed nos e Bas. 2. rescripsimus καὶ ἡ ὁσιότης, pro καὶ ὁσιότης, quæ est reliquorum librorum lectio. Fisch.

ὠφελεία] Ald. Bas. 1. 2. Steph. Forst. Cod. Tub. ὠφελείᾳ. Unde Stephanus conj. ὠφέλεια, aut ἐπ' ὠφελείᾳ, ut supra erat ἐπ' ἀγαθῷ τινι—καὶ ὠφελείᾳ. Atque priorem quidem viri docti conjecturam ipsi sequuti sumus. Neque enim hoc sensu ὠφελείᾳ dici putabamus: et vix verisimile est, a librariis particulam ἐπ' neglectam esse. Ficinus vertit, *sanctitas quoque, cum deorum cura sit, diisne prodest?* Fisch.

εἶεν] Mœris: Εἶεν, Ἀττικῶς· ἄγε δή, Ἑλληνικῶς. Timæus Glossar. Plat. Εἶεν· *συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα*· quæ ipsa verba leguntur in Etymol. M. et Lexico Suidæ v. εἶεν. vid. ad Politic. 1. Fisch.

εἶεν] Grammaticus in Bekkeri Lexicis Seguerianis p. 243. l. xxiv. Εἶεν· ταῦτα μὲν δὴ οὕτως· ἐστὶ γὰρ ἐπίρρημα ἀφοριστικόν· ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον ἀφορίζει αὐτά. Reisigius in Commentar. exegett. ad Sophocl. Œdip. Col. v. 1303. 'Hac voce, inquit, utuntur Græci in omni genere sermonis, ubi ad alia progrediuntur: atque est plane, ut Grammatici definiunt, *συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα.*' Hinc intelligere licet, qui fiat, ut sæpenumero *probandi* vim habere videatur: quæ non ipsi voculæ inest sed proximæ potius sententiæ vel disputationis conversioni, ut h. l. Neque etiam obscura ratio erit illius consuetudinis, qua in plurimis locis particulæ δὲ δὴ vel ἀλλὰ δὴ cum interrogatione adduntur. Gorg. p. 473. Εἶεν· ἀδικῶν δὲ δὴ εὐδαίμων ἔσται—; Protagor. p. 312. E. Εἶεν· ὁ δὲ δὴ σοφιστὴς περὶ τίνος δεινὸν ποιεῖ λέγειν; Menon. p. 78. D. Εἶεν· χρυσίον δὲ δὴ καὶ ἀργύριον πορίζεσθαι ἀρετή ἐστιν—; Ibid. p. 75. C. Εἶεν· εἰ δὲ δὴ τὴν χρόαν τις μὴ φαίη εἰδέναι, ἀλλὰ ὡσαύτως ἀποροῖ,—τί ἂν οἴει σοι ἀποκεκρίσθαι; Ceterum esse etiam alias orationis conversiones, quæ cum hujus voculæ natura conciliari queant, vix est quod moneamus: ut Phædon. p. 117. A. Εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε· σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρὴ ποιεῖν; ubi v. Heindorfius. Stalb.

εἴη] Ald. Bas. 1. 2. οἴη. vitiose. Unde

ΕΥΘ. Ἦν περ,[k] ὦ Σώκρατες, οἱ δοῦλοι τοὺς δεσπότας θεραπεύουσιν.

ΣΩ. Μανθάνω· ὑπηρετική τις ἄν, ὡς ἔοικεν, εἴη θεοῖς.

ΕΥΘ. Πάνυ μὲν οὖν.

§. 16. ΣΩ. Ἔχοις ἂν[l] οὖν εἰπεῖν, ἡ ἰατροῖς ὑπηρετικὴ εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν τυγχάνει οὖσα[m] ὑπηρετική; οὐκ εἰς ὑγιείας[n] οἴει;

ΕΥΘ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Τί δαί;[o] ἡ ναυπηγοῖς ὑπηρετικὴ εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν ὑπηρετική ἐστιν;[p]

ΕΥΘ. Δῆλον ὅτι, ὦ Σώκρατες, εἰς πλοίου.

ΣΩ. Καὶ ἡ[q] οἰκοδόμοις γέ που εἰς[r] οἰκίας;[s]

ΕΥΘ. Ναί.

ΣΩ. Εἰπὲ δή, ὦ ἄριστε· ἡ δὲ θεοῖς ὑπηρετικὴ εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν ὑπηρετικὴ ἂν εἴη; δῆλον γὰρ ὅτι σὺ οἶσθα, ἐπειδή περ[t] τά γε θεῖα κάλλιστα[u] φὴς εἰδέναι ἀνθρώπων.

ΕΥΘ. Καὶ ἀληθῆ γε[v] λέγω, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Εἰπὲ δὴ πρὸς Διός, τί ποτ' ἐστὶν ἐκεῖνο τὸ i. i. 379.
πάγκαλον ἔργον οἱ οἱ θεοὶ ἀπεργάζονται ἡμῖν ὑπηρέταις χρώμενοι;

ΕΥΘ. Πολλὰ καὶ καλά, ὦ Σώκρατες.

[k] ἤπερ ΑΓ.—[l] ἂν om Α et pr Π.—[m] τυγχάνει οὖσα om ΨS.—[n] ὑγείας ΑΓΞΥBCDE HT, ὑγίειαν Ψ.—[o] δαί Γ et corr Α: δέ *s.—[p] ἀπεργασίαν ἡ ὑπηρετική C.—[q] ἡ om E.—[r] ποῦ· ἡ εἰς Υ.—[s] οἰκίαν ΨDS.—[t] περ om ΞΥ.—[u] κάλλιστά γε φὴς ΑΠΨDS.—

Meibomius in margg. Bas. 2. εἴη. In Cod. Tub. verba ἂν ἡ perperam omissa sunt. Fisch.

ἤπερ] In Cod. Tub. scriptum est ἦπερ. recte. Xen. Hellenic. ii. 3. 10. τὸν μὲν Καλλίβιον ἐθεράπευον πάσῃ θεραπείᾳ· et librarii pro ι in dat. sing. nominum primæ et secundæ declin. sæpe scripserunt ν. At iidem homines æque sæpe etiam contra peccarunt: neque dubitari posse puto, quin θεραπεύειν τινὰ θεραπείαν recte dicatur: ut Ps. xxxiv. 16. ἐξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμόν. Unde nec mutare scripturam librorum reliquorum omnium, ἤνπερ, ausi sumus. Fisch.

§. 15. ἔχοις ἂν οὖν] Cod. Tub. ἔχοις οὖν εἰπεῖν, ἰατροῖς ὑπηρετική. male. Fisch.

δηλονότι] Lubentius hic et aliis plerisque in locis hujusmodi scripserim δῆλον ὅτι. Vide annot. in T. iii. p. 13. Steph.

At hoc loco caussa istius divisionis apparet nulla: immo intercedit etiam vocat. ὦ Σώκρατες. Fisch.

κάλ. φῂς] Cod. Tub. κάλλιστά γε φῂς. vid. c. 4. Fisch.

εἰπὲ δή, πρὸς] Cod. Tub. Εἰπὲ πρὸς Διός, τί ποτέ ἐστιν. Mox Ficinus non reddidit ῥᾳδίως.—Bas. 2. γεωργοί. operarum errore. Sed pro πολλά γε, quod est in editis libris omnibus, e Cod. Tub. edidimus πολλὰ δέ γε. Sic supra c. 15. erat ἡ δέ γε βοηλατική. Fisch.

ἀπεργ.] Cod. Tub. ἐργασίας.—Cod. Tub. ἔχοις. male. Fisch.

1. 11. ΣΩ. Καὶ γὰρ οἱ στρατηγοί, ὦ φίλε· ἀλλ' ὅμως τὸ κεφάλαιον αὐτῶν[w] ῥᾳδίως ἂν εἴποις, ὅτι νίκην ἐν τῷ πολέμῳ ἀπεργάζονται. ἢ οὔ;

ΕΥΘ. Πῶς δ' οὔ;

ΣΩ. Πολλὰ[x] δέ[y] γ' οἶμαι καὶ καλὰ[z] καὶ οἱ γεωργοί· ἀλλ' ὅμως τὸ κεφάλαιον αὐτῶν ἐστὶ τῆς ἀπεργασίας ἡ ἐκ τῆς γῆς τροφή.

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί δαὶ[a] δή; τῶν πολλῶν καὶ καλῶν ἃ οἱ θεοὶ ἀπεργάζονται, τί[b] τὸ κεφάλαιόν ἐστι τῆς ἀπεργασίας;[c]

ΕΥΘ. Καὶ ὀλίγον σοι πρότερον εἶπον, ὦ Σώκρατες, ὅτι πλείονος ἔργου ἐστὶν ἀκριβῶς ταῦτα πάντα[d] ὡς ἔχει μαθεῖν· τόδε μέντοι σοι ἁπλῶς λέγω, ὅτι ἐὰν μὲν κεχαρισμένα τις ἐπίστηται τοῖς θεοῖς λέγειν τε καὶ πράττειν εὐχόμενός τε καὶ θύων, ταῦτ' ἔστι τὰ ὅσια, καὶ σώζει[e] τὰ τοιαῦτα τούς τε ἰδίους οἴκους καὶ τὰ κοινὰ τῶν πόλεων· τὰ δ' ἐναντία τῶν κεχαρισμένων ἀσεβῆ, ἃ δὴ καὶ ἀνατρέπει ἅπαντα καὶ ἀπόλλυσιν.

§. 17. ΣΩ. Ἦ πολύ μοι διὰ βραχυτέρων, ὦ Εὐθύφρον,
1. i. 380. εἰ ἐβούλου, εἶπες ἂν τὸ κεφάλαιον ὧν ἠρώτων.[f] ἀλλὰ γὰρ οὐ[g] πρόθυμός με[h] εἶ[i] διδάξαι· δῆλος εἶ. καὶ γὰρ νῦν ἐπει-

[w] γε om Ψ S.—[w] πάντα ταῦτα u.—[x] οὔ. Πολλά om Ψ.—[y] δέ om ΥΨς.—[z] καὶ καλὰ om E.—[a] δαὶ Γ et corr Α: δὲ *ς.—[b] τί om Ψ.—[c] ἐργασίας ΑΤ.—[d] πάντα ταῦτα ΓΒCΗ.—[e] σώιζει Α, σώσει E.—[f] τῶν ἐρωτωμένων ΨS.—[g] γὰρ ὡς οὐ Ας.—[h] εἶ με

§. 17. πολὺ] Est scilicet hoc quoque loco hyperbaton, pro διὰ πολὺ βραχυτέρων. vid. ad Criton. 8. Fisch.

πολὺ] Notanda est in principio hujus sectionis collocatio vocis πολὺ, quæ propterea secundum locum obtinet, quod pronuntianda est cum vi quadam et gravitate. Eadem plane ratio est de Republ. ix. p. 589. E. Πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ. Lysid. p. 204. C. Πολὺ ἔτι μᾶλλον. Phædon. p. 110. E. Καὶ ἔτι τούτων καλλίω, pro καὶ τούτων ἔτι καλλίω. Ibid. p. 114. C. Εἰς οἰκήσεις ἔτι τούτων καλλίους ἀφικνοῦνται. Stalb.

ὡς] In Cod. Tub. perperam omissa est particula ὡς, ante verba οὐ πρόθυμος. nam eam abesse vetant verba δῆλος εἶ, quod dictum est pro δῆλόν ἐστι. Fisch.

A Fischeri sententia discessit Bastius Specim. Crit. Sympos. p. 128. qui præter hanc vocem etiam εἶ ante διδάξαι, in aliquot codicibus non conspicuum, delendum esse censuit, ut scriberetur totus locus in hunc modum: ἀλλὰ γὰρ οὐ πρόθυμός με διδάξαι δῆλος εἶ. Verum enim ne hæc quidem verborum explicatio probari ullo modo potest, nisi certis demonstretur exemplis, Græce dici solere δῆλος εἶ πρόθυμος. Putamus enim usum loquendi postulare potius δῆλος εἶ πρόθυμος ὤν. Et hanc quidem sententiam postea ipse amplexus est Bastius, ut novimus ex libello variarum lectionum manu ejus scripto. Quapropter transeamus ad viri κριτικωτάτου judicium, Schæferi dico, qui ad Gregor. ad Corinth. p. 541. nihil nisi ὡς delendum censuit, his usus verbis:

δὴ ἐπ' αὐτῷ ἦσθα, ἀπετράπου· ὃ εἰ ἀπεκρίνω, ἴσως[j] ἂν ἤδη[k] παρὰ σοῦ τὴν ὁσιότητα ἐμεμαθήκη.[l] νῦν δέ[m]—ἀνάγκη γὰρ[n] τὸν ἐρωτῶντα τῷ ἐρωτωμένῳ[o] ἀκολουθεῖν, ὅπῃ[p]

Ψ.—[i] prius εἶ om CEH, delet Bu.—[j] ἱκανῶς ΑΠΨDST.—[k] ἤδη om Υ.—[l] ἐμεμαθήκη Α et pr (ut videtur) Π, ἐκμεμαθήκειν Υ: ἐμεμαθήκειν *ς.—[m] δὲ EH et corr u: δὴ *ς.—[n] δὴ DS.—[o] τὸν ἐρῶντα τῷ ἐρωμένῳ ΑΓΤΕΗΤ et pr ΠBu.—[p] οἵπερ ΨS.—

[1] Fallitur Fischerus: tantum enim abest, ut perperam omissam putem (particulam ὡς), ut etiam rectius ac sermoni accommodatius omitti credam. Aristoph. Lysistr. v. 919. Ἥ τοι γυνὴ φιλεῖ με, δῆλη ἐστίν, καλῶς. Sic vulgo interpungunt, καλῶς referentes ad φιλεῖ. Perperam. Junge δῆλη ἐστὶν καλῶς. Sophocl. Œd. R. v. 1008. Ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς. ubi Glossator Augustanus καλῶς recte interpretatur πάνυ.' Hæc ille. Atque hanc rationem ut sequeremur, et viri doctissimi auctoritas et librorum tantum non omnium suffragia effecerunt. Quocirca verba δῆλος εἶ accipienda sunt παρενθέτως, quasi scriptum esset ὡς δῆλος εἶ. Et fieri sane potest, ut illa particula ex ejusmodi glossemate in ordinem genuinorum verborum irrepserit. Sed hæc satis sunto de re per se quidem minimi momenti, neque tamen artis grammaticæ studiosis negligenda. Ceterum de particula ὡς et ὅτι post δῆλος εἶ cum verbo finito juncta cfr. Schæferus l. c. et Matthiæ Gr. Gr. §. 296. quod addimus in gratiam eorum, qui vulgatæ lectioni patrocinari velint. Stalb.

ἦσθα] Mœris: Ἥσθα, Ἀττικῶς· ἦς, Ἑλληνικῶς. Tho. Magister, et ex eo Phavorinus: Ἥσθα, οὐκ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες—. Sensus est, *quum illuc venisses, ut me doceres, quid esset τὸ ὅσιον, declinasti a proposito, et orationem alio deflexisti.* Fisch.

Recte Fischerus. Similiter Phileb. p. 18. D. Ἡ μὴν ἐπ' αὐτῷ γε ἤδη γεγονότες ζητεῖτε, ὥς φῃς, πάλαι. Deinde ex optimis libris restituimus lectionem ἱκανῶς ἂν ἤδη παρὰ σοῦ etc. quæ melius convenire videbatur ironiæ Socratis, quam vetusta illa ἴσως ἂν ἤδη κ. τ. λ. Stalb.

δὴ] Cod. Tub. δέ. Fisch.

νῦν δὴ, ἀνάγκη γὰρ] Ficinus verba ἀνάγκη—ὑπάγῃ pro parenthesi accipit, et τί δὴ αὖ λέγεις κ. λ. ad νῦν δὴ refert. Sed elegans est uniceque vera Codicis Tub. lectio νῦν δὲ: quam ut recipiendam duco, ita totum locum sic constituo:—ἐμεμαθήκειν· νῦν δὲ, ἀνάγκη γὰρ τὸν ἐρ. τ. ε. α. ὃ. α. ε. ὑπάγῃ· τί δὴ αὖ λ. κ. λ. Sententia huc redit: *nunc enim ad illud quam proxime accedens, viam mutasti: quod si respondendo declarasses, jam nunc forte a te sanctitatem edoctus essem; nunc vero* (subaudi *nondum edoctus sum*) *interrogantem enim sequi interrogatum, quocunque hic ducat, oportet. Quid igitur rursus τὸ sanctum esse et sanctitatem dicis?* Magnam hæc ellipsis venustatem habet nec infrequens est apud Platonem; sed multis eadem locis vel prava distinctione obscurata, vel ab Interpretibus non intellecta: veluti hoc ipso dialogo p. 11. C. Καὶ εἰ μὲν αὐτὰ ἐγὼ ἔλεγον καὶ ἐτιθέμην, ἴσως ἄν με ἐπέσκωπτες ὡς ἄρα καὶ ἐμοὶ κατὰ τὴν ἐκείνου συγγένειαν τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδίδρασκει, καὶ οὐκ ἐθέλει μένειν ὅπου ἄν τις αὐτὰ θῇ· νῦν δὲ (σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσὶν) ἄλλου δή τινος δεῖ σκώμματος. Tollendi sunt unci ac post νῦν δὲ, uti et post εἰσὶν, distinguendum. *Quodsi illa ego dixissem ac posuissem, me forte risisses, cujus nimirum ex oratoria arte artificia, propter Dædali cognationem, quo posita sunt loco, eo manere nolint sed aufugiant. Nunc vero* (subaudi *me hoc joco petere non licet*) *nam tu ea posuisti: alio igitur joco opus est.* Similiter refingendus est Laches 184. D. Εἰ μὲν γὰρ συνεφερέσθην τώδε, ἧττον ἂν τοῦ τοιούτου ἔδει· νῦν δὲ (τὴν ἐναντίαν γὰρ, ὡς ὁρᾷς, Λάχης Νικίᾳ ἔθετο) εὖ δὴ ἔχει καὶ σοῦ ἀκοῦσαι, ποτέρῳ τοῖν ἀνδροῖν σύμψηφος εἶ. *Hi enim si consentiissent, minus istiusmodi judice opus esset; nunc vero* (subaudi *opus est*) *nam contrariam inierunt sententiam: te igitur audire oportet.* Tim. 32. A. Εἰ μὲν οὖν ἐπίπεδον μὲν, βάθος δὲ μηδὲν ἔχον ἔδει γίγνεσθαι τὸ τοῦ πάντος σῶμα, μία μεσότης ἂν ἐξήρκει τά τε μεθ' αὑτῆς ξυνδεῖν καὶ ἑαυτήν. νῦν δὲ (στερεὸν γὰρ αὐτὸ προσῆκεν εἶναι—) οὕτω δὴ κ. τ. λ. *Quodsi latitudinem tantum, non vero profunditatem habere debuisset universi corpus, unum suffecisset medium: nunc vero* (subaudi *non sufficit unum*) *nam solidum illud esse oportebat.* —*Hac igitur de causa Deus &c.* In his

ἂν ἐκεῖνος ὑπάγῃ· τί δὴ αὖ λέγεις τὸ ὅσιον εἶναι καὶ

locis omnibus Ficinus, uti etiam in superiore, nullam suspicatus ellipsin, *νῦν δὲ* cum sequenti *δὴ* conjunxit. Atqui nos *δὴ* eadem, qua *οὖν*, significatione accepimus: quod recte nos fecisse evincit ejusdem rationis locus, ubi pro *δὴ* positum *οὖν* reperitur: Lach. 200. E. *Εἰ μὲν οὖν ἐν τοῖς διαλόγοις τοῖς ἄρτι ἐγὼ μὲν ἐφάνην εἰδὼς, τώδε δὲ μὴ εἰδότε, δίκαιον ἂν ἦν ἐμὲ μάλιστα ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον παρακαλεῖν· νῦν δὲ ὁμοίως γὰρ πάντες ἐν ἀπορίᾳ ἐγενόμεθα. τί οὖν ἄν τις*—Post *νῦν δὲ* intelligendum *οὐ δίκαιον ἐστὶν ἐμὲ ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον παρακαλεῖν.* Et vero *νῦν δὲ* hac sententia elliptice poni, haud minus probant alia loca, in quibus nihil est, ad quod referatur: veluti Apol. Socr. 38. B. *Εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι χρήματα, ἐτιμησάμην ἂν χρημάτων ὅσα ἔμελλον ἐκτίσειν· (οὐδὲν γὰρ ἂν ἐβλάβην) νῦν δέ· οὐ γάρ ἐστι· εἰ μὴ ἄρα*— Sic bene hunc locum constituit Fischerus V. Cl. Eadem est ratio Charmid. 175. A. *Οὐ γὰρ ἂν που ὅ γε κάλλιστον πάντων ὁμολογεῖται εἶναι, τοῦτο ἡμῖν ἀνωφελὲς ἐφάνη, εἴτι ἐμοῦ ὄφελος ἦν πρὸς τὸ καλῶς ζητεῖν. νῦν δὲ πανταχῇ γὰρ ἡττώμεθα, καὶ*—Post *νῦν δέ·* reticetur *οὐδὲν ἐμοῦ ὄφελός ἐστι πρὸς τὸ καλῶς ζητεῖν.* et Themistii Orat. xxiv. 302. D. *Καὶ γὰρ εἰ μὲν μόνος ὑμῶν ἑάλων ἐγὼ κᾆν ὑπῆρχεν ἄν μοι μετ' ἐξουσίας τοῖς παιδικοῖς ἐναβρύνεσθαι, προτίμησιν ἀντεραστοῦ μὴ δεδιότα· νῦν δὲ ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καὶ ἑτέρους ὁμοίως κεκινημένους.* Intellige post *νῦν δὲ· non solus ego amore vestrum captus sum.* Cæterum non dispar est ratio Parmen. 137. A. *Κᾄγώ μοι δοκῶ μεμνημένος μάλα φοβεῖσθαι πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πλῆθος λόγων. ὅμως δὲ δεῖ γὰρ χαρίζεσθαι.* Ubi et Stephanus et Cornarius *γὰρ* delendum censent. Sed facile quis animadvertat, post *ὅμως δὲ* elliptice omissum esse *διανευστέον*, vel simile quid, ab eoque *γὰρ* vim accipere. Atque vix dubitem, quin eadem restituenda sit forma Theæteto 143. E. *Καὶ εἰ μὲν ἦν καλὸς, ἐφοβούμην ἂν σφόδρα λέγειν, μὴ καί τῳ δόξω ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ εἶναι· νῦν δὲ (καὶ μή μοι ἄχθου) οὐκ ἔστι καλὸς·*— *ἁδεῶς δὴ λέγω. εὖ γὰρ ἴσθι κ. λ.* Quod ita reddidit Ficinus: *Qui si formosus esset, laudare illum vererer, ne cui forsitan illius amore captus videri possem. Nunc autem ne mihi succenseas: non enim est pulcer.* Quam Ficini versionem attendens manifesto intelligas germanam cum lectionem *οὐ γάρ ἐστι καλὸς* in suo Cod. invenisse. Nam qui, uti vidimus hanc ellipsin non magnopere cepit, hoc eam loco confinxisse non putandus est. Cæterum parenthesis *καὶ μή μοι ἄχθου* uti inepte hic occurrit, ita suam habet propriamque sedem post—*ἁδεῶς δὴ λέγω*: ut sic legendum sit:—*νῦν δέ· οὐ γὰρ ἐστὶ καλὸς*—*ἁδεῶς δὴ λέγω, καὶ μή μοι ἄχθου· εὖ γὰρ ἴσθι.*— Post *νῦν δὲ* cogitatione suppleas *οὐ σφόδρα φοβοῦμαι λέγειν.* Heusd.

τὸν ἐρωτῶντα τῷ ἐρωτωμένῳ] Cod. Tub. *τὸν ἐρῶντα τῷ ἐρωμένῳ.* male. Fiscu.

ὅπῃ ἂν ἐκεῖνος ὑπάγῃ] Discrepat librorum scriptura sic, ut alii *ὅπου ἂν*, alii *ὅποι ἂν*, plurimi *ὅπῃ ἂν* exhibeant. Et videatur aliicui fortasse *ὅποι ἂν* esse reducendum. In quo judicio me quidem consentientem non habebit. Recte Porsonus ad Euripid. Hecub. v. 1070. ' Ποῦ, inquit, quietem notat, *ποῖ* motum (est potius *in quem locum versus*); *πᾷ* s. *πῇ* in utramque partem sumitur, ut monuit Scholiastes ad Aristoph. Plut. v. 447.' Etenim particula *πῇ*, quia proprie est *qua via*, recte potuit et *de motu* et *de statu* usurpari, prouti verbum illi additum vel motum vel quietem significaret. Et illius quidem generis hæc sunt loca: De Republ. viii. p. 556. A. *Καὶ οὔ τέ γε ἐκείνῃ, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ τοιοῦτον κακὸν ἐκκαόμενον ἐθέλουσιν ἀποσβεννύναι, εἴργοντες τὰ αὑτοῦ ὅπῃ τις βούλεται τρέπειν, οὔτε τῇδε αὖ κατὰ ἕτερον νόμον τὰ τοιαῦτα λύεται*: ita enim totus locus ex msptis legendus, neque *ὅποι* scribendum, quod fecit Bekkerus, unius tantum codicis fidem secutus. Ibid. ix. p. 589. A. *Τὸν δὲ ἄνθρωπον λιμοκτονεῖν καὶ ποιεῖν ἀσθενῆ, ὥς τε ἕλκεσθαι ὅπῃ ἂν ἐκείνων ὁπότερον ἄγῃ*: ubi cave *ὅποι* cum Astio scribendum putes. Parmenid. p. 135. C. *Τί οὖν ποιήσεις φιλοσοφίας πέρι; πῇ τρέψει ἀγνοουμένων τούτων*: quo loco, quamvis paullo ante præcedat *ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν*, tamen *πῇ* verum esse censeo. Eurip. Orest. v. 634. *Ἔασον· ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος Ὅπῃ τράπωμαι τῆς τυχῆς ἀμηχανῶ*: ubi libri aliquot *ὅποι*, quod præfert Elmsleius ad Eurip. Heracl. v. 595. Phædr. p. 237. D. *Δεῖ αὖ νοῆσαι, ὅτε ἡμῶν ἐν ἑκάστῳ δύο τινὲ ἑστὸν ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε, οἷν ἑπόμεθα, ᾗ ἂν ἄγητον*: ubi itidem Heindorfio *οἳ ἂν* corrigere in mentem venit. Legg. ii. p. 667. A. *Ὁ λόγος ὅπῃ φέρει, ταύτῃ πορευώμεθα.* Isocrat. Panath. 20. p. 409. ed. Lang. *Τοῦ πορεύ-*

τὴν ὁσιότητα; οὐχὶ ἐπιστήμην τινὰ τοῦ θύειν τε καὶ εὔχεσθαι;

ΕΥΘ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ θύειν δωρεῖσθαί ἐστι τοῖς θεοῖς, τὸ δ' εὔχεσθαι αἰτεῖν τοὺς θεούς.

ΕΥΘ. Καὶ μάλα, ὦ[q] Σώκρατες.

ΣΩ. Ἐπιστήμη ἄρα αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῖς ἡ[r] ὁσιότης ἂν εἴη ἐκ τούτου τοῦ λόγου.

[q] μάλα γε ὦ ΨDS.—[r] ἡ cum *s* soli BCS.—[s] ἐπιθυμητὸς ΨS.—[t] ὦ om S.—[u] σῆς om

εσθαι καὶ πλεῖν ὅπῃ βουληθεῖεν: ita enim optimi mspti pro vulg. ὅπου. Nimirum et in his locis et in aliis plurimis (v. Buttmann. ad Soph. Philoct. v. 481. sq. Elmslei. ad Eurip. Heracl. v. 46. Reisig. ad Soph. Œdip. Col. v. 23.) πῇ proprium retinet significatum, ut sit vel *qua via* vel *qua ratione:* accedit autem motus notio ex eo, quod additur verbum motum in locum indicans. Hinc igitur fit, ut plerumque sermone et Latino et vernaculo exprimi possit duabus enuntiationibus, quarum altera viam et rationem, altera motum designet. Ita quod legitur apud Platonem Polit. libro viii. εἴργοντες τὰ αὑτοῦ ὅπῃ τις βούλεται τρέπειν, quia sermo habetur de sumtu et fœnore, hoc modo licebit interpretari, *impedientes, quominus sua quisque ea ratione consumat, qua velit, et in id impendat, in quod velit:* ut adeo duæ sententiæ in unam confusæ sint. Eandem explicationem requirit locus e libro ix. allatus, cujus hæc est sententia: *Dicamus—eum nihil aliud pronunciare nisi hoc, prodesse—hominem inedia necare imbecillumque reddere, ut trahatur quacunque ratione alterutrum velit, et quocumque ducat*, itemque ex Parmenide adscriptus. Sed ex his jam satis perspicuum fore confido, quid de hac loquendi ratione sentiam. Poterit vero nunc, opinor, etiam facillime judicari, tum quid existimandum sit de loco Xenophont. Cyrop. i. 2. 16. Ταῦτα δὲ οὐκ ἂν ἐδύναντο ποιεῖν, εἰ μὴ καὶ διαίτῃ μετρίᾳ ἐχρῶντο καὶ τὸ ὑγρὸν ἐκπονοῦντες ἀνήλισκον, ἅς τε ἄλλῃ ποι ἀποχωρεῖν, ubi ἄλλῃ ποι vertendum est *alia via et aliorsum;* tum etiam, quibus in locis πῇ et ὅπῃ pro ποῖ et ὅποι tolerari ac retineri debeat. Ita quod est ap. Eurip. Phœn. v. 991. Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων; male mutaveris in Πῇ δῆτα φεύγω, ut scriptum est in Aldino exemplo, propterea quod reliqua oratio primariam voculæ πῇ notionem respuit. Sed ut magis etiam confirmetur ea, quam inivimus, hujus usus explicandi ratio, contrariam quoque et quodammodo huic oppositam loquendi consuetudinem consideremus. Est enim doctis atque indoctis notum, Græcos vocibus motum in locum significantibus adjunxisse verba quietem et statum indicantia, dixisseque, ut hoc utar, παρεῖναι εἴς τινα τόπον, παρεῖναι δεῦρο, ἐκεῖσε ἐπιχωριάζειν etc. Quod ut explicarent grammatici, modo εἰς pro ἐν, δεῦρο pro ἐνταῦθα, ἐκεῖσε pro ἐκεῖ κ. τ. λ. positum, modo verborum significationem mutatam esse statuerunt. Ita in illis Phædon. p. 57. E. Καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε, Stephanus Thesaur. iv. p. 663. ἐπιχωριάζειν *ventitare* esse censuit, probante Heindorfio. Neutram rationem veram esse arbitramur. Imo in his quoque σύγχυσιν duarum sententiarum agnoscimus. Quum enim particulæ illæ motum indicarent, Græci tamen, qua erant ingenii volubilitate, cum iis consociarunt quietis et status notionem ita ut utramque una comprehensione complecterentur. Itaque illa Platonis sic intelligimus: *Nemo enim nunc Athenas venit ibique commoratur*, atque ista παρεῖναι δεῦρο, ἐπιδημεῖν δεῦρο κ. τ. λ. in suas partes dissolvimus ita: *venisse huc ibique versari* etc. Sed, ut redeamus ad interrogandi voces, idem prorsus de ποῖ et ὅποι hoc in genere valet, quod supra de πῇ et ὅπῃ statuendum esse judicavimus. Cujus modi unum saltem, satis illud memorabile, exemplum apponimus ex Aristoph. Rann. v. 48. ubi Hercules ad Dionysum: Ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἶμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων Ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην. Τίς δ νοῦς; τί κόθορνος καὶ βόπαλον ξυνηλθέτην; Ποῖ

ΕΥΘ. Πάνυ καλῶς, ὦ Σώκρατες, ξυνῆκας ὃ εἶπον.

ΣΩ. Ἐπιθυμητὴς[s] γάρ εἰμι, ὦ[t] φίλε, τῆς σῆς[u] σοφίας καὶ προσέχω τὸν νοῦν αὐτῇ, ὥστε οὐ χαμαὶ πεσεῖται[v] ὅ τι ἂν εἴπῃς.[w] ἀλλά μοι λέξον, τίς αὕτη[x] ἡ ὑπηρεσία ἐστὶ τοῖς θεοῖς; αἰτεῖν τε φὴς αὐτοὺς καὶ διδόναι ἐκείνοις;[y]

ΕΥΘ. Ἔγωγε.

§. 18. ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ[z] τό γε[a] ὀρθῶς αἰτεῖν ἂν εἴη, ὧν δεόμεθα παρ' ἐκείνων, ταῦτα αὐτοὺς αἰτεῖν;

p. i. 381. ΕΥΘ. Ἀλλὰ[b] τί;

Ψ.—[s] χαμαί ποτε πεσεῖται TBCEHu.—[t] εἴπῃς ΑΓΞΠΒCHu: εἴποις *s.—[u] αὐτῆ Ψ.—[v] ἐκείνους C et fortasse B.—[w] οὐ add ΑΞΨBCDEHSTu.—[x] γε om ΑΠΨDST.—

γῆς ἀπεδήμεις; h. e. *quo tandem profectus et in quanam peregrina terra commoratus es?* Ceterum ad hanc normam exigenda sunt etiam, quæ collegit Marklandus ad Tyr. Max. Dissert. xli. §. 5. Stalb.

δόσεως θεοῖς] Nam nomina verbalia sæpe eos sibi adjunctos habent casus, qui verbis adduntur, a quibus ducta sunt: ut mox, ἡ ὑπηρεσία τοῖς θεοῖς. vid. ad Apol. 18. Fisch.

ἡ δσ.] Cod. Tub. Ald. Bas. 1. Patus. δσιότης, omisso articulo, qui in Bas. 2. recte additus est. Fisch.

χαμαί ποτε] Cod. Tub. Ald. Bas. 1. Steph. χαμαί· ut Ficinus, *ne verba frustra effundas:* sed Bas. 2. χαμαί ποτε· quod etiam in margg. exempli Stephan. notatum esse video. Unde Forsterus ποτε recepit in ordinem: quod ejus exemplum nos nunc sequuti sumus. Nam, et numerosior sic oratio fit, et particula ποτε facilius omitti a librariis potuit, quam addi. Cæterum χαμαὶ πίπτειν dicuntur *ea, quæ disseruntur et traduntur frustra, ita, ut is, qui sermoni interest, nec animum iis advertat, nec mente condita teneat.* Schol. Augustanus: οὐ χαμαί· ἐπὶ τῶν διακενῆς οὐδὲν λεγόντων, ἀλλ' ἐπιτυγχανόντων. Fisch.

χαμαὶ] Codd. aliquot ποτὲ interponunt, quod cur ineptum sit, quivis videat. Stalb.

λέξον] Bas. 1. λέξων. vitiose. Fisch.

§. 18. οὖν οὐ τό γε] Ita legunt Cod. Tub. Ald. Bas. 1. 2. Patus. Forst. In Stephani enim exemplo particula οὐ omissa est: quæ etsi abesse, salvo sensu, potest: tamen non debebat sperni, quum in tot bonis libris inveniatur. Et ut operarum incuria eam excidisse credamus, movet nos Latina Serrani versio, in qua est, *Nonne illud recte erit petere—*. Cod. Tub. τὸ ὀρθῶς. Fisch.

ἀλλό τι] Cod. Tub. Ald. Bas. 1. ἀλλά τι; quod Stephanus notavit in margg. exempli sui. Bas. 2. ἀλλά τί; Ficinus vertit *certe.* Legit igitur et ipse ἄλλό τι; uti edidimus, pro ἄλλο τί; Steph. et Forst. Hesychius: Ἄλλό τι· ἐν ἐρωτήσει, Ἀττικοί. Sed talis interrogatio habet vim affirmationis. Vana igitur Cornarii conjectura est, qui reponi jubebat ἀλλὰ δή; *immo, nimirum.* Eadem scripturæ varietas est Criton. 14. Fisch.

ἄλλο τί;] Pro ἄλλο τί; et cæteræ Editiones omnes et Ficini versio habent ἀλλὰ τί; Æque vero utrumque a loci sententia abhorret. Germana videtur lectio Ἀλλ' ἔστι, quæ unice ad εἴη respondet. Heusd.

ἀλλὰ τί;] Male Stephan. Ἄλλο τι; quod non solet nisi ab iis dici, qui suam ipsorum sententiam ab aliis volunt confirmari. Itaque si retineatur, hoc certe modo scribatur necesse est: ταῦτα αὐτοὺς αἰτεῖν; ἄλλο τι; Euth. Ναί. Socr. Καὶ αὖ— Sed hac correctione non indigemus, quum satis elegantem habeamus librorum omnium lectionem Ἀλλὰ τί; h. e. *At quid aliud?* quæ formula idem fere significat, quod Ἀλλὰ τί μήν; Intelligi in talibus ἄλλο, exemplis demonstravit Schæferus ad Soph. Trach. v. 390. et Œd. Col. v. 474. repetendum autem e superioribus esse τὸ ὀρθῶς αἰτεῖν εἴη ἄν, sponte patet. Phædon. p. 89. B. Αὔριον δὴ, ἔφη, ἴσως ὦ Φαίδων, τὰς καλὰς ταύτας

ΣΩ. Καὶ αὖ τὸ[c] διδόναι ὀρθῶς, ὧν ἐκεῖνοι τυγχάνουσι δεόμενοι παρ' ἡμῶν, ταῦτα ἐκείνοις αὖ ἀντιδωρεῖσθαι; οὐ γάρ[d] που τεχνικόν γ' ἂν εἴη δωροφορεῖν διδόντα τῷ ταῦτα ὧν οὐδὲν δεῖται.

ΕΥΘ. Ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἐμπορικὴ ἄρα τις ἂν εἴη, ὦ Εὐθύφρον, τέχνη ἡ ὁσιότης θεοῖς καὶ ἀνθρώποις παρ' ἀλλήλων.

ΕΥΘ. Ἐμπορική, εἰ οὕτως ἥδιόν σοι ὀνομάζειν.

ΣΩ. Ἀλλ' οὐδὲν[e] ἥδιον ἔμοιγε, εἰ μὴ τυγχάνει[f] ἀληθὲς ὄν. φράσον δή[g] μοι, τίς ἡ ὠφέλεια[h] τοῖς θεοῖς τυγχάνει[i] οὖσα ἀπὸ τῶν δώρων ὧν παρ' ἡμῶν λαμβάνουσιν; ἃ μὲν[j] γὰρ διδόασι, παντὶ δῆλον· οὐδὲν γὰρ ἡμῖν ἐστιν[k] ἀγαθὸν ὅ τι ἂν μὴ ἐκεῖνοι δῶσιν· ἃ δὲ παρ' ἡμῶν λαμβάνουσι, τί 1. 15.
ὠφελοῦνται; ἢ τοσοῦτον αὐτῶν πλεονεκτοῦμεν κατὰ τὴν

[b] ἄλλο s.—[c] αὐτὸ τὸ Υ.—[d] τ' E, om ΞΥ.—[e] οὐδὲ s.—[f] τυγχάνῃ Α.—[g] δέ ΑΓΕΠ BCEHTu.—[h] ὠφελία pr Α.—[i] τυγχάνει om s.—[j] ἃ μέν...λαμβάνουσι om pr Υ.—

κόμας ἀποκρεῖ. Ἔοικεν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Σώκρατες. Οὔκ, ἄν γε ἐμοὶ πείθῃ. Ἀλλὰ τί; ubi Heindorfius apte intelligit βούλει ποιῶ, allatis etiam aliis hujus usus exemplis. Ceterum eidem viro docto assentimur de eo, quod Heusdii correctionem Ἀλλ' ἔστι in affirmatione ne Græcam quidem esse arbitratur. Stalb.

δωροφορεῖν] Stephanus in Thesauro majorem conciliare auctoritatem poterat hoc loco Platonis, quam Gregorii locis. Fisch.

οὐδὲ] Cod. Tub. οὐδέν· ut Ficinus, *At nihil mihi placet*. Cod. Tub. etiam ἴδιον habet pro ἥδιον, nam librarii sæpenumero hæc verba permutarunt inter se. Vid. Valquen. ad Herodot. p. 171. Fisch.

δὴ] Cod. Tub. δέ. At etiam Ficinus, *Dic ergo*. Fisch.

οὖσα] Cod. Tub. τυγχάνει οὖσα. Sed τυγχάνει glossema videtur. vid. ad c. 12. Fisch.

Verbum τυγχάνει, quod abest a vett. editt. codd. omnes conservarunt. Recte. Nam participium οὖσα pro verbo finito accipere hodie nemo sustinebit, qui legerit Hermannum ad Viger. p. 770. Videtur autem verbum illud ejectum esse ab iis, qui orationem ita disponerent: τίς ἡ ὠφέλειά (ἐστιν), τοῖς θεοῖς οὖσα ἀπ. δ. id non animadvertentes linguæ legibus adversari. Nimirum articulo ἡ ante ὠφέλεια offensi molestæ et ineptæ, quam putabant, constructionis remedium in ejiciendo verbo τυγχάνει quærendum esse censuerunt. In quo quantum a recta ratione deflexerint, non obscurum erit iis, qui articulum per breviloquentiam quandam vocibus interrogativis subjici solere meminerint. Nam concise hæc dicta sunt pro: τίς ἡ ὠφέλειά ἐστιν, ἣ τοῖς θεοῖς οὖσα τυγχάνει ἀπὸ τῶν δώρων. Hujus generis unum exemplum memoravit Matthiæ Gr. Gr. §. 264. Lucian. Dial. Mort. ix. 4. Τίνα τὸν κληρονόμον εἶχον i. e. τίς ἔστιν ὁ κληρονόμος ὃν εἶχον. Aliud legitur Phileb. in c. 1. Καὶ πρὸς τίνα τὸν παρ' ἡμῖν (λόγον) ἀμφισβητεῖν (μέλλεις), i. e. καὶ τίς ὁ λόγος ἐστίν, πρὸς ὃν ἀμφισβητεῖν μέλλεις. ad quem locum nuper comparavi Lucian. Dial. Mort. xv. Σκόπει, ὃν τινα τὸν τρίτον πατέρα ἐπινοήσεις τῷ σώματι h. e. ὅς τίς ἐστιν ὁ τρίτος πατὴρ, ὃν ἐπινοήσεις σώματι. Pertinent huc etiam Aristoph. Lysistrat. v. 366. Τί δ' εἰ σποδῷ τοῖς δακτύλοις; τί μ' ἐργάσει τὸ δεινόν; h. e. τί τὸ δεινόν ἐστιν, ὃ μ' ἐργάσει; Eurip. Bacch. v. 492. Τί με τὸ δεινὸν ἐργάσει; ubi v. Elmsleius. Ibid. v. 875. sqq. Τί τὸ σοφὸν ἢ τί τὸ κάλλιον παρὰ θεῶν γέρας ἐν βροτοῖς, ἢ χεῖρ' ὑπὲρ κορυφᾶς τῶν ἐχθρῶν κρείσσω κατέχειν; Stalb.

ἐμπορίαν, ὥστε πάντα τἀγαθὰ[l] παρ' αὐτῶν[m] λαμβάνομεν, ἐκεῖνοι δὲ παρ' ἡμῶν οὐδέν;

ΕΥΘ. Ἀλλ' οἴει, ὦ[n] Σώκρατες, τοὺς θεοὺς ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τούτων ἃ παρ' ἡμῶν λαμβάνουσιν;

ΣΩ. Ἀλλὰ τί δή ποτ' ἂν εἴη ταῦτα, ὦ Εὐθύφρον, τὰ παρ' ἡμῶν δῶρα τοῖς θεοῖς;

1. i. 382. ΕΥΘ. Τί δ' οἴει ἄλλο ἢ τιμή τε καὶ γέρα[o] καὶ ὅ περ ἐγὼ ἄρτι ἔλεγον, χάρις;

ΣΩ. Κεχαρισμένον ἄρα ἐστίν, ὦ Εὐθύφρον, τὸ ὅσιον,[p] ἀλλ' οὐχὶ ὠφέλιμον οὐδὲ φίλον τοῖς θεοῖς;

[k] ἐστιν ἡμῖν ΓΒCΕΗσ.—[l] τἀγαθά ΓΨΒCDΕΗSTu: τὰ ἀγαθά *σ.—[m] αὐτὰ S.—[n] οἴει ὦ in litura E.—[o] γέρας σ: δῶρα γρ Π. γράφεται καὶ ἔργα. *Schol.*—[p] τὸ ὅσιον

κατὰ τὴν ἐμπορίαν] Ante τὴν desiderari ταύτην credibile est aut certe τήνδε. (Vereor ne temere. Fisch.) Utitur autem jocose ἐμπορίας appellatione hoc in loco. Steph.

ἀπὸ] Cod. Tub. ὑπό. Fisch.

ἀλλὰ τί δή ποτ' ἂν εἴη ταῦτα] Præmittitur pronomen singulare sic sæpenumero nominibus pluralibus. Phædon. p. 57. A. Τί οὖν δή ἐστιν ἅττα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τοῦ θανάτου; Ibid. p. 58. C. Τί ἦν τὰ λεχθέντα καὶ πραχθέντα. Sophist. p. 263. A. Ἂν πρῶτον λάβῃς αὐτὰ τί ποτ' ἐστίν. Gorg. p. 508. B. Σκεπτέον, τί τὰ συμβαίνοντα. ubi plura exempla adposuit Heindorfius. Contra Phædon. p. 112. A. Ἀλλὰ τίνα δὴ ἦν τὰ μετὰ ταῦτα λεχθέντα, et alibi. Videlicet differunt hæ constructiones plane eodem modo, quo formulæ ταῦτά ἐστιν ἀγαθὸν, et ταῦτά ἐστιν ἀγαθὰ, atque *Triste lupus stabulis*, et *Tristis lupus stabulis*, de quibus v. Matthiæ Gr. Gr. §. 437. Fr. Aug. Wolfius in libello: *Zu Platon's Phædon* p. 7. Stalb.

δῶρα τοῖς θεοῖς] Græcos substantiva verbalia cum casu verborum suorum construxisse jam aliquoties observavimus. Æsch. Pers. v. 529. Γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα. Ibid. v. 1042. Δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς. Prom. v. 633. Πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾷς Προμηθέα. Aristoph. Nubb. v. 305. Οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα. Plato de Legg. i. p. 633. C. Αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεις. De Republ. vi. p. 493. D. Διακονία πόλει. Alcibiad. i. p. 116. A. Τὴν φίλοις βοήθειαν. Cicero de Nat. Deor. i. 54. extr. 'Ad similitudinem Deo propius accedebat humana virtus,' quæ verba Lambinus et Davisius frustra sollicitarunt, immemores Theætet. p. 176. B. Φυγὴ δὲ ὁμοίωσις θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν. Neque hæc loquendi ratio Latinis omnino fuit incognita. Ut mittam notissima illa, Plaut. Amphitr. i. 3. 21. 'Quid tibi hanc curatio est rem?' Aulular. iii. 2. 9. 'Sed quid tibi nos, mendice homo, tactio est?' etiam dativi a nominibus recti exempla apud ipsum Ciceronem inveniuntur. De Legg. i. 15. 'Quodsi justitia est obtemperatio scriptis legibus institutisque populorum.' Id. Topic. c. v. extr. 'Abalienatio est ejus rei, quæ mancipi est, aut traditio alteri nexu, aut in jure cessio.' Stalb.

οὐχὶ ὠφέλιμον] Ex manuscripto lego, οὐχὶ ὠφέλιμον, ἀλλὰ φίλον τοῖς θεοῖς: quemadmodum et necessario postulat sententia, quæ aliter cohærere nullo modo potest. Præter vocem κεχαρισμένον, addit φίλον τοῖς θεοῖς, ad eandem rem exprimendam: ut videlicet ὅσίον definitionem inculcet, quam θεοφιλοῦς nomine sæpe notaverat. Serran.

ΣΩ. οὐδὲ φίλον] Rectius hæc ἐρωτηματικῶς leguntur. Intelligentur autem ex pag. 11. referuntur enim ad ea quæ ibi jocatus est Socrates in Euthyphronem. Sic vero et in Critone T. i. p. 48. εἰ ἔτι μένει ἡμῖν ἢ οὔ [ὁ λόγος] itemque statim post, aliquoties. Steph. qui sic in margg. exemplaris sui, '*Neque amica* sequendo Gr. sed suspecta est hæc lectio.' idemque in Addendis sic: 'Suspectus mihi fuit hic locus, οὐδὲ φίλον τοῖς θεοῖς: (quomodo enim idem κεχαρισμένον τοῖς θεοῖς esse dicetur, illis esse φίλον negabitur?) sed videtur hæc Socratis ve-

ΕΥΘ. Οἶμαι ἔγωγε πάντων γε[q] μάλιστα φίλον.

ΣΩ. Τοῦτο ἄρ' ἐστὶν αὖ,[r] ὡς ἔοικε, τὸ ὅσιον, τὸ τοῖς θεοῖς φίλον.

ΕΥΘ. Μάλιστά[s] γε.

§. 19. ΣΩ. Θαυμάσει[t] οὖν ταῦτα λέγων, ἐάν σοι οἱ λόγοι φαίνωνται μὴ μένοντες ἀλλὰ βαδίζοντες, καὶ ἐμὲ αἰτιάσει[u] τὸν Δαίδαλον[v] βαδίζοντας αὐτοὺς ποιεῖν, αὐτὸς ὢν πολὺ[w] τεχνικώτερος τοῦ Δαιδάλου καὶ κύκλῳ περιόντας[x] ποιῶν; ἢ οὐκ αἰσθάνει ὅτι ὁ λόγος ἡμῖν περιελθὼν[y] πάλιν εἰς ταὐτὸν ἥκει; μέμνησαι γάρ που ὅτι ἐν τῷ πρόσθεν[z] τό τε ὅσιον καὶ τὸ θεοφιλὲς οὐ ταὐτὸν ἡμῖν ἐφάνη, ἀλλ' ἕτερα ἀλλήλων. ἢ οὐδὲ[a] μέμνησαι;

ὦ εὐθύφρον Ξ.—[q] γε om ΥΨS.—[r] αὖ om ΨDS.—[s] μάλιστά om Ψ.—[t] θαυμάσει pr Γ.—[u] αἰτιάσει pr Γ.—[v] διδάσκαλον γρ Π.—[w] πολύ γε ΑDST.—[x] περιόντα ΑΓ et pr Π, περιιόντα D, περιόντας HTu.—[y] προελθὼν E.—[z] ἔμπρυσθεν ΑΠΨDST.—[a] οὐ

lut ludentis esse subtilitas, qua *κεχαρισμένον* distinguatur ab eo quod est *φίλον*. Traxit autem hoc *κεχαρισμένον* ex nomine *χάρις* quo erat usus hac de re Euthyphro: qui dicit se antea quoque fuisse hoc usum, quum tamen non hoc nomine *χάρις* usus sit, sed illo ipso participio quo nunc Socrates utitur.'

πολύ γε] Ita edidimus e Cod. Tub. pro *πολὺ τεχνικώτερος*. Fisch.

περιΐόντας] Cod. Tub. *περιόντα*. male. vid. ad c. 12. Fisch.

αἰσθάνει] Cod. Tub. Ald. Steph. Forst. *αἰσθάνῃ*· sed Bas. 1. 2. Patus. *αἰσθάνει*. Quam quidem formam personæ secundæ singularis, non modo grammatici veteres Atticis, tanquam propriam, addicunt: v. Eustath. ad Il. ζ'. p. 641. 6. Rom. sed etiam optimi quique et antiquissimi Codices, ut tragicorum et comicorum veterum, ita etiam Platonis, et Xenophontis, aliorumque scriptorum æqualium, servarunt, quum recentiores librarii, grammaticive, eam, vel in formam communem, vel adeo in *εις*, mutarint. Sic in Cod. Dorvil. ap. Aristoph. Plut. v. 60. est *ἐκπυνθάνῃ*· v. 456. *λοιδορῇ* pro *λοιδορεῖ*, e quo in multis libris editis factum est *λοιδορεῖς*· v. 571. *ψεύδῃ* pro *ψεύδει*· v. 911. *ἀπεχθάνῃ* pro *ἀπεχθάνει*· v. 964. *πυνθάνῃ* pro *πυνθάνει*· sed in eodem Cod. v. 828. recte scriptum est *δέει*, quum reliqui libri habeant *δέῃ*, ut Cod. Leid. v. 1136. ubi libri omnes alii *δέει*· unde ap. Hesychium pro *δέῃ*· *χρῄζεις* reponi sine ulla controversia debet *δέει*· *χρῄζεις*. Etiam ap. Xen. Cyrop. i. 4. 12. e. Cod. Altorf. rescribi debet *δυνήσει*, pro *δυνήσῃ*· i. 6. 15. *θεάσει*, pro *θεάσῃ*· i. 6. 16. init. *γνώσει*, pro *γνώσῃ*· ii. 4. 17. *πραγματεύει*, pro *πραγματεύῃ*· et i. 3. 5. quum in Cod. Guelf. legatur *ἀποκαθαίρῃ*, quis dubitet, quin pro *ἀποκαθαίρεις*, quod est in libris editis, reponendum sit *ἀποκαθαίρει*? Certe eodem modo ex *ἰσχυρίζει* iii. 1. 11. in eodem Codice extitit *ἰσχυρίζεις*, ut ii. 2. 16. *περιάγεις* ex *περιάγει*, pro quo Cod. Alt. habet *περιάγῃ*, sed alia manus supra *η* posuit *ς*· et apud Aristoph. Plut. 111. *οἰμώξεις* in libris nonnullis editis ex *οἰμώξει*, ita, ut mirer non parum, Ducquerum quoque rescribendum *οἰμώξεις* censuisse, præsertim quum constet, Atticos fut. medio uti pro fut. activo in iis verbis, quorum præsentia activa, posita hac persona, induerint personam præsentium mediorum. vid. ad Politic. 6. Itaque non modo recepimus *αἰσθάνει*, sed etiam *θαυμάσῃ* et *αἰτιάσῃ*, quæ libri editi omnes habent, sponte mutavimus in *θαυμάσει* et *αἰτιάσει*. Atque hanc rationem ubique sequuti sumus, certe sequi voluimus: de quo lectores semel admonuisse sufficiat. Fisch.

πρόσθεν] Cod. Tub. *ἔμπροσθεν*· quæ vocabula duo etiam alibi inter se permutata extant in libris antiquis. Fisch.

οὐδὲ] Cod. Tub. *οὐ*. non male. vid. c.

ΕΥΘ. Ἔγωγε.

ΣΩ. Νῦν οὖν οὐκ ἐννοεῖς ὅτι τὸ τοῖς θεοῖς φίλον φῂς ὅσιον εἶναι; τοῦτο δ' ἄλλο τι [ἢ] θεοφιλὲς γίγνεται; ἢ οὔ;

ΕΥΘ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἢ ἄρτι οὐ καλῶς ὡμολογοῦμεν,[b] ἢ εἰ[c] τότε καλῶς, νῦν οὐκ ὀρθῶς τιθέμεθα.

3. i. 383. ΕΥΘ. Ἔοικεν.

§. 20. ΣΩ. Ἐξ ἀρχῆς ἄρα ἡμῖν πάλιν[d] σκεπτέον τί ἐστι τὸ[e] ὅσιον· ὡς ἐγώ, πρὶν ἂν μάθω, ἑκὼν εἶναι οὐκ ἀποδειλιάσω. ἀλλὰ μή με ἀτιμάσῃς, ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ

ΠΨDST.—[b] ὁμολογοῦμεν ϒBHu et pr C.—[c] οἱ ϒ.—[d] πάλιν ante σκεπτέον ponunt ΑΓΞΠBCDHTu et corr ϒ, om ΨS : σκεπτέον πάλιν *s.—[e] τὸ add ΑΠΨCDST et,

7. At hoc tamen loco οὐδὲ elegantius esse, et admirationi Socratis accommodatius, lectores attenti ipsi videbunt. Ficinus etiam hic verba ἢ οὐδὲ μέμνησαι in versione prætermisit, ut c. 7. verba ἢ οὐ μνημονεύεις. Fisch.

ἢ οὐ μέμνησαι;] Ex aliquot libris rescribere non dubitavi, quum ἢ οὐδὲ μέμνησαι; non videatur recte dici posse. Certe quidem nondum invenire contigit locum huic similem. Stalb.

ὅτι τὸ τοῖς] Cod. Tub. ὅτι τοῖς. male. Fisch.

τοῦτο δ' ἄλλο τι] Deesse dico negativam voculam ante ἄλλο τι, et adjecta illa legendum esse sine interrogatione, τοῦτο δ' οὐκ ἄλλο τι ἢ θεοφιλὲς γίγνεται. ἢ οὔ; *Hoc autem*, inquit, *nihil aliud est quam deo gratum. Nonne?* At si dicas, *Hoc autem quid aliud est quam deo gratum?* non apte subjungetur, *Nonne?* Steph.—Sin tamen post ἢ οὔ subaudiamus ἄλλο, (hoc nimirum sensu, *An aliud hoc quam diis gratum erit, an non aliud vel idem?*) ferri satis poterit recepta lectio. Forst.

Stephano non assentior: nam ἄλλό τι ἢ idem est, quod ἆρα, ut Apol. 12. Criton. 11. et alibi: etiam apud Xen. Cyrop. iii. 2. 8. v. Budæus Commentarr. L. Gr. p. 769. Ascens. Unde post γίγνεται pro signo interrogationis, quod est in Steph. Forst. restituimus ex Ald. Bas. 1. 2. incisi notam. Fisch.

τοῦτο δὲ ἄλλο τι ἢ θεοφιλὲς γίγνεται;] Stephano ante ἄλλο particulam οὐκ inserere volenti recte adversatus est Fischerus, qui tamen in eo errat, quod ἄλλο τι ἢ idem plane cum ἆρα sonare censet. Nam illud semper requirit aientem responsionem. v. Sluiteri Lectt. Andocid. p. 140. Unde recte h. l. additur ἢ οὔ; Bekkerus ἢ post ἄλλο τι uncis inclusit. Videtur enim vir egregius in ea fuisse opinione, ut voculam illam ubique a grammaticis in hac formula additam esse putaret. Certe quidem innumeris locis eam delevit, veluti Theætet. p. 154. E. Phædon. p. 70. C. extr. Ibid. p. 79. A. Ibid. p. 106. A. E. Euthydem. p. 277. B. Cratyl. p. 436. E. Hipparch. p. 231. E. Lysid. p. 922. D. Alcibiad. i. p. 129. B. Ibid. p. 116. D. Gorg. p. 455. B. Ibid. p. 481. C. Ibid. p. 496. D. Ibid. p. 502. C. Menon. p. 87. D. Ibid. p. 83. B. Ibid. p. 82. D. al. Verum ut sæpenumero a glossatoribus interposita sit, tamen quia codicum auctoritate egregie confirmatur, an non sit ubique extrudenda vehementer dubitamus. Et videmur nobis observasse, omitti ἢ fere constanter solere in sermone alacriore et concitatiore, addi autem et interponi, ubi oratio est sedatior magisque sobria. Quam sententiam vel locos antea laudatos diligenter examinantibus probatum iri confidimus. Stalb.

§. 20. σκ. πά.] Cod. Tub. πάλιν σκεπτέον. Fisch.

τί ἐστι τὸ] Ita legit Cod. Tub. nam libri editi omnes habent, τί ἐστιν ὅσιον. nam articulus, quem et leges linguæ requirunt, et usus loquendi Platonicus, facile omitti potuit. Fisch.

προσέχων[f] τὸν νοῦν ὅτι μάλιστα νῦν εἰπὲ τὴν ἀλήθειαν. οἶσθα γάρ, εἴ πέρ τις ἄλλος[g] ἀνθρώπων, καὶ οὐκ ἀφετέος εἶ,[h] ὡς περ ὁ Πρωτεύς, πρὶν ἂν εἴπῃς.[i] εἰ γὰρ μὴ ἤδησθα[j] σαφῶς τό τε ὅσιον καὶ τὸ ἀνόσιον, οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ποτε ἐπεχείρησας ὑπὲρ ἀνδρὸς θητὸς ἄνδρα πρεσβύτην πατέρα[k] διωκάθειν φόνου, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς ἂν ἔδεισας παρα-

fortasse corr, B.—[f] προσέχων ΠDST : προσσχὼν *s.—[g] ἄλλος om ΥΨS.—[h] εἶ ΓΠΨ BCDEHSTu : ἂν εἴης *s.—[i] εἴποις ΨDS.—[j] ἤδησθα pr B, εἴδησθα ΞΨDEHu, οἴ-

προσέχων] Etiam hæc lectio Cod. Tub. debetur: nam libri editi omnes habent προσχών. At debebat sic saltem προσσχὼν scribi, nec res ipsa aoristum postulat. Fisch.

εἶ] Ita edidimus e Cod. Tub. quam ipsam lectionem quin invenerit in libris antiquis Arlenius, dubitari non potest, quum in Bas. 2. editum legatur ἀφετέος ἂν εἶ· nam apertum est, Arlenium, auctoritate Codicum, quibus usus est, pro εἴης reposuisse εἶ, sed oblitum esse inducere particulam ἄν. nam in Ald. Bas. 1. est ἀφετέος ἂν εἴης· quod Steph. Patus. Forst. retinuerunt. Hanc vero lectionem repudiat, primo sensus: nam ἀφετέος ἂν εἴης est *dimittendus esses, dimitti deberes*, sed Socrates dicere debuit *dimitti debes, dimittendus es*, ut vertit Ficinus, qui adeo ipse legit ἀφετέος εἶ· deinde consequutio temporum: nam tum pro πρὶν ἂν εἴπῃς deberet reponi πρὶν ἂν εἴποις. Fisch.

Πρωτεὺς] Plato Protea vocat Αἰγύπτιον σοφιστὴν Euthydem. p. 271. ed. Hopper. et hoc loco Socrates dissimulator Euthyphrona comparat cum Proteo, ut Iona in Dialogo, qui Ion inscribitur, p. 364. quia Euthyphro quærentem de vi et natura sancti varietate et inconstantia responsionis eludere voluisse videtur, atque impedire, ne cogeretur ostendere, quid esset sanctum. Respexit enim Plato ad fabulam Homeri de Menelao Odys. δ'. 455. ss. quam expressit Virgil. Georgg. iv. 429. Nam Menelaus Protea, quamvis transformantem sese in omnia rerum miracula, tamen tenuit, donec consulenti satisfecisset. Fisch.

ἤδησθα] Ald. Bas. 1. 2. Patus. εἴδησθα· Cod. Tub. Steph. Forst. et Budæus Commentt. G. L. p. i. et p. 89. ἤδεισθα· quam scripturam tueri conatus est Piersonus ad Mœr. p. 171. s. quia in omnibus Mœridis Codd. scriptum invenerat, Ἴιδεισθα, Ἀττικῶς· ἤδει, Ἑλληνικῶς. At idem tamen Mœris præcipit, Ἴιδη, Ἀττικῶς· ἤδειν, Ἑλληνικῶς· et ex iis, quæ a Valquenario ad Il. xxii. 280. p. 55. s. disputata sunt, liquere videtur, Atticos veteres scripsisse ἤδησθα. Etymol. M. v. ἤδεισθα·—ἤδεισθα· τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ε· τὸ δὲ Ἀττικώτερον, διὰ τοῦ η, ἤδησθα· Εὔπολις. conf. Valquen. ad Eurip. Hippol. 405. p. 207. Unde rescribere non dubitavimus ἤδησθα, præsertim quum videremus, hanc scripturam etiam scriptura Aldini libri confirmari. nam εἴδησθα natum est haud dubie ex ἴιδησθα, ut οἴδησθα in Cod. Vratislan. Homeri Odys. τ'. 93. ex quo loco sumta glossa Hesychiana: Ἴιδησθα· ἤδεις. Neque ipse Piersonus diffiteri sustinuit (ad Mœr. p. 173.), formas verborum Atticas, quas veteres grammatici in Codicibus Platonis invenissent, a recentioribus librariis mutatas esse in communes. Fisch.

διωκάθειν] Ita legunt Cod. Tub. Ald. Bas. 1. Steph. Forst. neque aliter Budæus Commentt. G. L. p. 1. et p. 89. qui tamen omisit verba ἔστιν ὅπως, et ἄνδρα. Sed in Bas. 2. legitur διώκειν. male. Nam prior forma et exquisitior est, et, ut grammatici veteres, tanquam Mœris h. v. auctores sunt, Atticis perquam familiaris (v. Aristoph. Nubb. 1484. Vespp. 1198.) atque Timæum in suis libris διωκάθειν invenisse, docet ejus Glossarium: nam in hoc legitur glossa: Διωκάθειν· διώκειν ἐγκαλοῦντα, ἢ τρέχοντα. Sed et alibi a librariis forma illa Attica mutata fuit in notiorem et communem. Sic Polit. ii. p. 428. Lugd. legitur nunc διώκειν, sed Stobæus Ecll. Ethth. 41. p. 273. Gesn. habet διωκάθειν· et Gorg. p. 329. E. Francof. extat ἐδιώκαθες, sed in Cod. Aug. inter versus additum est ἐδίωκες, scilicet a quodam grammatico, velut glossema: Hesychius: διωκάθειν· διώκειν· qualis manus etiam in Apol. Socratis c. 20. ὑπεικάθοιμι mutavit in ὑπείκοιμι. Vid. Ruhnquenius ad

κινδυνεύειν, μὴ οὐκ ὀρθῶς αὐτὸ ποιήσοις,[l] καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἠσχύνθης· νῦν δὲ[m] εὖ οἶδ'[n] ὅτι σαφῶς οἴει εἰδέναι τό τε ὅσιον καὶ μή. εἰπὲ οὖν, ὦ βέλτιστε Εὐθύφρον, καὶ μὴ ἀποκρύψῃ ὅ τι αὐτὸ ἡγεῖ.

ΕΥΘ. Εἰσαῦθις τοίνυν, ὦ Σώκρατες· νῦν γὰρ σπεύδω ποι,[o] καί μοι ὥρα ἀπιέναι.

ΣΩ. Οἷα ποιεῖς, ὦ ἑταῖρε! ἀπ' ἐλπίδος με καταβαλὼν[p] μεγάλης ἀπέρχει, ἣν εἶχον ὡς παρὰ σοῦ μαθὼν τά
1. i. 384. τε ὅσια καὶ μὴ καὶ τῆς πρὸς Μέλιτον γραφῆς ἀπαλλάξομαι, ἐνδειξάμενος ἐκείνῳ ὅτι σοφὸς[q] ἤδη παρ' Εὐθύφρονος
1. 16. τὰ θεῖα γέγονα καὶ ὅτι οὐκέτι ὑπ' ἀγνοίας αὐτοσχεδιάζω οὐδὲ καινοτομῶ περὶ αὐτά, καὶ δὴ καὶ τὸν ἄλλον βίον ὅτι ἄμεινον[r] βιωσοίμην.

δησθα Υ et pr Γ: ἤδεισθα *s.—[k] πατέρα om C.—[l] ποιήσοις ΑΠΒCDT, ποιήσης ΞΥ ΨS et corr Γ, ποιήσαις Hu. D quid habeat non liquet: s ποιήσεις.—[m] δὲ om Ψ.—[n] οἶδ C.—[o] ποι ΑΠΨDST: που *s.—[p] καταλαβων pr Γ.—[q] σοφῶς E.—[r] ἀμείνων S.

Timæi Glossas p. 63. s. et Piersonus ad Mœr. p. 118. et Albertus ad Hesych. v. ἀμυνάθειν. Fisch.

τ. θ. ἂν ἕ. cet.] Sensus est, 'Fore ut Euthyphro deorum hominumque metu revocaretur a patre accusando: ne rei periculosæ aleam discrimenque subiret.' Ita παρακινδυνεύειν conjungo cum μὴ οὐκ ὀρθῶς, eadem plane verbi significatione: sed liberius expressa sententia. Serran.

Ald. Bas. 1. 2. παρακινδυνεύει. mendose. Stephanus in margg. exempli sui adjecit interpretationem loci hanc: *Sed, et timore deorum, ab hac re periclitanda (ne forte non rectum esset, eam facere), et pudore hominum, fuisses revocatus,* id est, pudore, quem incussissent homines. At παρακινδυνεύειν est *temere periclitari, temere periculum adire:* nam præpositionis παρὰ in multis verbis compositis hæc vis est, ut significet *male, perperam, temere.* Ficinus hoc verbum in versione plane neglexit. Fisch.

ποι] Ita legit Cod. Tub. sed editi libri omnes habent που. At Criton. 4. in eodem Cod. scriptum est ὅπου ἂν ἀφίκῃ pro ὅποι ἂν ἀφίκῃ. Fisch.

νῦν γὰρ σπεύδω ποι] Sic recte codd. et nostri et Bekkeriani. Vett. editt. που. Eum seqq. cf. Protagor. p. 361. E. Νῦν δὲ ὥρα ἤδη καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι. Apolog. Socrat. 33. Ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι. Cicer. Tuscul. i. 41. 'Sed tempus est jam hinc abire, me ut moriar, vos ut vitam agatis.' Plura hujus generis exempla collegi ad Phileb. p. 213. Ubi quod in duplici καὶ offendi, nollem sane factum: neque tamen ideo muto sententiam, quia in hujus particulæ usu Græci luxurientur, quod putabat nuperus Hieronis Xenophontei explicator p. 15. sed quia in hac etiam ejusdem voculæ frequenti repetitione certas quasdam easque, ut par est, rationi consentaneas leges secuti sunt. De qua re alio tempore dicam. Stalb.

ὥρα ἀπιέναι] Sic Apol. 33. ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι. v. Gataquer. Adverss. posthh. 26. p. 708. E. ubi docet, ὥραν dici etiam *præstitutum tempus.* Fisch.

ὥρα ἀπιέναι] Non autem, teste Laertio, ad patrem, uti primo instituerat, accusandum. Tradit enim is, L. ii. 29. Socratem sermone suo eum ab hoc agendo abduxisse. At rei hujusce penes auctorem fides sit. Ex Dialogo certe neutiquam patet. Forst.

ἀπ' ἐ. μ. κ.] Cic. v. ep. 7. 2. 'ex magna spe deturbatos jacere:' quod genus loquendi Cicero, ut alia multa, a Græcis fontibus deduxisse videbatur Manutio, qui eam in rem hunc ipsum Platonis locum laudavit. Fisch.

βιωσοίμην] Plato recte usus est fu-

turo optativi, quum præcedat imperfectum, ἦν εἶχον. Sed curæ et diligentiæ constantia videatur ab eo postulasse, ut idem illud tempus poneret etiam supra, nempe ἀπαλλαξοίμην pro ἀπαλλάξομαι, eique accommodaret tempora verborum γίγνεσθαι, αὐτοσχεδιάζειν, et καινοτομεῖν· nam verba ὅτι σοφὸς ἤδη—περὶ αὐτὰ—βιωσοίμην pendent a verbis ἐνδειξάμενος αὐτῷ· atque adeo particula ὅτι, ante ἄμεινον, pertinet, opinor, ad verbum βιωσοίμην, non ad ἄμεινον, ita ut ὅτι ἄμεινον sit *quam optime:* ut ap. Theocrit. Idyl. xxiv. 48. est, Οἷσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἐλόντες. Significat autem Socrates verbis illis, ubi ab Euthyphrone vim et naturam sancti plane accepisset, se ætatem acturum fuisse, et sanctius et quietius, ita, ut liber esset ab omnibus invidorum iniquorumque criminationibus. v. Vuytenbachius ad Plut. de S. N. V. p. 93. Fisch.

ὅτι ἄμεινον βιωσοίμην] Quod optativus subjicitur indicativis γέγονα—αὐτοσχεδιάζω—καινοτομῶ, id ne quem offendat, propterea factum est, quod quæ his verbis indicantur, ea in illa, quam coram Melito instituturus erat, defensione vere adfutura, sanctitas autem et innocentia vitæ, utpote nondum moribus declarata, eodem tempore in solo mentis consilio et voluntate versatura fuisse significantur. Discant hoc exemplo Græcarum litterarum studiosi, tales modorum enallagæ ubi et quibus conditionibus locum habeant, quamque temerarium sit judicium eorum, qui in hoc genere cœcum quoddam arbitrium licentiamque omni lege solutam dominari solere existimant. Menexen. p. 240. D. Athenienses, qui victoriam ad Marathona reportaverint, dicuntur Ἡγεμόνες καὶ διδάσκαλοι τοῖς ἄλλοις γενόμενοι, ὅτι οὐκ ἄμαχος εἴη ἡ Περσῶν δύναμις, ἀλλὰ πᾶν πλῆθος καὶ πᾶς πλοῦτος ἀρετῇ ὑπείκει: quo loco etsi ὑπείκοι dici potuerat, tamen nemo erit, qui id reponendum esse arbitretur. Charmid. p. 156. E. Ἀλλὰ Ζάμολξις, ἔφη, λέγει ὁ ἡμέτερος βασιλεὺς, θεὸς ὤν, ὅτι ὥς περ ὀφθαλμοὺς ἄνευ κεφαλῆς οὐ δεῖ ἐπιχειρεῖν ἰᾶσθαι οὐδὲ κεφαλὴν ἄνευ σώματος, οὕτως οὐδὲ σῶμα ἄνευ ψυχῆς, ἀλλὰ τοῦτο καὶ αἴτιον εἴη τοῦ διαφεύγειν —τὰ πολλὰ νοσήματα, ὅτι τὸ ὅλον ἀγνοῖεν, οὗ δέοι τὴν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. Xenophont. Anabas. ii. 1. 3. Οὗτοι ἔλεγον, ὅτι Κῦρος μὲν τέθνηκεν, Ἀριαῖος δὲ πεφευγὼς ἐν τῷ σταθμῷ εἴη μετὰ τῶν ἄλλων βαρβάρων, ὅθεν τῇ προτεραίᾳ ὥρμῶντο, καὶ λέγοι, ὅτι ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν περιμένοιεν ἂν αὐτοὺς, εἰ μέλλοιεν ἥκειν. Idem Histor. Græc. i. 4. 13. Καταπλέοντος δ' αὐτοῦ ὅ τε ἐκ τοῦ Πειραιῶς καὶ ὁ ἐκ τοῦ ἄστεος ὄχλος ἠθροίσθη πρὸς τὰς ναῦς, θαυμάζοντες καὶ ἰδεῖν βουλόμενοι τὸν Ἀλκιβιάδην, λέγοντες οἱ μὲν, ὡς κράτιστος εἴη τῶν πολιτῶν καὶ μόνος ἀπελογήθη (i. e. *se defendit*) ὡς οὐ δικαίως φεύγοι, ubi hæc constructio Schneiderum adeo offendit, ut verba καὶ μόνος ἀπελογήθη—φεύγοι tanquam glossema uncinis includeret. Ceterum in his locis omnibus varias quidem, neque tamen prorsus dissimiles mutatæ structuræ caussas et rationes obtinere, ideo monendum esse mihi videtur, ne quis me dissimilia confudisse dicat. Plura autem si quis desideret hujus enallages exempla, is adeat Bœckhium in Min. p. 62. Stalb.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΕΦΑΛΟΣ, ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, ΑΝΤΙΦΩΝ,
ΓΛΑΥΚΩΝ, ΠΥΘΟΔΩΡΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ,
ΖΗΝΩΝ, ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ, ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

ARGUMENTUM.

Philosophi scopus est, Parmenidis, celeberrimi philosophi Pythagorei, de ideis sententiam explicare. Primum igitur Zeno Eleates, Parmenidis discipulus, unum esse in sensibilibus probat, ostendens, quod si hæc multa essent, nullo modo unius natura participantia, errores plurimi sequerentur. Deinde Socrates, Zenoni non repugnans quidem, sed eum altius elevans, ad considerationem unius et unitatum, quæ in rebus intelligibilibus insunt, perducit, ne in hoc uno, quod sensibilibus inest, moretur. Ex hoc igitur ad ideas investigandas perveniunt, in quibus rerum unitates consistunt. Postremo Parmenides ipse senior, haudquaquam Socrati contradicens, sed inchoatam contemplationem ejus absolvens, integram idearum explicat rationem. Ubi quatuor de ideis quæstiones indicit. Primo, utrum sint: secundo, quorum sint, et quorum minime: tertio, quales sint, quamve vim habeant: quarto, quomodo ab iis, quæ infra ipsas sunt, participentur. Hinc jam ad unum, quod super intelligibilia et ideas exsistit, ascendit ipse, novemque de illo suppositiones adducit, quinque si unum sit, quatuor si non sit unum, quærens, quid utrinque sequatur. Intendit autem Parmenides generatim hoc asserere, quod unum omnium principium sit, eoque posito, ponantur omnia, sublato autem interimantur. Illud insuper advertendum est, quod in hoc dialogo cum dicitur unum, Pythagoreorum more quæque substantia a materia penitus absoluta significari potest, ut Deus, mens, anima. Cum vero dicitur aliud et alia, tam materiam, quam illa, quæ in materia fiunt, intelligere licet. Ceterum est *αὐτοπρόσωπος* hic sermo: nec loquitur Socrates, sed auditor est, et res jam pridem acta commemoratur: ut non tam suam, quam alienam sententiam Plato videatur voluisse commonstrare, quamquam a Parmenide non omnino dissenserit. Fuit autem Parmenides Socrati *σύγχρονος*, illum enim senem vidisse se ait, cum adhuc juvenis esset.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.*

§. 1. Ἐπειδὴ Ἀθήναζε οἴκοθεν ἐκ Κλαζομενῶν ἀφικόμεθα, κατ' ἀγορὰν ἐνετύχομεν Ἀδειμάντῳ τε καὶ Γλαύκωνι· καί μου λαβόμενος τῆς χειρὸς ὁ Ἀδείμαντος, Χαῖρε, Steph. III. 126. Bek. I. ii. 3.

* Παρμενίδης ἢ περὶ Ἰδεῶν] Laert. ix. 23. εἰς τοῦτον [Parmeniden] καὶ Πλάτων τὸν διάλογον γέγραφε, Παρμενίδην ἐπιγράψας, ἢ περὶ ἰδεῶν. Et veteres quidem utriusque linguæ auctores hunc Dialogum fere ita laudant, ut eum simpliciter Parmeniden appellent: ut Laert. ix. 25. καθά φησι Πλάτων ἐν τῷ Παρμενίδῃ. add. Stobæus Ecll. Physs. p. 31. Gellius vi. 13. 'idque ipsum ita, uti dico, inquit, in libro, cui Parmenides titulus est, scriptum ab eo reperietis.' Cæterum Macrobius Saturn. i. 1. licere in Dialogis loquentes facere personas ætate impares, testimonio ait esse Platonis Dialogos. 'quippe Socrate ita Parmenides antiquior, ut hujus pueritia vix illius apprehenderit senectutem: et tamen inter illos de rebus arduis disputatur.' Fisch.

περὶ Ἰδεῶν λογικὸς] Vocabulum λογικὸς ipsi addidimus, constantiæ caussa; quum superiorum quoque Dialogorum titulis verba adjecta sint, quæ, quo e genere sit Dialogus quisque, indicent. Nam Laertius iii. 50. τοῦ δὲ λογικοῦ, ὅ, τε Πολιτικὸς, καὶ ὁ Κρατύλος, καὶ Παρμενίδης, καὶ Σοφιστής. Sed Albinus Isagog. 5. hunc Dialogum ponit in genere ἐλεγκτικῷ. Fisch.

Κέφαλος] In Ald. Bas. 1. 2. post titulum Dialogi Παρμενίδης ἢ περὶ Ἰδεῶν legitur simpliciter Κέφαλος, omissis cæteris nominibus. Fisch.

§. 1. ἐκ Κλαζομενῶν] Qui hæc narrans a Platone inducitur Cephalus, ni fuerit Clazomenis natus, diu tamen eum ibi habitasse intelligitur ex verbis ejus, quæ proxima sequuntur, παῖς δέ που ἦν ὅτε τοπρότερον ἐπεδήμησα δεῦρο ἐκ Κλαζομενῶν, ut parum probabile videatur, dici h. l. Cephalum Lysiæ oratoris patrem, Syracusanum, qui Athenas commigravit ante Ol. lxxx. 2. quo anno natum ibi Lysiam constat, ibique triginta annos vixit. V. Lysias in Eratosth. ed. Reisk. p. 384. Sed major etiam fuerit de fratribus hisce, Adimanto et Glaucone, disceptatio. Quos ita simpliciter sine ulla patris mentione appellatos quis non statim habeat pro filiis illis Aristonis, Platonis fratribus, (de rep. i. init. Xenoph. Mem. Socr. iii. 6. Diog. Laert. iii. 4.) ut fecit Plutarchus de Frat. Am. p. 484. E. ubi fratrem Glauconis hujus Adimantique, Antiphontem, qui statim post a Platone memorabitur, Platonis fratrem natu minimum appellat: Πλάτων τοὺς ἀδελφοὺς εἰς τὰ κάλλιστα τῶν αὑτοῦ συγγραμμάτων θέμενος ὀνομάστους ἐποίησε, Γλαύκωνα μὲν καὶ Ἀδείμαντον εἰς τὴν Πολιτείαν, Ἀντιφῶντα δὲ τὸν νεώτατον εἰς τὸν Παρμενίδην. Nam qui præter Aristonis filium duo nominantur in Protag. p. 315. E. Adimanti, his addidit ibi parentum nomina Plato: τὼ Ἀδειμάντω ἀμφοτέρω ὅ τε Κήπιδος καὶ ὁ Λευκολοφίδου. Sed tamen, quæ gravissima est Schleiermacheri mei dubitatio, si Platonis fratres h. l. intelligas, qui potuit horum frater Antiphon cum Pythodoro vivere, Zenonis amico, ad quem devertisse h. l. narrantur Parmenides et Zeno, Socrate vix tum pueritiam egresso? Nempe ut demus, Platonem, uti et Xenophontem, minus accurate interdum temporum tenuisse rationem, tali tamen anachronismo nihil perversius fingi potest, nihil absurdius. Hoc igitur acutioribus dijudicandum relinquimus. Heind.

ἐκ Κλαζ.] Ald. ἐκκλαζομενῶν, conjunctim, hic et paulo post. Fisch.

ἔφη, ὦ Κέφαλε, καὶ εἴ του[a] δέει τῶν τῇδε, ὧν ἡμεῖς δυνατοί, φράζε. Ἀλλὰ μὲν δή,[b] εἶπον ἐγώ, πάρειμί γε ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, δεησόμενος ὑμῶν. Λέγοις ἄν, ἔφη, τὴν δέησιν. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Τῷ ἀδελφῷ ὑμῶν τῷ ὁμομητρίῳ τί ἦν ὄνομα; οὐ γὰρ μέμνημαι. παῖς δέ που ἦν ὅτε[c] τὸ πρότερον[d] ἐπεδήμησα[e] δεῦρο ἐκ Κλαζομενῶν· πολὺς[f] δὲ ἤδη χρόνος ἐξ ἐκείνου.[g] τῷ μὲν[h] γὰρ πατρί, δοκῶ, Πυριλάμπης ὄνομα. Πάνυ γε, ἔφη·[i] αὐτῷ[j] δέ γε[k] Ἀντιφῶν. ἀλλὰ τί μάλιστα πυνθάνει; Οἷδ',[l] εἶπον ἐγώ, πολῖταί τέ[m] μοί εἰσι, μάλα[n] φιλόσοφοι, ἀκηκόασί τε ὅτι οὗτος ὁ[o] Ἀντιφῶν Πυθοδώρῳ τινὶ Ζήνωνος[p] ἑταίρῳ πολλὰ ἐντετύχηκε,[q]

CODICES SEPTEMDECIM,
ΑΓΔΑΞΠΣΤBCDEFHIQR.

π τ ὅτε

[a] του Π, που Γ.—[b] μὴν δὴ DQ, μηδὲ pr Υ, μὲν pr Ξ.—[c] ὅπερ Γ.—[d] πρῶτον ΞΣ.—[e] ἐπεδήμου Q.—[f] καὶ πολὺς Q.—[g] ἐκείνοις Q.—[h] μὲν om F.—[i] ἔφη om ΑΔΠ.—[j] hoc alteri interlocutori dat Ξ.—[k] γε om ΥF et pr Ξ.—[l] πυνθάνει IQ, πυνθάνει R.—[m] οἷδ'...φιλόσοφοι om H.—[n] τε ΓΛΒCΕΗ et rc Ξ, om ΑΔΞΠΣΤDFIR; τι Qs.—[o] καὶ μάλα F.—[p] ὁ om HI.—[q] τινι παρμενίδου καὶ ζήνωνος Γ, partim rc.—[r] ἐτέ-

τῶν τῇδε] Ficinus hæc verba in Latina versione prætermisit. Fisch.

ὧν ἡμ. δυνατοὶ] Attice pro ἃ ἡμ. δυνατοί. Nam quarto casu sæpe, secundo nusquam vocabulum δυνατὸς construitur. Heind.

ἀλλὰ μὲν δὴ] Leg. Ἀλλὰ μὴν δὴ, aut certe ἀλλὰ μέντοι. Fisch.

πάρ. γε ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, δεησόμενος] Pari structura Theætet. §. 22. Ταῦτα—ἕνεκα τοῦδε ἐμήκυνα, ὑποπτεύων σε—ὠδίνειν. Heind.

λέγοις ἂν τὴν δέησιν] Male his in Ald. apponitur interrogandi signum, quum optativum hunc adjuncta vocula ἄν ab Atticis pro imperativo adhiberi constet, ut Phædr. §. 1. Λέγοις ἄν. §. 6. Προάγοις ἄν. Conf. Brunck. ad Soph. Electr. v. 149. Heind.

Πυριλάμπης ὄνομα] Pyrilampen, Charmidis avunculum, memorat Plato Charmid. §. 12. Demi patrem Gorg. §. 82. Qui tres fuerint an unus, neque negem ego neque affirmem. Heind.

πολῖταί τι] Scribendum puto, πολῖταί τε μοὶ εἰσί: vel potius, πολῖταί τ' ἐμοὶ εἰσὶ, ut ἐμοὶ sit pronomen possessivum: sicut dici solet πολίτης ἐμός. Steph.

πολῖταί τι μοὶ εἰσὶ] Aldinus, ceterique impressi omnes τι illud medio insertum constanter retinent, quod autem hujus loci non esse Serranus [Hic et alibi Thomsonus errat, notas, margini editionis Stephanianæ adscriptas, non Stephano ipsi, verum Serrano, tribuens] suspicabatur, et in τε mutandum putabat. Sed male divinabat Serranus, neque enim copulæ, aut alius particulæ vices hic supplere posset, nec, quod subinde contingere solet, otiosum esse, hæc sententia sineret. Mihi sine ulla interjecta particula ῥῆσις hæc videtur esse integra, et hoc modo legenda: Οἷδ' (εἶπον ἐγὼ) πολῖται μοὶ εἰσὶ μάλα φιλόσοφοι. Thoms.

πολῖται] Stephanus scribendum putabat πολῖταί τε μοι εἰσὶ, vel potius πολῖταί τ' ἐμοὶ εἰσὶ, ut ἐμοὶ esset pronomen possessivum: recte, opinor. Ficinus vertit, *concives mei*: recte. Nam πολίτης certe idem est hoc loco, quod συμπολίτης· sed Attici non utuntur composito vocabulo. vid. Phrynichus p. 72. et Pollux iii. 51. Fisch.

τι] Hoc, quod Stephano mutandum videbatur in τε (vel τ' sequente ἐμοὶ, *mei*,) facile nasci potuit ex syllaba præcedente. Heind.

Πυθοδώρῳ] Alcib. i. p. 119. A. εἰπὲ, ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν Περικλέους συνουσίαν σοφώτερος γεγονέναι· ὥσπερ ἐγὼ

καὶ τοὺς λόγους, οὓς ποτε Σωκράτης καὶ Ζήνων καὶ Παρμενίδης[s] διελέχθησαν, πολλάκις ἀκούσας τοῦ Πυθοδώρου ἀπομνημονεύει. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Τούτων τοίνυν, εἴ- I. ii. 4.
πον ἐγώ,[t] δεόμεθα διακοῦσαι.[u] Ἀλλ' οὐ χαλεπόν, ἔφη· μειράκιον γὰρ ὢν αὐτοὺς εὖ μάλα διεμελέτησεν, ἐπεὶ νῦν γε κατὰ τὸν πάππον τε καὶ ὁμώνυμον πρὸς ἱππικῇ[v] τὰ πολλὰ διατρίβει. [§. 2.] Ἀλλ' εἰ δεῖ, ἴωμεν παρ' αὐτόν· ἄρτι γὰρ ἐνθένδε οἴχεται,[w] οἰκεῖ δὲ ἐγγὺς ἐν Μελίτῃ.[x] Ταῦτ'[y] εἰπόντες ἐβαδίζομεν, καὶ κατελάβομεν III. 127.
τὸν Ἀντιφῶντα οἴκοι, χαλινόν τινα χαλκεῖ ἐκδιδόντα σκευάσαι. ἐπειδὴ δὲ ἐκείνου ἀπηλλάγη[z] οἵ τε ἀδελφοὶ ἔλεγον αὐτῷ ὧν ἕνεκα παρεῖμεν,[a] ἀνεγνώρισέ τέ με ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδημίας καὶ ἠσπάζετο.[b] καὶ δεομένων ἡμῶν διελθεῖν τοὺς λόγους, τὸ μὲν πρῶτον ὤκνει· πολὺ γὰρ ἔφη ἔργον[c] εἶναι· ἔπειτα μέντοι διηγεῖτο.

Ἔφη δὲ δὴ[d] ὁ Ἀντιφῶν λέγειν τὸν[e] Πυθόδωρον ὅτι ἀφίκοιντό[f] ποτε εἰς Παναθήναια τὰ μεγάλα Ζήνων τε καὶ

τυχε I.—[s] παρμενείδης ΑΔ ubique.—[t] ἐγὼ add DQR.—[u] διακοῦσαι ΑΔΠDR: ἀκοῦσαι *s.—[v] πρὸς τῇ ἱππικῇ DR.—[w] ante οἴχεται omisi οἴκαδε cum R.—[x] μελέτῃ HQ.—[y] ταῦτ' Γ.—[z] ἀπηλλάγην Q.—[a] παρεῖμεν ΑΔΠ et corr B, παρῆμεν ΛC HI: παρείημεν *s.—[b] καί με ἠσπάζετο ΑΔΠ.—[c] ἔργον ἔφη I.—[d] δὴ om I et pr Ξ.

ἔχω σοι εἰπεῖν, διὰ τὴν Ζήνωνος Πυθόδωρον τὸν Ἰσολόχου καὶ Καλλίαν τὸν Καλλιάδου, ὧν ἑκάτερος Ζήνωνι ἑκατὸν μνᾶς τελέσας σοφός τε καὶ ἐλλόγιμος γέγονεν. Heind.

Σωκράτης καὶ Ζήνων καὶ Παρμενίδης διελέχθησαν] Anachronismi arguunt Platonem, quod Socratem cum Parmenide disserentem inducat, Athen. l. xi. cap. 15. et Macrobius Saturnal. l. i. Ut ut sit, litem enim non facio meam, Plato certe ipse jam jam dicet, Socratem σφόδρα νέον fuisse tum, cum Parmenides senio pene totus confectus esset, id quod et Socrates in Theæteto et Sophista de semet ipso testatur. Probe itaque sibi cavit Plato, nulloque patrono indiget, si penes æquum judicem fuerit arbitrium. Sed revocandum merito in memoriam, quod Cicero in Epistola quadam ad Varronem scribit; 'Puto fore, ut cum legeris mireris, id nos locutos esse, quod nunquam locuti sumus: sed nosti morem dialogorum.' Thoms.

ἀκοῦσαι] Proclus legit διακοῦσαι. Thoms.

αὐτοὺς] Bas. 2. αὐτός· vitiose. Fisch.

κατὰ τὸν πάππον] *Avi exemplo.* Heind.

§. 2. εἰ δοκεῖ, ἴωμεν] Sic scripsi pro δεῖ, quod cum illo sexcenties in libris permutatur. De rep. i. 328. B. Ἔοικεν —μενετέον εἶναι. Ἀλλ', εἰ δοκεῖ, ἦν δ' ἐγὼ, οὕτω χρὴ ποιεῖν. Heind.

ἐν Μελίτῃ] Schol. Μελίτη, δῆμος Κεκροπίδος. V. Meurs. de Pop. Att. p. 75. Heind.

ἐκδιδόναι] Proprium est de eo, *qui locat*, vocabulum. Plutarch. Public. p. 103. E. ἅρμα κατὰ κορυφὴν ἐπιστῆσαι κεραμοῦν ἐξέδωκε Τυρρηνοῖς τισι — δημιουργοῖς. Ut contra de eo, qui faciendum aliquid conduxit, ἐκλαβεῖν dicitur. V. Perizon. ad Ælian. V. H. xiv. 15. Heind.

ὅτι ἀφίκοντο] Sermonis lege scribendum ἀφίκοιντο. Heind.

εἰς Παναθήναια τὰ Μεγάλα] Bina olim fuisse Panathenæa, testes sunt Harpocration, Suidas, et qui hunc descripsit, Bisetus ad Aristophan. Nubes. Quæ minora nuncupabant, singulis annis ha-

Παρμενίδης. τὸν μὲν οὖν Παρμενίδην εὖ μάλα ἤδη[g] πρεσβύτην εἶναι, σφόδρα πολιόν, καλὸν δὲ κἀγαθὸν[h] τὴν ὄψιν, περὶ ἔτη μάλιστα πέντε καὶ ἑξήκοντα· Ζήνωνα δὲ ἐγγὺς τῶν[i] τετταράκοντα[j] τότε εἶναι, εὐμήκη δὲ[k] καὶ χαρίεντα ἰδεῖν· καὶ λέγεσθαι αὐτὸν παιδικὰ τοῦ Παρμενίδου
1. ii. 5. γεγονέναι. καταλύειν δὲ αὐτοὺς ἔφη παρὰ τῷ[l] Πυθοδώρῳ ἐκτὸς τείχους ἐν[m] Κεραμεικῷ.[n] οἱ δὴ καὶ ἀφικέσθαι τόν

—[e] τὸν om H.—[f] ἀφίκοιντο ΑΔΠDR : ἀφίκοντο *s.—[g] δὴ ΑΔΠDR, om I.—[h] ΑΓΛΞΣΥBCFHIQ : καὶ ἀγαθὸν *s.—[i] τῶν ΓΑCDEFHIQR : ἐτῶν *s.—[j] τεσσαράκοντα ἑαυτῷ Α.—[k] δὲ om F.—[l] τῷ Π.—[m] ἐν τῷ Q.—[n] κεραμικῷ HQ.—[o] σωκράτην ΞΥD

bebantur, majora vero quinto quovis anno, tantoque solemniori cærimonia celebrabantur. Majorum meminit Aristophan. Εἰρην. v. 417. Minorum Menander citante Suida. Thoms.

τὸν μὲν οὖν Παρμενίδην κ. τ. λ.] Eadem in Theæteto testatur Plato §. 101. ubi Socrates : Παρμενίδης δέ μοι φαίνεται—αἰδοῖός τέ μοι ἅμα δεινός τε. Συμπροσέμιξα γὰρ δὴ τῷ ἀνδρὶ πάνυ νέος πάνυ πρεσβύτῃ, et in Sophist. p. 217. C. ubi idem Socrates, οἷόν ποτε, inquit, καὶ Παρμενίδῃ χρωμένῳ καὶ διεξιόντι λόγους παγκάλους παρεγενόμην ἐγὼ νέος ὤν, ἐκείνου μάλα δὴ τότε ὄντος πρεσβύτου. Qua in re ἀναχρονισμοῦ Platonem incusat Athenæus xi. c. 15. Παρμενίδῃ καὶ ἐλθεῖν εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην, μόλις ἡ ἡλικία συγχωρεῖ· οὐχ ὡς καὶ τοιούτους εἰπεῖν ἢ ἀκοῦσαι λόγους, ubi vid. Casaub. -itemque Macrob. Sat. i. 1. Platonis tamen rationem probabiliter tuetur Fullebornius *Beytr. z. Gesch. d. Philos.* P. vi. p. 12. seqq. Quibus adde quæ nuper disputavit Schleiermacherus in Platonis versione T. ii. p. 101. Heind.

εὐμήκη δὲ] Cf. Diog. Laert. ix. 25. Appulei. Apol. p. 275. Heind.

παιδικὰ τοῦ Παρμενίδου γεγονέναι] Bilem hæc movent Athenæo, ita enim in Platonem invehitur Deipnosoph. Lib. i. Τὸ δὲ, inquit, πάντων σχετλιώτατον, καὶ τὸ εἰπεῖν, οὐδεμιᾶς κατεπειγούσης χρείας, ὅτι παιδικὰ γέγονε τοῦ Παρμενίδου Ζήνων ὁ πολίτης αὐτοῦ. Thoms.

παιδικὰ] Laert. ix. 25. ὁ δὴ Ζήνων διακήκοε Παρμενίδου, καὶ γέγονεν αὐτοῦ παιδικά. καὶ εὐμήκης ἦν, καθά φησι Πλάτων ἐν τῷ Παρμενίδῃ. Fisch.

παιδικὰ τοῦ Παρμ.] Absurde Athen. l. l. Schol. ad h. l. Καὶ ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἐπὶ ἀῤῥένων ἐρωμένων ἡ λέξις εἴρηται (de feminis sane nonnisi postrema Græcorum ætate). Κατὰ μεταφορὰν δὲ τὴν ἀπὸ τούτων καὶ ἐπὶ πάντων τῶν σπουδαζομένων πάνυ· ᾗ καὶ ἐν Φαίδρῳ λέγεται· ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμην ἐρεσχελῶν σε (§. 27.)· ἡ δὲ λέξις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀσελγῶς ἐρωμένων. Eadem fere Schol. ad Aristoph. Vesp. 1021. Verbum h. l. eo capiendum significatu, quo Socrates apud Platonem Alcibiadis ἐραστὴν se dicit. Heind.

παρὰ τῷ Πυθοδώρῳ ἐκτὸς τείχους ἐν Κεραμεικῷ] Notatu dignus est, quem Proclus advertit, Platonis Atticismus, in prioribus verbis, παρὰ τῷ Πυθοδώρῳ : hæc autem sunt Procli verba, τὸ δὲ, inquit, παρὰ Πυθοδώρῳ, πάνυ Ἀττικόν· αὐτὸς γὰρ ὁ Πυθόδωρος ἐστιν, ὃ περὶ ἑαυτοῦ λέγων, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι παρ' ἐμοί. Quod autem τὸν Κεραμεικὸν attinet, res notior est quam cui diu immoremur; juvabit tamen audire Schol. Aristophan. ad Ἱππ. v. 769. qui rem omnem paucis complectitur : Τόπος Ἀθηναίων οἱ Κεραμεικοί. Θεῶν τὰ ἀγάλματα ἐκεῖσε ἱδρύμενα. Ἄλλως· Δῆμος Ἀττικῆς. Δύο δὲ οἱ Κεραμεικοὶ Ἀθηνῇσιν· ὁ μὲν ἔνδον τῆς πόλεως· ὁ δὲ ἔξω· ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ, καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον. εἰσὶ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν στῆλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις, ἔχουσαι ἐπιγραφὰς, ποῦ ἕκαστος τέθαπται. ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ ἦσάν τε καὶ προεστήκεσαν αἱ πόρναι. Describunt hæc Phavorinus et Suidas. Phavorinus ordinem invertit, et quæ in Schol. primo loco, apud eum ultimo, ita mutata invenies. Καὶ ἄλλως· Κεραμεικὸν τόπος Ἀθηναίων· Θεῶν τὰ ἀγάλματα ἐκεῖσε : quæ melior est lectio : hinc legendum apud

τε Σωκράτη[o] καὶ ἄλλους τινὰς[p] μετ' αὐτοῦ[q] πολλοὺς[r] ἐπιθυμοῦντας ἀκοῦσαι τῶν τοῦ Ζήνωνος γραμμάτων· τότε γὰρ αὐτὰ[s] πρῶτον[t] ὑπ' ἐκείνων κομισθῆναι. Σωκράτη δὲ εἶναι τότε[u] σφόδρα νέον. [§. 3.] Ἀναγιγνώσκειν οὖν αὐτοῖς τὸν Ζήνωνα αὐτόν, τὸν δὲ Παρμενίδην τυχεῖν ἔξω ὄντα. καὶ εἶναι πάνυ βραχὺ ἔτι λοιπὸν τῶν λόγων ἀναγιγνωσκομένων,[v] ἡνίκα αὐτός τε ἐπεισελθεῖν ἔφη ὁ Πυθόδωρος ἔξωθεν καὶ τὸν Παρμενίδην μετ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοτέλη[w] τὸν τῶν[x] τριάκοντα γενόμενον, καὶ σμίκρ' ἄττα ἔτι[y] ἐπακοῦσαι τῶν γραμμάτων· οὐ μὴν αὐτός γε, ἀλλὰ καὶ πρότερον ἀκηκοέναι τοῦ Ζήνωνος.

Τὸν οὖν Σωκράτη[z] ἀκούσαντα πάλιν τε κελεῦσαι τὴν πρώτην ὑπόθεσιν τοῦ πρώτου λόγου ἀναγνῶναι, καὶ ἀναγνωσθείσης, Πῶς, φάναι, ὦ Ζήνων, τοῦτο λέγεις; εἰ πολλά ἐστι τὰ ὄντα, ὡς ἄρα δεῖ[a] αὐτὰ ὅμοιά τε εἶναι καὶ ἀνόμοια, τοῦτο δὲ δὴ[b] ἀδύνατον· οὔτε γὰρ τὰ ἀνόμοια[c] ὅμοια

FR.—[p] τινὰς om DR.—[q] αυτοῦ τοῦ Q.—[r] πολλοὺς ante μετ' ponunt ADIR.—[s] αὐτῷ pr Γ.—[t] πρῶτον om Q.—[u] τότε om DR.—[v] ἀναγιγνωσκόμένων Λ.—[w] ἀριστοτέλην F.—[x] τῶν om pr Υ.—[y] ἔτι om HI.—[z] σωκράτην FIR et pr Υ.—[a] δὴ ΣΕ et pr Υ, om F.—[b] δὴ add ΛΓΔΑΠΒCDHQR.—[c] ἀνόμοια καὶ Q.—[d] τὰ Q.—[e] σοι

Schol. Τόπος Ἀθηναίων τὸ Κεραμεικὸν, non οἱ Κεραμεικοὶ, ut hactenus lectum. Thoms.

§. 3. μετ' αὐτοῦ] Scripserim μεθ' αὐτοῦ.—καὶ Ἀριστοτέλη τὸν τῶν τριάκ. In triginta viris hunc recenset etiam Xen. Hist. Gr. ii. p. 461. B. Heind.

οὐ μὴν αὐτός γε ἀλλὰ καὶ πρότ.] Insolita est verbi ἀλλὰ trajectio sic transponendi, οὐ μὴν ἀλλ' αὐτός γε καὶ πρότ. Heind.

πῶς, τοῦτο λέγ.] *Quomodo hoc dicis, Zeno? Nonne ita dicis, si multa sunt ea quæ sunt, hæc et similia et dissimilia esse oportere; id autem fieri non posse* etc.? *Eone igitur sermo iste tuus spectat, ut contendas, non esse multa, sed unum*? Hæc fere est sententiarum h. l. συνάφεια. Heind.

εἰ πολλά ἐστι τὰ ὄντα, ὡς ἄρα δεῖ αὐτὰ ὅμοιά τε εἶναι κ. τ. λ.] Zeno inter varia, quibus ad confirmandam hypothesin, (τὸ πᾶν εἶναι μὴ πολλὰ, id est, *universum non esse multa*, qua significabat nihil in rerum universitate per se subsistere, sed cuncta suis terminis, veluti uno circulo contenta definiri,) utebatur, argumenta, hoc etiam afferebat: si *multa sunt universa*, necessario etiam dissimilia sunt et similia, ex quo tandem id efficietur, ut quæ fuerint similia, eadem etiam sint dissimilia, et sic contra; quod rerum natura non patitur. Ipsa quippe multitudo sine diversitate rerum concipi non potest, quod Damascius περὶ Ἀρχῶν ita effert: πανταχοῦ ἡ ἑτερότης ἐστὶν ἡ διακρίνουσα· hac autem sublata, cuncta sibi specie similia, si similia: unum, non vero multa erunt. Movebant hæc Pythagoræos, ut primo illi rerum principio, puta τῷ ἑνὶ, infinitam δύαδα adsociarent, quæ multitudinis esset initium et procreatrix. Ita docemur a Themistio qui Lib. i. de Anima hæc ex Xenocrate de rerum natura prodit. Αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ στοιχεῖα τὸ ἓν καὶ ἡ δύας ἡ ἀόριστος, ἣν ὑπετίθεσαν τῷ ἑνὶ πρὸς γένησιν τοῦ πλήθους τῶν ἀριθμῶν· ἐξ αὐτοῦ μὲν γὰρ τοῦ ἑνὸς, εἴπερ ἓν εἴη τῷ ὄντι, οὐδὲν ἂν ἕτερον πραχθείη, πλήθους δὲ ἐν τοῖς εἴδεσιν ὄντος, δεῖ φύσεως ἑτέρας ὑποκειμένης τῷ ἑνὶ, παρ' ἧς τὸ πλῆθος, ἣν ἀό-

οὔτε τὰ ὅμοια[d] ἀνόμοια οἷόν τε εἶναι; οὐχ οὕτω λέγεις; Οὕτω, φάναι τὸν Ζήνωνα. [§. 4.] Οὐκοῦν εἰ ἀδύνατον
I. ii. 6. τά τε ἀνόμοια ὅμοια εἶναι καὶ τὰ ὅμοια ἀνόμοια, ἀδύνατον δὴ καὶ πολλὰ εἶναι; εἰ γὰρ πολλὰ εἴη, πάσχοι ἂν τὰ ἀδύνατα. ἆρα τοῦτό ἐστιν ὁ βούλονταί σου[e] οἱ λόγοι; οὐκ ἄλλο τι ἢ διαμάχεσθαι παρὰ πάντα τὰ λεγόμενα, ὡς οὐ πολλά ἐστι; καὶ τούτου[f] αὐτοῦ οἴει σοι τεκμήριον[g] εἶναι ἕκαστον τῶν λόγων, ὥστε[h] καὶ ἡγεῖ[i] τοσαῦτα τεκμήρια παρέχεσθαι, ὅσους περ λόγους γέγραφας, ὡς οὐκ ἔστι πολλά;
III. 128. οὕτω[j] λέγεις, ἢ ἐγὼ οὐκ ὀρθῶς καταμανθάνω; Οὔκ, ἀλλά, φάναι τὸν Ζήνωνα, καλῶς συνῆκας ὅλον τὸ γράμμα[k] ὃ βούλεται. Μανθάνω, εἰπεῖν τὸν Σωκράτην,[l] ὦ Παρμενίδη, ὅτι Ζήνων[m] ὅδε οὐ μόνον τῇ ἄλλῃ σου φιλίᾳ βούλεται ᾠκειῶσθαι,[n] ἀλλὰ καὶ τῷ συγγράμματι. ταὐτὸν γὰρ γέγραφε τρόπον τινὰ ὅπερ[o] σύ, μεταβάλλων[p] δὲ ἡμᾶς

ΛΙ.—[f] τοῦτο Q.—[g] τεκμήριον...παρέχεσθαι om Q.—[h] ὡς R.—[i] ἡγεῖ pr Γ.—[j] οὕτω ΑDR et rc Γ: οὕτως *s.—[k] τὸ γράμμα ὅλον Γ.—[l] σωκράτη ΑΓΛΞΣΥBCDHI.—[m] ὁ ζήνων R.—[n] οἰκειοῦσθαι ΓDQR, ὠικειῶσθαι corr in prima syllaba Α.—[o] ὃν περ

ριστον δὲ δύαδα ἐκάλουν. et fol. 67. Δύαδα μὲν, ὅτι μεριστὴ καὶ πλήθους ἤδη ποιητικὴ, ἀόριστον δὲ, ὅτι μὴ εἶχεν οἰκεῖον ἀριθμὸν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ ἑνὸς αὐτῇ ὁ ὅρος ἑκάστου εἴδους ἐχορηγεῖτο, καὶ ταύτης τῷ ἑνὶ προυποστάσης τῆς φύσεως, οὕτω πληθυνθῆναι τὸν εἰδητικὸν ἀριθμὸν, καὶ ταύτης εἶναι εἰκόνα τὴν ἐν τοῖς σώμασιν ὕλην, ὥσπερ τοῦ ἑνὸς τὸ ἔνυλον (lege ἄϋλον) εἶδος. Ex his intelliges Philonem scribentem, unitatem esse primæ causæ imaginem, dualitatem vero divisibilis materiæ; et symbolum Pythagoræorum, ἓν καὶ δύο, de quo multi multa. Thoms.

§. 4. παρὰ πάντα τὰ λεγ.] Cornarius cum Ficino: *per omnia, quæ dicuntur.* Sed παρὰ h. l. *præter, adversus.* Heind.

ἕκαστον τῶν λόγων] *Singulas, quas ea de re scripsisti, argumentationes.* Heind.

οὕτως λέγεις ἢ κ. τ. λ.] Fortasse οὕτω σὺ λέγ. ἢ etc.—ἢ ἐγὼ οὐκ ὀρθῶς καταμανθάνω; Οὐκ—Negatur τὸ οὐκ ὀρθῶς καταμανθάνειν, ut Gorg. §. 19. Ὅστις διδάσκει ὁτιοῦν πρᾶγμα, πότερον, ὃ διδάσκει, πείθει, ἢ οὔ. Γ. Οὐ δῆτα,—ἀλλὰ πάντων μάλιστα πείθει. Heind.

τῇ ἄλλῃ σου φιλίᾳ βούλ. ᾠκειῶσθαι] Mirum est loquendi hoc genus, οἰκειοῦσθαι τῇ φιλίᾳ τινὸς, dativo personæ non addito. Scribendum fortasse τῇ ἄλλῃ σοι φιλίᾳ. Heind.

ταὐτὸν γὰρ γέγραφε τρόπον τινὰ ὅπερ σὺ κ. τ. λ.] Alter *universum esse unum*, alter *non esse multa* statuebat, sic inter utrumque conveniebat. Zeno Parmenidis auditor et συνπολίτης, magistri sui doctrinam acriter defendebat, et dum ipse nihil novi adinveniret, nova tantum disputandi methodo, majorique æstu præceptoris sui dogmata propugnabat. Euseb. Præparat. Evangel. xiv. 17. Ζήνων δὲ Ἐλεάτης ἴδιον μὲν οὐδὲν ἐξέθετο, διεπόρησε δὲ περὶ τούτων ἐπὶ πλείων. Pungebat interrogatiunculis veluti aculeis: sic enim de Pericle Zenonis disciplinæ operam daute, tradit Plutarchus: Διήκουσε δὲ Περικλῆς καὶ Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου πραγματευομένου περὶ φύσιν ὡς Παρμενίδης, ἐλεγκτικὴν δὲ τινὰ καὶ δι' ἐναντιολογίας εἰς ἀπορίαν ἐξασκήσαντος ἕξιν· unde ὁ συλλογογραφὸς, ἀμφοτερόγλωσσος, ὁ ἐριστικῆς φιλοσοφίας ἀρχηγὸς veteribus dicebatur: in fragment. Timon. Phlias. apud Plutarch. in Pericle, et Galen. Histor. Philosophica. Sunt qui tradunt, Platonem ipsum a Zenone et Parmenide dialecticam doctum fuisse (ambo enim inclyti artis disputatoriæ doctores erant) uti legit Photius in vita Pythagor. edit. P. Stephan. p. 1314. Quod si autem Macrobius et Athenæus Socratem cum

πειρᾶται ἐξαπατᾶν[q] ὡς ἕτερόν τι[r] λέγων. σὺ μὲν γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασιν ἓν φὴς[s] εἶναι τὸ πᾶν, καὶ τούτων[t] τεκμήρια παρέχει[u] καλῶς τε[v] καὶ εὖ· ὅδε δὲ αὖ οὐ πολλά φησιν εἶναι, τεκμήρια δὲ καὶ[w] αὐτὸς πάμπολλα καὶ παμμεγέθη[x] παρέχεται. [§. 5.] Τὸ οὖν τὸν μὲν ἓν φάναι, τὸν δὲ μὴ πολλά, καὶ οὕτως ἑκάτερον λέγειν[y] ὥστε μηδὲν τῶν αὐτῶν εἰρηκέναι[z] δοκεῖν[a] σχεδόν τι λέγοντας ταὐτά, ὑπὲρ ἡμᾶς

ΑΓΔΑΞΠΥΒCFI, ὥπερ corr Σ, ὃν ὅπερ H.—[p] μεταβάλλων ΑΔΠ : μεταβαλὼν *s.—[q] ἐξαπατῶν I.—[r] τι om Q.—[s] ἔφης ΑΔΠDQR.—[t] τούτου corr Σ.—[u] παρέχει Q et ἅλα pr Γ.—[v] τε ΑΔΠDQR : γε *s.—[w] καὶ post δὲ om ΑΓΔΠD.—[x] μεγέθη Π.—[y] λέ- εἰ γειν om pr Ξ.—[z] εὑρηκέναι Γ.—[a] δοκεῖν om Π.—[b] ὑμῖν ΑΓΔΞΠΣΥΒCDEFHQR :

Parmenide confabulatum agnoscere nolunt; quanto magis nos dubitabimus, Platonem unquam Parmenide et Zenone magistris usum, qui Socrate multis annis junior erat: majorem fidem meretur quod prodit Apuleius de dogmat. Platon. Platonem quidem Parmenidis Zenonisque inventa studiosius exsecutum, sed ductu Hermogenis, ut scribit Laertius in vit. Platon. et ab Heracliticis, Philosophia naturali, a Pythagoræis intellectuali, a Socrate rationali et morali imbutum fuisse. Thoms.

ἐν τοῖς ποιήμασιν] Inter Philosophos, qui ligata oratione dogmata sua tradidere, recensetur et Parmenides; scripsit tamen et varia *καταλογάδην*, uti testatur Suidas. Physiologiam versibus conscripsit, cujus et meminit Plutarchus adversus Colotem, ubi et hoc Parmenidis fragmentum de uno reperies, Ἔστι γὰρ οὐλομελές τε καὶ ἄτρεμες ἠδ' ἀγένητον. Meminit hymnorum naturalium Menander Rhetor, et idem Plutarchus, quod jam advertit Giraldus, Parmenidis *στοιχοποιΐας*, et *κοσμοποιΐας*, in qua multa de natura et generatione deorum. De diis fabulatos esse Parmenidem et Heraclitum auctor est Macrobius in somnium Scipion. lib. i. cap. 7. Cum autem in Parmenidis scriptis recensendis, varii pro re nata operam impenderint, et bene multa ejusdem fragmenta prostent, cumque illius sententiam de uno, in subsequentibus pluribus dare, instituti nostri sit, in præsentia hisce non immorabimur; nullum enim cunctandi tempus est. Thoms.

ἓν φὴς εἶναι τὸ πᾶν] Origenes Philosophh. xi. p. 86. Καὶ γὰρ καὶ Παρμενίδης ἓν μὲν τὸ πᾶν ὑποτίθεται. Rationem Parmenidis refellit Aristoteles Physs. i. 3. s. Fisch.

ἓν φὴς] Parmenid. ap. Simplic. in Aristot. Phys. p. 17. et p. 31. Μόνος δ' ἔτι μῦθος ὁδοῖο Λείπεται, ὡς ἔστιν· ταύτῃ δ' ἐπὶ σήματ' ἔασι Πολλὰ μαλ' ὡς ἀγένητον ἐὸν καὶ ἀνώλεθρόν ἐστιν, Οὖλον μουνογενές τε καὶ ἀτρεμὲς ἠδ' ἀτέλεστον, Οὐδέποτ' ἦν οὐδ' ἔσται, ἐπεὶ νῦν ἐστιν ὁμοῦ πᾶν Ἕν συνεχές etc. Conf. Aristot. Phys. i. 3. Metaph. i. 5. iii. 4. Plutarch. adv. Colot. p. 1114. Orig. Phil. xi. p. 86. Poemata autem Parmenidis laudat *περὶ φύσεως* Sext. Emp. Math. vii. 111. *τὸ φυσικὸν* Porphyr. de Antr. Nymph. p. 264. ed. Catab. *φυσιολογίαν* Suid. v. *Παρμενίδης*, *περὶ τῶν ὄντων* Proclus in Tim. p. 5. *κοσμογονίαν* Plutarch. Amator. p. 756. E. Quæ tamen variæ unius carminis appellationes videntur, si fides habenda Laertio Proœm. 16. *οἱ δὲ ἀνὰ ἓν συγγράψαντες*, Μέλισσος, Παρμενίδης, Ἀναξαγόρας, πολλὰ δὲ Ζήνων, πλείω Ξενοφάνης etc. Neque obstat Platonis hoc *ἐν τοῖς ποιήμασι*, quum carmen illud pluribus diversisque partibus constaret. Conf. Fulleborn. Beytr. P. vii. p. 16. Heind.

καλῶς τε καὶ εὖ] Vulgo γε pro τε. V. notat. ad Euthyd. §. 82. Heind.

§. 5. *τὸ οὖν τὸν μὲν ἓν φάναι*] *Quod attinet igitur ad hoc, quod alter unum dixit* etc. Repetuntur quodammodo hæc *τὸ οὖν φάναι* etc. sequentibus illis *τὰ εἰρημένα*. V. not. ad Theæt. §. 5. Heind.

ὑπὲρ ἡμᾶς] *Supra nostram intelligentiam.* Ut de legg. viii. p. 839. d. Ὡς δ' οὖν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ ἄνθρωπον, οἷόν τε δὲ γενέσθαι, βούλεσθε ὑμῖν πειραθῶ τινα

p. ii. 7. τοὺς ἄλλους φαίνεται ὑμῖν[b] τὰ εἰρημένα εἰρῆσθαι. Ναί,[c] φάναι τὸν Ζήνωνα, ὦ Σώκρατες. σὺ δ'[d] οὖν τὴν ἀλήθειαν τοῦ γράμματος οὐ πανταχοῦ ἤσθησαι· καί τοι[e] ὥς πέρ γε[f] αἱ Λάκαιναι σκύλακες εὖ[g] μεταθεῖς τε καὶ[h] ἰχνεύεις τὰ λεχθέντα. ἀλλὰ πρῶτον μέν σε τοῦτο λανθάνει, ὅτι οὐ παντάπασιν οὕτω σεμνύνεται τὸ γράμμα, ὡς τε ἅ περ σὺ λέγεις διανοηθὲν γραφῆναι, τοὺς ἀνθρώπους δὲ ἐπικρυπτόμενον ὥς τι μέγα διαπραττόμενον· ἀλλὰ σὺ μὲν εἶπες τῶν συμβεβηκότων τι,[i] ἔστι δὲ τό γε ἀληθὲς βοήθειά τις ταῦτα τὰ γράμματα[j] τῷ Παρμενίδου λόγῳ πρὸς τοὺς ἐπιχειροῦντας αὐτὸν κωμῳδεῖν, ὡς εἰ ἕν ἐστι, πολλὰ καὶ γελοῖα συμβαίνει πάσχειν τῷ[k] λόγῳ καὶ ἐναντία αὐτῷ.[l] ἀντιλέγει δὴ οὖν[m] τοῦτο τὸ γράμμα πρὸς τοὺς τὰ[n] πολλὰ λέγοντας, καὶ ἀνταποδίδωσι ταῦτα[o] καὶ πλείω, τοῦτο βουλόμενον δηλοῦν, ὡς ἔτι[p] γελοιότερα πάσχοι ἂν αὐτῶν ἡ ὑπόθεσις, ἢ[q] εἰ[r] πολλά ἐστιν, ἢ[s] ἥ[t] τοῦ ἓν εἶναι, εἴ τις[u]

ἡμῖν *s.—[c] καὶ R.—[d] δ' om R.—[e] καίτοιγε IQ.—[f] γε om Q, delet Γ.—[g] εὖ om Q.—[h] τε καὶ om Q.—[i] τι ante τῶν συμβεβηκότων ponunt DQR.—[j] τὰ γράμματα om DQR.—[k] ἐν τῷ DQR.—[l] ἑαυτῷ DQR.—[m] αὖ F.—[n] τὰ om ΣΥ.—[o] ταῦτα om ΛBCHIQ et pr Γ.—[p] τε DQ.—[q] ἡ om ΑΓΔΛΞΠDQR.—[r] εἰ om ΣΥΒCI et pr H.—[s] ἢ om I et pr Λ.—[t] ἡ om Σ.—[u] ἥτις Σ.—[v] *νέμοντος* Q : *νέου* a correctore habet

λόγον—εἰπεῖν; de rep. vi. p. 509. a. Ἀμήχανον κάλλος—λέγεις, εἰ ἐπιστήμην μὲν καὶ ἀλήθειαν παρέχει, αὐτὸ δ' ὑπὲρ ταῦτα κάλλει ἐστί. Heind.

ἡμῖν] Ald. Bas. 1. 2. ὑμῖν. At Fic. *videntur* nobis *ista supra nos dici*: recte. Fisch.

Pro ἡμῖν ex Ald. et Bas. utraque restitui ὑμῖν i. e. ὑφ' ὑμῶν. Heind.

ναί, φάναι τὸν Ζήν.] *Est sane ita ut dicis, Socrates, dixisse Zenonem; tu certe veram scripti rationem non prorsus perspexisti, quanquam acriter eorum, quæ dixi, vim et consilium indagas.*— Pro σὺ δ' οὖν equidem legerim σὺ γοῦν. Heind.

ὥσπερ γε αἱ Λάκαιναι σκύλακες εὖ μεταθεῖς κ. τ. λ.] Mirabili quippe sagacitate et alacritate in investiganda rei veritate præstabat Socrates: sic Minerva ad Ulyssem apud Soph. Aj. v. 8. et 9.—εὖ δέ σ' ἐκφέρει Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις· et Palæstrio apud Plautum Milit. Glorios. 'Si ita non reperio, ibo odorans quasi canis venaticus Usque donec persecutus volpem ero vestigiis:' et quandoquidem tot veterum encomiis celebraretur sagacitas canum Laconicar. hinc φιλόσοφον τοῦτο τὸ θήριον, uti Proclus ait Ms. fol. 37. et secundo Πολιτ. canis τὴν φύσιν, ad Philosophum comparatur. Thoms.

αἱ Λάκαιναι σκύλακες] Aristot. de Gener. Animal. v. 2. ὅσων οἱ μυκτῆρες μακροὶ, οἷον τῶν Λακωνικῶν κυνιδίων, ὀσφραντικά. Conf. Meurs. Misc. Lacon. iii. 1. et Fisch. Ind. Theophr. v. κύων. Heind.

ὡς, εἰ ἕν ἐστι, πολλὰ καὶ γελοῖα συμβαίνει] I. e. πολλὰ γελοῖα, ut semper fere Græci dicunt πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, πολλὰ καὶ πονηρὰ, πολλὰ καὶ χαλεπὰ, πολλὰ καὶ ὄλβια. Vulgo hæc ita distinguunt: ὡς εἰ ἕν ἐστι πολλὰ, καὶ γελοῖα. Veram tamen rationem cum Ficino secutus est Cornarius. Heind.

αὐτῷ] Sic Ald. et Bas. 1. 2. Vulgo αὑτῷ. Mox in verbis his, καὶ ἀνταποδίδωσι ταυτὰ καὶ πλείω, cum Schleiermachero reposui ταυτὰ pro ταῦτα. ταυτὰ sc. τὰ πολλὰ καὶ γελοῖα. Heind.

ἱκανῶς ἐπεξίοι. [§. 6.] Διὰ τοιαύτην δὴ φιλονεικίαν ὑπὸ νέου ὄντος[v] ἐμοῦ ἐγράφη, καί τις αὐτὸ ἔκλεψε γραφέν, ὡς τε οὐδὲ[w] βουλεύσασθαι[x] ἐξεγένετο, εἴτ' ἐξοιστέον αὐτὸ εἰς τὸ φῶς εἴτε μή. ταύτη οὖν[y] σε λανθάνει, ὦ Σώκρατες, ὅτι οὐχ ὑπὸ νέου[z] φιλονεικίας οἴει αὐτὸ γεγράφθαι,[a] ἀλλ' ὑπὸ I. ii. 8.
πρεσβυτέρου φιλοτιμίας· ἐπεί, ὅ πέρ γ' εἶπον, οὐ κακῶς ἀπείκασας. Ἀλλ' ἀποδέχομαι,[b] φάναι τὸν Σωκράτην,[c] καὶ ἡγοῦμαι ὡς λέγεις ἔχειν. τόδε δέ μοι εἰπέ. οὐ[d] νομίζεις εἶναι αὐτὸ καθ' αὑτὸ εἶδός[e] τι ὁμοιότητος, καὶ τῷ III. 129.
τοιούτῳ οὖ[f] ἄλλο τι[g] ἐναντίον, ὃ ἔστιν ἀνόμοιον; τούτοιν δὲ[h] δυοῖν[i] ὄντοιν καὶ ἐμὲ καὶ σὲ καὶ τὰ ἄλλα,[j] ἃ δὴ πολλὰ καλοῦμεν, μεταλαμβάνειν; καὶ τὰ μὲν τῆς ὁμοιότητος

Α.—[w] post οὐδὲ omisi ἐμὲ cum ΑΔΛΞΠΒCDIQR et pr Γ.—[x] βουλεύεσθαι Q.—[y] γοῦν vel γ' οὖν ΑΔΠ.—[z] νέου om pr Γ.—[a] οἴει αὐτὸ γεγράφθαι om DR.—[b] ὑποδέχομαι I.—[c] σωκράτη ΑΓΛΞΥΒCDHI.—[d] οὐ om IQ.—[e] τὸ εἶδός F.—[f] αὖ om ΛΒΕ FHI et pr Γ.—[g] τι om DQR.—[h] οὖν ἤδη D.—[i] δυεῖν I.—[j] καὶ τἆλλα Α.—[k] μετα-

§. 6. ἐξοιστέον] Proclus legit ἐξιστέον. Thoms.

ταύτῃ οὖν σε λανθάνει] *Hactenus igitur te fallit* sc. *res*, τὸ πρᾶγμα. V. not. ad Theætet. §. 72. Nisi quis velit subaudire τὸ γράμμα. Heind.

οὐ νομίζεις εἶναι αὐτὸ καθ' αὑτὸ εἶδός τι ὁμοιότητος κ. τ. λ.] Hic de ideis disserere incipit Socrates: notandus autem nexus hypotheseos hujus cum antecedentibus, quem hunc esse existimo. Sicubi dantur species quibus entia universi adsimilantur, universum non multa, sed unum esse oportet, ἡ γὰρ ὁμοιότης, uti aiunt Platonici, ἑνοτής τις ἐστί. Species autem, quæ sunt Ideæ, variis olim a Platone nominibus insigniebantur, quæ Laertius, Suidas et Phavorinus collegere, erantque substantiæ incorporeæ quæ summæ divinæ menti inessent, seu, ut Theodoritus loquitur, ex et cum mente essent; quæ per se seorsim ab aliis quibuscunque entibus existerent. Ἰδέα, inquit Plutarchus, ἔστιν οὐσία ἀσώματος, αὐτὴ μὲν ὑφεστῶσα καθ' αὑτήν, quæ Eusebius descripsit Præparat. Evangel. Lib. xv. αὐτὰν καθ' αὐτὰν εἶναι, καὶ αὐτὰν δύνασθαι νοεῖσθαι, Dorico sermonis genere effert Archytas apud Simplicium. Sed quid causæ est, cur vocentur εἴδη ὁμοιότητος? Quod sint nimirum exemplaria rerum, ad quæ Deus omnia, ὡς εἰς εἰκόνα, εἰς ὁμοίωσιν, loquente ita Timæo, produxerit. Ὁ γὰρ νοῦς, ait Damascius, πάντα περιέχων παραδειγματικῶς, προάγει εἰκονικῶς. Eleganter hæc describit Didymus apud Euseb. Præparat. Evangel. Lib. xi. cap. 23. Εἶναι δὲ τὴν ἰδέαν, tradit docere Platonem, ἀΐδιον οὐσίαν, αἰτίαν καὶ ἀρχὴν τοῦ ἕκαστον εἶναι τοιοῦτον οἷά ἐστιν αὐτή. Καθάπερ οὖν τὰς κατὰ μέρος, ὥσπερ ἀρχετυπὸν, προηγεῖσθαι σωμάτων, οὕτως τὴν πάσας ἐν ἑαυτῇ περιέχουσαν, καλλίστην καὶ τελειοτάτην οὖσαν, ὑπάρχειν τοῦδε παράδειγμα τοῦ κόσμου, πρὸς γὰρ ταύτην ἀφομοιωθέντα ὑπὸ τοῦ δημιουργήσαντος αὐτὸν ἀπειργάσθαι θεοῦ κατὰ πρόνοιαν ἐκ τῆς πάσης οὐσίας. Sic et Aristoteles Lib. xi. Metaphysic. cap. 5. Thoms.

ὃ ἔστιν ἀνόμοιον] *Quod re vera est dissimile*, τὸ ὄντως ὂν ἀνόμοιον. Phædon. p. 75. c. περὶ αὐτοῦ τοῦ καλοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δικαίου καὶ ὁσίου, καὶ, ὅπερ λέγω, περὶ ἁπάντων οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τὸ ὃ ἔστι. Alias præfigere solet αὐτὸ, ut ibidem p. 74. B. ἢ καὶ ἐπιστάμεθα αὐτὸ ὃ ἔστιν ἴσον; Conf. ad Cratyl. §. 13. Heind.

τούτοιν δὲ δυοῖν ὄντοιν, καὶ ἐμὲ καί σε, καὶ τὰ ἄλλα κ. τ. λ.] Quod fit τῇ παρουσίᾳ et κοινωνίᾳ idearum: Olympiodor. in Phædon. Ms. fol. 14. Τίς γὰρ ἡ μετοχὴ τοῖς τῇδε τῶν χωριστῶν εἰδῶν, εἰ μὴ παρουσία ἐστὶ χωριστὴ, καὶ ἡ κοινωνία αὐτῶν; Thoms.

μεταλαμβάνοντα ὅμοια γίγνεσθαι ταύτῃ τε καὶ κατὰ τοσοῦτον ὅσον ἂν μεταλαμβάνῃ,[k] τὰ δὲ τῆς ἀνομοιότητος ἀνόμοια, τὰ δὲ ἀμφοτέρων ἀμφότερα; εἰ δὲ καὶ πάντα ἐναντίων ὄντων ἀμφοτέρων μεταλαμβάνει,[l] καὶ ἔστι τῷ μετέχειν ἀμφοῖν ὅμοιά τε καὶ ἀνόμοια αὐτὰ[m] αὐτοῖς, τί θαυμαστόν; [§. 7.] Εἰ μὲν γὰρ αὐτὰ τὰ ὅμοιά τις[n] ἀπέφαινεν[o] ἀνόμοια γιγνόμενα ἢ τὰ ἀνόμοια ὅμοια, τέρας ἄν, οἶμαι, ἦν· εἰ δὲ τὰ τούτων μετέχοντα ἀμφοτέρων ἀμφότερα ἀποφαίνει πεπονθότα, οὐδὲν ἔμοιγε, ὦ Ζήνων, ἄτοπον δοκεῖ εἶναι,[p] οὐδέ γε εἰ ἓν ἅπαντα[q] ἀποφαίνει τις τῷ μετέχειν τοῦ ἑνὸς καὶ ταὐτὰ ταῦτα[r] πολλὰ[s] τῷ πλήθους αὖ μετέχειν· ἀλλ' εἰ ὃ ἔστιν ἕν, αὐτὸ[t] τοῦτο πολλὰ ἀποδείξει[u]
1. ii. 9. καὶ αὖ τὰ πολλὰ δὴ ἕν, τοῦτο ἤδη[v] θαυμάσομαι. καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὡσαύτως· εἰ μὲν αὐτὰ τὰ γένη τε καὶ εἴδη ἐν αὐτοῖς ἀποφαίνοι[w] τἀναντία ταῦτα πάθη πάσχοντα,[x] ἄξιον θαυμάζειν· εἰ δ' ἐμὲ[y] ἕν τις[z] ἀποδείξει

λαμβάνῃ ΑΓΔΛΞΠΣΥΒCΗ, μεταλαμβάνει I: μεταλαμβάνοι ^{a}s.—[l] μεταλαμβάνοι DR.—[m] αὐτὰ om E.—[n] τις 7. ὅμοια om I.—[o] ἀπεφαίνετο ΑΔΠDR.—[p] εἶναι add ΑΔΠDR.—[q] ἅπαντα om pr Ξ.—[r] ταῦτα πάντα D.—[s] πολλὸν R.—[t] ταυτὸ R.—[u] δείξει DR.—[v] δὴ D.—[w] ἀποφαίνει ΛΙ.—[x] σχόντα Υ et pr Ξ.—[y] δ' ἐμέ ΑΔΠ: δέ

ὅσον ἂν μεταλαμβάνοι] Scripserim μεταλαμβάνῃ, quum ἂν h. l. ad ὅσον pertinere videatur, non ad verbum μεταλαμβάνοι. Heind.

εἰ δὲ καὶ πάντα ἐναντίων ὄντων ἀμφοτέρων μεταλαμβάνει] Quanquam enim rerum natura non patiatur, unum idemque ens sibi ipsi esse contrarium, non tamen impedit, quominus alteri dissimile sit et contrarium: τὸ γὰρ ἐναντίον οὐκ ἐστιν ἑαυτῷ ἐναντίον, vel ut Parmenides de uno dicet: οὐ γὰρ ἑνὶ προσήκει ἑτέρῳ τινὸς εἶναι, ἀλλὰ μόνῳ ἑτέρῳ ἑτέρου. Hæc Socrates in Phædone luculento illustrat exemplo numeri trini, cui id quidem cum ceteris numeris omnibus commune est, quod sit numerus, et quæ ad constituendum eum faciunt ἀπὸ τοῦ εἴδους adeptus sit, nihilo secius tamen, cum sit numerus impar, pari dissimilis est et contrarius. Οἶσθα γὰρ δήπου, ὅτι ἃ ἂν ἡ τῶν τριῶν ἰδέα κατάσχῃ, ἀνάγκη αὐτοῖς οὐ μόνον τρισὶν εἶναι, ἀλλὰ καὶ περιττοῖς. Πάνυγε. Ἐπὶ τὸ τοιοῦτον δὴ φαμὲν, ἡ ἐναντία ἰδέα ἐκείνη τῇ μορφῇ, ἢ ἂν τοῦτο ἀπεργάζεται, οὐδέ ποτ' ἂν ἔλθοι. Οὐ γάρ· Ἐργάζετο δέ γε ἡ περιττή; Ναί· Ἐναντία δὲ ταύτῃ ἡ τοῦ ἀρτίου. Ναί· Ἐπὶ τὰ τρία ἄρα ἡ τοῦ ἀρτίου ἰδέα οὐδέποτε ἥξει; Οὐ δῆτα. Ἄμοιρα δὴ τοῦ ἀρτίου τὰ τρία. Ἄμοιρα. Ἀνάρτιος ἄρα ἡ τριὰς. Ναί· Ἐναντία δὲ ταύτῃ ἡ τοῦ ἀρτίου; et quæ sequuntur. Thoms.

§. 7. εἰ μὲν γὰρ αὐτὰ τὰ ὅμοια] Eodem modo Phædon. p. 74. B. Ἆρ' οὐ λίθοι μὲν ἴσοι (l. σοι) καὶ ξύλα ἐνίοτε τὰ αὐτὰ ὄντα τοτὲ μὲν ἴσα φαίνεται, τοτὲ δ' οὔ; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ; αὐτὰ τὰ ἴσα ἔστιν ὅτε ἄνισά σοι ἐφάνη ἢ ἡ ἰσότης ἀνισότης; Οὐδεπώποτέ γε, ὦ Σώκρ. etsi ibi paullo ante singulari numero dixerat αὐτὸ τὸ ἴσον· φαμέν πού τι εἶναι ἴσον· οὐ ξύλον ξύλῳ λέγω οὐδὲ λίθον λίθῳ—, ἀλλὰ παρὰ πάντα ταῦτα ἕτερόν τι αὐτὸ τὸ ἴσον φῶμέν τι εἶναι ἢ μηδέν; Heind.

δοκεῖ] Proclus adjicit εἶναι. Thoms.

καὶ αὐτὰ τὰ πολλὰ] Vulgo vitiose καὶ αὖ τὰ πολ. Tum statim post ἐν αὐτοῖς pro ἐν ἑαυτοῖς atque εἰ δέ με pro εἰ δ' ἐμὲ in vulgatis exemplaribus legitur, cujusmodi emendationum rationem reddere non est opus. Heind.

ὄντα[a] καὶ πολλά, τί θαυμαστόν, λέγων, ὅταν μὲν βούληται πολλὰ ἀποφαίνειν, ὡς ἕτερα μὲν τὰ ἐπὶ δεξιά[b] μού ἐστιν, ἕτερα δὲ τὰ ἐπ' ἀριστερά,[c] καὶ ἕτερα μὲν τὰ πρόσθεν, ἕτερα δὲ τὰ ὄπισθεν,[d] καὶ ἄνω καὶ κάτω ὡσαύτως· πλήθους γάρ, οἶμαι, μετέχω· ὅταν δὲ ἕν, ἐρεῖ[e] ὡς ἑπτὰ ἡμῶν ὄντων εἷς ἐγώ εἰμι ἄνθρωπος, μετέχων καὶ τοῦ ἑνός· ὥστε ἀληθῆ ἀποφαίνει[f] ἀμφότερα. ἐὰν οὖν τις τοιαῦτα ἐπιχειρῇ πολλὰ[g] καὶ ἓν ταὐτὰ ἀποφαίνειν, λίθους καὶ ξύλα καὶ τὰ τοιαῦτα, φήσομεν αὐτὸν πολλὰ καὶ ἓν ἀποδεικνύναι, οὐ τὸ ἓν πολλὰ οὐδὲ τὰ πολλὰ ἕν, οὐδέ τι θαυμαστὸν λέγειν, ἀλλ' ἅ περ ἂν πάντες[h] ὁμολογοῖμεν.[i]

[§. 8.] Ἐὰν δέ τις, ὃ[j] νῦν[k] δὴ ἐγὼ ἔλεγον, πρῶτον μὲν διαιρῆται χωρὶς αὐτὰ καθ' αὑτὰ τὰ εἴδη, οἷον ὁμοιότητά[l]

με *s.—[z] τι H.—[a] ὄντα om I, post πολλὰ ponunt ΓΛ.—[b] ἐπὶ δεξιά ΔΛΣΥCDER cum pr Π et rc B, ἐπιδέξιά ΑΓΞFI, ἐπιδεξιά H : ἐπὶ δεξιᾷ *s.—[c] ἐπ' ἀριστερά ΑΔΛΞ ΣΥBCDEIR cum pr Π et rc Γ, ἐπαριστερά FH : ἐπ' ἀριστερᾷ s.—[d] ὄπισθε Γ.—[e] ἐρῇ Α.—[f] ἀποφαίνει ΑΔΛΞΠIR, ἀποφαίνειν D : ἀποφαίνοι *s.—[g] καὶ πολλὰ Π.—[h] πάντως D.—[i] ὁμολογοῖμεν ΑΓΔΞΠΣΥBCDHR, ὁμολογῶμεν Λ : ὁμολογῶμεν *s.—[j] ὃ rc Π, ὧ Δ : ὧν *s.—[k] νῦν post δὴ ponit Γ, om D.—[l] ἀνομοιότητά τε καὶ

εἰ δέ με ἕν τις ἀποδείξει ὄντα καὶ πολλὰ] In quavis enim ὑποστάσει, ἓν καὶ πολλὰ sunt, ut dicebant Pythagoræi. Proclus ad hæc Parmenidis Ms. fol. 80. Ῥητέον, ὅτι καὶ ἡμῶν τῶν ἀτόμων ἕκαστον ἓν ἐστι καὶ πλῆθος, ἢ τῇ μὲν οὐσίᾳ ἕν, ταῖς δὲ δυνάμεσι πλῆθος, ἢ τῷ μὲν ὑποκειμένῳ ἕν, ταῖς δὲ συμβεβηκόσι πλῆθος, ἢ τῷ μὲν ὅλῳ ἕν, τοῖς δὲ μέρεσι πλῆθος. Unum et multa sunt contraria, nec una notione comprehendi possent, nisi thesis hæc Socratis, entia τῶν ἀμφοτέρων μετέχειν, firma staret, ut scribit Damascius Ms. fol. 29. p. a. Ὡς κίνησις καὶ στάσις ἀντίθεσις μία, καὶ ἑτερότης καὶ ταυτότης, καὶ ἄλλαι τοιαῦται πλείους· οὕτω καὶ ἓν καὶ πολλὰ μία τις ἀντίθεσις· καί ἐστι μὲν ἐν ἑκάστῃ, τὸ μὲν κρεῖττον τὸ δὲ χεῖρον, ὡς ἕν· ὁμοταγεῖ δὲ λόγῳ τὸ κρεῖττον καὶ χεῖρον, καὶ δὴ ἀντιμετέχει ἀλλήλων τὰ ἀντικείμενα, ὡς ἐν Παρμενίδῃ δεικνύται, ὥστε καὶ τὸ ἓν καὶ τὰ πολλὰ ἡνῶται etc. Thoms.

ὥστε ἀποφαίνοι] Aut ἀποφαίνει scribendum aut ἀποφαίνοι ἄν. Heind.

φήσομεν αὐτὸν πολλὰ καὶ ἓν ἀποδεικνύναι, οὐ τὸ ἓν πολλὰ] Recte dixeris multa esse unum, non autem contra : οὐκ ὀρθῶς ἔχει, inquit Plotinus, τὸ ἓν μερίζειν εἰς τὰ πολλά, ἀλλὰ τὰ πολλὰ μεμερισμένα εἰς τὸ ἓν μᾶλλον ἀνάγειν. Ennead. 6. Lib. iv. Unum enim semper unum, individuum et totum est, ut ait Damascius : nimis autem arguta est distinctio, quam Socrates inter πολλὰ καὶ ἓν et τὰ πολλὰ ἕν, h. l. statuit. Thoms.

φήσομεν αὐτὸν πολλ. καὶ ἓν] *Dicemus eum multa et unum demonstrando facere* (h. e. *facere*, ut ἕν τι videatur πολλὰ esse et vicissim), *non id efficere, ut ipsum unum* (τὸ ἓν) *multa esse appareat aut* τὰ πολλὰ *ipsa* ἕν. Cujusmodi ἀπόδειξιν τοῦ ἓν καὶ πολλὰ in Philebo p. 14. e. puerilem quandam et facilem neque disceptatione dignam rationem appellat Socrates. Conf. Sophist. p. 251. B. Heind.

ὁμολογῶμεν] Scribendum arbitror ὁμολογοῖμεν. Heind.

§. 8. ὧν νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον] I. e. τὸ εἶδος τοῦ ὁμοίου, τοῦ ἀνομοίου similiumque (§. 5.) quorum εἴδη quædam extant, quum contra singularum rerum, quæ oculis percipiuntur, εἴδη statui non possint. V. §. 9. extr. Ita recte habet hoc ὧν, quod jam nolim mutari in ὡς, quum manifesto opponatur præcedd. λίθοις καὶ ξύλοις καὶ τοῖς τοιούτοις. Heind.

τε καὶ ἀνομοιότητα καὶ πλῆθος καὶ τὸ ἓν καὶ στάσιν καὶ
κίνησιν καὶ πάντα[m] τὰ τοιαῦτα, εἶτα ἐν ἑαυτοῖς ταῦτα
I. ii. 10. δυνάμενα συγκεράννυσθαι καὶ[n] διακρίνεσθαι ἀποφαίνῃ,
ἀγαίμην ἂν ἔγωγ', ἔφη, θαυμαστῶς,[o] ὦ[p] Ζήνων. ταῦτα
δὲ ἀνδρείως μὲν πάνυ[q] ἡγοῦμαι πεπραγματεῦσθαι· πολὺ
μέντ' ἂν ὧδε μᾶλλον, ὡς λέγω, ἀγασθείην, εἴ τις ἔχοι[r]
τὴν αὐτὴν ταύτην[s] ἀπορίαν ἐν αὐτοῖς τοῖς εἴδεσι παντο-
III. 130. δαπῶς πλεκομένην, ὥς περ ἐν τοῖς ὁρωμένοις διήλθετε, οὕτω
καὶ ἐν τοῖς λογισμῷ λαμβανομένοις ἐπιδεῖξαι.

Λέγοντος δή, ἔφη ὁ Πυθόδωρος, τοῦ Σωκράτους ταῦτα

ὁμοιότητα ΞΣ, ὁμοιότητα καὶ ἀνομοιότητα DR.—[m] πάντως R.—[n] συγκεράννυσθαί τε καὶ D.—[o] θαυμαστῶς ἔφη DR.—[p] ἃ H.—[q] πάντα R.—[r] ἔχει ΑΙ, ἔχων D.—

πρῶτον μὲν διαιρῆται—εἶτα—συγκεράννυσθαι κ. τ. λ.] Uno videlicet eoque arcto continentur ligamine quotquot sunt entium ideæ, unde Empedocles πᾶν τὸ νοητὸν σφαῖραν esse canebat. Credebant autem αἱρέσεως hujus Philosophi, primam mentem, quæ ἡ χώρα τῶν εἰδῶν sit, duplici vi et facultate pollere, tam, τῇ συναγώγῳ, quam τῇ διαστατικῇ. Sic Damascius, ἐν πάντι νῷ τὰ ὄντα ἐν συγκρίσει καὶ διακρίσει, et qui tritus est Platonicorum canon: ὅπου ἡ ἄκρα ἕνωσις, ἐκεῖ καὶ ἡ πρὸς ἄλληλα διάκρισις. Hinc Proclus de Ideis Ms. fol. 84. διακέκριται ἅμα καὶ συγκέκριται δεσμῷ ἔρωτος ἀγήτου, κατὰ τὸ λόγιον·—ὃς ἐκ νοοῦ ἔκθορε πρῶτος Ἐσσόμενος πυρὶ πῦρ συνδέσμιον, ὄφρα κεράσῃ Πηγαίους κρατῆρας, ἑοῦ πυρὸς ἄνθος ἐπίσχων. Thoms.

ταῦτα δὲ ἀνδρείως μὲν πάνυ] *Illa vero* (τὴν τοῦ τι πολλὰ εἶναι καὶ πολλὰ ἓν ἀπόδειξιν) *probe admodum et subtiliter* (in libro isto tuo) *explicata arbitror, multo tamen magis admirabor* etc. Ad πεπραγματεῦσθαι facile subauditur ὑμῖν, nisi quis ante hoc verbum excidisse suspicetur σε vel σοί. Nam utrumque in modum, et ἐνεργητικῶς et παθητικῶς, adhiberi poterat hoc πεπραγματεῦσθαι. Apolog. §. 7. τὰ ποιήματα, ἃ μοι ἐδόκει μάλιστα πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς. Phædon. §. 49. ἔρχομαι—ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος ὃ πεπραγμάτευμαι. Heind.

εἴ τις ἔχοι τὴν αὐτὴν ἀπορίαν, ὥσπερ ἐν τοῖς ὁρωμένοις, οὕτως καὶ ἐν τοῖς λογισμῷ λαμβανομένοις] Optimæ notæ Platonicis Crantori, Amelio, Numenio ceterisque, quod meminisse quamplurimis erat hæc sententia, sensibilia pariter ac intelligibilia ideis suis participare. Syrianus ad Lib. xii. Metaphys. Aristotel. testis est Porphyrium ideas cum solis sensibus communicare statuisse. Pythagoræi quibus numeri ideæ erant, utraque, tam sensibilia, quam intelligibilia cum numeris communicare credebant. Ita enim tradit Themistius de Anima. Τοὺς ἀριθμοὺς εἴδη τῶν ὄντων ἐτίθεντο. Ἀριθμῷ δὲ πάντ' ἔοικε· nimirum ab Orphicis Principia Theologica intellectualium numerorum acceperant, quorum autem dominium latius ad sensibilia extendebant, cum Orphici eos ad sola intelligibilia pertinere vellent. Pythagoræi τὴν μόναδα ἀριθμὸν εἰδητικὸν nuncupabant, quod sicut tradunt oracula Chaldæorum, Ἡ πατρικὴ μόνας τοῖς νοεροῖς καὶ δημιουργικοῖς αἰτίοις ἐλλάμπεται, apud Proclum in Timæum. Thoms.

εἴ τις ἔχοι τὴν αὐτὴν ταύτ. ἀπορ.] Structuræ ratio hæc est: εἴ τις ἔχοι τὴν αὐτὴν ταύτην ἀπορίαν ἐπιδεῖξαι παντοδαπῶς πλεκομένην ἐν αὐτοῖς τοῖς εἴδεσι, ὥσπερ (αὐτὴν) ἐν τοῖς ὁρωμένοις διήλθετε (ἐμπλεκομένην), οὕτω καὶ ἐν τοῖς λογισμῷ λαμβανομένοις, ut verba ἐν τοῖς λογισμῷ λαμβανομένοις repetitionem quandam et explicationem contineant præcedentium ἐν αὐτοῖς τοῖς εἴδεσι.—ἐν τοῖς λογισμῷ λαμβανομένοις i. e. ἐν τοῖς ὄντως οὖσι, quæ sensibus percipi non possunt, sed sola mentis actione. Phædon. p. 79. A. οὐκοῦν τούτων μὲν (τῶν πολλῶν καλῶν) κἂν ἄψαιο κἂν ἴδοις κἂν ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν αἴσθοιο· τῶν δὲ κατὰ ταυτὰ ἐχόντων (τῶν εἰδῶν) οὐκ ἔστιν ὅτῳ ποτ' ἂν ἄλλῳ ἐπιλάβοιο ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ. Heind.

αὐτὸς μὲν οἴεσθαι ἐφ' ἑκάστου[t] ἄχθεσθαι τόν τε Παρμενίδην καὶ τὸν Ζήνωνα, τοὺς δὲ πάνυ τε[u] αὐτῷ προσέχειν τὸν νοῦν καὶ θαμὰ εἰς ἀλλήλους βλέποντας[v] μειδιᾷν ὡς[w] ἀγαμένους τὸν Σωκράτην.[x] ὅ περ οὖν καὶ παυσαμένου αὐτοῦ εἰπεῖν τὸν Παρμενίδην, Ὦ Σώκρατες, φάναι, ὡς ἄξιος εἶ ἄγασθαι[y] τῆς ὁρμῆς τῆς ἐπὶ τοὺς λόγους. καί μοι εἰπέ, αὐτὸς σὺ οὕτω[z] διήρησαι ὡς λέγεις, χωρὶς μὲν εἴδη αὐτὰ ἄττα, χωρὶς δὲ τὰ τούτων αὖ[a] μετέχοντα; καί τί[b] σοι δοκεῖ εἶναι αὐτὴ ὁμοιότης[c] χωρὶς ἧς ἡμεῖς ὁμοιότητος ἔχομεν,[d] καὶ ἓν δὴ καὶ[e] πολλὰ καὶ πάντα ὅσα νῦν δὴ[f]

[s] ταύτην om ΑΠ.—[t] ἑκάστῳ rc Π.—[u] τε ΑΔΠDR, om ΑΕ : γε *s.—[v] βλέποντες I.—[w] ὡς om R.—[x] σωκράτη ΑΓΔΗΙ.—[y] θαυμάζεσθαι H, om I.—[z] οὕτω ΑDR : οὕτως *s.—[a] αὖ τὰ τούτων DR.—[b] τίς DR et rc Ξ.—[c] αὐτὴ ὁμοιότης ΞΠΣ, αὕτη ἡ ὁμοιότης Α, αὐτὴ ἡ ὁμοιότης Δ, αὐτὴ ἡ ὁμοιότης DR, αὐτο ὁμοιότης ΑBC, αὐτο ὁμοιότης H, αὐτομοιότης Γ, αὐτη ὁμοιότης Υ : αὐτὸ ὁμοιότης *s.—[d] μετέχομεν rc Π.—[e] καὶ ante πολλὰ om ΣΥ.—[f] ὅσα νῦν δὴ ΑΓΔΠR et rc B, δὴ ὅσα νῦν ΑΙ, ὅσα

ἐφ' ἑκάστου ἄχθεσθαι] Exspectabam ἀχθέσεσθαι. Atque statim post malim τοὺς δὲ πάνυ τε. Heind.

ὅπερ οὖν καὶ παυσαμένου] *Id quod* (sc. admiratos se Socratem) *Parmenidem dixisse, ita locutum, Socrates*, etc. Liquidum est, hoc ὅπερ referri ad prægressum ἀγαμένους, idque parum accurate Ficinum vertisse *unde*, quem ὅθεν legisse sine caussa conjecit Stephanus. Heind.

καί μοι εἰπὲ, αὐτὸς σὺ οὕτως διῄρησαι, ὡς λέγεις, τὰ εἴδη αὐτὰ ἄττα κ. τ. λ.] Tota hæc, quam Parmenides ipse de Ideis suscipit, disputatio quatuor hæc potiora continet problemata, quæ Socrati solvenda objiciuntur. Notat ea Proclus Ms. fol. 93. Primum problema, ait, est, εἰ ἐστι τὰ εἴδη· (2.) τίνων ἔστι τὰ εἴδη· (3.) ὁποῖα ἔστι τὰ εἴδη, καὶ τίς ἡ ἰδιότης αὐτῶν· (4.) πῶς μετέχεται ὑπὸ τῶν τῇδε, καὶ τίς ὁ τρόπος τῆς μεθέξεως. Hic autem Parmenides id adstruit, quod tota Pythagoræ et Platonis schola uno ore adfirmabat, nempe Ideas esse separatas substantias, quæ per se subsistant, et ita cum entibus, quibuscum communicant, uniantur, ut cum essentia entium non confundantur. Sunt enim τὰ αἴτια διακεκριμένα. Procl. in Theol. Plat. lib. iii. c. 14. et Olympiodorus in Phædon. scribit, μετοχὴ δὲ ἐστὶν τῶν εἰδῶν, τὰ δὲ ἔστιν ἃ ἐστιν. Neminem latet Aristotelem, qui universam Platonis de Ideis doctrinam tollere manibus pedibusque annitebatur, ideas cum ipsa materia confudisse. Plutarch. Placit. Philosoph. et Galenus Histor. Philosoph. c. 6. Thoms.

αὐτὰ ἄττα] ἄττα hoc etsi facile nasci potuit e præcedente αὐτὰ, neque id expressit Ficinus vertens : *seorsum quidem ipsas species discrevisti, seorsum etiam speciebus discrepantia*, confirmatur tamen verbis illis infra §. 10. δοκεῖ σοι, ὡς φῂς, εἴδη εἶναι ἄττα, ὧν τάδε τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα τὰς ἐπωνυμίας αὐτῶν ἴσχειν. Heind.

καί τί] Non, *et quid*, interrogative, sed *et aliquid*, Parmenides vult significare : ideoque scribendum est καί τι, ut particula τι sit enclitica. Pro αὐτὸ autem crediderim scribi debere αὐτῇ, vel αὐτῇ ἡ. ut ita legatur hic locus, καί τι σοὶ δοκεῖ εἶναι αὐτῇ ἡ ὁμοιότης. Sed aliud præter illa duo mendum hic esse arbitror : nimirum quod posita sit interpunctio post χωρὶς, quum id ad sequentia pertineat : ut hæc sit Parmenidis interrogatio, vel potius interrogationis continuatio, *videturque tibi ipsa similitudo quiddam esse, seorsum ab illa similitudine cujus nos participes sumus?* Sic paulo post, τί δ' ἀνθρώπου εἶδος χωρὶς ἡμῶν; Sed quoniam in iis quæ locum de quo agitur proxime præcedunt, χωρὶς his positum erat sine casu, ideo et hic ita

Ζήνωνος ἤκουες;[g] Ἔμοιγε, φάναι τὸν Σωκράτην.[h] [§. 9.] Ἦ καὶ τὰ τοιάδε,[i] εἰπεῖν τὸν Παρμενίδην, οἷον δικαίου τι εἶδος αὐτὸ καθ' αὑτὸ καὶ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ[k] καὶ πάν-
1. ii. 11. των αὖ τῶν τοιούτων; Ναί, φάναι. Τί δ', ἀνθρώπου εἶδος χωρὶς ἡμῶν καὶ τῶν οἷοι ἡμεῖς ἐσμὲν πάντων, αὐτό τι[l] εἶδος ἀνθρώπου ἢ πυρὸς ἢ καὶ ὕδατος; Ἐν ἀπορίᾳ, φάναι, πολλάκις δή, ὦ Παρμενίδη, περὶ αὐτῶν γέγονα, πότερα χρὴ φάναι ὥς περ περὶ ἐκείνων ἢ ἄλλως. Ἦ καὶ περὶ τωνδε, ὦ Σώκρατες, ἃ καὶ γελοῖα δόξειεν[m] ἂν εἶναι, οἷον

δὴ D: ὅσα δὴ νῦν *s.—[g] ἠκούετε rc Π.—[h] σωκράτη ΑΓΞΣΥCDH.—[i] τοιαῦτα Α ΔΠ.—[j] τόν τε ΑΔ et pr Π.—[k] καὶ ἀγαθοῦ ΑΓCI: κἀγαθοῦ *s.—[l] τὸ ΓΑΣΥBCEF

positum esse, non autem sequenti genitivo jungi, putarunt librarii. Quem eorum errorem nec Ficinus animadvertit. Steph.

ἔχομεν] For. μετέχομεν, ut in præcedentibus hoc verbo ejusque participio utitur. Steph.

ὁμοιότης, χωρὶς ἧς ἡμεῖς ὁμοιότητος ἔχομεν] Ad hæc Serranus: 'Forte,' inquit, 'μετέχομεν, ut in præcedentibus hoc verbo ejusque participio utitur.' Sed dormitavit Serranus, nec animadvertit distinctionis notam non post τὸ χωρὶς, sed ante ad τὸ ὁμοιότης ponendam, uti recte monuit H. Stephanus. Proclus retinet ἔχομεν, nulla enim mutatione hic opus est, sed præcedentia legere mallem: καί τίς σοι δοκεῖ εἶναι αὐτὴ ἡ ὁμοιότης. Thoms.

ἔχομεν] Stephanus reponendum putabat μετέχομεν, quod Plato usus esset hoc verbo antea: recte. At jam Ficinus vertit, *cujus ei nos participes sumus.* Fisch.

καί τί σοι δοκεῖ εἶναι αὐτὸ ὁμοιότ.] *Videturque tibi aliquid esse ipsum hoc similitudo, seorsim ab illa, quam nos habemus, similitudine?* Recte Stephanus scribendum monuit καί τι, non, ut vulgo scribitur, καὶ τί, sed male idem αὐτὸ mutari voluit in αὐτὴ s. αὐτὴ ἡ. Theætet. §. 12. γνῶναι ἐπιστήμην αὐτὸ, ubi plura hujusmodi exempla dedimus. Neque rectius pro ἔχομεν vir optimus conjecit μετέχομεν, quo sententia prorsus pervertitur. Manifesto enim h. l. αὐτὸ ὁμοιότης dicitur ea similitudo, cujus ipsius dum participes sumus (μετέχομεν), similes sumus; (cf. §. 6.) cui opponitur ea similitudo, quæ in nobis inest (ἣν ἡμεῖς ἔχομεν). Heind.

§. 9. καὶ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ] Vulgo καὶ καλοῦ κἀγαθοῦ. Verum hæc duo h. l. non unam complectuntur notionem, quæ inest in pervulgato illo καλοὶ κἀγαθοὶ, sed utrumque horum, τὸ καλὸν et τὸ ἀγαθὸν, diversum quoddam ab altero est εἶδος. §. 16. extr. Ἄγνωστον ἄρα ἡμῖν ἐστι καὶ αὐτὸ τὸ καλὸν ὃ ἔστι καὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ πάντα, ἃ δὴ ὡς ἰδέας αὐτὰς οὔσας ὑπολαμβάνομεν. Heind.

καὶ τῶν οἷοι ἡμεῖς ἐσμὲν πάντων κ. τ. λ.] Proclus legit οἷον, legendum vero censeo οἵων. Cicero de Natura Deor. Lib. ii. 'Quin et humorem, et calorem, qui est fusus in corpore, et terrenam ipsam viscerum soliditatem, animum denique illum spirabilem, si quis quærat, unde habemus, apparet, quod aliud a terra sumsimus, aliud ab humore, aliud ab igne, aliud ab aëre eo, quem spiritu ducimus.' Jam vero, quorum sint ideæ, discutiendum proponit Parmenides: et notandum, Platonicos sensisse ideas integras esse integrorum, totius, non vero partium, ita ut unumquodque ens singulare sive individuum cum una idea, ceu totum cum tota communicet, quod ostendit Syrianus ad Lib. xii. Metaphysicor. Aristotel. Unde εἴδη Platonicis ἀμέριστα vocantur et ἀσώματα, Jamblich. i. 15. Thoms.

χωρὶς ἡμῶν καὶ τῶν οἷοι ἡμ.] I. e. καὶ πάντων τῶν ὄντων τοιούτων οἷοι ἡμεῖς (*ego, tu, ceterique qui adsunt*) ἐσμὲν, s. πάντων τῶν ἄλλων ὄντων ἀνθρώπων. Heind.

ἢ πυρὸς ἢ καὶ ὕδατος] Ficinus, *et ignis etiam et aquæ*, quasi legisset ἢ καὶ πυρὸς ἢ ὕδατος, non male. Heind.

ἢ καὶ περὶ τῶνδε ἃ καὶ γελοῖα δόξειεν ἂν εἶναι] Negat Socrates horum esse

θρὶξ καὶ πηλὸς καὶ ῥύπος ἢ ἄλλο τι[n] ἀτιμότατόν τε καὶ φαυλότατον, ἀπορεῖς εἴτε[o] χρὴ φάναι καὶ τούτων ἑκάστου εἶδος εἶναι χωρίς, ὃν ἄλλο αὐτῶν ὧν[p] ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα, εἴτε καὶ[q] μή; Οὐδαμῶς, φάναι τὸν Σωκράτην,[r] ἀλλὰ ταῦτα μέν γε, ἃ[s] περ ὁρῶμεν, ταῦτα καὶ εἶναι· εἶδος δέ[t] τι αὐτῶν οἰηθῆναι εἶναι μὴ λίαν ἢ ἄτοπον. ἤδη μέντοι ποτέ με καὶ ἔθραξε μή τι ἢ περὶ πάντων ταὐτόν· ἔπειτα ὅταν[u] ταύτῃ[v] στῶ,[w] φεύγων

εἴτε

HI.—[m] δόξοιεν HI.—[n] ὅτι ΑΔΠDR, om ΣΥ et pr Ξ.—[o] ἔτι Ε.—[p] αὐτῶν ὧν Π: αὐτῶν ἢ ὧν *ς.—[q] καὶ om R.—[r] σωκράτη ΓΞΥΒCHI.—[s] ταῦτα μέν γε ἃ ΑΔΠDR, ταυτα μὲν ἃ CH et corr B, ταῦτα ἃ I: ταῦτά γε ἃ *ς.—[t] γάρ Γ.—[u] ἄν EF.—[v] ταύτηιϊ Α.—[w] ἵστω Π, ἱστῶ Δ, ἐγὼ ἱστῶ D, ἐγὼ στῶ R et rc Υ.—[x] ἄβυθόν ΑΓΛΞ

ideas; jamjam autem Parmenidem de his sententiam ferentem, et Socratem corrigentem audiemus. Et fuere Platonicorum multi, qui, omnium quæ turpia vel mala nobis apparent, ideas tollerent. His accenseo Ficinum et Syrianum, quorum hic summum nefas putat, talium rerum ideas esse dicere, quippe quæ sint in purissimo intellectu divino, et agant secundum bonitatem Dei; hinc privatione potius et absentia idearum mala et turpia existere censet. Sic Lib. τῆς Πολίτ. Οὐκ ἄρα πάντων γε αἴτιον τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ τῶν μὲν εὖ ἐχόντων αἴτιον· τῶν δὲ κακῶν ἀναίτιον· quæ pluribus ibidem exequitur Plato: sed reprehendit hoc in Philosopho Principium auctor quæstionum et responsionum ad Græcos, quæ vulgo Justino Mart. tribuuntur. Thoms.

εἴτε χρὴ] In præced. edit. male ἔτι χρὴ, pro εἴτε χρὴ, ut sequitur εἴτε καὶ μή. Alioqui scribendum esset εἴτι. Paulo post autem videtur ἢ expungendum esse ante ὧν. Steph.

ἀπορεῖς εἴτε χρὴ φάναι] Recte advertit Serranus, male legi in ceteris impressis ἔτι, et substituendum esse εἴτε, sicut et Proclus legit. Dicendo autem expungendum esse τὸ ἢ ante ὧν, quod statim sequitur, nihil dicit. Thoms.

εἴτε] Ald. Bas. 1. 2. ἔτι· quod Stephanus recte mutavit in εἴτε, quum sequatur εἴτε καὶ μή· præeunte Ficino, *num ambigis, utrum ponenda sit horum cujusque separata species—annon?* Eodem Ficino auctore idem Stephanus expungendum censuit ἢ ante ὧν. Nam versio Ficini Latina habet, *aliud quiddam ab illis existens, quæ nos pertractamus.* Fisch.

εἴ τι] Ald. et Bas. utraque ἔτι pro εἴ τι, unde Stephanus finxit εἴτε propter seq. εἴτε καὶ μή. Nostrum in modum paullo post εἶδος δέ τι αὐτῶν οἰηθῆναι εἶναι, et §. 18. τοῦ δυνησομένου μαθεῖν, ὡς ἔστι γένος τι ἑκάστου καὶ οὐσία etc. Heind.

αὐτῶν] Particulam ἢ, vulgo post αὐτῶν intrusam, expungi debere jam Stephanus monuit. Sed αὐτῶν hoc vide an rectius mutetur in αὖ τῶν. Ut Theæt. §. 145. Ταυτὸν ἄρα ἕν γε τοῖς, ὅσα ἐξ ἀριθμοῦ ἐστι etc. ubi vide quæ notavimus. Heind.

ἀλλὰ ταῦτά γε—ταῦτα καὶ εἶναι] Sc. οἶομαι, φημί. Heind.

ἤδη μέντοι ποτέ με καὶ ἔθραξε] An ἤδη μέν τι ποτε, ut Phædr. §. 43. Ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μέν τι καὶ πάλαι λέγοντα τὸν λόγον? Sed absque hoc τι et Theætet. §. 109. θράττει μέ πως νῦν τε καὶ ἄλλοτε δὴ πολλάκις, ὥστ' ἐν ἀπορίᾳ πολλῇ—γεγονέναι οὐκ ἔχοντα εἰπεῖν, τί ποτ' ἐστὶ τοῦτο etc. nisi quis ibi scribere malit νῦν τέ τι καὶ ἄλλ. Heind.

ἔθραξε] Scholiastes Augustan. ἔθραξε· ἐτάραξεν, ἠνώχλησεν, ἤνυξε. leg. ἔνυξε. Suidas: Θράττειν· ταράσσειν, ἐνοχλεῖν, νύσσειν, κινεῖν. Timæus Gloss. Θράττει· ταράττει, κινεῖ. Fisch.

μή τι ἢ περὶ πάντων ταυτὸν] *Ne idem sit in omnibus*, i. e. ne eadem sit omnium omnino rerum ratio, ut suum quæque εἶδος habeat. A sensu loci multum aberret, si quis post μή τι suppleat εἶδος. Neque enim ταυτὸν εἶδος in omnibus inest, sed, etiamsi hujusmodi quoque rerum, ut τριχὸς, πηλοῦ etc. εἴδη quædam ponantur, tamen suum quæque εἶδος habebit a ceteris diversum. Heind.

ἄμυθον] Scribendum ἄβυθον, ex vet.

οἴχομαι, δείσας μή ποτε εἰς τὶν ἄβυθον[x] φλυαρίαν[y] ἐμπεσὼν διαφθαρῶ. ἐκεῖσε δ' οὖν ἀφικόμενος, εἰς ἃ νῦν δὴ[z] ἐλέγομεν εἴδη ἔχειν, περὶ ἐκεῖνα πραγματευόμενος διατρίβω. [§. 10.] Νέος γὰρ εἶ ἔτι,[a] φάναι τὸν Παρμενίδην, ὦ Σώκρατες, καὶ οὔ πώ σου ἀντείληπται φιλοσοφία ὡς ἔτι[b]
I. ii. 12. ἀντιλήψεται κατ' ἐμὴν δόξαν, ὅτε[c] οὐδὲν αὐτῶν[d] ἀτιμάσεις· νῦν δὲ ἔτι πρὸς ἀνθρώπων ἀποβλέπεις δόξας διὰ τὴν

ΣΥBCDHI cum pr Π et rc F ; βυθὸν ΔR : ἄμυθον *s.—[y] φλυαρίας R.—[z] νῦν δὴ ΑΓ ω ΔΑΠBCDHIR, νῦν ΞΣΥ : δὴ νῦν *s.—[a] ἔτι εἶ I.—[b] ὅτε DR.—[c] τότε R.—[d] αὐτὸν

cod. utpote melius conveniens cum illis verbis ἐμπεσὼν διαφθαρῶ. Adde quod pro *nullis verbis explicanda* (ut Fic. vertit) dixisset potius ἀμύθητον. Steph.

ἄμυθον] Ita legunt Ald. et Ficinus, Serranus vero ope codicis vetusti legit ἄβυθον, Proclus ἄβυσσον, quod æque bene. Quid autem Plato τῇ φλυαρίᾳ significet, exponit Olympiodor. in Phædon. Ms. fol. 17. Φλυαρίαν ὁ Πλάτων πᾶν τὸ περιττὸν, οὐ μόνον τὸ ἐν λόγοις ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἔργοις, ἐκάλεσε. Thoms.

ἄβυθον] Stephanus edidit ἄμυθον. Ita enim legit Ald. Bas. 1. etiam Ficinus: vertit enim, *metuens, ne in nugas* nullis *unquam* verbis explicandas *mersus perirem.* Cornarius legendum putabat ἀμύθητον, hoc est, ἀνεκδιήγητον, aut ἄμυθον idem significare, quod ἀμύθητον. At neutra ratio placet, quum quisque videat facile, quam alienum sit vocabulum ἄμυθον ab hoc loco, quam parum accommodatum verbis ἐμπεσὼν διαφθαρῶ. Unice vera est lectio Bas. 2. ἄβυθον, quam Cornarius quoque in Codice Hassisteniano invenerat. Nam primo litteræ β et μ innumeris locis inter se permutatæ sunt a librariis: deinde ἄβυθον quam accommodatum sit verbis ἐμπεσὼν διαφθαρῶ, quis non videt? denique Synesius, qui ad hunc locum respexit Dion. p. 35. Turn. et Origenes, qui formam loquendi Platonis imitatus est c. Celsum viii. p. 748. legerunt ipsi quoque ἄβυθον, non ἄμυθον. Nam Celsus quidem dixit εἰς πέλαγος φλυαρίας ἐμπεσών· sed verba Synesii hæc sunt, καὶ κίνδυνος εἰς ἄβυσσόν τινα φλυαρίας ἐμπεσόντας διαφθαρῆναι· ὃ καὶ Σωκράτης ἐφοβήθη παθεῖν, καὶ τὸ πάθος οὐκ ἀπεκρύψατο φίλους ἄνδρας, Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα. Atque his ex locis Vyttenbachius, in Notis ad Plutarch. de S. N. V. p. 72. putabat satis apparere, apud Platonem reponi debere εἴς τινα ἄβυσσον φλυαρίας. At neuter, neque Origenes neque Synesius, retinuisse videtur ipsa verba Platonis, immo utrumque imitari tantum voluisse arbitror omnino formam loquendi, ita ut non dubitarint adjectivi loco substantiva ponere. Revocavimus igitur ἄβυθον e Bas. 2. Cæterum ex iis, quæ dicta sunt, existimari sponte poterit a quoque, quid statuendum sit de verbis Stephani, simulatoris gloriosi, his, 'Scribendum ἄβυθον, *ex vet. Cod.* utpote melius conveniens cum illis verbis ἐμπεσὼν διαφθαρῶ.' Fisch.

ἄβυθον] Vulgo ἄμυθον, quod futili conjectura Cornarius mutari volebat in ἀμύθητον. Longe verior est scriptura Codd. Cornarii et Tub. itemque Ed. Bas. 2. ἄβυθον, quam si optimorum scriptorum exemplo mutaveris in ἄβυσσον, suo loco integritas constabit. Æsch. S. Theb. v. 952. Πλοῦτος ἄβυσσος. Suppl. v. 479. ἄβυσσον πέλαγος. Eurip. Phœn. v. 1599. ἄβυσσα χάσματα. Aristoph. Ran. v. 138. λίμνη ἄβυσσος. Herodot. ii. 28. ἄβυσσοι—πηγαί. Nam alterius formæ ἄβυθος nullum ego apud idoneos auctores exemplum reperio. Adumbravit hunc locum Synesius in Dion. p. 52. A. cujus auctoritate Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 72. legendum h. l. judicavit εἰς ἄβυσσον φλυαρίας. Sed quum utrumque recte dicatur et ἄβυσσος φλυαρία et ἄβυσσός τις φλυαρίας, quidni Platonis dictum a Synesio paullulum immutatum putemus? Nam quæ ibidem vir eruditissimus e Luciano de Astrolog. p. 367. attulit, πάντως ἀπεσφάλη τοῦ λόγου καὶ εἰς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσσων πραγμάτων, ex hac liberiore Platonici hujus loci imitatione, si qua omnino est ibi, nihil ego de Platonis scriptura existimem. Heind.

ἐκεῖσε δ' οὖν ἀφ. εἰς ἃ δὴ νῦν ἐλέγ.] I. e. εἰς τὰ λογισμῷ λαμβανόμενα §. 8. Heind.

§. 10. καὶ οὔπω σου ἀντείληπται φιλοσο-

ἡλικίαν. τόδε οὖν[e] μοι εἰπέ. δοκεῖ σοι[f], ὡς φής, εἶναι εἴδη[g] ἄττα, ὧν τάδε τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα τὰς ἐπωνυμίας αὐτῶν ἴσχειν, οἷον ὁμοιότητος μὲν μεταλαβόντα ὅμοια, III. 131.
μεγέθους δὲ[h] μεγάλα, κάλλους δὲ[i] καὶ δικαιοσύνης δίκαιά τε καὶ καλὰ γίγνεσθαι. Πάνυ γε, φάναι τὸν Σωκράτην.[j] Οὐκοῦν ἤτοι[k] ὅλου τοῦ εἴδους ἢ μέρους ἕκαστον τὸ μεταλαμβάνον[l] μεταλαμβάνει; ἢ ἄλλη τις ἂν μετάληψις χωρὶς τούτων γένοιτο; Καὶ πῶς[m] ἄν; εἶπε. Πότερον οὖν δοκεῖ σοι ὅλον τὸ εἶδος ἐν ἑκάστῳ εἶναι τῶν πολλῶν, ἓν ὄν;[n] ἢ πῶς; Τί γὰρ κωλύει, φάναι τὸν Σωκράτην, ὦ Παρμενίδη, ἓν εἶναι;[o] Ἓν ἄρα ὂν καὶ ταὐτὸν[p] ἐν πολλοῖς καὶ[q] χωρὶς οὖσιν[r] ὅλον ἅμα ἐνέσται,[s] καὶ οὕτως αὐτὸ αὑτοῦ[t]

A.—[e] τόδε δ' οὖν rc Π.—[f] δοκοῦσαι H.—[g] εἶναι εἴδη ΔΠDR: εἴδη εἶναι *s.—[h] τε D.—[i] τε ΑΔΠDR.—[j] σωκράτη ΓΛΞSDH. item v. 10 plerique.—[k] ἤτοι om ΥEF et pr Ξ.—[l] μεταλαμβανόμενον pr Γ et γρ B.—[m] πῶς om I.—[n] ὄν om H.—[o] ἐνεῖναι Schleiermacherus.—[p] ταυτὸν ΑΔΠDFIR: ταυτὸ *s.—[q] καὶ om ΑΔΠDR.—[r] χωρὶς οὖσιν] χωροῦσιν H.—[s] ἔσται DHR: ἓν ἔσται *s.—[t] ἑαυτοῦ DR.—[u] εἴγε ΑΔΠD:

φία, ὡς ἔτι ἀντιλήψεται κατ' ἐμὴν δόξαν, ὅτε οὐδὲν αὐτῶν ἀτιμάσεις] Frustra hæc leges, libris hactenus impressis et versionibus adjutus, nisi cum Proclo hoc modo legas, καὶ οὔπω σου ἀντείληπται φιλοσοφία, ὡς, ὅτε ἀντιλήψεται κατ' ἐμὴν δόξαν, τότε οὐδὲν αὐτῶν ἀτιμάσεις. Eo enim consilio ita loquitur Parmenides, ut Socratem, qui τῶν γελοίων ideas esse negaverat, de errore quem hactenus ex opinione vulgi, unde præjudicia oriuntur quæ Socrates reprehendit Πολιτ. ε'. et στ'. erraverat, commonefaceret. Lectu digna sunt quæ ad hæc commentatur Proclus Ms. fol. 121. Ἐμοὶ δοκεῖ, πρὸς τοὺς, ὡς σμικρῶν τούτων καὶ φαύλων, ἀναίτιον ἡγησαμένους τὴν γένεσιν, ὁ Παρμενίδης ταύτην τοῦ Σωκράτους ἐννοίαν ἐπιδιορθοῦται, τὸ ἀναίτιον οὐδαμῶς προσιεμένος. Οὐδὲν οὖν ἐστιν οὕτως ἄτιμον καὶ φαῦλον, ὃ μὴ μετέχει τοῦ ἀγαθοῦ, κἀκεῖθεν ἔχειν (lege ἔχει) τὴν γένεσιν. Paulo post autem vulgus philosophorum perstringit. Οἱ δὲ ὄντως φιλόσοφοι πάντα, ὁσάπερ ἐστὶν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ μεγάλα καὶ σμικρὰ, προνοίας (adde τῆς) ἐξάψαντες, οὐδὲν ἄτιμον οὐδὲ ἀπόβλητον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Διὸς ὁρῶσιν, ἀλλ' ἅπαντα ἀγαθὰ, καθ' ὅσον ἐκ προνοίας ὑφέστηκε, καὶ καλὰ κατ' αἰτίαν γεγονότα τὴν θείαν. Thoms.

φιλοσοφία] Articulo interjecto scripserim ἡ φιλοσοφία. Heind.

ὧν τάδε τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα τὰς ἐπωνυμίας αὐτῶν ἴσχειν] Sic Socrates in Phædon. Ἀλλ' ἐάν τίς μοι λέγῃ, διότι καλὸν ἐστιν ὁτιοῦν, ἢ ὅτι χρῶμα εὐανθὲς ἔχον, ἢ σχῆμα, ἢ ἄλλο ὁτιοῦν τῶν τοιούτων, τὰ μὲν ἄλλα χαίρειν ἐῶ· ταράττομαι γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι, τοῦτο δὲ ἁπλῶς, καὶ ἀτεχνῶς, καὶ ἴσως εὐηθῶς ἔχω παρ' ἐμαυτῷ, ὅτι οὐκ ἄλλό τι ποιεῖ αὐτὸ καλὸν ἢ ἐκείνου τοῦ καλοῦ, εἴτε παρουσία, εἴτε κοινωνία, εἴτε ὅπῃ δὲ καὶ ὅπως προσγενομένη: et rursus καὶ μεγέθει ἄρα τὰ μεγάλα, μεγάλα, καὶ τὰ μείζω, μείζω, καὶ σμικρότητι τὰ ἐλάττω, ἐλάττω; hinc Johannes Grammaticus: φησὶ γὰρ Πλάτων, ἑκάστῳ τὸ μὲν εἶναι κατὰ τὸ εἶδος ὑπάρχειν, τὸ δὲ γίγνεσθαι κατὰ μέθεξιν τοῦ εἴδους. Ita ἐπωνυμίαν et οὐσίαν ideæ entibus impertiunt, ὅπου γὰρ ἐστὶ τὰ προτότυπα εἴδη, ἕκαστόν ἐστιν αὐτὸ, ὅπερ ἐστίν. Simplic. ad Epictetum. Thoms.—Conf. Aristot. Metaph. i. 6. Heind.

ἓν ὄν] *Ita ut unum sit.* Quæstionis hujus vis et momentum positum est in verbis ἓν ὄν, ut recte Socrates ita respondeat: *quidni enim unum sit, Parmenides?* τί γὰρ κωλύει—ἓν εἶναι; i. e. τί γὰρ κωλύει, ὅλον τὸ εἶδος ἐν ἑκάστῳ τῶν πολλῶν ἑνὸν ἓν εἶναι. Non igitur in hac Socratis responsione ego correxerim ἐνεῖναι, ut statim post feci in verbis ὅλον ἅμα ἐνέσται, ubi vulgo ἓν ἔσται. Heind.

ἓν ἄρα ὂν καὶ ταυτὸ ἐν πολλοῖς καὶ

χωρὶς ἂν εἴη. Οὐκ ἄν, εἰ γε,[u] φάναι, οἷον ἡ[v] ἡμέρα μία[w] καὶ ἡ[x] αὐτὴ οὖσα πολλαχοῦ ἅμα ἐστὶ καὶ οὐδέν τι μᾶλλον αὐτὴ αὐτῆς[y] χωρίς ἐστιν,—εἰ[z] οὕτω καὶ ἕκαστον τῶν εἰδῶν[a] ἓν[b] πᾶσιν ἅμα ταὐτὸν εἴη. [§. 11.] Ἡδέως γε,[c]

εἰ
εἶναι *s.—[v] ἡ rc Π, ἓν F: εἰ *s.—[w] ἡμέρα μία Heindorfius, ἡμέρα εἴη ἡ μία rc Π: ἡμέρα εἴη μία *s.—[x] ἡ om Π.—[y] ἑαυτῆς D.—[z] εἰ om s.—[a] ante ἓν omisi ἓν cum
τ
ΑΔΠΘR.—[b] ἓν om ΓΛΞΣΥΒCHI et pr EF.—[c] γε BC, τε ΥΗ.—[d] ἓν add ΑΓΛΠΒC

χωρὶς οὖσιν ὅλον ἅμα ἓν ἔσται] Quæ simili a die desumpto clarius illustrat. Τὸ εἶδος enim est intelligibile, nec instar corporeæ substantiæ in membra dispesci, et per partes communicari potest, sed quicunque adest ceu unum adest et totum, ita tamen ut illæsa essentia separatum sit ab entibus, et a semetipso, ut loquuntur Platonici; unde loco ὤν, quod sequitur, Proclus ἑαυτῶν legit. Hæc quæ dixi ita vulgo tradunt Platonici. Dicunt tripliciter considerandum esse τὸ εἶδος, tanquam ἕν, ὄν, et ὅλον, quatenus communicat cum entibus, τὸ ὄν nuncupatur, et cum non per partes communicet, est τὸ ὅλον, quatenus vero est substantia per se subsistens, et ab omni ente exemptum ἓν dicitur, quod est supra et extra omnia. Thoms.

οὐκ ἂν εἶναι] Dicerem cum οὐκ ἂν εἶναι subaudiendum esse φαίην, nisi sequeretur φάναι: nisi igitur aliud se offerat a quo pendere infinitivus εἶναι dici possit, videndum est annon verisimile sit scriptum fuisse, οὐκ ἂν εἴη φάναι. Cæterum ante οἷον invenitur etiam ἀλλ', hoc modo, ἀλλ' οἷον εἰ ἡμέρα εἴη μία etc. Sed ante μία interpungo: præsertim quum videam dure alioqui dictum iri, εἰ ἡμέρα εἴη οὖσα: at sensum aptum fore, si exponamus, *sed quemadmodum si sit dies, quum una eademque sit, multis simul est in locis, et nihilo magis ipsa seorsum est a seipsa: sic etiam unaquæque species, una in omnibus simul eadem esse possit.* Steph.

οὐκ ἂν εἶναι, φάναι] Non male, quod mihi quidem videtur, conjecit Stephanus, legendum esse οὐκ ἂν εἴη. In codice Ms. Procli scriptum inveni οὐκ ἂν εἴγε, quod librariorum forte culpa accidit et incuria. Cæterum sequentia hoc modo in Ms. leguntur: οἷον, εἰ ἡμέρα εἴη, μία καὶ ἡ αὐτὴ οὖσα, πολλαχοῦ ἅμα ἐστὶ, καὶ οὐδέν τι μᾶλλον αὐτὴ αὐτῆς χωρίς ἐστιν· εἰ οὕτω καὶ ἕκαστον τῶν εἰδῶν ἓν ἐν πᾶσιν ἅμα ταυτὸν εἴη. Mihi non displicet εἰ illud ante οὕτω, et tum ita verto, *quid si simili modo unaquæque species una in omnibus simul eadem esset.* Thoms.

οὐκ ἂν, εἰ γε, φάναι, οἷον ἡ ἡμέρα μία] Vulgo οὐκ ἂν εἶναι φάναι. Οἷον, εἰ ἡμέρα εἴη μία etc. in quibus tum εἶναι istud offendit pro εἴη, quod substitui voluit Stephanus, tum omissum ἀλλὰ ante οἷον, quam voculam de suo Cornarius intrusit, ut cetera mittam scripturæ hujus manifesto mendosæ incommoda. In viam nos duxit Cod. Tub. in quo hæc ita scribuntur: οὐκ ἂν. εἴγε, φάναι, οἷον εἰ ἡμέρα εἴη μία—. Jam clara hinc exit et Platone digna hujusmodi sententia: *Non sane, inquit Socrates* (sc. illud a se ipsum sejunctum fuerit) *si quidem, quo modo dies, qui unus est idemque, multis simul est locis neque tamen a se ipse sejunctus est et diversus, eundem in modum unumquodque εἶδος tanquam unum idemque in singulis rebus extet.* Post οὐκ ἂν legitima verbi est ellipsis e præcedentibus supplendi, ut Theætet. §. 56. οὕτω δὴ ὁ μῦθος ἀπώλετο ὁ Πρωταγόρειος καὶ ὁ σὸς ἅμα. Οὔτι ἂν, οἶμαι, ὦ φίλε, εἴπερ γε ὁ πατὴρ τοῦ ἑτέρου μύθου ἔζη κ. τ. ἄ. Heind.

Ald. Bas. 1. 2. ἐστίν· εἰ οὕτω. Cornarius in Eclogis locum totum ita legi jussit, οὐκ ἂν εἶναι φάναι, ἀλλ' οἷον—ἐστὶν, οὕτοι καὶ ἕκαστον. Atque hinc intelligi potest, quo spectent verba in notis Stephani, '*Cæterum ante οἷον invenitur etiam* ἀλλ', *hoc modo*, ἀλλ' οἷον εἰ ἡμέρα εἴη μία κ. λ.' Sed nota incisi post εἴη est a Stephani manu: nam in reliquis exemplis verba conjuncta leguntur. Fisch.

οὕτω καὶ ἕκαστον τῶν εἰδῶν ἓν ἐν πᾶσιν ἅμ. τ. ε.] Vellem ἓν ὂν ἐν πᾶσ. Heind.

§. 11. ἡδέως γε] Male Schol. ἡδέως, ἀντὶ τοῦ κατὰ φύσιν νῦν. Σημαίνει δὲ ἔστιν ὅτε καὶ τὸ εὐηθῶς καὶ τὸ γελοίως. Ironice hic quoque adhibetur hoc verbum,

φάναι, ὦ Σώκρατες, ἓν ταὐτὸν ἅμα πολλαχοῦ ποιεῖς, οἷον εἰ ἑστίῳ καταπετάσας πολλοὺς ἀνθρώπους φαίης ἓν[d] ἐπὶ πολλοῖς εἶναι ὅλον. ἢ οὐ[e] τὸ[f] τοιοῦτον ἡγεῖ λέγειν; Ἴσως, φάναι. Ἦ οὖν ὅλον ἐφ' ἑκάστῳ τὸ ἑστίον εἴη ἄν, ἢ μέρος r. ii. 13.
αὐτοῦ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ; Μέρος. Μεριστὰ ἄρα, φάναι, ὦ Σώκρατες, ἔστιν αὐτὰ τὰ εἴδη, καὶ τὰ μετέχοντα αὐτῶν μέρους ἂν μετέχοι, καὶ οὐκέτι[g] ἓν ἑκάστῳ ὅλον, ἀλλὰ μέρος ἑκάστῳ[h] ἂν ἐνείη.[i] Φαίνεται οὕτω γε. Ἦ[j] οὖν ἐθελήσεις, ὦ Σώκρατες, φάναι τὸ ἓν[k] εἶδος ἡμῖν τῇ ἀληθείᾳ μερίζεσθαι; καὶ ἔτι[l] ἓν ἔσται; Οὐδαμῶς, εἰπεῖν. Ὅρα γάρ, φάναι, εἰ αὐτὸ τὸ μέγεθος μεριεῖς καὶ ἕκαστον τῶν πολλῶν μεγάλων μεγέθους μέρει σμικροτέρῳ αὐτοῦ τοῦ μεγέθους μέγα ἔσται, ἆρ'[m] οὐκ ἄλογον φαίνεται;[n] Πάνυ γε, ἔφη. Τί δαί;[o] τοῦ ἴσου μέρος[p] ἕκαστον σμικρὸν ἀπολαβόν[q] τι ἔξει ᾧ ἐλάττονι ὄντι αὐτοῦ τοῦ ἴσου τὸ ἔχον ἴσον τῳ[r] ἔσται; Ἀδύνατον. Ἀλλὰ[s] τοῦ σμικροῦ μέρος[t] τις ἡμῶν ἕξει· τούτου δὲ αὐτὸ[u] τὸ σμικρὸν μεῖζον ἔσται, ἅτε[v] μέρους ἑαυτοῦ[w] ὄντος. καὶ οὕτω δὴ αὐτὸ τὸ σμικρὸν μεῖζον ἔσται·

DHR et rc Ξ.—[c] οὐ om pr Π.—[f] τὸ om DR.—[g] οὐκ ἔστιν H.—[h] ἑκάστῳ Schleiermacherus : libri ἑκάστου.—[i] εἴη ΑΔΠDFR, ἓν εἴη *ς.—[j] εἰ Α.—[k] ἓν om I.—[l] ἔτι C.—[m] ἆρ' οὖν Γ.—[n] φαίνεται ΑΔΠD : φανεῖται *ς.—[o] δαί ΓΔ et corr Α : δέ *ς.—[p] μέρος R et rc ΓΣDE, μέρους H : μέρους *ς.—[q] ἀπολαβόν τι ΓΠDE et pr Ξ : ἀπολαβόντι *ς.—[r] τοι I.—[s] ἀλλὰ...τοῦτό γε] ταῦτα καὶ περὶ τοῦ δευτέρου τῶν ἐπενηνεγμένων ἀτόπων· ὃ καὶ ἔδοξέ τισιν οὕτω δυσθέατον εἶναι ὡς καὶ ἐν τοῖς νόθοις αὐτὰ καταλέξαι τινὰς καὶ περιγράψαι τῶν τοῦ Πλάτωνος ῥημάτων. *Proclus.*—[t] μέρους Υ.—[u] αὐτὸ Heindorf. αὖ Schleiermach. : libri αὐτου.—[v] ἅτε...σμικρ. ἔσται om HI.—

de quo usu vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 131. HEIND.

φαίης ἐπὶ πολλοῖς εἶναι ὅλον] Supple et lege φαίης ἓν ἐπὶ πολλοῖς εἶναι ὅλον, efflagitante sententia. THOMS.

ἢ οὖν ὅλον κ. τ. λ.] Vulgo ἢ. ἢ h. l. idem est quod πότερον. HEIND.

μέρους] Scribendum puto μέρος, et statim post ubi hæc sequuntur, ἀλλὰ μέρος ἑκάστῳ ἂν ἐνείη, de certa Schleiermacheri correctione dedi ἑκάστῳ pro ἑκάστου et ἐνείη pro ἓν εἴη. HEIND.

εἰ αὐτὸ τὸ μέγεθος μεριεῖς κ. τ. λ.] Hæc et quæ sequuntur eo animo adfert Parmenides, ut a sana ratione abhorrere ostendat, τὰ εἴδη cum entibus per partes communicantia concipere. THOMS.

τί δέ; τοῦ ἴσου μέρος ἕκαστον σμικρὸν ἀπολαβόν τι ἕξει] Sic correxi cum Schleiermachero. Vulgo μέρους et ἀπολαβόντι. Verborum hic est ordo : Τί δέ; ἕκαστον ἀπολαβὸν σμικρόν τι μέρος τοῦ ἴσου ἕξει etc. *Quid vero? quando quidque parvam aliquam τοῦ ἴσου particulam acceperit, continebitne hoc in se aliquid, quo, quanquam id minus sit quam ipsum τὸ ἴσον, tamen cuiquam rei æquale effici possit?* Verba τὸ ἔχον, quæ salvo sensu abesse possent, ita illata sunt, quasi præcederent hæc : Τί δέ; εἴπερ τοῦ ἴσου μέρος ἕκαστον σμικρόν τι ἀπολάβοι, ἆρα ἕξει ᾧ ἐλ.—τὸ ἔχον etc. HEIND.

αὐτὸ] Reposui pro αὐτοῦ. Ne parvum quidem aliquid fieri posse dicit eo,

ᾧ δ' ἂν προστεθῇ τὸ ἀφαιρεθέν, τοῦτο σμικρότερον ἔσται ἀλλ' οὐ μεῖζον ἢ πρίν.[x] [§. 12.] Οὐκ ἂν γένοιτο, φάναι, τοῦτό γε. Τίν'[y] οὖν τρόπον, εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες, τῶν εἰδῶν σοι[z] τἆλλα μεταλήψεται, μήτε κατὰ μέρη μήτε κατὰ ὅλα[a]
I. ii. 14. μεταλαμβάνειν δυνάμενα; Οὐ μὰ τὸν Δία, φάναι, οὔ μοι δοκεῖ εὔκολον εἶναι τὸ τοιοῦτον οὐδαμῶς διορίσασθαι. Τί δαὶ[b] δή; πρὸς τόδε πῶς ἔχεις;[c] Τὸ ποῖον; Οἶμαί σε ἐκ
III. 132. τοῦ τοιοῦδε ἓν ἕκαστον εἶδος οἴεσθαι εἶναι. ὅταν πόλλ' ἄττα μεγάλα[d] σοι δόξῃ[e] εἶναι, μία τις ἴσως δοκεῖ ἰδέα ἡ αὐτὴ[f] εἶναι ἐπὶ πάντα ἰδόντι, ὅθεν ἓν τὸ μέγα ἡγεῖ εἶναι. Ἀληθῆ λέγεις, φάναι. Τί δ' αὐτὸ τὸ μέγα καὶ τἆλλα τὰ[g] μεγάλα, ἐὰν ὡσαύτως τῇ ψυχῇ ἐπὶ πάντα ἴδῃς, οὐχὶ[h] ἕν τι αὖ[i] μέγα φανεῖται, ᾧ[j] ταῦτα[k] πάντα ἀνάγκη[l] μεγάλα[m] φαίνεσθαι; Ἔοικεν. Ἄλλο ἄρα εἶδος μεγέθους ἀναφανήσεται, παρ' αὐτό τε τὸ[n] μέγεθος γεγονὸς καὶ τὰ μετέχοντα αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ[o] τούτοις αὖ πᾶσιν[p] ἕτερον, ᾧ ταῦτα πάντα μεγάλα ἔσται· καὶ οὐκέτι δὴ ἓν ἕκαστόν σοι τῶν εἰδῶν ἔσται, ἀλλ' ἄπειρα τὸ πλῆθος.[q] Ἀλλά, φάναι, ὦ

[w] ἑαυτοῦ ΑΓΔΛΞΠΣBCDEFR, ἐπ' αὐτοῦ Υ: αὐτοῦ *s.—[x] πᾶν I.—[y] τίν' Γ.—[z] οἱ I.—[a] κατὰ τὰ ὅλα ΥEF et pr Σ.—[b] δαὶ Δ et corr Λ: δὲ *s.—[c] ἔχει I.—[d] ἄττα τὰ μεγάλα Ξ.—[e] σοι δόξῃ ΛΔΠDR: δόξῃ σοι *s.—[f] ἡ αὐτὴ ΑΔΠΣΥDR: αὕτη *s.—[g] τὰ om DR.—[h] οὐχ Γ.—[i] αὐτοῦ ΑΔ et pr Π.—[j] ᾧ...ἕτερον om pr F.—[k] ταυτὰ D.—[l] ἀνάγκη om ΑΔΠD.—[m] μεγάλα om R et mg F.—[n] τὸ om pr Ξ, ante τε ponit τὸ σ H.—[o] καὶ τὸ ἐπὶ DR et mg F.—[p] ἅπασιν Π, ἀμφοῖν DR et mg F.—[q] τῷ πλήθει

quod partem αὐτοῦ ταῦ σμικροῦ accipiat; nam sic αὐτὸ τὸ σμικρὸν majus parte sua fieri et majus omnino, quum tamen contraria sint αὐτὸ τὸ σμικρὸν et τὸ μεῖζον; præterea cui rei hæc αὐτοῦ τοῦ σμικροῦ particula addita fuerit, eam ipsa hac additione augeri potius quam minui necesse esse. HEIND.

§. 12. *πρὸς τόδε πῶς ἔχεις;*] *Quid de hoc judicas?* Protag. p. 352. a. *θεασάμενος, ὅτι οὕτως ἔχεις πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ ἡδύ, ὡς φῂς*, et statim post ibidem *καὶ τόδε τῆς διανοίας ἀποκάλυψον, πῶς ἔχεις πρὸς ἐπιστήμην, πότερον καὶ τοῦτό σοι δοκεῖ* etc. HEIND.

ἐπὶ πάντα ἰδόντι] *Quando hæc cuncta uno obtutu complecteris.* ἰδέα h. l. non est idem quod εἶδος, sed potius *conspectus s. species quædam menti objecta.* HEIND.

τί δὲ αὐτὸ τὸ μέγα καὶ τἄλλα τὰ μεγάλα;] Sc. qualia hæc tibi videntur, s. quid de his judicas? Conf. not. ad Gorg. §. 66. HEIND.

ἐὰν ὡσαύτως—ἐπὶ πάντα] I. e. *ἐπ' αὐτὸ τὸ μέγα καὶ τἄλλα τὰ μεγάλα.* HEIND.

καὶ οὐκέτι δὴ ἓν ἕκαστόν σοι τῶν εἰδῶν ἔσται ἀλλ' κ. τ. λ.] In infinitum procedes, ab una specie ad alteram procedendo, ni monada quandam animo concipias præstituasque, qua omnes species uno veluti circulo contineantur. Ad unum referendæ sunt, quotquot sunt rerum formæ, in quo unitæ sunt et unum, quas separatas oculo mentis intuemur. Damascius *περὶ Ἀρχῶν. Μὴ ἐπὶ δακτύλων* inquit *ἀριθμῶμεν τὰ νοητὰ, μήδε διωρισμέναις ἐννοίαις αὐτῶν ἁπτόμεθα, ἀλλὰ πάντα συνέλοντες ὅμου νοήματα καὶ μύσαντες, τὸ ἓν*

Παρμενίδη, τὸν Σωκράτη,[r] μὴ τῶν εἰδῶν ἕκαστον ἢ τούτων[s] νόημα, καὶ οὐδαμοῦ αὐτῷ προσήκῃ[t] ἐγγίγνεσθαι ἄλλοθι ἢ ἐν ψυχαῖς.[u] οὕτω γὰρ ἂν ἕν γε[v] ἕκαστον εἴη καὶ οὐκ ἂν ἔτι πάσχοι ἃ νῦν δὴ ἐλέγετο.[w] [§. 13.] Τί οὖν; φάναι, ἓν ἕκαστόν ἐστι τῶν νοημάτων, νόημα δὲ[x] οὐδενός; Ἀλλ' ἀδύνατον, εἰπεῖν. Ἀλλὰ τινός; Ναί. Ὄντος ἢ οὐκ ὄντος; Ὄντος. Οὐχ ἑνός τινος, ὃ[l] ἐπὶ πᾶσιν ἐκεῖνο τὸ r. ii. 15.
νόημα· ἑπὸν νοεῖ,[y] μίαν τινὰ οὖσαν ἰδέαν; Ναί. Εἶτα οὐκ

Λ, τῷ πλήθει CH et corr B.—[r] σωκράτη ΓΔΞD ; σωκράτην *s.—[s] ἢ τούτων ΑΔΠD R : τούτων ἢ *s.—[t] προσήκει ΑΓΛΞΣΥBCDEFHIR.—[u] ψυχαῖς ΑΓΔΛΞΠΣΥBCDH IR : ψυχῇ *s.—[v] γε ΑΔΠDR : τε *s.—[w] νῦν διελέγετο Υ.—[x] δὲ om D.—[y] ἑπὸν

καὶ μέγιστον ὄμμα ἀνοίξαντες τῆς ψυχῆς ᾧ καθορᾶται τὸ διακρινόμενον. Et Johannes Diaconus in Theogon. Hesiodi. Ἔστι γὰρ ταῖς ψυχαῖς ῥοπή τις πρὸς πληθυσμὸν, ἣν ἀνασειράζειν εἴωθεν ἡ τοῦ νοῦ πρὸς αὐτὸν ἐπιστροφή τε καὶ ἕλιξις. Thoms.

μὴ τῶν εἰδῶν ἕκαστον τούτων ἢ νόημα] Ideas enim cum notionibus animi confundere, adversatur Philosophiæ Eleaticæ et Platonicæ. Stoicos, qui primam inter et secundas ideas ponebant differentiam, illam menti divinæ, has humanæ inesse docuisse, auctor est Plutarchus Placit. Philosoph. l. i. c. 10. unde Simplicius ad Epictetum animam τοὺς λόγους rerum, quæ fiunt, continere statuit. Aristotelem τὰ εἴδη, νοήματα τῆς ψυχῆς esse, docuisse neminem latet. Sed eleganter utramque sententiam excussit Julianus imperator. Orat. 5. p. 164. A. Αὐτὰ τὰ εἴδη χρὴ πρότερον ὑφιστάναι πάντως ἐνεργείᾳ τοῦ (sic) δυνάμει. Τῆς τοίνυν ἐν ἡμῖν ψυχῆς, ὡς τῷ Ἀριστοτέλει δοκεῖ, δυνάμει τῶν ὄντων ἐχούσῃ τὰ εἴδη, ποῦ πρῶτον ἐνεργείᾳ θησόμεθα ταῦτα; πότερον ἐν τοῖς ἐνύλοις; Ἀλλ' ἐστί γε ταῦτα φανερῶς τὰ τελευταῖα. Λείπεται δὲ λοιπὸν ἀΰλους αἰτίας ζητεῖν ἐνεργείᾳ προτεταγμένας τῶν ἐνύλων, αἷς παρυποστᾶσαν καὶ συμπροελθοῦσαν ἡμῶν τὴν ψυχὴν δέχεσθαι μὲν ἐκεῖθεν, ὥσπερ ἐξ ὄντων τινῶν τὰ ἐσόπτρα τοὺς τῶν εἰδῶν ἀναγκαίους λόγους, ἐνδιδόναι δὲ διὰ τῆς φύσεως, τῇ τε ὕλῃ καὶ τοῖς ἐνύλοις σώμασιν. Thoms.

ψυχῇ] Stephanus in notis ait, pro ψυχῇ legi etiam ψυχαῖς. Scilicet Ficinus ita legisse videtur. Versio enim ejus Latina habet, *nec alibi esse, quam in animis, potest*. Fisch.

ἐν ψυχῇ] Cod. Tub. ἢ ψυχαῖς. Ficinus: *in animis*. Heind.

οὕτω γὰρ ἂν ἕν τε ἕκαστον εἴη καὶ οὐκ κ. τ. λ.] In his prius propositionis membrum οὕτω γὰρ—εἴη explicatur per posterius hoc, καὶ οὐκ ἂν ἔτι πάσχοι ἃ νῦν δὴ ἐλέγετο, sc. τὸ ἄπειρα εἶναι τὸ πλῆθος, ut parum hic apta videatur vocula τε. Scripserim ἕν τι ἕκ. Heind.

§. 13. νοεῖ] In præced. edit. est νοεῖν, perperam pro νοεῖ. Pro ἑπὸν autem Fic. legit ἕπον, quod significare vult *sequens:* quinetiam affertur ἕπον, quod dicitur sonare *apprehendens:* ita interpretando hunc locum, *nonne unius cujusdam quod in omnibus notio illa apprehendens, unam quandam ideam esse intelligit?* Sed ἕπον dicturum fuisse Platonem, si significare voluisset *sequens*, non est credibile: multo etiam minus dicturum fuisse ἕπον, significare volentem *apprehendens:* non dubito igitur quin genuina sit lectio quam habes hic, ἑπὸν, et quin veram quoque et illius vocis et totius sententiæ habeas hic interpretationem. Steph.

ἑπὸν νοεῖ] Ita legi debere contendit Stephanus, cum Ficinus olim legeret ἕπον, quod sensum corrumpit. Diu mecum agitavi, nec quid de Stephani conjectura certi statuere potui; ita bina lectio, quam utramque bonam inveni et locum habere posse videbam, tenebat ancipitem. Tibi, Lector, judicium relinquo, anne contrahendæ sint illæ binæ voces ἑπὸν et νοεῖ, in ἐπινοεῖ, vel cum τὸ ἑπὸν durius videatur, nec auribus satis adblandiri, substistuere liceat ἐνὸν, quo Plato ipse in hoc dialogo utitur. Thoms.

ἑπὸν νοεῖ] Ald. ἑπὸν, νοεῖν. Bas. 1. ἑπὸν νοεῖν. Bas. 2. ἑπὸν νοεῖν. Cornarius, non Stephanus, νοεῖ legendum primus vidit; qui ipse corrigebat ἕπον, quod ἕπω esset *tracto, curo, apprehendo;* sed

εἶδος ἔσται τοῦτο τὸ νοούμενον ἓν εἶναι,[z] ἀεὶ ὂν τὸ αὐτὸ ἐπὶ πᾶσιν; Ἀνάγκη αὖ φαίνεται. Τί δαὶ[a] δή; εἰπεῖν τὸν Παρμενίδην, οὐκ ἀνάγκη, εἰ[b] τἆλλα φὴς τῶν εἰδῶν μετέχειν, ἢ[c] δοκεῖν[d] σοι ἐκ νοημάτων[e] ἕκαστον εἶναι καὶ πάντα νοεῖν, ἢ νοήματα ὄντα ἀνόητα εἶναι; Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο, φάναι, ἔχει λόγον. ἀλλ', ὦ Παρμενίδη, μάλιστα[f] ἔμοιγε καταφαίνεται ὧδε ἔχειν. τὰ μὲν εἴδη[g] ταῦτα ὥς περ παραδείγματα ἑστάναι ἐν[h] τῇ φύσει, τὰ δὲ ἄλλα τούτοις ἐοικέναι καὶ εἶναι ὁμοιώματα· καὶ ἡ μέθεξις αὕτη τοῖς[i] ἄλλοις γίγνεσθαι τῶν εἰδῶν[j] οὐκ ἄλλη τις ἢ εἰκασθῆναι αὐτοῖς. Εἰ[k] οὖν τι,[l] ἔφη, ἔοικε τῷ[l] εἴδει, οἷόν τε[m] ἐκεῖνο[n] τὸ εἶδος μὴ ὅμοιον εἶναι τῷ εἰκασθέντι, καθ' ὅσον αὐτῷ

νοεῖν ΛΥCEHI et pr F, εἶπον νοεῖν ΑΔΠ, ἐπινοεῖ D.—[z] ἐνεῖναι Schleiermacherus.—[a] δαὶ Δ et corr Α: δὲ *ς.—[b] ἢ ΑΓΛΥBCDFHI, ἤ Σ, ἢ Ε.—[c] ἢ F.—[d] δοκεῖ ΑΓΔΛ ΞΠΥBCDEFHIR et pr Σ.—[e] νοήματι I.—[f] μέγιστα Γ.—[g] δὴ Υ.—[h] ἐν add ΑΓΔΛΞ ΠΣΥBCDFHI.—[i] γὰρ I.—[j] ἰδεῶν F.—[k] εἰ Ξ.—[l] τις R. ἐοικέ τῳ D.—[m] τι I.—[n] ἐκείνῳ Π, ἐκείνου fortasse pr Α.—[o] ὅμοιον εἶναι ΑΔΠDR: εἶναι ὅμοιον *ς.—

ita distinguendum monuit ἔπον, νοεῖ μίαν—. Etiam Ficinus habet *intelligit:* qui quum ἔπον verterit *sequens*, eum ἔπον legisse Stephanus putabat: qui etiam hoc loco partes egit magni dissimulatoris. Nam in notis, ' quin etiam affertur ἔπον,' inquit, ' quod dicitur sonare *apprehendens*, ita interpretando hunc locum, Nonne unius cujusdam quod in omnibus notio illa apprehendens, unam quandam ideam esse intelligit?' Hæc vero est Cornarii et versio, et conjectura, ut ante ostendimus. Fisch.

ὃ ἐπὶ πᾶσιν ἐκεῖνο—ἔπον νοεῖ] *Quod tanquam omnibus rebus inditum cogitatio illa cogitat.* Cod. Tub. εἶπον νοεῖν. Vulgata nihil est verius, in qua νοεῖ cum Cornario Stephanus reposuit. Heind.

οὖσαν] Legitimo modo positum est pro ὄν propter præcedens μίαν, qua de re sæpius monui. Heind.

εἶτα οὐκ εἶδος ἔσται τοῦτο κ. τ. λ.] *Ita rursus* εἶδη *existunt, a* νοήμασι *diversa.* Heind.

τὰ μὲν εἴδη ταῦτα ὥσπερ παραδείγματα ἑστάναι τῇ φύσει] Hic tollit Socrates, id quod ante posuerat, τὰ εἴδη esse ἡμετέρα νοήματα, et docet ideas esse prima rerum exempla, quæ Deus statuit, et figurationes, e quarum impressione, omnia quæ sunt, eruntque, ceræ instar signantur, scribente ita Apuleio de Dogmat. Platon. Notum illud Pythagoricum Ἀριθμῷ πάντ' ἔοικε, quod explicat Themistius Lib. i. de Anima. et Chaldæorum ὁ πρῶτος θεὸς ἀρχετυποῖ τῷ ἐλάττονι, hinc Damascius περὶ Ἀρχ. fol. 90. Τὸ παράδειγμα πρὸς εἰκόνα ἀφωμοίωται, ὅτι πρὸς ἑαυτὸ τὴν εἰκόνα ἀφομοιοῖ. Thoms.

τῇ φύσει] Steph. γράφεται ἐν τῇ φύσει. Scilicet non modo Ficinus ita legit, vertit enim, *has quidem species, tanquam exemplaria, in natura consistere:* sed etiam Stobæus in Eclogis Physicis p. 31. quo loco verba ἀλλ' ὦ Παρμενίδη—εἰκασθῆναι laudantur. Fisch.

τῇ φύσει] Stob. Eclogg. Phys. p. 31. ἐν τῇ φύσει, eodemque modo Ficinus et Cornarius: *in natura*, haud scio an vere. Phædon. p. 103. B. αὐτὸ τὸ ἐναντίον ἑαυτῷ ἐναντίον οὐκ ἄν ποτέ γένοιτο οὔτε τὸ ἐν ἡμῖν, οὔτε τὸ ἐν τῇ φύσει. Heind.

ὁμοιώματα] Steph. γράφεται ὁμοιότατα. Ubi vero? Fisch.

ὁμοιώματα] In Cod. Tub. scriptum est ὁμοιότητα, Stephanus affert ὁμοιότατα. Vulgatæ lectionis veritas et per se liquida est et confirmatur §. 15. verbis illis, πρὸς τὰ παρ' ὑμῖν εἴτε ὁμοιώματα εἴτε ὅπη δή τις αὐτὰ τίθεται. Heind.

ἔφη] Sc. Parmenides. Heind.

ἀφωμοιώθη; ἢ ἔστι τις μηχανὴ τὸ ὅμοιον μὴ ὁμοίῳ ὅμοιον εἶναι;[o] Οὐκ ἔστιν. Τὸ δὲ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἆρ' οὐ μεγάλη ἀνάγκη ἑνὸς[p] τοῦ αὐτοῦ εἴδους μετέχειν; Ἀνάγκη. Οὗ δ' ἂν τὰ ὅμοια μετέχοντα ὅμοια ᾖ,[q] οὐκ ἐκεῖνο ἔσται αὐτὸ τὸ εἶδος; Παντάπασι μὲν οὖν. [§. 14.] Οὐκ ἄρα οἷόν τέ τι[r] τῷ εἴδει ὅμοιον εἶναι, οὐδὲ τὸ εἶδος ἄλλῳ· εἰ δὲ μή, I. ii. 16.
παρὰ τὸ εἶδος ἀεὶ ἄλλο ἀναφανήσεται εἶδος, καὶ ἂν[s] ἐκεῖνό[t] τῳ[u] ὅμοιον ᾖ,[v] ἕτερον αὖ, καὶ οὐδέποτε παύσεται III. 133.
ἀεὶ καινὸν εἶδος γιγνόμενον, ἐὰν[w] τὸ εἶδος τῷ[x] ἑαυτοῦ μετέχοντι[y] ὅμοιον γίγνηται. Ἀληθέστατα λέγεις. Οὐκ ἄρα ὁμοιότητι τἆλλα τῶν εἰδῶν μεταλαμβάνει, ἀλλά τι ἄλλο δεῖ ζητεῖν ᾧ μεταλαμβάνει. Ἔοικεν. Ὁρᾷς οὖν, φάναι, ὦ Σώκρατες, ὅση ἡ ἀπορία, ἐάν τις ὡς[z] εἴδη ὄντα αὐτὰ[a] καθ' ἑαυτὰ διορίζηται; Καὶ μάλα. Εὖ τοίνυν ἴσθι, φάναι, ὅτι ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδέπω ἅπτει[b] αὐτῆς ὅση ἐστὶν ἡ[c] ἀπορία, εἰ[d] ἓν εἶδος ἕκαστον τῶν ὄντων ἀεί[e] τι ἀφοριζόμενος θήσεις. Πῶς δή; εἰπεῖν. Πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, φάναι, μέγιστον δὲ τόδε. εἴ τις φαίη μηδὲ προσήκειν αὐτὰ γιγνώσκεσθαι ὄντα τοιαῦτα οἷά φαμεν δεῖν[f]

[p] ἑνὸς om F.—[q] ἦν pr Υ.—[r] τι om pr Γ.—[s] ἐὰν Ξ, αὖ rc Σ.—[t] ἐκείνῳ ΔΠ et corr Α.—[u] τὸ ΑΔD et pr Π, τὶ rc Π.—[v] ᾖ erasit Σ.—[w] ἐὰν τὸ ΑΓΔΔΣΥΒCEFHI et pr Π: ἐὰν καὶ τὸ ς.—[x] τὸ C.—[y] ἑαυτοῦ ὃ μετέχοντι Υ.—[z] ὡς om ΑΔ et pr Π.—[a] αὐτὰ Α.—[b] ἅπτει EH et pr ΓΒ.—[c] ἡ om ΞΣΥ.—[d] ἢ ΑΔ.—[e] ἀεὶ Γ: αἰεί *ς.—

τὸ δὲ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἆρ' οὐ κ. τ. λ.] τῷ ὁμοίῳ pendet a seq. τοῦ αὐτοῦ. *Quod simile est alicui, nonne id prorsus necessarium est partem habere unius ejusdem εἴδους, cujus particeps est alterum illud huic simile?* Heind.

§. 14. εἰ δὲ μὴ κ. τ. λ.] De constanti hoc more Græcorum post negationem εἰ δὲ μὴ pro εἰ δὲ inferendi diximus ad Plat. Hipp. Maj. §. 12. Conf. Forster. ad Plat. Criton. p. 361. Heind.

οὐδέπω ἅπτῃ αὐτῆς ὅση ἐστὶν ἡ ἀπορία] Similiter Apolog. Socr. p. 20. e. Τῆς γὰρ ἐμῆς, εἰ δή τις ἔστι σοφία, καὶ οἵα, μάρτυρα ὑμῖν παρέξομαι τὸν θεόν. Proxima sic jungenda: εἰ ἕκαστον εἶδος τῶν ὄντων ἕν τι ἀεὶ etc. Heind.

εἴ τις φαίη μηδὲ προσήκειν αὐτὰ γιγνώσκεσθαι] In his fere binis omnis controversiæ cardo versabitur. Primum est: Ideas nobis esse incognitas, quod jam adversus Socratem demonstrare instituit Parmenides. Aiunt Platonici, ideas ceu totidem *νοητὰ* nullo alio modo, quam per reflexionem, lucis instar ex umbra, veluti solis *φάντασμα* in aqua, (sicuti loqui amat Socr. Πολιτ. 2.) et *ὡς ἐν κατόπτρῳ* cognosci: *ὅταν γὰρ τὸ κατόπτρον λάβοντες*, ait Julianus Orat. 5. *περιφέρωμεν, ἐκ πάντων τῶν ὄντων ῥᾳδίως ἀπομαξάμενοι, δεικνύμεν ἑκάστου τύπους.* Olympiodorus in Phædon. Ms. Ἐθέλει γὰρ ἡ ψυχὴ εἰδέναι τὰς ἰδέας, ταύτας δὲ ἀδύνατον ἐπίστασθαι ἐνεργοῦντα (leg. *ἐνεργοῦσαν*) *μετὰ τοῦ σώματος*, id est, animam ideas solummodo ex reflexione cognoscere, dum cum corpore unita cooperatur: unde Clemens Alexandrinus scribit animam *ἐκβαίνειν πάσης γενέσεως, ἵνα καθ' ἑαυτὴν ᾖ, καὶ ὁμιλήσῃ τοῖς εἴδεσιν.* Claudam hanc commentationem mystica, quam Theurgi quæstionis hujus dant, ex-

εἶναι τὰ εἴδη, τῷ ταῦτα λέγοντι οὐκ ἂν ἔχοι τις ἐνδείξασθαι ὅτι ψεύδεται, εἰ μὴ πολλῶν μὲν[g] τύχοι[h] ἔμπειρος ὢν ὁ ἀμφισβητῶν[i] καὶ μὴ ἀφυής, ἐθέλοι[j] δὲ πάνυ πολλὰ καὶ πόρρωθεν πραγματευομένου τοῦ ἐνδεικνυμένου ἕπεσθαι· ἀλλ' ἀπίθανος[k] ἂν[l] εἴη ὁ ἄγνωστα ἀναγκάζων[m] αὐτὰ εἶναι. [§. 15.] Πῇ δή, ὦ Παρμενίδη; φάναι τὸν Σω-
1. ii. 17. κράτην.[n] Ὅτι, ὦ Σώκρατες, οἶμαι ἂν καὶ σὲ καὶ ἄλλον ὅς τις αὐτήν τινα καθ' αὑτὴν αὐτοῦ[o] ἑκάστου οὐσίαν τίθεται εἶναι, ὁμολογῆσαι ἂν πρῶτον μὲν μηδεμίαν αὐτῶν εἶναι ἐν ἡμῖν. Πῶς γὰρ ἂν αὐτὴ καθ' αὑτὴν ἔτι εἴη; φάναι τὸν Σωκράτην. Καλῶς λέγεις, εἰπεῖν. οὐκοῦν καὶ ὅσαι τῶν ἰδεῶν πρὸς ἀλλήλας[p] εἰσὶν αἵ[q] εἰσιν, αὐταὶ[r] πρὸς αὑτὰς τὴν οὐσίαν ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν εἴτε ὁμοιώ-

[f] δεῖν om ΣΥ.—[g] μὲν om ΑΔΠD.—[h] τύχῃ ΛDI, ἐντύχοι Υ.—[i] ὁ ἀμφισβητῶν om D.—[j] ἐθέλει Λ.—[k] ἀλλὰ πιθανὸς corr ΞΣ et mg F, ἄλλως δ' ἀπίθανος R et corr D.—[l] ἂν om ΑΔΠDR.—[m] ἀναγκάζων αὐτὰ ΑΔΠDR : αὐτὰ ἀναγκάζων *ς.—[n] σωκράτην ΛΣΥCFIR, qui sic et v. 11 præter C : σωκράτη *ς.—[o] αὐτοῦ om Α.—[p] ἀλ-

positione, quam multis Iamblichus, paucis vero Proclus tradit ad Parmenid. Ms. fol. 182. Εἰ θεολογικώτερον ἐθέλεις λέγειν, ὅτι ὁ μέχρι τῶν νοερῶν εἰδῶν ἀναβαίνων δείκνυσιν, ὅτι τὰ τούτων ἐπέκεινα ὄντα καὶ ἐξῃρημένα, οἷά ἐστι τὰ νοητά τε καὶ νοερὰ κρείττω τῆς ἡμετέρας ἔστι γνώσεως· καθαρθείσας γοῦν τὰς ψυχὰς τελέως, καὶ συναφθείσας, καὶ ἑπομένας τοῖς δώδεκα ἡγεμόσι, ἐπὶ τὴν ἐκείνων ἀνάγει θεωρίαν, ἴσως οὐκ ἂν ἁμάρτοις τῆς ἐνθεαστικῆς τοῦ Πλάτωνος. Thoms.

μηδὲ προσήκειν αὐτὰ γιγνώσκεσθαι] *Ne consentaneum quidem esse, ea cognosci.* Heind.

εἰ μὴ πολλῶν μὲν τύχοι ἔμπειρος ὢν ὁ ἀμφισβητῶν καὶ μὴ ἀφυὴς] In Cod. Ms. Procli scriptum inveni, εἰ μὴ πολλῶν ἂν τύχοι ἄπειρος ὢν ὁ ἀμφισβητῶν καὶ μὴ εὐφυής. Quid si tertium eligerem, et legendum contendcrem, εἰ μὴ πολλῶν μὲν τύχοι ἄπειρος ὢν ὁ ἀμφισβητῶν, καὶ μὴ ἀφυής? Id sane hoc [sic] suadere et urgere videtur ipse contextus. Qui enim dubitaret diu, rerum ignarus et excors? Quomodo urgeret adversarium objectionibus et ureret? et quid tandem opus multis et longe petitis argumentis, telis et armis ad expugnandum inermem : quem vel ipse adspectus armorum perterrefaceret, qui vel uno audito argumento presso ore obmutesceret? Thoms.

εἰ μὴ πολλῶν μὲν τύχοι ἔμπ.—ὁ ἀμφισβητῶν] *Is qui contendit, ne cognosci quidem hæc posse.* Heind.

τοῦ ἐνδεικνυμένου] Sc. ὅτι ψεύδεται ὁ ταῦτα λέγων. Manifesto enim hoc ἐνδεικνυμένου spectat ad præcedens ἐνδείξασθαι. Heind.

ἀπίθανος] Schol. ἀντὶ τοῦ δύσκολος καὶ μὴ ῥᾳδίως πειθόμενος. Eundem mox Plato nominat δυσανάπειστον §. 18. ubi Parmenides hæc respiciens : ὥστε ἀπορεῖν τε τὸν ἀκούοντα καὶ ἀμφισβητεῖν, ὡς οὔτε ἔστι ταῦτα, εἴτε ὅτι μάλιστα εἴη, πολλὴ ἀνάγκη αὐτὰ εἶναι τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἄγνωστα, καὶ ταῦτα λέγοντα δοκεῖν τέ τι λέγειν, καὶ, ὃ ἄρτι ἐλέγομεν, θαυμαστῶς ὡς δυσανάπειστον εἶναι. Eademque vi adhibetur πιθανὸς, ductum ἀπὸ τοῦ πεποιθέναι, Xenoph. Cyrop. ii. 47. Α. πιθανοὶ δ' οὕτως εἰσί τινες, ὥστε, πρὶν εἰδέναι τὸ προσταττόμενον, πείθονται, quod Suidas inde expl. εὐπειθεῖς. Cf. ejusd. Œcon. p. 855. C. et D. et Hipparch. p. 966. B. De v. ἀναγκάζειν, quid h. l. valeat, dixi ad Cratyl. §. 104. Heind.

§. 15. αὐτοῦ ἑκάστου οὐσίαν] I. e. ἑκάστου εἴδους οὐσ.—αὐταὶ πρὸς αὑτὰς τὴν οὐσ. Scripserim αὖται pro αὐταί. Heind.

ματα εἴτε ὅπῃ δή τις αὐτὰ τίθεται, ὧν ἡμεῖς μετέχοντες[s] εἶναι ἕκαστα ἐπονομαζόμεθα. τὰ δὲ παρ' ἡμῖν ταῦτα, ὁμώνυμα ὄντα ἐκείνοις, αὐτὰ αὖ πρὸς αὑτά ἐστιν[t] ἀλλ' οὐ πρὸς τὰ εἴδη, καὶ ἑαυτῶν ἀλλ' οὐκ ἐκείνων ὅσα αὖ ὀνομάζεται οὕτως.[u] Πῶς λέγεις;[v] φάναι[w] τὸν Σωκράτην.[x] Οἷον, φάναι τὸν Παρμενίδην,[y] εἴ τις ἡμῶν του δεσπότης[z] ἢ δοῦλός ἐστιν, οὐκ αὐτοῦ δεσπότου δή που, ὃ ἔστι δεσπότης, ἐκείνου[a] δοῦλός ἐστιν· οὐδὲ αὐτοῦ δούλου, ὃ[b] ἔστι δοῦλος,[c] δεσπότης ὅ[d] δεσπότης· ἀλλ' ἄνθρωπος ὢν[e] ἀνθρώπου[f] ἀμφότερα ταῦτά ἐστιν. αὐτὴ[g] δὲ δεσποτεία αὐτῆς δουλείας ἐστὶν ὅ ἐστι, καὶ δουλεία ὡσαύτως, αὐτὴ δουλεία αὐτῆς[h] δεσποτείας. ἀλλ' οὐ τὰ ἐν ἡμῖν πρὸς ἐκεῖνα τὴν δύναμιν ἔχει οὐδὲ ἐκεῖνα πρὸς ἡμᾶς, ἀλλ', ὃ λέγω, αὐτὰ III. 134.
αὑτῶν καὶ πρὸς αὐτὰ ἐκεῖνά τέ ἐστι, καὶ τὰ παρ' ἡμῖν I. ii. 18.
ὡσαύτως πρὸς ἑαυτά. ἢ οὐ μανθάνεις ὃ λέγω; Πάνυ γ', εἰπεῖν τὸν Σωκράτη,[i] μανθάνω. [§. 16.] Οὐκοῦν καὶ ἐπιστήμη, φάναι, αὐτὴ μὲν ὃ ἔστιν ἐπιστήμη, τῆς ὅ ἔστιν ἀλήθεια, αὐτῆς ἂν ἐκείνης εἴη ἐπιστήμη; Πάνυ[j] γε. Ἑκάστη δὲ

[s] λήλους R.—[q] αἱ H.—[r] αὖται ΠDR.—[s] *μετασχόντες* D.—[t] *εἰσίν* Γ.—[u] *οὕτως* DR.—[v] *λέγεις* om pr F.—[w] *φάναι* om I.—[x] *σωκράτη* ΓΞD.—[y] *παρμενείδη* Α.—[z] *δεσ-*
ου
πότης E, om pr Γ.—[a] ἢ ΠDR et mg F.—[b] ὃ om ΑΔ et pr Π.—[c] *δοῦλος ἢ δεσπότης* R et rc D.—[d] καὶ I.—[e] μὲν ὢν Γ.—[f] *ἀνθρώπου* om ΛCDHI.—[g] *αὐτὴ* ΑΓΞΠΣDFR: αὖτη *5.—[h] *ὡσαύτως ἀεὶ δουλεία αὐτὴ αὐτῆς* Γ.—[i] *σωκράτην* ΣΥBCEFHIR.—[j] *πά-*

ὧν ἡμεῖς μετέχοντες εἶναι ἕκαστα ἐπονομαζόμεθα] *Quorum dum nos partem habemus, singulis appellamur nominibus*, v. c. magni, parvi, similes etc. Trahendum hoc *εἶναι* ad *ἐπονομαζόμεθα*, de quo vid. not. nostr. ad Theæt. §. 15.—*τὰ δὲ παρ' ἡμῖν ταῦτα ὁμώνυμα ὄντ. ταῦτα*, *hæc*, quæ oculis mentibusque nostris obversantur. *ἐκείνοις*. Imo *ἐκείναις* sc. *ταῖς ἰδέαις*, ni velis subaudire *τοῖς εἴδεσι*. HEIND.

ἐστιν] Temere aliquis inserendum conjectabat *ἃ ἐστιν*, quum *ἐστιν* h. l. idem sit q. *τὴν οὐσίαν ἔχει*. Cratyl. §. 8. *δῆλον δὴ ὅτι αὐτὰ αὑτῶν οὐσίαν ἔχοντά τινα βέβαιόν ἐστι τὰ πράγματα οὐ πρὸς ἡμας ὄντα, οὐδὲ ὑφ' ἡμῶν ἑλκόμενα ἄνω καὶ κάτω* etc. HEIND.

ὅσα αὖ ὀνομάζεται οὕτω] Sc. *ὡς τὰ παρ' ἡμῖν ὄντα*. Ita, quæ apud nos sunt *magna, parva, similia*, ea ad se ipsa referuntur, non ad *ἰδέας* illas, quæ iisdem nominibus insigniuntur, *αὐτὸ τὸ μέγεθος, αὐτὴν τὴν σμικρότητα, αὐτὴν τὴν ὁμοιότητα* etc. HEIND.

ὃ ἔστι δεσπότης et *ὃ ἔστι δοῦλος*] Epexegesin referunt præcedentium *αὐτοῦ δεσπότου* et *αὐτοῦ δούλου*, in quibus commode abessent hæc *δεσπότου* et *δούλου*. Phædon. p. 74. b. *ἢ καὶ ἐπιστάμεθα αὐτὸ ὃ ἔστιν ἴσον*; Conf. ad §. 6.

αὐτὴ δὲ δεσποτεία] Male vulgo *αὕτη*.—*καὶ δουλεία ὡσαύτως* etc. Verba sic construenda: *καὶ ὡσαύτως αὐτὴ δουλεία* (*ἐστὶ*) *δουλεία αὐτῆς δεσποτείας*. Nam respondet hoc *δουλεία* præcedentibus *ὅ ἐστι*.—*αὐτὰ αὑτῶν καὶ πρὸς αὐτὰ* i. e. *ἀλλήλων καὶ πρὸς ἄλληλα*. Conf. Abresch. ad Xenoph. Ephes. ed. Locell. p. 161. HEIND.

αὖ τῶν ἐπιστημῶν ἡ ἔστιν, ἑκάστου τῶν ὄντων, ὃ[k] ἔστιν, εἴη ἂν ἐπιστήμη. ἢ οὔ;[l] Ναί. Ἡ δὲ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη οὐ τῆς παρ' ἡμῖν ἂν[m] ἀληθείας εἴη; καὶ αὖ ἑκάστη ἡ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων ἑκάστου ἂν ἐπιστήμη συμβαίνοι εἶναι; Ἀνάγκη. Ἀλλὰ μὴν αὐτά γε[n] τὰ εἴδη, ὡς ὁμολογεῖς, οὔτε ἔχομεν οὔτε παρ' ἡμῖν οἷόν τε[o] εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν. Γιγνώσκεται δέ γέ[p] που ὑπ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τοῦ τῆς[q] ἐπιστήμης αὐτὰ τὰ γένη ἃ ἔστιν ἕκαστα; Ναί. Ὅ γε ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν. Οὐ γάρ. Οὐκ ἄρα ὑπό γε ἡμῶν γιγνώσκεται τῶν εἰδῶν οὐδέν, ἐπειδὴ αὐτῆς ἐπιστήμης οὐ μετέχομεν. Οὐκ[r] ἔοικεν. Ἄγνωστον ἄρα ἡμῖν καὶ[s] αὐτὸ τὸ καλὸν ὃ ἔστι καὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ πάντα ἃ δὴ ὡς ἰδέας αὐτὰς οὔσας ὑπολαμβάνομεν.

νυ...ἂν ἐπιστήμη om I.—[k] οὗ corr Σ.—[l] οὐ...4 ἡμῖν ἐπιστήμη om Π.—[m] ἂν om D.—[n] τε ΛΙ.—[o] οἴονται ΛΙ.—[p] γε om I.—[q] τῆς om pr Γ.—[r] οὐκ om ΣΥ.—[s] ἡμῖν καὶ ΔΞ et

§. 16. ἑκάστη δὲ αὖ τῶν ἐπιστήμων ἡ ἔστιν] Ficinus: *Quælibet rursus scientiarum, quæ est quod est, alicujus existentium est scientia*, ex qua versione Stephanus eum legisse conjecit ἡ ἐστιν ὃ ἐστιν, τινὸς τῶν ὄντων ἂν εἴη ἡ ἐπιστ. Sed parum hoc ἡ ἔστιν intellexit Ficinus, quod idem est q. d. ὄντως οὖσα, ut statim post ὃ ἔστιν idem valet quod τοῦ ὄντως ὄντος; illud autem ἑκάστου confirmant sequentia, quæ his opponuntur, καὶ αὖ ἑκάστη ἡ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων ἑκάστου ἂν ἐπιστήμη συμβαίνοι εἶναι. In quibus notandum additum hoc εἶναι, de quo v. not. ad Gorg. §. 77. Phædon. p. 67. c. Κάθαρσις δὲ εἶναι ἆρα οὐ τοῦτο ξυμβαίνει—τὸ χωρίζειν—ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχήν; Heind.

ἑκάστη παρ' ἡμῖν] Videri posset scribendum ἑκάστην et ἐπιστήμην utrobique: sed observavi et in alio hujus scriptoris loco talem verbi *συμβαίνοι* usum cum infinitivo habente nominativum. Steph.

ἑκάστη δὲ αὖ τῶν ἐπιστημῶν, ἥ ἐστιν ἑκάστου τῶν ὄντων, ὃ ἐστιν] Scientiæ objectum est id quod revera est, τὸ ὄντως ὄν, qua ab opinione differt Plato Πολιτ. 5. ἡ γνῶσις, inquit Damascius περὶ Ἀρχῶν, τῶν γινωσκομένων ἐστι, ὡς ὄντων, ἢ ὑπαρχόντων, ἢ τοῦ ἑνὸς μετεχόντων, τὸ δὲ δόξασμα οὐκ ὄντων, ὡς ὄντων, quæ vero definitio opinionis, falsæ potius competit quam veræ opinioni, ita enim veram opinionem describit, sed distinguit a scientia, Proclus in Timæum: ἡ ὀρθὴ δόξα διαφέρει τῆς ἐπιστήμης, ἡ τὸ ὅτι γιγνώσκει μόνον, ἐκείνης δὲ τὴν αἰτίαν θεωρεῖν δυναμένης. Binam rerum cognitionem acquirendi rationem tribuebant animæ Platonici cum Eleaticis, διὰ ὀργάνου et διὰ λόγου, quam Pythagoræi τῆς ψυχῆς τὴν αὐτοῦ δύναμιν, et τὴν τοῦ θατέρου vocabant, apud Themistium in Lib. i. de Anima. Thoms.

οὐκ ἄρα ὑπό γε ἡμῶν γιγνώσκεται τῶν εἰδῶν οὐδέν, ἐπειδὴ κ. τ. λ.] Si non alterutra cognoscendi via cognoscuntur ideæ, quin imo si necdum idea, quæ nostram gigneret scientiam, nobis inest, quomodo tum cognoscamus ideas? Olympiodorus in Phædon. tertium cognoscendi modum animæ tribuit: τρεῖς γὰρ εἰσὶ ἐνεργείαι τῆς ψυχῆς, ἡ μὲν πρὸς τὰ δεύτερα ἐπιστρέφει τὰ αἰσθητά, ἡ πρὸς ἑαυτὴν δι' ἑαυτῆς πάντα τὰ ὄντα ὁρῶσα, διότι πάμμορφον ἄγαλμα ἔστι, πάντων τῶν ὄντων ἔχουσα λόγους, (videsis quæ Plutarchus de Crantoris scholæ sententia annotet, Lib. de Procreat. Animæ ex Timæo) ἡ πρὸς τὸ νοητὸν ἀνατείνεται τὰς ἰδέας ὁρῶσα. Primam vocant τὴν πολιτικὴν, secundam καθαρτικὴν, tertiam, qua paradigmata contemplatur, θεωρητικήν. Thoms.

ἃ δὴ ὡς ἰδέας αὐτὰς οὔσας ὑπολ.] I. e. ἃ δὴ ὡς ὄντα ἰδέας αὐτὰς ὑπολαμβ. De legg. v. p. 735. e. Τοὺς γὰρ μέγιστα ἐξημαρτηκότας, ἀνιάτους δὲ ὄντας, μεγίστην δὲ οὖσαν βλάβην πόλεως, ἀπαλλάτ-

Κινδυνεύει. Ὅρα δὴ ἔτι τούτου δεινότερον τόδε. [§. 17.] Τὸ ποῖον; Φαίης ἄν, ἢ οὔ;[t] εἴ[u] περ ἔστιν αὐτό τι[v] γένος ἐπιστήμης, πολὺ αὐτὸ ἀκριβέστερον εἶναι ἢ τὴν παρ' ἡμῖν ἐπιστήμην; καὶ κάλλος καὶ τἆλλα πάντα[w] οὕτως; Ναί. I. ii. 19. Οὐκοῦν εἴ πέρ τι ἄλλο αὐτῆς ἐπιστήμης μετέχει, οὐκ ἄν τινα μᾶλλον ἢ θεὸν φαίης ἔχειν τὴν ἀκριβεστάτην ἐπιστήμην; Ἀνάγκη. Ἆρ' οὖν οἷός τε αὖ[x] ἔσται ὁ θεὸς τὰ παρ' ἡμῖν γιγνώσκειν αὐτὴν ἐπιστήμην ἔχων; Τί γὰρ οὔ; Ὅτι, ἔφη ὁ Παρμενίδης, ὡμολόγηται[y] ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, μήτ' ἐκεῖνα τὰ εἴδη πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν τὴν δύναμιν ἔχειν ἣν ἔχει, μήτε τὰ παρ' ἡμῖν πρὸς ἐκεῖνα, ἀλλ' αὐτὰ[z] πρὸς αὑτὰ ἑκάτερα. Ὡμολόγηται γάρ. Οὐκοῦν εἰ παρὰ[a] τῷ θεῷ αὕτη[b] ἐστὶν ἡ ἀκριβεστάτη δεσποτεία καὶ αὕτη ἡ ἀκριβεστάτη ἐπιστήμη, οὔτ'[c] ἂν ἡ δεσποτεία ἡ[d] ἐκείνων ἡμῶν ποτὲ ἂν[e] δεσπόσειεν, οὔτ' ἂν ἡ[f] ἐπιστήμη ἡμᾶς γνοίη οὐδέ τι ἄλλο τῶν παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ ὁμοίως ἡμεῖς τ'[g] ἐκείνων οὐκ ἄρχομεν τῇ παρ' ἡμῖν ἀρχῇ οὐδὲ γιγνώσκομεν τοῦ θείου οὐδὲν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιστήμῃ, [§. 18.] ἐκεῖνοί τε αὖ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον οὔτε δεσπόται ἡμῶν εἰσὶν οὔτε γιγ-

pr Π: ἡμῖν ἐστὶ καὶ *s.—[t] ἢ οὔ ΑΔΠDR: που *s.—[u] εἴ om pr Π.—[v] τὸ I.—[w] τἆλλα πάντα ΑΓΔΠDR, πάντα ἄλλα ΣΥ et pr Ξ: πάντα τὰ ἄλλα *s.—[x] ἂν R.—[y] ὡμολογηταῖον I.—[z] ἀλλὰ τὰ ΣΥΕ.—[a] εἰπὲ R.—[b] αὐτή corr Γ et hoc v. et inf.—[c] οὔτ' ...δεσπόσειεν in mg Π.—[d] ἡ om ΠDR et pr Ξ.—[e] ἂν om DR.—[f] ἡ om ΑΒCΕΗΙ et

τειν εἴωθε. αὐτὰς autem non video cur opus sit mutare in αὐτῶν, quod ne habet quidem quo commode referatur. Heind.

§. 17. δεινότερον] Schol. Τὸ δεινότερον οὐχ ὡς ἰσχυρότερον ἄπορον, ὡς εἰώθασι δεινοὺς λέγειν τοὺς κρατοῦντας τῇ δυνάμει τῶν λόγων, ἀλλ' ὡς μείζονος δείματος καὶ εὐλαβείας τοῖς νοῦν ἔχουσιν ἄξιον. Heind.

ἀκριβέστερον] *Perfectius et magis consummatum.* Heind.

οὐκοῦν εἴπερ τι ἄλλο αὐτ.] Cf. not. ad Gorg. §. 18. Heind.

οὐκοῦν εἰ παρὰ τῷ θεῷ αὐτή ἐστιν] Ficinus: *suprema ipsa dominatio, atque ipsa suprema scientia*, unde bis h. l. rescripsi αὐτὴ pro αὕτη, quod non vereor ne quis præferat.—ἡ δεσποτεία ἡ ἐκείνων, i. e. τῶν θεῶν. Heind.

ἐκεῖνοί τε αὖ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον οὔτε δεσπόται ἡμῶν εἰσὶν, οὔτε γιγνώσκουσι τὰ ἀνθρώπινα πράγματα] In secunda dubitatione hic versatur Parmenides, nimirum τὰ νοητὰ esse ἀνόητα, quæ hoc fere sophismate tota constat. Si dii sua natura sunt domini et scientes, nulla relatione habita ad nos; neque imperium habent in nos, aut nostra norunt: Atqui—; Ergo—. Faciunt huc Damascii verba περὶ Ἀρχῶν Ms. fol. 90. Καὶ, εἰ οἷόντε φάναι, πρὸ τοῦ ποιῆσαι τὸ παραγόμενον, καὶ τὸ αἰτιατὸν [sic], καὶ τὸ ὀρεκτικὸν, καὶ τὸ γνωστικὸν, τὸ αἴτιον ἑαυτὸ προποιεῖ γνωστόντε καὶ ὀρεκτὸν, καὶ αἴτιον καὶ παράγον. Bene vero monuit Proclus, Parmenidem τῇ στερήσει, τὴν ὑπεροχὴν τῆς δεσποτείας καὶ γνώσεως diis tribuere, quod solemne est ipsi et veteribus theologis omnibus; nam negationibus et privationibus potius, quam assertionibus seu affirmationibus de divinis loqui amabant, qua de re alibi pluribus agimus. Thoms.

νώσκουσι τὰ ἀνθρώπεια[h] πράγματα θεοὶ ὄντες. Ἀλλὰ μὴ λίαν, ἔφη, ἦ[i] θαυμαστὸς ὁ λόγος, εἴ τις τὸν θεὸν ἀποστερήσειε[j] τοῦ εἰδέναι. Ταῦτα μέντοι, ὦ Σώκρατες, ἔφη
III. 135. ὁ Παρμενίδης, καὶ ἔτι ἄλλα πρὸς τούτοις πάνυ πολλὰ
I. ii. 20. ἀναγκαῖον[k] ἔχειν τὰ εἴδη, εἰ[l] εἰσὶν αὗται αἱ ἰδέαι τῶν ὄντων καὶ ὁριεῖταί τις αὐτό τι ἕκαστον εἶδος, ὥστε ἀπορεῖν τε τὸν ἀκούοντα καὶ ἀμφισβητεῖν ὡς οὔτε ἔστι ταῦτα, εἴτε ὅτι[m] μάλιστα εἴη, πολλὴ ἀνάγκη αὐτὰ εἶναι τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἄγνωστα·[n] καὶ ταῦτα λέγοντα δοκεῖν τέ τι λέγειν καί, ἃ ἄρτι ἐλέγομεν, θαυμαστῶς ὡς[o] δυσανάπειστον[p] εἶναι· καὶ ἀνδρὸς πάνυ μὲν[q] εὐφυοῦς τοῦ δυνησομένου μαθεῖν ὡς ἔστι γένος τι ἑκάστου καὶ οὐσία αὐτὴ καθ' αὑτήν, ἔτι δὲ θαυμαστοτέρου τοῦ εὑρήσοντος καὶ ἄλλον δυνησομένου[r] διδάξαι ταῦτα πάντα[s] ἱκανῶς διευκρινησάμενον. Συγχωρῶ σοι, ἔφη, ὦ Παρμενίδη, ὁ Σωκράτης· πάνυ γάρ μοι κατὰ νοῦν λέγεις. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπεν ὁ Παρμενίδης, εἴ γέ τις[t] δή, ὦ Σώκρατες, αὖ μὴ ἐάσει[u] εἴδη τῶν ὄντων εἶναι, εἰς πάντα τὰ νῦν δὴ[v] καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀποβλέψας, μηδέ τι[w] ὁριεῖται εἶδος ἑνὸς[x] ἑκάστου, οὐδὲ ὅποι[y] τρέψει

pr ΓF.—[g] τ' add ΑΓΔΛΞΠΣΥBCDHIR et pr F.—[h] ἀνθρώπεια ΑΔΛΞΠΣΥBCDEFH IR : ἀνθρώπινα *s.—[i] ᾗ add Heindorfius.—[j] ἀποστερήσει s.—[k] ἀναγκαῖα ἔχει ΠD, ἀναγκαῖα ἔχειν R.—[l] εἰ om I.—[m] εἰ D.—[n] ἄγνωστον R.—[o] ὡς Α.—[p] δυσανα-
ι
πειστον CEF, δυσανάπιστον ΞΥΙ.—[q] μὲν οὖν Π.—[r] δυνησόμενον ΥBCEHI et pr Γ.—[s] ταῦτα πάντα ΑΔΠDR : πάντα ταῦτα *s.—[t] γέ τις δὴ ΑΔΞΠΣΥBDR : δή γέ τις *s.—[u] ἐάσῃ ΑΓBCDFR et rc Ξ.—[v] νῦν δὴ ΑΓΔΛΞΠSCDHIR : δὴ νῦν *s.—[w] μηδέ

§. 18. ἀλλὰ μὴ λίαν, ἔφη, θαυμαστὸς ὁ λόγος] In his vocula μὴ interrogative accipi debet, quanquam de Platonis more hic aliquis exspectabat potius Ἀλλ' ἄρα μὴ λίαν—θαυμαστός ἐστιν ὁ λόγ., ut Euthyd. §. 46. Ἀλλ' ἄρα μὴ ὁ Κτήσιππος ἦν ὁ ταῦτ' εἰπών; Apolog. p. 25. A. Ἀλλ' ἄρα, ὦ Μέλιτε, μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιασταὶ διαφθείρουσι τοὺς νεωτέρους; ἢ καὶ κεῖνοι βελτίους ποιοῦσιν ἅπαντες; Nihil dubito, quin Plato scripserit, ἀλλὰ μὴ λιὰν, ἔφη, ᾗ θαυμαστὸς ὁ λόγ. §. 12. Ἀλλὰ μὴ τῶν εἰδῶν ἕκαστον τούτων ᾖ νόημα. §. 21. μὴ γὰρ οὐ φαῦλον ᾖ ὃ λέγει. Phædon. p. 69. ὦ μακάριε Σιμμία, μὴ οὐχ αὕτη ᾖ ἡ ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν, atque ita centenis aliis locis. Heind.

ἕκαστον] An ἑκάστου, ut deinde ὡς ἔστι γένος τι ἑκάστου atque paullo post μηδὲ ὁριεῖται εἶδος ἑνὸς ἑκάστου? Heind.

καὶ ἀνδρὸς πάνυ μὲν εὐφυοῦς] Ficinus: *et viri admodum ingeniosi esse, percipere posse* etc. Bene, si legeremus καὶ ἀνδ. πάνυ μ. εὐφ. εἶναι τὸ δύνασθαι μαθ. ac deinde τὸ εὑρεῖν καὶ ἄλλον δύνασθαι κ. τ. λ. Nunc nihil adest unde genitivi hi pendeant, neque structuræ ratio constat, nisi post εὐφυοῦς excidisse putemus δεῖν. Ut Charmid. §. 36. Μεγάλου δή τινος, ὦ φίλε, ἀνδρὸς δεῖ, ὅστις τοῦτο κατὰ πάντων ἱκανῶς διαιρήσεται, de rep. vii. p. 524. E. εἰ δ' ἀεί τι αὐτῷ ἅμα ὁρᾶται ἐναντίωμα, τοῦ ἐπικρινοῦντος δὴ δέοι ἂν ἤδη. Heind.

τὴν διάνοιαν ἕξει, μὴ ἐῶν ἰδέαν[z] τῶν ὄντων ἑκάστου τὴν αὐτὴν ἀεὶ εἶναι, καὶ οὕτω τὴν τοῦ διαλέγεσθαι δύναμιν παντάπασι διαφθερεῖ. τοῦ τοιούτου μὲν οὖν μοι δοκεῖς καὶ μᾶλλον ἠσθῆσθαι. Ἀληθῆ λέγεις, φάναι.[a]

§. 19. Τί οὖν ποιήσεις φιλοσοφίας πέρι; ποῖ[b] τρέψει[c] ἀγνοουμένων τούτων; Οὐ πάνυ μοι[d] δοκῶ καθορᾶν[e] ἔν γε τ. ii. 21.
τῷ παρόντι. Πρὼ γάρ, εἰπεῖν, πρὶν[f] γυμνασθῆναι,[g] ὦ Σώκρατες, ὁρίζεσθαι ἐπιχειρεῖς[h] καλόν τε[i] τί καὶ δίκαιον καὶ ἀγαθὸν καὶ ἓν ἕκαστον τῶν εἰδῶν· ἐνενόησα γὰρ καὶ πρώην σου ἀκούων διαλεγομένου ἐνθάδε Ἀριστοτέλει τῷδε. καλὴ μὲν οὖν καὶ θεία, εὖ ἴσθι, ἡ ὁρμὴ ἣν ὁρμᾷς ἐπὶ τοὺς λόγους· ἕλκυσον δὲ σαυτὸν καὶ γύμνασαι[j] μᾶλλον διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου[k] εἶναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας,[l] ἕως ἔτι νέος εἶ· εἰ δὲ μή, σὲ διαφεύξεται ἡ ἀλήθεια. Τίς οὖν ὁ τρόπος, φάναι, ὦ Παρμενίδη, τῆς

τι ΑΓΔΠΣF, μηδ' ὅτι ΑΒΕΗΙ et pr Γ: μηδὲ *s.—[x] ἓν F.—[y] ὅπη ΞΣΥDR.—[z] ἰδιαν Η.—[a] φάναι ὦ σώκρατες I.—[b] ποῖ ΑΗΙ: τῇ *s.—[c] τρέψει I.—[d] μοι om ΣΥΕF.—[e] καθορῶν ΣΥ.—[f] πρώην DR cum pr Γ et rc Π et γρ ΑΒ.—[g] γυμνασθαι pr Σ.—[h] ἐπεχείρεις DR.—[i] γε C.—[j] γύμναται ΑΔΠDR: γύμνασον *s.—[k] ἄχρηστον I.—

§. 19. *τί οὖν ποιήσεις φιλοσοφίας πέρι;*] Causis et principiis ignotis, quæ tum erit rerum cognitio, quæ scientia, quæ sapientia? Ἡ γὰρ ἐπιστήμη γνῶσις ἐστὶ τῷ τῆς αἰτίας λογισμῷ δεθεῖσα, Socrates in Menone. Non multus ero in recensendis Platonicorum argumentis pro necessaria existentia idearum: sufficiat Julianus Imperator, Orat. v. de ideis hunc in modum disserens. Τοῦ χάριν γάρ ἐστι τοσαῦτα τὰ γιγνόμενα; πόθεν δὲ ἄρρην καὶ θῆλυ; πόθεν δὲ ἡ κατὰ γένος τῶν ὄντων ἐν ὡρισμένοις εἴδεσι διαφορά; εἰ μή τινες εἶεν προϋπάρχοντες, καὶ προεστῶτες λόγοι, αἰτίαι τε ἐν παραδείγματος λόγῳ προϋφεστῶσαι, πρὸς ἃς εἴπερ ἀμβλυώττομεν, ἔτι καθαιρώμεθα τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς. Thoms.

πῇ τρέψῃ] Dubito an corrigi debeat *ποῖ*, ut paullo ante *ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν*. Euthyd. §. 41. Ποῖ οὖν—τραποίμεθ' ἂν ἔτι; Hipp. Maj. §. 40. init. Καὶ ἐγὼ μέν γε οὐκέτι ἔχω, ὅποι τράπωμαι, ἀλλ' ἀπορῶ. Lucian. Gall. §. 21. οἳ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι. Xenoph. Mem. S. ii. 1. 21. εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε τὴν διὰ κακίαν. Sed tamen Lysid. §. 24. Ἀλλὰ ταύτῃ μὲν μηκέτι ἴωμεν—, ᾗ δὲ ἐτράπημεν, δοκεῖ μοι χρῆναι ἰέναι. Phædon. p. 82. D. αὐτοὶ δὲ ἡγούμενοι οὐ δεῖν ἐναντία τῇ φιλοσοφίᾳ πράττειν—ταύτῃ τρέπονται, ἐκείνῃ ἑπόμενοι ᾗ ἐκείνη ὑφηγεῖται. Heind.

πρὼ γὰρ, εἰπεῖν] Sic pro *πρωΐ* scripsi Brunckii monitu ad Aristoph. Lysistr. v. 612. Vox hæc rariore significatu h. l. sonat *nimis mature*. V. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 226. Sophocl. Trachin. v. 630. δέδοικα γὰρ Μὴ πρὼ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ, Πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα. Heind.

πρωΐ] Bas. 2. *πρώην*. Fisch.

καλόν τέ τι καὶ] Vulgo *καλόν τε τί καί*. Sed *καλόν τι* h. l. est i. q. *εἶδος* seu *γένος τι τοῦ καλοῦ*. De pulchri justique et boni definitione in his non est sermo. Heind.

ἕλκυσον δὲ σαυτὸν] ἑλκύειν est *trahendo aliquid et torquendo molle et flexibile facere*. Ac fortasse metaphora h. l. sumpta est ab opere textorio, velut dicitur ἔριον ἕλκειν. Heind.

διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου—ἀδολεσχίας] Conf. nostra ad Plat. Phædr. §. 120. et ad Cratyl. §. 39. Heind.

γυμνασίας; Οὗτος,[m] εἰπεῖν,[n] ὃν περ ἤκουσας Ζήνωνος. πλὴν τοῦτό γέ σου καὶ πρὸς ταῦτον[o] ἠγάσθην, εἰπόντος ὅτι οὐκ εἴας ἐν[p] τοῖς ὁρωμένοις οὐδὲ περὶ ταῦτα τὴν πλάνην ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ περὶ ἐκεῖνα ἃ μάλιστά τις ἂν λόγῳ λάβοι καὶ εἴδη[q] ἂν ἡγήσαιτο εἶναι. Δοκεῖ γάρ μοι, ἔφη, ταύτῃ γε οὐδὲν χαλεπὸν εἶναι καὶ ὅμοια καὶ ἀνόμοια καὶ ἄλλο ὁτιοῦν τὰ ὄντα πάσχοντα ἀποφαίνειν. Καὶ καλῶς γ', ἔφη.[r] χρὴ δὲ καὶ τόδε ἔτι πρὸς τούτῳ ποιεῖν, μὴ μόνον
1. ii. 22. εἰ ἔστιν ἕκαστον ὑποθέμενον[s] σκοπεῖν τὰ συμβαίνοντα ἐκ[t]
III. 136. τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ καὶ εἰ[u] μή ἐστι τὸ αὐτὸ τοῦτο ὑποτίθεσθαι, εἰ βούλει μᾶλλον γυμνασθῆναι. Πῶς λέγεις; φάναι. [§. 20.] Οἷον, ἔφη, εἰ βούλει περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως ἣν Ζήνων ὑπέθετο, εἰ πολλά ἐστι, τί χρὴ συμβαίνειν καὶ αὐτοῖς τοῖς πολλοῖς πρὸς αὑτὰ[v] καὶ πρὸς τὸ ἓν καὶ τῷ ἑνὶ πρός τε[w] αὐτὸ[x] καὶ πρὸς τὰ πολλά· καὶ αὖ εἰ μή ἐστι πολλά, πάλιν σκοπεῖν τί συμβήσεται[y] καὶ τῷ ἑνὶ[z] καὶ τοῖς πολλοῖς καὶ πρὸς αὑτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα· καὶ αὖθις[a] αὖ ἐὰν ὑποθῇ, εἰ ἔστιν ὁμοιότης ἢ εἰ[b] μή ἐστι, τί ἐφ' ἑκατέρας τῆς ὑποθέσεως συμβήσεται καὶ αὐτοῖς τοῖς ὑποτεθεῖσι καὶ τοῖς ἄλλοις καὶ πρὸς αὑτὰ καὶ πρὸς

[l] ἀδολεσχίας ante ὑπὸ ponunt ΛΙ.—[m] οὕτως ΑΔΠ.—[n] εἰπεῖν D : εἶπεν *s.—[o] τοῦτον ΑΓΔΛΞΠΣΥBCEFHIR : τοῦτο *s.—[p] εἴασεν Α.—[q] εἴδη ΑΓΔΛΞΠΣΥBCDHIR, εἶδη ἤδη E : ἤδη E : ἤδη cum s rc F.—[r] ἔφης C.—[s] ὑποθέμενον DR, ἀποτιθέμενον Υ : ὑποτιθέμενον *s.—[t] ἡ I.—[u] καὶ εἰ om I.—[v] ταῦτα ΠD.—[w] γε ΑΔΠDR.—[x] αὐτῷ ΛCI.—[y] συμβησθήσεται H.—[z] ἑνὶ..:αὖ om Σ.—[a] αὐτοῖς ΑΔ et pr Π, ὡσαύτως rc Π.

πρὸς τοῦτον] Sc. *Zenonem*. Vulgo τοῦτο pro τοῦτον, quod tamen Ficinus expresserat vertens, *sed etiam illud tuum adversus hunc dictum miratus sum*. Respicit Parmenides ea, quæ Socrates supra Zenoni dixerat §. 7. et 8. Heind.

ἃ μάλιστά τις—ἡγήσ. εἶναι] Liquet his verbis describi τὰ εἴδη, quæ οὐκέτι γίγνεται, ut ea quæ sensibus percipiuntur, in quibus perpetua quædam γένεσις et κίνησις est, sed quæ ἤδη ἔστι. Frustra hic igitur aliquis ἤδη in εἴδη mutari volebat.—λόγῳ i. e. λογισμῷ §. 8. Heind.

μὴ μόνον εἰ ἔστιν ἕκαστον ὑποτιθέμενον, σκοπεῖν τὰ συμβαίνοντα κ. τ. λ.] Sic de Platone Diogenes Laërt. Ποιούμενος δὴ τὰς ἀποδείξεις πλείστῳ χρῆται τῷ τῆς ἐπαγωγῆς τρόπῳ, οὐ μὲν μονοτρόπως, ἀλλὰ διχῇ. Ἔστι μὲν γὰρ ἐπαγωγὴ, λόγος διὰ τινῶν ἀληθινῶν τὸ ὅμοιον ἑαυτῷ ἀληθὲς οἰκείως ἐπιφέρων. Δύο δὲ τῆς ἐπαγωγῆς εἰσὶ τρόποι, ὅτε κατ' ἐναντίωσιν, καὶ ὁ ἐκ τῆς ἀκολουθίας. Confer Theophrastum et Eudemum, apud Simplicium in Aristotel. Libr. Natural. Auscultat. p. 25. et 26. Sed de figura Epagoge videsis Alcinoum. Thoms.

§. 20. εἰ πολλά ἐστι, τί χρὴ συμβ.] Post hæc, εἰ πολλά ἐστι, apud animum repetendum e præcedentibus σκοπεῖν χρή.—ἐὰν ὑποθῇ. Ficinus: *si supposuerit*. Imo *si supposueris*. Nam ὑποθῇ h. l. est media verbi forma accipiendum. —καὶ περὶ στάσεως. Posterius περὶ elegantius abesset.—καὶ τὰ ἄλλα αὖ sc. δεῖ σκοπεῖν. Heind.

ἄλληλα. καὶ περὶ ἀνομοίου ὁ αὐτὸς λόγος, καὶ περὶ κινήσεως καὶ στάσεως,[c] καὶ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ εἶναι καὶ τοῦ μὴ εἶναι. καὶ ἑνὶ λόγῳ,[d] περὶ ὅτου[e] ἂν ἀεὶ[f] ὑποθῇ ὡς ὄντος καὶ οὐκ[g] ὄντος καὶ ὁτιοῦν ἄλλο πάθος[h] πάσχοντος, δεῖ σκοπεῖν τὰ συμβαίνοντα πρὸς αὐτὸ καὶ πρὸς ἓν[i] ἕκαστον τῶν ἄλλων, ὅ τι ἂν προέλῃ, καὶ πρὸς πλείω καὶ πρὸς ξύμπαντα ὡσαύτως· καὶ τἆλλα[j] αὖ[k] πρὸς[l] αὑτά τε καὶ πρὸς ἄλλο ὅ τι ἂν[m] προαιρῇ[n] ἀεί, ἐάν τε ὡς ὂν ὑποθῇ ὁ ὑπετίθεσο,[o] ἐάν[p] τε[q] ὡς μὴ ὄν, εἰ μέλλεις τελέως γυμνασάμενος κυρίως διόψεσθαι[r] τὸ ἀληθές. Ἀμήχανον,[s] ἔφη, λέγεις, ὦ[t] Παρμενίδη, πραγματείαν, καὶ οὐ σφόδρα μανθάνω. ἀλλά μοι τί οὐ διῆλθες αὐτὸς ὑποθέμενός τι, ἵνα[u] μᾶλλον καταμάθω; Πολὺ ἔργον, φάναι, ὦ Σώκρατες, προστάττεις ὡς τηλικῷδε. Ἀλλὰ σύ, εἰπεῖν τὸν Σωκράτη,[v] Ζήνων, τί οὐ διῆλθες ἡμῖν; Καὶ τὸν Ζήνωνα ἔφη γελάσαντα φάναι, [§. 21.] Αὐτοῦ,[w] ὦ Σώκρατες, δεώμεθα[x] Παρμενίδου· μὴ γὰρ οὐ φαῦλον ᾖ ὃ λέγει. ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅσον ἔργον προστάττεις; εἰ μὲν οὖν πλείους ἦμεν, οὐκ ἂν ἄξιον ἦν δεῖσθαι· ἀπρεπῆ γὰρ τὰ τοιαῦτα πολλῶν ἐναντίον[y] λέγειν ἄλλως τε καὶ τηλικούτῳ·[z] ἀγνοοῦσι γὰρ οἱ[a] πολλοὶ ὅτι ἄνευ ταύτης τῆς διὰ πάντων διεξόδου τε καὶ πλάνης ἀδύνατον ἐντυχόντα τῷ ἀληθεῖ νοῦν σχεῖν.[b] ἐγὼ μὲν οὖν,[c] ὦ Παρμενίδη, Σωκράτει[d] συνδέομαι,[e] ἵνα καὶ αὐτὸς διακούσω[f] διὰ χρόνου. I. ii. 23.

—[b] εἰ post ἢ om Δ.—[c] καὶ στάσεως ΛΙ : καὶ περὶ στάσεως *ς.—[d] λόγου R.—[e] ὁτιοῦν I, ὁτουοῦν Γ et (om ἄν) BCEFH.—[f] ἀεὶ om ΓDIR.—[g] ὡς οὐκ ΑΓΔΠ.—[h] πάθος om ΔΣΥ et pr D.—[i] ἓν add ΑΓΛΞΣΥBCDEFHIR.—[j] τἆλλα ΑR : τὰ ἄλλα *ς.—[k] οὖν ΣΥ.—[l] πρὸς ante ἄλλο om I.—[m] οὖν ΑΔΠDR, οὖν ἂν Γ.—[n] προαιρῇ ἀεί ΑΓΔΠDR : ἀεὶ προαιρῇ *ς.—[o] ὃ ὑπετίθεσθε ΑΔΠ, om DR.—[p] ἄν Α.—[q] τι corr Γ.—[r] διόψεσθε Α.—[s] ἀμήχανον ΔΑΠDIR : ἀμήχανόν γ' *ς.—[t] τῷ I.—[u] τίνα Δ, τῖνα Α.—[v] σωκράτην ΛΣΥBCEFIR et pr H.—[w] αὐτὸν pr Υ.—[x] δεόμεθα ΑΔΠCEFH.—[y] ἐναντίων Σ et pr Υ.—[z] τηλικούτων E.—[a] αὐτὸ οἱ ΠDR.—[b] ἔχειν ΑΔΠDR.—[c] οὖν om ΔΣ.—[d] σωκράτη ΣΥ.—[e] σοῦ δέομαι D.—[f] διακούσω ΑΔΠDR : *ς ἀκού-

ὃ ὑπετίθεσο] Imo ὃ ὑπέθεσο. Heind.

ἀλλά μοι τί οὐ διῆλθες] *Sed quidni tu mihi ipse explicas?* s. *sed ipse tu explica.* Sic statim post τί οὐ διῆλθες ἡμῖν; De loquendi hac forma dixi ad Plat. Charmid. §. 5. Heind.

ὡς τηλικῷδε] Ut Sophist. p. 226. C. Ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ σκέψιν ἐπιτάττεις, ubi ὡς ἐμοὶ est *si quis meam respiciat tarditatem.* Vid. Heusd. Specim. Crit. in Plat. p. 52. Heind.

§. 21. δεώμεθα] Ald. Bas. 1. 2. δεόμεθα. At Ficinus, *ipsum—oremus Parmenidem.* Fisch.

Male Cod. Tub. cum Edd. ante Stephanum impressis δεόμεθα. Heind.

Ταῦτα δὴ εἰπόντος[g] τοῦ Ζήνωνος, ἔφη ὁ Ἀντιφῶν φάναι τὸν Πυθόδωρον, αὐτόν τε δεῖσθαι τοῦ Παρμενίδου καὶ τὸν Ἀριστοτέλη[h] καὶ τοὺς ἄλλους, ἐνδείξασθαι ὃ λέγοι[i] καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖν. Τὸν οὖν Παρμενίδην, Ἀνάγκη, φάναι, πείθεσθαι. καί τοι δοκῶ μοι τὸ τοῦ Ἰβυκείου[j] ἵππου πεπονθέναι, ᾧ[k] ἐκεῖνος ἀθλητῇ ὄντι καὶ πρεσβυτέρῳ, ὑφ'[l] ἅρματι μέλλοντι ἀγωνιεῖσθαι καὶ δι' ἐμπειρίαν τρέμοντι τὸ μέλλον, ἑαυτὸν ἀπεικάζων ἄκων ἔφη καὶ αὐτὸς οὕτω πρεσβύτης ὢν εἰς τὸν ἔρωτα ἀναγκάζεσθαι ἰέναι.[m] κἀγώ μοι δοκῶ μεμνημένος μάλα φοβεῖσθαι πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανεῦσαι[n] τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πλῆθος λόγων. ὅμως δέ

III. 137. I. ii. 24.

σω, quod post χρόνου collocat Γ.—[g] εἰ ὑπόντος C.—[h] ἀριστοτέλη ΑΓΔΛΠDI : ἀριστοτέλην *s.—[i] λέγει F, λέγει ΛΞΣΥDIR.—[j] ἰβυκίου ΛIR.—[k] ᾧ C, ᾧ 1.—[l] ἐφ' R, καὶ ὑφ' C.—[m] ἰέναι Α.—[n] διανύσαι ΑΔΠD et fortasse pr Σ, διανεῦσαι Γ, ἀνύσαι Υ.

μὴ ἄλλως ποιεῖν] Criton. p. 45. A. ἀλλ' ἐμοὶ πείθου καὶ μὴ ἄλλως ποίει. de rep. i. p. 328. D. μὴ οὖν ἄλλως ποίει, ἀλλὰ τοῖσδέ τε τοῖς νεανίαις ξύνισθι καὶ δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα. Lach. p. 181. C. νῦν δ' οὖν ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας—μὴ ἄλλως ποίει, ἀλλὰ σύνισθί τε καὶ γνωρίζε καὶ ἡμᾶς καὶ τουσδε. Ibid. extr. ἄριον ἔωθεν ἀφίκου οἴκαδε καὶ μὴ ἄλλως ποίησῃς. Heind.

τὸ τοῦ Ἰβυκείου ἵππου] Ibyci, Rheginensis Poetæ, a quo simile illud equi mutuatur Parmenides, meminere Cicero Tuscul. Quæst. l. iv. 33. Pausan. Corinth. lib. ii. Suidas, et Erasmus in Adagiis p. 18. Notæ sunt Αἱ Ἰβύκου γέρανοι, quæ Græcis in proverbium abiere teste Suida. Et in Anthologia duo in eum prostant epigrammata p. 278. et 279. Edit. Steph. Thoms.

τὸ τοῦ Ἰβυκείου ἵππου] Schol. Aug. Τὸ τοῦ μελοποιοῦ Ἰβύκου ῥητόν· Ἔρως αὖτέ με κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις τακερὰ βλέμμασι δερκόμενος, κηλήμασι παντοδαποῖς εἰς ἄπειρα δίκτυα καὶ κορίδας [l. Κύπριδος] βάλλει. Ἡ μὰν τρομέω νιν ἐπερχόμενον, ὥστε φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφόρος ποτὶ γήραϊ ἀσκῶν [l. ἀέκων Heind.] σὺν ὄχεσι θοοῖς εἰς ἄμιλλαν ἔβα. Quos versiculos jam ab Ursino editos esse videmus in Fragm. Lyric. p. 115. Fisch.

μεμνημένος] *Recordatus*, quam difficilis olim fuerit hujusmodi disputatio. Heind.

διανεῦσαι] Affertur etiam διανῦσαι pro διανεῦσαι· at Fic. διανεῦσαι et πέλαγος λόγων, non πλῆθος λόγων, legit: ejusque lectionem sequendam censuerim. Steph.

διανεῦσαι] Cornarius in Eclogis reponendum censebat διανῦσαι, quod verbum accommodatius esset nomini πλῆθος· ita tamen, ut διανεῦσαι ferri posse putaret, si πλῆθος mutaretur in πέλαγος, recte. Πέλαγος legit Ficinus. Versio enim ejus Latina habet, *quum cogito, quo pacto jam grandis natu* tam profundum *disserendi* pelagus *transnatare queam*. Et profecto quum διανεῦσαι πλῆθος sit forma loquendi frigida et inepta, sed διανεῦσαι πέλαγος in primis apta et elegans; quum διανεῦσαι legatur in omnibus libris; quum Plato etiam alibi Protag. p. 338. A. To. 1. Steph. dixerit φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων· quum denique satis appareat, πλῆθος nasci potuisse e πέλαγος, non contra: Hesychius certe πέλαγος interpretatur etiam per πλῆθος· certissimum videtur, Platonem scripsisse διανεῦσαι πέλαγος λόγων, non πλῆθος. Conf. Valquenarius ad Eurip. Hipp. 822. et Proluss. in Palæphat. p. 73. Cæterum e supra dictis intelligi potest, quo spectent verba in notis Stephani, qui et ipse sequendam censebat lectionem διανεῦσαι πέλαγος λόγων, *Affertur etiam* διανῦσαι *pro* διανεῦσαι. Fisch.

—δεῖ γὰρ[o] χαρίζεσθαι, ἐπειδὴ καὶ[p] ὁ[q] Ζήνων λέγει,[r] αὐτοί ἐσμεν.[s] πόθεν οὖν δὴ ἀρξόμεθα,[t] καὶ τί πρῶτον ὑποθησόμεθα; [§. 22.] ἢ βούλεσθε, ἐπειδή περ δοκεῖ πραγματειώδη[u] παιδιὰν παίζειν, ἀπ' ἐμαυτοῦ[v] ἄρξωμαι[w] καὶ τῆς ἐμαυτοῦ[x] ὑποθέσεως, περὶ τοῦ ἑνὸς αὐτοῦ ὑποθέμενος, εἴτε ἔν ἐστιν εἴτε μὴ ἕν,[y] τί χρὴ συμβαίνειν; Πάνυ μὲν οὖν, φάναι τὸν Ζήνωνα. Τίς οὖν, εἰπεῖν, μοὶ[z] ἀποκρινεῖται;

—[o] γὰρ om ΞΥΡ.—[p] καὶ om R.—[q] libri δ.—[r] λέγοι H.—[s] αὐτοί ἐσμεν ΑΔΠDR, αὐτοὶ γάρ ἐσμεν ceteri: οἱ αὐτοὶ γάρ ἐσμεν s. ὅσον οἷοί τ' ἐσμέν γρ FR.—[t] δεῖ ἀρξόμεθα ΣΥ, δὴ ἀρξώμεθα ΑΓΔΠ, διαρξόμεθα Λ, διαρξώμεθα I.—[u] πραγματιώδη Α.—[v] ἐμαυτοῦ ΑΓΔΛΞΠDR: ἐμοῦ *s.—[w] ἄρξομαι ΞΣΥCDEFHI.—[x] ἑαυτοῦ H.—[y] ἕν post μὴ om H.—[z] μοι om Υ et pr ΞΣ, post εἰπεῖν ponunt ΛΙ.—[a] πολυπραγμονοῖ

διανεῦσαι πλῆθος λόγων] Huic scripturam Cod. Tub. διανῦσαι nemo præferet, qui Ruhnkenii notam legerit ad Tim. Lex. p. 79. Pro πλῆθος autem quod Stephanus e Ficino reponi voluit, πέλαγος, etsi calculo suo comprobarunt viri sagacissimi, Ruhnkenius l. l. itemque Valckenar. ad Eurip. Hippol. p. 253. et nuperrime Heusdius Specim. Crit. p. 31. mihi tamen vulgatæ movendæ nulla apparet necessitas. Nempe Platonici illius loci in Protag. p. 338. A. ubi hæc leguntur, πάντα κάλων ἐκτείναντα, οὐρίᾳ ἐφέντα, φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων ἀποκύψαντα γῆν, longe alia atque hujus est ratio, quum justa ibi et plena quadam allegoria usus sit Plato, hic satis fuerit, figuram verbo significasse. Atque ut in Phædro dixit §. 104. ἀπὸ τελευτῆς ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν τὸν λόγον, non τὸ πέλαγος τοῦ λόγου, quidni hic quoque scripsisse eum putemus διανεῦσαι τοσοῦτον πλῆθος λόγων? Nam posteriorum quidem scriptorum, qui locum hunc imitati sunt (v. Ruhnken. ad Tim. l. c.) neo quidem judicio parum valere hic debet ad constituendam Platonis scripturam auctoritas. De forma verbi διανεῦσαι v. Hemsterhus. ad Lucian. Diall. Mar. vii. T. ii. p. 368. Bip. Heind.

δὲ δεῖ γὰρ] Annotatur et alia lectio, absque γάρ: quam sane particulam abesse malim. Quinetiam mox affertur hæc lectio, παῦροι γὰρ ἐσμέν. et ad ejus confirmationem facere existimantur illa paulo ante verba, εἰ μὲν οὖν πλείους ἦμεν, οὐκ ἂν ἄξιον ἦν δεῖσθαι. Verum Fic. quoque agnoscit οἱ αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν. In præced. autem edit. legitur αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν. Steph.

Scilicet Ficinus ita vertit, *obsequendum tamen, quum.* Mox Ald. Bas. 1. 2. αὐτοί, omisso articulo. Stephanus recepit οἱ αὐτοί, e versione Latina Ficini, in qua est, *iidem enim sumus.* Sed Cornarius in Eclogis legi jubet παῦροι pro αὐτοί· quod præcedat εἰ μὲν οὖν πλείους ἦμεν. Atque eo referri debent verba in notis Stephani, dissimulatoris. Fisch.

ὅμως δὲ, δεῖ γὰρ χαρ.] Simillima in his est ratio ei, qua post νῦν δὲ oratio relinquitur ἀνανταπόδοτος, ut Charmid. §. 50. Νῦν δὲ, πανταχῇ γὰρ ἡττώμεθα καὶ οὐδαμῇ δυνάμεθα εὑρεῖν, ἐφ' ὅτῳ ποτε τῶν ὄντων ὁ ὀνοματοθέτης τοῦτο τοὔνομα ἔθετο τὴν σωφροσύνην. Καίτοι κ. τ. λ. ubi vid. not. Scilicet, ut bene monuit Heusd. Spec. Crit. p. 10. post ὅμως δὲ elliptice omissum est διανευστέον vel simile quid, ab eoque vim suam accipit hoc γάρ, quod falso ejici voluit Cornarius. Heind.

αὐτοὶ γάρ ἐσμεν] *Soli enim sumus et sine arbitris.* Formulam explicuit Hemsterhus. ad Lucian. Diall. Deor. x. 2. T. ii. p. 278. Bip. et nuper in hoc ipso Platonis loco Heusd. Spec. Crit. p. 30. inter alia proferens Platonis hæc de legg. viii. p. 836. B. Περὶ δὲ τῶν ἐρώτων, αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, ἐναντιοῦνται παντάπασιν, quæ tamen attulerat jam Hemsterh. Conf. Kuster. ad Aristoph. Acharn. v. 506. et Petr. Victor. Var. Lectt. xxiii. 23. Restitui autem h. l. veterem Edd. Ald. et Bas. utriusque scripturam, quam mire depravavit Stephanus οἱ ante αὐτοὶ e Ficini translatione intrudens, in qua legitur *iidem enim sumus.* Nam Cornarii istud παῦροι refellere non est opus. Heind.

§. 22. ἄρξωμαι] Sic correxit, quod in prioribus Edd. legitur, ἄρξομαι Stephanus. Heind.

ἢ ὁ νεώτατος; ἥκιστα γὰρ ἂν πολυπραγμονοῖ,[a] καὶ[b] ἃ οἴεται μάλιστ' ἂν ἀποκρίνοιτο· καὶ ἅμα[c] ἐμοὶ ἀνάπαυλ'[d] ἂν εἴη ἡ ἐκείνου ἀπόκρισις. Ἕτοιμός σοι, ὦ Παρμενίδη, φάναι τοῦτο[e] τὸν Ἀριστοτέλην· ἐμὲ γὰρ λέγεις τὸν νεώτατον λέγων. ἀλλ' ἐρώτα ὡς ἀποκρινουμένου.[f] Εἶεν δή,[g] φάναι.[h]

1. ii. 25. Εἰ ἕν ἐστιν, ἄλλο τι οὐκ[i] ἂν εἴη πολλὰ τὸ ἕν; Πῶς γὰρ ἄν; Οὔτε ἄρα[k] μέρος αὐτοῦ[l] οὔτε ὅλον αὐτὸ δεῖ εἶναι. Τί δή; Τὸ μέρος που[m] μέρος ὅλου[n] ἐστίν. Ναί. Τί δαὶ[o] τὸ ὅλον;[p] οὐχὶ οὗ[q] ἂν μέρος μηδὲν ἀπῇ, ὅλον ἂν εἴη; Πάνυ γε. Ἀμφοτέρας ἄρα τὸ ἓν ἐκ μερῶν ἂν εἴη, ὅλον τε ὂν καὶ μέρη ἔχον. Ἀνάγκη. Ἀμφοτέρως[r] ἂν ἄρα οὕτω τὸ ἓν πολλὰ εἴη, ἀλλ' οὐχ ἕν. Ἀληθῆ. Δεῖ δέ γε μὴ πολλὰ ἀλλ' ἓν αὐτὸ εἶναι. Δεῖ. Οὔτ' ἄρα ὅλον ἔσται οὔτε μέρη ἕξει, εἰ ἓν ἔσται τὸ ἕν. Οὐ γάρ.

ΑΔΞΠΒCDHR et pr Γ : πολυπραγμονῇ *s.—[b] καὶ om H.—[c] ἄνω pr Π, ἄλλως rc.—[d] ἀνάπαυλ' ΓΛΒΗΙ.—[e] τοῦτο ΑΓΞΠΣΥΒCDFIR, τοῦτω Λ, τούτω H : τοῦτον *s.—[f] ἀποκρινομένου ΞΠΣΥΒCDEHIR et pr Γ.—[g] Εἶεν δή ΑΓΔΛΞΠΣΤΒCDHIR et rc F : δή. Εἶεν s.—[h] φαίνει R. qui ubi eadem verba iterum ponit, habet φάναι.—[i] τι ἢ οὐκ R et rc Σ.—[j] εἴη ἢ πολλὰ D.—[k] ἄρα om ΥΕ.—[l] αὐτοῦ R. ubi iterat, vulgatum tenet.—[m] τοῦ DR et rc Π.—[n] scribe ὅλου μέρος cum ΑΔΠDR.—[o] δαί ΓΔ et corr Α : δέ *s.—[p] ὂν ΛΙ.—[q] οὗ om R.—[r] ἀμφοτέρως...ἀληθῆ om DR.—[s] ἔχοι Α.—

ἢ ὁ νεώτατος] Cave corrigas ἢ. Suus hic locus est τῷ ἤ, *aut*, quo præcedens interrogatio retractatur quodammodo et corrigitur, ut paullo ante in verbis ἢ βούλεσθε κ. τ. λ. ut §. 57. ἢ πῶς οἷόν τε ἔσται κ. τ. λ. et in frequentissimo illo ἢ δῆλον ὅτι, quod male interdum tentarunt eruditi.—πολυπραγμονοίη. Vulgo πολυπραγμονῇ solœce. Heind.

ἕτοιμός σοι] Omittitur εἰμὶ usu vulgari, de quo vid. nostra ad Phædr. §. 69. et ad Cratyl. §. 3.—φάναι τοῦτον τὸν Ἀριστοτέλην. Ni par in his est ratio atque in illo ἢ δ' ὃς ὁ Σωκράτης, vix ferri poterit hoc τοῦτον. Heind.

ὡς ἀποκρινομένου δή] Ald. et Bas. 1. ἀποκρινομένου δή. εἶεν. Bas. 2. ἀποκρινομένη. Εἶεν δή. Vereor ne vocula δὴ expungi debeat; certe non alias sic additam eam in hac formula memini. Heind.

Ficinus *tanquam libentissime* respondsurum. Fisch.

εἶεν, φάναι] Parmenides de uno omnium rerum initio disputaturus, primo, quod nunc exordiitur, supposito, cuncta ab uno removet, ut unum a rerum universitate exemptum, et supra omnia esse demonstret; Ὁ Πλάτων, inquit Damascius, ἐν Παρμενίδῃ κατὰ τὴν πρώτην ὑπόθεσιν, τὰ πάντα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἀνέλων, καὶ τὸ εἶναι πρὸ ἅπασιν αὐτὸ μόνον ἀφιήσι, γεγυμνωμένον ἀπὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων. Consimili modo de uno disseruisse Xenophanem auctor est Simplicius ad Physic. Aristotel. Et cum perdifficilis et perobscura sit de primo principio quæstio, quæ veluti lucem homini eripiat, et noctem oculis offundat, a plerisque veterum Theologorum hoc modo disputatum credo. Constat Ægyptiorum vox σκότος ἄγνωστον, et quod de nocte, tanquam omnium principio cecinit Orpheus, Νύκτα θεῶν γενέτειραν ἀείσομαι, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν Νὺξ γένεσις πάντων— confer Johannem Antiochenum Chronograph. lib. iv. Thoms.

εἰ ἕν ἐστιν, ἄλλο τι κ. τ. λ.] Sequitur prima disputationis pars, quæ pertinet usque ad §. 32. Heind.

οὔτ' ἄρα ὅλον ἔσται, οὔτε μέρη ἕξει]

[§. 23.] Οὐκοῦν εἰ μηδὲν ἔχει[s] μέρος, οὔτ' ἀρχὴν[t] οὔτε τελευτὴν οὔτε μέσον ἔχει·[u] μέρη γὰρ ἂν ἤδη[v] αὐτοῦ τὰ τοιαῦτα εἴη. Ὀρθῶς. Καὶ μὴν τελευτή γε καὶ ἀρχὴ πέρας ἑκάστου. Πῶς δ' οὔ; Ἄπειρον ἄρα τὸ ἕν, εἰ μήτε ἀρχὴν μήτε τελευτὴν ἔχει.[w] Ἄπειρον. Καὶ ἄνευ σχήματος ἄρα· οὔτε γὰρ[x] στρογγύλου οὔτε εὐθέος μετέχει.[y] Πῶς;[z] Στρογγύλον γέ[a] πού ἐστι τοῦτο, οὗ ἂν τὰ ἔσχατα πανταχῇ ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχῃ.[b] Ναί. Καὶ μὴν εὐθύ γε, οὗ ἂν τὸ μέσον ἀμφοῖν τοῖν ἐσχάτοιν

[t] οὔτ' ἂν ἀρχὴν ΑΓΛΞΣΥΒCΗΙ.—[u] ἔχοι ΓΞΣΥΒC DFHIR, ἔχη Λ.—[v] ἤδη om EF, post αὐτοῦ ponunt ΛCHI.—[w] ἔχηι Α, ἔχοι DFR.—[x] γὰρ om R. post γὰρ omisi ἂν cum ΑΔΠDR.—[y] μετέχει DIR: μετέχοι *s.—[z] πῶς om I.—[a] δέ Δ.—[b] ἀπέχοι

Si totum esset unum, partibus constaret, his vero sublatis, tollitur illud, (quod sit totum.) Sed distinguunt Platonici *τὴν ὁλότητα τοῦ ἑνὸς*, a toto quodam materiali, quam vocat Damascius, *τὴν πρώτην ὁλότητα ἐξῃρημένην τῶν πάντων*. Et quamvis unum cuncta *τὰ νοητὰ* æque ac *τὰ αἰσθητὰ* continere dicatur, quæ ceu totidem partes ejus considerari possent, nihilo tamen minus dicitur *τὸ ἄτομον, ἀμερὲς*, et sine partibus totum. Simplicius ad Epictet. *Ἀνάγκη*, inquit, *τὸ πρῶτον καὶ κυρίως αὐτυπόστατον ὅλον ὑφιστανον* [sic] *εἶναι, καὶ ὅλον ὑφιστάμενον· τόδε τοιοῦτο ἀμερὲς, εὐθὺς ἀνάγκη εἶναι καὶ ἀδιάστατον, μεριστὸν γὰρ καὶ διάστατον ὑπάρχον, οὐ δύναται ὅλον ὅλῳ ἐφαρμόττειν*. Hanc unius *ὁλότητα* significat Parmenides *δι' ἀποφάσεος ἀπογυμνὼς ἡμῶν* (lege *ἡμῖν*) *τὴν ἐκείνου φύσιν*, loquente ita Damascio Ms. fol. 16. In Sophist. citantur Parmenidis versus de uno, *Πάντοθεν εὐκύκλου σφαίρας ἐναλίγκιον ὄγκῳ*, et alii duo, e quibus consequitur, unum medium admittere et extrema, atque adeo partibus constare: unde Simplicius ad Libr. Aristotelis *περὶ φυσικῆς Ἀκροάσεως* pag. 12. observat Platonem Parmenidem hoc nomine reprehendere, et tacite refutare, quo etiam procul dubio respexit Dionysius Halicarnassensis *περὶ τοῦ Θουκυδίδου χαρακτήρος* ita de Platone scribens. *Αὐτός τε ὁ Πλάτων Παρμενίδην, καὶ Πρωταγόραν, καὶ Ζήνωνα, καὶ τῶν ἄλλων φυσιολόγων οὐκ ὀλίγους, ἡμαρτηκότας ἀποδεικνύναι βούλεται*, quæ confirmat Eusebius Præparat. Evangel. l. xiv. c. 4. Thoms.

§. 23. *ἄπειρον ἄρα τὸ ἕν, εἰ μήτε ἀρχὴν, μήτε τελευτὴν ἔχει*] Damascius *περὶ ἀρχῶν*. *Ἡ μὲν ἀρχὴ καὶ τέλος πέρας ἑκάστου*. Principium est *πέρας τὸ ἄνω*, finis autem *πέρας τὸ κάτω*, sed neutrum competit uni: 'Monas,' inquit Macrobius, 'initium est finisque omnium, neque tamen ipsa principii aut finis sciens.' In Somn. Scipion. l. i. c. 6. hinc *τὸ ἓν* passim Damascio *ἄπειρον, ἀπερίγραφον, ἀπερίληπτον*, et Socrates in Philebo, unum finito æque ac infinito præponit, tanquam utroque majus. Thoms.

καὶ ἄνευ σχήματος ἄρα] Si *τὰ πέρατα* tollas, *τὸ σχῆμα* destruas. *Τὸ σχῆμά ἐστιν ἡ ἐπιφάνεια καὶ περιγραφὴ τοῦ σώματος*. Stob. Eclog. Physic. Hinc corporibus finitis tantum competit non autem uni; videsis Aristotelem de Xenophane, Zenone, et Gorgia, c. 4. Erant tamen quidam orientis populi, qui deum non omni schemate destitutum esse vellent, de quibus alibi agemus. Damascius fol. 224. quærit *τί τὸ σχῆμα νοητέον*, et respondet, *τὴν δι' ὅλης περιγραφὴν εἶναι τῆς οὐσίας, καθ' ἣν ὁ νοῦς αὐτοπερίγραφος ἕστηκεν*. Sic ex illorum sententia respondet, qui nec deum sine forma esse volebant. Thoms.

στρογγύλον γέ πού ἐστι τοῦτο κ. τ. λ.] Cicero de Natura Deor. lib. ii. 'Cumque duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus, (sic enim *σφαῖραν* interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, qui *κύκλος* Græce dicitur, his duabus formis contingit solis, ut omnes earum partes sint inter se simillimæ, a medioque tantum absit extremum, quantum idem a summo.' Thoms.

καὶ μὴν εὐθύ γε, οὗ ἂν τὸ μέσ.] *Rectum autem est id, cujus media pars ex-*

ἐπίπροσθεν ἦ.[c] Οὕτως. Οὐκοῦν μέρη ἂν ἔχοι τὸ[d] ἓν καὶ πόλλ' ἂν εἴη, εἴτ' εὐθέος σχήματος εἴτε περιφεροῦς μετέχοι.[e]
III. 138. I. ii. 26. Πάνυ μὲν οὖν. Οὔτε ἄρα εὐθὺ οὔτε περιφερές ἐστιν, ἐπεί περ[f] οὐδὲ μέρη ἔχει. Ὀρθῶς. Καὶ μὴν τοιοῦτόν γε ὂν οὐδαμοῦ[g] ἂν εἴη· οὔτε γὰρ ἐν ἄλλῳ οὔτε ἐν ἑαυτῷ εἴη. Πῶς δή; Ἕν[h] ἄλλῳ μὲν ὂν κύκλῳ που ἂν περιέχοιτο ὑπ' ἐκείνου ἐν ᾧ ἂν εἴη,[i] καὶ πολλαχοῦ[j] ἂν αὐτοῦ ἅπτοιτο πολλοῖς· τοῦ δὲ ἑνός τε καὶ ἀμεροῦς καὶ κύκλου[k] μὴ μετέχοντος ἀδύνατον πολλαχῇ κύκλῳ ἅπτεσθαι. Ἀδύνατον. [§. 24.] Ἀλλὰ μὴν αὐτό γε ἐν ἑαυτῷ ὂν κἂν ἑαυτὸ[l] εἴη[m] περιέχον, ὂν[n] οὐκ ἄλλο ἢ αὐτό, εἴ περ καὶ ἐν ἑαυτῷ εἴη· ἓν τῳ γάρ τι εἶναι[o] μὴ περιέχοντι ἀδύνατον. Ἀδύνατον γάρ. Οὐκοῦν ἕτερον μὲν ἄν τι[p] εἴη αὐτὸ[q] τὸ περιέχον, ἕτερον δὲ τὸ περιεχόμενον· οὐ γὰρ ὅλον[r] γε ἄμφω ταὐτὸν ἅμα πείσεται καὶ ποιήσει. καὶ οὕτω τὸ ἓν οὐκ ἂν εἴη ἔτι ἓν ἀλλὰ δύο. Οὐ γὰρ οὖν. Οὐκ ἄρα ἐστί που τὸ ἕν, μήτε ἐν ἑαυτῷ[s] μήτε ἐν ἄλλῳ ἐνόν.[t] Οὐκ ἔστιν. Ὅρα δή, οὕτως ἔχον εἰ οἷόν τε ἑστάναι[u] ἢ κινεῖσθαι. Τί

DR, ἂν ἔχῃ ΑΔΠ.—[c] εἴη ΑΔΠDR.—[d] ἔχοιτο Α.—[e] μετέχει ΛDIR: om Π, suffecto rc εἴη.—[f] ἐπειδήπερ Γ.—[g] μηδαμοῦ R.—[h] ἐν...ἀδύνατον om D.—[i] ἓν εἴη Α ΔΠ.—[j] πολλαχῇ rc Σ.—[k] κύκλου ΛCHI et rc B.—[l] ἑαυτῷ ΑΔΠ.—[m] ᾖ Υ.—[n] ὂν om ΑΓΔΠΥBCDEFIR, in οὐκ (quod prius aberat) mutavit Ξ, ex οὐκ (quod nunc abest) fecit Σ: περιέχον Λ.—[o] εἴη ΑΔ et pr ΠD.—[p] τι ἂν Γ.—[q] αὐτοῦ Schleiermacherus.—[r] ὀλίγον Υ.—[s] αὐτῶι Α.—[t] ἓν ὄν ΑΔΛΠ, ὄν DR.—[u] τε ἑστάναι ΑΔΠ

tremæ utrique ita objacet, ut tegat quasi utramque et obumbret. Euclid. Elem. init. Εὐθεῖα γραμμή ἐστιν, ἥτις ἐξίσου τοῖς ἐφ' ἑαυτοῖς σημείοις κεῖται. HEIND.

ἐν ᾧ ἂν εἴη] Scribendum videtur aut ἐν ᾧ ἂν ᾖ, ut §. 28. Ἴσον—ἔσται ἐκείνῳ, ᾧ ἂν ἴσον ᾖ, aut ἐν ᾧ ἐνείη, ut §. 47. μεῖζον γὰρ ἄν τι εἴη—ἐκεῖνο, ἐν ᾧ τὸ μέγεθος ἐνείη. HEIND.

ἅπτοιτο] Si eodem trahas ἅπτοιτο, quo trahendum est præcedens περιέχοιτο, ad ipsum τὸ ἓν, *tangere* h. l. dicitur hoc ἓν, quod in proximis statim, τοῦ δὲ ἑνός τε—ἅπτεσθαι, *tangi* dicitur. Itaque possit aliquis post αὐτοῦ inserendum suspicari τοῦτο, aut subitam h. l. agnoscere nominativi seu subjecti, quod dicunt, mutationem, ut ad ἅπτοιτο intelligatur ἐκεῖνο τὸ περιέχον, αὐτοῦ vero ad τὸ ἓν περιεχόμενον referatur, cujus generis exempla in Platone non desunt. V. Gorg. §. 140. ibiq. not. Neutro tamen opus puto, quum, quod *tangit* alterum, idem ab altero *tangi* necesse sit. HEIND.

πολλοῖς] *Multis partibus, multifariam.* HEIND.

§. 24. κἂν ἑαυτὸ εἴη περιέχον] Lego καὶ ἑαυτὸ εἴη περιέχον, quam lectionem ipse contextus efflagitat. THOMS.

οὐκοῦν ἕτερον μὲν ἄν τι εἴη αὐτὸ τὸ περιέχ.] *Ergo diversum aliquid erit ipsum hoc, quod continet, ab eo, quod continetur.* Ita etsi ferri potest hoc αὐτὸ, tamen propter ὅλον illud, quod statim infertur, facile assentior Schleiermachero corrigenti αὐτοῦ. HEIND.

οὐ γὰρ ὅλον γε ἄμφω ταυτὸν] Ficinus: *nunquam enim idem ipsum totum utraque hæc simul pateretur et ageret,* quasi legerit ἄμφω τούτω ταυτὸν (τούτω sc. τὸ περιέχειν et τὸ περιέχεσθαι). Non male, opinor. HEIND.

γὰρ δὴ[v] οὔ; Ὅτι κινούμενόν γε[w] ἢ φέροιτο ἢ ἀλλοιοῖτο ἄν· αὗται γὰρ μόναι κινήσεις. Ναί. Ἀλλοιούμενον δὲ τὸ ἓν ἑαυτοῦ[x] ἀδύνατόν που ἓν ἔτι εἶναι.[y] Ἀδύνατον. Οὐκ ἄρα κατ' ἀλλοίωσίν γε[z] κινεῖται. Οὐ φαίνεται. Ἀλλ' ἄρα τῷ φέρεσθαι; Ἴσως. Καὶ μὴν εἰ φέροιτο τὸ ἕν, ἤτοι ἐν τῷ αὐτῷ ἂν περιφέροιτο κύκλῳ ἢ μεταλλάττοι χώραν ἑτέραν ἐξ ἑτέρας. Ἀνάγκη. Οὐκοῦν κύκλῳ[a] μὲν περιφερόμενον ἐπὶ μέσου βεβηκέναι ἀνάγκη, καὶ τὰ περὶ τὸ μέσον φερόμενα ἄλλα μέρη ἔχειν ἑαυτοῦ. ᾧ δὲ μήτε μέσου μήτε μερῶν προσήκει, τίς μηχανὴ τοῦτο κύκλῳ[b] ποτὲ ἐπὶ τοῦ μέσου ἐνεχθῆναι; Οὐδεμία. Ἀλλὰ δὴ χώραν ἀμείβον[c] ἄλλοτ' ἄλλοθι γίγνεται καὶ οὕτω κινεῖται; Εἴ πέρ γε δή. Οὐκοῦν εἶναι μέν που ἓν τινι αὐτὸ[d] ἀδύνατον ἐφάνη; Ναί. [§. 25.] Ἆρ' οὖν γίγνεσθαι ἔτι ἀδυνατώτερον; Οὐκ ἐννοῶ ὅπῃ. Εἰ ἓν τῷ τι γίγνεται, οὐκ ἀνάγκη μή τέ πω[e] ἐν ἐκείνῳ εἶναι ἔτι ἐγγιγνόμενον,[f] μήτ' ἔτι[g] ἔξω ἐκείνου παντάπασιν, εἴ περ[h] ἤδη[i] ἐγγίγνεται;[j] Ἀνάγκη. Εἰ ἄρα

DR: τε ἐστὶν ἑστάναι *s.—[v] γὰρ δὴ ΛDIR: δὴ γὰρ *s.—[w] γε ΓΔΣD et rc ΠF, οὖ om R: τε *s.—[x] ἑαυτῶ H, ἑαυτῷ I.—[y] που ἔτι εἶναι ΑΔΠDR: ἔτι που εἶναι *s.—[z] τε R.—[a] οὐκοῦν ἐν κύκλῳ ΣΥ.—[b] κύκλου R.—[c] ἀμείβων Α.—[d] αὐτῷ ΞΠΣΤBC EF et pr Γ.—[e] μή τέ πω] μηδέπω ΓΑΥBCEHI, μήτε πως Δ.—[f] γιγνόμενον pr Υ.—[g] libri plerique μήτέ τι: τι om Γ.—[h] εἴπερ om HI, εἰ img H.—[i] δὴ ΑΔΠDR.—

τί δὴ γὰρ οὔ;] Sic et infra §. 29. Τί δὴ γὰρ οὔ; Nam alias fere in hac formula omittitur illud δή. Heind.

κινούμενόν τε] Steph. 'Pro τε scribendum est τι, vel potius γε, ut hujus participii nominativus sit τὸ ἕν.' recte. Posterior emendatio haud dubie vera est. At etiam in Stobæi Eclogis Physicis p. 30. ubi verba ὅτι κινούμενον—ναὶ laudantur, legitur τε. Fisch.

Vulgo post κινούμενον additur τε, quod Stephanus mutari volebat in γε, ego abjicere malui exemplo loci illius §. 29. Τί δέ; πρεσβύτερον ἢ νεώτερον—τὸ ἓν δοκεῖ τῳ δυνατὸν εἶναι; Τί δὴ γὰρ οὔ; Ὅτι που ἡλικίαν μὲν τὴν αὐτὴν ἔχον ἢ ἑαυτῷ ἢ ἄλλῳ ἰσότητος χρόνου καὶ ὁμοιότητος μεθέξει. Atque sæpius hæc vocula male inculcata in Platone reperitur. Heind.

ἢ φέροιτο, ἢ ἀλλοιοῖτό ἄν· αὗται γὰρ μόναι κινήσεις] Galenus primum motus genus vocat τὴν τοπικὴν κίνησιν, secundum vero τὴν φυσικήν. Unum est immobile ex sententia Parmenidis et Melissi; tale nuncupatur a Parmenide in versibus quos adfert Simplicius in l. i. p. 9. Aristotel. Natural. Auscultation. quosque sine dubio in mente habuit Sextus Empiricus Pyrrhon. Hypothes. l. iii. c. 8. ubi περὶ μεταβατικῆς κινήσεως tres discrepantes refert opiniones. Ita vero canit Parmenides apud Simplicium, Αὐτὰρ ἀκίνητον μεγάλων ἐν πείρασι δεσμῶν Ἐστὶν ἄναρχον, ἄπαυστον, ἐπεὶ γένεσις καὶ ὄλεθρος Τῆδε μάλ' ἐπλάγχθησαν, ἄπωσε δὲ πίστις ἀληθής. Addit jam rationem Parmenides cur unum sit immobile: Οὕτως ἔμπεδον αὖθι μένει, κρατερὴ γὰρ ἀνάγκη Πείρατος ἐν δεσμοῖσιν ἔχει, τό μιν ἀμφὶς ἐέργει. Thoms.

ἀλλοιούμενον ἑαυτοῦ] I. e. ἄλλο s. ἀλλοῖον ἑαυτοῦ (ἢ αὐτὸ) γιγνόμενον. Heind.

§. 25. μήτ' ἔτι ἔξω ἐκείνου παντάπασι] Vulgo μήτε τι, cui repugnat subsequens illud παντάπασι. Non dubitavi corrigere

τι ἄλλο[k] πείσεται τοῦτο, ἐκεῖνο ἂν μόνον πάσχοι οὗ μέρη εἴη· τὸ μὲν γὰρ ἂν τι αὐτοῦ ἤδη ἐν ἐκείνῳ, τὸ δὲ ἔξω[l] εἴη ἅμα. τὸ δὲ μὴ ἔχον μέρη οὐχ οἷόν τέ που ἔσται τρόπῳ οὐδενὶ ὅλον ἅμα μήτε ἐντὸς εἶναί τινος μήτε ἔξω. Ἀληθῆ. Οὗ δὲ μήτε μέρη ἔστι[m] μήθ'[n] ὅλον τυγχάνει ὄν, οὐ πολὺ
I. ii. 28. ἔτι ἀδυνατώτερον ἐγγίνεσθαί που, μήτε κατὰ μέρη μήθ'[o]
III. 139. ὅλον ἐγγιγνόμενον; Φαίνεται. Οὔτ' ἄρα ποι ἰὸν καὶ ἓν τῷ γιγνόμενον χώραν ἀλλάττει, οὔτ' ἐν τῷ αὐτῷ περιφερόμενον οὔτε ἀλλοιούμενον. Οὐκ[p] ἔοικεν. Κατὰ πᾶσαν ἄρα κίνησιν τὸ ἓν ἀκίνητον.[q] Ἀκίνητον. Ἀλλὰ μὴν καὶ εἶναί γέ φαμεν ἔν τινι αὐτὸ ἀδύνατον. Φαμὲν γάρ. Οὐδ' ἄρα ποτὲ ἐν τῷ αὐτῷ ἐστίν. Τί δή; Ὅτι ἤδη ἂν ἐν[r] ἐκείνῳ εἴη ἐν ᾧ[s] τῷ αὐτῷ[t] ἐστίν. Πάνυ μὲν οὖν. Ἀλλ' οὔτε ἐν ἑαυτῷ[u] οὔτε ἐν ἄλλῳ οἷόν τε ἦν αὐτῷ[v] ἐνεῖναι.[w]

j ἤδη ἓν γίγνεται ΑΔΠD.—[k] ἄλλο τι Γ.—[l] δὲ ante ἔξω om Δ.—[m] ἔστι Heindorfius: libri εἰσὶ.—[n] μήθ' Γ.—[o] μήθ' Γ, μήτε κατὰ ΑΔΠDR.—[p] οὐκ om Υ.—[q] alterum ἀκίνητον om I.—[r] ἐν ante ἐκείνῳ om I.—[s] ᾧ om I.—[t] τῷ αὐτῷ ΓEF, τὸ αὐτὸ ΠDR.—[u] αὑτῷι Α.—[v] αὐτὸ rc Γ, αὐτὸ τὸ rc Σ.—[w] ἐνεῖναι Δ et rc Γ: ἓν εἶναι *s.

μητ' ἔτι ἔξω. Jam egregie hoc ἔτι respondebit prægresso πω. Heind.

εἰ ἄρα τι ἄλλο πείσεται τοῦτο (sc. τὸ ἐγγίγνεσθαί τῳ), ἐκεῖνο κ. τ. λ.] Perperam hæc vulgo distinguunt:—πείσεται, τοῦτο ἐκεῖνο ἂν κ. τ. λ. Deinde statim post verba τὸ δὲ ἔξω εἴη ἅμα illatum exspectabam affirmandi aliquod vocabulum, Ναὶ vel Πανύ γε vel tale aliquod. Heind.

τὸ δὲ μὴ ἔχ. μέρη κ. τ. λ.] Explicatius repetuntur ea, quæ supra dixerat Parmenides: Οὐκοῦν εἶναι μέν που ἓν τινι αὐτὸ ἀδύνατον ἐφάνη; Ναί. Ἆρ' οὖν γίγνεσθαι ἔτι ἀδυνατώτερον; οὐχ οἷόν τε που ἔσται —ὅλον ἅμα κ. τ. λ. Neque enim ὅλον omnino esse potest τὸ μέρη μὴ ἔχον. Jam si hoc non potest totum in aliqua re inesse aut totum extra eam esse, multo minus per partes poterit inesse i. e. ἐγγίγνεσθαι, quoniam partes nullas habet. Heind.

οὗ δὲ μήτε μέρη εἰσὶ] Scribendum sine dubio ἐστί. V. notata ad Cratyl. §. 88. Heind.

οὔτ' ἄρα ποι ἰὸν—οὔτε ἀλλοιούμενον] Quum tria κινήσεως genera statuerit h. l. Parmenides inter se diversa, τὸ ἀλλάττειν χώραν, τὸ ἐν τῷ αὐτῷ περιφέρεσθαι, τὸ ἀλλοιοῦσθαι: post hæc οὔτ' ἐν τῷ αὐτῷ περιφερόμενον οὔτε ἀλλοιούμενον mente supplendum liquet κινεῖται, quod male omissum est, siquidem est omnino, quod admodum dubito, ab ipso Platone omissum. Nimirum continent hæc conclusionem argumentationis, qua demonstratum est, nullum omnino motum in eo, quod unum est, inesse posse; quæ conclusio ita proferri debebat: *neque igitur aliquo iens neque in aliquid ingrediens sedem suam mutat, neque rursus eum movetur in modum, ut aut eodem in loco rotetur aut naturam suam mutet.* Heind.

ἀλλὰ μὴν καὶ εἶναί γέ φαμεν] Ficinus: *Præterea ipsum unum in nullo esse posse asseveravimus. Asseveravimus.* Neque displiceret utrobique h. l. ἔφαμεν, quum hæc referantur ad superiora illa §. 24. οὐκ ἄρα ἐστί που τὸ ἕν, μήτε ἐν ἑαυτῷ μήτε ἐν ἄλλῳ ἐνόν. Heind.

ἐν ᾧ τῷ αὐτῷ ἐστι] Dativum hunc τῷ αὐτῷ post pron. ᾧ illatum tuebuntur, quæ attulimus ad Gorg. §. 85. Eodem modo infra §. 63. Οὐκ ἄρα ἔτ' ἐστὶν ἕτερον τούτων, ἐν ᾧ τὸ ἓν ἂν εἴη τῷ αὐτῷ καὶ τἄλλα. Statim post pro ἓν εἶναι scripsi ἐνεῖναι. Heind.

Οὐ γὰρ οὖν. Οὐδέποτε ἄρα ἐστὶ τὸ ἕν[x] ἐν τῷ αὐτῷ. Οὐκ ἔοικεν. Ἀλλὰ μὴν τό γε μηδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ὂν[y] οὔθ'[z] ἡσυχίαν ἄγει οὔθ' ἕστηκεν. Οὐ γὰρ οἷόν τε. Τὸ ἕν ἄρα, ὡς ἔοικεν, οὔθ' ἕστηκεν οὔτε κινεῖται. [§. 26.] Οὔκουν δὴ φαίνεταί γε. Οὐδὲ[a] μὴν ταὐτόν γε οὔθ' ἑτέρῳ οὔτε ἑαυτῷ ἔσται, οὐδ' αὖ[b] ἕτερον οὔτε αὐτοῦ οὔτε ἑτέρου ἂν εἴη. Πῇ[c] δή; Ἕτερον μέν που ἑαυτοῦ ὂν ἑνὸς[d] ἕτερον ἂν εἴη καὶ οὐκ ἂν εἴη ἕν. Ἀληθῆ. Καὶ μὴν ταὐτόν γε ἑτέρῳ ὂν ἐκεῖνο[e] ἂν εἴη,[f] αὐτὸ δ' οὐκ ἂν εἴη· ὥς τε οὐδ' ἂν οὕτως εἴη, ὅ περ ἔστιν, ἕν, ἀλλ' ἕτερον ἑνός.[g] Οὐ γὰρ οὖν. Ταὐτὸν μὲν ἄρα ἑτέρῳ ἢ ἕτερον ἑαυτοῦ οὐκ ἔσται. Οὐ γάρ.[i] Ἕτερον δέ[j] γε[k] ἑτέρου οὐκ ἔσται, ἕως ἂν ᾖ ἕν. οὐ γὰρ ἑνὶ προσήκει ἑτέρῳ[l] τινὸς εἶναι, ἀλλὰ μόνῳ ἑτέρῳ,[m] r. ii. 29.

—[x] ἓν καὶ I.—[y] ὂν om ΑΔΠ.—[z] οὔθ' ΑΓ. item vv. 3, 4, 5.—[a] εἰ δὲ R.—[b] αὖ om Γ.—[c] ποῖ ΛΙ, τί DR, τί ΑΔΠ.—[d] τοῦ ἑνὸς R.—[e] ἐκείνῳ C.—[f] εἴη τὸ ἓν R.—[g] ἑνός...ἢ ἕτερον om H.—[i] οὐ γὰρ οὖν] οὐδαμῶς DR.—[j] δέ om ΠR | et pr D.—[k] γε μὴν rc Π.—[l] μόνῳ τῷ ἑτέρῳ ἑτέρῳ rc Σ.—[m] post ἑτέρῳ omisi ἑτέρου cum ΑΔ

τὸ ἓν ἄρα, ὡς ἔοικεν, οὔτε ἕστηκεν, οὔτε κινεῖται] De Zenone ita refert Aristoteles lib. de Xenophane, Zenone, et Gorgia cap. 3. Τὸ δὲ τοιοῦτον ὂν ἓν ὂν τὸν θεὸν εἶναι λέγει, οὔτε κινεῖσθαι, οὔτε κινητὸν εἶναι. ἀκίνητον μὲν γὰρ εἶναι τὸ μὴ ὄν. οὔτε γὰρ ἂν εἰς αὐτὸ ἕτερον, οὔτε ἐκεῖνο εἰς ἄλλο ἐλθεῖν· κινεῖσθαι δὲ τὰ πλείω ὄντα ἑνός, ἕτερον γὰρ εἰς ἕτερον δεῖν κινεῖσθαι. Εἰ μὲν οὖν τὸ μὴ ὂν, οὐδὲν ἂν κινηθῆναι. Τὸ γὰρ μὴ ὂν οὐδαμῆ εἶναι. Εἰ δὲ εἰς ἄλληλα μεταβάλλοι, πλείω αὐτὸν εἶναι ἑνός. Διὰ ταῦτα δὴ κινεῖσθαι μὲν ἂν τὰ δύο ἢ πλείω ἑνὸς, ἠρεμεῖν γὰρ ἀκίνητον εἶναι τὸ οὐδέν. Τὸ δὲ ἓν οὔτε ἀτρεμεῖν, οὔτε κινεῖσθαι. Hinc fallitur Cardinalis Bessario lib. ii. in Calumniator. Platonis ita scribens: 'Sed dissidebant in eo Parmenides et Xenophanes; hic enim id, quod motu ita privatur, ut nunquam moveri possit, quietum etiam esse negabat, quod facere etiam videtur Plato in primo supposito.' Tribuit hic Cardinalis Xenophani, quod illi nunquam in mentem venit; idem Aristoteles eodem libro docet, Xenophanem unum statuisse κατὰ πᾶσαν κίνησιν ἀκίνητον. Neque Platoni talis unquam stetit sententia; Xenophanes cum Parmenide τὸ ἓν dicebat esse ἀκίνητον, et eodem modo de immobilitate unius, quo de ceteris ejus affectionibus disputabat: nec moveri dicebat nec stare, nec finitum esse nec infinitum, nec simile nec dissimile, et sic de ceteris, quod etiam faciebat Parmenides. Hoc ex Theophrasto docet Simplicius in lib. i. Natural. Auscultat. Aristotel. fol. 5. Μίαν δὲ τὴν ἀρχὴν, ἤτοι ἓν τὸ ὂν καὶ πᾶν, καὶ οὔτε πεπερασμένον, οὔτε ἄπειρον, οὔτε κινούμενον οὔτε ἠρεμοῦν, Ξενοφάνην τὸν Κολοφώνιον, τὸν Παρμενίδου διδάσκαλον, ὑποτίθεσθαι, φησὶν ὁ Θεόφραστος. Sed tamen unum esse infinitum, sibi semper simile et immobile, docuisse Xenophanem, auctor est Aristoteles c. 1. et 2. Libr. de Xenophane, Zenone, et Gorgia; unde in iis non a Parmenide dissensit. Thoms.

§. 26. οὐ γὰρ ἑνὶ προσήκει—ἀλλὰ μόνῳ ἑτέρῳ ἑτέρου] *Neque enim ei, quod unum est, convenit diversum ab aliquo esse, sed huic soli id convenit, quod ab altero diversum est.* Quippe h. l. unum illud per se sine ulla alia qualitate intelligendum. ἑτέρου illud post ἑτέρῳ si deleas, vereor ne quis hæc falso ita interpretetur: *neque enim uni convenit diversum ab aliquo esse, sed tantum diversum, aliud autem nihil.* Heind.

οὐ γὰρ ἑνὶ προσήκει, ἑτέρῳ τινὸς εἶναι κ. τ. λ.] Dicunt Platonici. Τὸ ἓν ταὐτὸν ἅμα ἐστὶ καὶ ἕτερον. Πᾶς νοῦς ἓν ὁμοιότητι τινὶ ὁρᾶται καὶ ἀνομοιότητι. Et omnia extra unum, seu τἄλλα, Parme-

ἄλλῳ[n] δὲ οὐδενί. Ὀρθῶς. Τῷ[o] μὲν ἄρα ἓν εἶναι οὐκ ἔσται ἕτερον. ἢ οἴει; Οὐ δῆτα. Ἀλλὰ μὴν εἰ μὴ τούτῳ,[p] οὐχ[q] ἑαυτῷ ἔσται· εἰ δὲ μὴ αὐτῷ, οὐδὲ αὐτό.[r] αὐτὸ δὲ μηδαμῇ ὂν ἕτερον οὐδενὸς ἔσται ἕτερον. Ὀρθῶς. Οὐδὲ μὴν ταὐτὸν[s] ἑαυτῷ ἔσται. Πῶς δ' οὔ;[t] Οὐχ ἥ περ τοῦ ἑνὸς φύσις, αὕτη[u] δή που[v] καὶ τοῦ[w] ταὐτοῦ. Τί δή; Ὅτι[x] οὐκ ἐπειδὰν ταὐτὸν γένηταί τῳ τι, ἓν γίγνεται. Ἀλλὰ τί μήν; Τοῖς πολλοῖς ταὐτὸν γενόμενον πολλὰ ἀνάγκη γίγνεσθαι, ἀλλ' οὐχ[y] ἕν. Ἀληθῆ. Ἀλλ' εἰ τὸ ἓν καὶ τὸ ταὐτὸν μηδαμῇ διαφέρει, ὁπότε τι ταὐτὸν ἐγίγνετο, ἀεὶ ἂν ἓν ἐγίγνετο, καὶ ὁπότε ἕν, ταὐτόν. Πάνυ γε. [§. 27.] Εἰ ἄρα τὸ ἓν ἑαυτῷ ταὐτὸν ἔσται, οὐχ ἓν ἑαυτῷ ἔσται·[z] καὶ οὕτως ἓν ὂν οὐχ ἓν ἔσται. Ἀλλὰ μὴν

ω
et pr Π.—[n] ἄλλο C, ἄλλο I.—[o] τὸ ΛIR.—[p] τοῦτο ΛI, οὕτω ΑΔΠDR.—[q] οὐδ' rc Σ.
ῶ γ'
—[r] αὐτό C.—[s] ταυτὸν δ' D, ταυτόν γ' R et rc F.—[t] οὐ Σ, δή rc Γ.—[u] αὕτη Δ et
ου
(?) Α et pr Π: αὐτὴ *ς.—[v] περ Ξ, περ ΥBCEFHI.—[w] τοῦ om ΑΔΠDR.—[x] ὅτι erasit Γ.—[y] καὶ οὐχ DR.—[z] οὐχ ἓν ἑαυτῷ ἔσται om I.—[a] οὔτε R.—[b] τι Δ.—

nidi in sequentibus vocantur, τὰ μὴ ἕν. Damascius περὶ Ἀρχῶν fol. 267. Οὐκοῦν ἀπορρητέον, πῶς ἡ αὐτὴ ἑτερότης εἴη ἂν ἐν τῷ ἑνὶ, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις; Ἡ μὲν τῷ ἑνὶ οὐσιώδης ἐστὶ, ἡ καὶ ἑνιαία, ἡ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις γενετὴ καὶ ὁλαία τις. Thoms.

τῷ] Bas. 1. 2. τό. Sed Cornarius in Eclogis legendum docuit τῷ, quem ducem sequutus est Stephanus. Sed hic non debebat scribere, ' In præced. edit. perperam τὸ μὲν ἄρα.' nam liber Aldin. diserte scriptum exhibet τῷ μὲν ἄρα. Fisch.

τῷ μὲν ἄρα] Correxit Cornarius; recte idem ἢ οἴει scribens pro vulgato ἢ οἴει. Heind.

εἰ μὴ τούτῳ, οὐχ ἑαυτῷ ἔσται] Sc. ἕτερον ἑτέρου. Cornarium, quum et hic et statim post ἑαυτοῦ pro ἑαυτῷ reponi vellet, loci ratio fefellit. Heind.

ἑαυτῷ] Pro ἑαυτῷ, atque αὐτῷ, quæ in iisdem, sicut hic, leguntur, affertur ἑαυτοῦ et αὐτοῦ: ut intelligatur, *non aliud a seipso erit.* Sed Ficin. quoque lectionem nostram agnoscit. Steph.

οὐχ, ἥπερ τοῦ ἑνὸς φύσις, αὕτη—ταὐτοῦ] *Non, quæ τοῦ ἑνὸς natura est, hæc etiam τοῦ ταυτοῦ fuerit.* Perperam hæc vulgo interrogative exprimuntur et pro αὕτη scribitur αὐτή. Alterutrum h. l. requiritur, aut αὕτη aut ἡ αὐτή. Heind.

ἐπειδὰν ταυτὸν γένηταί τῳ τι] Rectius fuerit γίγνηται ac deinde γιγνόμενον pro γενόμενον.—Ἀλλ' εἰ τὸ ἓν—μηδ. διαφέρει. Ficinus: *At si ipsum unum atque ipsum idem nihil discreparent.* Et sane h. l. exspectabat aliquis διέφερε. Heind.

§. 27. οὐκ ἓν ἑαυτῷ ἔσται] Sc. quoniam ἓν diversum est a ταυτόν. Argumenti ratio etsi facile perspicitur, magis tamen perspicua foret, si post Πάνυ γε addita hæc legeremus: Διαφέρει οὖν; Πάνυ γε. Quod idem visum Schleiermachero totum hoc requirenti: Διαφέρει γοῦν τὸ ἓν καὶ τὸ ταυτόν; Πάνυ γε. Certe post ἔσται insertum ego vellem ταυτὸν hunc in modum: Εἰ ἄρα—ταυτὸν ἔσται, ταυτὸν, οὐχ ἓν ἑαυτῷ ἔσται. Ceterum licet aliud sit τὸ ἕν, aliud τὸ ταυτὸν, quidni tamen τὸ ἓν et ταυτὸν ἑαυτῷ et ἓν ἑαυτῷ fuerit? Nempe, ut paullo post dicit Parmenides, τοῦ ἑνὸς χωρὶς ἐστι τὴν φύσιν τὸ ταυτόν. Ἀλλὰ μὴν εἴ τι πέπονθε χωρὶς τοῦ ἓν εἶναι (ut τὸ ταυτὸν ἑαυτῷ εἶναι) τὸ ἓν, πλείω ἂν εἶναι πεπόνθοι ἢ ἕν. Ita duplex hæc qualitas τὸ ἓν αὑτῷ εἶναι et τὸ ταυτὸν αὑτῷ εἶναι, in hoc unum cadere non potest. Heind.

τοῦτό γε ἀδύνατον. Ἀδύνατον ἄρα καὶ τῷ ἑνὶ ἢ ἑτέρου ἕτερον εἶναι ἢ ἑαυτῷ ταὐτόν. Ἀδύνατον. Οὕτω[a] δὴ ἕτερόν γε ἢ ταὐτὸν τὸ ἓν οὔτ' ἂν αὑτῷ οὔτ' ἂν ἑτέρῳ εἴη. Οὐ γὰρ οὖν. Οὐδὲ μὴν ὅμοιόν τινι[b] ἔσται οὐδ' ἀνόμοιον οὔθ' ἑαυτῷ[c] οὔθ' ἑτέρῳ. Τί δή; Ὅτι τὸ ταὐτόν που[d] πεπονθὸς ὅμοιον. Ναί. Τοῦ δέ γε ἑνὸς χωρὶς ἐφάνη τὴν I. ii. 30.
φύσιν τὸ ταὐτόν. Ἐφάνη γάρ. Ἀλλὰ μὴν εἴ τι πέ- III. 140.
πονθε χωρὶς τοῦ ἓν εἶναι τὸ ἕν, πλείω ἂν εἴη πεπονθοι[e] ἢ ἕν. τοῦτο δὲ ἀδύνατον. Ναί. Οὐδαμῶς ἔστιν ἄρα ταὐτὸν πεπονθὸς εἶναι τὸ ἓν οὔτε ἄλλῳ οὔθ'[f] ἑαυτῷ. Οὐ[g] φαίνεται. Οὐδὲ ὅμοιον ἄρα[h] δυνατὸν αὐτὸ εἶναι οὔτε ἄλλῳ οὔθ' ἑαυτῷ. Οὐκ ἔοικεν. Οὐδὲ μὴν ἕτερόν γε πέπονθεν εἶναι τὸ[i] ἕν· καὶ γὰρ οὕτω πλείω ἂν πεπόνθοι[e] εἶναι ἢ ἕν. Πλείω γάρ. Τό γε μὴν ἕτερον πεπονθὸς ἢ ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου ἀνόμοιον ἂν εἴη ἢ ἑαυτῷ ἢ ἄλλῳ, εἴ περ τὸ ταὐτὸν[j] πεπονθὸς ὅμοιον. Ὀρθῶς. Τὸ δέ γε ἕν, ὡς ἔοικεν, οὐδαμῶς ἕτερον πεπονθὸς οὐδαμῶς ἀνόμοιόν ἐστιν οὔθ' ἑαυτῷ οὔθ'[f] ἑτέρῳ. Οὐ γὰρ οὖν. Οὔτε ἄρα ὅμοιον οὔτε ἀνόμοιον οὔθ' ἑτέρῳ οὔτε ἑαυτῷ ἂν εἴη τὸ ἕν. Οὐ φαίνεται.

[§. 28.] Καὶ μὴν τοιοῦτόν γε ὂν οὔτε ἴσον οὔτε ἄνισον ἔσται οὔτε ἑαυτῷ[k] οὔτε ἄλλῳ. Πῇ[l] δή; Ἴσον μὲν ὂν τῶν αὐτῶν μέτρων ἔσται ἐκείνῳ ᾧ ἂν ἴσον ᾖ. Ναί. Μεῖζον δέ που ἢ ἔλαττον ὄν, οἷς μὲν ἂν σύμμετρον ᾖ, τῶν μὲν ἐλαττόνων πλείω μέτρα ἕξει, τῶν δὲ μειζόνων ἐλάττω. Ναί. Οἷς δ' ἂν μὴ σύμμετρον, τῶν μὲν σμικροτέρων, τῶν δὲ μειζόνων μέτρων[m] ἔσται. Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν[n] ἀδύνατον τὸ μὴ I. ii. 31.
μετέχον τοῦ αὐτοῦ[o] ἢ μέτρων τῶν αὐτῶν εἶναι ἢ ἄλλων ὧντινωνοῦν τῶν αὐτῶν; Ἀδύνατον. Ἴσον μὲν ἄρα οὔτ' ἂν ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ εἴη, μὴ τῶν αὐτῶν μέτρων ὄν. Οὔκουν

[c] οὔτ' ἂν αὑτῷ ΑΔΠDR.—[d] τι D.—[e] πεπόνθει ΛΙ.—[f] οὔθ' Γ.—[g] οὐ...ἑαυτῷ om I.—[h] ἔτι Σ.—[i] τὸ...εἶναι om I.—[j] ταυτὸν DR, αὐτὸ CHI : ταυτὸ *s.—[k] αὐτῶι Α.—[l] ποῖ ΛΗΙ. quod vulgo addunt δή, om ΑΓΔΠDR.—[m] μέτρον Ξ.—[n] οὔκουν Η : οὐκ-

οὕτω δὴ ἕτερόν γε ἢ ταυτὸν] Malim οὕτω δὴ ἢ ἕτερόν γε ἢ τ. Heind.

§. 28. τῶν μὲν σμικροτέρων—τῶν μὲν] I. e. τῶν μειζόνων, τῶν δὲ i. e. τῶν ἐλαττόνων. Videlicet quando non ejusdem mensuræ (σύμμετρον) est τὸ ἓν atque majus vel minus aliquid, totidem quidem, sed minores partes (σμικρότερα μέτρα) habebit quam majus illud, et vicissim totidem, sed majores, quam illud quod minus est.—Ἀλλὰ μὴν πλειόνων γε μέτρων ὂν ἢ ἐλαττόνων. Accuratius his addidisset ἢ σμικροτέρων ἢ μειζόνων. Heind.

φαίνεταί γε.[p] Ἀλλὰ μὴν πλειόνων γε μέτρων[q] ὂν ἢ ἐλαττόνων, ὅσων περ[r] μέτρων, τοσούτων καὶ μερῶν ἂν εἴη· καὶ οὕτως αὖ[s] οὐκέτι ἓν ἔσται, ἀλλὰ τοσαῦτα ὅσα περ καὶ τὰ μέτρα.[t] Ὀρθῶς. Εἰ δέ γε ἑνὸς μέτρου εἴη, ἴσον ἂν γίγνοιτο τῷ μέτρῳ. τοῦτο δὲ ἀδύνατον ἐφάνη, ἴσον τῳ[u] αὐτὸ[v] εἶναι. Ἐφάνη γάρ. [§. 29.] Οὔτε ἄρα ἑνὸς μέτρου μετέχον οὔτε πολλῶν οὔτε ὀλίγων, οὔτε τὸ παράπαν τοῦ αὐτοῦ μετέχον, οὔτε ἑαυτῷ ποτε,[w] ὡς ἔοικεν,[x] ἔσται ἴσον οὔτε ἄλλῳ· οὐδ'[y] αὖ μεῖζον οὐδὲ ἔλαττον οὔτε ἑαυτοῦ οὔθ' ἑτέρου.[z] Παντάπασι μὲν οὖν[a] οὕτως. Τί δαί;[b] πρεσβύτερον ἢ νεώτερον ἢ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχειν[c] τὸ ἓν δοκεῖ[d] τῳ[e] δυνατὸν εἶναι; Τί δὴ[f] γὰρ οὔ;[g] Ὅτι που ἡλικίαν μὲν τὴν αὐτὴν ἔχον ἢ ἑαυτῷ[h] ἢ ἄλλῳ ἰσότητος[i] χρόνου καὶ ὁμοιότητος μεθέξει, ὧν ἐλέγομεν οὐ μετεῖναι τῷ ἑνί, οὔθ'[k] ὁμοιότητος οὔτε ἰσότητος. Ἐλέγομεν γὰρ
I. ii. 32. οὖν. Καὶ μὴν καὶ ὅτι ἀνομοιότητός τε καὶ ἀνισότητος[l] οὐ μετέχει, καὶ τοῦτο ἐλέγομεν. Πάνυ μὲν οὖν. Πῶς οὖν
III. 141. οἷόν τε ἔσται τινὸς ἢ πρεσβύτερον ἢ νεώτερον εἶναι ἢ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχειν τῳ,[m] τοιοῦτον ὄν;[n] Οὐδαμῶς. Οὐκ ἄρ' ἂν εἴη νεώτερον[o] οὐδὲ πρεσβύτερον οὐδὲ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον τὸ ἓν οὔθ' ἑαυτῷ[p] οὔτε ἄλλῳ. Οὐ φαίνεται. Ἆρ' οὖν οὐδὲ ἐν χρόνῳ τὸ παράπαν δύναιτ' ἂν εἶναι τὸ ἕν, εἰ τοιοῦτον εἴη; ἢ οὐκ ἀνάγκη, ἐάν τι ᾖ ἐν χρόνῳ, ἀεὶ αὐτὸ αὑτοῦ πρεσβύτερον γίγνεσθαι; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν τό γε[q] πρεσβύτερον ἀεὶ[r] νεωτέρου πρεσβύτερον; Τί μήν; Τὸ πρεσβύτερον ἄρα ἑαυτοῦ γιγνόμενον καὶ νεώτερον ἑαυτοῦ[s] ἅμα γίγνεται, εἴ περ μέλλει ἔχειν ὅτου πρεσβύτερον

οὖν *ς.—[o] ταὐτοῦ Γ.—[p] γε om Ξ.—[q] μέτρον C.—[r] ὥσπερ I.—[s] οὖν ΣΥ.—[t] μέρη Γ.—[u] αὐτῷ ΑΔΠR, αυτὸ D.—[v] αὐτῷ ΞΥBD et pr Σ, αὐτὰ I: om R.—[w] ποτε om F.—[x] ὡς ἔοικεν om Υ et pr Ξ.—[y] οὔτ' ΑΔΠDR.—[z] οὔθ' ἑτέρου Γ.—[a] οὖν om R.—

ον

[b] δαί Δ et corr Α: δέ *ς.—[c] ἔχειν H.—[d] δοκεῖν Π.—[e] τῶι Α.—[f] δὴ om R.—[g] οὖν ΛΙ.—[h] αὐτῶι Α.—[i] ἰσότητα I.—[j] μὴ F.—[k] οὔθ' Γ.—[l] ἰσότητης ΑΔΠ.—[m] τῶι Α, τὸ ΛCHI.—[n] ἓν CH.—[o] νεώτερον ΑΔΠDFR: νεωτερόν γε *ς.—[p] οὔθ' ἑαυτῷ Γ: οὔτε αὐτῷ *ς.—[q] τὸ F.—[r] ἀεὶ...πρεσβύτερον om H.—[s] καὶ νεώτερον ἑαυτοῦ om I.—

§. 29. τί δέ; πρεσβύτερον ἢ νεώτερον ἢ τὴν αὐτ. ἡλ. ἔχειν κ. τ. λ.] Ad πρεσβύτερον et νεώτερον ex seq. τῳ intelligendum est τινι, post νεώτερον autem fortasse intercidit εἶναι. Plene postmodo: πῶς οὖν οἷόν τε ἔσται τινὸς ἢ πρεσβύτερον ἢ νεώτερον εἶναι ἢ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχειν τῳ κ. τ. λ. Heind.

γίγνεται. [§. 30.] Πῶς λέγεις; Ὧδε. διάφορον[t] ἕτερον ἑτέρου οὐδὲν δεῖ γίγνεσθαι ἤδη ὄντος διαφόρου, ἀλλὰ τοῦ μὲν ἤδη ὄντος ἤδη εἶναι, τοῦ δὲ γεγονότος γεγονέναι, τοῦ δὲ μέλλοντος μέλλειν, τοῦ δὲ γιγνομένου οὔτε γεγονέναι[u] οὔτε μέλλειν οὔτε εἶναί πω διάφορον,[v] ἀλλὰ γίγνεσθαι καὶ ἄλλως οὐκ εἶναι. Ἀνάγκη γάρ.[w] Ἀλλὰ μὴν τό γε πρεσβύτερον διαφορότης[x] νεωτέρου ἐστὶ καὶ οὐδενὸς ἄλλου. Ἔστι γάρ. Τὸ ἄρα πρεσβύτερον ἑαυτοῦ γιγνόμενον ἀνάγκη καὶ νεώτερον ἅμα[y] ἑαυτοῦ γίγνεσθαι. Ἔοικεν. Ἀλλὰ μὴν καὶ μήτε πλείω ἑαυτοῦ γίγνεσθαι χρόνον[z] μήτ' ἐλάττω, ἀλλὰ[a] τὸν ἴσον χρόνον καὶ γίγνεσθαι ἑαυτῷ καὶ εἶναι καὶ γεγονέναι καὶ μέλλειν ἔσεσθαι. Ἀνάγκη γὰρ οὖν καὶ ταῦτα. Ἀνάγκη ἄρα ἐστίν, ὡς ἔοικεν, ὅσα γε ἐν χρόνῳ ἐστὶ καὶ μετέχει[b] τοῦ τοιούτου, ἕκαστον αὐτῶν τὴν αὐτήν τε αὐτὸ[c] ἑαυτῷ[d] ἡλικίαν ἔχειν καὶ πρεσβύτερόν τε[e] ἅμα αὐτοῦ[f] καὶ νεώτερον γίγνεσθαι. Κινδυνεύει. Ἀλλὰ μὴν τῷ γε ἑνὶ τῶν τοιούτων παθημάτων[g] οὐδὲν μετῆν. Οὐ γὰρ μετῆν. Οὐδὲ ἄρα χρόνου αὐτῷ μέτεστιν, οὐδ' ἔστιν ἔν τινι χρόνῳ. [§. 31.] Οὔκουν δή, ὡς γε ὁ λόγος αἱρεῖ.[h] Τί οὖν; τὸ[i] ἦν[j] καὶ τὸ γέγονε[k] καὶ τὸ[l] ἐγίγνετο[m]

Ι. ii. 33.

[t] διαφέρον ΑΔΠDR.—[u] οὔτω γεγ. I.—[v] πω διάφορον ΑΔΠ, που διάφορον DR : πω του τὸ διάφορον *ς.—[w] γὰρ ἂν ΑΔΠR.—[x] διαφορόν τε CFI cum rc B, διαφερόντες H.—[y] ἅμα om F.—[z] γίγνεσθαι χρόνον ΑΔΠDR : χρόνον γίγνεσθαι *ς.—[a] ἀλλὰ καὶ H.—[b] μετέχειν D.—[c] αὐτὸ om DR.—[d] αὑτῷ ΑΛΞΠΥCDHR.—[e] γε R.—[f] ἅμα αὐτοῦ ΠD : αὐτοῦ ἅμα *ς. sed R om pronomen.—[g] παθημάτων B, μαθημάτων H.—[h] ἐρεῖ Ες.—[i] τοῦτο Π.—[j] εἶναι DR.—[k] γεγονέναι DR.—[l] τὸ om ΑΙ.—[m] ἐγένετο

§. 30. διαφορότης] Est verbum Platoni proprium, Mœride quidem auctore : Διαφορότης, vel, ut Piersonus edidit, διαφορότητος· Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ [s. 43.] παρ' ἄλλῳ οὐχ εὕρον· scilicet apud nullum veterem scriptorem Atticum Platonique æqualem. Phileb. 3. et 4. est διαφορότητα. Fisch.

διαφορότης νεωτέρου ἐστὶ] Fortasse διαφορότης τις νεωτ. De v. διαφορότης cf. not. ad Theætet. §. 155. Heind.

ἀνάγκη γὰρ οὖν καὶ ταῦτα] Ut Gorg. §. 68. Οὐ καὶ τοῦτο ἀνάγκη; ubi vide quæ scripsimus. Heind.

ὁ λόγος ἐρεῖ] Cum Serrano scribendum puto ὁ λόγος αἱρεῖ, quod eleganter a Platone aliquoties usurpatur, et Æschini contr. Ctesiphont. aliisque non insolitum est. Thoms.

ἐρεῖ] Steph. 'Scribendum esse ὡς γε ὁ λόγος αἱρεῖ, ostendunt alii hujus etiam ipsius scriptoris loci :' recte. At Ficinus quoque legit ἐρεῖ. vertit, *Non sane, ut ratio dictat.* Fisch.

ὡς γε ὁ λόγος αἱρεῖ] Ita pro ἐρεῖ scribendum jam Stephanus monuerat. Legitima hæc est formula, ὡς ὁ λόγος αἱρεῖ, *ut ratio evincit*, similis illius ὃς ὁ λόγος σημαίνει. Vid. Gataker. ad Antonin. iv. 54. et Dorvill. ad Charit. p. 645. Heind.

τί οὖν; τὸ ἦν, καὶ τὸ γέγονε, καὶ τὸ ἐγίγνετο, οὐ χρόνου μέτεξιν δοκεῖ σημαί-

οὐ χρόνου μέθεξιν δοκεῖ σημαίνειν τοῦ ποτὲ γεγονότος; Καὶ μάλα. Τί δαί;[n] τὸ ἔσται καὶ τὸ γενήσεται[o] καὶ τὸ γενηθήσεται[p] οὐ τοῦ ἔπειτα [τοῦ] μέλλοντος; Ναί. Τὸ δὲ δὴ ἔστι[q] καὶ τὸ γίγνεται οὐ τοῦ νῦν παρόντος; Πάνυ μὲν οὖν. Εἰ ἄρα τὸ ἓν μηδαμῇ μηδενὸς μετέχει χρόνου, οὔ τέ ποτε γέγονεν οὔτ' ἐγίγνετο οὔτ' ἦν ποτέ, οὔτε νῦν γέγονεν[r] οὔτε γίγνεται[s] οὔτ' ἔστιν, οὔτ' ἔπειτα γενήσεται οὔτε γενηθήσεται[t] οὔτ' ἔσται. Ἀληθέστατα. Ἔστιν οὖν οὐσίας[u] ὅπως ἄν τι μετάσχοι[v] ἄλλως ἢ κατὰ τούτων τι; Οὐκ ἔστιν. Οὐδαμῶς ἄρα[w] τὸ
r. ii. 31. ἓν οὐσίας μετέχει. Οὐκ ἔοικεν. Οὐδαμῶς[x] ἄρα ἔστι τὸ ἕν. Οὐ φαίνεται. Οὐδ' ἄρα οὕτως ἔστιν ὥστε ἓν

Γ.—[n] δαί ΓΔΛΒCΗ et corr Ά : δὲ *s.—[o] γεγενήσεται Schleiermacherus.—[p] καὶ τὸ γενηθήσεται om I.—[q] ἔσται CI.—[r] οὔτ' ἐγίγνετο...γέγονεν om C.—[s] γίγνεται ΞI.—[t] γενήσεται Λ.—[u] οὐδ' εἷς Δ.—[v] μετάσχη Λ.—[w] ἄρα...οὐδαμῶς om BEHI, in mg

νειν] Plato tempus τὴν τοῦ αἰῶνος εἰκόνα κινητικὴν, definiebat, unde Proclus in Timæum : Ὁ χρόνος διὰ τὴν πρὸς τὸν αἰῶνα μίμησιν κυκλεῖσθαι λέγεται, ὡς καὶ ὁ οὐρανὸς διὰ τὴν πρὸς τὸν νοῦν μίμησιν εὐφαιρῶσθαι (lege σφαιρῶσθαι) καὶ εἴδη ἔχειν, τὸ ἦν, καὶ ἔσται, καὶ ὅσα τούτοις διώφυλα. Sed non competit tempus uni, cujus natura est ἀέννaος, οὐ ῥέουσα, scribente ita Plotino Ennead. 6. 'Hæc monas,' inquit Macrobius, 'est mens e summo enata Deo, quæ vices temporum nesciens in uno semper, quod adest, consistit ævo,' in Somn. Scipio. l. i. c. 6. Thoms.

§. 31. τὸ γενήσεται καὶ τὸ γενηθήσεται] Inter γενήσεται et γενηθήσεται quid intersit, non video. Vere, opinor, Schleiermacherus correxit γεγενήσεται, quod in textum recepissem, si aliud usquam in promptu esset formæ hujus exemplum. Idemque statim post reponendum puto in verbis οὔτ' ἔπειτα γενήσεται οὔτε γενηθήσεται οὔτ' ἔσται. Ficinus quidem γενήσεται vertit *fiet*, γενηθήσεται *factum fuerit*, si hunc secutus est verborum ordinem. Heind.

οὐ τοῦ ἔπειτα τοῦ μέλλοντος] Articulum τοῦ ante μέλλοντος male intrusit librarius. Τοῦ ἔπειτα μέλλοντος respondebit prægresso τοῦ ποτε γεγονότος et subsequenti τοῦ νῦν παρόντος. Thucyd. i. 123. Τὰ μὲν οὖν προγεγενημένα τί δεῖ μακρότερον—αἰτιᾶσθαι; Περὶ δὲ τῶν ἔπειτα μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντας χρὴ ἐπιταλαιπωρεῖν. Heind.

εἰ ἄρα τὸ ἓν μηδαμῇ μηδενὸς μετέχει χρόνου, οὔτέ ποτε γέγονεν, οὔτ' ἐγίγνετο] Sic Timæus, τὸ δὲ ἦν, τὸ δὲ ἔσται, περὶ τὴν ἐν χρόνῳ γένεσιν ἰοῦσαν πρέπει λέγεσθαι, κινήσεις γὰρ ἐστόν. Τὸ δὲ ἀεὶ κατὰ τὰ ταυτὰ ἔχον ἀκινήτως, οὔτε πρεσβύτερον, οὔτε νεώτερον προσήκει γίγνεσθαι etc. ad quæ verba Proclus ita commentatur. Τρία ταῦτα προσήκει, φησὶν, διὰ χρόνον, τῇ γενέσει, ἓν μὲν τὸ ἦν, καὶ τὸ ἔσται, δεύτερον δὲ, τὸ νεώτερον γίγνεσθαι καὶ πρεσβύτερον, τρίτον, τὸ γίγνεσθαί ποτε, ἢ νῦν γεγονέναι, ἢ ἐσαῦθις ἔσεσθαι. Verum unum hoc modo describit Parmenides apud Simplicium : Οὖλον, μονογενὲς, καὶ ἄτρεμες ἠδ' ἀτέλεστον, Οὐδέ ποτ' ἦν, οὔτ' ἔσται, ἐπεὶ νῦν ἐστιν ὁμοῦ πᾶν. Thoms.

οὐδαμῶς ἄρα τὸ ἓν οὐσίας μετέχει] Unum est supra essentiam, τὸ ὑπερούσιον, ὑπερφυὲς, sicuti vocatur Damascio περὶ Ἀρχῶν, ubi prolixe de uno hoc superessentiali disputat. Ἀρχὴ πάντων ἓν πρὸ τοῦ ὄντος. Ita collocatur etiam unum supra essentiam in Sophista. Plato l. ii. τῆς Πολιτ. Τὸ ἀγαθὸν ἐπέκεινα τῆς οὐσίας. quod ex Platone sumunt Damascius et Iamblich. de Myster. Sed Bonum illis est duplex, τὸ μὲν ἐπέκεινα τῆς οὐσίας, τὸ δὲ κατ' οὐσίαν ὑπάρχον, quæ etiam unius est distinctio. Thoms.

εἶναι· εἴη γὰρ ἂν ἤδη ὂν καὶ[y] οὐσίας μετέχον. ἀλλ' ὡς ἔοικε, τὸ ἓν οὔτε ἔν ἐστιν οὔτε ἔστιν, εἰ δεῖ τῷ[z] τοιῷδε λόγῳ πιστεύειν. Κινδυνεύει. Ὁ δὲ μὴ ἔστι, τούτῳ[a] τῷ μὴ III. 142.
ὄντι εἴη ἄν τι, ἢ[b] αὐτῷ ἢ αὐτοῦ;[c] Καὶ πῶς; Οὐδ' ἄρα ὄνομα ἔστιν αὐτῷ οὐδὲ λόγος οὐδέ τις ἐπιστήμη οὐδὲ αἴσθησις οὐδὲ δόξα.[d] Οὐ φαίνεται. Οὐδ' ὀνομάζεται ἄρα οὐδὲ λέγεται οὐδὲ δοξάζεται οὐδὲ γιγνώσκεται, οὐδέ τι[e] τῶν ὄντων αὐτοῦ αἰσθάνεται. Οὐκ ἔοικεν. Ἦ δυνατὸν οὖν περὶ τὸ ἓν ταῦθ'[f] οὕτως ἔχειν; Οὔκουν[g] ἔμοιγε δοκεῖ.

§. 32. Βούλει οὖν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν πάλιν[h] ἐξ ἀρχῆς ἐπανέλθωμεν, ἐάν τι ἡμῖν ἐπανιοῦσιν ἀλλοῖον φανῇ;[i] Πάνυ μὲν οὖν βούλομαι. Οὐκοῦν ἓν εἰ ἔστι, φαμέν, τὰ συμβαίνοντα περὶ αὐτοῦ,[j] ποῖά ποτε[k] τυγχάνει ὄντα,[l] διομολογητέα ταῦτα. οὐχ οὕτως;[m] Ναί. Ὅρα δὴ ἐξ ἀρχῆς. Ἓν εἰ ἔστιν, ἆρα οἷόν τε αὐτὸ εἶναι μέν, οὐσίας δὲ μὴ

ponunt CF.—[x] οὐδαμοῦ T.—[y] καὶ om pr Γ.—[z] τῷ om pr Ξ.—[a] τοῦτο rc Π, post ὄντι ponit Γ.—[b] ἢ om ΔΠD.—[c] ἑαυτοῦ H.—[d] δόξα...λέγεται οὐδὲ om H.—[e] τι om Λ.—[f] ταῦθ' Γ.—[g] οὐκ Λ.—[h] πάλιν ante ἐπὶ ponit Γ.—[i] φανείη ΑΔΠDR.—[j] αὐτὸ s.—[k] τε ΥBCEFHI et pr Ξ.—[l] ὄντα om F.—[m] οὕτως R.—[n] ἂν om ΑΔΠDR.—

εἴη γὰρ ἂν ἤδη ὄν] Legendum suspicor εἴη—ἤδη ἓν ὂν καὶ οὐσ. μετέχοι. Heind.

οὐδ' ἄρα ὄνομά ἐστιν αὐτῷ οὐδὲ λόγος] Ut infra §. 57. Καὶ ὄνομα δὴ καὶ λόγος ἐστὶν αὐτῷ, καὶ ὀνομάζεται καὶ λέγεται. Frustra igitur aliquis post λόγος requirebat αὐτοῦ. Heind.

οὐδ' ἄρα ὄνομά ἐστιν αὐτῷ, οὐδὲ λόγος κ. τ. λ.] Ita Parmenides canit de uno apud Simpl. et Bessar. 'Nec dici ore potest, nostra nec mente revolvi, Quod nihil est.' Adducit hæc Damascius ut τὸ ἄῤῥητον et τὸ ἄγνωστον unius demonstret. Καὶ τί θαυμαστὸν, addit, εἰ αἱ ἀποδείξεις (scil. διὰ λόγου, διὰ ὀνόματος etc.) τῷ ἑνὶ οὐχ ἁρμόζουσι, ἀνθρωπικαὶ γάρ εἰσι, καὶ συνθετώτεραι (leg. συνθετωτέραι) τοῦ δέοντος. Thoms.

§. 32. οὐκοῦν ἓν εἰ ἔστι] In hac propositione, ἓν εἰ ἔστιν, unde altera hæc proficiscitur disputatio usque ad §. 57. vim momentumque sententiæ continet verbum ἔστι; in priore illa, εἰ ἓν ἐστι, verbum ἓν continebat. Heind.

φαμὲν] Ficinus expressit ἔφαμεν, vertens, *nonne—confessi sumus*, ut respiciat Parmenides superiora illa §. 22. ἢ βούλεσθε—ἀπ' ἐμοῦ ἄρξωμαι καὶ τῆς ἐμαυτοῦ ὑποθέσεως περὶ τοῦ ἑνὸς αὐτοῦ ὑποθέμενος, εἴτε ἓν ἐστιν εἴτε μὴ ἕν, τί χρὴ συμβαίνειν; Πάνυ μὲν οὖν, φάναι τὸν Ζήνωνα. Hoc ego præferrem, ni infra §. 70. eodem modo φαμὲν præstarent Edd. vett. ubi itidem Ficinus ἔφαμεν expressit. Heind.

ἓν εἰ ἔστιν, ἆρα οἷόντε αὐτὸ εἶναι μέν, οὐσίας δὲ κ. τ. λ.] Hic latitat totius supposititi secundi tenor. In primo supposito unum supra ens efferebat, et a rerum universitate eximebat Parmenides; in hoc secundo vero unum vult cum essentia conjungi et quasi coalescere. Varia genera entis enarrat Plato in Sophist. quæ cuncta fere bino hoc τοῦ ὄντος significatu comprehenduntur. Declarabat nimirum ens primo τὸ ἀκρὸν ἐν τῷ νοητῷ, vel secundo, omnia quæ sunt contradistincte ad non entia. Pythagoræis τὸ unum τὸ πρώτον ὄν, ἡ πρώτη οὐσία dicebatur: sic aliquoties Archyt. apud Simpl. Numen. apud Euseb. et Damascius de uno, quod τὸ πρώτον ὂν sit, in primo dial. nostri supposito agi, toties

μετέχειν; Οὐχ οἷόν τε. Οὐκοῦν καὶ ἡ οὐσία τοῦ ἑνὸς εἴη ἄν,[n] οὐ ταὐτὸν οὖσα τῷ ἑνί. οὐ γὰρ ἂν ἐκείνη ἦν ἐκείνου οὐσία, οὐδ' ἂν ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐκείνης μετεῖχεν, ἀλλ' ὅμοιον ἂν
1. ii. 35. ἦν λέγειν ἕν τε εἶναι καὶ ἓν ἕν. νῦν δὲ οὐχ αὕτη ἐστὶν ἡ ὑπόθεσις, εἰ ἓν ἕν,[o] τί χρὴ συμβαίνειν, ἀλλ' εἰ ἓν ἔστιν. οὐχ οὕτως;[p] Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν ὡς ἄλλο τι σημαῖνον τὸ ἔστι τοῦ[q] ἕν. Ἀνάγκη. Ἆρ'[r] οὖν ἄλλος[s] ἢ[t] ὅτι οὐσίας μετέχει τὸ ἕν, τοῦτ' ἂν εἴη τὸ[u] λεγόμενον, ἐπειδάν τις[v] συλλήβδην εἴπῃ ὅτι ἓν ἔστιν; Πάνυ γε. Πάλιν δὴ λέγωμεν,[w] ἓν εἰ[x] ἔστι, τί συμβήσεται. σκόπει οὖν εἰ οὐκ ἀνάγκη[y] ταύτην[z] τὴν ὑπόθεσιν τοιοῦτον ὂν τὸ ἓν σημαίνειν, οἷον μέρη ἔχειν; Πῶς; Ὧδε. εἰ τὸ[a] ἔστι τοῦ ἑνὸς[b] ὄντος λέγεται[c] καὶ τὸ ἓν τοῦ ὄντος[d] ἑνός, ἔστι δὲ οὐ[e] τὸ αὐτὸ ἥ τε οὐσία καὶ τὸ ἕν, τοῦ αὐτοῦ δὲ[f] ἐκείνου οὗ ὑπεθέμεθα τοῦ ἑνὸς ὄντος, ἆρα οὐκ ἀνάγκη τὸ μὲν ὅλον ἓν ὂν[g] εἶναι

[o] alterum ἓν add ΑΔΠDR et rc ΛCF.—[p] οὕτως R. οὕτω *ς.—[q] τὸ R.—[r] ἄρα Α.—[s] ἄλλη E.—[t] ἢ om Δ.—[u] τὸ om R.—[v] τι Α.—[w] λέγομεν ΛR.—[x] εἰ ἓν F.—[y] εἰ οὐκ ἀνάγκη ΑΔΠDR, ἀνάγκη οὖν pr Σ, ἀνάγκη Υ : οὐκ ἀνάγκη *ς.—[z] κατὰ ταύτην R.—[a] τῷ H.—[b] ὄντως I.—[c] λέγον I, λέγεται καὶ τὸ ἓν τοῦ ὄντος λέγεται καὶ ΑΔ.—[d] ὄντως I.—[e] οὐ om ΞBCHI et pr ΓEF.—[f] δὲ om I.—[g] ὂν om Υ.—[h] αὐτοῦ Es.—[i] τοῦ ὅλου

adstruit. Hinc Hermias, gentium irrisor, jure asseruit Parmenidem statuisse *τὴν οὐσίαν ἓν* esse, etiamsi viri de Rep. Liter. meritissimi vel hoc nomine Hermiam reprehendere errorisque insimulare non omiserint. Levis hæc est altercatio exiguique momenti, et admisso duplici entis significatu, facilis usque adeo Parmenidem inter et Hermiam, et doctos criticos reconciliatio. Thoms.

ποιά ποτε] Imo *ὁποῖά ποτε, qualiacunque ea fuerint.* Heind.

νῦν δὲ οὐχ αὕτη ἐστὶν ἡ ὑπόθεσις, εἰ ἕν, τὶ χρὴ συμβαίνειν] Excidisse videtur unum ἓν, quod tamen ad constituendam sententiam necessario requiritur. Ego integram sententiam hunc in modum legerem, *νῦν δὲ οὐχ αὕτη ἐστὶν ἡ ὑπόθεσις, εἰ ἓν ἕν, τὶ χρὴ συμβαίνειν, ἀλλ' εἰ ἓν ἐστιν.* Sic in verbis præcedentibus dixerat, *ἀλλ' ὅμοιον ἂν ἦν λέγειν ἕν τε εἶναι, καὶ ἓν ἕν·* sed jam non hoc modo instituendum putat esse hoc suppositum, verum illo, *εἰ ἓν ἐστι.* Constat vero, quam caute philosophi de uno sint locuti, utne simplicitatem unius læderent, et hoc unum multa facerent, quod multa esse non posset, hinc Lycophron *τὸ ἔστι* ab uno removebat, referente Simplicio in Aristot. Lib. *περὶ φυσικῆς Ἀκροάσ.* fol. 19. *Ἐθορυβοῦντο δὲ καὶ οἱ ὕστερον, καθάπερ καὶ οἱ ἀρχαῖοι, μήποτε συμβαίνῃ αὐτοῖς ἅμα τὸ αὐτὸ ἓν εἶναι καὶ πολλά, διὸ οἱ μὲν τὸ ἔστιν ἀφεῖλον, ὥσπερ Λυκόφρων, οἱ δὲ τὴν λέξιν μετερρύθμιζον, ὅτι ἄνθρωπος οὐ λευκός ἐστιν, ἀλλὰ λελεύκωται.* Thoms.

ἓν ἕν] Vulgo, omisso altero *εἰ ἓν, τὶ χρὴ σ.* Heind.

οὐκοῦν ὡς ἄλλο τι σημ.] I. e. *οὐκοῦν οὕτως ἡ ὑπόθεσις ὑποτίθεται, ὡς τοῦ ἔστι σημαίνοντος ἄλλο τι ἢ τὸ ἕν ;* Heind.

οὐκοῦν ὡς ἄλλο τι σημαῖνον τὸ ἔστι τοῦ ἕν ;] In Ms. Procl. legitur *τὸ ἓν* ubi tamen omissum est *ἡ*. Hanc autem si retinere velles lectionem quam impressi omnes hactenus constanter servarunt, aut exprimendum, aut subintelligendum tibi foret *εἶναι*, ne nimis dura sit loquendi ratio et auribus ingratissima. Mihi dudum alia arridebat lectio, et *ῥῆσις* hæc hunc in modum instauranda videbatur : *οὐκοῦν ὡς ἄλλο τι σημαῖνον τὸ ἔστι τοῦ ἑνός.* Thoms.

ὅτι] Male vulgo *ὅ, τι.* Heind.

αὐτό,[h] τούτου δὲ γίγνεσθαι μόρια τό τε ἓν καὶ τὸ εἶναι; Ἀνάγκη. [§. 33.] Πότερον οὖν ἑκάτερον τῶν μορίων τούτων μόριον μόνον προσεροῦμεν, ἢ τοῦ ὅλου μόριον τό γε μόριον προσρητέον; Τοῦ ὅλου.[i] Καὶ ὅλον ἄρα ἐστὶν ὃ ἂν[j] ἓν ᾖ, καὶ μόριον ἔχει.[k] Πάνυ γε. Τί οὖν; τῶν μορίων ἑκάτερον τούτων τοῦ ἑνὸς ὄντος,[l] τό τε ἓν καὶ τὸ ὄν, ἆρα ἀπολείπεσθον ἢ τὸ ἓν τοῦ ὄντος[m] εἶναι [μόριον] ἢ τὸ ὂν[n] τοῦ ἑνός [μόριον];[o] Οὐκ ἂν εἴη. Πάλιν ἄρα καὶ[p] τῶν μορίων ἑκάτερον τό τε[q] ἓν ἴσχει[r] καὶ τὸ ὄν, καὶ γίγνεται τὸ ἐλάχιστον ἐκ δυεῖν[s] αὖ[t] μορίοιν[u] τὸ μόριον. καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον οὕτως ἀεί, ὅ τί περ ἂν[v] μόριον γένηται, τούτῳ τῷ μορίῳ ἴσχει ἀεί·[w] τό τε

I. ii. 36.

alteri dant omnes præter Eς.—[j] ἂν ΑΔΠΣΥDR et rc F : ἐὰν *ς.—[k] ἔχει ΑΔΛΞΠΣΥΒCDEFHIR et rc Γ : ἔχῃ ς.—[l] ὄντος om mei omnes.—[m] μόριον Ξ, μορίου pr Γ.—[n] ἓν R et pr Γ.—[o] μορίου ΑΓΔΛΣΥΒCEFHI. utramque lectionem ab eadem manu Π.—[p] γε ΛΗΙ.—[q] γε F.—[r] ἔχει R.—[s] δυεῖν ΛΙ, δύο Δ : δυοῖν *ς.—[t] ἂν R.—[u] μορίων C.—[v] ὃ Δ.—[w] ἴσχει ἀεί Δ : ἀεὶ ἴσχει *ς.—[x] ἓν καὶ τὸ ΓΞΣΥR.—[y] ὂν

τὸ μὲν ὅλον ἓν ὂν εἶναι αὐτοῦ;] Lego αὐτό. Sensus vero hic est: Differunt quidem ἡ οὐσία et τὸ unum; sed in hoc uno, quod in supposito nostro veluti conjunctum cum essentia exhibetur, necessario τὸ ἓν et τὸ ὂν unita reperiuntur; inde ergo consequitur, τὸ unum duabus illis constare partibus, nimirum τῇ οὐσίᾳ et τῷ uno. Mirum autem in modum torquent et corrumpunt sensum Ficinus et Serranus interpretes. Thoms.

§. 33. ἢ τοῦ ὅλου μόριον, τό γε μόριον προσρητέον τοῦ ὅλου;] Clauditur hic sententia in Ms. Procli, ita ut sequentia pro responsione ad præmissam interrogationem accipi possint et debeant; frustra enim idem bis in una sententia repeteretur. Thoms.

ἢ τοῦ ὅλου—προσρητέον; Τοῦ ὅλου. Καὶ ὅλον ἄρα] Vulgo verba hæc Socratis, Τοῦ ὅλου, præcedenti Parmenidis interrogationi junguntur inepte. Heind.

ὃ ἂν] Reposui pro ὃ ἐὰν, atque pro ἔχῃ ex Ald. et Bas. 2. revocavi ἔχει. Sed ne illud quidem μόριον, quod præcedit, sanum est, quod mutandum in μόρια, nisi quis Platonem scripsisse conjiciat μορίω δύο. Heind.

τὸ ἓν τοῦ ὄντος εἶναι μόριον] Non sane τὸ ἓν est pars τοῦ ὄντος, sed τοῦ ἑνὸς ὄντος, neque τὸ ὂν pars τοῦ ἑνὸς est, sed ejusdem τοῦ ὄντος ἑνὸς, quod tanquam duæ partes continentur τὸ ἓν et τὸ ὄν; contra alterum alteri semper adjunctum est, τὸ ἓν τῷ ὄντι et τὸ ὂν τῷ ἑνί. Inde verbis demum his, Πάλιν ἄρα καὶ τῶν μορίων etc. colligitur, in utroque, et τῷ ἑνὶ et τῷ ὄντι, inesse utrumque τὸ ἓν et τὸ ὄν, atque ita rursus duabus utrumque partibus constare. Itaque Schleiermachero assentior utrumque istud μόριον et post εἶναι et post ἑνὸς insititium putanti, præsertim quum neutrum expresserit Ficinus hæc ita vertens: *num hæ partes unius entis, scilicet unum et ens, ita se invicem deserunt, ut ipsi enti unum et ipsi uni ens desit?* τὸ ἓν τοῦ ὄντος εἶναι eodem modo dictum, quo ante §. 52. Οὐκοῦν καὶ ἡ οὐσία τοῦ ἑνὸς εἴη ἄν, ut idem monuit vir præstantissimus, cui plus aliquando Plato debebit, quam omnibus, quotquot et sunt et erunt, philologis. Nam dum ille ipsa philosophiæ Platonicæ penetralia aperit, nos in syllabis apicibusque hæremus. Heind.

τό, τε γὰρ ἓν τὸ ὂν ἀεὶ ἴσχει, καὶ τὸ ὂν τὸ ἓν] Cum Proclo legi velim τό, τε γὰρ ἓν καὶ τὸ ὂν ἀεὶ ἴσχει, καὶ τὸ ὂν καὶ τὸ ἕν. Ita ut legam ipsa sententia efflagitat, quæ nunc jam unicuique patebit, sed nec a Ficino nec etiam Serrano ante intellecta fuit. Thoms.

γὰρ ἓν τὸ[x] ὂν ἀεὶ ἴσχει καὶ τὸ ὂν τὸ[y] ἕν· ὥστε ἀνάγκη
III. 143. δύ' ἀεὶ γιγνόμενον μηδέποτε ἓν εἶναι. Παντάπασι μὲν
οὖν.[z] Οὐκοῦν ἄπειρον ἂν[a] τὸ πλῆθος οὕτω τὸ[b] ἓν ὂν εἴη;
Ἔοικεν.[c] Ἴθι δὴ καὶ τῇδε ἔτι. Πῇ; Οὐσίας φαμὲν με-
τέχειν τὸ ἕν, διό[d] ἐστιν ὄν;[e] Ναί. Καὶ διὰ ταῦτα δὴ τὸ
ἓν ὂν πολλὰ ἐφάνη. Οὕτως. Τί[f] δαί;[g] αὐτὸ τὸ ἕν, ὃ δή
φαμεν οὐσίας μετέχειν, ἐὰν αὐτὸ τῇ διανοίᾳ μόνον[h] καθ'
αὑτὸ λάβωμεν ἄνευ τούτου οὗ φαμὲν μετέχειν, ἆρά γε ἓν
μόνον φανήσεται ἢ καὶ πολλὰ τὸ αὐτὸ τοῦτο; Ἕν, οἶμαι
ἔγωγε. [§. 34.] Ἴδωμεν[i] δή. ἄλλο τι ἕτερον[j] μὲν
ἀνάγκη τὴν οὐσίαν αὐτοῦ εἶναι, ἕτερον δὲ αὐτό,[k] εἴ περ μὴ
οὐσία[l] τὸ ἕν, ἀλλ'[m] ὡς[n] ἓν οὐσίας[o] μετέσχεν. Ἀνάγκη.

καὶ τὸ ΓR.—[x] αὐτὸ I.—[a] μὲν ΣΥ.—[b] τὸ om I.—[c] ἔοικεν ΑΔΠDR : ἔοικέ γε *s.—[d] δύο pr Γ.—[e] ὄν om mei omnes.—[f] τῇ I.—[g] δαί Δ et corr Α, δὲ ΠDR : δή *s.—[h] μόνον om Υ.—[i] εἰδῶμεν ΑΔΠD.—[j] ἢ ἕτερον Γ.—[k] τὸ ἓν αὐτό R.—[l] οὐσία ΑΔΠ
a
ΥDR et τc F, οὐσίας E : οὐσίας *s.—[m] ἀλλ' ΑΓ.—[n] καὶ Υ.—[o] ἑνὸς οὐσίαι s.—

οὐκοῦν ἄπειρον ἂν τὸ πλῆθος οὕτω τὸ ἓν ὂν εἴη;] Hæc efferebat Parmenides versu illo Τῷ ξυνεχὲς πᾶν ἔστιν· ἐὸν γὰρ ἐόντι πελάζει. Illustrat Parmenidis sententiam Simpl. in lib. i. Aristot. Nat. Ausc. p. 17. cujus verba adponere non gravabor: Ἔτι ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ ἓν πολλαχῶς λέγεται ὥσπερ καὶ τὸ ὄν, σκεπτέον, τίνα τρόπον λέγουσιν ἓν εἶναι τὸ πᾶν. Λέγεται δ' ἕν, ἢ τὸ συνεχὲς, ἢ τὸ ἀδιαίρετον, ἢ ὧν ὁ λόγος ὁ αὐτός· καὶ εἰς ὅτου τι ἦν εἶναι, ὥσπερ μέθυ καὶ οἶνος. Εἰ μὲν τοίνυν συνεχὲς, πολλὰ τὸ ὂν (forte τὸ ἕν,) εἰς ἄπειρον γὰρ διαιρετὸν τὸ συνεχές. Thoms.

τί δή; αὐτὸ τὸ ἕν, ὃ δὴ φαμὲν οὐσίας μετέχειν, ἐὰν αὐτὸ τῇ διανοίᾳ μόνον] Duplex esse unum satis superque docet Parmenides, vel τὸ ἀμέθεκτον, vel μεθεκτὸν sive μετεχόμενον quatenus cum entibus communicat. Ita et dei naturam dividebant veteres philosophi. De Bono scribit Iambl. De Myst. cap. 5. Ἔστι δὴ οὖν τἀγαθὸν, τότε ἐπέκεινα τῆς οὐσίας, καὶ τὸ κατ' οὐσίαν ὑπάρχον, ubi et pluribus hac de re disserit Iambl. Eadem erat essentiæ distinctio; considerabatur nimirum ἡ οὐσία, ἡ κατὰ μέθεξιν, ἡ κοινὴ πάντων, ἡ καθ' ὕπαρξιν πρὸ πάντων ὄντων. Damasc. περὶ Ἀρχ. fol. 216. Plurimum autem ad intelligendum dialogum nostrum facit hæc unius distinctio. Nunc de superessentiali uno loquitur Parmenides, nunc autem de essentiali, et, uti Iambl. ait, τὸ ἁπλῶς ἕκαστον κατὰ τὸ τί ἔστιν ἕκαστον. Thoms.

τί δὴ αὐτὸ τὸ ἕν] Hactenus Parmenides τὸ ἓν ὂν infinitum numero esse docuit; jam docebit, etiam τὸ ἕν, quatenus absque τῷ εἶναι per se intelligatur, multa esse numeroque infinita. In verbis his prius φαμὲν Ficinus vertit *diximus*, posterius *prædiximus*. Sed h. l. præsens tempus præterito præferat unusquisque. Heind.

§. 34. Ἴδωμεν δή· ἄλλο τι ἕτερον] Perperam Cornarius cum Ficino: *videamus itaque aliud quiddam.* Quorum neuter vidit, ἄλλο τι h. l. ut sexcenties, adhibitum esse pro ἄλλο τι ἤ, *nonne*, unde hæc vulgo ita distinguuntur: Ἴδωμεν δὴ ἄλλο τι· ἕτερον etc. Heind.

ὡς ἑνὸς] Hanc etiam lectionem Ficinus sequitur: qui vertit, *si quidem non essentia ipsum unum, sed ut unum essentia participat.* At in præced. edit. scriptum est, εἴπερ μὴ οὐσίας τὸ ἓν, ἀλλὰ ὡς ἓν οὐσίας μετέσχεν. Steph.

ἀλλ' ὡς ἓν ὂν οὐσίας] Vulgo ἀλλὰ ὡς ἑνὸς οὐσία Ald. et Bas. utraque ὡς ἓν οὐσίας. Nostram scripturam ex parte expressit Ficinus. Hoc igitur dicit Plato: τὸ ἓν (i. e. αὐτὸ τὸ ἓν τῇ διανοίᾳ μόνον καθ' αὐτὸ ληφθὲν ἄνευ—τῆς οὐσίας, ἧς μετέχει) per se οὐσίας non esse particeps, sed quatenus ἓν ὂν intelligatur. Quanquam, ut verum fatear, hanc sententiam ita potius proferre debebat scriptor elegantissimus: εἴπερ μὴ οὐσίας αὐτὸ τὸ ἓν, ἀλλ' ὡς ἓν ὂν αὐτῆς μετέσχεν, ut

Οὐκοῦν εἰ ἕτερον μὲν ἡ οὐσία, ἕτερον δὲ τὸ ἕν,[p] οὔτε τῷ ἓν εἶναι[q] τὸ ἓν τῆς οὐσίας ἕτερον οὔτε τῷ οὐσία εἶναι ἡ οὐσία[r] τοῦ ἑνὸς ἄλλο,[s] ἀλλὰ τῷ ἑτέρῳ τε[t] καὶ ἄλλῳ ἕτερα ἀλλήλων. Πάνυ μὲν οὖν. Ὥστε οὐ ταὐτόν ἐστιν I. ii. 37.
οὔτε τῷ ἑνὶ οὔτε τῇ οὐσίᾳ τὸ ἕτερον. Πῶς γάρ; Τί οὖν; ἐὰν προελώμεθα αὐτῶν εἴτε βούλει τὴν οὐσίαν καὶ τὸ ἕτερον εἴτε τὴν οὐσίαν καὶ τὸ ἓν εἴτε τὸ ἓν καὶ τὸ ἕτερον, ἆρ' οὐκ ἐν ἑκάστῃ τῇ προαιρέσει προαιρούμεθά τινε[u] ὃ ὀρθῶς ἔχει καλεῖσθαι ἀμφοτέρω;[v] Πῶς; Ὧδε. ἔστιν οὐσίαν[w] εἰπεῖν; Ἔστιν. Καὶ αὖθις εἰπεῖν ἕν; Καὶ τοῦτο. Ἆρ' οὖν[x] οὐχ ἑκάτερον αὐτοῖν[y] εἴρηται; Ναί. Τί δ' ὅταν εἴπω οὐσία τε καὶ ἕν, ἆρα οὐκ ἀμφοτέρω; Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ ἐὰν οὐσία τε καὶ ἕτερον ἢ ἕτερόν τε καὶ ἕν, καὶ οὕτω πανταχῶς ἐφ' ἑκάστου[z] ἄμφω λέγω; Ναί. Ὧ[a] δ' ἂν ἄμφω ὀρθῶς προσαγορεύησθον, ἆρα οἷόν τε ἄμφω μὲν αὐτὼ εἶναι, δύο δὲ μή; Οὐχ οἷόν τε. Ὧ[a] δ' ἂν δύο ᾖτον, ἔστι τις μηχανὴ μὴ[b] οὐχ ἑκάτερον αὐτοῖν ἓν εἶναι; Οὐδεμία. Τούτων ἄρα[c] ἐπεί περ σύνδυο[d] ἕκαστα συμβαίνει εἶναι, καὶ ἓν ἂν[e] εἴη ἕκαστον. Φαίνεται. [§. 35.] Εἰ δὲ ἓν ἕκαστον αὐτῶν ἐστί, συντεθέντος ἑνὸς ὁποιουοῦν[f] ἡτινιοῦν συζυγίᾳ οὐ τρία γίγνεται τὰ πάντα; Ναί. Τρία

[p] τῷ ἓν om I.—[q] εἶναι add DR cum rc Σ et mg H.—[r] ἡ οὐσία om R.—[s] ἄλλου ΥΕ.—[t] τε om ΓΑΒCΕΗΙ et pr F.—[u] τινι R, τι Α, qui νέωι pro ὦ.—[v] ἀμφότερα ΑΔΠ DR.—[w] οὐσία Δ.—[x] οὖν om ΛΥ.—[y] αὐτοῦ R.—[z] ἑκάστου ΑΔΠDF : ἕκαστον *ς.—[a] ὧι B.—[b] μὴ om ΔΠD.—[c] ἔστιν C.—[d] σύνδυο ΓΞ et rc Σ, συνδύο Υ, οὖν δύο ΑΔΠD, οὖν συνδύο R : σὺν δύο *ς.—[e] ἐὰν I.—[f] ὁποιοῦν ΓΠR, ὁποιοοῦν D, ὁποι-

nondum pœniteat ejus, quod olim conjeci : εἴπερ μὴ οὐσία τὸ ἓν (sc. ἐστὶ), ἀλλὰ etc. Heind.

οὐκοῦν εἰ ἕτερον μὲν ἡ οὐσία—οὔτε τῷ ἓν] Sc. εἶναι, quod etsi statim infertur post illa οὔτε τῷ οὐσία, tamen illud et hic accurata sermonis ratio requirebat. Commodius certe post οὐσία quam h. l. abesset. Heind.

ἀλλὰ τῷ ἑτέρῳ τε καὶ ἄλλῳ] Neque enim in ipso ἑνὶ aut in ipsa οὐσίᾳ inest notio τοῦ ἑτέρου. Heind.

τί οὖν ἐὰν προελώμεθα] Videlicet αὐτὸ τὸ ἓν quatenus sine οὐσίᾳ et ab hac diversum intelligitur, adjunctum tamen sibi habet τὸ ἕτερον, ut, si quis *ipsum* illud unum cogitet, statim is duo quædam mente concipiat, τὸ ἓν et τὸ ἕτερον. Huic συζυγίᾳ si addat τὸ ὄν, *tria* existunt et *bis* et *ter* et *quantuslibet* omnino numerus. §. 34. 35. Heind.

καὶ οὕτω, (*tum quoque*) πανταχῶς ἐφ' ἕκαστον] Corrige ἐφ' ἑκάστοιν. Heind.

ἐφ' ἕκαστον] Legerem ἑκάστῳ. Thoms.

ὧ δ' ἂν δύο ᾖτον] Sic jam Stephanus edidit e correctione Cornarii. Ald. et Bas. utraque ὧδ' ἂν δύο ᾖττον. Heind. Ficinus, *at quæ duo sunt.* Fisch.

σὺν δύο] Melius, ut opinor, conjuncte, σύνδυο scribetur. Steph.

Ficinus, *quoniam igitur ista simul duo sunt.* Fisch.

σύνδυο] Junctim exhibui pro σὺν δύο Stephani monitu. Conf. not. ad Hipp. Maj. §. 5. et Reiz. de Pr. Gr. Acc. Inclin. p. 103. Heind.

δὲ οὐ περιττά, καὶ δύο ἄρτια; Πῶς δ' οὔ; Τί δαί;[g] δυοῖν[h] ὄντοιν οὐκ ἀνάγκη εἶναι καὶ δίς, καὶ τριῶν ὄντων τρίς, εἴ περ ὑπάρχει τῷ τε δύο τὸ δὶς ἓν καὶ τῷ τρία τὸ τρὶς ἕν;
I. ii. 38. Ἀνάγκη. Δυοῖν[h] δὲ ὄντοιν καὶ δὶς οὐκ ἀνάγκη δύο δὶς εἶναι; καὶ τριῶν καὶ[i] τρὶς οὐκ ἀνάγκη αὖ τρία[j] τρὶς εἶναι; Πῶς δ' οὔ; Τί δαί;[k] τριῶν ὄντων καὶ δὶς ὄντων, καὶ δυοῖν[h] ὄντοιν καὶ τρὶς ὄντοιν,[l] οὐκ ἀνάγκη τρία τε[m] δὶς εἶναι καὶ δύο τρίς;[n] Πολλή γε. Ἄρτιά τε ἄρα ἀρτιάκις ἂν[o] εἴη
III. 144. καὶ περιττὰ περιττάκις καὶ ἄρτια περιττάκις[p] καὶ περιττὰ ἀρτιάκις. Ἔστιν οὕτως. Εἰ οὖν ταῦτα οὕτως ἔχει, οἴει τινὰ ἀριθμὸν ὑπολείπεσθαι, ὃν οὐκ ἀνάγκη εἶναι; Οὐδαμῶς γε. Εἰ ἄρα ἔστιν ἕν, ἀνάγκη καὶ ἀριθμὸν εἶναι. Ἀνάγκη. Ἀλλὰ μὴν ἀριθμοῦ γε ὄντος πολλ' ἂν εἴη καὶ πλῆθος ἄπειρον τῶν ὄντων. ἢ οὐκ ἄπειρος[q] ἀριθμὸς πλήθει καὶ μετέχων[r] οὐσίας[s] γίγνεται; Καὶ πάνυ γε. Οὐκοῦν εἰ πᾶς ἀριθμὸς οὐσίας μετέχει, καὶ τὸ μόριον ἕκαστον τοῦ

ουνοῦν F, *δποιονοῦν* I.—[g] *δαί* ΓΔΛDI et corr Ά : *δέ* *s.—[h] *δυεῖν* Λ.—[i] *καὶ* ante *τρὶς* om ABCEHIR.—[j] *τρία...ὄντων καὶ* om BCEHI.—[k] *δαί* ΓΔΛΞΣΥ et corr Ά : *δέ* s.—[l] *τρὶς ὄντων* DR.—[m] *τε τρία* ΆΔΠDR.—[n] *δύο τρὶς* Schleiermacherus, *τρία δὶς* ΆΔΠDR : *δὶς τρία* *s.—[o] *ἂν...ἀρτιάκις* om H.—[p] *καὶ ἄρτια περιττάκις* om BCEI et pr ΛΞF.—[q] *ἄπειρον* ΓΕFH et rc Σ, *ἄπειρον* BC.—[r] *μετέχον* Δ.—[s] *οὐσία* Ά.—[t] *ναί*

§. 35. *τί δέ; τριῶν ὄντων, καὶ δὶς ὄντων κ. τ. λ.*] Mysteria quærunt Platonici in verbis his Parmenidis. Damascius vel ex eo tantum, quod, a quo numero calculandi cepisset initium Parmenides, eodem etiam finem fecisset, colligit, philosophum *τὸ ἐπιστρεπτικὸν τῆς θείας τάξεως* indigitare. Sunt enim ex sententia Pythagoræorum in quavis *τάξει*, *Μόνη*, *Προοδὸς* et *ἐπιστροφὴ*, et a qua Monade, veluti a suo oriuntur principio dii, ad eandem rursus convertuntur, et naturæ veluti impulsu feruntur. Uberius id exequitur Damasc. Ms. fol. 216. sed ita exequitur, ut omnia superstitiose magis, quam vere dicta esse appareant. Thoms.

τρία τε δὶς εἶναι καὶ δύο τρίς;] Ita, quod vulgo legitur, *τρία τ. δ. εἶναι καὶ δὶς τρία*, refinxit Schleiermacherus, quæ certa est et evidens emendatio. Heind.

ἀλλὰ μὲν ἀριθμοῦ γε ὄντος, πολλ' ἂν εἴη] Auctor Theologum. Arithmet. (quem eruditissimus Iambl. editor Gale Iamblichum esse autumat) *Ἀριθμὸς* ait *ἀρχὴ πλήθους*. Pythagoræi *τὴν Μόναδα* et infinitam *Δύαδα* omne *πλῆθος* in sese *πατρικῶς* et *μητρικῶς* continuisse credebant. Unita continebatur multitudo in Monade, et discreta et infinita numero *γενικῶς* procedebat e Dyade, secundum illud Chaldæorum oracului, apud Procl. in Tim. p. 118. *Ἔνθεν ἄρδην* [sic] *θρώσκει γένεσις πολυποικίλου ὕλης*. necnon in Theolog. Plat. p. 172. *Ἔνθεν συρόμενος πρηστὴρ, ἀμυδροῦ πυρὸς ἄνθος, Κόσμων ἐνθρώσκων κοιλώμασι*. Thoms.

ἢ οὐκ ἄπειρος ἀριθμὸς πλήθει καὶ μετέχων οὐσίας γίγνεται] Numerus Platonicis et Pythagoræis denotabat essentiam, *Ὁ ἀριθμὸς*, inquit Damascius, *ἀποφαίνει οὐσίαν*. Sic omnis multitudo ex unitatibus constat ex eorundem sententia, vid. Themist. in lib. i. de Anim. et Syrian. ad Metaphys. Arist. lib. xii. c. 5. Hinc in quotcunque partes dispesceretur numerus ex uno progrediens, in totidem etiam diffundi essentiam necesse esset. Si unitatis partes sunt infinitæ, infinitæ quoque erunt essentiæ partes, *ὅσα γὰρ τὰ μέρη τῆς τοιαύτης ἑνάδος, τοσαῦτα καὶ τῆς οὐσίας, τῆς τῷ ἑνὶ συνημμένης*, scribit Damascius. Thoms.

ἀριθμοῦ μετέχοι ἂν αὐτῆς; Ναί.[t] Ἐπὶ πάντα ἄρα πολλὰ ὄντα ἡ οὐσία νενέμηται καὶ οὐδενὸς ἀποστατεῖ τῶν ὄντων, οὔτε τοῦ σμικροτάτου οὔτε τοῦ μεγίστου. ἢ τοῦτο μὲν καὶ[u] ἄλογον ἐρέσθαι;[v] πῶς γὰρ ἂν δὴ οὐσία γε τῶν ὄντων του[w] ἀποστατοῖ;[x] Οὐδαμῶς. [§. 36.] Κατακεκερμάτισται ἄρα ὡς οἷόν τε[y] σμικρότατα[z] καὶ μέγιστα καὶ πανταχῶς ὄντα,[a] καὶ μεμέρισται πάντων μάλιστα,[b] καὶ ἔστι μέρη ἀπέραντα τῆς οὐσίας. Ἔχει οὕτως. Πλεῖστα ἄρα[c] ἐστὶ τὰ μέρη r. ii. 39.
αὐτῆς. Πλεῖστα μέντοι. Τί[d] οὖν; ἔστι τι αὐτῶν,[e] ὃ ἔστι μὲν μέρος τῆς οὐσίας, οὐδὲν[f] μέντοι μέρος; Καὶ πῶς ἄν τοι[g] τοῦτο γένοιτο; Ἀλλ' εἰ[h] πέρ γε, οἶμαι, ἔστιν, ἀνάγκη αὐτὸ ἀεί, ἕως[i] περ ἂν ᾖ, ἕν γέ τι εἶναι, μηδὲν[j] δὲ ἀδύνατον. Ἀνάγκη. Πρὸς ἅπαντι[k] ἄρα ἑκάστῳ τῷ[l] τῆς[m] οὐσίας μέρει πρόσεστι τὸ ἕν, οὐκ ἀπολειπόμενον οὔτε σμικροτέρου οὔτε μείζονος μέρους οὔτε ἄλλου οὐδενός. Οὕτως. Ἆρα οὖν ἓν ὂν πολλαχοῦ ἅμα ὅλον ἐστί; τοῦτο ἄθρει. Ἀλλ' ἀθρῶ, καὶ ὁρῶ ὅτι ἀδύνατον. Μεμερισμένον ἄρα, εἴ περ μὴ ὅλον· ἄλλως γάρ που[n] οὐδαμῶς ἅμα[o] ἅπασι τοῖς τῆς οὐσίας μέ-

om Υ.—[u] καὶ om s.—[v] ἐρέσθαι Δ, αἱρεσθαι Λ: ἔρεσθαι *s.—[w] τοῦ Α, τὸ D: om R.—[x] ἀποστατεῖ ΑΓ, ἀποστατεῖ C, ἀποστατεῖν D.—[y] οἷονται Π.—[z] εἰς μικρότατα DR et pr F.—[a] τὰ ὄντα rc Σ.—[b] μάλιστα πάντων Γ, πάντων μέγιστα H.—[c] ἔτι C, om ΥΕΙ et pr ΞF.—[d] τι om R.—[e] αὐτῷ Λ.—[f] οὐχ ἓν rc Σ.—[g] τι F.—[h] εἰ ΑΔΠ DR: ἐπεί *s.—[i] ὥς ΛBCEHI et pr Γ.—[j] μὴ ἓν rc Σ.—[k] ἅπαντα ΣΥ et pr Ξ.—[l] τῷ om H.—[m] τῆς om pr Ξ.—[n] πως ΑΔΠD.—[o] ἅμα om I.—[p] πολὺ ΛΙ.—[q] ἀρ' Γ.—

ὄντων] Abest a Bas. 2. male: quum etiam sequatur δυοῖν ὄντοιν καὶ τρὶς ὄντοιν. Fisch.

πῶς γὰρ ἂν δὴ οὐσία γε τῶν ὄντων του ἀποστατοῖ] Dionysius, vulgo Areopagita dictus, de Divin. Nom. c. 5. Τὸ εἶναι οὐδέποτε ἀπολείπεται τῶν ὄντων, ὅτε γὰρ ἀπολείψει τὸ εἶναι, οὐκ ἐστὶ τὸ ὄν. Thoms.

ἐπὶ πάντα] Hic locus, inde a verbis ἐπὶ πάντα usque ad verba ἔχει οὕτω, laudatur in Eclogis Stobæi Physicis p. 30. sed legitur ibi οὐσία τῶν ὄντων τοῦ ἀποστατοίη — κατὰ κεκερμάτιστα — καὶ μεριστὰ πάντων, μάλιστα δ' ἔτι — ἔχει οὕτως. Et ἀποστατοίη quidem placet: cætera sunt manifesta librariorum vitia. Fisch.

ἀποστατοίη] Sic pro ἀποστατοῖ Stob. Eclog. Phys. p. 30. Heind.

§. 36. κατακεκερμάτισται ἄρα] Sc. ἡ οὐσία. De vocabulo hoc v. Pollux vii. 170. et ix. 88. ibiq. intpp. Accusativi autem σμικρότατα καὶ μέγιστα etc. pendent a verbo κατακεκερμάτισται· quæ constans prope structuræ est ratio in verbis *divisionem* significantibus. Velut §. 37. λέγοντες, ὡς πλεῖα μέρη ἡ οὐσία νενεμημένη εἴη. Conf. quæ notavi ad Phædr. §. 74. Heind.

σμικρότατα] In Ms. Procli leg. εἰς σμικρότατα, quæ mihi melior videtur, quam quidem hactenus recepta, esse lectio. Thoms.

καὶ πανταχῶς ὄντα] *Quæ sunt utique, sive magna sunt sive parva.* Heind.

πρὸς ἅπαντι ἄρα ἑκάστῳ τῷ τῆς οὐσίας μέρει] Ficinus: *Non solum ergo universæ essentiæ, sed illius etiam singulis partibus unum adest.* Quasi legerit πρὸς τῷ παντὶ ἄρα (i. e. πρὸς τῇ οὐσίᾳ ἁπάσῃ) καὶ ἑκάστῳ τῷ τ. οὐσ. μέρει. Aliam sane, quam quæ hodie legitur, scripturam expressit, neque satis integrum ἅπαντι hoc cum ἑκάστῳ junctum videtur. Heind.

ἅμα ἅπασι] Malim ἅμα πᾶσι. Certe

ρεσι παρέσται, ἢ μεμερισμένον. Ναί. Καὶ μὴν τό γε μεριστὸν πολλὴ[p] ἀνάγκη εἶναι τοσαῦτα ὅσα περ μέρη. Ἀνάγκη. [§. 37.] Οὐκ ἄρ'[q] ἀληθῆ ἄρτι ἐλέγομεν, λέγοντες ὡς πλεῖστα μέρη ἡ οὐσία νενεμημένη εἴη. οὐδὲ γὰρ πλείω τοῦ ἑνὸς[r] νενέμηται,[s] ἀλλ' ἴσα, ὡς ἔοικε, τῷ ἑνί· οὔτε γὰρ τὸ ὂν τοῦ[t] ἑνὸς ἀπολείπεται οὔτε τὸ ἓν τοῦ ὄντος, ἀλλ' ἐξισοῦσθον δὴ ὄντε ἀεὶ παρὰ[u] πάντα. Παντάπασιν οὕτω φαίνεται. Τὸ ἓν ἄρ'[v] αὐτὸ κεκερματισμένον ὑπὸ τῆς οὐσίας
I. ii. 40. πολλά τε καὶ ἄπειρα τὸ πλῆθός ἐστιν. Φαίνεται. Οὐ μόνον ἄρα τὸ ὂν[w] ἓν πολλά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἓν ὑπὸ τοῦ ὄντος διανενεμημένον πολλὰ ἀνάγκη εἶναι. Παντάπασι μὲν οὖν. Καὶ μὴν ὅτι γε ὅλου τὰ μόρια μόρια,[x] πεπερασμένον ἂν εἴη κατὰ[y] τὸ ὅλον τὸ ἕν. ἢ οὐ περιέχεται ὑπὸ
III. 145. τοῦ ὅλου τὰ μόρια; Ἀνάγκη. Ἀλλὰ μὴν τό γε[z] περιέχον

[r] ἑνὸς...ὂν τοῦ om I.—[s] νέμεται pr Γ.—[t] τοῦ om ΣΥ et pr Ξ.—[u] παρὰ om Υ.—[v] ἄρ' Γ.—[w] ὂν om ΛBCEH et pr ΓF.—[x] alterum μόρια om ΞR.—[y] καὶ τὰ I.—[z] καὶ τὸ

alias vix usquam reperias ἅμα ἅπαντες. Heind.

πλεῖστα] Ante πλεῖστα videri possit deesse præpositio εἰς, vel ἐπί. licet et in proxime sequentibus itidem scribatur πλείω, non præfixa præpositione. In eo certe loco, cujus hic fit mentio, adhibita fuerat præpositio ἐπί: hoc modo, ἐπὶ πάντα ἄρα πολλὰ ὄντα ἡ οὐσία νενέμηται. Et paulo post, πλεῖστα ἄρα ἐστὶ τὰ μέρη αὐτῆς. Steph.

At vero aliud est ἡ οὐσία νενέμηται ἐπὶ πάντα· aliud ἡ οὐσία νενεμημένη εἴη πλεῖστα μέρη. Nam hoc quidem in genere, quum totum in partes dividi dicitur, verbis divisionem declarantibus additur fere simpliciter, activis quartus casus, primus passivis, ita ut πλεῖστα μέρη nominativi sint, non accusativi. Quod quum non animadvertissent grammatici et veteres et recentiores, tentare hujusmodi locos scriptorum veterum temere ausi sunt. vid. ad Politic. 24. Sic ap. Xenoph. Cyrop. vii. 5. 7. recte legitur in libris editis antiquis omnibus, τὸ στράτευμα κατένειμε δώδεκα μέρη· sed Hutchinsonus edere ausus est εἰς δώδεκα μέρη. temere. Fisch.

οὔτε γὰρ τὸ ὂν τοῦ ἑνὸς ἀπολείπεται, οὔτε τὸ ἓν τοῦ ὄντος] Quod non unum est, id non est, dicunt Platonici, quod nullum ens esse possit unitatis expers. Theurgi τὸ unum per omnes deorum ordines veluti diffundi, eosdemque indivulso et inseparabili nexu continere volebant. Unum enim simul in omnibus eodem modo existit: hinc Iamblich. de Myster. c. 5. sect. i. Κατ' ἄλλην δὲ αὖθις ἀφορμὴν, τὸ μὲν ἡνώμενον πᾶν, ὅσον ἂν ᾖ, καὶ ὁποῖον, καὶ τὸ νομίμως ἱδρυμένον ἐν ἑαυτῷ, τότε τῶν ἀμερίστων οὐσιῶν αἴτιον, τὸ ἀκίνητον, οὕτω νοούμενον, ὡς αἴτιον εἶναι πάσης κινήσεως. Sic de unitate tanquam secundo deorum idiomate loquitur Iambl.; prolixius agunt de unitate hac in divinis, Proclus, Damascius, Simplicius, nec non Dionysius, quorum verba autem nunc non adscribam. Thoms.

οὐ μόνον ἄρα τὸ ὂν ἓν πολλά ἐστιν] Mallem τὸ ἓν ὄν, ita quoque legerat Proclus, et Parmenides semper antea locutus erat. Thoms.

§. 37. πεπερασμένον ἂν εἴη κατὰ τὸ ὅλον τὸ ἕν] Aristoteles Metaph. lib. v. c. 26. ubi quærit quid sit totum, τὸ συνεχὲς, inquit, καὶ πεπερασμένον, ὅταν ἕν τι ἐκ πλειόνων ἢ ὑπαρχόντων, et rursus ubi differentiam unum inter et omne statuit, ἔτι τοῦ πόσου ἔχοντος ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ ἔσχατον, ὅσων μὲν μὴ ποιεῖ ἡ θέσις διαφορὰν, πᾶν λέγεται· ὅσων δὲ ποιεῖ, ὅλον. Confer Plat. in Soph. et Theæt. unde veram esse Parmenidis Thesin satis aperte cognosces. Thoms.

πεπερασμένον ἂν εἴη κατὰ τὸ ὅλον] *Finitum fuerit ratione τοῦ ὅλου*, i.e. *quatenus totum est*. Heind.

πέρας ἂν εἴη. Πῶς δ' οὔ; Τὸ ἓν ἄρα [ὂν] ἕν τε ἐστί που[a] καὶ πολλά, καὶ ὅλον καὶ μόρια,[b] καὶ πεπερασμένον καὶ ἄπειρον πλήθει. Φαίνεται. Ἆρ' οὖν οὐκ, ἐπεί περ[c] πεπερασμένον, καὶ ἔσχατα ἔχον; Ἀνάγκη. Τί δ';[d] εἰ[e] ὅλον, οὐ καὶ[f] ἀρχὴν ἂν ἔχοι καὶ μέσον καὶ τελευτήν; ἢ[g] οἷόν τέ τι[h] ὅλον εἶναι[i] ἄνευ τριῶν τούτων; κἄν του ἓν ὁτιοῦν αὐτῶν ἀποστατῇ, ἐθελήσει[j] ἔτι ὅλον εἶναι; Οὐκ ἐθελήσει. Καὶ ἀρχὴν δή, ὡς ἔοικε, καὶ τελευτὴν καὶ μέσον ἔχοι ἂν τὸ ἕν. Ἔχοι.[k] [§. 38.] Ἀλλὰ μὴν τό γε μέσον ἴσον τῶν[l] ἐσχάτων ἀπέχει· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως μέσον εἴη. Οὐ γάρ. Καὶ σχήματος δή τινος, ὡς ἔοικε, τοιοῦτον ὂν μετ-

ΣΥ et pr Ξ.—[a] που om R.—[b] μόριον I.—[c] πέρ γε rc Σ.—[d] δαὶ corr Λ.—[e] εἰ om ΛΔΠΥD et pr ΞΣ.—[f] καὶ post οὐ om ΛΔΠD.—[g] ἢ om I.—[h] τι om pr Γ.—[i] εἶναι om ΠD, post ἄνευ ponunt EF.—[j] ἐθελήσει ἔτι ΞΣFH, ἔτι (verbo omisso) I : ἐθελήσειέ τι *ς.—[k] ἔχει F, ἔχει ΓΞΥCEH.—[l] τῶν om ΣΥ.—[m] τὰ ante αὐτοῦ om ΞΥ et

τὸ ἓν ἄρα ὂν, ἕν τε ἐστί που καὶ πολλὰ κ. τ. λ.] Dupliciter considerandum esse unum adstruunt Platonici, tum in semet ipso, tum quatenus universa extra se ad sui participationem admittit. Hoc animo volutasse dicunt Platonem, et inde jam ita disputare: unum ens unum est, et multa, et totum et partes, et infinitum et finitum. Ex effectu ita judicatur unum, quod est causa horum omnium. Damasc. περὶ Ἀρχῶν, Πάντα, inquit, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς οἷον ἐκμηρύεται, καὶ τὸ ἓν κυρίως αἴτιόν τε καὶ πρῶτον καὶ τέλος, αὐτὸ καὶ ἔσχατον, αὐτὸ θρίγκος ἀτέχνως τῶν πάντων, καὶ τῶν πολλῶν μία φύσις, καὶ ἡ ἀμερεστάτη κορυφὴ τῶν ὁπώσποτε πάντων, καὶ ἡ μεγίστη περιοχὴ τῶν ὁπώσποτε ὅλων λεγομένων. Thoms.

ὂν ἕν τέ ἐστί] Quum h. l. jam non τὸ ἓν ὄν, sed ipsum τὸ ἕν a Parmenide intelligi superiora illa declarent, Οὐ μόνον ἄρα τὸ ὂν ἓν πολλά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἕν etc. istud ὂν expungere non dubitavi. Heind.

τί δ' εἰ ὅλον, οὐ καὶ ἀρχὴν ἂν ἔχοι καὶ μέσον καὶ τελευτήν;] Ad τὰς ἀρχὰς in Theologia Chaldaica respicere Platonem colligunt interpretes. Chaldæi, quos una cum Phœniciis et Ægyptiis διαιρετικοὺς τῶν καθ' ἕνωσιν ὑφεστώτων fuisse auctor est Damascius, Trina statuebant principia, unde oraculum apud Damascium, Ἀρχαῖς γὰρ τρισὶ ταῖσδε λαβοις δουλευειν [sic] ἅπαντα. Πάντι γὰρ ἐν κόσμῳ λάμπει τρίας ἧς Μόνας ἄρχει. quæ explicantur a Iambl. sect. ii. c. 7. Ἐν δὲ τούτοις τοῖς τρισὶν ὅροις τριπλῆς τάξεως, ἀρχῆς καὶ μεσότητος, καὶ τέλους ὅλα τὰ γένη κατενείματο. Ideo veteribus deus dicebatur ἀρχὴν καὶ μεσὰ καὶ τελευτὴν ἔχειν, apud Plat. lib. iv. de Leg. quæ autem desumpta sunt ex Orpheo. Videsis Aristotel. lib. i. de Cœlo. Thoms.

κἄν του ἓν ὁτιοῦν] Ita scripsi cum Schleiermachero pro κἂν τοῦ ἓν, ne opus sit corrigere ἑνὸς, quod vertit Ficinus: *et si quid ipsorum ab eo, quod unum, distat* etc. Heind.

ἐθελήσειέ τι ὅλον] Ex Cod. Ms. Procli lego ἐθελήσει ἔτι ὅλον εἶναι. Thoms.

Vulgatum ἐθελήσειε, cui addi debebat ἂν, mutavi in ἐθελήσει. §. 45. Οὐκοῦν δύο μὲν ὂν τὸ ἓν ποιήσειεν ἂν ταῦτα καὶ ἐν δυοῖν χωραῖν ἅμα γένοιτο; ἕως δ' ἂν ᾖ ἕν, οὐκ ἐθελήσει; Heind.

ἔχοι] Pro ἔχοι illo, quod respondens subjicit Socrates, in Ald. et Bas. utraque ἔχει comparet. Sed alterum præfero. §. 44. Οὕτω μὲν δὴ ἅπτοιτο ἂν τὸ ἓν αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων. Ἅπτοιτο. Heind.

οὐ γὰρ ἂν ἄλλως μέσον εἴη] Sophistico more physice disputat de uno, quod ὑπερούσιον est et ὑπερφυές. Alia est μεσότης quæ in unum convenit, quam a Sole edoctus docet Julianus Imperator Orat. iv. p. 138. C. Μεσότητα μὲν δή φαμεν, οὐ τὴν ἐν τοῖς ἐναντίοις θεωρουμένην, ἴσον ἀφεστῶσαν τῶν ἄκρων, οἷον ἔστι χρωμάτων τὸ ξανθὸν, ἢ φαιὸν, ἐπὶ δὲ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ τὸ χλιαρὸν, καὶ ὅσα τοιαῦτα,

ἔχοι ἂν τὸ ἕν, ἤτοι εὐθέος ἢ στρογγύλου ἢ τινος μικτοῦ ἐξ ἀμφοῖν. Μετέχοι γὰρ ἄν. Ἆρ' οὖν οὕτως ἔχον οὐκ αὐτό τε ἐν ἑαυτῷ ἔσται καὶ ἐν ἄλλῳ; Πῶς; Τῶν μερῶν
1. ii. 41. που ἕκαστον ἐν τῷ ὅλῳ ἐστὶ καὶ οὐδὲν ἐκτὸς τοῦ ὅλου. Οὕτως. Πάντα δὲ τὰ μέρη ὑπὸ τοῦ ὅλου περιέχεται; Ναί. Καὶ μὴν τά γε πάντα μέρη τὰ[m] αὐτοῦ τὸ[n] ἕν ἐστι, καὶ οὔ τέ[o] τι[p] πλέον οὔτε ἔλαττον[q] ἢ πάντα. Οὐ γάρ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὅλον[r] τὸ ἕν ἐστιν; Πῶς δ' οὔ; Εἰ ἄρα πάντα τὰ μέρη ἐν ὅλῳ τυγχάνει ὄντα, ἔστι δὲ τά τε πάντα τὸ ἓν καὶ αὐτὸ τὸ ὅλον, περιέχεται δὲ ὑπὸ τοῦ ὅλου τὰ πάντα, ὑπὸ τοῦ ἑνὸς ἂν περιέχοιτο τὸ[s] ἕν,[t] καὶ οὕτως ἂν ἤδη τὸ ἓν αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ εἴη. Φαίνεται. Ἀλλὰ μέντοι τό γε ὅλον αὖ οὐκ ἐν τοῖς μέρεσίν ἐστιν, οὔτε ἐν πᾶσιν οὔτε ἕν τινι. εἰ γὰρ ἐν πᾶσιν, ἀνάγκη καὶ ἐν ἑνί.[u] ἕν τινι γὰρ ἑνὶ μὴ ὂν οὐκ ἂν ἔτι που δύναιτο ἔν γε ἅπασιν εἶναι· εἰ δὲ τοῦτο μὲν τὸ ἓν τῶν ἁπάντων ἐστί, τὸ δὲ ὅλον ἐν τούτῳ μὴ ἕνι,[v] πῶς ἔτι ἕν γε τοῖς πᾶσιν ἐνέσται;[w] Οὐδαμῶς. Οὐδὲ μὴν ἕν τισι τῶν μερῶν. εἰ γὰρ ἕν τισι τὸ ὅλον εἴη,[x] τὸ πλέον ἂν ἐν τῷ ἐλάττονι εἴη, ὅ ἐστιν ἀδύνατον. Ἀδύνατον γάρ.[y] [§. 39.] Μὴ ὂν δ' ἐν[z] πλείοσι[a] μηδ' ἐν ἑνὶ μηδ' ἐν ἅπασι τοῖς μέρεσι τὸ ὅλον οὐκ ἀνάγκη ἐν ἑτέρῳ τινὶ εἶναι, ἢ μηδαμοῦ[b] ἔτι

pr Σ.—[n] τὸ om ΞΥ et pr Σ.—[o] οὔ ποτε R.—[p] τὸ ΑΔΠDR.—[q] τὸ ἔλαττον Δ.—[r] ὅλον καὶ pr Γ.—[s] prius τὸ om Δ.—[t] ἐν om Υ et pr Σ.—[u] καὶ τὸ ἐν R.—[v] ἕνι rc Σ: ἑνὶ *σ.—[w] ἐνέσται R et mg F, ἕν ἐστιν I: ἓν ἔσται *σ.—[x] ᾖ ΛΙ.—[y] γὰρ om Δ.—[z] ἐν om I.—[a] πλέοσι ΔΠD.—[b] μηδαμῆ ΛΙ, οὐδαμοῦ F.—[c] μέρη αὐτοῦ ὄντα rc Σ.

ἀλλὰ τὴν ἑνωτικὴν καὶ συνάγουσαν τὲ διεστῶτα· ὁποίαν τινά φησιν Ἐμπεδοκλῆς τὴν ἁρμονίαν, ἐξορίζων αὐτῆς παντελῶς τὸ νεῖκος. Thoms.

πάντα μέρη τὰ αὐτοῦ τὸ ἕν ἐστι, καὶ οὔτέ τι πλέον, οὔτε ἔλαττον, ἢ πάντα] Quotcunque sint partes, illæ una sumptæ unum totum constituunt, et tantundem semper erit totum, quippe quod partibus omnibus constet. Sic in Theologia Chaldaica ὁ νοῦς dicitur Συνοχεὺς, quod uti aiunt Platonici, e summo deo multi et infiniti quasi exeant Deostri, quos unus tamen deus supremus contineat, et unum ex omnibus deum efficiat. Uberius hæc præter ceteros exequitur Damasc. fol. 235. unde Julianus Imp. Orat. iv. Συνοχή τίς ἐστιν ἐν τῷ νοητῷ τῶν Θεῶν κόσμῳ πάντα πρὸς τὸ ἓν συντάττουσα. Thoms.

§. 38. εἰ δὲ τοῦτο μὲν τὸ ἓν τῶν ἁπάντων ἐστὶ] *Si autem hæc una pars aliqua est de his omnibus.* Refertur hoc τοῦτο τὸ ἓν ad præcedens illud ἕν τινι ἑνὶ, ad ἁπάντων autem supplendum est τι, more pervulgato. Heind.

ἑνί] I. e. ἕνεστι. Vulgo ἑνὶ, ut statim post ἓν ἔσται pro nostro ἐνέσται. Heind.

ἕν γε τοῖς πᾶσιν ἓν ἔσται;] Lego ἐνέσται, ita clarior fiet sententia. Sed præcedentia sine distinctionis notula scribo τὸ δὲ ὅλον ἐν τούτῳ μὴ ἑνὶ, quorsum enim referres illud τούτῳ nisi ad ἑνὶ? Hactenus autem quasi invitum ab uno fuit divulsum. Proclus Instit. Theol. cap. 67. Πᾶσα ὁλότης ἢ πρὸ τῶν μερῶν ἐστιν, ἢ ἐκ τῶν μερῶν, ἢ ἐν τῷ μέρει. Prima illa ὁλότης competit uni, ceteras duas ab uno removet Parmenides. Thoms.

εἶναι; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν μηδαμοῦ[b] μὲν ὂν οὐδὲν ἂν εἴη, ὅλον δὲ ὄν, ἐπειδὴ οὐκ ἐν αὐτῷ ἐστίν, ἀνάγκη ἐν ἄλλῳ εἶναι; Πάνυ γε. Ἦι μὲν ἄρα τὸ ἓν ὅλον, ἐν ἄλλῳ ἐστίν· ἦι δὲ τὰ πάντα μέρη ὄντα[c] τυγχάνει, αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ.[d] καὶ I. ii. 42.
οὕτω τὸ ἓν ἀνάγκη αὐτό τε ἐν ἑαυτῷ εἶναι καὶ ἐν ἑτέρῳ. Ἀνάγκη. Οὕτω δὴ πεφυκὸς τὸ ἓν ἆρ' οὐκ ἀνάγκη καὶ κινεῖσθαι καὶ ἑστάναι; Πῇ; Ἕστηκε μέν που, εἴ περ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ ἐστίν. ἐν γὰρ ἑνὶ ὂν καὶ ἐκ τούτου μὴ μετα- III. 146.
βαῖνον ἐν τῷ αὐτῷ ἂν εἴη, ἐν ἑαυτῷ ὄν.[e] Ἔστι γάρ. Τὸ δέ γε ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ ὂν ἑστὸς[f] δή που ἀνάγκη ἀεὶ εἶναι. Πάνυ γε. Τί δαί;[g] τὸ ἐν ἑτέρῳ ἀεὶ ὂν οὐ τὸ ἐναντίον ἀνάγκη μηδέποτ' ἐν τῷ αὐτῷ[h] εἶναι, μηδέποτε δὲ ὂν ἐν τῷ αὐτῷ μηδὲ ἑστάναι, μὴ ἑστὸς[f] δὲ κινεῖσθαι;[i] Οὕτως. Ἀνάγκη ἄρα τὸ ἕν, αὐτό τε ἐν ἑαυτῷ ἀεὶ ὂν καὶ ἐν ἑτέρῳ, ἀεὶ κινεῖσθαί τε[j] καὶ ἑστάναι. Φαίνεται. Καὶ μὴν ταὐτόν γε δεῖ εἶναι αὐτὸ ἑαυτῷ καὶ ἕτερον ἑαυτοῦ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὡσαύτως ταὐτόν τε καὶ ἕτερον εἶναι, εἴ περ καὶ τὰ πρόσθεν[k] πέπονθεν. [§. 40.] Πῶς; Πᾶν που πρὸς ἅπαν ὧδε ἔχει. ἢ ταὐτόν ἐστιν ἢ ἕτερον· ἢ ἐὰν μὴ ταὐτὸν ἦι μηδ'

—[a] ἑαυτῷ τε εἶναι Υ.—[e] ὄν post τῷ om ΑΓΔΑΠΥΒCDEFHIR et pr Σ.—[f] ἑστός ΑΔ: ἑστώς *σ.—[g] δαί Δ et corr Α: δὲ *σ.—[h] ταὐτῷ ΑDR.—[i] δὲ καὶ κινεῖσθαι Σ,

§. 39. *οὐκοῦν μηδαμοῦ μὲν ὂν, οὐδὲν ἂν εἴη*] Plat. Soph. Ὅτι ὁ (i. e. Παρμενίδης) *μέν που φησὶν, οὐ γὰρ μήποτε τοῦτ' οὐδαμῇ εἶναι μὴ ὄντα. Ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος εἶργε νόημα.* Sed in versibus, quos ante jam adduxi, Parmenides ipse *τὸ* unum, nihil esse dicit, unde Damasc. fol. 6. *Διττὸν μὲν τὸ οὐδέν· τὸ μὲν ἐπέκεινα· τὸ δὲ ἐπὶ τάδε.* Thoms.

ᾗ δὲ τὰ πάντα μέρη ὄντα τυγχάνει] Cave corrigas *ὄν*. Sic solent Græci et verba et participia prægresso proxime nomini accommodare. Demosth. de Fals. Leg. p. 297. E. *Οἱ δὲ ἀντιλέγοντες ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο.* Plato Menon. p. 91. C. *Οὗτοί γε φανερά ἐστι λώβη τε καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων.* Conf. infra §. 52. Heind.

καὶ οὕτω τὸ ἓν ἀνάγκη αὐτό τε ἐν ἑαυτῷ εἶναι καὶ ἐν ἑτέρῳ] Duo sunt quæ h. l. animadvertenda veniunt partim *τὸ αὐτυπόστατον* unius, partim *ὁ πρόοδος* et *ἐπιστροφὴ τῶν ἄλλων*. Ita autem loqui amant philosophi: unum abest et adest, cum entibus conjungitur quod tamen seorsim existit, suamque commisceri non patitur naturam; unde Damascius *τὴν μέθεξιν τοῦ ἑνὸς* hunc in modum describit, *τὸ εἶναι τὴν ἐν ἄλλῳ γεγονυῖαν ἕλλαμψιν, καθ' ἣν ἕκαστον, ὅπερ ποτὲ ὑφεστὸς, ὂν λέγομεν*: ideo jam unum multa esse recte dixeris, *λόγος γὰρ εἷς καὶ πολὺς*, inquit Plotinus, *καὶ πᾶν τὸ ὂν ἕν. Καὶ γὰρ τὸ ἕτερον ἑαυτῷ καὶ ἡ ἑτερότης αὐτοῦ· οὐ γὰρ δὴ τοῦ μὴ ὄντος· καὶ τὸ ὂν τοῦ ἑνὸς μὴ κεχωρισμένου, καὶ ὅπου ἂν ᾖ τὸ ὄν, πάρεστιν αὐτῷ καὶ τὸ αὐτοῦ ἕν, καὶ τὸ ἓν ὂν αὖ ἐφ' ἑαυτοῦ*, conf. Ennead. vi. lib. ix. cap. 6. Thoms.

§. 40. *πᾶν που πρὸς ἅπαν ὧδε ἔχει κ. τ. λ.*] Aristotel. lib. x. Metaph. cap. 3. *Πᾶν πρὸς ἅπαν*, inquit, *ἢ ταυτὸ, ἢ ἄλλο.* Differunt ita a se invicem universa, sunt sibi vel similia vel dissimilia, eadem, vel diversa, sed aliquid tamen sit necesse est, quo differant, sicuti paulo post docebit Parmenides. Thoms.

ἕτερον, μέρος ἂν εἴη τούτου πρὸς ὃ οὕτως ἔχει, ἢ[l] ὡς πρὸς μέρος ὅλον ἂν εἴη. Φαίνεται. Ἆρ' οὖν τὸ ἓν αὐτὸ[m] αὐτοῦ μέρος ἐστίν; Οὐδαμῶς. Οὐδ' ἄρα ὡς πρὸς μέρος
1. ii. 43. αὐτὸ αὐτοῦ[n] ὅλον ἂν εἴη, πρὸς ἑαυτὸ[o] μέρος ὄν. Οὐ γὰρ οἷόν τε. Ἀλλ' ἆρα ἕτερόν ἐστιν ἑνὸς τὸ ἕν;[p] Οὐ δῆτα. Οὐδ'[q] ἄρα ἑαυτοῦ γε ἕτερον ἂν εἴη. Οὐ μέντοι.[r] Εἰ οὖν μήτε ἕτερον μήθ'[s] ὅλον μήτε μέρος αὐτὸ πρὸς ἑαυτό ἐστιν, οὐκ ἀνάγκη ἤδη ταὐτὸν εἶναι αὐτὸ[t] ἑαυτῷ; Ἀνάγκη. Τί δαί;[u] τὸ[v] ἑτέρωθι ὂν αὐτὸ ἑαυτοῦ[w] ἐν τῷ αὐτῷ ὄντος ἑαυτῷ οὐκ ἀνάγκη αὐτὸ ἑαυτοῦ ἕτερον εἶναι, εἴ περ καὶ ἑτέρωθι ἔσται; Ἔμοιγε δοκεῖ. Οὕτω μὴν ἐφάνη ἔχον[x] τὸ ἕν, αὐτό τε ἐν ἑαυτῷ ὂν ἅμα καὶ ἐν ἑτέρῳ. Ἐφάνη γάρ. Ἕτερον ἄρα,[y] ὡς ἔοικεν, εἴη ταύτῃ ἂν ἑαυτοῦ τὸ ἕν. Ἔοικεν. Τί οὖν; εἴ τού τι[z] ἕτερόν ἐστιν, οὐχ ἑτέρου ὄντος ἕτερον ἔσται; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν ὅσα μὴ ἕν ἐστιν,[a] ἅπανθ' ἕτερα τοῦ ἑνός, καὶ τὸ ἓν τῶν[b] μὴ ἕν; Πῶς δ' οὔ;

δὲ κεκινεῖσθαι Υ.—[j] τε om R.—[k] πρόσθε Γ.—[l] ἢ om ΑΔΠD.—[m] αὐτὸ om pr Γ.—[n] αὐτοῦ αὐτὸ Γ.—[o] ἑαυτῷ pr F.—[p] τῷ ἑνί I.—[q] οὐδ' ΑΔΠDR: οὐκ *s.—[r] μέντοιγε Γ.—[s] μήθ' Γ.—[t] αὐτὸ om R.—[u] δαί Δ et corr Α: δέ *s.—[v] τὸ om Υ et pr Σ.—[w] ἑαυτῷ I, om F.—[x] ὅλον I.—[y] ἄρα om Λ et pr F.—[z] εἴ τού τι ΛΞ: εἰ τουτὶ *s.—[a] μὲν ἔνεστιν E.—[b] τῷ pr Γ.—[c] ἄρ' (vel ἄρα) ἂν εἴη ΑΓΔΠΣDR, ἄρα εἴη ΛΞ

οὐδ' ἄρα ὡς πρὸς μέρος αὐτὸ] *Non igitur tanquam ad partem ipsum totum sui fuerit, ita ut ad se ipsum pars sit.* Neutiquam in his opus videtur Cornarii conjectura *μὴ* post *εἴη* inserentis, quod si inserueris, supervacaneam in his molestamque habebis prægressæ sententiæ illius, Ἆρ' *οὖν τὸ ἓν*—*Οὐδαμῶς*, repetitionem; neque hoc *μὴ* Ficinus agnoscit, locum ita interpretatus: *Non igitur quoad se ipsum totum erit, quasi pars sui sit.* Nimirum poterant hæc *πρὸς ἑαυτὸ μέρος ὂν* sic quoque a Platone efferri: *οὕτω γὰρ ἂν πρὸς ἑαυτὸ μέρος ἂν εἴη.* Heind.

μέρος ὄν] Cornarius in Eclogis legendum censebat *μέρος μὴ ὄν, quum ad seipsum pars non sit.* Ficinus sequutus est lectionem alteram: reddidit enim, *non igitur, quo ad seipsum totum erit, quasi pars sui sit.* Eadem monuit Stephanus, sed ita, ut lectio *μέρος μὴ ὄν* e codice quodam vetere hausta videri posset; nam, 'lectio alia affertur,' inquit, 'quæ habet negativam particulam *μὴ* ante *μέρος*, ut ita reddatur hic locus, *neque ergo velut ad partem, ipsum sui ipsius totum fuerit, quum ad se ipsum pars non sit.*' Quæ quidem sunt ipsa Cornarii verba. Fisch.

εἴ τού τι ἕτερον] Male vulgo *εἰ τουτὶ ἕτ.* Heind.

οὐκοῦν ὅσα μὴ ἕν ἐστιν, ἅπανθ' ἕτερα τοῦ ἑνὸς] Quid per ea, quæ non unum vocantur, intelligat Parmenides, satis superque liquet; entia nimirum sunt omnia singularia quæ alias *τὰ ἄλλα* seu *τὰ πολλὰ* in hoc nostro dialogo vocantur. Pythagoræi unius nomine cunctas incorporeas et materiæ expertes substantias conjunctim appellabant, *τὰ ἄλλα* vero omnes corporeas substantias nuncupabant. Proclus in Parmenid. Ms. lib. v. fol. 32. Ἔθος γὰρ ἦν περὶ (lege *παρὰ*) *τοῖς Πυθαγορείοις, ἓν μὲν προσαγορεύειν πᾶσαν τὴν ἀσώματον καὶ χωριστὴν οὐσίαν· ἄλλα δὲ τὴν σωματικὴν, καὶ ἐν σώμασιν ὑφεστηκυῖαν.* Sed differunt hic *τὰ ἄλλα* ab uno, uti *ἡ διάκρισις* differt ab unitate. Ita Damascius de hac, quam Parmenides statuit, differentia, aperte scribit. Ἥδε *ἡ ἑτερότης οὐκ ἀντίκειται πρὸς τὴν ταυτότητα, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἕν, ὡς*

Ἕτερον ἄρ'[c] ἂν εἴη τὸ ἓν τῶν ἄλλων. Ἕτερον. Ὅρα δή. αὐτό[d] τε ταὐτὸν[e] καὶ τὸ ἕτερον ἆρ' οὐκ ἐναντία ἀλλήλοις; Πῶς δ' οὔ; Ἡ οὖν ἐθελήσει ταὐτὸν ἐν τῷ[f] ἑτέρῳ ἢ τὸ[g] ἕτερον ἐν ταὐτῷ ποτὲ εἶναι; Οὐκ ἐθελήσει. [§. 41.] Εἰ ἄρα τὸ ἕτερον ἐν ταὐτῷ μηδέποτε ἔσται, οὐδὲν ἔστι τῶν ὄντων ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ ἕτερον χρόνον οὐδένα. εἰ γὰρ ὁντινοῦν εἴη ἔν τῳ,[h] ἐκεῖνον ἂν[i] τὸν χρόνον ἐν ταὐτῷ εἴη τὸ ἕτερον. I. ii. 44. οὐχ οὕτως; Οὕτως. Ἐπειδὴ δ'[j] οὐδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ἐστίν, οὐδέποτε ἕν τινι[k] τῶν ὄντων ἂν εἴη τὸ ἕτερον. Ἀληθῆ. Οὔτ' ἄρα ἐν τοῖς μὴ ἓν οὔτε ἐν τῷ ἑνὶ ἐνείη[l] ἂν τὸ ἕτερον. Οὐ γὰρ οὖν. Οὐκ ἄρα τῷ ἑτέρῳ[m] γ' ἂν εἴη τὸ ἓν τῶν[n] μὴ ἓν οὐδὲ τὰ μὴ ἓν τοῦ ἑνὸς ἕτερα. Οὐ γάρ. Οὐδὲ μὴν ἑαυτοῖς γε ἕτερ' ἂν εἴη ἀλλήλων, μὴ μετέχοντα τοῦ ἑτέρου. Πῶς γάρ; Εἰ[o] δὲ μήτε ἑαυτοῖς[p] ἕτερά ἐστι μήτε τῷ ἑτέρῳ, III. 147. οὐ πάντη ἂν ἤδη[q] ἐκφεύγοι[r] τὸ μὴ ἕτερα εἶναι ἀλλήλων; Ἐκφεύγοι.[s] Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ[t] τοῦ ἑνός γε[u] μετέχει τὰ μὴ ἕν·

ΥCHI et rc B: ἂν εἴη ἄρα *s.—[d] αὖ τό ΞΣFR.—[e] τὸ ταυτὸν rc Γ.—[f] τῷ om Σ.—[g] τὸ add ΑΔΠΣΥDR et rc Γ.—[h] ταὐτῷ DR.—[i] γὰρ R.—[j] ἐπεὶ δὲ rc Γ, om R et pr Γ.—[k] ἕτερον R.—[l] ἑνὶ ἓν εἴη ΑΔΠD, ἑνίεν εἴη R: ἑνὶ εἴη *s.—[m] τι ἕτερον rc Σ.—[n] τὸ Υ, τῷ pr ΓΗ.—[o] οὐ I.—[p] αὐτῶι Α.—[q] ἤδη ἂν ΑΔΠDR.—[r] ἐκφεύγοι ΔΠ DR: ἐκφύγοι *s.—[s] ἐκφεύγει R.—[t] οὐδὲ om R.—[u] γε om Γ.—[v] ἢ ἀλλά BC, ἢ

διάκρισις πρὸς ἕνωσιν· ὥσπερ γὰρ τὸ ἓν πάντα ἔστι κατὰ τὸ ἓν, ὅτι πάντων ἔστιν ἕνωσις, οὕτω καὶ ἡ ἑτερότης αὕτη τὸ πάντων πλῆθος ἔστιν τὸ διωρισμένον. Thoms.

ἢ ἕτερον] Scribendum, interposito articulo, ἢ τὸ ἕτερον. Heind.

§. 41. τὸ ἓν] Ad τὸ ἓν ex sequente ἕτερα petendum ἕτερον, quod additum tamen mallem. Heind.

ἐκφεύγοι] Ante hoc verbum deesse videtur negatio: et, si hic οὐκ ἐκφεύγοι legatur, in præced. etiam ἐκφεύγοι esse legendum: vel hic οὐκ ἐκφύγοι, ut illic ἐκφύγοι. Stephn.

Conjectura ipsa sumta est e versione Ficini Latina: hæc enim habet, *Atqui si nec seipsis, nec ipso altero altera sunt, altera esse invicem nullo pacto possunt. Nullo.* Fisch.

οὐ πάντη ἂν ἤδη ἐκφύγοι τὸ μὴ ἕτερα εἶναι ἀλλήλων] Recte, quanquam parum Latine, Cornarius: *penitusne jam effugerint, ut ne inter se alia sint.* Frequens hic usus est voculæ μὴ post verba *fugiendi, abstinendi* et similia illatæ. Sophist. p. 235. B. ὥστε οὐκέτ'—ἐκφεύξεται τόδε γε (δ θήρ.) Θ. Τὸ ποῖον; Ξ. Τὸ μὴ ἐκ τοῦ γένους εἶναι τοῦ τῶν θαυματοποιῶν τις. de rep. i. p. 354. B. οὐκ ἀπεσχόμην τοῦ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν. Phædon. p. 117. C. καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν. Demosth. in Mid. c. 12. οὐ μόνον δήπου τοῦ μὴ μετ' ὀργῆς ἀπέχει, ἀλλὰ καὶ βεβουλευμένος ὁ τοιοῦτος ὑβρίζων ἐστὶν ἤδη φανερός. Æschyl. Prometh. v. 235. ἐξερυσάμην βροτοὺς Τοῦ μὴ διαρραισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν. Ex eodemque genere est illud de legg. i. p. 637. C. μία ἀπόκρισις ἀπολύεσθαι δοκεῖ τοῦ μὴ κακῶς ἔχειν, atque illud ibid. viii. p. 832. A. αὕτη μὲν δὴ—ζήτησις—ἐμπόδιος γίγνεται τοῦ μὴ καλῶς ἀσκεῖν τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἑκάστους et sexcenta alia. Cf. Hermanni Add. ad Viger. de Gr. D. Idiot. p. 777. Ceterum his verbis οὐ πάντη—ἀλλήλων interrogandi notam apposui, ut recte Socrates respondeat ἐκφεύγοι, cui verbo Stephanus miro errore præfigi volebat οὔ. Sed vere, opinor, idem utrobique hic aut ἐκφύγοι aut ἐκφεύγει scribendum judicavit. Heind.

οὐ γὰρ ἂν μὴ ἓν ἦν, ἀλλά[v] πη ἂν ἓν ἦν. Ἀληθῆ. Οὐδ' ἂν ἀριθμὸς εἴη ἄρα τὰ μὴ ἕν· οὐδὲ[w] γὰρ ἂν οὕτω μὴ ἓν ἦν παντάπασιν, ἀριθμόν γε ἔχοντα. Οὐ γὰρ οὖν. Τί δὲ;[x] τὰ μὴ ἓν τοῦ ἑνὸς ἆρα[y] μόρια ἐστιν; ἢ κἂν οὕτω μετεῖχε τοῦ[z] ἑνὸς τὰ μὴ ἕν; Μετεῖχεν. Εἰ ἄρα πάντῃ[a] τὸ μὲν ἓν ἐστι, τὰ δὲ μὴ ἕν, οὔτ' ἂν μόριον[b] τῶν μὴ ἓν τὸ ἓν εἴη οὔθ'[c] ὅλον ὡς μορίων·[d] οὔτε[c] αὖ τὰ μὴ ἓν τοῦ ἑνὸς μόρια,[e] οὔθ'[c] ὅλα ὡς μορίῳ[f] τῷ ἑνί. Οὐ γάρ. [§. 42.] Ἀλλὰ
1. ii. 45. μὴν ἔφαμεν τὰ μήτε μόρια μήθ' ὅλα μήθ' ἕτερα ἀλλήλων ταὐτὰ[g] ἔσεσθαι ἀλλήλοις. Ἔφαμεν γάρ. Φῶμεν ἄρα καὶ τὸ ἓν πρὸς τὰ[h] μὴ ἓν οὕτως ἔχον τὸ αὐτὸ[i] εἶναι αὐτοῖς; Φῶμεν. Τὸ ἓν ἄρα,[j] ὡς ἔοικεν, ἕτερόν τε τῶν[k] ἄλλων ἐστὶ καὶ ἑαυτοῦ καὶ ταὐτὸν ἐκείνοις τε καὶ ἑαυτῷ. Κινδυνεύει φαίνεσθαι ἔκ γε[l] τοῦ λόγου. Ἆρ' οὖν καὶ ὅμοιόν τε καὶ ἀνόμοιον ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς[m] ἄλλοις; Ἴσως. Ἐπειδὴ γοῦν ἕτερον[n] τῶν ἄλλων ἐφάνη, καὶ τἆλλά που ἕτερ' ἂν ἐκείνου εἴη.[o] Τί μήν; Οὐκοῦν οὕτως[p] ἕτερον τῶν ἄλλων, ὥς περ καὶ τἆλλα ἐκείνου, καὶ οὔτε μᾶλλον οὔθ'[q] ἧττον; Τί γὰρ ἄν;[r] Εἰ ἄρα μήτε μᾶλλον μήθ'[s] ἧττον,

ἀλλά ΑΕFHI.—[w] οὐ F.—[x] δαί Δ et corr Α.—[y] ἄνευ H.—[z] τοῦ μὴ ΞCH.—[a] πάντηι ΑΓΔΠΣΥDR et mg F : παντὶ *s.—[b] μόρια Υ.—[c] οὔθ' Γ.—[d] μορίων rc Σ, μορίου ΑΓ ΔΛΞΠCDHIR et rc BF : μόριον *s.—[e] μορίου ΑΔΠ.—[f] μορίων Δ.—[g] ταὐτὰ DR, ταῦτα Α : τὰ αὐτὰ *s.—[h] τὸ ΑΔΠDR.—[i] αὐτὸν R.—[j] ἔστιν F, ἔστιν E.—[k] τι τῶν H.—[l] τε R.—[m] τοῖς om DR.—[n] ἕτερον F.—[o] εἴη ἐκείνου Γ.—[p] οὕτως om E et pr F cum s.—[q] οὔθ' Γ.—[r] ἄν add ΑΔΠΣΥDR.—[s] μήθ' Γ.—[t] τῶν ἄλλων πέπονθε Γ.—

εἰ ἄρα πάντη τὸ μὲν ἕν ἐστι—οὔτε ὅλον ὡς μορίων] In his πάντη scripsi pro παντὶ et μορίων pro μόριον. ὅλον ὡς μορίων eodem modo dictum, quo ante §. 40. αὐτὸ αὑτοῦ ὅλον ἂν εἴη. Heind.

τὸ ἓν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ἕτερόν τε τῶν ἄλλων ἐστι καὶ ἑαυτοῦ κ. τ. λ.] Facit huc Orphicorum Symbolum Ἄλλα καὶ ἄλλα, quo τὴν ταυτότητα et ἑτερότητα in deitate significabant. Ansam illis præbuerant versus Orphei, Ζεὺς πρῶτος γένετο· Ζεὺς δ' ὕστατος ἀρχικεραύνος. Ζεὺς ἄρσην γένετο· Ζεὺς δ' ἄμβροτος ἔπλετο νύμφη. et Damascius ex Chaldæorum sententia scribit, ἡ θεῖα τὶς ἔστι ταυτότης καὶ ἡ ἑτερότης διαστήσασα καὶ ἑνώσασα τὸν πάντα διακόσμον τῶν μερικῶν πηγῶν ἁπασῶν Ms. fol. 250. Idem vero et alterum esse ab aliis dicitur unum ideo, quod quæ in entibus deprehenditur identitas (liceat ita loqui) et diversitas ex uno, veluti e fonte, primaque causa emanarint. Damascius fol. 258. Ἕτερον γὰρ τῶν ἄλλων εἴρηται τὸ ἕν, ὡς ἂν ἑτεροποιὸν τῶν ἄλλων, καὶ ταυτὸν γὰρ τοῖς ἄλλοις, ὅτι τῶν ἄλλων ταυτοποιόν, καὶ περὶ αὐτὰ ἐνεργεῖ διὰ ταυτότητος. Thoms.

§. 42. οὐκοῦν ἕτερον] Steph. γράφεται, οὐκοῦν οὕτως ἕτερον. Scilicet hæc Bas. 2. lectio est, quæ fuit etiam in libris Ficini. Versio enim ejus Latina habet, *Annon ita ab aliis alterum—*. Fisch.

οὐκοῦν οὕτως ἕτερον τῶν ἄλλων] Sic Cod. Tub. et Bas. 2. cum Ficino. A vulgatis abest hoc οὕτως. Heind.

ὁμοίως. Ναί. Οὐκοῦν ἢ ἕτερον εἶναι πέπονθε τῶν ἄλλων,[t] καὶ τἆλλα ἐκείνου ὡσαύτως, ταύτῃ ταὐτὸν ἂν[u] πεπονθότα εἴεν[v] τό τε ἓν τοῖς ἄλλοις καὶ τἆλλα τῷ ἑνί. Πῶς λέγεις; Ὧδε. ἕκαστον τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐπί τινι καλεῖς; Ἔγωγε. Τί οὖν; τὸ αὐτὸ ὄνομα εἴποις ἂν πλεονάκις ἢ ἅπαξ; Ἔγωγε. Πότερον οὖν[w] ἐὰν μὲν ἅπαξ εἴπῃς, ἐκεῖνο προσαγορεύεις οὗ πέρ ἐστι τοὔνομα, ἐὰν δὲ πολλάκις, οὐκ[x] ἐκεῖνο; ἢ ἐάν τε ἅπαξ ἐάν τε πολλάκις ταὐτὸν[y] ὄνομα φθέγξῃ, πολλὴ ἀνάγκη σε[z] ταὐτὸν[a] καὶ λέγειν ἀεί; Τί μήν; [§. 43.] Οὐκοῦν καὶ[b] τὸ ἕτερον ὄνομά ἐστιν ἐπί τινι; Πάνυ γε. Ὅταν ι. ii. 46.
ἄρα αὐτὸ φθέγξῃ,[c] ἐάν τε ἅπαξ ἐάν τε[d] πολλάκις, οὐκ ἐπ' ἄλλῳ οὐδὲ ἄλλο τι ὀνομάζεις ἢ ἐκεῖνο[e] οὗ περ ἦν ὄνομα. Ἀνάγκη. Ὅταν δὴ λέγωμεν ὅτι ἕτερον μὲν[f] τἆλλα τοῦ ἑνός, ἕτερον δὲ τὸ ἓν τῶν ἄλλων, διὰ τὸ ἕτερον εἰπόντες οὐδέν τι μᾶλλον ἐπ' ἄλλῃ ἀλλ' ἐπ' ἐκείνῃ τῇ φύσει αὐτὸ ἀεὶ λέγομεν ἧς περ[g] ἦν[h] τοὔνομα. Πάνυ μὲν οὖν. Ἦ[i] ἄρα

[u] αὖ F.—[v] ante τότε omisi καὶ cum ΓΔΠDR et corr ΛΣF.—[w] μὲν οὖν Υ et pr Σ.—[x] οὐκ...πολλάκις om D.—[y] ταὐτὸν R, ταὐτὸ ΑD : τὸ αὐτὸ *ς.—[z] σε om R.—[a] τὸ om Α.—[b] καὶ om H.—[c] φθέγξῃ ΛIR : φθέγγῃ *ς.—[d] τε om H.—[e] ἐκεῖνο ΑΓΔΛΠDFIR : 'κεῖνο *ς.—[f] ἐστι R.—[g] ἥπερ Δ.—[h] οὖν Υ.—[i] Ἦ ΣΥDEI et rc Γ, ἦ ΛBC,

οὐκοῦν ἢ ἕτερον εἶναι πέπονθε κ. τ. λ.] *Igitur quatenus ei accidit, ut diversum sit a ceteris, ceterisque, ut eodem modo ab eo diversa sint, hactenus et uni huic idem acciderit quod ceteris et ceteris idem quod uni.* Ald. et Bas. 1. αὖ πεπονθότα. Fortasse ἂν αὖ πεπ. Ficinus autem pro ἢ legit εἰ, locum ita transferens: *Porro si uni contingit, ut alterum sit ab aliis, eodem modo, quo ab illo alia: ex hoc sequitur, ut eadem conditio quædam tam uni quam aliis competat,* ut ὡσαύτως hoc ad utrumque propositionis membrum pertineat, et ad illud, εἰ ἕτερον εἶναι πέπονθε τῶν ἄλλων et ad hoc, καὶ (εἰ) τἆλλα ἐκείνου sc. ἕτερα εἶναι πέπονθε. Illud tamen ἢ firmant verba hæc §. seq. Ἦ ἄρα ἕτερον τῶν ἄλλων τὸ ἓν etc. ubi hæc sententia iteratur. HEIND.

καὶ τό τε ἓν τοῖς ἄλλοις καὶ τἆλλα τῷ ἑνί] In his aut prius καὶ aut τε vitiose redundat. HEIND.

ἕκαστον τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐπί τινι καλεῖς;] *Unumquodque nomen nonne rei cuipiam tribuis?* Vid. not. ad Cratyl. §. 107. HEIND.

οὗπέρ ἐστι τοὔνομα;] Perperam legebatur in antiquioribus codicibus, ὅπέρ ἐστιν τοὔνομα, et notat hunc errorem Damasc. Ms. fol. 261. THOMS.

πολλὴ ἀνάγκη σε τὸ αὐτὸ καὶ λέγ. ἀεί;] Vocula καὶ si recte in his posita est, intendendi vim quandam habet, ut Gorg. §. 160. Μόνοις δ' ἔγωγε καὶ φῶμην τοῖς δημηγόροις — οὐκ ἐγχωρεῖν μέμφεσθαι τούτῳ τῷ πράγματι. HEIND.

§. 43. οὐκοῦν καὶ τὸ ἕτερον ὄνομά ἐστιν ἐπί τινι;] *Nonne etiam τὸ ἕτερον tanquam nomen alicui rei inditur?* HEIND.

οὗπερ ἦν ὄνομα;] Imo τοὔνομα, ut paullo post ἐπ' ἐκείνῃ τῇ φύσει αὐτὸ ἀεὶ λέγομεν, ἥσπερ ἦν τοὔνομα. HEIND.

εἰ ἄρα] Non potest ferri lectio quæ est in Aldina editione et in aliis superioris temporis, ἦ ἄρα etc. hæc autem εἰ ἄρα, ea est quam et Fic. sequitur: sed inveni et tertiam, quam antea ex conjectura duntaxat habebam, ἦ ἄρα: ut ita exponatur hic locus, *quatenus igitur unum alterum est ab aliis,* etc. Verum et pro πεπονθέναι annotatum inveni πέπονθεν: item ἓν ante τοῖς ἄλλοις, pro ἐν. Sic autem et paulo post præced. editiones habent τὸ ἐν τοῖς ἄλλοις, ubi nostra, τὸ

III. 148. ἕτερον τῶν ἄλλων τὸ ἓν καὶ τἆλλα τοῦ ἑνός, κατὰ[j] τὸ[k] ταὐτὸν[l] ἕτερον[m] πεπονθέναι[n] οὐκ ἄλλο ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἂν[o] πεπονθὸς εἴη[p] τὸ ἓν[q] τοῖς ἄλλοις. τὸ δέ που ταὐτὸν πεπονθὸς ὅμοιον. οὐχί;[r] Ναί. Τῇ[s] δὲ τὸ ἓν ἕτερον[t] τῶν ἄλλων πέπονθεν εἶναι, κατ' αὐτὸ[u] τοῦτο ἅπαν ἅπασιν ὅμοιον ἂν εἴη· ἅπαν γὰρ ἀπάντων ἕτερόν ἐστιν. Ἔοικεν. Ἀλλὰ μὴν[v] τό γε ὅμοιον τῷ ἀνομοίῳ[w] ἐναντίον. Ναί. Οὐκοῦν καὶ τὸ ἕτερον τῷ ταὐτῷ.[x] Καὶ τοῦτο. Ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτό γ' ἐφάνη, ὡς ἄρα[y] τὸ ἓν τοῖς ἄλλοις ταὐτόν.[z] Ἐφάνη γάρ. Τοὐναντίον δέ γε[a] πάθος ἐστὶ τὸ εἶναι ταὐτὸ[b] τοῖς ἄλλοις τῷ ἕτερον εἶναι τῶν ἄλλων. Πάνυ γε. Τῇ γε μὴν ἕτερον, ὅμοιον ἐφάνη.[c] Ναί. Τῇ ἄρα ταὐτόν, ἀνόμοιον ἔσται κατὰ τοὐναντίον πάθος τῷ ὁμοιοῦντι
I. ii. 47. πάθει. ὡμοίου[d] δέ που τὸ ἕτερον; Ναί. Ἀνομοιώσει[e] ἄρα τὸ[f] ταὐτόν, ἢ[g] οὐκ ἐναντίον ἔσται τῷ ἑτέρῳ. Ἔοικεν.

ἢ ΑΔΠ: εἰ *s.—j καὶ pr F.—k τὸ add Heindorfius.—l ταὐτὸν DR.—m τὸ ἕτερον rc Σ.—n πέπονθεν εἶναι CH et rc ΓΒ, πέπονθεν ἢ ἄλλο: rc Σ.—o ἢ Υ.—p εἴη...πεπονθὸς om I.—q ἓν ΑΥD, ἓν C: ἐν *s.—r ἢ οὐχί rc Σ.—s εἰ Γ, ἢ Α.—t δή τοι ἕτερον τὸ ἓν Γ.—u κατὰ ταὐτὸ Σ.—v ἀλλὰ μὴν ΑΔΠDR et rc F: ἀλλ' ἦν *s.—w τῶν ἀνομοίων ΓΒCEHI, τῷ ὁμοίῳ ΑΔΠD.—x τῷ ταὐτῷ ΓΗ et corr Λ, τῷ αὐτῷ ΑΔΠΥDR et (addito in mg αὐτῷ) BCΣ, τὸ αὐτὸ τῷ Ξ: τῷ ταυτῷ αὐτῷ s.—y ὅρα I.—z quæ post ταυτόν habet s, τε καὶ ἕτερον mei omnes om.—a γε om Δ.—b ταὐτὸ ΑLR: τὸ αὐτὸ *s.—c ἐφάνη ὅμοιον Γ.—d ὁμοίου ΞΥCFHI et rc Γ.—e ἀνομοίως R.—f τὸ om ΑΔΠDR.—g ἢ erasit Σ.—h ὅμοιον DR.—i ἑαυτοῦ R.—j καθ' Γ, om

ἓν τοῖς ἄλλοις. verum hoc quidem in loco Fic. quoque ἓν legit, at in illo præpositionem ἐν. ego tamen non minus illic quam hic scribendum ἓν existimo. Steph.

εἰ ἄρα] Ald. Bas. 1. 2. ἦ. Cornarius in Eclogis totum hunc locum ita constituendum censet, ἦ ἄρα ἕτερον τῶν ἄλλων τὸ ἓν, καὶ τἆλλα τοῦ ἑνὸς κατὰ ταὐτὸ ἕτερον, πέπονθεν ἂν οὐκ ἄλλο, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ πεπονθὸς εἴη, τὸ ἓν τοῖς ἄλλοις. Stephanus conjecturas Cornarii ita laudat, more suo, ut videantur esse lectiones librorum veterum. Fisch.

ἦ ἄρα ἕτερον τῶν ἄλλων τὸ ἓν κ. τ. λ.] ἦ hoc, pro quo εἰ ex Ficino receperat Stephanus, ex Ald. et Bas. 2. revocavi (cf. ad §. 42.) tum in his κατὰ τὸ ταυτὸ articulum sermonis lege restitui, et deinde ἓν scripsi pro ἐν. Jam hæc est loci sententia: *Quatenus igitur diversum a ceteris hoc unum est ceteraque diversa sunt ab uno, sequitur, ut, quoniam idem ἕτερον accidat τῷ ἑνὶ, non aliud huic, sed idem accidat quod ceteris rebus.* Cornarius quidem quum in his a Platonis mente prorsus aberrarit, piget referre, qualem tentarit loci mutationem. Heind.

κατὰ ταὐτο ἕτερον πεπονθέναι] Melius legeretur, κατ' αὐτὸ τὸ ἕτερον πεπονθέναι. Nec dubitandum, veram hanc esse lectionem, maxime cum Damascius eam suo comprobet suffragio. Thoms.

τῷ ἀνομοίῳ] Ald. Bas. 1. τῶν ἀνομοίων. Ficinus, *Estne simile dissimilibus contrarium?* Fisch.

τῷ ταυτῷ αὐτῷ;] Hoc αὐτῷ cur additum sit τῷ ταυτῷ, adeo non exputo, ut expungendum arbitrer. Heind.

τὸ ἓν] Ald. Bas. 1. τὸ ἐν· sed marg. Bas. 1. τὸ ἕν. ut legit Ficinus, legique jussit in Eclogis Cornarius. At jam Bas. 2. τὸ ἕν. Fisch.

τὸ αὐτὸ] Bas. 2. τὸ ἓν αὐτό. Fisch.

ὡμοίου] Ald. Bas. 1. 2. ὁμοίου· quod in ὡμοίου mutari jussit Cornarius in Eclogis. Fisch.

[§. 44.] Ὅμοιον ἄρα καὶ ἀνόμοιον ἔσται τὸ ἓν τοῖς ἄλλοις, ᾗ μὲν ἕτερον, ὅμοιον, ᾗ δὲ ταὐτόν, ἀνόμοιον. Ἔχει γὰρ οὖν δή, ὡς ἔοικε, καὶ τοιοῦτον λόγον. Καὶ γὰρ τόνδε ἔχει. Τίνα; Ἦι ταὐτὸν πέπονθε, μὴ ἀλλοῖον πεπονθέναι, μὴ ἀλλοῖον δὲ πεπονθὸς μὴ ἀνόμοιον, μὴ ἀνόμοιον δὲ ὅμοιον εἶναι· ᾗ δ' ἄλλο πέπονθεν, ἀλλοῖον, ἀλλοῖον δὲ ὂν ἀνόμοιον εἶναι. Ἀληθῆ λέγεις. Ταὐτόν τε ἄρα ὂν τὸ ἓν τοῖς ἄλλοις, καὶ ὅτι ἕτερόν[h] ἐστι, κατ' ἀμφότερα καὶ καθ' ἑκάτερον, ὅμοιόν τε ἂν εἴη καὶ ἀνόμοιον τοῖς ἄλλοις. Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ ἑαυτῷ ὡσαύτως, ἐπεί περ ἕτερόν τε ἑαυτοῦ καὶ ταὐτὸν ἑαυτῷ[i] ἐφάνη, κατ' ἀμφότερα καὶ καθ'[j] ἑκάτερον ὅμοιόν τε καὶ ἀνόμοιον φανήσεται; Ἀνάγκη. Τί[k] δὲ[l] δή[m] περὶ τοῦ ἅπτεσθαι τὸ ἓν αὑτοῦ καὶ τῶν ἄλλων, καὶ τοῦ μὴ ἅπτεσθαι πέρι, πῶς ἔχει; σκόπει. Σκοπῶ. Αὐτὸ γάρ που ἐν ἑαυτῷ ὅλῳ τὸ ἓν ἐφάνη ὄν. Ὀρθῶς. Οὐκοῦν καὶ ἐν[n] τοῖς ἄλλοις τὸ ἕν; Ναί.[o] Ἦι μὲν ἄρα ἐν τοῖς[p] ἄλλοις, τῶν ἄλλων ἅπτοιτ'[q] ἄν· ᾗ δὲ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ, τῶν μὲν ἄλλων ἀπείργοιτο ἅπτεσθαι, αὐτὸ δὲ αὐτοῦ ἅπτοιτ'[q] ἂν ἐν ἑαυτῷ ὄν. Φαίνεται. Οὕτω μὲν δὴ ἅπτοιτ'[q] ἂν τὸ ἓν αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων. Ἅπτοιτο. Τί δὲ[r] τῇδε; ἆρ' οὐ πᾶν τὸ μέλλον ἅψεσθαί[s] τινος ἐφεξῆς δεῖ κεῖσθαι ἐκείνῳ οὗ μέλλει[t] ἅπτεσθαι, ταύτην τὴν ἕδραν r. ii. 48.

ΑΔΠDFR.—[k] τί ΑΓΔΛΞΠΣΥΒDΕΙR: τὸ *s.—[l] δαὶ ΓΔ et corr Α.—[m] καὶ R.—[n] ἐν om R.—[o] ναί om I.—[p] τοῖς om I.—[q] ἅπτοιτ' Γ.—[r] δαὶ ΓΔ et corr Α.—

§. 44. ἔχει γὰρ δὴ—καὶ τοιοῦτον λόγον] Ficinus: *Talem, ut videtur, rationem habet*, quasi voculam καὶ non legerit, quæ tamen satis h. l. est commoda. Heind.

τί δὲ δή;] Vulgo Τὸ δὲ δή. Nostrum Cod. Tub. cum Ald. et Bas. utraque præstat, nisi quod in his omissum est δή.—Σκοπῶ, *considerabo*. In proximis deinde, Οὐκοῦν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ ἓν, rectius abesset τὸ ἕν. Heind.

ᾗ μὲν ἄρα ἐν τοῖς ἄλλοις, τῶν ἄλλων ἅπτοιτο ἄν] Primo supposito negabat unum tangere vel tangi posse ab eo, quod partium sit expers, nec circulo includi possit. Hic autem, si unum, inquit, aliis insit, tangeretur quoque iis. Non valet autem prorsus consequentia, cum, uti dicunt Platonici, unum ubique sit, et nullibi. Alia est ratio materialium, alia vero immaterialium. Sic Porphyr. Sent. Τὰ καθ' ἑαυτὰ ἀσώματα, αὐτὸ ὃ κρεῖττον παντός ἐστι σώματος καὶ τόπου, πανταχῆ ἐστιν, οὐ διαστατῶς, ἀλλ' ἀμερῶς. Ita in Phæd. de Anima, ὅταν μὴ προσομιλοῦσα τῷ σώματι ἡ ψυχὴ, ἅπτεται τοῦ ὄντος. Thoms.

αὐτὸ δὲ αὑτοῦ ἅπτοιτο ἂν, ἐν ἑαυτῷ ὄν] Unum neque seipsum tangere multis demonstratum it Proclus in Theol. Plat. lib. ii. cap. 1. ubi tandem ita concludit. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ ἓν ἡ αὑτοῦ χωρίς ἐστιν, ἢ ἑαυτοῦ ἁπτόμενον· εἴη γὰρ οὕτω πεπονθὸς τὸ ἅπτεσθαι, καὶ τὸ χωρίς· τὸ δέ γε ἓν πέπονθεν οὐδὲν ἄλλο παρ' αὐτό. Thoms.

κατέχον[u] ᾗ[v] ἂν μετ' ἐκείνην ᾖ,[w] ᾗ[x] ἂν κέηται, οὗ[y] ἅπτεται;[z] Ἀνάγκη. Καὶ τὸ ἓν ἄρα εἰ μέλλει αὐτὸ αὑτοῦ ἅψεσθαι,[a] ἐφεξῆς δεῖ εὐθὺς μεθ'[b] ἑαυτὸ κεῖσθαι, τὴν ἐχομένην χώραν κατέχον ἐκείνης ἐν[c] ᾗ αὐτό ἐστιν. Δεῖ γὰρ
III. 149. οὖν.[d] [§. 45.] Οὐκοῦν δύο μὲν ὂν τὸ ἓν ποιήσειεν[e] ἂν[f] ταῦτα καὶ ἐν δυοῖν χώραιν ἅμα γένοιτο·[g] ἕως δ' ἂν ᾖ ἕν, οὐκ ἐθελήσει; Οὐ γὰρ οὖν. Ἡ αὐτὴ ἄρα ἀνάγκη τῷ ἑνὶ μήτε δύο εἶναι μήθ'[h] ἅπτεσθαι αὐτῷ αὐτοῦ.[i] Ἡ αὐτή. Ἀλλ' οὐδὲ μὴν τῶν ἄλλων ἅπτεται. Τί δή; Ὅτι, φαμέν, τὸ μέλλον ἅψεσθαι[j] χωρὶς ὂν ἐφεξῆς δεῖ[k] ἐκείνῳ εἶναι οὗ μέλλει ἅψεσθαι,[l] τρίτον δὲ αὐτῶν[m] ἐν μέσῳ μηδὲν εἶναι. Ἀληθῆ. Δύο ἄρα δεῖ τὸ ὀλίγιστον[n] εἶναι, εἰ μέλλει ἅψις εἶναι. Δεῖ. Ἐὰν δὲ τοῖν δυοῖν [ὅροιν] τρίτον προσγένηται ἑξῆς,[o] αὐτὰ μὲν τρία ἔσται, αἱ δὲ ἅψεις δύο. Ναί. Καὶ οὕτω δὴ ἀεὶ[p] ἑνὸς προσγιγνομένου μία καὶ[q]
I. ii. 49. ἅψις προσγίγνεται, καὶ συμβαίνει τὰς ἅψεις τοῦ πλήθους τὸν ἀριθμὸν[r] μιᾷ ἐλάττους εἶναι. ᾧ γὰρ τὰ πρῶτα δύο ἐπλεονέκτησε τῶν ἅψεων[s] εἰς τὸ πλείω εἶναι[t] τὸν ἀριθμὸν

[s] ἅψασθαι BCF.—[t] μέλλοι ΞΣ.—[u] κατέχον om Δ, in mg ponit Α.—[v] ᾗ ΣDFR : ᾗ *ς.—[w] ᾗ ᾗ om DR : ᾗ ἕδρα ᾗ *ς.—[x] ᾗ κατέχον Λ.—[y] οὗ add Heindorfius.—[z] ἅπτεσθαι Δ.—[a] ἅψεσθαι ΑΓΔΛΞΠΣΥDR : ἅπτεσθαι *ς.—[b] μεθ' Γ.—[c] ἐν om Δ.—[d] οὖν om ΑΔΠD.—[e] ποιήσει ἓν Α.—[f] ἂν om ΛΣΥBCEFH et pr Ξ.—[g] γίνοιτο R.—[h] μήθ' Γ.—[i] αὐτῷ αὐτοῦ ΑDR, αὐτῷ αὐτοῦ ΓΔΠ : αὐτὸ αὑτοῦ *ς.—[j] ἅψασθαι F, ἅψασθαι ΛBCI.—[k] δεῖ ΑΓΔΠΣΥBCDEFHIR : δεῖν ς.—[l] ἅψεσθαι ΑΔΠDR : ἅπτεσθαι *ς.—[m] αὐτῷ pr. Γ.—[n] ὀλίγοστον Α, ὀλιγοστὸν ΔΠDR, ὀλίγον C.—[o] ἑξ ἧς Α.—[p] ἀεὶ om R, post ἑνὸς ponunt ΛI.—[q] καὶ om ς.—[r] τὸν ἀριθμὸν Heindorfius : libri τῶν ἀριθμῶν.—[s] ἄλλων ΑΔΠDR.—[t] εἶναι πλείω Γ.—[u] ἔσω H.—[v] δ om Υ.—[w] ἓν

ταύτην τὴν ἕδραν κατέχον, ᾗ ἂν μετ' ἐκείνην ᾖ ἕδρα, ᾗ ἂν κέηται ἅπτεται;] Scriptura mendosa, cui tamen remedium facile petas ex verbis statim seqq. Καὶ τὸ ἓν ἄρα—ἐφεξῆς δεῖ εὐθὺς μετὰ ἑαυτὸ κεῖσθαι, τὴν ἐχομένην χώραν κατέχον ἐκείνης, ἐν ᾗ αὐτό ἐστι. Unde corrigendum haud dubie : ταύτην τ. ἕδ. κατέχον, ᾗ ἂν μετ' ἐκείνην ᾖ ἕδραν, ᾗ ἂν κέηται, οὗ ἅψεται (i. e. μέλλει ἅπτεσθαι), *eam tenens sedem, quæcunque illam sequitur sedem, in qua positum est id, quod altera illa res tactura sit.* ᾗ ἂν μετ' ἐκείνην ᾖ ἕδραν, i. e. τὴν ἐχομένην ἐκείνης. Heind.

μέλλει—ἅψεσθαι] Hoc pro ἅπτεσθαι dedi e Cod. Tub. ob prægressa illa τὸ μέλλον ἅψεσθαι et seqq. §. 45. τὸ μέλλον ἅψεσθαι, idemque reponendum censeo paullo ante in verbis οὗ μέλλει ἅπτεσθαι. Heind.

§. 45. δεῖ—ἅψεσθαι] Sic pro δεῖν—ἅπτεσθαι Cod. Tub. Atque δεῖ etiam Ald. et Bas. utraque legitur. Heind.

τοῖν δυοῖν ὅροιν] Istud ὅροιν quis ferre potest, quum de rebus ipsis, non de earum terminis hic agi appareat? A Bas. 2. illud τοῖν abest, unde Platonem scripsisse conjecimus : ἐὰν δὲ δυοῖν ὄντοιν. Heind.

τὸν ἀριθμὸν] I. e. κατὰ τὸν ἀριθμὸν, *numero*. Vulgo edunt τῶν ἀριθμῶν, quod

ἢ τὰς ἄψεις, τῷ ἴσῳ[u] τούτῳ καὶ ὁ[v] ἔπειτα ἀριθμὸς πᾶς πασῶν τῶν ἄψεων πλεονεκτεῖ. ἤδη γὰρ τὸ λοιπὸν ἅμα ἕν[w] τε τῷ ἀριθμῷ προσγίγνεται καὶ μία ἄψις ταῖς ἄψεσιν. Ὀρθῶς. Ὅσα ἄρα ἐστὶ τὰ ὄντα τὸν ἀριθμόν, ἀεὶ μιᾷ αἱ[x] ἄψεις[y] ἐλάττους εἰσὶν αὐτῶν. Ἀληθῆ. Εἰ δέ γε ἕν μόνον ἐστί, δυὰς δὲ μὴ ἔστιν, ἄψις οὐκ ἂν εἴη. Πῶς γάρ; Οὐκοῦν, φαμέν, τὰ ἄλλα τοῦ ἑνὸς οὔτε ἕν ἐστιν οὔτε μετέχει αὐτοῦ, εἴ περ ἄλλα ἐστίν. Οὐ γάρ. [§. 46.] Οὐκ ἄρ'[z] ἔνεστιν[a] ἀριθμὸς ἐν τοῖς ἄλλοις, ἑνὸς μὴ ἐνόντος[b] ἐν αὐτοῖς. Πῶς γάρ; Οὔτ' ἄρ'[z] ἔν ἐστι τἆλλα[c] οὔτε δύο[d] οὔτε ἄλλου ἀριθμοῦ ἔχοντα ὄνομα οὐδέν. Οὔ. Τὸ ἓν ἄρα μόνον ἔστιν [ἕν], καὶ δυὰς οὐκ ἂν εἴη. Οὐ φαί-

ἕν

ΛDR, εἷ E.—[x] αἱ om DR.—[y] ἄψει R.—[z] ἄρ' Γ.—[a] ἔνεστιν DFR cum rc Γ et mg H : ἓν ἐστιν *s.—[b] ἐνόντος ΔDR, ἐν ὄντος Ω, ἓν ὄντος Π : ὄντος *s.—[c] τἆλλα ΓΛ ΞΣΥBCFHI : τὰ ἄλλα *s.—[d] οὔτε δύο om H.—[e] οὔτ'...ἔστιν om pr C.—[f] ἄλλα I.

et ratio ipsa corrigere jubebat et proxime sequentia hæc εἰς τὸ πλείω εἶναι τὸν ἀριθμὸν ἢ τὰς ἅψεις. Heind.

ὁ ἔπειτα ἀριθμὸς πᾶς] Sc. *earum rerum, quæ se tangunt ;* nam genitivus hic πασῶν τῶν ἅψεων pendet a verbo πλεονεκτεῖ. Heind.

ἕν τε] Stephan. 'Pro ἕν τε in præc. edit. perperam scriptum est εἴτε, item προγίνεται pro προσγίνεται. Atque hoc agnoscit et Ficinus, sicut et illud ἕν τε.' recte. Aldus edidit εἴτε· sed jam in marg. Bas. 1. notatum est ἔντε· quod Hopperus in Bas. 2. recepit. Sed προγίνεται ex Aldino libro venit in Basileensem utrumque. Ficinus autem, quem Stephanus sequutus est, legit recte προσγίνεται : vertit enim, *etenim in posterum unum simul additur numero.* Fisch.

ἓν τε τῷ ἀριθμῷ προσγίγνεται] Nostrum restituit Stephanus suffragante Ficino. Huic autem additam vellem vocalem ἀεί. Heind.

οὔκουν, φαμὲν] Vulgo Οὐκοῦν φαμεν, τὰ ἄλλ., post quod et infinitivum potius quisque exspectet οὔτε ἓν εἶναι—οὔτε μετέχειν, et deinde φαμὲν γὰρ, non Οὐ γάρ. Heind.

§. 46. οὐκ ἔν ἐστιν ἀριθμὸς ἐν τοῖς ἄλλοις, ἑνὸς μὴ ὄντος ἐν αὐτοῖς] Unum est causa et principium omnis numeri. Plotin. Ennead. v. l. v. c. 4. Hierocl. in aur. Carm. Ἡ μὲν γὰρ μόνας, inquit, ὡς ἀρχὴ παντὸς ἀριθμοῦ, τὰς πάντων δυνάμεις ἐν ἑαυτῇ συνέχει. Sin itaque alia non participent de uno, nec ullus prorsus in iis invenitur numerus. Apprime huc faciunt illa Sexti Empyr. ita ex Pythagor. sententia scribentis lib. x. contra Phys. Ἀνεκύψαν ἄρα ἀρχαὶ πάντων κατὰ τὸ ἀνωτάτω, ἥ τε πρώτη Μόνας, καὶ ἡ ἀόριστος Δύας, ἐξ ὧν γίνεσθαί φασι τό,τε ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ἓν, καὶ τὴν ἐπὶ τούτοις πάλιν Δύαδα· ἀπὸ μὲν τῆς πρώτης Μόναδος τὸ ἕν· ἀπὸ δὲ τῆς Μόναδος καὶ τῆς ἀορίστου Δύαδος τὰ δύο· καὶ μήπω ὑποκειμένου ἐν τοῖς ἀριθμοῖς τοῦ Δύο οὐδὲ τὸ δὶς ἦν ἐν τούτοις κ. τ. λ. Ita etiam paulo ante Parmenides ipse loquebatur. Thoms.

οὐκ ἄρα ἔνεστιν ἀριθμὸς—ἑνὸς μὴ ἐνόντος ἐν αὐτοῖς] Vulgo ἕν ἐστιν ac deinde ἑνὸς μὴ ὄντος ἐν αὐτοῖς. Illud ἐνόντος restauravi e Cod. Tub. in quo legitur ἑνὸς μὴ ἓν ὄντος.—οὔτε ἄλλου ἀριθ. ἐχ. ὄν. οὐδέν. Exspectabam οὐδενός. Heind.

τὸ ἓν ἄρα μόνον ἐστὶ καὶ δυὰς οὐκ ἂν εἴη] Vulgo μόν. ἐστὶν ἓν καὶ δ. Sed non illud h. l. inferri debebat, *unum hoc unum tantummodo esse,* sed hoc potius, *unum tantum esse, binarium numerum non esse ; igitur ne tactum quidem,* velut paullo ante Εἰ δέ γε ἓν μόνον ἔστι, δυὰς δὲ μὴ ἔστιν, ἄψις οὐκ ἂν εἴη. Itaque de certo Schleiermacheri judicio ἓν istud expunxi. Heind.

νεται. Ἄψις ἄρα[z] οὐκ ἔστι, δυοῖν μὴ ὄντοιν. Οὐκ ἔστιν. Οὔτ'[e] ἄρα τὸ ἓν τῶν ἄλλων ἅπτεται οὔτε τἆλλα[f] τοῦ ἑνός, ἐπεί περ ἄψις οὐκ ἔστιν. Οὐ γὰρ οὖν. Οὕτω δὴ κατὰ πάντα ταῦτα τὸ ἓν τῶν τε[g] ἄλλων καὶ ἑαυτοῦ ἅπτεταί τε[h] καὶ οὐχ ἅπτεται. Ἔοικεν. Ἆρ' οὖν καὶ
1. ii. 50. ἴσον ἐστὶ καὶ ἄνισον αὑτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις; Πῶς; Εἰ μεῖζον εἴη τὸ ἓν ἢ[i] τἆλλα ἢ ἔλαττον, ἢ αὖ τἆλλα[j] τοῦ ἑνὸς μείζω ἢ ἐλάττω, ἆρα οὐκ ἂν τῷ μὲν ἓν εἶναι τὸ ἓν καὶ τἆλλα ἄλλα τοῦ ἑνὸς οὔ τέ τι[k] μείζω[l] οὔ τέ τι[m] ἐλάττω[n] ἂν εἴη ἀλλήλων[o] αὐταῖς γε ταύταις ταῖς οὐσίαις, ἀλλ' εἰ μὲν πρὸς τῷ[p] τοιαῦτ'[q] εἶναι ἑκάτερα ἰσότητα ἔχοιεν, ἴσα ἂν εἴη πρὸς ἄλληλα· εἰ δὲ τὰ μὲν μέγεθος, τὸ[r] δὲ σμικρότητα, ἢ καὶ μέγεθος μὲν τὸ[s] ἕν, σμικρότητα δὲ τἆλλα,[t] ὁποτέρῳ μὲν τῷ εἴδει μέγεθος προσείη, μεῖζον ἂν εἴη, ᾧ δὲ σμικρότης, ἔλαττον; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν

—[z] τε post τῶν add ΑΔΠΣΥDR.—[h] τε ante καὶ om EF.—[i] κατὰ R.—[j] αὐτὰ ἄλλα Α.—[k] τι om I.—[l] μεῖζον DFR.—[m] τι ἄλλο ΑΔΠDFR.—[n] ἔλαττον DFR.—[o] ἀλλήλω C, ἀλλήλαις DF.—[p] τῷ τὰ ΞΣΥ.—[q] τοιαῦτ' Γ.—[r] τὸ D: ceteri τὰ.—[s] τὸ om

τὸ ἓν τῶν ἄλλων καὶ ἑαυτοῦ ἅπτεταί τε καὶ οὐχ ἅπτεται] Nam si inesset, inquit Parmenides, unum sibi, vel aliis, et se, et alia tangeret: sin vero minus, dispar erit ratio. Unum quatenus est supra omnia, tactus omnis est expers, quatenus autem cum aliis conjungitur, tangere dicitur et tangi. Procl. in Theol. Plat. lib. vi. cap. 24. Τὸ δὲ ἁπτόμενον τῶν ἄλλων ἓν, καὶ οὐχ ἁπτόμενον, καὶ συνέζευκται πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ ὑπερίδρηται αὐτῶν (l. ὑπερίδρυται). Thoms.

ἆρ' οὖν καὶ ἴσον ἐστὶ καὶ ἄνισον αὑτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις;] Monas in Theol. Arithmet. dicitur ἐν ἰσότητι καὶ ἐν ἀνισότητι πάσης κατάρχουσα σχέσεως. Elicit autem rursus Parmenides sequelam hanc ex præmissis illis, unum in se esse, et in aliis. In semet ipso esse i. e. stare, Pythagoræi æqualitati tribuebant, in alia autem transire, seu moveri inæqualitati competere credebant. Sext. Empyr. lib. x. adv. Phys. Τῶν δὲ κατ' ἐναντίωσιν ἔλεξαν ἄρχειν, γένους τάξιν ἐπέχον, τὸ ἴσον καὶ τὸ ἄνισον, ἐν τούτοις γὰρ ἡ πάντων τῶν ἐναντιουμένων θεωρεῖται φύσις· οἷον μόνης μὲν ἐν ἰσότητι, κινήσεως δὲ ἐν ἀνισότητι, ἐπιδέχεται γὰρ τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧσσον. Conf. Procl. ad lib. i. Element. Euclid. lib. ii. Thoms.

αὐταῖς γε ταύταις ταῖς οὐσίαις] *Solis hisce* οὐσίαις, ut nulla alia accedat. Mox in verbis, Οὐκοῦν ἐστόν γέ τινε τούτω εἴδη τό τε μέγεθος καὶ ἡ σμικρότης, interjecto articulo scripserim τούτω τὼ εἴδη. Atque statim post ubi hæc sequuntur, οὐ γὰρ ἄν που, μὴ ὄντε γε, ἐναντίω τε ἀλλήλοιν ἦτην καὶ—ἐγγιγνοίσθην, si probum est ἦτην, scribi debebit ἐνεγιγνέσθην. Sed quis non ἦτην hoc mutare malit in εἴητην vel potius εἴτην, modo hoc perinde usitatum fuerit, atque εἶμεν? Heind.

εἰ δὲ τὰ μὲν μέγεθος, τὸ δὲ σμικρότητα κ. τ. λ.] Majus et minus non prædicari possunt de uno, sed de Duade, ut loqui amabant Pythagoræi. Sextus l. c. Ἀλλὰ ἡ ὑπεροχὴ, καὶ ἡ ἔλλειψις κατὰ τὸν τῆς ἀορίστου Δύαδος λόγον τέτακται. Uni quidem æqualitatem tribuisse Pythagoræ scholam idem Sextus auctor est; sed quid æqualitatem unius vocarint Pythagoræi docent Theol. Arithmet. ἐκάλουν δὲ τὸ ἴσον τάξιν συμφωνίας ἐν μείζονι καὶ ἐλάττονι. Pergit autem auctor Theol. Arithmet. οἱ περὶ Ἐμπεδοκλέα καὶ Παρμενίδην, καὶ σχεδὸν οἱ πλεῖστοι τῶν πάλαι σοφῶν φάμενοι τὴν μοναδικὴν φυσὶν ἑστίας τρόπον ἐν μέσῳ ἱδρύσθαι, καὶ διὰ τὸ ἰσόρροπον φυλάσσειν τὴν αὐτὴν ἕδραν. Thoms.

ἐστόν[u] γέ[v] τινε[w] τούτω εἴδη,[x] τό τε μέγεθος καὶ ἡ[y] σμικρότης; οὐ γὰρ ἄν που μὴ ὄντε[z] γε[a] ἐναντίω τε ἀλλήλοιν εἴτην[b] καὶ ἐν τοῖς οὖσιν ἐγγιγνοίσθην. [§. 47.] Πῶς γὰρ ἄν; Εἰ ἄρα ἐν τῷ ἑνὶ σμικρότης ἐγγίγνεται, ἤτοι[c] ἐν ὅλῳ III. 150.
ἂν ἢ ἐν μέρει αὐτοῦ ἐνείη.[d] Ἀνάγκη. Τί δ' εἰ ἐν ὅλῳ ἐγγίγνοιτο; οὐχὶ ἢ ἐξ ἴσου ἂν τῷ ἑνὶ δι' ὅλου αὐτοῦ τεταμένη[e] εἴη[f] ἢ περιέχουσα αὐτό; Δῆλον δή. Ἆρ' οὖν οὐκ[g] ἐξ ἴσου μὲν οὖσα[h] ἡ σμικρότης τῷ ἑνὶ ἴση ἂν αὐτῷ εἴη, περιέχουσα δὲ μείζων; Πῶς δ' οὔ; Δυνατὸν οὖν σμικρότητα ἴσην τῳ εἶναι ἢ μείζω τινός, καὶ πράττειν γε[i] τὰ μεγέθους τε καὶ ἰσότητος, ἀλλὰ μὴ τὰ ἑαυτῆς; Ἀδύ- I. ii. 51.
νατον. Ἐν μὲν ὅλῳ ἄρα τῷ ἑνὶ οὐκ ἂν εἴη σμικρότης, ἀλλ' εἴ περ, ἐν μέρει. Ναί. Οὔτι γε[k] ἐν παντὶ αὖ τῷ μέρει. εἰ δὲ μή, ταὐτὰ[l] ποιήσει[m] ἅ περ πρὸς τὸ ὅλον· ἴση ἔσται ἢ μείζων[n] τοῦ[o] μέρους, ἐν ᾧ ἂν ἀεὶ ἐνῇ. Ἀνάγκη. Οὐδενί ποτε

R.—[t] ἄλλα Ξ.—[u] ἔστι D.—[v] τε ΑΞBCEFHI, om ΔΠΣΥDR.—[w] τινες Υ.—[x] ἤδη rc Σ.—[y] ἡ om ΛΙ.—[z] ὄντα Γ.—[a] γε om DR.—[b] εἴτην ΑΓΔΛΠΥBCDEFHIR: ἤτην cum *s corr Σ.—[c] ἢ pr Ξ.—[d] ἓν εἴη Π.—[e] τεταγμένη R.—[f] εἴη om HR.—[g] ἆρ' οὖν οὐκ ΑΔΠDR, οὐκ ἄρ' I: ἆρ' οὐκ *s.—[h] μένουσα ΑΔΠD.—[i] τε ΥEF, om ΑΓΔΛ ΞΠBCDHIR.—[k] οὔτε γε ΑΔΠDR.—[l] ταῦτα ΑΞΙ.—[m] ποιήσει Α.—[n] μεῖζον F.—

§. 47. ἀλλ' εἴπερ] Ad εἴπερ hoc mente repetendum est εἴη s. ἔνεστι, quæ constans fere est ellipsis. Euthyd. §. 57. Οὔκουν ἡμᾶς γε (σφαλεῖ), ἀλλ' εἴπερ, σέ. de legg. ii. p. 667. A. Οὐκ, ὦ 'γαθὲ, προσέχων τούτῳ τὸν νοῦν δρῶ τοῦτο, εἴπερ, ἀλλ' ὁ λόγος ὅπη φέρει, ταύτῃ πορευώμεθα. Ibid. x. p. 900. E. Καὶ τῶν μὲν προσήκειν ἡμῖν, εἴπερ, ὁπόσα φλαῦρα· θεοῖς δὲ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν τῶν τοιούτων μετὸν ἐροῦμεν. de rep. vi. p. 497. E. Οὐ τὸ μὴ βούλεσθαι, ἀλλ', εἴπερ, τὸ μὴ δύνασθαι διακωλύσει. Lucian. Gall. 21. τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἷ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι. Aristoph. Nub. v. 226. Ἔπειτ' ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ; ubi vid. Bergler. Heind.

οὔτι] Malim οὔτοι γε (*neque tamen*) ἐν παντὶ αὖ. Ad illa εἰ δὲ μὴ conf. not. ad §. 14. Heind.

ταὐτὰ] Ald. Bas. 1. 2. ταῦτα. At Ficinus, *eadem*. Fisch.

ταυτὰ ποιήσει ἅπερ] Recte ταυτὰ pro ταῦτα scripsit Stephanus. Heind.

ὅλον] Steph. 'Post ὅλον Ficinus τελείαν στιγμὴν collocasse, et ἴση γὰρ ἔσται legisse videtur.' Versio scilicet ejus Latina habet, *quæ et adversus totum effecerat. quippe vel æqualis erit*—. Fisch.

Post ὅλον, inquit Serranus, Ficinus τελείαν στιγμὴν collocasse, et ἴση γὰρ ἔσται legisse videtur. Tu vero, L. B., si tibi libitum fuerit, colo post ὅλον collocato, mecum leges, ἢ γὰρ ἴση ἔσται, ἢ μείζων τοῦ μέρους. Thoms.

Mirum cur Stephanus distinguere neglexerit post ὅλον, præsertim quum ipse moneat, Ficinum videri post ὅλον et τελείαν στιγμὴν collocasse et ἴση γὰρ ἔσται legisse. Vocula γὰρ post ἴση facile caremus, quam de suo addens Ficinus hæc ita vertit: *eadem enim efficeret adversus partem, quæ et adversus totum effecerat: quippe vel æqualis erit* etc. Similiter absque hac vocula §. 48. Καὶ μὴν καὶ αὐτό γε τὸ ἓν πρὸς ἑαυτὸ οὕτως (*ut ante dictum est*) ἂν ἔχοι· μήτε μέγεθος ἐν ἑαυτῷ μήτε σμικρότητα ἔχον οὔτ' ἂν ὑπερέχοιτο οὔτ' ἂν ὑπερέχοι ἑαυτοῦ, et §. 50. Οὐκοῦν καὶ πρὸς τἄλλα ὡσαύτως ἕξει τὸ ἕν; ὅτι μὲν μεῖζον αὐτῶν φαίνεται, ἀνάγκη πλέον εἶναι καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν; ὅτι δὲ σμικρότερον, ἔλαττον κ. τ. λ. Et cf. not. ad Theætet. §. 72. Heind.

ἄρα ἐνέσται[p] τῶν ὄντων σμικρότης, μήτ' ἐν μέρει μήτ' ἐν ὅλῳ ἐγγιγνομένη· οὐδέ τι ἔσται σμικρὸν πλὴν αὐτῆς[q] σμικρότητος.[r] Οὐκ ἔοικεν. Οὐδ' ἄρα μέγεθος[s] ἐνέσται[t] ἐν αὐτῷ. μεῖζον γὰρ ἄν τι εἴη ἄλλο, καὶ πλὴν αὐτοῦ μεγέθους, ἐκεῖνο[u] ἐν ᾧ τὸ μέγεθος ἐνείη, καὶ ταῦτα, σμικροῦ αὐτῷ[v] οὐκ ὄντος, οὗ ἀνάγκη ὑπερέχειν,[w] ἐάν περ ᾖ μέγα. τοῦτο δὲ ἀδύνατον, ἐπειδὴ σμικρότης οὐδαμοῦ ἔνι.[x] Ἀληθῆ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸ[y] μεγέθος οὐκ ἄλλου μεῖζον ἢ αὐτῆς σμικρότητος, οὐδὲ σμικρότης ἄλλου ἔλαττον ἢ αὐτοῦ μέγεθους. [§. 48.] Οὐ γάρ. Οὔτε ἄρα τἆλλα μείζω τοῦ ἑνὸς οὐδὲ ἐλάττω, μήτε μέγεθος μήτε σμικρότητα ἔχοντα, οὔτε αὐτὼ τούτω πρὸς τὸ ἓν ἔχετον[z] τὴν δύναμιν τὴν τοῦ ὑπερέχειν[a] τε[b] καὶ ὑπερέχεσθαι ἀλλὰ πρὸς ἀλλήλω,[c] οὔτε αὖ τὸ ἓν[d] τούτοιν οὐδὲ τῶν ἄλλων μεῖζον ἂν οὐδ'
1. ii. 52. ἔλαττον εἴη, μήτε μέγεθος μήτε σμικρότητα ἔχον. Οὔκουν φαίνεταί γε. Ἆρ' οὖν εἰ[e] μήτε μεῖζον μήτε ἔλαττον τὸ ἓν τῶν ἄλλων, ἀνάγκη αὐτὸ ἐκείνων μήτε ὑπερέχειν μήθ'[f] ὑπερέχεσθαι; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν τό γε μήτε ὑπερ-

[o] τῶν R.—[p] ἓν ἔσται ΑΔΠ.—[q] αὐτῶ R.—[r] αὐτῆς σμ. ΑΔΠDR: αὐτῆς τῆς σμ. *ς.—[s] μέγιστον Υ.—[t] ἐν ἔσται H, ἓν ἔσται Π et mg E.—[u] ἐκείνου ΔD.—[v] αὐτῶ ΓΔD HR cum rc ΛΣ, αὐτοῦ F: αὐτοῦ *ς et mg H.—[w] ὑπάρχειν I.—[x] ἓν Γ.—[y] αὖ τὸ ΓD.—[z] ἐχέτω ΑΔΠD.—[a] παρέχειν R.—[b] τε om ΑΓΛΠBCDEFH, τε καὶ om Υ et pr Σ, τε...ὑπερέχειν om Δ.—[c] ἄλληλα R.—[d] αὐτῷ ἐν ΑΠDR.—[e] εἰ om R.—[f] μήθ' Γ.

μεῖζον γὰρ ἄν τι εἴη ἄλλο καὶ πλὴν αὐτοῦ μεγέθους] In his vocula *καὶ* importune illata, nihil dubito, quin poni debeat ante *ἄλλο*. Tum post *αὐτοῦ* articulum *τοῦ* inserere vetant proxime seqq. *αὐτὸ μέγεθος, αὐτῆς σμικρότητος, αὐτοῦ μεγέθους*, itemque illa §. 16. *αὐτοῦ δεσπότου, αὐτοῦ δούλου, αὐτῆς δουλείας, αὐτὴ δουλεία αὐτῆς δεσποτείας*, nisi quis in his omnibus articulum vel sine librorum auctoritate restituendum existimet.—*ἐκεῖνο, ἐν ᾧ τὸ μέγ. ἐνείη.* Quippe *ᾧ ἂν εἶδει μέγεθος προσῇ, μεῖζον ἂν εἴη, ᾧ δὲ σμικρότης, ἔλαττον* §. 46. Quæ proxima sequuntur, *σμικροῦ αὐτῷ οὐκ ὄντος*, in his de certa Schleiermacheri correctione *αὐτῷ* dedi pro *αὐτοῦ*, quo nihil hoc loco absurdius. Heind.

§. 48. *οὐκοῦν*] Malim *Οὔκουν*, ut alibi, sequente eodem verbo: et præcedente itidem negatione. Steph.

Recte Stephanus. Ficinus tamen habet *sic utique apparet*. Fisch.

οὔκουν φαίνεταί γε] Vulgo *οὐκοῦν*, de quo vitio jam Stephanus monuerat. Mox illi *ἐξ ἴσου* respondet nostrum *gleichmässig*. Heind.

ἆρ' οὖν, εἰ μήτε μεῖζον, μήτε ἔλαττον τὸ ἓν τῶν ἄλλων κ. τ. λ.] Si unum non comprehendit alia, nec ab iis comprehenditur, cum enim neutra participent magnitudinem aut parvitatem, ergo unum neque majus, aut minus est aliis, neque alia majora, vel minora sunt uno. Nihil tamen impedit quominus, positis ponendis, unum magnitudine cuncta excedat. Porphyr. Sent. 36. *Τὸ ὄντως ὂν οὔτε μέγα, οὔτε σμικρόν ἐστι· τὸ γὰρ μέγα καὶ μικρὸν κυρίως ὄγκου ἴδια ἐκβεβηκὸς δὲ τὸ μέγα καὶ μικρόν, καὶ ὑπὲρ τὸ μέγιστον, καὶ ὑπὲρ τὸ ἐλάχιστον ταὐτὰ καὶ ἓν ἀριθμῷ ὄν· εἰ καὶ εὑρίσκεται ἅμα ὑπὸ παντὸς μεγίστου καὶ ὑπὸ παντὸς ἐλαχίστου μετεχόμενον.* Thoms.

ἔχον μήθ'[f] ὑπερεχόμενον πολλὴ ἀνάγκη ἐξ ἴσου εἶναι, ἐξ ἴσου δὲ ὂν ἴσον εἶναι. Πῶς γὰρ οὔ; Καὶ μὴν καὶ αὐτό[g] γε τὸ[h] ἓν πρὸς ἑαυτὸ οὕτως ἂν ἔχοι· μήτε μέγεθος ἐν ἑαυτῷ μήτε σμικρότητα ἔχον οὔτ' ἂν[i] ὑπερέχοιτο οὔτ' ἂν ὑπερέχοι ἑαυτοῦ,[k] ἀλλ' ἐξ ἴσου ὂν ἴσον ἂν εἴη[l] ἑαυτῷ. Πάνυ μὲν οὖν. Τὸ ἓν ἄρα ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἴσον ἂν εἴη. Φαίνεται. Καὶ μὴν αὐτό γε[n] ἐν ἑαυτῷ ὂν καὶ περὶ ἑαυτὸ ἂν εἴη ἔξωθεν, καὶ περιέχον[o] μὲν μεῖζον ἂν ἑαυτοῦ εἴη, περιεχόμενον δὲ ἔλαττον. καὶ οὕτω μεῖζον ἂν III. 151.
καὶ ἔλαττον εἴη αὐτὸ ἑαυτοῦ τὸ ἕν. Εἴη γὰρ ἄν. Οὐκοῦν καὶ τόδε[p] ἀνάγκη, μηδὲν εἶναι ἐκτὸς τοῦ ἑνός τε καὶ τῶν ἄλλων. Πῶς γὰρ οὔ; Ἀλλὰ μὴν καὶ εἶναί που δεῖ τόγε ὂν ἀεί. Ναί.[q] Οὐκοῦν τό γε[r] ἐν τῷ[s] ὄν ἐν μείζονι ἔσται ἔλαττον ὄν; οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἕτερον ἐν[t] ἑτέρῳ εἴη. [§. 49.] Οὐ γάρ. Ἐπειδὴ δὲ[u] οὐδὲν ἕτερόν ἐστι χωρὶς τῶν ἄλλων καὶ τοῦ ἑνός, δεῖ δὲ αὐτὰ ἓν τῷ εἶναι, οὐκ ἀνάγκη ἤδη[v] ἐν ἀλλήλοις εἶναι, τά τε ἄλλα ἐν τῷ ἑνὶ καὶ I. ii. 53.
τὸ ἓν ἐν τοῖς ἄλλοις, ἢ μηδαμοῦ εἶναι; Φαίνεται. Ὅτι μὲν ἄρα τὸ ἓν ἐν τοῖς ἄλλοις ἔνεστι,[w] μείζω ἂν εἴη τἆλλα τοῦ ἑνός, περιέχοντα αὐτό, τὸ δὲ ἓν ἔλαττον τῶν ἄλλων, περιεχόμενον· ὅτι δὲ τἆλλα ἐν τῷ ἑνί, τὸ ἓν τῶν ἄλλων κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον μεῖζον ἂν εἴη, τὰ δὲ ἄλλα τοῦ ἑνὸς ἐλάττω. Ἔοικεν. Τὸ ἓν ἄρα ἴσον τε[x] καὶ μεῖζον καὶ ἔλαττόν ἐστιν αὐτό τε αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων.[y] Φαίνεται. Καὶ

—[f] αὐτός AR.—[h] τὸ om I.—[i] alterum ἂν om DR.—[k] ἑαυτοῦ...ἑαυτῷ τε om H.—[l] ἂν ΑΔΠDIR: ἀεὶ *s.—[n] τε ΑΔΠD.—[o] παρέχον H.—[p] τὸ *s.—[q] ναί om I.—[r] τόγε ἐν τότε E, τότε Λ.—[s] ἓν τῳ H, ἓν τῷ ΑΠΥDI.—[t] ἐν om AR.—[u] δὲ om pr Γ.—[v] ἤδη om R.—[w] ἓν ἐστι H.—[x] ἴσον τε om H.—[y] τοῖς ἄλλοις I.—[z] ἴσον καὶ ἔλαττον s.—

καὶ τὸ ἀνάγκη] Scribendum pro τὸ vel τοῦτο, ut de legg. x. p. 899. A. Τοῦτο μὲν ἀνάγκη, τούτων ἕν γέ τι δρῶσαν ψυχὴν πάντα διάγειν, vel τόδε, ut de rep. vii. p. 519. B. Τί δέ; τόδε οὐκ εἰκὸς καὶ ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων; Heind.

§. 49. ὅτι μὲν ἄρα τὸ ἓν ἐν τοῖς ἄλλοις, μείζω ἂν εἴη τἆλλα τοῦ ἑνὸς κ.τ.λ.] Unum quidem est in aliis, sed omnia implet, et nusquam est. Plotin. Ennead. 3. lib. ix. cap. 3. Πῶς οὖν ἐξ ἑνὸς πλῆθος; ὅτι πανταχοῦ· οὐ γάρ ἐστιν ὀπουοῦν. Πάντα οὖν πληροῖ. Πολλὰ οὖν, μᾶλλον δὲ πάντα εἴδη, αὐτὸ μὲν γάρ, εἰ μόνον πανταχοῦ, αὐτὸ ἂν ἦν τὰ πάντα, ἐπεὶ δὲ καὶ οὐδαμοῦ γίνεται, τὰ πάντα δι' αὐτό, ὅτι πανταχοῦ ἐκεῖνο. conf. Procl. in Theol. Plat. lib. i. cap. 2. Patebit ex his, quomodo respondendum fuisset ad propositam quæstionem anne æquale sibi sit unum et aliis, et inæquale, quæ his præmissis nititur, quod unum in se sit, et in aliis, quod majus sit, et minus, se ipso, et aliis. Thoms.

μὴν εἴ περ μεῖζον καὶ ἔλαττον καὶ ἴσον,[z] ἴσων ἂν εἴη μέτρων καὶ πλειόνων καὶ ἐλαττόνων αὐτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐπειδὴ δὲ[a] μέτρων, καὶ μερῶν. Πῶς δ'[b] οὔ; Ἴσων μὲν[c] ἄρα μέτρων ὂν καὶ πλειόνων καὶ ἐλαττόνων, καὶ ἀριθμῷ ἔλαττον ἂν καὶ πλέον εἴη αὐτό τε αὑτοῦ καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ἴσον αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις κατὰ[d] ταὐτά. Πῶς; Ὧν περ μεῖζόν ἐστι, πλειόνων που καὶ μέτρων ἂν εἴη αὐτῶν· ὅσων δὲ μέτρων, καὶ μερῶν. καὶ ὧν[e] ἔλαττον, ὡσαύτως· καὶ οἷς ἴσον, κατὰ ταὐτά.[d] Οὕτως.[f] Οὐκοῦν ἑαυτοῦ μεῖζον καὶ ἔλαττον ὂν καὶ ἴσον ἴσων ἂν εἴη μέτρων καὶ πλειόνων καὶ ἐλαττόνων αὐτῷ; ἐπειδὴ δὲ μέτρων, καὶ μερῶν; Πῶς δ' οὔ; Ἴσων μὲν ἄρα μερῶν ὂν αὐτῷ[g]
1. ii. 54. ἴσον ἂν τὸ πλῆθος αὐτῷ εἴη, πλειόνων δὲ πλέον, ἐλαττόνων δὲ ἔλαττον τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ. Φαίνεται. [§. 50.] Οὐκοῦν καὶ πρὸς τἆλλα ὡσαύτως ἕξει τὸ ἕν; ὅτι μὲν μεῖζον αὐτῶν[h] φαίνεται, ἀνάγκη πλέον εἶναι[i] καὶ τὸν[k] ἀριθμὸν αὐτῶν· ὅτι δὲ σμικρότερον, ἔλαττον· ὅτι δὲ ἴσον μεγέθει, ἴσον καὶ τὸ πλῆθος εἶναι τοῖς ἄλλοις; Ἀνάγκη. Οὕτω δὴ αὖ, ὡς ἔοικε, τὸ ἓν καὶ ἴσον καὶ πλέον καὶ ἔλαττον τὸν ἀριθμὸν αὐτό τε αὑτοῦ ἔσται καὶ τῶν ἄλλων. Ἔσται. Ἆρ' οὖν καὶ χρόνου μετέχει τὸ ἕν, καὶ ἔστί τε καὶ γίγνεται νεώτερόν τε[l] καὶ πρεσβύτερον αὐτό[m] τε αὑτοῦ[n] καὶ τῶν ἄλλων, καὶ οὔτε νεώτερον οὔτε πρεσβύτερον οὔτε ἑαυτοῦ οὔτε τῶν ἄλλων, χρόνου μετέχον; Πῶς; Εἶναι μέν που αὐτῷ ὑπάρχει, εἴ περ ἓν ἔστιν. Ναί. Τὸ δὲ εἶναι ἄλλο

[a] δὲ om R et pr Ξ.—[b] γὰρ Γ.—[c] μὲν add ΑΔΠDR.—[d] ταῦτα Α.—[e] ὥνπερ ΕΗς.—[f] πῶς Ι.—[g] ὂν αὐτὸ Ι et pr Λ.—[h] αὐτῷ Π.—[i] ἀνάγκη πλέον εἶναι om R.—[k] τῶν Ι.—[l] τε om R.—[m] αὐτό...πρεσβύτερον om Π.—[n] ἑαυτοῦ Α.—[o] παρελθόντος pr Γ.—

καὶ ἴσον, καὶ ἔλαττον] Ald. Bas. 1. 2. καὶ ἔλαττον καὶ ἴσον. At Ficinus habet, *Atqui si majus et minus et æquale:* quo præeunte apparet Stephanum verba Platonis in ordinem redegisse suum. Fisch.

μεῖζον καὶ ἔλαττον καὶ ἴσον] Hoc ordine hæc leguntur in Ald. et Bas. utraque, quem non debebat Stephanus Ficini auctoritate sic invertere, μεῖζον καὶ ἴσον καὶ ἔλ., quanquam eandem inversionem et Cod. Tub. habet. Scilicet, postposito illo καὶ ἔλαττον, ita haud dubie sermo procederet: ἐλαττόνων ἂν εἴη μέτρων καὶ ἴσων καὶ πλειόνων. Atque eodem illo tenore mox: Οὐκοῦν ἑαυτοῦ μεῖζον καὶ ἔλαττον ὂν καὶ ἴσον ἴσων ἂν εἴη μέτρων καὶ πλειόνων καὶ ἐλαττόνων αὐτῷ. Heind.

καὶ ἀριθμῷ ἔλαττον] Rectius, opinor, ἀριθμὸν, ut deinde ἴσον ἂν τὸ πλῆθος αὐτῷ εἴη et statim post §. sq. ἔλαττον τὸν ἀριθμὸν et πλέον—τὸν ἀριθμόν. Heind.

ἴσων ἂν εἴη—καὶ πλειόνων καὶ ἐλαττόνων αὐτῷ] Corrigerem αὑτοῦ, quoniam remotius est illud ἴσων, unde dativus hic pendet, nisi obstarent superiora verba ἴσων ἂν—καὶ πλειόνων καὶ ἐλαττόνων αὐτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις. Heind.

τί ἐστιν ἡ μέθεξις οὐσίας μετὰ χρόνου τοῦ παρόντος, ὥς περ τὸ ἦν μετὰ τοῦ παρεληλυθότος[o] καὶ αὖ τὸ ἔσται με- III. 152.
τὰ τοῦ μέλλοντος οὐσίας[p] ἐστὶ κοινωνία;[q] Ἔστι γάρ. Μετέχει[r] μὲν[s] ἄρα[t] χρόνου, εἴ περ καὶ τοῦ εἶναι. Πάνυ γε. Οὐκοῦν πορευομένου τοῦ χρόνου;[u] Ναί. Ἀεὶ[v] ἄρα πρεσβύτερον γίγνεται ἑαυτοῦ, εἴ περ προέρχεται κατὰ χρόνον.[w] Ἀνάγκη. Ἆρ' οὖν μεμνήμεθα, ὅτι νεωτέρου I. ii. 55.
γιγνομένου τὸ πρεσβύτερον πρεσβύτερον γίγνεται; Μεμνήμεθα. Οὐκοῦν ἐπειδὴ[x] πρεσβύτερον ἑαυτοῦ γίγνεται τὸ ἕν, νεωτέρου ἂν γιγνομένου ἑαυτοῦ πρεσβύτερον γίγνοιτο; Ἀνάγκη. Γίγνεται μὲν δὴ νεώτερόν τε καὶ πρεσβύτερον αὐτοῦ[y] οὕτως. Ναί. [§. 51.] Ἔστι δὲ πρεσβύτερον ἆρ' οὐχ ὅταν κατὰ τὸν νῦν χρόνον ἦ γιγνόμενον, τὸν μεταξὺ τοῦ ἦν τε καὶ ἔσται; οὐ γάρ που πορευόμενόν γε ἐκ τοῦ ποτὲ εἰς τὸ[z] ἔπειτα ὑπερβήσεται τὸ[a] νῦν. Οὐ γάρ.

[p] καὶ οὐσίας Γ.—[q] κοινωνίας s.—[r] μετέχει ΑΠDR et fortasse Δ cum corr ΓΣ et γρ F : μετέχειν *s.—[s] ἄρα om CEH et pr F.—[t] post ἄρα omisi ἔστι cum ΑΓΔΛΠΣΥΒ DIR et γρ F.—[u] χρόνου προέρχεται rc Π.—[v] ἀλλ' ἀεὶ H.—[w] κατὰ τὸν χρόνον Γ.—[x] περὶ R.—[y] ἂν τοῦ Π, ἄν του ΑΔD.—[z] τὸν ΠDR.—[a] τὸν D.—[b] πρεσβυτέρου F.

§. 50. *τὸ δὲ εἶναι ἄλλό τί ἐστιν ἡ μέθεξις οὐσίας μετὰ χρόνου τοῦ παρόντος*] Theurgi tempus causam rerum, quæ fierent, nuncupabant, quod quæ fierent, necessario in tempore fiant. Damasc. fol. 227. *ὁ χρόνος αὐτὸς θεὸς, ἐφ' οὗ καὶ οἱ θεούργοι ταῦτα κατηγοροῦσιν, ὡς νεώτερος καὶ πρεσβύτερος, ὡς αἴτιος τοῦ γίγνεσθαι τοῖς γιγνομένοις.* Thoms.

μετὰ τοῦ μέλλοντος, οὐσίας ἐστὶ κοινωνίας;] 'Substituendus,' inquit Stephanus, 'nominativus *κοινωνία* in locum genitivi *κοινωνίας*.' Delendum vero etiam est signum interrogationis, aut comma ad *μέλλοντος* collocata, quibus in Ficini et Serrani editionibus sensus corrumpitur. Thoms.

κοινωνία] Ita reposuimus, cum ipsius rei, tum Ficini et Stephani, admonitu, pro *κοινωνίας*, quod est in libris editis omnibus, etiam in exemplo Stephaniano. Fisch.

μετέχειν μὲν ἄρα ἔστι χρόνου, εἴπερ καὶ τοῦ εἶναι] Non quæri potest h. l. an possit illud unum temporis particeps esse, sed an necessario sit particeps, ut non dubitem, quin post ἄρα textu exciderit *ἀνάγκη*, quod expressit in versione Ficinus: *Ergo si ipso esse participat, necesse est temporis quoque esse particeps.* Nisi quis scribere maluerit: Μετέχον μὲν ἄρα ἐστὶ χρ. Heind.

οὐκοῦν πορευομένου τοῦ χρόνου;] Quod in tempore est, semper alicujus futuri indiget. Plotin. Ennead. 3. lib. vii. cap. 5. Τὸ γὰρ ἐν χρόνῳ δεόμενον καὶ τοῦ ἔπειτα, ἐλλεῖπον τῷ χρόνῳ, οὗ δεῖται. Ideo Strato tempus compositum esse dicebat *ἐκ μερῶν μὴ μενόντων*, apud Damasc. fol. 280. et Auctor Etymol. M. Χρόνος, inquit, *παρὰ τὸ ῥέω ῥόνος καὶ χρόνος*, sicut apud Eustath. *ἀπὸ τοῦ χέειν ῥέειν νάειν, ὁ χρόνος.* ad Il. Δ. p. 437. Edit. Rom. Thoms.

οὐ γάρ που πορευόμενόν γε ἐκ τοῦ ποτε εἰς τὸ ἔπειτα ὑπερβήσεται τὸ νῦν] Ægyptii Isidis Serapidisque simulacra inter alia Signum Capitis Leonini adjungebant, 'quo,' loquente ita Macrobio, 'præsens tempus notabant, quia conditio ejus inter præteritum futurumque actu præsenti valida fervensque est.' Saturnal. l. i. c. 20. Thoms.

ἆρ' οὖν μεμνήμεθα κ. τ. λ.] Hoc supra demonstraverat Parmenides §. 29. 30. Heind.

Ἆρ' οὖν οὐκ ἐπίσχει τότε τοῦ γίγνεσθαι πρεσβύτερον,[b] ἐπειδὰν τῷ νῦν ἐντύχῃ, καὶ οὐ γίγνεται ἀλλ' ἔστι τότ' ἤδη πρεσβύτερον; προϊὸν γὰρ οὐκ ἄν ποτε ληφθείη ὑπὸ τοῦ[c] νῦν. τὸ γὰρ προϊὸν οὕτως ἔχει ὡς ἀμφοτέρων ἐφάπτεσθαι, τοῦ τε νῦν καὶ τοῦ ἔπειτα, τοῦ μὲν νῦν ἀφιέμενον, τοῦ δ' ἔπειτα ἐπιλαμβανόμενον, μεταξὺ ἀμφοτέρων γιγνόμενον, τοῦ τε ἔπειτα καὶ τοῦ νῦν. Ἀληθῆ. Εἰ δέ γε ἀνάγκη μὴ παρελθεῖν τὸ νῦν πᾶν τὸ γιγνόμενον, ἐπειδὰν κατὰ τοῦτο ᾖ, ἐπίσχει ἀεὶ τοῦ γίγνεσθαι καὶ ἔστι τότε τοῦτο ὅ τι[d] ἂν τύχῃ[e] γιγνόμενον. Φαίνεται. Καὶ τὸ ἕν ἄρα, ὅταν πρεσβύτερον γιγνόμενον ἐντύχῃ τῷ[f] νῦν, ἐπέσχε τοῦ γίγνεσθαι καὶ ἔστι τότε πρεσβύτερον. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν οὗ περ[g] ἐγίγνετο πρεσβύτερον, τούτου[h] καὶ
1. ii. 56. ἔστιν; ἐγίγνετο δὲ αὐτοῦ; Ναί. Ἔστι δὲ τὸ πρεσβύτερον νεωτέρου πρεσβύτερον; Ἔστιν. Καὶ νεώτερον ἄρα τότε[i] αὐτοῦ ἐστὶ τὸ ἕν, ὅταν πρεσβύτερον γιγνόμενον ἐντύχῃ τῷ νῦν. Ἀνάγκη. Τό γε μὴν[j] νῦν ἀεὶ πάρεστι τῷ ἑνὶ διὰ παντὸς τοῦ εἶναι· ἔστι γὰρ ἀεὶ νῦν[k] ὅταν περ ᾖ.[l] Πῶς γὰρ οὔ; Ἀεὶ ἄρα ἐστί τε καὶ γίγνεται πρεσβύτερον ἑαυτοῦ καὶ νεώτερον τὸ ἕν. Ἔοικεν. Πλείω δὲ χρόνον αὐτὸ ἑαυτοῦ ἔστιν ἢ γίγνεται, ἢ τὸν[m] ἴσον; Τὸν ἴσον. Ἀλλὰ

—[c] τὸ Υ.—[d] ὃ DR.—[e] τύχοι Ες.—[f] τὸ Α.—[g] οὗ πέρι Α, εἴπερ ΞΥ.—[h] τούτου...τὸ πρεσβύτερον om I.—[i] τόγε et rc αὐτό γε Γ.—[j] μὴν I.—[k] νῦν om Δ.—[l] παρῇ Υ et pr Σ.—[m] τό ΓDIR et rc ΛΞΣ.—[n] ἐστιν post πρεσβύτερόν v. sup. ponit R.—[o] libri

§. 51. ὅ,τι ἂν τύχῃ] Vulgo τύχοι. Heind.

τό γε μὲν νῦν ἀεὶ πάρεστι τῷ ἑνὶ διὰ παντὸς τοῦ εἶναι] Hinc illud Platonicum, 'Æternitas manet in uno.' Quod enim nec futuro nec præterito tempori est obnoxium, sed semper in præsenti est, id demum est æternum. Plotin. Ennead. 3. lib. vii. cap. 2. Ὃ οὖν μήτε ἦν, μήτε ἔσται, ἀλλ' ἔστι μόνον, τοῦτο ἑστῶς ἔχον τὸ εἶναι, τῷ μὴ μεταβάλλειν εἰς τὸ ἔσται, μὴ δ' αὖ μηταβεβληκέναι, ἔστιν ὁ αἰών. Hinc τὸ νῦν, τὸ ἴχνος αἰώνιον dicitur Damasc. fol. 282. Thoms.

πλείω δὲ χρ.] Cornarius in Eclogis post πλείω δὲ inserenda censebat verba ἢ ἐλάττω, ita, *Longiore vero aut breviore tempore ipsum se ipso est*—. Sed jam Ficinus ita scriptum invenerat suis in Codicibus, nam vertit locum Latine sic, *Quin etiam longiusne, vel brevius tempus est, aut sit, quum ipsummet, an potius æquum?* Atque hinc intelligi potest, quid sibi velint in notis Stephani verba, 'desunt hæ duæ voces, ἢ ἐλάττω, post χρόνον, quas et Ficini agnoscit interpretatio.' Fisch.

πλείω δὲ χρόνον] Multum dubitavi an post χρόνον Cornarii monitu insererem ἢ ἐλάττω, quod Ficini confirmat auctoritas: *Quin etiam longiusne vel brevius tempus est aut fit quam ipsummet?* Hoc si ipse Plato prætermisit, negligentior hic fuerit, quam in hac disputatione esse solet. Sed tamen quoniam additamentum hoc abest a Cod. Tub. et Edd. Ald. atque Bas. utraque, in textu nihil novandum putavi. Heind.

μὴν τόν γε ἴσον χρόνον ἢ γιγνόμενον ἢ ὂν τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχει. Πῶς δ' οὔ; Τὸ δὲ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον οὔτε πρεσβύτερον οὔτε νεώτερόν ἐστιν.[n] Οὐ γάρ. Τὸ ἓν ἄρα τὸν ἴσον χρόνον αὐτὸ ἑαυτῷ καὶ γιγνόμενον καὶ ὂν οὔτε νεώτερον οὔτε πρεσβύτερον ἑαυτοῦ ἐστιν οὐδὲ[o] γίγνεται. Οὔ μοι δοκεῖ. Τί δαί;[p] τῶν ἄλλων; Οὐκ[q] ἔχω λέγειν. III. 153. Τόδε γε μὴν ἔχεις λέγειν, ὅτι τἆλλα τοῦ ἑνός, εἴ περ ἕτερά ἐστιν ἀλλὰ μὴ[r] ἕτερον, πλείω ἐστὶν ἑνός· ἕτερον μὲν[s] γὰρ ὂν ἓν ἂν ἦν,[t] ἕτερα δὲ ὄντα πλείω ἑνός ἐστι καὶ πλῆθος ἂν ἔχοι. Ἔχοι γὰρ ἄν. Πλῆθος δὲ ὂν ἀριθμοῦ πλείονος ἂν μετέχοι ἢ τοῦ ἑνός. Πῶς δ' οὔ; Τί οὖν; ἀριθμοῦ φήσομεν τὰ πλείω γίγνεσθαί τε καὶ γεγονέναι πρότερον, ἢ I. ii. 57. τὰ ἐλάττω;[u] Τὰ ἐλάττω. Τὸ ὀλίγιστον[v] ἄρα πρῶτον. τοῦτο δ' ἔστι τὸ ἕν. ἦ γάρ; Ναί. Πάντων ἄρα τὸ ἓν πρῶτον γέγονε τῶν ἀριθμὸν[w] ἐχόντων. ἔχει δὲ καὶ τἆλλα πάντα ἀριθμόν, εἴ περ ἄλλα καὶ μὴ ἄλλο ἐστίν. Ἔχει γάρ. Πρῶτον δέ γε,[x] οἶμαι, γεγονὸς πρότερον γέγονε, τὰ δὲ

οὔτε.—[p] δαί Δ et corr Α : δέ *s.—[q] οὐκ...τἆλλα om ΠD.—[r] μὴν Υ.—[s] μὲν om D.—[t] ἦν ΑΓΔΑΞΠΣΒCDHIR : ᾖ *s.—[u] τὰ ἐλάττω om BCE et pr ΞFH.—[v] ὀλιγοστὸν ΠDR, ἀλόγιστον Υ.—[w] ἀριθμῶν Υ.—[x] γε om Γ.—[y] δ' ὕστερον ΑΔΠD : δ' ὕστερα

§. 52. τόν γε] Bas. 2. τόγε. Fisch. ἑαυτοῦ ἔστιν] Non cunctanter in his post ἑαυτοῦ insererem οὔτε, ut §. 56. Κατὰ δὴ πάντα ταῦτα τὸ ἓν αὐτό τε αὑτοῦ καὶ τῶν ἄλλων πρεσβύτερον καὶ νεώτερον ἔστι τε καὶ γίγνεται, καὶ οὔτε πρεσβύτερον οὔτε νεώτερον οὔτ' ἔστιν οὔτε γίγνεται οὔτε αὑτοῦ οὔτε τῶν ἄλλων, ni eundem in modum ibidem paullo ante in verbis illis, οὔτε τὸ ἓν τῶν ἄλλων πρεσβύτερον γίγνοιτ' ἂν οὐδὲ νεώτερον, οὔτε τἆλλα τοῦ ἑνὸς, ante πρεσβύτερον negandi vocula deesset. Adde §. 74. Ἓν ἄρα εἰ μὴ ἔστι, τἆλλα οὔτε ἔστιν οὔτε δοξάζεται ἓν οὔτε πολλά. Sed pro οὔτε ante γίγνεται scripserim οὐδέ. Heind.

τί δὲ, τῶν ἄλλων;] Sc. πότερον πρεσβύτερον ἢ νεώτερον γίγνεται ἢ ἔστιν, ἢ οὔ; Heind.

ἂν εἴη] Vulgo solœce ᾖ pro εἴη. Singularem hunc numerum ὄν, Græco more pro ὄντα positum, attigi ad §. 39. Heind.

τὸ ὀλίγιστον ἄρα πρῶτον· τοῦτο δ' ἔστι τὸ ἕν] Damasc. περὶ Ἀρχ. Ms. fol. 2. invehitur in Speusippum quod unum omnium rerum duxerit esse minimum, cum Parmenides nihil uno esse majus defenderit. Sic Parmenides in versibus apud Simpl. et Platon. in Soph. Μεσσόθεν ἰσοπαλὲς πάντῃ. Τὸ γὰρ οὔτέ τι μεῖζον, Οὔτε βεβαιότερον πέλει—. Sed vocat h. l. Parmenides unum minimum utpote primum, cujusque magnitudo non sit ex mole metienda. Ita Auct. Theolog. Arith. Ἐκ μόναδος πᾶς ἀριθμὸς, ἡ δὲ μόνας τὸ ἐλάχιστον ἔστιν ἀριθμοῦ ἑκάστου. Et ut evincat Parmenides unum esse omnium primum, supponit hic alia numero constare, quod antea sustulerat. Thoms.

τῶν ἀριθμὸν] In præced. edit. est τῶν ἀριθμῶν: sed ita legendo, supervacaneum esset participium ἐχόντων: quum tamen itidem dicatur statim post, ἔχει δὲ καὶ τἆλλα πάντα ἀριθμόν. Steph.

ἀριθμὸν] Ald. Bas. 1. 2. ἀριθμῶν. At Ficinus, *unum ergo primum factum omnium, quæ* numerum *capiunt*: quem recte sequutus est Stephanus. Fisch.

ἄλλα ὕστερον, τὰ δ' ὕστερον[y] γεγονότα[z] νεώτερα[a] τοῦ πρότερον γεγονότος. καὶ οὕτως ἂν εἴη τἆλλα[b] νεώτερα τοῦ ἑνός, τὸ δὲ ἓν πρεσβύτερον τῶν ἄλλων. Εἴη γὰρ ἄν. Τί δαὶ[c] τόδε; ἆρ' ἂν εἴη τὸ ἓν παρὰ φύσιν τὴν αὑτοῦ γεγονός, ἢ ἀδύνατον; Ἀδύνατον. Ἀλλὰ μὴν μέρη γε[d] ἔχον ἐφάνη τὸ ἕν. εἰ δὲ μέρη, καὶ ἀρχὴν καὶ τελευτὴν καὶ μέσον. Ναί. Οὐκοῦν πάντων πρῶτον ἀρχὴ γίγνεται, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἑνὸς καὶ ἑκάστου τῶν ἄλλων, καὶ μετὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τἆλλα πάντα[e] μέχρι τοῦ τέλους; Τί μήν; [§. 53.] Καὶ μὴν μόριά γε φήσομεν ταῦτ' εἶναι πάντα τἆλλα τοῦ ὅλου τε καὶ ἑνός, αὐτὸ δὲ ἐκεῖνο ἅμα τῇ τελευτῇ γεγονέναι ἕν τε[f] καὶ[g] ὅλον. Φήσομεν γάρ. Τελευτὴ δέ[h] γε,[i] οἶμαι, ὕστατον γίγνεται. τούτῳ[j] δ' ἅμα τὸ ἓν πέφυκε γίγνεσθαι. ὥστ'[k] εἴ περ ἀνάγκη αὐτὸ τὸ ἓν μὴ παρὰ φύσιν γίγνεσθαι, ἅμα τῇ[l] τελευτῇ ἂν γεγονὸς
1. ii. 58. ὕστατον ἂν τῶν ἄλλων πεφυκὸς[m] εἴη γίγνεσθαι. Φαίνεται. Νεώτερον ἄρα[n] τῶν ἄλλων τὸ ἕν ἐστι, τὰ δ' ἄλλα τοῦ ἑνὸς πρεσβύτερα. Οὕτως αὖ μοι φαίνεται. Τί δαὶ[o] δή; ἀρχὴν ἢ ἄλλο μέρος ὁτιοῦν τοῦ ἑνὸς ἢ ἄλλου[p] ὁτουοῦν, ἐάν

*s.—[z] -γονότα...246, 14 ἔσται καὶ] hæc rc H in tribus paginis foliorum duorum quæ vacua reliquit pr.—[a] νεώτερα om I.—[b] τἆλλα H.—[c] δαὶ Δ et corr Ϟ.—[d] τε ΔΠR.—[e] πάντα τἆλλα R.—[f] γε Υ.—[g] καὶ om R.—[h] δέ om pr Σ.—[i] γε om Ξ et rc Σ, post οἶμαι ponunt ϞΔΠDR.—[j] τοῦτο R.—[k] ὥστ'...γίγνεσθαι rc mg Υ.—[l] τῇ add ου ΔΠDR.—[m] πεφυκὸς...ἄλλων om D.—[n] ἂν Π.—[o] δαὶ Δ et corr Ϟ : δὲ *s.—[p] ἄλλα

τὰ δὲ ὕστερα γεγονότα] Mallem ὕστερον, ni pari modo §. 55. ὅτι ὕστερα γέγονε, ac deinde §. 56. πρεσβύτερα καὶ πρότερα γεγονότα. Heind.

ἀλλὰ μὴν μέρη γε ἔχον] Conf. §. 36. 37. Mox præfixo articulo scribendum opinor Οὐκ. π. πρῶτον ἡ ἀρχὴ γίγ. Atque in seqq. καὶ μετὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τἆλλα, vereor ne posterius καὶ rectius abesset. Heind.

§. 53. ταῦτ' εἶναι πάντα τἆλλα] ταῦτα πάντα τἆλλα sc. ea, quæ initium sequuntur. Heind.

ὥστ' εἴπερ ἀνάγκη αὐτὸ τὸ ἓν μὴ παρ. φύσ. γ.] Ficinus: *quamobrem si necesse est, unum haud præter naturam suam effici*, in quibus hoc αὐτὸ non expressit. Sed potius τὸ ἓν de glossemate suspectum alicui videri possit, quanquam h. l. αὐτὸ τὸ ἓν opponitur τοῖς ἄλλοις. Atque sic paullo post ὥστ' εἰ μὴ παρὰ φύσιν πέφυκεν αὐτὸ τὸ ἕν. Heind.

νεώτερον ἄρα τῶν ἄλλων τὸ ἕν ἐστι] Unum enim, tanquam minimum, quatenus pars aliorum esset, junius esset aliis. Damasc. fol. 284. Ἡι μὲν μέρη ἔχει τὰ ἄλλα, τουτέστι ἀπὸ τοῦ ἀτελοῦς ἐπὶ τὸ τέλειον ἡ γένεσις πρόεισιν κατὰ μέρος· ταύτῃ πρότερα τἄλλα τοῦ ἑνὸς, ᾗ δὲ (ita lego, scribitur enim in utroque codice perperam ἢ δὲ) καὶ τὴν κατὰ μέρος γένεσιν τὸ ἓν παρέχεται, πάντα ὕστερα. Th.

ἢ ἄλλου] In præced. edit. ἢ ἄλλα ὁτουοῦν, quam lectionem ferri non posse manifestum est: mutandam autem fuisse constat in ἄλλου ὁτουοῦν, non in ἄλλο ὁτιοῦν. ac Fic. quoque genitivos illos agnoscit. Steph.

περ μέρος ἢ ἀλλὰ μὴ[q] μέρη, οὐκ ἀναγκαῖον ἓν εἶναι, μέρος γε ὄν; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν τὸ ἓν ἅμα τε τῷ πρώτῳ[r] γιγνομένῳ[s] γίγνοιτ' ἂν καὶ ἅμα τῷ δευτέρῳ, καὶ οὐδενὸς ἀπολείπεται τῶν ἄλλων γιγνομένων, ὅ τί περ ἂν προσγίγνηται[t] ὁτῳοῦν, ἕως ἂν πρὸς τὸ ἔσχατον διελθὸν ὅλον ἓν γένηται,[u] οὔτε μέσου οὔτε ἐσχάτου οὔτε πρώτου[v] οὔτε ἄλλου οὐδενὸς ἀπολειφθὲν[w] ἐν τῇ γενέσει. Ἀληθῆ. Πᾶσιν ἄρα τοῖς ἄλλοις τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἴσχει τὸ ἕν. ὥστ' εἰ μὴ παρὰ φύσιν πέφυκεν αὐτὸ τὸ ἕν, οὔτε πρότερον οὔθ'[x] ὕστερον τῶν ἄλλων γεγονὸς ἂν εἴη, ἀλλ' ἅμα. καὶ κατὰ iii. 154.
τοῦτον τὸν[y] λόγον τὸ ἓν τῶν ἄλλων οὔτε πρεσβύτερον οὔτε νεώτερον ἂν εἴη, οὐδὲ τἆλλα τοῦ ἑνός· κατὰ δὲ τὸν[z] πρόσθεν[a] πρεσβύτερόν τε καὶ νεώτερον, καὶ τἆλλα ἐκείνου ὡσαύτως. Πάνυ μὲν οὖν. [§. 54.] Ἔστι μὲν δὴ[b] οὕτως ἔχον τε καὶ γεγονός. ἀλλὰ τί αὖ περὶ τοῦ γίγνεσθαι αὐτὸ πρεσβύτερόν τε καὶ νεώτερον τῶν ἄλλων καὶ τἆλλα i. ii. 59.
τοῦ ἑνός, καὶ μήτε νεώτερον μήτε πρεσβύτερον γίγνεσθαι; ἆρα ὡς περ περὶ τοῦ εἶναι, οὕτω καὶ περὶ τοῦ γίγνεσθαι ἔχει, ἢ ἑτέρως; Οὐκ ἔχω λέγειν. Ἀλλ' ἐγὼ τοσόνδε γε, ὅτι[c] εἰ καὶ ἔστι[d] πρεσβύτερον ἕτερον ἑτέρου, γίγνεσθαί γε[e] αὐτὸ[f] πρεσβύτερον ἔτι ἢ ὡς τὸ πρῶτον εὐθὺς γενόμενον διήνεγκε τῇ ἡλικίᾳ, οὐκ ἂν ἔτι δύναιτο, οὐδ' αὖ τὸ νεώτερον ὂν ἔτι νεώτερον[g] γίγνεσθαι· ἀνίσοις γὰρ ἴσα[h] προστιθέμενα, χρόνῳ τε καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν, ἴσῳ ποιεῖ διαφέρειν ἀεὶ ὅσῳ περ ἂν τὸ πρῶτον διενέγκῃ.[i] Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκ ἄρα τό γε ὂν τοῦ [ἑνὸς] ὄντος γίγνοιτ' ἂν ποτε[j] πρεσβύτερον[k] οὐδὲ[l]

H, ἄλλα E.—[q] μὴν Υ.—[r] πρώτῳ om I.—[s] γιγνόμενοι Π, γιγνόμενον D.—[t] προγίνηται H.—[u] ὅλον ἐγγένηται ΑΔΠDR, ὅλον ἂν γένηται ἓν Γ.—[v] πρώτου οὔτε ἐσχάτου ΑΔΠDR.—[w] ὑπολειφθὲν E.—[x] οὔθ' Γ.—[y] τὸν om I.—[z] τῶν R.—[a] πρόσθε Γ, πρόστε R.—[b] δὴ μὲν Γ.—[c] ὅτι om ΑΔ et pr Π.—[d] ἐστὶν καὶ ἔστιν ὅτι Π, ἔστιν ὅ τι ΑΔDR et rc F.—[e] τε ΑΔΠDR.—[f] αὐτὸ Α.—[g] ἔτι R.—[h] οἶδα I.—[i] διήνεγκε H.—[j] ποτε om Γ.—[k] οὐδὲ...πρεσβύτερον om C.—[l] οὐδὲ ΑΔDR, οὐδὲν Π: οὔτε *Σ.—

ἄλλου ὁτούουν] Ita reposuit, Ficino præeunte, Stephanus pro ἢ ἄλλα ὁτουοῦν, quod est in Ald. Bas. 1. 2. Fisch.

πᾶσιν ἄρα τοῖς ἄλλοις τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἴσχει τὸ ἕν] Nam si cum unaquaque aliorum parte, quæ semper una esse debet, fiat unum, nec junius nec senius esse potest aliis, sed eandem cum illis ætatem habere necesse est, quippe quod tamdiu fiat, quamdiu alia fiunt. Thoms.

§. 54. Οὐκ ἄρα τόγε ὂν τοῦ ὄντος γίγνοιτ' ἄν ποτε πρεσβ.] Quod vulgo ante ὄντος inculcatum est, ἑνὸς, Schleiermacheri monitu ejeci. Plena videlicet hæc fuerit oratio: οὐκ ἄρα τόγε ὂν πρεσβύτερον ἢ νεώτερον τοῦ ὄντος πρεσβυτέρου ἢ

νεώτερον, εἴ περ ἴσῳ διαφέρει ἀεὶ τὴν ἡλικίαν· ἀλλ' ἔστι καὶ γέγονε πρεσβύτερον, τὸ δὲ[m] νεώτερον, γίγνεται[n] δ' οὔ. Ἀληθῆ. Καὶ τὸ[o] ἓν ἄρα ὂν τῶν ἄλλων ὄντων οὔτε πρεσβύτερόν ποτε οὔτε νεώτερον γίγνεται. Οὐ γὰρ οὖν. Ὅρα δὲ εἰ τῇδε πρεσβύτερα καὶ νεώτερα γίγνεται. Πῇ δή; Ἥι τό τε ἓν τῶν ἄλλων ἐφάνη πρεσβύτερον καὶ τἆλλα τοῦ ἑνός. [§. 55.] Τί οὖν; Ὅταν τὸ ἓν τῶν ἄλλων πρεσβύτερον ᾖ, πλείω που χρόνον[p] γέγονεν ἢ τἆλλα. Ναί. Πάλιν δὴ σκόπει. ἐὰν πλείονι[q] καὶ ἐλάττονι χρόνῳ[r] προσ-
1. ii. 60. τιθῶμεν τὸν ἴσον χρόνον, ἆρα τῷ ἴσῳ μορίῳ διοίσει τὸ πλέον τοῦ ἐλάττονος ἢ σμικροτέρῳ; Σμικροτέρῳ.[s] Οὐκ ἄρα ἔσται ὅ τί περ τὸ πρῶτον ἦν πρὸς τἆλλα ἡλικία[t]

[m] τόδε γρ Γ.—[n] γίγνεται om ΑΔΥ cum pr ΠΣ et γρ Γ.—[o] τοῦτο R.—[p] πλείω που χρόνον ΑΓΛΠΣDFR et γρ Ξ, πλείω του χρόνον Δ, πλείω του χρόνον Υ, πλείω τὸν χρόνον Ξ: πλείω χρόνον *s.—[q] πλέονι ΑΓΛCDIR.—[r] κατὰ χρόνον R et γρ Γ.—[s] alterutrum σμικροτέρῳ om I.—[t] ἡλικίαν Υ.—[u] εἰς τὸν Γ.—[v] ἀλλ' Γ.—[w] ναί om I.

νεωτέρου γίγνοιτ' ἄν ποτε πρεσβύτερον οὔτε νεώτερον. *Quidquid igitur senius juniusve est, id non potest senius aut junius fieri eo, quod itidem junius jam est seniusve.* Hoc, quod in universum ponit Parmenides, statim post ad ipsum τὸ ἓν transfert: Καὶ τὸ ἓν ἄρα ὂν etc. Heind.

τὸ δὲ, νεωτ.] Pro πρεσβύτερον, τὸ δὲ, νεώτερον, affertur alia ex vet. exempl. lectio, πρεσβύτερόν τε καὶ νεώτερον. Fic. tamen non hanc sequitur, sed alteram: nisi quod ante πρεσβύτερον videtur τὸ μὲν legisse. Steph.

τὸ δὲ νεώτερον] Cornarius in Eclogis legi lubet πρεσβύτερόν τε καὶ νεώτερον. At Ficinus vertit, *sed et est et fuit, hoc quidem senius, illud autem junius.* Hinc Stephanus eum legisse suspicabatur τὸ μὲν πρεσβύτερον. Sed lectionem πρεσβύτερόν τε καὶ νεώτερον afferri ex vetere exemplari ait dissimulator. Fisch.

τὸ δὲ νεώτερον] Vetus illud exemplar apud Stephanum non aliud est quam Cornarii Ecloga iii. qui lectionem istam excogitavit rationis ejus ignarus, qua ante ὅ δὲ s. τὸ δὲ omitti solet ὅ μὲν s. τὸ μέν. Sophist. p. 248. a. Γένεσιν, τὴν δὲ οὐσίαν χωρίς που διελόμενοι λέγετε; ἦ γάρ; ubi temere Stephanus ejusdem Cornarii correctionem secutus edidit Τὴν μὲν οὖν γένεσιν, τὴν δὲ οὐσ. Plura hujus generis attuli ad Theæt. §. 96. Heind.

καὶ τὸ ἓν ἄρα ὄν] *Quatenus jam est vel senius vel junius.* Heind.

πρεσβύτερα καὶ νεώτερα γίγνεται] Supplendum τὸ ἓν τῶν ἄλλων καὶ τἆλλα τοῦ ἑνός. Sed quis non potius h. l. exspectabat πρεσβύτερον et νεώτερον? Porro in seqq. his, Ἥι τό τε ἓν τῶν ἄλλων ἐφάνη πρεσβύτερον καὶ τἆλλα τοῦ ἑνὸς, post πρεσβύτερον additum vellem ὄν, quod opponeretur prægresso γίγνεται. Velut infra §. seq. τὸ μὲν ἓν τῶν ἄλλων νεώτερον γίγνεται, ὅτι πρεσβύτερον ἐφάνη ὂν καὶ πρότερον γεγονός. Heind.

§. 55. Πάλιν δὴ σκόπει· ἐὰν πλείονι καὶ ἐλάττονι χρ.] Hæc ne repugnare videantur superioribus §. 54. Ἀλλ' ἐγὼ τοσόνδε γε—ὅσῳπερ ἂν τοπρῶτον διενέγκῃ, monendum videtur, illic *arithmeticam* quandam, quam dicunt Mathematici, rationem intelligi, ibique ad ἴσῳ subaudiendum esse ἀριθμῷ (cf. §. 56. init.); h. l. ad τὸ ἴσῳ μορίῳ mente supplendum esse ἑαυτοῦ. Nam pone, aliquem viginti annos habere, alterum octodecim, ut ille decima ætatis suæ parte senior sit quam hic; quadriennio deinde elapso idem altero senior erit non decima, sed duodecima ætatis suæ parte, et post alterum denuo quadriennium non duodecima, sed quarta et decima, atque ita porro. Itaque *minore* semper *suæ* ætatis parte ab altero distabit illud, quod ab initio senius altero fuit. Heind.

διαφέρον τὸ ἕν, τοῦτο καὶ εἰς τὸ[u] ἔπειτα, ἀλλὰ[v] ἴσον λαμβάνον χρόνον τοῖς ἄλλοις ἔλαττον αἰεὶ τῇ ἡλικίᾳ διοίσει αὐτῶν ἢ πρότερον. ἢ οὔ; Ναί.[w] Οὐκοῦν τό γε[x] ἔλαττον διαφέρον ἡλικίᾳ πρός τι ἢ πρότερον νεώτερον γίγνοιτ' ἂν ἢ ἐν τῷ πρόσθεν[y] πρὸς ἐκεῖνα, πρὸς ἃ ἦν πρεσβύτερον πρότερον; Νεώτερον. Εἰ δὲ ἐκεῖνο νεώτερον, οὐκ ἐκεῖν'[z] αὖ τἆλλα[a] πρὸς τὸ ἕν πρεσβύτερα ἢ πρότερον; Πάνυ γε. Τὸ μὲν νεώτερον ἄρα γεγονὸς πρεσβύτερον γίγνεται[b] πρὸς τὸ πρότερον γεγονός τε καὶ πρεσβύτερον ὄν,[c] ἔστι δὲ οὐδέποτε πρεσβύτερον, ἀλλὰ γίγνεται αἰεὶ[d] ἐκείνου πρεσβύτερον· ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐπὶ τὸ νεώτερον ἐπιδίδωσι, τὸ δ' ἐπὶ τὸ πρεσβύτερον. τὸ δ' αὖ πρεσβύτερον τοῦ νεωτέρου νεώτερον III. 155.
γίγνεται ὡσαύτως. ἰόντε γὰρ αὐτοῖν[e] εἰς τὸ ἐναντίον[f] τὸ ἐναντίον ἀλλήλοιν γίγνεσθον,[g] τὸ μὲν νεώτερον πρεσβύτερον τοῦ πρεσβυτέρου, τὸ δὲ πρεσβύτερον νεώτερον τοῦ νεωτέρου. γενέσθαι δὲ[h] οὐκ ἂν οἷόν τε εἴτην.[i] εἰ γὰρ γένοιντο,[j] οὐκ ἂν ἔτι γίγνοιντο ἀλλ' εἶεν ἄν. νῦν δὲ γίγνονται μὲν πρεσβύτερα ἀλλήλων καὶ νεώτερα. τὸ μὲν ἓν τῶν ἄλλων νεώ- I. ii. 61.
τερον γίγνεται, ὅτι πρεσβύτερον ἐφάνη ὂν καὶ πρότερον γεγονός, τὰ δὲ[k] ἄλλα τοῦ ἑνὸς πρεσβύτερα, ὅτι ὕστερα γέγονε. [§. 56.] Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τἆλλα οὕτω[l] πρὸς τὸ ἕν ἴσχει, ἐπειδή περ αὐτοῦ πρεσβύτερα ἐφάνη καὶ πρότερα γεγονότα. Φαίνεται γὰρ[m] οὖν οὕτως. Οὐκοῦν ᾗ μὲν οὐδὲν[n] ἕτερον ἑτέρου πρεσβύτερον γίγνεται οὐδὲ[o] νεώτερον, κατὰ τὸ[p] ἴσῳ ἀριθμῷ ἀλλήλων ἀεὶ δια-

—[x] τε D.—[y] πρόσθε Γ, πρός τι R.—[z] ἐκεῖν' Γ.—[a] τἆλλα ΓΗ.—[b] γίγνεται...καὶ πρεσβύτερον om I.—[c] ὄν om Π.—[d] ἀεὶ Γ.—[e] αὐτοῖν ΑΓΔΛΠΥBCDEFI, αὐτοῖς R: αὐτώ cum *ς corr Σ.—[f] τὸ ἐναντίον om ΔΠD.—[g] γίγνεσθαι I.—[h] δὲ γὰρ ΣΥ.—[i] εἴτην ΑΓΔΛΠBCDEFI: ἤτην *ς.—[j] δίνοιντο H.—[k] δὲ om R.—[l] οὕτω ΑΔΞΠΣΥ DR, τοῦτο F: τούτῳ *ς.—[m] γὰρ om ΣΥ.—[n] οὐδὲ Hς.—[o] οὐδὲν ΔΠDR et pr F.—

εἰ δὲ ἐκεῖνο νεώτερον] ἐκεῖνο sc. τὸ ἕν. HEIND.

εἴτην] Vulgo ἤτην præter sermonis usum, qui optativum h. l. flagitat. HEIND.

γένοιντο] In Ald. δίνοιντο, pro quo est in Germ. δύνοιντο. Sed legit et Ficinus γένοιντο, *nam si facta fuissent, non amplius fierent.* STEPH.

γένοιντο] Ald. δίνοιντο. Bas. 1. et 2. δύνοιντο. Nostrum e Ficino restituit Stephanus. HEIND.

νῦν δὲ γίγνονται μὲν κ. τ. λ.] Ἀνταπόδοτον hoc μὲν exemplis adstruxi ad Theætet. §. 130. HEIND.

§. 56. τούτῳ] Bas. 2. οὕτω. Ficinus, *cætera quoque* similiter *ad unum se habent.* FISCH.

οὕτω] Sic Bas. 2. Vulgo τούτῳ pro οὕτω. HEIND.

οὐδὲ ἕτερον] οὐδὲ ἕτερον positum pro οὐδέτερον, ut οὐδὲ εἷς pro οὐδείς. HEIND.

φέρειν, οὔτε τὸ ἓν τῶν ἄλλων πρεσβύτερον γίγνοιτ' ἂν οὐδὲ νεώτερον, οὔτε τἆλλα[q] τοῦ ἑνός· ἢ[r] δὲ ἄλλῳ ἀεὶ μορίῳ διαφέρειν ἀνάγκη τὰ πρότερα τῶν ὑστέρων γενόμενα[s] καὶ τὰ ὕστερα τῶν προτέρων, ταύτῃ δὴ ἀνάγκη πρεσβύτερά τε καὶ νεώτερα ἀλλήλων γίγνεσθαι τά τε ἄλλα τοῦ ἑνὸς καὶ τὸ ἓν τῶν[t] ἄλλων; Πάνυ μὲν οὖν. Κατὰ δὴ πάντα ταῦτα[u] τὸ ἓν αὐτό τε αὑτοῦ καὶ τῶν ἄλλων πρεσβύτερον καὶ νεώτερον ἔστι τε καὶ γίγνεται, καὶ οὔτε πρεσβύτερον οὔτε νεώτερον οὔτ' ἔστιν οὔτε γίγνεται οὔτε αὑτοῦ οὔτε τῶν ἄλλων. Παντελῶς μὲν οὖν. Ἐπειδὴ δὲ χρόνου μετέχει τὸ ἓν καὶ τοῦ πρεσβύτερόν τε καὶ νεώτερον γίγνεσθαι, ἆρ' οὐκ ἀνάγκη καὶ τοῦ[v] ποτὲ μετέχειν καὶ[w] τοῦ ἔπειτα καὶ τοῦ
1. ii. 62. νῦν, εἴ περ χρόνου μετέχει; Ἀνάγκη. Ἦν ἄρα τὸ ἓν καὶ ἔστι καὶ ἔσται καὶ ἐγίγνετο καὶ γίγνεται καὶ γενήσεται. Τί μήν; Καὶ εἴη ἄν τι ἐκείνῳ καὶ ἐκείνου, καὶ ἦν καὶ ἔστι καὶ ἔσται. Πάνυ γε. [§. 57.] Καὶ ἐπιστήμη δὴ εἴη ἂν αὐτοῦ καὶ δόξα καὶ αἴσθησις, εἴ περ καὶ νῦν ἡμεῖς περὶ αὐτοῦ πάντα ταῦτα πράττομεν. Ὀρθῶς λέγεις. Καὶ ὄνομα δὴ καὶ λόγος ἐστὶν αὐτῷ, καὶ ὀνομάζεται καὶ λέγεται· καὶ ὅσα περ καὶ περὶ τἆλλα[x] τῶν τοιούτων τυγχάνει ὄντα, καὶ περὶ τὸ ἕν ἐστιν. Παντελῶς μὲν οὖν ἔχει οὕτως.

Ἔτι δὴ τὸ τρίτον λέγωμεν. τὸ ἓν εἰ ἔστιν οἷον διελ-

[p] τῷ C.—[q] τἄλλου Υ.—[r] εἰ I.—[s] γινόμενα ΛΙ.—[t] τῶν om Υ.—[u] ταῦτα πάντα I.—[v] τοῦτο R.—[w] καὶ...μετέχει om H.—[x] περὶ τἆλλα] περιττὰ ἄλλα Π.—[y] ὅν I.—

καὶ γενήσεται] Hæc verba καὶ γενήσεται non leguntur in Ald. Bas. 1. Addi illa Cornarius in Eclogis jussit. Sed jam in Bas. 2. recte addita sunt, et expressa a Ficino in versione Latina, *fiebutque, et fit, et fiet.* Fisch.

καὶ γενήσεται] Verba hæc καὶ γενήσεται, ad explendam sententiam prorsus necessaria, quæ absunt ab Ald. et Bas. 1. e Bas. 2. restituit Stephanus. Heind.

καὶ εἴη ἄν τι ἐκείνῳ, καὶ ἐκείνου] Hoc enim interest æternum inter et temporale. Plotin. Ennead. 3. l. vii. c. 3. Δεῖ δὴ τὸ πᾶν τοῦτο τὸ ἀληθινὸν, εἴπερ ἔσται πᾶν ὄντως, μὴ μόνον εἶναι πᾶν ᾗ ἐστι τὰ πάντα· ἀλλὰ καὶ τὸ πᾶν ἔχειν οὕτως, ὥστε μηδενὶ ἐλλείπειν. Εἰ τοῦτο, οὐδ' ἔσται τι αὐτῷ, εἰ γὰρ ἔσται, ἐλλεῖπον ἦν τούτῳ. Opponit autem ea, quæ in tempore sunt, de quibus pluribus agit ibidem. Thoms.

καὶ εἴη ἄν τι ἐκείνῳ κ. τ. λ.] Post hæc ne cui illa καὶ ἔστι redundare videantur, verba εἴη ἂν in universum τὸ δυνατὸν εἶναι, illa ἦν, ἔστι, ἔσται temporis rationem designant. Heind.

§. 57. εἴπερ καὶ νῦν ἡμεῖς—πάντα ταῦτα πράττομεν] I. e. εἴπερ—ἐπιστάμεθα καὶ δοξάζομεν καὶ αἰσθανόμεθα. Heind.

ἔτι δὴ τὸ τρίτον λέγωμεν] Tertium hic Parmenides orditur suppositum. Fluctuant autem interpretes Platonis, nec in exponendo suppositi hujus argumento sibi satis constant. Iamblichus, teste

ηλύθαμεν, ἆρ' οὐκ ἀνάγκη αὐτό, ἕν[y] τε ὂν καὶ πολλὰ καὶ μήτε ἓν μήτε πολλά, καὶ μετέχον χρόνου, ὅτι μέν ἐστιν ἕν, οὐσίας μετέχειν ποτέ, ὅτι[z] δ' οὐκ ἔστι, μὴ μετέχειν αὖ ποτὲ οὐσίας; Ἀνάγκη. Ἆρ' οὖν ὅτε μετέχει, οἷόν τε ἔσται τότε μὴ μετέχειν, ἢ ὅτε μὴ μετέχει, μετέχειν;[a] Οὐχ οἷόν τε. Ἐν ἄλλῳ ἄρα χρόνῳ μετέχει καὶ ἐν ἄλλῳ οὐ μετέχει· οὕτω γὰρ ἂν μόνως τοῦ αὐτοῦ μετέχοι[b] τε[c] καὶ οὐ μετέχοι.[d] Ὀρθῶς. Οὐκοῦν ἔστι καὶ οὗτος III. 156.
χρόνος ὅτε μεταλαμβάνει τοῦ εἶναι καὶ ὅτε ἀπαλλάττεται αὐτοῦ; ἢ πῶς οἷόν τε ἔσται τοτὲ μὲν ἔχειν τὸ αὐτό, τοτὲ δὲ μὴ ἔχειν, ἐὰν μή ποτε καὶ λαμβάνῃ[e] αὐτὸ καὶ ἀφίῃ; I. ii. 63.
Οὐδαμῶς. Τὸ δὴ[f] οὐσίας μεταλαμβάνειν ἆρά γε[g] οὐ γίγνεσθαι[h] καλεῖς; Ἔγωγε. Τὸ δὲ ἀπαλλάττεσθαι οὐσίας ἆρα οὐκ ἀπόλλυσθαι; Καὶ πάνυ γε. Τὸ ἓν δὴ,[i] ὡς ἔοικε, λαμβάνον τε καὶ ἀφιὲν οὐσίαν γίγνεταί τε[j] καὶ ἀπόλλυται. Ἀνάγκη. [§. 58.] Ἐν δὲ καὶ[k] πολλὰ ὂν καὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, ἆρ' οὐχ ὅταν μὲν γίγνηται ἕν, τὸ[l] πολλὰ εἶναι ἀπόλλυται, ὅταν[m] δὲ πολλά, τὸ[n] ἓν εἶναι ἀπόλλυται; Πάνυ γε. Ἐν δὲ γιγνόμενον

[z] ὅτι H.—[a] μετέχει τότε μετέχειν Δ.—[b] μετέχει Γ.—[c] τε om R.—[d] μετέχει Γ.—[e] ποτε μεταλαμβάνῃ H.—[f] οὖν DR.—[g] γε om ΑΔΠDR.—[h] δύνασθαι Υ.—[i] δὴ ἤδη F.—[j] τε post γίγνεταί add ΔΞΠΣΥDR.—[k] καὶ post δὲ om I.—[l] τῷ Σ.—[m] ὅταν...

Damascio, agi hic credebat de Dæmonibus, seu quocunque nomine Deos illos medioxumos, *συνεπομένους*, *ὀπαδοὺς* appelles. Alii de animarum inferiori genere tractari autumant, et Parmenidem Timæum imitari, qui *τὸ εἶδος τῆς ψυχῆς μέριστον*, et *ἀμέριστον* statuit, adeoque negationibus et affirmationibus naturam unius explicare. Sed hæc retulisse sufficit, uberius explicare nihil prodest. Thoms.

ἕν τε ὂν καὶ πολλὰ] Cf. §. 37.—*καὶ μετέχον χρόνου*. Supra §. 50. *Εἶναι μέν που αὐτῷ ὑπάρχει, εἴπερ ἓν ἔστι. Τὸ δὲ εἶναι ἄλλο τί ἐστιν ἢ μέθεξις οὐσίας μετὰ χρόνου τοῦ παρόντος;—Μετέχειν μὲν ἄρα ἐστὶ χρόνου, εἴπερ καὶ τοῦ εἶναι.* Heind.

ἓν δὲ γιγνόμενον καὶ πολλὰ, ἆρ' οὐκ ἀνάγκη διακρίνεσθαί τε, καὶ συγκρίνεσθαι;] In multitudine enim semper reperiuntur *ἕνωσις* et *διάκρισις*, ut loqui amant Platonici, *πάντα πρότερον συνήρηται, ὅσα ὕστερον διακρίνεται.* Dam. fol. 120. Sed hac de re pluribus jam supra actum. Thoms.

αὐξάνεσθαί τε καὶ φθίνειν, καὶ ἰσοῦσθαι] Si essentiam assumat unum, necesse est ut vel simile fiat vel dissimile, et majus vel minus, adeoque vel adsimiletur, vel dissimiletur, crescat, aut decrescat, sicuti Herm. in Crat. *Πᾶν δὲ τὸ γενόμενον ἀτελὲς, καὶ διαίρετον, καὶ αὐξητὸν, καὶ μειωτὸν*, aut etiam æquetur. Talem vero nexum innuit Proclus Ms. l. vi. *Ὅρα γὰρ πῶς προσβιβάζει συνάπτειν τὸ γίγνεσθαι τοῖς προτέροις, καὶ ἐν τῷ γίγνεσθαι, ὅπερ ἐκ τῶν παρόντων ἐθήρασεν. Ἔλεγε γὰρ, ἐν τῷ οὐσίας μεταλαμβάνειν γίγνεται· ἐν τῷ γίγνεσθαι γοῦν ἢ μεῖζον, ἢ ἔλαττον ἢ ἴσον κατὰ τὰς προτέρας ὑποθέσεις.* Thoms.

καὶ πολλὰ ἆρ' οὐκ ἀνάγκη διακρίνεσθαί τε καὶ συγκρίνεσθαι; Πολλή γε. Καὶ μὴν ἀνόμοιόν γε καὶ ὅμοιον ὅταν γίγνηται, ὁμοιοῦσθαί τε καὶ ἀνομοιοῦσθαι; Ναί. Καὶ ὅταν μεῖζον καὶ ἔλαττον καὶ ἴσον, αὐξάνεσθαί τε καὶ φθίνειν καὶ ἰσοῦσθαι; Οὕτως. Ὅταν δὲ κινούμενόν τε[o] ἵστηται καὶ ὅταν ἑστὸς[p] ἐπὶ τὸ[q] κινεῖσθαι μεταβάλλῃ,[r] δεῖ δή που αὐτό γε μηδ' ἐν ἑνὶ χρόνῳ εἶναι. Πῶς δή; Ἑστός[s] τε πρότερον ὕστερον κινεῖσθαι καὶ πρότερον κινούμενον ὕστερον ἑστάναι, ἄνευ μὲν[t] τοῦ μεταβάλλειν οὐχ οἷόν τε ἔσται ταῦτα πάσχειν. Πῶς γάρ;[u] Χρόνος δέ γε οὐδεὶς ἔστιν ἐν ᾧ τι οἷόν τε ἅμα μήτε κινεῖσθαι μήθ'[v] ἑστάναι. Οὐ γὰρ οὖν. Ἀλλ' οὐδὲ μὴν μετα-
I. ii. 64. βάλλει ἄνευ τοῦ μεταβάλλειν.[w] Οὐκ[x] εἰκός. Πότ' οὖν μεταβάλλει; οὔτε[y] γὰρ[z] ἑστὸς[a] ἂν[b] οὔτε κινούμενον μεταβάλλοι,[c] οὔτε ἐν χρόνῳ ὄν. Οὐ γὰρ οὖν.[d] Ἆρ' οὖν ἐστι[e] τὸ ἄτοπον τοῦτο ἐν ᾧ τότ' ἂν εἴη ὅτε μεταβάλλει; Τὸ ποῖον δή; Τὸ ἐξαίφνης. τὸ γὰρ ἐξαίφνης τοιόνδε[f]

ὃς

ἀπόλλυται om I.—[n] τῶ Σ.—[o] τι DR.—[p] ἑστὸς ΑΔΠ, ἑστὼς D: ἑστὼς *s.—[q] τῶ Σ.—[r] μεταβάλη D.—[s] ἑστός ΑΔΠ.—[t] μέντοι DR.—[u] γὰρ οὔ ΑΙ.—[v] μήθ' Γ.—[w] μεταβαλεῖν rc Σ.—[x] οὐκ...μεταβάλλοι in mg rc F, suffectis in contextu his: οὐχ οἷόν τε ἔσται ταῦτα πάσχειν οὔτε, quæ linea subducta notantur.—[y] οὔτε...μεταβάλλοι om I.—[z] τὸ γὰρ rc Σ.—[a] ἑστὸς ΑΔΠD.—[b] ὂν ΑΔΠD.—[c] μεταβάλλει ΑΔΑΠ

οι

BH et pr Σ, μεταβάλλει C, μεταβάλλῃ ΞΥF.—[d] οὐ γὰρ οὖν om pr Ξ.—[e] ἐπὶ I.—

§. 58. ἄνευ μὴν τοῦ μεταβάλλειν] Vulgo μὲν pro μήν. Protag. p. 361. E. ἐπεὶ καὶ περὶ σοῦ πρὸς πολλοὺς δὴ εἴρηκα, ὅτι, ὧν ἐντυγχάνω, πολὺ μάλιστα ἄγαμαι σέ· τῶν μὴν τηλικούτων καὶ πάνυ. Theæt. §. 1. Χαλεπῶς μὲν γὰρ ἔχει καὶ ὑπὸ τραυμάτων τινῶν· μᾶλλον μὴν αὐτὸν αἱρεῖ τὸ γεγονὸς νόσημα. Sophist. p. 253. E. Τὸν μὲν φιλόσοφον ἐν τοιούτῳ τινὶ τόπῳ—ἀνευρήσομεν—ἰδεῖν μὲν χαλεπὸν ἐναργῶς καὶ τοῦτον· ἕτερον μὴν τρόπον ἢτε τοῦ σοφιστοῦ χαλεπότης ἢτε τούτου. Quibus locis μὴν sonat *tamen*. Heind.

ἆρ' οὖν ἐστὶ τὸ ἄτοπον—ὅτε μεταβάλλει;] Post hæc quum statim addere vellet Parmenides τὸ ἐξαίφνης, oratio ejus interrumpitur interjecta hac interrogatione τὸ ποῖον δή; ut Phædr. §. 130. Ἀτὰρ, ὦ ἑταῖρε, τούτῳ ἡμεῖς πότερον λέγωμεν ἢ μή; Φ. Τὸ ποῖον; Σ. Ὅτι etc. ubi vid. not. Heind.

τὸ γὰρ ἐξαίφνης τοιοῦτόν τι ἔοικε σημαίνειν] Differt hoc ἐξαίφνης a νῦν, cujus ante aliquoties mentionem fecerat Parmenides, Τοῦτο μὲν τὸ ἐξαίφνης ἀμερές ἐστι τῇ ἰδιότητι, καὶ διὰ τοῦτο ἄχρονον, ἐκεῖνο δὲ (sc. τὸ νῦν) χρόνου μέτρον ἦν καὶ διάστημα, scribit Damasc. Ms. fol. 295. De tempore autem ita prodit Plotinus Ennead. 3. lib. vii. cap. 7. Τί οὖν ἐστι τοῦτο τὸ διάστημα, ὃ δὴ χρόνον καλεῖς, ὁ τῆς κινήσεως τοῦ οἰκείου διαστήματος ἔξω τιθέμενος; Καὶ γὰρ αὖ καὶ ἐν αὐτῇ ὅτι θέμενος (l. τιθέμενος) τῇ κινήσει τὸ διάστημα, τὴν τῆς ἡρεμίας διάστασιν ποιήσεται, ἄπορος ἔσται. Lucem quoque ex his fœnerabuntur, quæ hic ulterius de tempore et mutatione in eodem disputantur. Thoms.

τι ἔοικε σημαίνειν, ὡς ἐξ ἐκείνου μεταβάλλον εἰς ἑκάτερον. οὐ[g] γὰρ ἔκ γε[h] τοῦ ἑστάναι ἑστῶτος ἔτι μεταβάλλει, οὐδ' ἐκ τῆς κινήσεως κινουμένης ἔτι μεταβάλλει· ἀλλ'[i] ἡ[j] ἐξαίφνης αὕτη φύσις ἄτοπός τις ἐγκάθηται μεταξὺ τῆς κινήσεώς τε καὶ στάσεως, ἐν χρόνῳ οὐδενὶ[k] οὖσα,[l] καὶ εἰς ταύτην δὴ καὶ ἐκ ταύτης τό τε κινούμενον μεταβάλλει ἐπὶ τὸ ἑστάναι καὶ τὸ ἑστὸς[m] ἐπὶ τὸ κινεῖσθαι. Κινδυνεύει. [§. 59.] Καὶ τὸ ἓν δὴ εἴ περ ἕστηκέ τε καὶ κινεῖται, μεταβάλλοι ἂν[n] ἐφ' ἑκάτερα· μόνως[n] γὰρ ἂν[o] οὕτως ἀμφότερα ποιοῖ.[p] μεταβάλλον δ' ἐξαίφνης μεταβάλλει, καὶ ὅτε μεταβάλλει, ἐν οὐδενὶ χρόνῳ ἂν εἴη, οὐδὲ κινοῖτ' ἂν τότε, οὐδ' ἂν σταίη. Οὐ γάρ. Ἆρ' οὖν οὕτω καὶ πρὸς τὰς ἄλλας μεταβολὰς[q] ἔχει, ὅταν ἐκ τοῦ εἶναι εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι μεταβάλλῃ ἢ ἐκ τοῦ μὴ εἶναι εἰς τὸ γίγ- III. 157.
νεσθαι, μεταξύ τινων τότε γίγνεται κινήσεών τε καὶ στάσεων, καὶ οὔτε ἔστι τότε οὔτε οὐκ ἔστι, οὔτε γίγνεται οὔτε I. ii. 65.
ἀπόλλυται; Ἔοικε γοῦν. Κατὰ δὴ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἐξ ἑνὸς ἐπὶ πολλὰ ἰὸν καὶ ἐκ πολλῶν ἐφ' ἓν[r] οὔτε[s] ἕν ἐστιν οὔτε πολλά, οὔτε διακρίνεται οὔτε συγκρίνεται· καὶ[t] ἐξ ὁμοίου ἐπὶ ἀνόμοιον[u] καὶ ἐξ ἀνομοίου ἐπὶ ὅμοιον ἰὸν[v] οὔτε ὅμοιον οὔτε ἀνόμοιον, οὔτε ὁμοιούμενον οὔτε ἀνομοιούμενον· καὶ ἐκ σμικροῦ[w] ἐπὶ μέγα καὶ ἐπὶ ἴσον καὶ εἰς τἀναντία ἰὸν οὔτε σμικρὸν οὔτε μέγα οὔτε ἴσον, οὔτε αὐξανόμενον

[f] τοιόνδε ΑΔΠDR: τοιοῦτόν *ς.—[g] καὶ R.—[h] τε ΛΥBCEFHI.—[i] ἀλλ' Γ.—[j] ἡ om Υ.—[k] οὐδὲν Ες cum pr F.—[l] ἰοῦσα E et pr F.—[m] ἑστὸς ΑΔΠD.—[n] μόνω H.—[o] ἂν om I.—[p] ποιεῖ I.—[q] μεταβάλῃ Ες.—[r] ἑνὶ I.—[s] οὔθ' Γ.—[t] καὶ om I.—[u] ἐπὶ ὅμοιον ΓΔΠΣΥDER cum pr B et corr F: ἐπὶ τὸ ὅμοιον *ς.—[v] ἰὸν om I.—[w] μικροῦ

ὡς ἐξ ἐκείνου μεταβάλλον κ. τ. λ.] Ἐξ ἐκείνου sc. ἐκ τοῦ ἐξαίφνης. Heind.

ἐν χρόνῳ οὐδὲν οὖσα] Vide anne legendum, ἐν χρόνῳ οὐδενὶ οὖσα. Thoms.

ἐν χρόνῳ οὐδενὶ οὖσα] Vulgo ἐν χρόνῳ οὐδὲν οὖσα, de quo mendo jam Schleiermacherus monuit. Ita mox: μεταβάλλον δὲ ἐξαίφνης μεταβάλλει, καὶ ὅτε μεταβάλλει, ἐν οὐδενὶ χρόνῳ ἂν εἴη. Heind.

§. 59. ὅταν μεταβάλῃ] Vulgo μεταβάλῃ, cui adversatur subsequens illud γίγνεται. Heind.

καὶ ἐκ σμικροῦ ἐπὶ μέγα καὶ ἐπὶ ἴσον—ἰσούμενον ἂν εἴη] Cornarius in Eclogis orationem hic mancam esse arbitrabatur, et integritati suæ ita restituendam, οὔτε ἴσον, οὔτ' ἄνισον—οὔτε ἰσούμενον οὔτ' ἀνισούμενον —. Ficinus in Latina versione nec verba οὔτε ἴσον reddidit, nec verba οὔτ' ἀνισούμενον. Quid vero Stephanus? Hic in notis, 'Post οὔτε ἴσον legitur,' inquit, 'in quodam vet. οὔτ' ἄνισον· sicut in iis, quæ proxime sequuntur, legitur οὔτ' ἀνισούμενον post ἰσούμενον.' Fisch.

Hæc manca esse putans Cornarius orationem ita explendam judicabat: Καὶ ἐκ σμικροῦ—οὔτε ἴσον οὔτ' ἄνισον, οὔτε αὐξ. οὔτε φθίν. οὔτε ἰσούμενον οὔτ' ἀνισούμενον

οὔτε φθῖνον οὔτε ἰσούμενον εἴη ἄν. Οὐκ[x] ἔοικεν. Ταῦτα δὴ τὰ παθήματα πάντ' ἂν πάσχοι τὸ ἕν, εἰ ἔστιν. Πῶς δ' οὔ;

Τί δὲ[y] τοῖς ἄλλοις προσήκοι[z] ἂν πάσχειν, ἓν εἰ ἔστιν, ἆρα οὐ σκεπτέον; Σκεπτέον. Λέγωμεν[a] δή, ἓν εἰ[b] ἔστι, τἆλλα τοῦ ἑνὸς τί χρὴ πεπονθέναι. Λέγωμεν.[a] Οὐκοῦν ἐπεί περ ἄλλα[c] τοῦ ἑνός ἐστιν, οὔτε[d] τὸ ἕν ἐστι τἆλλα· οὐ γὰρ ἂν ἄλλα τοῦ ἑνὸς ἦν.[e] Ὀρθῶς. Οὐδὲ μὴν στέρεταί γε παντάπασι τοῦ ἑνὸς τἆλλα, ἀλλὰ μετέχει[f] πη. Πῇ δή; Ὅτι που τἆλλα τοῦ ἑνὸς μόρια ἔχοντα ἄλλα ἐστίν· εἰ γὰρ μόρια μὴ ἔχοι,[g] παντελῶς ἂν ἓν εἴη. Ὀρθῶς.

1. ii. 66. Μόρια δέ γε, φαμέν, τούτου ἐστὶν ὃ ἂν[h] ὅλον ᾖ. Φαμὲν

EFs.—[x] οὐκ om ΛEFs.—[y] δαὶ Γ et corr Ω.—[z] προσήκει ΞΥ.—[a] λέγομεν I.—[b] εἰ ἓν Γ.—[c] τἄλλα τε Σ.—[d] χρὴ οὔτε I.—[e] ἔστιν. οὔτε τὸ ἕν ἐστιν. ἀλλὰ τοῦ ἑνὸς ἦν ΠD.—[f] μετέχεται ΩΔΠD.—[g] ἔχει EFs.—[h] ἐὰν ΩΔΠD.—[i] τοῦτόγε Γ.—[j] ὂν R.—

εἴη ἄν; In his quum tam putidam scriptoris diligentiam requireret, miror cur non præcedentia quoque ita refingi voluerit: καὶ ἐκ σμικροῦ ἐπὶ μέγα καὶ ἐξ ἀνίσου ἐπὶ ἴσον καὶ εἰς τἀν. ἰὸν etc. Heind.

ἔοικε] Alia est lectio, οὐκ ἔοικε· quam et Fic. agnoscit. Steph.

Ficinus, *non videtur:* et illa lectio reperitur in Bas. 2. Fisch.

οὐκ ἔοικε] Vulgo deest negandi vocula, quam e Cod. Tub. et Bas. 2. Ficinoque restitui. Heind.

τὸ ἕν, εἰ] Nihil ambigo quin Plato scripserit Ταῦτα—πάντ' ἂν πάσχοι τὸ ἕν, ἓν εἰ ἐστί. Heind.

τί δὲ τοῖς ἄλλοις προσήκοι ἂν πάσχειν, ἓν εἰ ἔστιν, ἆρα οὐ σκεπτέον;] *Quid vero ceteris accidere consentaneum sit, unum si est, nonne considerandum est?* Vulgo post ἔστιν interrogandi signum apponunt. Conf. not. ad Theætet. §. 2. Heind.

λέγωμεν δὴ, ἓν εἰ ἔστι, τἆλλα τοῦ ἑνὸς] Tennemannum in System. Phil. Plat. ii. p. 339. corrigentem λέγ. δὴ, εἰ ἔστι τἆλλα τοῦ ἑνὸς, τί χρὴ πεπ. refutavit in annot. ad versionem dialogi hujus Schleiermacherus p. 410. Heind.

οὐκοῦν ἐπείπερ ἄλλα τοῦ ἑνός ἐστιν, οὔτε τὸ ἕν ἐστι τἆλλα] Plotin. Ennead. 6. lib. iii. cap. 15. Εἴρηται μὲν οὖν, ὅτι εἴτι ἐκ τοῦ ἑνὸς, ἄλλο δὴ παρ' αὐτὸ, ἄλλο δὲ ὂν οὐχ ἕν· τοῦτο γὰρ ἦν ἐκεῖνο. Dici tamen possunt unum, quatenus uno participant. Thoms.

οὐκοῦν ἐπείπερ ἄλλα τοῦ ἑνὸς] Mendi in his verbis aliquid insedisse, argumento est istud οὔτε, quod alterum οὔτε requirit. Feliciter Buttmannus Platonis manum ita redintegrandum conjecit: οὔτε τἄλλα ἐστὶ τὸ ἕν, οὔτε τὸ ἕν ἐστι τἄλλα. Heind.

οὐδὲ μὴν στέρεταί γε παντάπασι τοῦ ἑνὸς τἄλλα] Procl. Instit. Theol. cap. 1. Πᾶν πλῆθος, inquit, μετέχει πῆ τοῦ ἑνός etc. Quicquid enim mente concipias, id vel unum sit necesse est, vel ex unitatibus compositum; et quod non est alterutrum, id non est. Plotin. Ennead. 5. lib. iii. cap. 25. ἓν μὲν γὰρ ἐξ αὐτοῦ ἁπλοῦν τάχ' ἄν τῳ δοίη, καί τοι τοῦτο ζητηθείη ἄν, πῶς ἐκ τοῦ πάντη ἑνὸς τὸ πλῆθος. Ἀλλ' ὅμως δέ ἐστιν εἰπεῖν, οἷον ἐκ φωτὸς τὴν ἐξ αὐτοῦ περίλαμψιν. Μὴ γὰρ ἓν γενόμενον, κἂν ἐκ πολλῶν ᾖ, οὕπω ἔστιν ὄν. Thoms.

στέρεταί γε] Ald. Bas. 1. στέρεταί τε. Bas. 2. στέρηταί τε· male. Fisch.

ὅτι που τἆλλα τοῦ ἑνὸς μόρια ἔχοντα κ. τ. λ.] *Propterea quod, quæ diversa sunt ab uno, eo diversa sunt, quod partes habent.* Heind.

εἰ γὰρ ἔχει] Imo ἔχοι. Heind.

εἰ γὰρ μόρια μὴ ἔχει, παντελῶς ἂν ἓν εἴη] Mallem ἔχοι. Si nullis partibus constent alia, impartibilia sunt, sin vero impartibilia sint, unum etiam sint necesse est, quod partium expers esse supra jam ostensum. Thoms.

μόρια δέ γε, φαμὲν, τούτου] Ficinus: *Partes autem ejus, quod totum est, partes esse asseruimus. Asseruimus plane,*

γάρ. Ἀλλὰ μὴν τό γε[i] ὅλον ἓν[j] ἐκ πολλῶν ἀνάγκη εἶναι, οὗ ἔσται μόρια τὰ μόρια. ἕκαστον γὰρ τῶν μορίων οὐ πολλῶν μόριον[k] χρὴ εἶναι, ἀλλὰ ὅλου. Πῶς τοῦτο; [§. 60.] Εἴ τι πολλῶν μόριον εἴη,[l] ἐν οἷς αὐτὸ[m] εἴη, ἑαυτοῦ τε[n] δή που μόριον ἔσται, ὅ ἐστιν ἀδύνατον, καὶ τῶν ἄλλων δὴ ἑνὸς ἑκάστου, εἴ περ καὶ πάντων. ἑνὸς γὰρ μὴ ὂν μόριον, πλὴν τούτου τῶν ἄλλων ἔσται,[o] καὶ οὕτως ἑνὸς ἑκάστου οὐκ ἔσται μόριον, μὴ ὂν δὲ μόριον ἑκάστου οὐδενὸς τῶν πολλῶν ἔσται· μηδενὸς δὲ ὂν πάντων τούτων τι εἶναι, ὧν[p] οὐδενὸς οὐδέν ἐστι, καὶ μόριον καὶ ἄλλο ὁτιοῦν,[q] ἀδύνατον εἶναι. Φαίνεταί γε[r] δή. Οὐκ ἄρα τῶν πολλῶν οὐδὲ πάντων τὸ μόριον[s] μόριον,[t] ἀλλὰ μιᾶς τινὸς ἰδέας καὶ ἑνός τινος, ὃ καλοῦμεν ὅλον, ἐξ ἁπάντων ἓν τέλειον γεγονός, τούτου μόριον ἂν τὸ μόριον εἴη. Παντάπασι μὲν οὖν. Εἰ[u] ἄρα τἆλλα μόρια ἴσχει,[v] κἂν[w] τοῦ ὅλου τε καὶ ἑνὸς μετέχοι. Πάνυ γε. Ἓν[x] ἄρα ὅλον τέλειον μόρια ἔχον ἀνάγκη εἶναι τἆλλα τοῦ ἑνός. Ἀνάγκη. Καὶ μὴν καὶ[y] περὶ τοῦ μορίου γε ἑκάστου ὁ αὐτὸς

[i] πολλῶν ἂν μόριον H.—[l] εἴη εἶναι E.—[m] οἷς αὐτὸ ΑΓΔΠΣΥDEFHR et pr B : οἷς ἂν αὐτὸ *s.—[n] δὲ Υ.—[o] ἔσται τῶν ἄλλων ΞΣΥ.—[p] ὃν Π, ὃν ΑΔD.—[q] ὅτι ΠD.—[r] γε om DR.—[s] μόριον μόνον Γ.—[t] μόριον om Υ.—[u] εἴη I.—[v] ἴσχει Es.—[w] κἂν E.—[x] ἓν ΑΔΠ.—[y] καὶ post μὴν om H.—[z] ἐὰν τοῦτο ΑΔΠΞDF et rc ΓΣE : τούτου *s.—

unde pro utroque hoc φαμὲν rescripserim ἔφαμεν, ut respiciat h. l. Parmenides superiora illa §. 22. Τί δή; τὸ μέρος που ὅλου ἐστί; Ναί. Τί δὲ τὸ ὅλον; οὐχὶ οὗ ἂν μέρος μηδὲν ἀπῇ, ὅλον ἂν εἴη; Heind.

ἀλλὰ μὴν τόγε ὅλον ἓν ἐκ πολλῶν ἀνάγ. εἶναι κ. τ. λ.] Scribendum suspicor. Ἀλ. μ. τ. ὅλον ὅλον ἓν ἐκ π. ut §. 61. init. Τὸ μὲν γὰρ (sc. τὸ ὅλον) ἓν ὅλον ἔσται, οὗ μόρια τὰ μόρια. Atque ita paullo post τὸ ὅλον explicatur ἐξ ἁπάντων ἓν τέλειον γεγονός. Heind.

§. 60. ὂν] Ald. Bas. 1. 2. ἄν. At Ficinus, *unius enim non* existens *pars*. Fisch.

μὴ ὂν δὲ μόριον ἑκάστου οὐδενὸς τῶν πολλῶν ἔσται] Nam ut non est uniuscujusque pars, ita ne unius quidem multorum est pars. Heind.

ἀδύνατον εἶναι] Infinitivus hic εἶναι unde pendeat, nihil prorsus adest, ut aut vitiose e prægressis iteratus videatur aut mutandus in εἴη ἄν. Heind.

ἀλλὰ μιᾶς τινος ἰδέας] Nam si pars multorum pars esset, sui ipsius pars foret, quia ipsa est ex multis. Sed debet pars unius esse, quod etiam sit totum. Alia existimanda sunt partes esse unius, et unum veluti partibile esse. Ἔστι μὲν γὰρ τὸ ὅλον ἕν, inquit Damasc. ἐν τῇ γενέσει μεριστὸν, καὶ τὸ ἓν πεπληθυσμένον, ἀλλ' ὅμως ᾗ ἕν, καὶ ᾗ ὅλον, τὰ μέρη καὶ τὰ πολλὰ περιείληφεν. Inde Pythagoræis Monas dicebatur Ἀρρενοθήλυ test. Macrob. et Auct. Theol. Arith. quæ et solemnis erat Valentinianorum vox, auctore Irenæo cap. 1. Totam rem vero aperit Plutarchus in Quæst. Platon. Οὐ γὰρ ποιεῖ, inquit, Μόνας ἀριθμὸν, ἂν μὴ τῆς ἀπείρου δυάδος ἅψηται· ποιήσασα δὴ οὕτως ἀριθμόν· εἰς στιγμὰς, εἶτα γράμμας, ἐκ δὲ τούτων εἰς ἐπιφανείας, καὶ βάθη καὶ σώματα πρόεισι, καὶ σωμάτων ποιότητας ἐν πάθεσι γινομένων. Thoms.

λόγος. καὶ γὰρ τοῦτο[z] ἀνάγκη μετέχειν τοῦ ἑνός. εἰ γὰρ
III. 158. ἕκαστον αὐτῶν μόριόν ἐστι, τό γε[a] ἕκαστον εἶναι ἓν δή που
I. ii. 67. σημαίνει, ἀφωρισμένον μὲν τῶν ἄλλων, καθ' αὑτὸ δὲ ὄν, εἴ
περ ἕκαστον ἔσται. Ὀρθῶς. Μετέχοι δέ γε ἂν τοῦ ἑνὸς
δῆλον ὅτι ἄλλο ὂν ἢ ἕν. οὐ γὰρ ἂν μετεῖχεν, ἀλλ' ἦν ἂν[b]
αὐτὸ ἕν.[c] νῦν δὲ ἑνὶ μὲν εἶναι πλὴν αὐτῷ τῷ ἑνὶ ἀδύνατόν
που.[d] Ἀδύνατον. [§. 61.] Μετέχειν δέ γε[e] τοῦ ἑνὸς
ἀνάγκη τῷ τε ὅλῳ καὶ τῷ μορίῳ. τὸ μὲν γὰρ ἓν ὅλον
ἔσται, οὗ μόρια[f] τὰ μόρια, τὸ δ' αὖ ἕκαστον ἓν μόριον τοῦ
ὅλου, οὗ[g] ἂν ᾖ μόριον ὅλου.[h] Οὕτως. Οὐκοῦν ἕτερα
ὄντα τοῦ ἑνὸς μεθέξει τὰ μετέχοντα αὐτοῦ; Πῶς δ' οὔ;
Τὰ δ' ἕτερα τοῦ ἑνὸς πολλά που ἂν[i] εἴη. εἰ γὰρ μήθ'[j] ἓν
μήθ' ἑνὸς πλείω εἴη τἄλλα τοῦ ἑνός, οὐδὲν ἂν εἴη. Οὐ
γὰρ οὖν.[k] Ἐπεὶ δέ[l] γε πλείω ἑνός ἐστι τά[m] τε τοῦ ἑνὸς
μορίου καὶ τὰ[n] τοῦ ἑνὸς ὅλου μετέχοντα, οὐκ ἀνάγκη ἤδη[o]
ἄπειρα πλήθει[p] εἶναι αὐτά γε ἐνεῖνα τὰ μεταλαμβάνοντα[q]
τοῦ ἑνός; Πῶς; Ὧδε ἴδωμεν.[r] ἄλλο τι οὐχ[s] ἓν ὄντα οὐδὲ
μετέχοντα τοῦ ἑνὸς τότε, ὅτε μεταλαμβάνει αὐτοῦ, μετα-

[a] τε ΑΔΠD.—[b] ἂν om pr Ξ.—[c] αὐτόεν Α.—[d] μέν που F.—[e] γε om ΑΔΠDR.—[f] μόρια om pr Σ.—[g] οὗ ΞΣΥ: ὃ *s. id tenet Schleiermacherus, μόριον ὅλου in μορίου (vel μορίων) ὅλον mutatis.—[h] τοῦ ὅλου R.—[i] ἂν εἴη ΑΔΠDR: εἴη ἄν *s.—[j] μήθ' Γ bis. μήθ' ἓν om I.—[k] ἦν I.—[l] δή F.—[m] τό Υ.—[n] τὰ om I.—[o] ἤδη ΑΔΠD, εἶναι R, om I: δὴ *s.—[p] πλήθει ἄπειρα ΑΔΠD, πλήθη ἄπειρα R, ἄπειρα πλήθη ΛΙ.—[q] μεταβάλλοντα Υ.—[r] ἴδωμεν ΓΞ et rc Σ: εἰδῶμεν *s.—[s] ἢ οὐχ rc Γ.—[t] πλήθει

τοῦτο ἀνάγκη μετέχειν] Vulgo τούτου.—ἀλλ' ἦν ἂν αὐτὸ τὸ ἕν. Post αὐτὸ restitui articulum vulgo omissum, velut statim sequitur αὐτῷ τῷ ἑνί. Heind.

§. 61. τὸ μὲν γὰρ ἓν ὅλον ἔσται] Male vulgo post ἓν commate distinguunt. τὸ μὲν i. e. τὸ ὅλον, quod ἓν ὅλον, *unum totum aliquod*, esse dicit, velut proximum τὸ δ' αὖ referendum est ad τὸ μόριον. Addita autem his verba, ὃ ἂν ᾖ μόριον ὅλου, sic accipio: *quæcunque tandem est pars illa totius, sive magna, sive parva*, sive ei commensurabile est τὸ ὅλον, sive non commensurabile. Ita nihil opus videtur corrigere ὃ ἂν ᾖ μορίου ὅλον. Heind.

ὄντα τοῦ ἑνὸς μεθέξει] Suspicor genitivum non solum cum μεθέξει sed etiam cum ἕτερα ὄντα positum fuisse, hoc modo, Οὐκοῦν ἕτερα ὄντα τοῦ ἑνὸς, ἑνὸς μεθέξει τὰ μετέχοντα αὐτοῦ; Stephanus hanc emendationem unde hauserit, paulo post apparebit. Fischer.

Quum genitivus αὐτοῦ ad utrumque pertineat, ad μεθέξει et τὰ μετέχοντα, nihili est Stephani suspicio post ἑνὸς alterum ἑνὸς intercidisse putantis, quod ne ferri quidem posset absque art. τοῦ. Heind.

οὐκ ἀνάγκη δὴ ἄπειρα πλήθει εἶναι] Si unum ab aliis abstrahas, infinita, vel, ut postea demonstrabit Parmenides, finita numero erunt. Multa enim vel finita sunt vel infinita. Plotin. Ennead. 6. l. vi. c. 1. Καὶ γὰρ πολὺ ἕκαστον, ὅταν ἀδυνατοῦν εἰς αὐτὸ μένειν, χέηται, καὶ ἐκτείνηται σκιδνάμενον, καὶ πάντη μὲν στερισκόμενον ἐν τῇ χύσει τοῦ ἑνὸς, πλῆθος γίγνεσθαι, οὐκ ὄντος τοῦ ἄλλου πρὸς ἄλλο μέρος αὐτοῦ ἑνοῦντος. Thoms.

οὐκ ἀνάγκη δὴ ἄπειρα πλήθει εἶναι αὐτά γε κ. τ. λ.] αὐτά γε, *ipsa per se*, nondum μετέχοντα τοῦ ἑνός. Heind.

λαμβάνει. Δῆλα δή. Οὐκοῦν πλήθη[t] ὄντα, ἐν οἷς τὸ ἓν οὐκ ἔνι; Πλήθη μέντοι. Τί οὖν; εἰ ἐθέλοιμεν τῇ διανοίᾳ τῶν τοιούτων ἀφελεῖν ὡς οἷοί τέ ἐσμεν ὅτι ὀλίγιστον,[u] οὐκ ἀνάγκη καὶ τὸ ἀφαιρεθὲν ἐκεῖνο, εἴ περ τοῦ ἑνὸς μὴ μετέχοι,[v] πλῆθος εἶναι καὶ οὐχ ἕν; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν οὕτως ἀεὶ[w] σκοποῦντι αὐτὴν[x] καθ' αὑτὴν τὴν ἑτέραν φύσιν τοῦ εἴδους, ὅσον ἂν[y] αὐτῆς ἀεὶ[z] ὁρῶμεν, ἄπειρον ἔσται πλήθει; Παντάπασι μὲν οὖν. Καὶ μὴν ἐπειδάν γε ἓν ἕκαστον μόριον μόριον[a] γένηται, πέρας ἤδη ἔχει πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς τὸ ὅλον, καὶ τὸ ὅλον πρὸς τὰ μόρια. Κομιδῇ μὲν οὖν. Τοῖς ἄλλοις δὴ τοῦ ἑνὸς συμβαίνει ἐκ μὲν τοῦ ἑνὸς καὶ[b] ἐξ ἑαυτῶν[c] κοινωνησάντων, ὡς ἔοικεν, ἕτερόν τι γίγνεσθαι ἐν ἑαυτοῖς,[d] ὃ δὴ πέρας παρέσχε πρὸς ἄλληλα· ἡ δὲ αὐτῶν φύσις καθ' ἑαυτὰ ἀπειρίαν.[e] Φαίνεται. [§. 62.] Οὕτω δὴ τἆλλα[f] τοῦ ἑνὸς καὶ ὅλα καὶ κατὰ[g] μόρια ἄπειρά τέ ἐστι καὶ πέρατος μετέχει. Πάνυ

r. ii. 68.

n οι

Π et pr H.—[u] ὀλιγοστὸν ΔΠDR, ὀλίγιστον BC.—[v] μετέχει R, μετέχει F.—[w] αἰεὶ ΠΒ, qui ita solent.—[x] αὐτὴν...264, 14 συμβαίνειν om I.—[y] ὅσον περ ἂν R.—[z] ἀεὶ om Δ.—[a] alterum μόριον add ΑΔΞΠΣΤDR.—[b] καὶ om R.—[c] ἑαυτοῦ Δ.—[d] ἑαυτοῖς ΑΔΠDR: αὐτοῖς *Σ.—[e] ἀπειρία ΑΔΠDR.—[f] δὴ καὶ τὰ ἄλλα R.—[g] τὰ EF, κατὰ τὰ

οὐκοῦν οὕτως ἀεὶ σκοποῦντι] Damascius legit σκοποῦντες. Ut autem unum, inquit Parmenides, totum, et quælibet pars dici potest, ita contra, si unum tollas, vel minimum ex multis multa esse videbitur. Thoms.

τὴν ἑτέραν φύσιν τοῦ εἴδους] *Alteram illam naturam hujus generis*, quatenus πολλὰ sunt, τοῦ ἑνὸς μὴ μετέχοντα.— Heind.

καὶ μὴν ἐπειδ.] Cornarius in Eclogis legi jubet, καὶ μὴν ἐπειδάν γε ἓν ἕκαστον μόριον, μόριον γένηται· recte, opinor: etsi in Ficini quoque versione Latina tantum est, *postquam unaquælibet pars effecta est*. Jam vide mihi impudentiam Stephani, qui in notis, 'in annotatione proxime præcedente,' inquit, 'ἑνὸς bis scribendum esse dixi: at hic, non ex conjectura, sed ex fide vet. libri μόριον bis esse scribendum dico, hoc modo, καὶ μὴν ἐπειδάν γε ἓν ἕκαστον μόριον, μόριον γένηται.' At ut hanc lectionem furatus est dissimulator e Cornarii Eclogis, ita superiorem illam conjecturam sumsit e versione Ficini Latina: hæc enim habet, *nonne igitur quum alia sint, quam unum, uno participant omnia, quæ participant?* Fisch.

καὶ μὴν ἐπειδάν γε ἓν ἕκαστον μόριον γένηται] *At vero quando unumquodque pars extitit.* Verba si ita junxeris: Καὶ μὴν ἐπειδὰν ἕκαστον γένηται ἓν μόριον, causæ nihil video cur Cornarius post μόριον iterum μόριον intrudi voluerit. Potius aliquis post verba καὶ πρὸς τὸ ὅλον desideret τὰ μόρια. Heind.

τοῖς ἄλλοις δὴ τοῦ ἑνὸς συμβαίνει] *Iis igitur, quæ diversa sunt ab uno, accidit, ut ex uno et ex ipsis, quando unum et ipsa inter se communione quadam juncta sunt, aliud aliquid existat* etc. Heind.

§. 62. καὶ ὅλα κατὰ τὰ] Ald. Bas. 1. καὶ ὅλα, τὰ μόρια. At jam in Bas. 2. locus integritati suæ restitutus extat, sic, καὶ ὅλα καὶ κατὰ τὰ μόρια. Etiam Ficini versio Latina habet, *tum tota, tum etiam secundum particulas*: et Cornarius in Eclogis verba καὶ κατὰ inscreuda docuit. Fisch.

γε. Οὐκοῦν καὶ ὅμοιά τε καὶ ἀνόμοια ἀλλήλοις τε καὶ ἑαυτοῖς; Πῇ δή; Ἡ μὲν[h] που ἄπειρά ἐστι κατὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν πάντα, ταὐτὸν πεπονθότα[i] ἂν εἴη ταύτῃ. Πάνυ γε. Καὶ μὴν ἥ γε[j] ἅπαντα πέρατος μετέχει, καὶ ταύτῃ πάντ' ἂν εἴη ταὐτὸν πεπονθότα. Πῶς δ' οὔ; Ἡ δέ[k] γε πεπερασμένα τε εἶναι καὶ ἄπειρα πέπονθεν, ἐναντία
I. ii. 69. III. 159. πάθη ἀλλήλοις ὄντα ταῦτα[l] τὰ πάθη πέπονθεν.[m] Ναί. Τὰ δ' ἐναντία γε ὡς οἷόν τε ἀνομοιότατα. Τί μήν; Κατὰ μὲν ἄρα ἑκάτερον τὸ[n] πάθος ὅμοια ἂν εἴη αὐτά τε αὑτοῖς[o] καὶ ἀλλήλοις, κατὰ δ' ἀμφότερα ἀμφοτέρως[p] ἐναντιώτατά τε καὶ ἀνομοιότατα.[q] Κινδυνεύει. Οὕτω δὴ τἆλλα αὐτά[r] τε αὑτοῖς καὶ ἀλλήλοις ὅμοιά τε καὶ ἀνόμοια[s] ἂν εἴη.[t] Οὕτως. Καὶ ταὐτὰ δὴ καὶ ἕτερα ἀλλήλων, καὶ κινούμενα καὶ ἑστῶτα, καὶ πάντα τὰ ἐναντία πάθη οὐκέτι χαλεπῶς εὑρήσομεν πεπονθότα τἆλλα τοῦ ἑνός, ἐπεί περ καὶ ταῦτα ἐφάνη[u] πεπονθότα. [§. 63.] Ὀρθῶς λέγεις.

Οὐκοῦν ταῦτα[v] μὲν ἤδη ἐῶμεν ὡς φανερά, ἐπισκοπῶμεν[w] δὲ πάλιν, ἓν εἰ ἔστιν, ἆρα[x] καὶ οὐχ οὕτως ἔχει

s.—[h] εἰ ΑΔΠDR.—[i] πεπονθότ' Γ.—[j] εἴγε ΑΔΞΠΣΥDR.—[k] εἰ ΑΔΠDR.—[l] ταυτὰ Α.—[m] πεπονθέναι (omisso Ναί) ABCEH et rc Γ.—[n] τὸ om ΣΥ et pr Ξ.—[o] αὐτοῖς ...ἐναντ. τε om ΠD.—[p] ἀμφοτέροις R.—[q] ἀνόμοια D.—[r] αὐτά ΑΔΠΣΥDR, ταὐτά ABC : ταυτά *s.—[s] ἀνομοιώτατα Σ.—[t] ἂν εἴη ΑΓΔΔΠBCDHR : εἴη ἄν *s.—[u] ἐφάνη om ΣΥ.—[v] οὐκοῦν ταῦτα DR et γρ F : οὐκοῦν εἰ ταῦτα *s.—[w] ἐπισκοπῶμεν Γ : ἐπισκοποῖμεν *s.—[x] ἆρα rc ΣF, ἄρα ΛΞΥCH, ἔτι H.—[y] μόνου E, μόνως rc Σ.—

ἦ μέν που ἄπειρά ἐστι—πάντα, ταυτὸν πεπονθότα κ. τ. λ.] Vix dubito, quin Plato scripserit ἦ—πάντα, πάντα ταυτὸν πεπ. Eodem modo statim post καὶ μὴν ἦ γε ἅπαντα πέρατος μετέχει, καὶ ταύτῃ πάντ' ἂν εἴη ταυτὸν πεπονθότα. Heind.

κατὰ δ' ἀμφότερα ἀμφοτέρως—ἀμφοτέρως] I. e. αὐτά τε αὑτοῖς καὶ ἀλλήλοις. Nisi quis probabilius putet ἀμφοτέροις h. e. αὑτοῖς τε καὶ ἀλλήλοις. Heind.

οὕτω δὴ τἆλλα αὐτά τε αὑτοῖς] Vulgo ταυτά τε αὐτ. At non ταυτὰ hæc fieri αὑτοῖς τε καὶ ἀλλήλοις, sed ταυτὸν πεπονθότα s. ὅμοια fieri hactenus docuerat Parmenides. Scripsi igitur cum Schleiermachero αὐτά. Ad τἆλλα hoc supplendum τοῦ ἑνός. Heind.

§. 63. εἰ ταῦτα] Vocula εἰ supervacanea esse videtur : scribendo autem ἐῶμεν, conveniret cum ἐπισκοποῖμεν : sed malim ἐπισκοπῶμεν. Steph.

Stephanus recte. Hausisse videtur hanc emendationem, ut alias plures, e versione Latina Ficini, in qua est, *non hæc, tanquam perspicua, prætermittemus, dispiciemusque rursum.* Fisch.

οὐκοῦν ταῦτα μὲν ἤδη ἐῶμεν—ἐπισκοπῶμεν δὲ πάλιν] Vulgo Οὐκοῦν εἰ ταῦτα—ἐῶμεν—ἐπισκοποῖμεν δὲ, in quibus pro ἐῶμεν scribi debebat ἐῷμεν et οὐκοῦν hoc mutari in Τί οὖν, cui adjuncta vocula εἰ, subsequente optativo, sexcenties reperitur in Platone, quum formulæ Οὐκοῦν εἰ, hoc sensu adhibitæ, neque apud Platonem ullum extet exemplum, neque apud alium quemquam scriptorem. Nam in Aristoph. Lysistr. v. 307. ubi hodie hæc leguntur, Οὔκουν ἄν, εἰ τὸ μὲν ξύλω θείμεσθα πρῶτον αὐτοῦ—εἶτ' ἐς τὴν θύραν κριηδὸν ἐμπέσοιμεν; legerim equidem

τἆλλα τοῦ ἑνὸς ἢ οὕτω μόνον;[y] Πάνυ μὲν οὖν. Λέγωμεν[z] δὴ ἐξ ἀρχῆς, ἓν εἰ ἔστι, τί χρὴ τἆλλα τοῦ ἑνὸς πεπονθέναι. Λέγωμεν γάρ. Ἆρ' οὖν οὐ[a] χωρὶς μὲν τὸ ἓν τῶν ἄλλων, χωρὶς δὲ τἆλλα τοῦ ἑνός;[b] Τί δή; Ὅτι που οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτα ἕτερον, ὃ ἄλλο μέν ἐστι τοῦ ἑνός, ἄλλο δὲ τῶν ἄλλων. πάντα[c] γὰρ εἴρηται, ὅταν ῥηθῇ τό τε ἓν καὶ τἆλλα. Πάντα γάρ. Οὐκ ἄρα ἔτ'[d] ἔστιν ἕτερον τούτων, ἐν ᾧ τό τε[e] ἓν ἂν εἴη τῷ αὐτῷ, καὶ[f] τἆλλα. Οὐ γάρ. Οὐδέποτε ἄρα ἐν ταὐτῷ ἐστὶ τὸ ἓν καὶ τἆλλα. i. ii. 70.
Οὐκ ἔοικεν. Χωρὶς ἄρα;[g] Ναί. Οὐδὲ μὴν μόρια γε[h] ἔχειν φαμὲν τὸ ὡς ἀληθῶς ἕν. Πῶς γάρ; Οὔτ' ἄρα ὅλον εἴη ἂν τὸ[i] ἓν ἐν[j] τοῖς ἄλλοις οὔτε μόρια αὐτοῦ,[k] εἰ χωρίς τέ ἐστι τῶν ἄλλων καὶ μόρια μὴ ἔχει.[l] Πῶς γὰρ οὔ;[m] Οὐδενὶ ἄρα τρόπῳ μετέχοι ἂν[n] τἆλλα τοῦ ἑνός, μήτε κατὰ μόριόν τι αὐτοῦ μήτε κατὰ ὅλον μετέχοντα. Οὐκ ἔοικεν. Οὐδαμῇ ἄρα ἓν τἆλλά ἐστιν, οὐδ' ἔχει ἐν ἑαυτοῖς

[z] λέγων Π, λέξωμεν R.—[a] οὐ add ΓΔΠΥBCDFHR.—[b] ἑνὸς εἶναι ΑΔΠDR.—[c] πάντων E.—[d] εἰ Γ.—[e] γε τε Γ.—[f] καὶ om Υ.—[g] ἔτι H.—[h] μὴ H.—[i] αὐτὸ H.—[j] ἐν om ΣΥ et pr Ξ.—[k] αὐτοῦ om ΣΥ.—[l] ἔχει D et rc ΓΛΞΣΥ, ἔχειν R : ἔχῃ *5.—

cum Cod. Rav. et Ed. Venet. Οὐκοῦν ἂν οὖν τὼ μὲν ξύλω θώμεσθα πρῶτον αὐτοῦ, ac deinde correxerim ἐμπέσωμεν; In Platone h. l. scripturam nostram confirmat Ficini versio: *Non hæc tanquam perspicua prætermittemus dispiciemusque rursum—?* unde eam revocandam jam Stephanus viderat. Statim post vulgo edunt ἓν εἰ ἔστιν ἄρα, καὶ οὐχ οὕτ. Καὶ h. l. est *etiam, simul.* Heind.

ἆρ' οὖν χωρὶς μὲν τὸ ἓν] Proclus et Damascius legunt, ἆρ' οὖν οὐ χωρίς. Thoms.

εἰ χωρίς τε ἐστὶ τῶν ἄλλων καὶ μόρια μὴ ἔχει] Vulgo ἔχῃ. His in vulgatis Edd. additur formula Πῶς γὰρ οὔ; in qua istud οὐ syllaba subsequens peperierat. Heind.

οὐδενὶ ἄρα τρόπῳ μετέχοι ἂν τἆλλα σοῦ ἑνός] Inest quidem unum aliis, aiunt Platonici, sed modo incognito et incomprehensibili, unde unio illa Damascio nuncupatur κρύφιος ἑνότης. De hoc abscondito vero uniendi modo audiatur Simpl. in Categor. Arist. fol. 18. Τῇ γὰρ διὰ τῶν μέσων συμπλοκῇ συνέχεια μία συνάγεται τῶν πρώτων τε, καὶ τελευταίων γένων, ἥτις οὔτε συγχεῖ τὰ ἴνυλα τοῖς ἀΰλοις· πεπέρασται γὰρ ἐν τοῖς ἰδίοις ὅροις ἑκάτερα· οὔτε διασχίσει αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων, τὸ κοινοῖς συνδέσμοις συνέχεσθαι καὶ ἐξηρτῆσθαι ἀεὶ τῶν κρειττόνων τὰ καταδεέστερα. Optime vero omnium dabit hæc Iambl. Epist. ad Macedon. Ἀπὸ μιᾶς, inquit, ὅλης αἰτίας τὸ πλῆθος ἐκκρέμαται· κατὰ μίαν δὲ σύνδεσιν πάντα πρὸς ἄλληλα συμπλέκεται, καὶ εἰς ἓν ἀνήκει, τὸ περιεκτικώτατον τῆς αἰτίας κράτος, ὁ σύνδεσμος τῶν πλειόνων αἰτιῶν. Οὗτος τοίνυν εἷς εἱργμὸς συμπεφορημένος ἐστὶν ἀπὸ τοῦ πλήθους, οὐδ' ἐπισυνισταμένην ἀπὸ τῆς συμπλοκῆς ποιεῖται τὴν ἕνωσιν, οὐδὲ διαπεφόρηται ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα. Thoms.

οὐδαμῇ ἄρα ἓν τἆλλα ἐστίν] Explicat hæc Damascius fol. 23. Νῦν δὲ τόγε τοσοῦτον λεκτέον, ὅτι μετὰ τὸ ἓν πάντα ἔστιν. Οὐ γὰρ ἐκεῖνο μόνον ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τὰ μετ' ἐκεῖνο, πολλὰ καὶ διάφορα· καὶ ὅτι μὲν ταῦτα οὐκ ἔστιν ἐκεῖνο, φανερόν· ὥστε διακέκριται ἀπ' αὐτοῦ, καὶ εἰ μὴ καθόσον ἓν ἕκαστον, ἀλλὰ καθόσον οὐχ ἕν· τοῦτο τοίνυν, τὸ οὐχ ἕν, οὐκ ἔστιν ἀπόφασις, ἀλλὰ θέσις τοῦ παρὰ τὸ ἕν. Thoms.

ἓν οὐδέν. [§. 64.] Οὐ γὰρ οὖν. Οὐδ' ἄρα πολλά ἐστι τἆλλα.[o] ἓν γὰρ ἂν ἦν[p] ἕκαστον αὐτῶν[q] μόριον τοῦ ὅλου, εἰ πολλὰ ἦν. νῦν δὲ οὔθ'[r] ἓν οὔτε πολλὰ οὔθ' ὅλον οὔτε μόριά ἐστι τἆλλα τοῦ ἑνός, ἐπειδὴ αὐτοῦ οὐδαμῆ[s] μετέχει. Ὀρθῶς. Οὐδ' ἄρα δύο οὔτε τρία οὔτε αὐτά[t] ἐστι τἆλλα,[u] οὔτε ἔνεστιν[v] ἐν αὐτοῖς, εἴ περ τοῦ ἑνὸς πανταχῇ στέρεται. Οὕτως. Οὐδὲ ὅμοια ἄρα καὶ ἀνόμοια οὔτε αὐτά[w] ἐστι τῷ ἑνὶ τἆλλα,[x] οὔτε ἔνεστιν[y] ἐν αὐτοῖς ὁμοιότης καὶ ἀνομοιότης. εἰ γὰρ ὅμοια καὶ ἀνόμοια αὐτὰ εἴη, ἢ[z] ἔχοι[a] ἐν ἑαυτοῖς ὁμοιότητα καὶ ἀνομοιότητα, δύο που εἴδη ἐναντία ἀλλήλοις ἔχοι ἂν ἐν ἑαυτοῖς τἆλλα τοῦ ἑνός. Φαίνεται.
1 ii. 71. Ἦν δέ γε ἀδύνατον δυοῖν τινοῖν μετέχειν ἃ μηδενὸς μετέχοι.[b]
III. 160. Ἀδύνατον. Οὔτ' ἄρα ὅμοια οὔτ' ἀνόμοιά ἐστιν οὔτ' ἀμφότερα τἆλλα.[c] ὅμοια μὲν γὰρ ἂν[d] ὄντα ἢ ἀνόμοια ἑνὸς ἂν τοῦ ἑτέρου εἴδους μετέχοι, ἀμφότερα δὲ ὄντα δυοῖν τοῖν ἐναντίοιν· ταῦτα δὲ ἀδύνατα[e] ἐφάνη. Ἀληθῆ. Οὐδ' ἄρα

[m] οὖ om Α.—[n] ἄρα D.—[o] ταῦτα Δ.—[p] ἦ Υ.—[q] αὐτῶ D.—[r] οὔθ'...οὔθ' Γ.—[s] οὐδαμῆ ΑΔΛΞΠΣΥΒCFH, μηδαμῆ DR: οὐδαμοῦ *s.—[t] τὰ αὐτὰ s.—[u] τἆλλα ΓF: τὰ ἄλλα *s.—[v] ἔνεστιν ΓD et rc Σ: ἔν ἐστιν *s.—[w] αὐτῶ E: ταυτά s.—[x] τἆλλα ΓΛ ΞΣΥCFH: τὰ ἄλλα *s.—[y] ἔν ἐστιν ΛΠΥΕ et pr ΞΣF.—[z] ἢ ΔΠDR. probat Schleiermacherus.—[a] ἔχοι ΑΓΔΠBCDFHR: ἔχει *s.—[b] μετέχοι ΑΓΔΠBCFH, μετέχειν DR: μετέχει *s.—[c] ἄλλα Υ.—[d] ἂν post γὰρ om ΑDR.—[e] ἀδύνατα ΑΔΞ

οὐδ' ἄρα πολλά ἐστι τἆλλα] Ποῦ γὰρ πλῆθος, inquiunt Platonici, εἰ μὴ ἕν ἐστιν; Si autem neque multa esse possunt sine uno, nec dissimilitudine nec similitudine, nec quacunque alia affecta esse possunt affectione: unde sequitur quod prorsus non sunt. Thoms.

§. 64. οὐδ' ἄρα δύο, οὔτε τρία] Hæc vulgo sic scribuntur: Οὐδ' ἄρα δύο, οὔτε τρία, οὔτε τὰ αὐτά ἐστι τὰ ἄλλα, οὔτε ἕν ἐστιν ἐν αὐτοῖς. De correctionis nostræ veritate dubitare non sinunt præcedentia illa, Οὐδαμῆ ἄρα ἓν τἆλλα ἐστὶν οὐδ' ἔχει ἐν ἑαυτοῖς ἓν οὐδέν. Οὐ γὰρ οὖν. Οὐδ' ἄρα πολλά ἐστι τἆλλα, et quæ proxima sequuntur Οὐδὲ ὅμοια ἄρα κ. τ. λ. Porro in verbis ἢ ἔχοι ἐν ἑαυτοῖς κ. τ. λ. sermonis lege ἔχοι dedi pro ἔχει. V. not. ad Gorg. §. 45. Mox scripserim ἃ μηδὲ ἑνὸς μετέχει. Heind.

οὔτε τὰ αὐτὰ] Ald. Bas. 1. 2. οὔτε αὐτά. Ficini in versione Latina prorsus prætermissa sunt hæc verba. Fisch.

ταυτά] Ald. Bas. 1. 2. αὐτά. At Ficinus, *nec eadem sunt*. Fisch.

οὐδὲ ὅμοια ἄρα καὶ ἀνόμοια] Si non sint multa, nec similia erunt, aut dissimilia. Multa enim, quatenus finita sunt, similitudine participant, quatenus autem infinita, dissimilitudine. Proclus in Parmen. lib. 1. fol. 64. Ἔστι δὴ οὖν καὶ ὁμοιότης δημιουργικὴ, καὶ ἀνομοιότης, ἡ μὲν ἀνάλογος πρὸς τὴν τοῦ πέρατος αἰτίαν· ἡ δὲ ἀπείρῳ σύστοιχος, καὶ ἡ μὲν συνάγωγος, ἡ δὲ διαστατική. Ita vero fere infra Parmenides ipse disputat. Thoms.

ἔνεστιν] Ald. Bas. 1. 2. ἓν ἐστιν. Ficinus vero habet, *inest*. Fisch.

ταῦτα δὲ] Videndum an pro hac scriptura dicendus sit facere locus hic libri decimi de republ. pag. 604. ἅμα δύο φαμὲν αὐτῷ ἀναγκαῖον εἶναι, si modo locus hic mendo carere credendus sit. Steph.

ἀδύνατον] Marg. Steph. 'Vel εἶναι ante ἀδύνατον addendum, vel ἀδύνατα scribendum, est. Statim post autem est οὐδέτερα in præced. edit.' recte. At nec dissimulare debebas, bone vir, jam in marg. Bas. 1. pro οὐδέτερα scriptum extare οὐδ' ἕτερα· quam emendationem con-

τὰ αὐτὰ οὐδ' ἕτερα, οὐδὲ κινούμενα[f] οὐδὲ ἑστῶτα, οὐδὲ γιγνόμενα οὐδὲ ἀπολλύμενα, οὐδὲ μείζω οὐδὲ ἐλάττω οὐδὲ ἴσα· οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν[g] πέπονθε τῶν τοιούτων. εἰ γάρ τι[h] τοιοῦτον[i] πεπονθέναι ὑπομένει τἆλλα, καὶ ἑνὸς καὶ δυοῖν καὶ τριῶν καὶ περιττοῦ καὶ ἀρτίου μεθέξει, ὧν αὐτοῖς ἀδύνατον ἐφάνη μετέχειν, τοῦ ἑνός γε πάντῃ πάντως[j] στερομένοις. Ἀληθέστατα. Οὕτω δὴ ἓν εἰ[k] ἔστι, πάντα τέ ἐστι τὸ ἓν καὶ οὐδὲ ἕν[l] ἐστι καὶ πρὸς ἑαυτὸ[m] καὶ πρὸς τἆλλα ὡσαύτως. Παντελῶς μὲν οὖν.

§. 65. Εἶεν. εἰ δὲ[n] δὴ[o] μὴ ἔστι τὸ ἕν, τί χρὴ συμ-

ΠΣΥDR: ἀδύνατον *ς.—[f] κινούμενα...ἀπολλύμενα μείζω om H.—[g] οὐδὲ Π.—[h] τοι C.—[i] τοιούτων pr Π.—[j] πάντως om R.—[k] εἰ ante ἕν ponit Γ, om R.—[l] οὐδέν ΑΔ ΠDR.—[m] ἑαυτοῖς Γ.—[n] δὲ Ε.—[o] δὴ om ΣΥ.—[p] ταῦτα ΑΔΠDR: τοῦτο *ς.—

firmat, præter ipsam rem, versio Ficini Latina, in qua est, *non altera*. Sed ex hac ipsa versione hausisse videris superiorem illam conjecturam; quæ nescio an sit supervacanea, quum recte dici videatur ταῦτα ἐφάνη ἀδύνατον· quæ verba Ficinus, per linguæ Latinæ ingenium, non potuit sane aliter vertere, quam sic, *hæc autem impossibilia esse patuit*. Et video, similem locum Platonis allatum esse in notis a Stephano, lib. x. de rep. p. 604. ἅμα δύο φαμὲν αὐτῷ ἀναγκαῖον εἶναι· quem tamen nec ipsum suspicabatur carere mendo. Fisch.

ταῦτα δὲ ἀδύνατον ἐφάνη] Hic quamvis Cod. Tub. teste Fischero ad Platon. Phædon. §. 1. p. 231. ἀδύνατα habeat, tamen vulgatum ego præfero, sive quis τι ad ἀδύνατον subintelligere velit, sive frequentatum illud dicendi genus advocare, ἀνάγκη καὶ ταῦτα (§. 30.) Pari modo in Phædon. §. 35. Δεῖν γὰρ περὶ αὐτὰ ἕν γέ τι τούτων διαπράξασθαι, ἢ μαθεῖν ὅπη ἔχει ἢ εὑρεῖν, ἢ, εἰ ταῦτα ἀδύνατον, τὸν γοῦν βέλτιστον τῶν ἀνθρωπίνων λόγων λαβόντα—διαπλεῦσαι τὸν βίον, ubi ἀδύνατον confirmat Cod. Tub. Cod. contra Aug. de correctoris manu, ut recte ibi judicare videtur Fischerus, ἀδύνατα præfert. Eodemque modo de rep. x. p. 604. B. quem locum huc attulit Stephanus, ἐναντίας δὲ ἀγωγῆς γιγνομένης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὸ αὐτὸ ἅμα δύο φαμὲν αὐτῷ ἀναγκαῖον εἶναι, quanquam et ibi in Cod. Reg. scriptum ἀναγκαῖα. Adde Sophist. p. 252. E. Ξ. Καὶ μὴν τάγε δύο ἀδύνατον εὑρέθη. Θ. Ναί, ubi vulgo perperam legitur εὑρεθῆναι. Quibus locis etsi non prorsus certa est scriptura, tamen vulgatum h. l. tanquam rariorem et exquisitiorem unius libri auctoritate contextu exturbare ego non ausim. Heind.

οὕτω δὴ ἓν εἰ ἔστι, πάντα τέ ἐστι τὸ ἓν] In his verbis quum exspectes, dum ex proxime præcedente disputatione §. 63. 64. conclusio aliqua inferatur, generalis potius infertur conclusio, ad totam pertinens, quæ prægreditur, disputationem, a verbis §. 32. Οὐκοῦν ἓν εἰ ἔστι, φαμὲν, κ. τ. λ. institutam, qua docuit Parmenides, τὸ ἓν multa esse numero que infinita, in se ipso esse et in alio, moveri et stare, idem esse sibi ceterisque et diversum rursus a se ceterisque, atque omnino τὸ ἓν et omnia esse et ne unum quidem. At vero quum idem etiam de iis docuerit, quæ diversa ab uno sunt (τἄλλα τοῦ ἑνὸς), manca videtur hæc conclusio, quam extremam a Platone ita scriptam suspicor: καὶ πρὸς ἑαυτὸ καὶ πρὸς τἄλλα, καὶ τἄλλα ὡσαύτως (sc. πάντα τε ἔστι καὶ οὐδὲν ἔστι καὶ πρὸς τὸ ἓν καὶ πρὸς ἑαυτά). Heind.

πάντα τέ ἐστι τὸ ἓν, καὶ οὐδὲ ἕν ἐστι] Legebatur forsan οὐδέν ἐστι. Quinti vero hujus suppositi conclusio coincidit fere cum prima. Docet hæc Damascius. Οὕτω δὲ ἓν ἐστι κοινὸν τοῦτο συμπέρασμα τῶν πέντε ὑποθέσεων, εἰ γάρ ἐστι τὸ ἓν, καὶ οὐδέν ἐστιν, ὡς ἡ πρώτη καὶ πέμπτη, καὶ πάντα ἔστιν, ὡς ἡ δευτέρα καὶ τετάρτη· καὶ ἔστιν ὅμου, καὶ οὐκ ἔστιν, ὡς ἡ τρίτη καὶ μέση τῆς ὅλης πεμπτάδος. Thoms.

βαίνειν, ἆρ' οὐ σκεπτέον μετὰ ταῦτα;[p] Σκεπτέον γάρ. Τίς οὖν[q] ἂν εἴη αὕτη[r] ἡ ὑπόθεσις, εἰ ἓν μὴ ἔστιν; ἆρά τι διαφέρει τῆσδε, εἰ μὴ ἓν μὴ ἔστιν; Διαφέρει μέντοι. Διαφέρει μόνον,[s] ἢ καὶ πᾶν τοὐναντίον ἐστὶν εἰπεῖν, εἰ μὴ ἓν μὴ ἔστι, τοῦ εἰ ἓν μὴ ἔστιν;[t] Πᾶν τοὐναντίον. Τί δ' εἴ τις
1. ii. 72. λέγοι,[u] εἰ μέγεθος μὴ ἔστιν ἢ σμικρότης μὴ ἔστιν ἤ τι ἄλλο[v] τῶν τοιούτων, ἆρα ἐφ' ἑκάστου ἂν δηλοῖ ὅτι ἕτερόν τι λέγει[w] τὸ μὴ ὄν; Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ νῦν δηλοῖ ὅτι ἕτερον[x] λέγει[y] τῶν ἄλλων[z] τὸ μὴ ὄν, ὅταν εἴπῃ ἓν εἰ μὴ ἔστι; καὶ ἴσμεν ὃ λέγει; Ἴσμεν. Πρῶτον μὲν ἄρα γνωστόν τι λέγει, ἔπειτα ἕτερον[a] τῶν ἄλλων, ὅταν εἴπῃ ἕν, εἴτε τὸ εἶναι

[q] οὖν om Eσ.—[r] αὕτη om R.—[s] μέντοι D.—[t] τοῦ εἰ μὴ ἕν ἐστι om Γ: εἰ om σ.—[u] λέγει ΔΛ.—[v] τι ἄλλο ΑΔΠDR: ἄλλο τι *σ.—[w] λέγοι ΑΔΠDR.—[x] ἕτερόν τι DR.—[y] λέγοι ΑΔΠDR.—[z] τὸ μὴ ὂν τῶν ἄλλων ΠD et (omissis mox τὸ μὴ ὄν) R.

§. 65. *σκεπτέον γάρ*] Ita distinxit verba Stephanus cum Bas. 1. 2. Nam in Ald. post *γὰρ* est tantum incisi nota, ut verba *σκεπτέον γὰρ* cum verbis *τίς ἂν εἴη* cohæreant. Et superiorem illam rationem versio Ficini Latina confirmat, in qua est, *considerandum. Quænam hæc suppositio est, si unum non est?* Sed Cornarius in Eclogis tuebatur Aldinam distinctionem, ita ut inter verba *μετὰ τοῦτο*; et *σκεπτέον γὰρ*, excidisse putaret verbum *σκεπτέον*· vere, credo. Malim tamen legere, Σκεπτέον γάρ. Σκεπτέον, *τίς ἂν εἴη*—. Cæterum Stephanus istam Cornarii conjecturam lectoribus pro sua vendere ausus est: 'Inter *τοῦτο* et Σκεπτέον γὰρ, deest Σκεπτέον: et post Σκεπτέον γὰρ continuanda est oratio, sublata interpunctione: ita legendo totum hunc locum, *τί χρὴ συμβαίνειν, ἆρ' οὐ σκεπτέον μετὰ τοῦτο*; Σκεπτέον. Σκεπτέον γὰρ *τίς ἂν εἴη κ. τ. λ.*' Fisch.

σκεπτέον μετὰ τοῦτο; Σκεπτέον γάρ] Hæc quum in Ald. ita distinguantur, Σκεπτέον γὰρ, *τίς ἂν εἴη*, Cornario in mentem venit corrigere: Σκεπτέον. Σκεπτέον γὰρ, *τίς ἂν κ. τ. λ.* Quam conjecturam miror Stephanum in notis suis ad Parm. probasse, quum in textu ipso hæc verba ad Bas. utriusque modum ita distinxerit, ut de loci integritate dubitari non possit. Heind.

τοῦ, εἰ ἓν μὴ ἔστι;] Ald. Bas. 1. 2. Steph. *τοῦ, ἓν μὴ ἔστι*; sed Francof. habet *τοῦ, εἰ ἓν μὴ ἔστι*; quod recipere non dubitavimus, cum re ipsa jubente, tum versionis Ficini auctoritate, in qua est, *si non unum non est, illius, si unum non est?* et Cornarii jussu, qui addendam esse particulam *εἰ*, in Eclogis monuit. Etiam Stephanus in notis animadvertit, deesse particulam *εἰ*. Fisch.

διαφέρει μόνον—τοῦ εἰ ἓν μὴ ἔστι;] Voculam *εἰ*, qua carent Edd. e Cod. Tub. Ficinoque in ordinem recepi. Heind.

τί δ' εἴτις λέγοι, εἰ μέγεθος μὴ ἔστιν, ἢ σμικρότης μὴ ἔστιν κ. τ. λ.] Diversitatem solummodo implicant, non contrarietatem, semper enim relative supponuntur ad alia. Hinc Plato in Sophist. Ξ. Ἔστι τῷ καλῷ τι θατέρου μόριον ἀντιθέμενον; Θ. Ἔστι. Ξ. Τοῦτ' οὖν ἀνώνυμον ἐροῦμεν, ἤ τιν' ἔχον ἐπωνυμίαν; Θ. Ἔχον. Ὃ γὰρ μὴ καλὸν ἑκάστοτε φθεγγόμεθα, τοῦτο οὐκ ἄλλου τινὸς ἕτερόν ἐστιν, ἢ τῆς τοῦ καλοῦ φύσεως. et rursus, Ὁπόταν τὸ μὴ ὂν λέγωμεν, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἐναντίον τι λέγομεν τοῦ ὄντος, ἀλλ' ἕτερον μόνον. Thoms.

ὅτι ἕτερόν τι λέγει τὸ μὴ ὄν] *τὸ μὴ ὂν quod non est*, sive id sit *σμικρότης* sive *μέγεθος* sive aliquid hujusmodi. *ἕτερόν τι* pro *ἕτερόν τι τῶν ἄλλων* eodem modo adhibitum Theætet. §. 27. *ὃ δὴ καλεῖς χρῶμα λευκὸν*, (*ὑπόλαβε*) *μὴ εἶναι αὐτὸ ἕτερόν τι ἔξω τῶν σῶν ὀμμάτων μηδ' ἐν τοῖς ὄμμασι*, ubi nihil corrigendum. Heind.

πρῶτον μὲν ἄρα γνωστόν τι λέγει—εἴτε τὸ εἶναι κ. τ. λ.] *Sive quis dicit ἓν, sive ἓν μὴ ὄν, tamen τὸ ἓν quid sibi velit, cognoscitur.* Heind.

αὐτῷ προσθεὶς εἴτε[b] τὸ μὴ εἶναι. οὐδὲν[c] γὰρ[d] ἧττον γιγνώσκεται, τί τὸ λεγόμενον μὴ εἶναι, καὶ ὅτι διάφορον τῶν ἄλλων. ἢ οὔ; Ἀνάγκη. Ὧδε ἄρα λεκτέον ἐξ ἀρχῆς, ἓν εἰ μὴ ἔστι, τί χρὴ εἶναι. πρῶτον μὲν οὖν αὐτῷ τοῦτο[e] ὑπάρχειν δεῖ, ὡς ἔοικεν, εἶναι αὐτοῦ ἐπιστήμην, ἢ μηδὲ[f] ὅ τι λέγεται γιγνώσκεσθαι, ὅταν τις εἴπῃ ἓν εἰ[g] μὴ ἔστιν. Ἀληθῆ. Οὐκοῦν καὶ τἆλλα ἕτερ'[h] αὐτοῦ εἶναι, ἢ μηδὲ ἐκεῖνο ἕτερον τῶν ἄλλων λέγεσθαι;[i] Πάνυ γε. Καὶ ἑτεροιότης ἄρα ἐστὶν αὐτῷ πρὸς τῇ ἐπιστήμῃ. οὐ γὰρ τὴν[j] τῶν ἄλλων ἑτεροιότητα λέγει, ὅταν τὸ ἓν ἕτερον τῶν ἄλλων λέγῃ, ἀλλὰ τὴν ἐκείνου. Φαίνεται. Καὶ μὴν τοῦ γε ἐκείνου καὶ τοῦ τινὸς καὶ τούτου καὶ τούτῳ καὶ τούτων καὶ πάντων τῶν τοιούτων μετέχει τὸ μὴ ὂν ἕν.[k] οὐ γὰρ ἂν τὸ

—[a] ἕτερα Υ.—[b] προσθεὶς οὔτε Δ.—[c] οὐδὲν...μὴ εἶναι om ΠDR, in mg ponit Ϟ.—[d] γὰρ om ϞΔΛΥCEFH et pr Σ.—[e] τούτω F.—[f] δὲ D.—[g] εἰ ἡ H.—[h] ἕτερ' Γ.—[i] γίγνεσθαι ΠDR.—[j] τῇ Π.—[k] ἕν add ϞΔΞΠΣΥDR et rc F, ὂν C.—[l] οὐδ' ἐκείνου om s.—[m] ἄν

οὐδὲν γὰρ ἧττον γιγνώσκεται τί τὸ λεγόμενον μὴ εἶναι κ. τ. λ.] Plato de Rep. lib. v. Οὐκοῦν ἐπὶ μὲν τῷ ὄντι γνῶσις ἦν; Hic autem id quod non sit, cognosci et sciri posse docet. Distinguebat autem Plato τὸ μηδαμοῦ μηδαμῶς ὂν, ab eo quod simpliciter τὸ μὴ ὂν vocat, a quo τὸ esse non prorsus removebat. Meminit hujus differentiæ Plutarch. adv. Col. Τῷ Πλάτωνι δὲ θαυμαστῶς ἐδόκει διαφέρειν τὸ μὴ εἶναι τοῦ μὴ ὂν εἶναι· τῷ μὲν γὰρ ἀναίρεσιν οὐσίας πάσης· τῷ δὲ ἑτερότητα δηλοῦσθαι τοῦ μετέκτου καὶ τοῦ μετέχοντος. Ita et Aristoteles, ut jam Proclus animadvertit, τὸ esse de non ente κατὰ τὸ συμβεβηκὸς prædicari posse credebat, quod, si vel sola imaginatione aliquid concipias, quod revera non sit, eo tamen ipso sit ens, licet imaginabile. Thoms.

οὐδὲν γὰρ ἧττον γιγνώσκεται, τί τὸ λεγόμενον μὴ εἶναι] Ut statim post dicit, *scientiam* esse *hujus unius*, alioquin ne cognosci quidem posse, quid dicatur, si quis dicat ἓν εἰ μὴ ἔστιν, ita h. l. dicit, etiamsi quis τὸ μὴ εἶναι addat τῷ ἑνὶ dicatque τὸ ἓν μὴ ὄν, nihilominus tamen cognosci, *quid* sit hoc ἓν τὸ λεγόμενον μὴ εἶναι. Ita vix opus fuerit h. l. scribere γιγνώσκεταί τι τὸ λεγόμενον, *cognoscitur tanquam aliquid hoc quod non esse dicitur*, in qua scriptura vereor ne corrigi debeat γιγνώσκεται ὥς τι τὸ λεγ. Heind.

καὶ ἑτεροιότης ἄρα ἐστὶν αὐτῷ πρὸς τῇ ἐπιστήμῃ] Unum, eo quod non est alia, alterum est ab iis, unde eo melius ab iis discernitur et cognoscitur. Sic Socrat. in Theæt. Ὅς δ' ἂν μετ' ὀρθῆς δόξης περὶ ὁτουοῦν τῶν ὄντων τὴν διαφορὰν τῶν ἄλλων προσλάβῃ, αὐτοῦ ἐπιστήμων γεγονὼς ἔσται, οὗ πρότερον ἦν δοξαστής. Thoms.

καὶ μὲν καὶ τοῦ γε ἐκείνου, καὶ τοῦ τινὸς, καὶ τούτου, καὶ τούτῳ, καὶ τούτων, καὶ πάντων τῶν τοιούτων μετέχει τὸ μὴ ὄν] Quæ omnia declarant, non ens essentiam naturamque suam firmiter habere, sicuti Plato scribit in Sophista. Differt autem hoc in passu Plato a Parmenide, ut patet ex verbis ejus in Soph. 258. C. quæ hic adscribere operæ pretium duxi. Ξ. Οἶσθ' οὖν, ὅτι Παρμενίδου μακροτέρῳ τῆς ἀπορρήσεως ἀφεστήκαμεν; Θ. Τί δή; Ξ. Πλεῖον, ἢ ἐκεῖνος ἀπεῖπεν σκοπεῖν, ἡμεῖς εἰς τὸ πρόσθεν ἔτι ζητήσαντες ἀπεδείξαμεν αὐτῷ. Θ. Πῶς; Ξ. Ὅτι ὁ μέν που φησὶν, οὐ γὰρ μήποτε τοῦτ' οὐδαμῇ εἶναι μὴ ὄντα· Ἀλλὰ σὺ τῆς δ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος εἶργε νόημα. Θ. Λέγει γὰρ οὖν οὕτω. Ξ. Ἡμεῖς δέ γε οὐ μόνον τὰ μὴ ὄντα, ὡς ἔστιν ἀπεδείξαμεν, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶδος, ὃ τυγχάνει ὄν, τοῦ μὴ ὄντος ἀπεφηνάμεθα· τὴν γὰρ θατέρου φύσιν ἀποδείξαντες οὖσάν τε καὶ κατακεκερματισμένην

ι. ii. 73. ἓν ἐλέγετο οὐδ' ἂν τοῦ ἑνὸς ἕτερα, οὐδ' ἐκείνῳ ἄν τι ἦν οὐδ' ἐκείνου,[l] οὐδ' ἄν[m] τι ἐλέγετο, εἰ μήτε τοῦ τινὸς αὐτῷ μετῆν μήτε τῶν[n] ἄλλων τούτων. Ὀρθῶς. [§. 66.] Εἶναι μὲν δὴ τῷ ἑνὶ οὐχ οἷόν τε, εἴ πέρ γε[o] μὴ ἔστι, μετέχειν[p]
ιιι. 161. δὲ πολλῶν οὐδὲν κωλύει, ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη, εἴ περ τό γε ἓν[q] ἐκεῖνο καὶ μὴ[r] ἄλλο μὴ ἔστιν. εἰ μέντοι μήτε τὸ ἓν μήτ' ἐκεῖνο μὴ ἔσται,[s] ἀλλὰ περὶ ἄλλου του ὁ λόγος, οὐδὲ φθέγγεσθαι δεῖ οὐδέν· εἰ δὲ τὸ ἓν ἐκεῖνο καὶ μὴ ἄλλο ὑπόκειται μὴ εἶναι, καὶ τοῦ[t] ἐκείνου καὶ ἄλλων πολλῶν ἀνάγκη αὐτῷ μετεῖναι. Καὶ[u] πάνυ γε. Καὶ ἀνομοιότης ἄρ'[v] ἔστιν αὐτῷ[w] πρὸς τἆλλα. τὰ γὰρ ἄλλα, τοῦ ἑνὸς ἕτερα ὄντα, ἑτεροῖα καὶ[x] εἴη ἄν. Ναί. Τὰ δ' ἑτεροῖα οὐκ ἀλλοῖα; Πῶς δ' οὔ; Τὰ δ' ἀλλοῖα οὐκ ἀνόμοια; Ἀνόμοια μὲν οὖν. Οὐκοῦν εἴ περ τῷ ἑνὶ ἀνόμοιά ἐστι, δῆλον ὅτι ἀνομοίῳ τά γε ἀνόμοια ἀνόμοια[y] ἂν εἴη. Δῆλον. Εἴη δὴ[z] ἂν καὶ τῷ ἑνὶ ἀνομοιότης, πρὸς ἣν τἆλλα ἀνόμοια αὐτῷ ἐστίν. Ἔοικεν. Εἰ[a] δὲ δὴ τῶν ἄλλων ἀνομοιότης ἔστιν αὐτῷ, ἆρ' οὐκ ἀνάγκη ἑαυτοῦ ὁμοιότητα αὐτῷ εἶναι; Πῶς; Εἰ ἑνὸς ἀνομοιότης ἔστι τῷ ἑνί, οὐκ ἄν που περὶ

om Λ.—[n] μήτε τῶν Ξ.—[o] γε om DR.—[p] μετέχει R.—[q] ἓν om H.—[r] καὶ μὴ R.—[s] μὴ ἔσται ΑΔΠΣΥDR cum pr Ξ et rc ΓF : μήτ' ἔσται *s.—[t] τοῦτο R.—[u] καὶ ante πάνυ om HR.—[v] ἄρ' Γ.—[w] ἐστιν αὐτῷ ΑΔΠDR : αὐτῷ ἔστι *s.—[x] καὶ post ἑτεροῖα ponit Λ, om R.—[y] alterum ἀνόμοια om R.—[z] δὴ ΑΓΔΛΠΒCH et rc Σ : δ' *s.

ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα πρὸς ἄλληλα, τὸ πρὸς τὸ ὂν ἑκάστου μόριον αὐτῆς ἀντιθέμενον, ἐτολμήσαμεν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸ τοῦτό ἐστιν ὄντως τὸ μὴ ὄν. Thoms.

καὶ τούτου καὶ τούτῳ καὶ τούτων] Scriberem, interjecto articulo, *καὶ τοῦ τούτου καὶ τοῦ τούτῳ καὶ τοῦ τούτων*, ni is eodem modo infra deesset §. 71. Τί δὲ ; *τὸ ἐκείνου ἢ τὸ ἐκείνῳ ἢ τὸ τὶ ἢ τὸ τοῦτο ἢ τὸ τούτου ἢ ἄλλου ἢ ἄλλῳ ἢ ποτὲ ἢ ἔπειτα —περὶ τὸ μὴ ὂν ἔσται ;—τὸ μὴ ὂν* sc. *ἓν*, quod additum vellem. Heind.

§. 66. *εἰ μέντοι μήτε τὸ ἓν*] *Si neque τὸ ἓν* (quod præfixo articulo definitur quodammodo) *neque illud* (ἓν) *non erit, sed de alia aliqua re sermo erit, ne pronunciare quidem quidquam licet* (ne verbum quidem de eo licet proferre) ; *si vero illud ἓν neque aliud non esse ponitur, necesse est, ut hoc et τοῦ ἐκείνου et multorum aliorum particeps sit.* Hunc sensum, ut mihi quidem videtur, satis liquidum commodumque unius litterulæ jactura lucrifacias. Quippe *μὴ ἔσται* scribendum, non *μήτ' ἔσται*, idemque est hoc *μὴ ἔσται*, quod deinde sic profertur, *ὑπόκειται μὴ εἶναι*. Illud *μέντοι* ne quem offendat, quum alias plerumque *εἰ μὲν* præmittatur *τῷ εἰ δὲ*, idem itidem adhibitum a Platone in Lysid. §. 41. *εἰ μέντοι τὸ οἰκεῖον τοῦ ὁμοίου διαφέρει, λέγοιμεν ἄν τι—· εἰ δὲ ταυτὸν τυγχάνει ὂν ὅμοιόν τε καὶ οἰκεῖον* etc. et similiter Apolog. Socr. p. 31. *Καὶ εἰ μέντοι τι ἀπὸ τούτων ἀπέλαυον—εἶχεν ἄν τινα λόγον· νῦν δὲ ὁρᾶτε* etc. Heind.

ἑτεροῖα καὶ εἴη ἄν] Expectabat aliquis potius *καὶ ἑτεροῖα εἴη ἄν*. Heind.

δῆλον ὅτι ἀνομοίῳ] Sc. *ὄντι τῷ ἑνί*. Heind.

τοῦ τοιούτου ὁ λόγος εἴη οἵου[b] τοῦ ἑνός, οὐδ' ἂν ἡ ὑπόθεσις εἴη περὶ ἑνός, ἀλλὰ περὶ ἄλλου ἢ ἑνός. Πάνυ γε. Οὐ I. ii. 74.
δεῖ δέ γε. Οὐ δῆτα. Δεῖ ἄρ'[c] ὁμοιότητα τῷ ἑνὶ αὐτοῦ ἑαυτῷ[d] εἶναι.[e] Δεῖ. Καὶ μὴν οὐδ' αὖ ἴσον γ'[f] ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. εἰ γὰρ εἴη ἴσον, εἴη τε ἂν ἤδη καὶ ὅμοιον ἂν εἴη[g] αὐτοῖς κατὰ τὴν ἰσότητα. ταῦτα δ' ἀμφότερα ἀδύνατα, εἴπερ μὴ ἔστιν ἕν. Ἀδύνατα. [§. 67.] Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἔστι τοῖς ἄλλοις ἴσον, ἆρ'[h] οὐκ ἀνάγκη καὶ τἆλλ'[i] ἐκείνῳ μὴ ἴσα εἶναι; Ἀνάγκη. Τὰ δὲ μὴ ἴσα οὐκ ἄνισα; Ναί. Τὰ δὲ ἄνισα οὐ τῷ ἀνίσῳ ἄνισα; Πῶς δ' οὔ; Καὶ[j] ἀνισότητος δὴ μετέχει τὸ ἕν, πρὸς ἣν τἆλλ'[k] αὐτῷ ἐστὶν ἄνισα; Μετέχει. Ἀλλὰ μέντοι ἀνισότητός γ'[l] ἐστι[m] μέγεθός τε καὶ σμικρότης. Ἔστι γάρ. Ἔστιν ἄρα[n] καὶ μέγεθός τε καὶ σμικρότης τῷ τοιούτῳ ἑνί; Κινδυνεύει. Μέγεθος μὴν[o] καὶ σμικρότης ἀεὶ ἀφέστατον ἀλλήλοιν. Πάνυ γε. Μεταξὺ ἄρα τι αὐτοῖν ἀεί ἐστιν. Ἔστιν. Ἔχεις οὖν τι ἄλλο εἰπεῖν μεταξὺ αὐτοῖν ἢ ἰσότητα; Οὔκ, ἀλλὰ τοῦτο. Ὅτῳ ἄρα ἔστι μέγεθος καὶ σμικρότης, ἔστι καὶ ἰσότης αὐτῷ, μεταξὺ τούτοιν οὖσα. Φαίνεται. Τῷ δὴ[p] ἑνὶ μὴ ὄντι, ὡς ἔοικε, καὶ ἰσότητος ἂν μετείη[q] καὶ μεγέθους καὶ σμικρότητος. Ἔοικεν. Καὶ μὴν καὶ[r] οὐσίας γε δεῖ αὐτὸ μετέχειν πῃ. Πῶς δή; Ἔχειν αὐτὸ δεῖ[s] οὕτως ὡς λέγομεν. εἰ γὰρ μὴ οὕτως ἔχοι,[t] οὐκ ἂν ἀληθῆ λέγοιμεν ἡμεῖς I. ii. 75.
λέγοντες τὸ ἓν μὴ εἶναι· εἰ δὲ ἀληθῆ, δῆλον ὅτι ὄντα αὐτὰ λέγομεν. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτω μὲν οὖν. Ἐπειδὴ δέ φαμεν ἀληθῆ λέγειν, ἀνάγκη ἡμῖν φάναι καὶ ὄντα λέγειν. Ἀνάγκη. Ἔστιν ἄρα, ὡς ἔοικε, τὸ ἓν[u] οὐκ ὄν. εἰ γὰρ μὴ III. 162.
ἔσται[v] μὴ ὄν, ἀλλά τι τοῦ[w] εἶναι ἀνήσει πρὸς τὸ μὴ εἶναι,

—[a] ἢ ΑΔ.—[b] οἷοι H.—[c] ἄρ' Γ.—[d] αὐτῷ ἑαυτοῦ Ξ et rc Σ —[e] εἶναι om ΑΔΠD.—[f] γ' om ΑΔΠDR.—[g] ἂν εἴη om DR.—[h] ἄρ' Γ.—[i] τἄλλ' ΞΥ.—[j] καὶ om ΣΥ.—[k] τἄλλ' Γ.—[l] γ' add ΑΓΔΔΠΒCDHR.—[m] ἔστι...σμικρότης om H, in mg ponit rc Π.—[n] δ' ἄρα R.—[o] γε μὴν R, τε μὴν Λ.—[p] δὴ D : δὲ *ς.—[q] μετίηι Α, μετήει Ξ.—[r] καὶ ante οὐσίας add ΑΔΠΣDR.—[s] δὴ R.—[t] ἔχοι Γ, ἔχῃ ΑΔΠΣΥΒCFH : ἔχει *ς.—[u] ὂν Υ.—[v] ἔσται τὸ pr E, ἔστι R.—[w] τοῦ τῇ ΠD, τῇ τοῦ ΑΔ.—[x] εὐθὺς...3. εἶναι

§. 67. αὐτοῖν ἢ ἰσότητα] Fortasse μετ. αὐτοῖν δν ἢ ἰσότ. Heind.

τῷ δὴ ἑνὶ μὴ ὄντι] In his, quibus conclusio præcedentium continetur, δὴ scripsi pro δέ. Ficinus : *Uni igitur* etc. Heind.

εἰ γὰρ μὴ οὕτως ἔχοι] Vulgo ἔχει. Heind.

εὐθὺς[x] ἔσται ὄν.[y] [§. 68.] Παντάπασι μὲν οὖν. Δεῖ ἄρα αὐτὸ δεσμὸν ἔχειν τοῦ μὴ εἶναι τὸ εἶναι μὴ ὄν, εἰ μέλλει μὴ εἶναι, ὁμοίως ὥς περ τὸ ὂν τὸ[z] μὴ ὂν ἔχειν μὴ εἶναι, ἵνα τελέως αὖ εἶναι ᾖ.[a] οὕτως[b] γὰρ ἂν τό τε ὂν μάλιστ' ἂν εἴη καὶ τὸ μὴ ὂν[c] οὐκ ἂν εἴη, μετέχοντα τὸ μὲν ὂν[d] οὐσίας τοῦ εἶναι ὄν, μὴ οὐσίας δὲ τοῦ εἶναι μὴ ὄν, εἰ μέλλει[e] τελέως εἶναι, τὸ δὲ μὴ ὂν μὴ οὐσίας μὲν τοῦ μὴ εἶναι μὴ ὄν, οὐσίαν δὲ τοῦ εἶναι μὴ ὄν, εἰ καὶ τὸ μὴ[f] ὂν αὖ τελέως μὴ ἔσται. Ἀληθέστατα. Οὐκοῦν ἐπεί περ τῷ τε[g] ὄντι τοῦ μὴ εἶναι καὶ τῷ μὴ ὄντι τοῦ εἶναι μέτεστι, καὶ τῷ ἑνί, ἐπειδὴ οὐκ ἔστι, τοῦ εἶναι ἀνάγκη μετεῖναι ἐς[h] τὸ μὴ εἶναι. Ἀνάγκη. Καὶ οὐσία δὴ φαίνεται τῷ ἑνί, εἰ μὴ ἔστιν. Φαίνεται. Καὶ μὴ οὐσία ἄρα, εἴ περ μὴ ἔστιν.
1. ii. 76. Πῶς[i] δ' οὔ; Οἷόν τε οὖν τὸ ἔχον πως μὴ ἔχειν οὕτω, μὴ μεταβάλλον ἐκ ταύτης τῆς ἕξεως; Οὐχ οἷόν τε. Πᾶν[j] ἄρα τὸ τοιοῦτον μεταβολὴν[k] σημαίνει, ὃ ἂν οὕτω τε καὶ μὴ οὕτως ἔχῃ. Πῶς δ' οὔ; Μεταβολὴ δὲ κίνησις, ἢ τί φήσομεν; Κίνησις. Οὐκοῦν τὸ ἓν ὄν τε καὶ οὐκ ὂν ἐφάνη; Ναί. Οὕτως ἄρα καὶ οὐχ οὕτως ἔχον φαίνεται. Ἔοικεν.

om R.—[y] μὴ ὄν ΞBC et γρ F.—[z] τὸ post ὂν om pr Ξ.—[a] αὖ ᾖ εἶναι D et rc F, ἂν εἴη εἶναι R.—[b] ὄντως E.—[c] prius ὂν om R.—[d] prius ὂν om ΓΔH et pr F.—[e] μέλλοι ΓΔF.—[f] μὴ ante ἔσται add ΓΔΛΠΣΥDR et rc ΞF.—[g] τε om R.—[h] ἐς ΔΠ : εἰς *s.

—[i] πω ΨΔ et pr Π.—[j] πάνυ F.—[k] μεταβολὴ H.—[l] ἓν πέφανται BC, ἐμπέφανται

. ἀνήσει] Scholiastes Augustanus interpretatur ἀφήσει ἢ ἀναπείσει· ut Hesychius : Ἀνήσει· ἀναπείσει, ἀφήσει. Quæ quidem interpretamenta docent, librarium Codicis Augustani perperam ἀνύσει scripsisse pro ἀνήσει. Fisch.

ἔσται ὄν] Marg. Stephan. γράφεται ἔσται μὴ ὄν· scilicet in Bas. 2. Ficinus, *statim erit ens.* Fisch.

εἰ γὰρ μὴ ἔσται μὴ ὄν, ἀλλά τι τοῦ εἶναι ἀνήσει πρὸς τὸ μὴ εἶναι] *Sed si quid in eo, quod non est, remiserit esse,* ita ut jam non dici possit εἶναι μὴ ὄν. Heind.

§. 68. ὁμοίως ὥσπερ τὸ ὄν] I. e. ὁμοίως ὥσπερ τὸ ὂν δεσμὸν τοῦ εἶναι δεῖ ἔχειν τὸ μὴ εἶναι μὴ ὄν.—οὕτως γὰρ ἂν τό τε ὂν etc. Explicatur hoc οὕτως sequente μετέχοντα, quod si apud animum mutaveris in εἰ μετέχει, plana erit structuræ ratio. Heind.

εἰ καὶ τὸ μὴ ὂν αὖ τελέως μὴ ἔσται] Posterius μὴ, quod ipsa ratio flagitat, Schleiermacheri jussu in contextu restitui. Heind.

οὐκοῦν ἐπείπερ τῷ τε ὄντι τοῦ μὴ εἶναι] Sc. μὴ ὂν, καὶ τῷ μὴ ὄντι τοῦ εἶναι sc. μὴ ὄν. Heind.

καὶ οὐσία δὴ φαίνεται τῷ ἑνὶ, εἰ μὴ ἔστι] τὸ εἶναι, dicunt Platonici, οὐσιοῖ τὸ λεγόμενον μὴ ὄν. Procl. in Parm. lib. viii. Ἐπειδὴ λέγομεν, Τὸ ἓν οὐκ ἔστι, τοῦ εἶναι ἀνάγκη μετεῖναι, εἰς αὐτὸ τοῦτο μὴ εἶναι, ὥστε καὶ οὐσία φαίνεται τῷ ἑνὶ, εἰ μὴ ἔστι. Thoms.

καὶ οὐσία δὴ φαίνεται τῷ ἑνὶ] Sc. εἶναι, ut post §. 70. Τὸ δὲ μὴ ἔστιν ὅταν λέγωμεν, ἆρα μὴ ἄλλο τι σημαίνει ἢ οὐσίας ἀπουσίαν τούτῳ ὃ ἂν φῶμεν μὴ εἶναι. Heind.

Καὶ κινούμενον ἄρα τὸ οὐκ ὂν ἓν πέφανται,[l] ἐπεί περ καὶ μεταβολὴν ἐκ τοῦ[m] εἶναι ἐπὶ τὸ[n] μὴ εἶναι ἔχον. Κινδυνεύει. Ἀλλὰ μὴν εἰ μηδαμοῦ γέ[o] ἐστι τῶν ὄντων, ὡς οὐκ ἔστιν, εἴ περ μὴ ἔστιν, οὐδ' ἂν μεθίσταιτό[p] ποθέν ποι.[q] Πῶς γάρ; Οὐκ ἄρα τῷ[r] γε μεταβαίνειν κινοῖτ' ἄν. Οὐ γάρ. Οὐδὲ μὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἂν στρέφοιτο. ταὐτοῦ[s] γὰρ οὐδαμοῦ ἅπτεται. ὂν γάρ ἐστι τὸ ταὐτόν·[t] τὸ δὲ μὴ ὂν ἓν τῳ τῶν ὄντων ἀδύνατον εἶναι. Ἀδύνατον γάρ. [§. 69.] Οὐκ ἄρα τὸ ἕν γε[u] μὴ ὂν στρέφεσθαι ἂν δύναιτο ἐν ἐκείνῳ ἐν ᾧ μὴ ἔστιν. Οὐ γὰρ οὖν. Οὐδὲ μὴν ἀλλοιοῦταί που τὸ ἓν ἑαυτοῦ, οὔτε τὸ ὂν οὔτε τὸ μὴ ὄν. οὐ γὰρ ἂν ἦν ὁ λόγος ἔτι περὶ τοῦ ἑνός, εἴ περ ἠλλοιοῦτο αὐτὸ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ περὶ[v] ἄλλου τινός. Ὀρθῶς. Εἰ δὲ μήτ' ἀλλοιοῦται μήτε ἐν ταὐτῷ στρέφεται μήτε μεταβαίνει, ἆρ' ἄν πη I. ii. 77.
ἔτι κινοῖτο; Πῶς γάρ;[w] Τό γε μὴν ἀκίνητον ἀνάγκη ἡσυχίαν ἄγειν, τὸ δὲ ἡσυχάζον ἑστάναι. Ἀνάγκη. Τὸ ἓν ἄρ',[x] ὡς ἔοικεν, οὐκ ὂν ἕστηκέ τε καὶ κινεῖται. Ἔοικεν. Καὶ μὴν[y] εἴ πέρ γε κινεῖται, μεγάλη ἀνάγκη αὐτῷ ἀλλοιοῦσθαι. ὅπη γὰρ ἄν τι κινηθῇ, κατὰ τοσοῦτον οὐκέθ' III. 163.
ὡσαύτως ἔχει ὡς εἶχεν,[z] ἀλλ' ἑτέρως. Οὕτως. Κινούμενον δὴ[a] τὸ[b] ἓν καὶ ἀλλοιοῦται. Ναί. Καὶ μὴν μη-

ΑΓΔΠD.—[m] τοῦ μὴ ΠD.—[n] τοῦ Υ.—[o] τε ΑΔΛΞΠΥΒCΕΗ, om Γ.—[p] μεθίσταιτο ποι Α.—[q] μοι Ε.—[r] τό ΠD.—[s] ταυτὸ Υ.—[t] αὐτό R.—[u] γε add ΑΓΔΛΠΒCDHR et rc Ξ.—[v] περὶ τοῦ ΠDR.—[w] δή EFs.—[x] ἄρ' Γ.—[y] μὴ Π.—[z] ἔχει ΑΔΠD.—[a] δὴ Fici-

ἐπείπερ καὶ μεταβολὴν ἐκ τοῦ ἐπὶ τὸ μὴ εἶναι ἔχον] Generatio pariter ac interitus, ad ἀλλοίωσιν, ad mutationem pertinent. Γένεσις ἐστι μεταβολὴ κατ' οὐσίαν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ ὄν, et sic contra de corruptione scribit Johan. Grammat. Ita et Posidonius generationem et corruptionem in transmutatione collocat apud Stob. et communem hanc esse sententiam eorum, qui τὸ ἓν omnium initium statuerent, auctor est Aristoteles Natur. Auscult. lib. v. Sed cum grano salis, ut aiunt, accipiendus et audiendus est Stob. scribens, Παρμενίδης καὶ Μελίσσος ἀνήρουν γένεσιν καὶ φθοράν, διὰ τὸ νομίζειν, τὸ πᾶν ἀκίνητον. Thoms.

ἀλλὰ μὲν εἰ μηδαμοῦ γε ἐστὶ τῶν ὄντων, ὡς οὐκ ἔστιν, εἴπερ μὴ ἔστιν, οὐδ' ἂν μετίσταιτο] πάντα τὰ ὄντα, inquit Hermes, κινεῖται· μόνον τὸ μὴ ὂν ἀκίνητον, apud Stob. consule etiam Plat. in Soph. Thoms.

ὂν γάρ ἐστι τὸ ταυτόν. Scripserim ὄν γάρ ἐστί τι τὸ ταυτόν. Heind.

§. 69. καὶ μὲν, εἴπέρ γε κινεῖται, μεγάλη ἀνάγκη αὐτῷ ἀλλοιοῦσθαι] Dicendum fuisset, εἰ ἀλλοιοῦται κινεῖται. Alterationem enim ad motus genera ante retulit Parmenides, sed tamen moveri posset unum sine alteratione. Unum vero esse potest, et non esse; ergo mutari. Thoms.

κινούμενον δὴ τὸ ἓν] Male vulgo Κιν. δέ. Ficinus: *Ergo unum dum movetur, etiam alteratur.* Heind.

δαμῇ γε κινούμενον οὐδαμῇ ἂν[c] ἀλλοιοῖτο. Οὐ γάρ. Τῇ[d] μὲν ἄρα κινεῖται τὸ οὐκ ὂν ἕν, ἀλλοιοῦται· ᾗ[e] δὲ μὴ κινεῖται, οὐκ ἀλλοιοῦται. Οὐ[f] γάρ. Τὸ ἓν ἄρα μὴ ὂν ἀλλοιοῦταί τε καὶ οὐκ ἀλλοιοῦται. Φαίνεται. Τὸ δ' ἀλλοιούμενον[g] ἆρ' οὐκ ἀνάγκη γίγνεσθαι μὲν ἕτερον ἢ πρότερον, ἀπόλλυσθαι δὲ ἐκ τῆς προτέρας ἕξεως; τὸ δὲ μὴ ἀλλοιούμενον μήτε γίγνεσθαι μήτε ἀπόλλυσθαι; Ἀνάγκη. [§. 70.] Καὶ τὸ ἓν ἄρα μὴ ὂν ἀλλοιούμενον μὲν γίγνεταί τε καὶ ἀπόλλυται, μὴ ἀλλοιούμενον δὲ οὔτε[h] γίγνεται οὔτε ἀπόλλυται. καὶ οὕτω τὸ ἓν μὴ ὂν γίγνεταί τε καὶ ἀπόλλυται, καὶ οὔτε γίγνεται οὔτ' ἀπόλλυται. Οὐ γὰρ
r. ii. 78. οὖν.[i]

Αὖθις δὴ[j] ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἴωμεν πάλιν, ὀψόμενοι εἰ ταὐτὰ ἡμῖν φανεῖται ἃ περ καὶ[k] νῦν, ἢ ἕτερα. Ἀλλὰ χρή. Οὐκοῦν ἓν εἰ μὴ ἔστι, φαμέν,[l] τί χρὴ περὶ αὐτοῦ συμβαίνειν; Ναί. Τὸ δὲ μὴ ἔστιν ὅταν λέγωμεν, ἆρα μή τι ἄλλο[m] σημαίνει ἢ οὐσίας ἀπουσίαν τούτῳ[n] ᾧ[o] ἂν φῶμεν μὴ εἶναι; Οὐδὲν ἄλλο. Πότερον οὖν, ὅταν φῶμεν μὴ εἶναί τι, πῶς οὐκ εἶναί φαμεν αὐτό, πῶς δὲ εἶναι; ἢ τοῦτο τὸ[p] μὴ ἔστι λεγόμενον ἁπλῶς σημαίνει ὅτι οὐδαμῶς οὐδαμῇ ἔστιν οὐδέ πῃ μετέχει οὐσίας τό γε μὴ ὄν; Ἁπλούστατα μὲν οὖν. Οὔτ'[q] ἄρα εἶναι δύναιτ'[r] ἂν τὸ μὴ ὂν οὔτε ἄλλως οὐδαμῶς οὐσίας μετέχειν. Οὐ γάρ. Τὸ δὲ γίγνεσθαι καὶ τὸ ἀπόλλυσθαι μή τι ἄλλο ἦν,[s] ἢ[t] τὸ μὲν οὐσίας μεταλαμβάνειν, τὸ δ' ἀπολλύναι οὐσίαν; Οὐδὲν

nus: libri δὲ.—[b] τὸ om R.—[c] ἂν om ΑΔ et pr Π.—[d] εἰ ΑΔΠDR.—[e] εἶ ΑΔΠD.—[f] οὐ...οὐκ ἀλλοιοῦται om Γ, in mg ponit rc C.—[g] ἀλλοιούμενον δ' Γ.—[h] δὲ οὐ ΑΔΥ et pr Σ.—[i] οὖν add ΑΔΠDR.—[j] δὲ Υ.—[k] καὶ om F.—[l] ἔφαμεν ς.—[m] τι ἄλλο ΑΔ ΠDR: ἄλλο τι *ς.—[n] τούτω om pr F.—[o] ᾧ ΑΔΠDFR: ὃ *ς.—[p] τὸ om ΓΥ.—[q] οὔτ' Γ.—[r] εἶναι δύναιτ' (vel δύναιτο) ΓΛΞCDIR et rc ΠΣF, εἶναι δύναιτο εἶναι Υ et pr ΣF, δύναιτο εἶναι ς, δύναιτο ΑΔ et pr ΠΒ.—[s] ἦν Heindorfius: libri ἦ.—[t] ἢ

ἀπόλλυσθαι δὲ ἐκ τῆς προτέρας ἕξεως:] I. e. ἀπολλύμενον ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς προτ. ἕξ. cum interitu sui quodam a priore habitu discedere. Heind.

§. 70. οὐκοῦν ἓν εἰ μὴ ἔστι, φαμέν] Ficinus: *nonne jam disseruimus*, unde Steph. edidit ἔφαμεν. Nam Ald. et Bas. 1. 2. φαμὲν præferunt. Supra §. 32. Βούλει οὖν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπανέλθωμεν—; Οὐκοῦν ἓν εἰ ἔστι, φαμὲν, τὰ συμβαίνοντα περὶ αὐτὸ ποιά ποτε τυγχάνει ὄντα, διομολογητέα ταῦτα; ubi itidem Ficinus ἔφαμεν legisse videtur. Heind.

μή τι ἄλλο ἦν] Ita correxi vulgatum ᾗ, quoniam μὴ h. l. interrogandi vim habet, non dubitandi. Heind.

ἄλλο. Ὧι δέ γε μηδὲν τούτου μέτεστιν, οὔτ' ἂν λαμβάνοι[u] οὔτ'[v] ἀπολλύοι[w] αὐτό. Πῶς γάρ; Τῷ ἑνὶ ἄρα, ἐπειδὴ οὐδαμῇ ἔστιν, οὔθ'[x] ἑκτέον οὔτε ἀπαλλακτέον οὔτε μεταληπτέον οὐσίας οὐδαμῶς.[y] Εἰκός. Οὔτ' ἄρ'[z] ἀπόλλυται τὸ μὴ ὂν ἓν οὔτε γίγνεται, ἐπεί περ οὐδαμῇ μετέχει οὐσίας. Οὐ φαίνεται. Οὐδ' ἄρ' ἀλλοιοῦται οὐδαμῇ. ἤδη γὰρ ἂν γίγνοιτό τε καὶ ἀπολλύοιτο τοῦτο πάσχον. Ἀληθῆ. Εἰ δὲ μὴ ἀλλοιοῦται, οὐκ[a] ἀνάγκη μηδὲ κι- I. ii. 79.
νεῖσθαι; Ἀνάγκη. Οὐδὲ μὴν[b] ἑστάναι φήσομεν τὸ μηδαμοῦ ὄν. τὸ γὰρ ἑστὸς[c] ἐν τῷ αὐτῷ τινὶ δεῖ ἀεὶ[d] εἶναι [τῷ αὐτῷ].[e] Πῶς γὰρ οὔ; [§. 71.] Οὕτω δὴ αὐτὸ[f] μὴ ὂν μή τέ ποθ'[g] ἑστάναι μήτε κινεῖσθαι λέγωμεν. Μὴ γὰρ οὖν. Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἔστι γε αὐτῷ τι τῶν ὄντων. ἤδη γὰρ ἄν του[h] μετέχον ὄντος[i] οὐσίας μετέχοι. Δῆλον. Οὔτε ἄρα μέγεθος οὔτε σμικρότης οὔτε ἰσότης III. 164.
αὐτῷ ἔστιν. Οὐ γάρ. Οὐδὲ μὴν ὁμοιότης γε[j] οὐδὲ[k] ἑτεροιότης οὔτε πρὸς αὐτὸ[l] οὔτε πρὸς τἆλλα[m] εἴη[n] ἂν αὐ-

erasit Γ.—[u] οὔτ' ἀναλαμβάνοι ΑΔΠD.—[v] οὔτ' ἂν Σ.—[w] ἀπολλύοι DR: ἀπολλύει *ς.—[x] οὔθ' Γ.—[y] μηδαμῶς ς.—[z] οὔτ' ἄρ' Γ.—[a] οὐκ om Υ.—[b] μὴ R.—[c] ἑστὸς ΑΔ δ δ ΠD.—[d] ἀεὶ om HI, post δεῖ ponunt ΑΓΔΠCDR et rc AB, post τινὶ *ς.—[e] τῷ αὐτῷ F, τὸ αὐτὸ DR et rc Σ.—[f] αὖ τὸ Γ et rc Σ.—[g] ποθ' Γ: om Ξ.—[h] του rc Σ, τούτου ο ΑΔΠD: τοῦτο *ς.—[i] ὄντως C, ὄντως I.—[j] τε ΛCEF, om I.—[k] οὔτε ΑΔDR.—[l] αὐτὸν FH, αὐτὰ I.—[m] ἄλλα ΑΠDR.—[n] ἴη ΛI.—[o] δαὶ Δ et corr Α.—[p] αὐτὸ δεῖ ω

μηδὲν τούτου μέτεστιν] Scribendum videtur μηδέν του μέτ. Heind.

τῷ ἑνὶ ἄρα, ἐπειδὴ οὐδαμῇ ἐστιν, οὔτε ἑκτέον, οὔτε ἀπαλλακτέον, οὔτε μεταληπτέον οὐσίας μηδαμῶς] Damas. fol. 8. Τὸ μηδαμῇ μηδαμῶς ὂν ἀπόπτωσίς ἐστι τῆς οὐσίας. Ratione vero τῆς οὐσίας Damascius unum ἐνδεὲς et ἀνενδεὲς diverso respectu vocat. Ὧι μὲν ἓν, inquit, ἀνενδεές. ᾗ δὲ ἀρχὴ καὶ ἐνδεές. Ὧι ἄρα ἀνενδεὲς καὶ ἐνδεές. Ἀλλ' οὐ καθ' αὑτό· ἀλλὰ πρὸς μὲν τὸ εἶναι, ὅ ἐστιν, ἀνενδεές· ὡς δὲ καὶ τἆλλα παράγον, καὶ προειληφὸς, ἐνδεές. Ms. fol. 12. Thoms.

ἤδη γὰρ ἂν γίγνοιτό τε καὶ ἀπολλύοιτο τοῦτο πάσχον] Si alteraretur unum fieret et periret. Ita Herm. apud Stob. Διαλυτὸν φθαρτόν· Τὸ μένον ἀμετάβλητον· τὸ ἀμετάβλητον ἀΐδιον· Τὸ ἀεὶ γιγνόμενον ἀεὶ καὶ φθείρεται. Conf. Plat. in Phædone et Timæo. Thoms.

τῷ αὐτῷ] Videndum an τὸ αὐτὸ, an quidpiam aliud pro his quæ supervacanea sunt, scribendum sit. Steph. Ficinus in Latina versione habet simpliciter, *quod enim stat, in aliquo eodem semper esse oportet*, ita, ut τῷ αὐτῷ suis in codicibus videatur non invenisse. Fisch.

ἐν τῷ αὐτῷ τινι ἀεὶ δεῖ εἶναι τῷ αὐτῷ] Postrema hæc τῷ αὐτῷ quis ferat? Repone: ἐν τῷ αὐτῷ—δεῖ εἶναι. Ἐν τῷ αὐτῷ· πῶς γὰρ οὔ; Heind.

§. 71. ἤδη γὰρ ἄν του μετέχον ὄντος οὐσ. μετ.] Sic pro ἤδη γ. α. τοῦτο μετ. cum Schleiermachero rescripsi, adstipulante Ficino: *Jam enim essentia participaret, utpote quod alicujus existentis esset particeps.* Heind.

τῷ. Οὐ φαίνεται. Τί δαί; τἆλλα ἔσθ' ὅπως ἂν εἴη[o] αὐτῷ, εἰ μηδὲν αὐτῷ δεῖ[p] εἶναι; Οὐκ ἔστιν. Οὔτ' ἄρ'[q] ὅμοια οὔτε ἀνόμοια, οὔτε ταὐτὰ οὔθ'[r] ἕτερά ἐστιν αὐτῷ τἆλλα.[s] Οὐ γάρ. Τί δαί; τὸ ἐκείνου ἢ τὸ ἐκείνῳ,[t] ἢ τὸ τί, ἢ τὸ τοῦτο[u] ἢ τὸ τούτου, ἢ ἄλλου[v] ἢ ἄλλῳ, ἢ ποτὲ ἢ ἔπειτα ἢ νῦν, ἢ ἐπιστήμη ἢ δόξα ἢ αἴσθησις ἢ λόγος ἢ ὄνομα ἢ ἄλλο ὁτιοῦν τῶν ὄντων περὶ τὸ μὴ ὂν ἔσται; Οὐκ ἔσται. Οὕτω δὴ ἓν οὐκ ὂν οὐκ ἔχει πως οὐδαμῇ.[w] Οὔκουν δὴ ἔοικέ γε οὐδαμῇ ἔχειν.

Ἔτι δὴ λέγωμεν,[x] ἓν εἰ μὴ ἔστι, τἆλλα τί[y] χρὴ πε-
1. ii. 80. πονθέναι. Λέγωμεν γάρ. Ἄλλα μέν[z] που δεῖ αὐτὰ εἶναι· εἰ γὰρ μηδὲ[a] ἄλλα ἐστίν, οὐκ ἂν περὶ τῶν ἄλλων λέγοιτο.[b] Οὕτως. Εἰ δὲ περὶ τῶν ἄλλων ὁ λόγος, τά γε ἄλλα ἕτερά ἐστιν. ἢ οὐκ ἐπὶ τῷ αὐτῷ[c] καλεῖς τό τε ἄλλο καὶ τὸ ἕτερον; Ἔγωγε. Ἕτερον δέ γε[d] πού φαμεν τὸ[e] ἕτερον εἶναι ἑτέρου, καὶ τὸ ἄλλο[f] δὴ ἄλλο εἶναι[g] ἄλλου; Ναί. Καὶ τοῖς ἄλλοις ἄρα, εἰ μέλλει[h] ἄλλα εἶναι, ἔστι τι οὗ ἄλλα ἔσται. Ἀνάγκη. Τί δὴ οὖν ἂν εἴη; τοῦ μὲν γὰρ ἑνὸς οὐκ ἔσται ἄλλα, μὴ ὄντος γε. Οὐ

F, αὐτὸ δεῖ DR.—[q] οὔτ' ἄρ' Γ.—[r] οὔθ' Γ.—[s] τἆλλα ΓΛΞΥ: τὰ ἄλλα *s.—[t] τῷ ἐκείνῳ I.—[u] τούτω Γ.—[v] ἄλλο rc C.—[w] πῶς: οὐδαμῇ ΔΞΠΥD et pr Σ.—[x] λέγομεν ΛΙ.—[y] τί om ΛΞΠΥBCHI et pr ΓΣΕ, ante τἆλλα ponit rc Σ.—[z] ἀλλὰ μέν E, ἀλλὰ μήν ΑΔΞDR et pr Σ.—[a] μὴ ΣΥ.—[b] λέγομεν I.—[c] τὸ αὐτὸ I.—[d] γε om R.—[e] prius τὸ om ΑΔΠD.—[f] ἄλλο post δὴ om I.—[g] εἶναι om DI.—[h] μέλλει ΑΓΔΛΠD

τί δέ; τἆλλα ἔσθ' ὅπως ἂν εἴη αὐτῷ] Pendet hoc αὐτῷ ab ὅπως, in quo latet significatio τοῦ ὅμοια, ἀνόμοια, ταυτὰ etc. Heind.

ἢ ἐπιστήμη, ἢ δόξα, ἢ αἴσθησις, ἢ λόγος, ἢ ὄνομα, ἢ ἄλλο ὁτιοῦν τῶν ὄντων περὶ τὸ μὴ ὂν ἔσται] Sic hospes in Sophist. de non ente. Συννοεῖς οὖν, ὡς οὔτε φθέγξασθαι δυνατὸν ὀρθῶς, οὔτ' εἰπεῖν, οὔτε διανοηθῆναι τὸ μὴ ὂν αὐτὸ καθ' αὑτό, ἀλλ' ἔστιν ἀδιανόητον τε, καὶ ἄῤῥητον, καὶ ἄφθεγκτον καὶ ἄλογον. Thoms.

οὐκοῦν] Marg. Stephan. 'Rectius Οὔκουν scriberetur:' rectissime. Etiam Ficinus vertit, *non sane videtur ullo modo aut usquam se habere.* Fisch. Quod mendum hic vidit Steph. plurimis aliis in Platone locis neglexit. Heind.

ἄλλα μέν που δεῖ κ. τ. λ.] Cod. Tub. ἄλλα μήν που, ut scribi volebat Fischerus. Recte si ἀλλὰ legeremus, non ἄλλα. Nunc μὲν huic respondet seq. δὲ in verbis Εἰ δὲ περὶ τῶν ἄλλ. Heind.

καὶ τοῖς ἄλλοις ἄρα, εἰ μέλλει] Vulgo solœce μέλλοι. §. 29. extr. νεώτερον ἑαυτοῦ—γίγνεται, εἴπερ μέλλει ἔχειν, ὅτου πρεσβύτερον γίγνεται. Cratyl. §. 10. εἴπερ τι τοῖς ἔμπροσθεν μέλλει ὁμολογούμενον εἶναι. §. 14. εἰ μέλλει κύριος εἶναι ὀνομάτων θέτης. §. 16. εἰ μέλλει καλὸν εἶναι τὸ πηδάλιον. Amator. extr. εἰ μέλλει εὖ οἰκεῖσθαι αὐτοῦ ἡ οἰκία. Atque ita singulis fere paginis. Nam afferre hæc piguisset, ni nuper hac in re errasset Buhlius ad Aristot. Poet. i. 1. ubi recte Tyrwhittus ediderat, πῶς δεῖ συνίστασθαι τοὺς μύθους, εἰ μέλλει καλῶς ἕξειν ἡ ποίησις. Heind.

γάρ. Ἀλλήλων ἄρα ἐστί. τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἔτι λείπεται, ἢ[i] μηδενὸς εἶναι ἄλλοις. Ὀρθῶς. [§. 72.] Κατὰ πλήθη ἄρ'[j] ἕκαστα ἀλλήλων ἄλλα ἐστί. καθ'[k] ἓν γὰρ οὐκ ἂν οἷά τε εἴη, μὴ ὄντος ἑνός· ἀλλ' ἕκαστος, ὡς ἔοικεν, ὁ ὄγκος αὐτῶν ἄπειρός ἐστι πλήθει, κἂν τὸ σμικρότατον δοκοῦν εἶναι λάβῃ[l] τις, ὥς περ ὄναρ ἐν ὕπνῳ φαίνεται ἐξαίφνης ἀνθ'[m] ἑνὸς δόξαντος εἶναι πολλὰ καὶ ἀντὶ σμικροτάτου παμμέγεθες[n] πρὸς τὰ κερματιζόμενα ἐξ αὐτοῦ. Ὀρθότατα. Τοιούτων δὴ ὄγκων ἄλλα ἀλλήλων ἂν εἴη[o] τἄλλα,[p] εἰ[q] ἑνὸς μὴ ὄντος ἄλλα ἐστίν. Κομιδῇ μὲν οὖν. Οὐκοῦν πολλοὶ[r] ὄγκοι ἔσονται, εἷς ἕκαστος φαινόμενος, ὢν I. ii. 81.
δὲ οὔ,[s] εἴ περ ἓν μὴ ἔσται; Οὕτως.[t] Καὶ ἀριθμὸς δὲ[u] εἶναι αὐτῶν[v] δόξει,[w] εἴ περ καὶ[x] ἓν ἕκαστον, πολλῶν ὄντων. Πάνυ γε. Καὶ τὰ μὲν δὴ ἄρτια, τὰ δὲ περιττὰ ἐν αὐτοῖς[y] ὄντα οὐκ ἀληθῶς φαίνεται, εἴ περ ἓν μὴ[z] ἔσται. Οὐ γὰρ οὖν. Καὶ μὴν καὶ[a] σμικρότατόν γε, φαμέν,

IR: μέλλοι *s.—[i] εἰ ΑΔΠD.—[j] ἄρ' Γ.—[k] καθ' Γ.—[l] λάβοι ΞΥ.—[m] ἀνθ' Γ.—[n] παμμεγεθὲς Π, παμμέγεθος HR.—[o] ἂν εἴη ΑΓΔΠDR: εἴη ἂν *s.—[p] τἆλλα ΑΓD.—[q] ἢ Π.—[r] πολλὰ Π.—[s] ὧν δὴ D.—[t] οὕτως om ΑΔΠD.—[u] οὐδ' ἀριθμὸς D, καὶ ἀριθμὸς δὴ R.—[v] αὐτῶ Γ.—[w] δόξειεν ΑΔΠDR.—[x] καὶ om s.—[y] ἐν αὐτοῖς περιττὰ F.—[z] μὴ om Δ.—[a] καὶ om ΥEF.—[b] δόξει ἐν Heindorfius, δόξειεν ἂν Σ: δόξειεν *s.

§. 72. ἀλλ' ἕκαστος, ὡς ἔοικεν, ὁ ὄγκος ἄπειρός ἐστι πλήθει] Hæc jam supra nobis explicata, unico nunc saltem Procli testimonio illustramus. Ita vero scribit Procl. Inst. Theol. cap. 1. Πᾶν πλῆθος μετέχει πῆ τοῦ ἑνός· εἰ γὰρ μηδαμῆ μετέχοι, οὔτε τὸ ὅλον ἓν ἔσται, οὔθ' ἕκαστον τῶν πολλῶν, ἐξ ὧν τὸ πλῆθος, ἀλλ' ἔσται καὶ τὶ ἐκ τούτων πλῆθος, καὶ τοῦτο εἰς ἄπειρον, καὶ τῶν ἀπείρων τούτων ἕκαστον ἔσται πάλιν πλῆθος ἄπειρον. Thoms.

ὥσπερ ὄναρ ἐν ὕπνῳ φαίνεται] Cod. Tub. ὥσπερ ὄναρ, omisso verbo ὕπνῳ, neque hoc expressit Ficinus, quum vertit, *velut in somno*. Sane hoc rectius abfuerit. Heind.

τοιούτων δὴ ὄγκων ἄλλα ἀλλήλ.] Vellem Τοιούτων δὴ ὄγκων ὄντων ἄλλα ἀλ. Heind.

εἴπερ καὶ ἓν ἕκαστον, πολλῶν ὄντων] Hoc καὶ e Cod. Tub. adjeci, suffragante Ficino: *siquidem et unum quodlibet*. Supra §. 57. καὶ ἐπιστήμη δὴ εἴη ἂν αὐτοῦ—, εἴπερ καὶ νῦν ἡμεῖς περὶ αὐτοῦ πάντα ταῦτα πράττομεν. §. 62. Καὶ ταυτὰ δὴ καὶ ἕτερα—καὶ πάντα τὰ ἐναντία πάθη οὐκέτι χαλεπῶς εὑρήσομεν πεπονθότα τἆλλα τοῦ ἑνὸς, ἐπείπερ καὶ ταῦτα ἐφάνη πεπονθότα. Sophist. p. 217. B. ὃ δὲ ταῦτα, ἅπερ καὶ πρὸς σὲ νῦν, καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ὑμᾶς. Phædon. p. 76. E. ἀναγκαῖον, οὕτως ὥσπερ καὶ ταῦτά ἐστιν, οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς. Apolog. Socr. 8. Ταυτόν μοι ἔδοξαν ἔχειν ἀμάρτημα, ὅπερ καὶ οἱ ποιηταὶ, καὶ οἱ ἀγαθοὶ δημιουργοί, ubi erravit Fischerus. Post πολλῶν ὄντων ni textu excidit οὐκ ἄν, certe hoc mente supplendum est. Heind.

καὶ τὰ μὲν δὴ ἄρτια, τὰ δὲ περιττὰ ἐν αὐτοῖς ὄντα οὐκ ἀληθῶς φαίνεται, εἴπερ ἓν μὴ ἔσται] Mallem φανεῖται. Pythagoræis Monas dicebatur ἀρτιοπέριττος, ἀρτία τε οὖσα καὶ περιττή. Hinc impar numerus definiebatur, ὁ μονάδι ἐφ' ἑκάτερα διαφέρων ἀρτίου ἀριθμοῦ, τουτέστι ἐπὶ τὸ μεῖζον καὶ ἔλαττον, par autem ὁ μονάδι διαφέρων ἐφ' ἑκάτερον περισσοῦ ἀριθμοῦ, τουτέστι μονάδι μείζων καὶ ἐλάττων, ut videre est apud Auct. Theol. Arith. et Nicom. Gerasin. de Arithmet. lib. i. Thoms.

δόξει ἐν[b] αὐτοῖς ἐνεῖναι.[c] φαίνεται δὲ τοῦτο πολλὰ καὶ
III. 165. μεγάλα πρὸς ἕκαστον τῶν πολλῶν ὡς σμικρῶν ὄντων. Πῶς
δ' οὔ; Καὶ ἴσος[d] μὴν[e] τοῖς πολλοῖς καὶ σμικροῖς[f] ἕκαστος
ὄγκος δοξασθήσεται εἶναι. οὐ γὰρ ἂν μετέβαινεν ἐν μεί-
ζονος εἰς ἔλαττον φαινόμενος, πρὶν εἰς τὸ μεταξὺ δόξειν[g]
ἐλθεῖν. τοῦτο δ' εἴη ἂν φάντασμα[h] ἰσότητος. Εἰκός. Οὐκ-
οῦν καὶ πρὸς ἄλλον ὄγκον πέρας ἔχων αὐτός τε[i] πρὸς αὐ-
τόν, οὔτε ἀρχὴν οὔτε πέρας οὔτε μέσον[j] ἔχων; Πῇ δή;
Ὅτι ἀεὶ αὐτῶν[k] ὅταν τίς τι[l] λάβῃ τῇ διανοίᾳ ὥς τι τού-
των ὄν, πρό τε τῆς ἀρχῆς ἄλλη ἀεὶ φαίνεται ἀρχή, μετά
τε τὴν τελευτὴν ἑτέρα ὑπολειπομένη τελευτή, ἔν τε τῷ μέ-
σῳ ἄλλα μεσαίτερα τοῦ[m] μέσου, σμικρότερα δὲ[n] διὰ τὸ
μὴ δύνασθαι ἑνὸς αὐτῶν ἑκάστου λαμβάνεσθαι, ἅτε οὐκ
ὄντος τοῦ ἑνός. Ἀληθέστατα. [§. 73.] Θρύπτεσθαι[o]
I. ii. 82. δέ,[p] οἶμαι, κερματιζόμενον[q] ἀνάγκη πᾶν τὸ[r] ὄν, ὃ ἄν τις
λάβῃ τῇ διανοίᾳ. ὄγκος γάρ που ἄνευ ἑνὸς[s] λαμβάνοιτ'[t]
ἄν. Πάνυ μὲν[u] οὖν. Οὐκοῦν τό γε τοιοῦτον πόῤῥωθεν

[c] ἓν εἶναι ΑΔΠDR et rc ΣF : εἶναι *s.—[d] ἴσως ΓΞΥ.—[e] μὲν Γ, μὴν (μὴν) Ε.—[f] σμικροῖς (οῖς) ΓΥCEH, σμικρος Ξ : σμικρὸς *s.—[g] δόξειν ΔΠ, δόξει DR, δόξειας C : δόξειεν *s.—[h] φάσμα ΠDR.—[i] δὲ rc Σ, om pr Ξ.—[j] μέσην ΠDR.—[k] αὐτὸν I.—[l] τι post τίς om ΓΑΒCEHI et pr F.—[m] τὰ τοῦ ΑΔDR et rc Σ.—[n] δὲ om ΑΔΠDR.—[o] θρύπτεται Ε —[p] δὴ ΑΔΠDR.—[q] κερατιζόμενον R.—[r] πᾶν ἄρα τὸ D.—[s] ἄνευ ἑνὸς ΑΓΔ ΛΠΒCDHIR : ἑνὸς ἄνευ *s.—[t] λαμβάνοιτ' Γ, ἀεὶ λαμβάνοιτο CH et rc Ξ.—[u] μὲν

φαμὲν, δόξει ἐν αὐτοῖς ἐνεῖναι] Vulgo δόξειεν αὐτοῖς εἶναι. Cod. Tub. δόξειεν αὐτοῖς ἓν εἶναι, unde Platonis manum restitui. Sed præ φαμὲν hoc haud scio an potius sit ἔφαμεν, quod legisse videtur Ficinus vertens hoc, *ut dictum est*. Nam referri hæc possunt ad prægressa illa κἂν τὸ σμικρότατον δοκοῦν εἶναι λάβῃ τις etc. Heind.

πρὸς ἕκαστον τῶν πολλῶν] Nam ipsum hoc σμικρότατον, ut ante dixit, φαίνεται ἐξαίφνης ἀντὶ ἑνὸς δόξαντος εἶναι πολλὰ καὶ ἀντὶ σμικροτάτου παμμέγεθες πρὸς τὰ κερματιζόμενα ἐξ αὐτοῦ. Heind.

σμικροῖς] Vulgo σμικρὸς, quod cum Schleiermachero e Ficino correxi. Nam quæ modo dixit τὰ πολλὰ ὡς σμικρὰ ὄντα, eadem dicit h. l. τὰ πολλὰ καὶ σμικρά. Heind.

ἐκ μείζονος εἰς ἔλαττον] I. e. ἐκ τοῦ ἄπειρον εἶναι εἰς τὸ ἓν εἶναι δοκεῖν. Heind.

οὐκοῦν καὶ πρὸς ἄλλον ὄγκον πέρας ἔχων] Sc. δοξασθήσεται εἶναι. Heind.

ὅτι ἀεὶ τῶν αὐτῶν, ὅταν τὶς τι λάβῃ τῇ διανοίᾳ, ὡς τι τούτων ὂν, πρό τε τῆς ἀρχῆς ἄλλη ἀεὶ φαίνεται ἀρχὴ] Sumit hæc ex dialogo nostro Damascius, et subtiliter disputat, unum necessario debere esse principium et non multa. Διὸ καὶ τὸ ἕν, inquit, πάντως (lege πάντων) αἴτιον ὅτι τῶν πολλῶν αἴτιον δεῖ μόνον εἶναι τὸ ἕν· οὔτε γὰρ τὸ οὐδέν. Ἡ γὰρ πολλὰ, ἀσύντακτα ἔστι, καὶ οὐκ ἂν εἴη ἓν αἴτιον τὰ πολλά. Εἰδὲ καὶ πολλὰ αἴτια, οὐκ ἀλλήλων, διὸ τὸ ἀσύντακτον, καὶ διὰ τῷ κύκλῳ. Hinc Porphyr. apud Stob. Πρὸ δὲ τῶν πολλῶν ἀνάγκη εἶναι τὸ ἕν. Thoms.

ὥς τι τούτων ὄν] τούτων refertur ad præcedentia, ἀρχὴν, πέρας, μέσον. Heind.

μὲν ὁρῶντι καὶ ἀμβλὺ ἓν φαίνεσθαι[v] ἀνάγκη, ἐγγύθεν δὲ καὶ ὀξὺ νοοῦντι[w] πλήθει ἄπειρον ἓν ἕκαστον φανῆναι, εἴ περ στέρεται τοῦ ἑνὸς μὴ ὄντος; Ἀναγκαιότατον μὲν οὖν. Οὕτω δὴ ἄπειρά τε καὶ πέρας ἔχοντα καὶ ἓν καὶ[x] πολλὰ ἕκαστα τἆλλα[y] δεῖ[z] φαίνεσθαι, ἓν εἰ μὴ ἔστι, τἆλλα[a] δὲ[b] τοῦ ἑνός. Δεῖ γάρ. Οὐκοῦν καὶ ὅμοιά τε καὶ ἀνόμοια δόξει[c] εἶναι; Πῇ δή; Οἷον ἐσκιαγραφημένα ἀποστάντι[d] μὲν ἓν πάντα φαινόμενα ταὐτὸν φαίνεσθαι πεπονθέναι καὶ ὅμοια εἶναι. Πάνυ γε. Προσελθόντι[e] δέ γε πολλὰ καὶ[f] ἕτερα καὶ τῷ τοῦ[g] ἑτέρου φαντάσματι ἑτεροῖα καὶ ἀνόμοια ἑαυτοῖς. Οὕτως. Καὶ ὁμοίους δὴ καὶ ἀνομοίους τοὺς ὄγκους αὐτούς[h] τε ἑαυτοῖς ἀνάγκη φαίνεσθαι καὶ ἀλλήλοις. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν καὶ τοὺς αὐτοὺς[i] καὶ ἑτέρους[j] ἀλλήλων, καὶ ἁπτομένους καὶ χωρὶς ἑαυτῶν, καὶ κινουμένους πάσας κινήσεις καὶ ἑστῶτας παντα χῇ,[k] καὶ γιγνομένους καὶ ἀπολλυμένους καὶ μηδέτερα, καὶ πάντα που τὰ τοιαῦτα, ἃ διελθεῖν[l] εὐπετὲς ἤδη ἡμῖν,[m] εἰ ἑνὸς μὴ ὄντος πολλὰ ἔστιν. Ἀληθέστατα μὲν οὖν.

§. 74. Ἔτι δὴ[n] ἅπαξ ἐλθόντες πάλιν[o] ἐπὶ τὴν ἀρχὴν εἴπωμεν, ἓν εἰ μὴ ἔστι, τἆλλα[p] δὲ[q] τοῦ ἑνός, τί χρὴ εἶναι. Εἴπωμεν γὰρ οὖν.[r] Οὐκοῦν ἓν μὲν οὐκ ἔσται τἆλλα. Πῶς γάρ; Οὐδὲ μὴν πολλά γε. ἐν γὰρ πολλοῖς[s] οὖσιν i. ii. 83.

ἓν om ΓΛΥΒCEFHI.—[v] ἐμφαίνεσθαι F, ἐμφαίνεσθαι ΓΛΠBCDEHI et pr Σ.—[w] ὀξύνοντι ΑΔΠD.—[x] καὶ om ΑΙ et pr Ξ.—[y] τἆλλα ΑDR —[z] δὴ EI.—[a] τἆλλα cum ς corr Σ: ἀλλὰ ΓΔΠBDER, ἄλλα ΑΥCFHI.—[b] δὴ Π, δεῖ D: om ΥΕ et pr ΣF.—[c] δόξειεν R. —[d] ἀποστάντα I.—[e] προσελθόντα I.—[f] καὶ ante ἕτερα om Υ, post ἕτερα om DR.— [g] τοῦ om ΥΕ et pr Σ.—[h] αὐτοῖς Α.—[i] οὕτως R.—[j] ἑτέρων Υ.—[k] πάντῃ ΑΔΠDR. —[l] διελθεῖν ΑΓΔΠBCDEFHIR: διεξελθεῖν *ς.—[m] ἤδη ἡμῖν ΑΔΠDR: ἡμῖν ἤδη *ς.—[n] δὲ R.—[o] πάλιν om ΓΛBCEHI.—[p] ἄλλα ΓΛBCEFHI.—[q] δὴ D.—[r] οὖν om

§. 73. *ὄγκος γάρ που ἑνὸς ἄνευ λαμβάνοιτο ἄν*] Ficinus: *Semper enim acervus unius expers accipitur*, quasi ἀεὶ post ἄν additum reperisset. Heind.

οἷον ἐσκιαγραφημένα] Conf. not. ad Theætet. §. 154. et, quam ibi neglexi, præclaram Schneideri annotationem ad Eclogas Phys. suas p. 264. sq. Ad seq. *φαίνεσθαι* repetendum mente est *δόξει*, ut Phædr. §. 97. *Τὸν οὖν Ἐλεατικὸν Παλαμήδην λέγοντα οὐκ ἴσμεν τέχνῃ, ὥστε δοκεῖν φαίνεσθαι τοῖς ἀκούουσι τὰ αὐτὰ ὅμοια καὶ ἀνόμοια καὶ ἓν καὶ πολλά*, ubi vid. not.—*καὶ ὅμοια εἶναι*. Nam *τὰ ταυτὸν πεπονθότα ὅμοια* §. 27. Heind.

καὶ κινουμένους πάσας κινήσεις] Sc. *τὴν φορὰν, τὴν ἐν τῷ αὐτῷ περιφορὰν, τὴν ἀλλοίωσιν.—καὶ ἑστῶτας παντα χῇ*. Cod. Tub. *πάντῃ*.—Deinde post verba *καὶ μηδέτερα καὶ πάντα που τὰ τοιαῦτα* expectabam *πεπονθότας*. Heind.

ἐνείη[t] ἂν[u] καὶ ἕν. εἰ γὰρ μηδὲν αὐτῶν ἐστὶν ἕν, ἅπαντα
οὐδέν ἐστιν, ὥστε οὐδ' ἂν πολλὰ εἴη. Ἀληθῆ. Μὴ
ἐνόντος δὲ ἑνὸς ἐν τοῖς ἄλλοις, οὔτε πολλὰ οὔθ'[v] ἕν ἐστι
III. 166. τἆλλα. Οὐ γάρ. Οὐδέ γε φαίνεται ἓν οὐδὲ πολλά.
Τί δή; Ὅτι τἆλλα τῶν μὴ ὄντων οὐδενὶ[w] οὐδαμῇ οὐδαμῶς
οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει, οὐδέ τι[x] τῶν μὴ ὄντων παρὰ τῶν
ἄλλων τῷ ἐστιν. οὐδὲν[y] γὰρ μέρος ἐστὶ τοῖς μὴ οὖσιν.
Ἀληθῆ. Οὐδ' ἄρα δόξα τοῦ μὴ ὄντος παρὰ τοῖς ἄλλοις
ἐστὶν οὐδέ τι φάντασμα, οὐδὲ δοξάζεται οὐδαμῇ οὐδαμῶς τὸ
μὴ ὂν ὑπὸ[z] τῶν ἄλλων. Οὐ γὰρ οὖν. Ἓν ἄρα εἰ μὴ ἔστιν,
οὐδὲ[a] δοξάζεταί τι τῶν ἄλλων ἓν εἶναι οὐδὲ πολλά· ἄνευ
γὰρ ἑνὸς πολλὰ δοξάσαι ἀδύνατον. Ἀδύνατον γάρ. Ἓν
ἄρα εἰ μὴ ἔστι, τἆλλα οὔτε ἔστιν[b] οὔτε δοξάζεται[c] ἓν
οὐδὲ[d] πολλά. Οὐκ ἔοικεν. Οὐδ' ἄρα ὅμοια οὐδὲ ἀνό-
μοια. Οὐ γάρ. Οὐδὲ μὴν τὰ[e] αὐτά γε οὐδ' ἕτερα,
I. ii. 84. οὐδὲ ἁπτόμενα οὐδὲ χωρίς, οὐδὲ ἄλλ'[f] ὅσα ἐν τοῖς πρόσ-
θεν[g] διήλθομεν ὡς φαινόμενα αὐτά, τούτων οὔτέ τι[h] ἔστιν
οὔτε φαίνεται τἆλλα,[i] ἓν εἰ μὴ ἔστιν. Ἀληθῆ. Οὐκοῦν
καὶ συλλήβδην εἰ εἴποιμεν, ἓν εἰ μὴ ἔστιν, οὐδέν ἐστιν,

H.—[s] γὰρ τοῖς πολλοῖς I.—[t] ἐνείη DR, ἓν εἴη ΑΔΠ : εἴη s.—[u] γὰρ R.—[v] οὔθ' Γ. —[w] οὐδενὶ...ὄντων om H.—[x] οὐδ' ἔτι Α.—[y] οὐδὲ ΣΥR.—[z] ἐπὶ Schleiermacherus.—[a] οὐ EFs.—[b] τἆλλα οὔτε ἐστιν post πολλὰ v. inf. ponit Π.—[c] οὐδὲ δοξ. Π.—[d] οὐδὲ ΑΔΠDR et rc Σ : οὔτε *s.—[e] γε Υ.—[f] ἄλλ' Γ.—[g] πρόσθε Γ.—[h] τι om Υ.

§. 74. *οὐδὲν γὰρ μέρος ἐστὶ τοῖς μὴ οὖσιν*] Vocabulum *μέρος* nisi h. l. in universum adhibitum est de eo, quodcunque in re aliqua inest et de qualibet qualitate, sed proprie positum est de *parte*, rectius hoc sane abesset. Nam cur partem tantum non habeant *τὰ μὴ ὄντα*, quæ nihil omnino habent? An *δόξα* quoque et *φάντασμα* dici *μέρος* potest? Heind.

οὐδ' ἄρα δόξα τοῦ μὴ ὄντος παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐστὶν, οὐδέ τι φάντασμα] Sic Plato in Theæt. *Οὔτε γὰρ τὰ μὴ ὄντα δυνατὸν δοξάσαι. Τὸ φάντασμα* vero Platonī hoc loco, non *τὴν δόκησιν διανοίας* loquente ita Suida, sed simpliciter *τὴν αἴσθησιν* significat. Ita in Theæt. statim post verba modo citata *φάντασμα* et *δόξα* sibi invicem opponuntur, et in Soph. *Ἆρ' οὐκ*, inquit Plato, *ἐπείπερ φαίνεται μὲν, ἔοικε δὲ οὔ, φάντασμα*; Thoms.

ἐπὶ τῶν ἄλλων] Scripsi cum Schleiermachero *ἐπὶ* pro *ὑπὸ*, necessaria et evidente correctione. Heind.

οὐδ' ἕτερα] Ald. Bas. 1. 2. *οὐδέτερα*· sed marg. Bas. 1. *οὐδ' ἕτερα*. Ficinus, *aut altera*, ut supra s. 23. Fisch.

ἓν εἰ μὴ ἔστιν, οὐδέν ἐστιν] Ita Herm. in Crat. *Ἡ γὰρ μόνας οὖσα πάντων ἀρχὴ καὶ ῥίζα ἐν πᾶσιν ἐστιν ὡς ἂν ῥίζα καὶ ἀρχὴ, ἄνευ δὲ ἀρχῆς οὐδέν.* Si ergo non sit unum, nihil est: sin vero sit unum, unum sunt omnia, sicuti Linus canit apud Stobæum, *Ἐκ παντὸς δὲ τὰ πάντα, καὶ ἐκ πάντων τὸ πᾶν* [f. *ἅπαν*] *ἐστι Πάντα δ' ἓν ἐστιν, ἕκαστον οὖν* [sic] *μέρος εἶναι ἅπαντα. Ἐκ γὰρ ἑνός ποτ' ἐόντος ὅλου τάδε πάντ' ἐγένοντο, Ἐκ πάντων δέ ποτ' αὖτις ἓν ἔσσεται καὶ χρόνου αἶσῃ Ἀεὶ ἓν ὃν καὶ πολλὰ* ——. Thoms.

ὀρθῶς ἂν εἴποιμεν; Παντάπασι μὲν οὖν. Εἰρήσθω τοίνυν τοῦτό τε[k] καὶ ὅτι, ὡς ἔοικεν, ἓν εἴτ' ἔστιν εἴτε μὴ ἔστιν,[l] αὐτό τε καὶ τἆλλα καὶ πρὸς αὑτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα πάντα πάντως ἐστί τε[m] καὶ οὐκ ἔστι καὶ φαίνεταί τε[n] καὶ οὐ φαίνεται.[o] Ἀληθέστατα.

—[l] ἄλλα Α, ἀλλὰ ΔΠDR.—[k] γε R.—[l] εἴτε μὴ ἔστιν om I.—[m] τε om Ξ.—[n] τε om I.—[o] οὐ φαίνεται καὶ φαίνεται Γ.

ἀληθέστατα] Ald. Bas. 1. 2. addunt Τέλος Παρμενίδου, ἢ περὶ ἰδεῶν. Fisch.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

ARGUMENTUM.

Constat libellus tribus partibus. Et prima quidem pars continet ipsam defensionem, ita ut criminationibus accusatorum Socratis, quorum duo erant genera, occurratur, et loci quidam communes eo pertinentes attingantur : secunda pars comprehendit ea, quæ Socratem Plato dicentem fecit, quum damnatus primis judicum sententiis litem æstimare jussus esset : tertia denique pars ea proponit, quæ a Socrate dicta feruntur, quum damnatus esset morte.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.*

§. 1. Ὅ τι μὲν ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πεπόνθατε ὑπὸ τῶν ἐμῶν κατηγόρων, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δ'[a] οὖν καὶ αὐτὸς ὑπ' Steph. I. 17. Bek. I. ii. 89.

CODICES SEDECIM,
ΑΓΑΞΠΥΦΒCDEHSTgu.

[a] ἐγὼ δ' ΑΠDST : ἔγωγ' *s.—[b] post ὀλίγου omisi δεῖν cum ΑΓΑΠΦDEHSTu

* Steph. Forst. Πλάτωνος Ἀπολογία Σωκράτους. Atque ita laudant hunc libellum Dionysius Halic. tom. ii. p. 57. Lips. et Eustath. ad Il. π'. p. 1089. 62. Rom. Sed in Ald. Bas. 1. 2. legitur, ordine inverso, Σωκράτους ἀπολογία. Atque sic citant, præmisso etiam articulo ἡ, Laert. ii. 45. Scholiastes Hermogenis p. 16. et p. 128. Ald. Themistius Orat. iv. p. 125. Proclus in Plat. Polit. p. 393. Harpocrat. v. ἀντιγραφή· Origenes contra Celsum vi. p. 283. Spencer. Aristides Orat. Plat. i. p. 110. tom. ii. et Plat. ii. p. 260. Jeb. Thomas Mag. v. ἄγεται. Nonnunquam appellatur ἡ τοῦ Σωκράτους ἀπολογία, ut ap. Priscian. xviii. p. 702. Bas. et ap. Tho. Mag. v. Γέγονα, Μέλλω, Περὶ, Περιεγένετο, Πράττω, Τιμῶ, Ὑπέρ· etiam simpliciter Ἀπολογία, et ἡ Ἀπολογία, ut ab Scholiasta Hermog. p. 174. Theodoreto Ἕλλην. παθημ. Θεραπ. i. p. 8. vi. p. 95. viii. p. 119. xi. p. 157. Commel. Laertio ii. 39. iii. 37. A Simplicio in Epictet. lxxix. p. 331. Salm. dicitur ἡ Πλατωνικὴ τοῦ Σωκράτους Ἀπολογία· et Tho. M. v. ὑπὲρ eam vocat Λόγον· ut Severus Cassius ap. Sen. exc. Controv. iii. p. 425. tom. iii. Gronov. 'Platonis orationem, quæ pro Socrate scripta est.' Sed a Quintil. ii. 15. 29. nominatur 'Defensio Socratis.' Cæterum in Ald. Bas. 1. 2. additum legitur Ἠθικὸς, e Laertio iii. 51. 58. Stephanus id mutavit in Ἠθικὴ, ut referretur ad nomen Ἀπολογία: sed Forsterus prorsus omisit. Præter Platonis Defensionem Socratis, quam nec patrono nec reo dignam esse judicabat Severus Cassius ap. Sen. d. l. extant hodie ejusdem argumenti libri Xenophontis et Libanii, declam. xxix. p. 635. ss. tom. i. Morel. Sed præter eos Defensiones Socratis scripserant multi alii, vel familiares viri, vel sapientiæ ejus et virtutis admiratores, et in his Crito: v. Suidas v. Κρίτων, et Eudocia Ion. tom. i. p. 273. Anecdd. Grr. Villoison. Demetrius Phalereus, v. Laert. ix. 15. 37. 57. et Eudocia Ion. p. 138. Theo Smyrnæus, v. Suidas v. Θέων, et Eudocia Ion. p. 229. Zeno Sidonius, v. Suidas v. Ζήνων, et Eudocia Ion. p. 204. Lysias, cujus tamen orationem ipsi Socrati disertam et oratoriam, non item fortem virilemque, visam esse legimus: v. Cic. Orat. i. 54. Quinctil. ii. 15. 30. Laert. ii. 40. Valer.

αὐτῶν ὀλίγου[b] ἐμαυτοῦ[c] ἐπελαθόμην· οὕτω πιθανῶς ἔλεγον. καί τοι ἀληθές γε ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδὲν[d] εἰρήκασι. μάλιστα δὲ αὐτῶν ἓν[e] ἐθαύμασα τῶν πολλῶν ὧν ἐψεύσαντο, τοῦτο ἐν ᾧ ἔλεγον ὡς χρῆν[f] ὑμᾶς εὐλαβεῖσθαι μὴ ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατηθῆτε, ὡς δεινοῦ ὄντος λέγειν. τὸ γὰρ μὴ αἰσχυνθῆναι ὅτι αὐτίκα ὑπ' ἐμοῦ ἐξελεγχθήσονται ἔργῳ, ἐπειδὰν μηδ' ὁπωστιοῦν φαίνωμαι δεινὸς λέγειν, τοῦτό μοι

θ

et pr Υ.—[c] ἐμαυτὸν ΓΛΥΕ.—[d] οὐδὲν ΔΓΛΠΦ, οὐδὲν Ξ: οὐθὲν *s.—[e] ἓν om Ξ.—

M. vi. 4. ext. 2. et alii. v. Menagius ad Laert. ii. 40. p. 93. Meibom. Cæterum an Socrates recte et honeste fecerit, quod se non defenderit reus, quærit et disputat Maximus Tyrius dissert. xxxix. p. 404. ss. Davis. min. Sed Accusationem Socratis a Polycrate scriptam fuisse post ejus interitum, exercendi et ostentandi ingenii caussa, neque adeo ab accusatoribus emtam, ut ea in judicio uterentur (v. Laert. ii. 38. et ibi Menagius: Themist. Orat. iv. p. 125.) accurate docuit Henr. Valesius de Critica i. 11. p. 159. Fisch.

§. 1. *ὅ,τι μὲν*] In Cod. Coislin. 155. apud Montefalcon. Catal. bibl. Coisl. p. 218. *Τί μὴν ὑμεῖς πεπόνθατε.* Clericus Art. Crit. tom. i. p. 165. Amstel. legit *ὃ μέν.* Fisch.

ὀλίγ. δεῖν] Hesychius, et ex eo Phavorinus: *Ὀλίγου δεῖν· σχεδόν, ἐγγύς.* Suidas: *Ὀλίγου δεῖν· σχεδόν, παρὰ μικρόν· λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ δεῖν* —: vid. infra c. 7. Sensus est, *oratio accusatorum meorum vobis feceritne fidem, annon, nescio: meum certe quidem animum ita affecit, ut pæne putarim, me non esse eum, qui sum.* Fisch.

ὡς ἔπος εἰπεῖν] Phavorinus v. *ἔπος·— ἀντὶ τοῦ ὡς ἐν* (l. *ἑνὶ*) *λόγῳ εἰπεῖν, ἢ συντόμως.* v. Leopardus Emendatt. viii. 21. et Kypquius ad Hebr. vii. 9. Fisch.

οὐδὲν] Libri editi omnes habent *οὐθέν·* sed nos rescripsimus *οὐδὲν* cum Clerico d. l. etiam Grammaticorum veterum auctoritate adducti. v. Phrynichus p. 76. et Appar. Sophist. in bibl. Coisl. p. 468. coll. Valquenar. ad Eran. Philon. p. 171. s. et Tho. M. v. *οὐδείς.* Nam conflatum est ex *οὐδὲ ἓν ne unum quidem,* non ex *οὔτε ἕν.* Sed in Hesychii tamen Glossario extant glossæ hæ: *Οὐθείς· οὐδὲ εἷς. Οὐθέν· οὐδέν.* Fisch.

χρῆν] Bas. 2. *χρή·* quæ tempora a librariis etiam alibi permutata sunt. Sic ap. Arist. Plut. 607. pro *χρῆν* Cod. Dorvil. habet *χρὴ*, adjecto glossemate *πρέπει·* sed v. 1197. pro *χρὴ* in eodem codice melius scriptum est *χρῆν.* Vid. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 200. 469. et Valquenarius ad Eurip. Phœnn. 86. 966. Nimirum Attici maxime solent imperfectis *ἔδει* (Luc. xv. 32.), *προσῆκεν*, *ἔπρεπεν*, *χρῆν*, vel *ἐχρῆν* (v. Arist. Plut. 406. 432. 624. 967.) uti loco præsentium, quum quis dicitur debere aliquid facere vel dicere, sed quum veremur, ut id faciat aut dicat, feceritve aut dixerit. v. Tho. Mag. in verbo *χρῆν·* ubi v. Audendorpius, et Dorvillius ad Charit. p. 670. Recte igitur hoc loco habet imperfectum. Græcos imitati sunt etiam hoc in genere Latini. Cic. Phil. i. 11. 'Irasci vos quidem mihi—non oportebat.' Sed grammatici ejusmodi in locis imperfecta fere præsentibus interpretati sunt: ut apud Aristoph. Plut. 967. in Cod. Dorvil. ad *ἐχρῆν* adscriptum est *ἀντὶ τοῦ χρή.* Qua quidem ex re judicari facile potest, quomodo *χρὴ* tot in locis irrepere in ordinem potuerit pro *χρῆν*, vel *ἐχρῆν.* Fisch.

ὅτι] Ita Ald. Steph. Sed Bas. 1. 2. Forst. *ὅ,τι·* quod ipsum est in Norib. Rudingerus tamen in Animadversionibus (p. 138.) probabat magis lectionem *ὅτι*: recte. Nam etsi sensus et lingua utrumque *ὅτι* et *ὅ,τι* admittunt; ante *ὅ,τι* enim intelligi *τοῦτο* potest; tamen, recepto *τῷ ὅ,τι*, oratio fieri paulo asperior videtur: neque dubito quin Plato dicturus fuisset *ὃ*, non *ὅ,τι.* Cæterum de permutatione verborum *ὅτι* et *ὅ,τι* in libris antiquis vid. Marklandus ad Lys. p. 602. Fisch.

φαίνωμαι] Ald. Bas. 1. 2. Norib. *φαίνομαι*: mendose. Fisch.

δεινὸς] *Eloquens.* v. Hermogenes

ἔδοξεν αὐτῶν ἀναισχυντότατον εἶναι, εἰ μὴ ἄρα δεινὸν καλοῦσιν οὗτοι[g] λέγειν τὸν τἀληθῆ[h] λέγοντα· εἰ μὲν[i] γὰρ τοῦτο λέγουσιν, ὁμολογοίην ἂν ἔγωγε οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτωρ. οὗτοι μὲν οὖν,[j] ὥς περ ἐγὼ λέγω, οὐδὲν[k] ἀληθὲς[l] εἰρήκασιν· ὑμεῖς δ' ἐμοῦ[m] ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Οὐ μέντοι[n] μὰ Δί', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κεκαλ- i. ii. 90.

[f] χρὴ ΦC et corr B.—[g] καλοῦσιν οὗτοι ΑΠΦCDST et corr B, αὐτοὶ λέγουσι E, αὐτοὶ λέγοιεν (omisso quod infertur λέγειν) Hu: καλοῦσιν αὐτοὶ *ς.—[h] ἀληθῆ Λ.—[i] μὲν om Ξ, delent ΓΥ.—[j] γοῦν ΑΦD, om S.—[k] ἤ τι ἢ οὐδὲν ΑΦDST, quibus erat obsequendum.—[l] ἀληθὲς pro γρ habet S.—[m] libri δέ μου.—[n] μέν τι S.—[o] γε om ΦS.—

Formm. Orat. ii. 9. et περὶ Μεθόδου Δεινότητος· ibique Laurentius p. 190. s. Sed Plato Socratem agere hoc quoque loco partes dissimulatoris jussit: nam Cicero Orat. iii. 16. 'Quorum princeps,' inquit, 'Socrates fuit, is, qui omnium eruditorum testimonio, totiusque judicio Græciæ, cum prudentia, et acumine, et venustate, et subtilitate, tum vero eloquentia, varietate, copia, quam se cunque in partem dedisset, omnium fuit facile princeps.' Fisch.

αὐτοὶ] Bas. 2. οὗτοι: bene. cf. Laert. ii. 19. s. Fisch.

εἰμὲν γὰρ] Ald. Bas. 1. Norib. εἰ γὰρ, omissa particula μέν· ut etiam Victorius legit Varr. Lectt. iii. 19. male. Fisch.

οὐ κατὰ τ.] Verti *ex illorum sententia:* propter verbum proximum λέγουσιν. Vult enim significare Socrates se non esse oratorem, ex adversariorum suorum hypothesi, qui oratoris munus in phalerata quadam oratione collocabant: quum ipse illud totum veritate definiret. Est autem figura ἐκ τοῦ ἀπαραπροσδοκήτου. sicuti illud in Timæo, 'Eos qui ἀπείρους id est *infinitos, mundos* statuerent, esse ἀπείρους, id est *rerum imperitos.*' Eadem figura Justinus Martyr in Apolog. fatetur Christianos esse ἀθέους, quod superstitiosorum deos minime agnoscant. Serran.

Muretus Varr. Lectt. iii. 10. delendam censebat particulam οὐ. At Mureti sententiæ accedere recte dubitavit post Dacierium Salvinius Observv. miscc. vol. ii. p. 271. intellexitque et interpretatus est verba Socratis sic: *non secundum hos,* qui scilicet minime vera dicunt. Melius Ficinus, *profiterer equidem me, quamvis non eorum more, rhetorem esse:* ut Stephanus in marg. 'me diversum ab illis oratorem esse fatear.' Nam Socrates declarat se idem sentire cum accusatoribus de officio oratoris, ut vera dicat, sed non eadem facere quæ accusatores fecerint, qui falsa dixerint. Κατὰ autem sæpe similitudinem significat: ut Gen. ii. 18. βοηθὸν κατ' αὐτὸν, h. e. ὅμοιον αὐτῷ, ut recte interpretatur Hesychius, et ex eo Phavorinus: nam v. 20. est βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ· et Vulg. vertit *adjutorium simile sibi:* ut Job. i. 8. οὐκ ἔστι κατ' αὐτόν· sed in Cod. Alex. legitur ἄνθρωπος ὅμοιος αὐτῷ, et in Complut. αὐτῷ ὅμοιος· ut Vulg. *quod non sit ei similis:* quæ videntur esse alius cujusdam interpretis Græci verba. In ejusdem Hesychii Glossario est etiam hæc glossa: κατά σε· ὅμοιός σοι. v. ad Sympos. 20. et Hemsterhusius ad Arist. Plut. p. 331. et Sopingius atque Albertus ad Hesych. tom. ii. p. 188. Itaque οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτορα apparet esse *oratorem esse istorum dissimilem,* qui vera dicat, non falsa, neque adeo particulam οὐ deleri debere: quam etiam Victorius servavit Varr. Lectt. iii. 19. ubi hunc locum Platonis contulit, ob rationis argumentandi et adversariis respondendi similitudinem, cum loco Xen. Memor. i. 2. 8. Fisch.

οὐ μέντοι κ. τ. λ.] Extat hæc ῥῆσις, usque ad verba τοῖς ἐπιτυχ. ὀνόμασι, apud Theodoretum Ἕλλην. παθημ. θεραπ. i. p. 8. At legitur ibi in codd. veteribus, Augustano et Palatino, οὐ μέντοι, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νὴ Δία, ὦ θεοί· in recentioribus autem, atque in Acciaoli exemplari, est: νὴ Δία, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· quam posteriorem lectionem priori præferendam Sylburgius recte censuit. Cæterum ut πᾶσα ἡ ἀλήθεια est *res omnis:* ut apud Hom. Odys. ρ', 122. ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα· et Marc. v. 33. εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· ita κεκαλλιεπημένοι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι sunt *orationes, et sententiis pul-*

λιεπημένους γε° λόγους, ὥς περ οἱ τούτων, ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν, οὐδὲ κεκοσμημένους, ἀλλ' ἀκούσεσθε εἰκῇ λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ὀνόμασι· πιστεύω γὰρ δίκαια εἶναι ἃ λέγω, καὶ μηδεὶς ὑμῶν προσδοκησάτω ἄλλως. οὐδὲ γὰρ ἂν δή που πρέποι, ὦ ἄνδρες, τῆδε τῇ ἡλικίᾳ, ὥς περ μειρακίῳ πλάττοντι λόγους εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι. καὶ μέντοι καὶ πάνυ,[p] ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι·[q] ἐὰν διὰ τῶν αὐτῶν λόγων ἀκούητέ μου ἀπολογουμένου δι' ὧν περ εἴωθα λέγειν καὶ ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ[r] τῶν τραπεζῶν, ἵνα ὑμῶν[s] οἱ[t] πολλοὶ ἀκηκόασι, καὶ ἄλλοθι,

° υ

[p] πάντες E.—[q] περίεμαι γρ Υ.—[r] καὶ ἐπὶ ΛΦBCEHu.—[s] ἵνα ὅπου ὑμῶν Hu.—[t] οἱ

chris ac venustis, et verbis lectis elegantibusque, compositæ et illuminatæ, sed κεκοσμημένοι λόγοι *orationes ornatæ*, tropis, figuris, etiam numero: quum ἐπιτυχόντα ὀνόματα sint *verba vulgaria, trita*, quæ usurpat vita communis et quotidiana consuetudo, et εἰκῇ λεγόμενα *quæ dicuntur temere et subito*, non meditata ante et cogitata. Hesychius: Εἰκῇ·—ὡς ἔτυχεν. De verbo καλλιεπεῖσθαι conf. Valquenarius Diatrib. in Eurip. reliquu. p. 291. Nam Clericus d. l. male legit, etiam in notis, καλλιεπημένους. Fisch.

εἰκῇ λεγόμενα] Genius etenim ipsius defensionem meditari prohibuerat, uti dicit in Xen. Mem. l. iv. 8. 5. et in ejusdem Apolog. sec. iv. &c. Forst.

οὐδὲ γὰρ ἂν δήπου πρέποι κ. τ. λ.] Vide quæ de his Socratis verbis optime disserit Epictetus apud Arrianum l. iii. c. 23. Forst.

καὶ παρίεμαι] Si mendo caret παρίεμαι, ita videtur esse dictum ut lib. i. de Rep. πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἰ δύνασαι· οὐδέν σου παρίεμαι, id est παραιτοῦμαι. Steph. Imo ipsemet infra ad hunc locum respiciens, pro παρίεμαι verbum παραιτοῦμαι usurpat. Forst.

Stephano suspectum erat hoc verbum: sine ulla caussa. Certe et Timæus illud in suis libris reperit: nam in ejus glossis legitur hæc, quam descripsit Suidas, et ex hoc Phavorinus: Παρίεμαι· παραιτοῦμαι· quæ quin huc pertineat, dubitari eo minus potest, quum Plato ipse paulo inferius c. 15. pro παρίεμαι utatur verbo παραιτοῦμαι· id quod jam Forsterus vidit, etiam Ruhnquenius ad glossar. Timæi: h. e. παρακαλῶ, συγγνώμην αἰτῶ· v. Etymol. M. v. παραιτεῖσθαι. Lex. Ms. Reg. apud Ruhnquen. ad Xen. Memor. ii. 2. 14. Λέγουσι δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ (παραιτοῦμαι) παρίεμαι. Neque vero aliter legit hoc loco is, cui Phavorinus debet hæc: Παρίεσθαι· τοῦτο δοκεῖ τοῦ παραιτεῖσθαι δύναμιν ἔχειν· τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι· item ista: Παρίεμαι· ἀντὶ τοῦ ἐφίεμαι, γενικῇ συντάσσεται· Πλάτων· πάνυ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο ἡμῶν (l. ὑμῶν) δέομαι καὶ παρίεμαι· recte. Nam παριέναι est *remittere, concedere, permittere*, συγχωρεῖν, ἐᾶν, ἀφιέναι, interprete Hesychio. v. Eurip. Phœnn. 526. Unde πάρεσις (ἁμαρτημάτων) Rom. iii. 25. in Glossario Fabriciano p. 67. ut in Hesychiano, explicatur per συγχώρησις, ἄφεσις. Medium igitur παρίεσθαι significat *velle, postulare, sibi aliquid dari et concedi*, h. e. *precari, obsecrare*. Abreschius Auctar. Thucyd. p. 376. illud ductum putabat ab ἵεμαι *cupio*. Fisch.

καὶ ἐν ἀγορᾷ] Ἐκεῖνός γε ἀεὶ μὲν ἦν ἐν τῷ φανερῷ. πρῶτ τε γὰρ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ γυμνάσια ᾔει, καὶ πληθούσης ἀγορᾶς ἐκεῖ φανερὸς ἦν, καὶ τὸ λοιπὸν ἀεὶ τῆς ἡμέρας ἦν, ὅπου πλείστοις μέλλοι συνέσεσθαι· καὶ ἔλεγε μὲν ὡς τὸ πολὺ, τοῖς δὲ βουλομένοις ἐξῆν ἀκούειν. Xen. Mem. l. i. 1. 10. Forst.

καὶ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν] Ficinus non agnoscit particulam καὶ, uti nec noster in simili loco, Hipp. Min. p. 368. B. ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις. Et certe τραπέζας hasce (sive *argentariis* secundum Ficinum propriæ sint, sive rerum quarumcunque venalium mensæ) in foro potissimum fuisse verisimillimum est. Forst.

μήτε[u] θαυμάζειν μήτε θορυβεῖν τούτου ἕνεκα. ἔχει γὰρ οὑτωσί. νῦν ἐγὼ[v] πρῶτον ἐπὶ δικαστήριον ἀναβέβηκα, ἔτη γεγονὼς πλείω[w] ἑβδομήκοντα· ἀτεχνῶς οὖν ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε[x] λέξεως.[y] ὥς περ οὖν ἂν εἰ τῷ ὄντι ξένος ἐτύγχανον ὤν,[z] ξυνεγιγνώσκετε[a] δή που ἄν μοι εἰ ἐν ἐκείνῃ τῇ

om ΑΠΦDS.—[u] μὴ διαθαυμάζειν DS.—[v] γὰρ E.—[w] πλείω om ΑDST : πλείω ἢ Ψ et rc Π.—[x] ἐνταῦθα S.—[y] λεξεως Γ.—[z] ἂν om pr E.—[a] ξυνεπιγινώσκετε Φ.—[b] νῦν om Φ.—

Ficinus in versione Latina hanc particulam non expressit: nam vertit locum sic, *quibus, et in foro apud argentariorum mensas —, et alibi, uti soleo.* Et abesse profecto particula ista potest, maxime quum Plato alio loco, quem Forsterus laudavit, eam omiserit: *ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις.* Nam auctores utriusque linguæ multis solent verbis simpliciter addere alia, quibus vis superiorum declaretur magis, et definiatur: ut c. 2. *πάλαι πολλὰ ἤδη ἔτη·* Actt. v. 23. *ἔξω—πρὸ τῶν θυρῶν.* Cic. iii. ep. viii. 31. 'domum—ad me.' Horat. A. P. 444. 'sine rivali—solus.' Flor. i. 18. 14. 'domi intra urbem.' Sed quum particula *καὶ* et ipsa non raro vim explicandi habeat, *et quidem, hoc est, nempe, scilicet, quippe:* ut c. 13. *τῶν τοιούτων καὶ ἀκουσίων ἁμαρτημάτων·* Matth. xvii. 2. *καὶ μετεμορφώθη—καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ὡς ὁ ἥλιος·* coll. Marc. ix. 2. Luc. ix. 29. ut Cic. Off. ii. 3. 'proxime, et secundum deos:' Cat. M. 4. 'intus domique:' dubitari non potest, quin recte habeat lectio *καὶ ἐπὶ τῶν τραπ.* ita, ut *καὶ*, ante verba *ἐν ἀγορᾷ*, valeat *etiam.* Cæterum ad hunc locum Themistius respexit Orat. xv. p. 362. Petav. Fisch.

ἄλλοθι] H. e. *ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις καὶ ἐν ταῖς παλαίστραις* Themist. Orat. xv. p. 362. Petav. Laert. ii. 21. *ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ.* Aristides Orat. ii. Plat. tom. iii. p. 223. Cant. *ὅτι πλεῖστα Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν τραπεζῶν καὶ τῶν ἐργαστηρίων διελέγετο.* Dio Chrysost. orat. liv. p. 557. C. Morel. *περί τε τὴν ἀγορὰν τὰ πολλὰ διατρίβων, καὶ εἰς τὰς παλαίστρας εἰσιὼν, καὶ πρὸς ταῖς τραπέζαις καθεζόμενος.* Schol. Aristoph. ad Rann. p. 187. Bas. *πολλοὺς λόγους ἐν ταῖς ἐργαστηρίοις καὶ τραπέζαις διεξήρχετο τῆς φιλοσοφίας.* Cæterum *ἄλλοθι* est forma vocabuli Atticis propria, alteram, *ἀλλαχόθι*, Attici communem habent cum cæteris Græcis. Mœris: *Ἄλλοθι—Ἀττικῶς· ἀλλαχόθι—Ἀττικῶς, καὶ Ἑλληνικῶς.* Fisch.

νῦν ἐγὼ κ. τ. λ.] Leguntur hæc verba apud Scholiasten Hermogenis p. 128. Ald. Sed habet primo *ἔτη γεγονὼς ο′*, uti Thomas Magister v. *γεγονώς· ἔτη δὲ γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα·* deinde omisit adverbium *ξένως·* denique *διαλέξεως* legit pro *λέξεως*, ut nonnunquam vocabula *λεκτικὸς* et *διαλεκτικὸς* a librariis permutata inter se esse novi. v. Piersonus ad Mœrin p. 249. Cæterum in Serrani Codice fuisse videtur *πλείω ἑξήκοντα·* certe in versione viri Latina est, *annos plus sexaginta natus.* Nam fuere, qui Socratem dicerent obiisse sexagenarium. Laert. ii. 45. *ἔνιοι γὰρ ἑξήκοντα ἐτῶν τελευτῆσαι αὐτὸν φασίν.* Sed *ἑβδομήκοντα* vera haud dubie lectio est. vid. Criton. 14. et Maximus Tyr. 39. p. 412. et Laert. ii. 44. ubi v. Menagius. Nam Socrates perhibetur natus esse a. 4. Olymp. 77. sed cicutam hausisse a. 1. Olymp. 95. v. Diod. Sic. xiv. 37. p. 672. tom. i. Unde etiam ap. Suidan v. *Σωκράτης* pro *ἐβίω δὲ ἔτη π′* reponendum videtur *ἐβίω δὲ ἔτη ο′.* Cæterum *δικαστήριον*, in quo Socrates tum versatus esse putandus est, fuit illud, quod Pollux ix. 44. ostendit dictum esse *βασίλειον δικαστήριον.* v. Euthyphr. 1. Fisch.

πλείω ἑβδομήκοντα] Annos nempe jam tum septuaginta (quicquid contra statuerit Allatius, qui in sua ad Epistol. Pseudo-Socraticas dissertatione ei cum Suida annos fere octoginta tribuit) secundum Chron. Marmor. Laert. in Socratis Vita, aliosque, natus. Nonnulli tamen, uti notat Laertius, eum sexagenarium obiisse tradunt. Quos hic spreta omnium, ut videtur, codd. auctoritate sequitur Serranus. Forst.

οὖν ξένως] Stœberus ad Tho. Mag. p. 640. ostendit, se aliquando suspicatum esse Platonem scripsisse, *Ἀτεχνως οὖν καὶ ξένως·* sed quum e glossario Ti-

φωνῇ τε καὶ τῷ τρόπῳ ἔλεγον ἐν οἷς περ ἐτεθράμμην, καὶ δὴ καὶ νῦν[b] τοῦτο ὑμῶν δέομαι δίκαιον, ὡς γ' ἐμοὶ[c] δοκῶ, τὸν μὲν τρόπον τῆς λέξεως ἐᾶν—ἴσως μὲν γάρ τι χείρων,[d] ἴσως δὲ βελτίων ἂν εἴη—, αὐτὸ δὲ τοῦτο σκοπεῖν καὶ
1. ii. 91. τούτῳ τὸν νοῦν προσέχειν, εἰ δίκαια λέγω ἢ μή· δικαστοῦ μὲν γὰρ αὕτη[e] ἀρετή, ῥήτορος δὲ τἀληθῆ λέγειν.

§. 2. Πρῶτον μὲν οὖν δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρὸς τὰ πρῶτά μου ψευδῆ κατηγορημένα καὶ τοὺς[f] πρώτους κατηγόρους, ἔπειτα δὲ πρὸς τὰ ὕστερα[g] καὶ τοὺς ὑστέρους. Ἐμοῦ[h] γὰρ πολλοὶ κατήγοροι γεγόνασι πρὸς ὑμᾶς, καὶ πάλαι πολλὰ ἤδη ἔτη καὶ οὐδὲν ἀληθὲς λέγοντες· οὓς ἐγὼ μᾶλλον φοβοῦμαι ἢ τοὺς ἀμφὶ Ἄνυτον, καί περ ὄντας καὶ τούτους δεινούς.[i] ἀλλ' ἐκεῖνοι δεινό-

[c] γ' ἐμοὶ ΦDS : γέ μοι *s.—[d] ἴσως μὲν γάρ τι χείρων om ΓΛΗu, in mg ponit (omisso μέν) E : τι solum om ΑΠΥΦBCDST.—[e] αὕτη ἡ ἀρετὴ ΠΦDST.—[f] καὶ τοὺς ΑΓΛΞΦ BCDEHSTu : καὶ πρὸς τοὺς *s.—[g] ὕστερα ΑΠΦDT : ὕστερον *s.—[h] ἐμοῦ καὶ νῦν Α.—[i] καὶ νῦν Α.—

mæi Platonico cognovisset, ἀτεχνῶς idem esse, quod ἀληθῶς· ipse correctionem istam, ut vanam et inanem, recte rejecit. Fisch.

καὶ δὴ καὶ] Etiam hic locus est apud Theodoretum d. l. Sed variat lectio : namque legitur ibi, καὶ δὴ καὶ ὑμῶν τοῦτο (νῦν), et τὸν σκοπὸν pro τὸν μὲν τρόπον, omittiturque mox pronomen τι, pro quo in Norib. est τοι, non minus, quam verba ἢ μή. Quæ quidem lectiones omnes postponi iis, quæ in libris Platonis nostris sunt, debent. Neque vero Clericus d. l. p. 172. edere debebat τῷ τρόπῳ, ἐν ᾧπερ ἐτεθρ. δὴ καί. Cæterum quum Serranus in versione verba καὶ δὴ καὶ sejunxisset a superioribus puncti nota : Stephanus in marg. annotavit hæc, ' Malim καὶ δὴ καὶ νῦν etc. cum præced. quæ alioqui pendent, continuare :' recte. At nec sic tamen verborum ambitus caret ἀνακολουθίᾳ, Ὥσπερ οὖν ἂν—καὶ δὴ καὶ—. Editt. cætt. ξυνεγινώσκετε. Fisch.

ἀρετή] Ald. ἀρετῇ· vitiose. Laudat autem hunc locum, inde a nomine δικαστοῦ usque ad verbum λέγειν, Aristides Orat. Platon. i. p. 110. Jeb. tom. ii. p. 184. tom. iii. Cant. et, qua sententiam, Scholiastes Hermogenis p. 16. sic : ῥήτορος μὲν γὰρ ἔργον τὸ τἀληθῆ λέγειν· δικαστῶν δέ γε σωφρόνων τὰ δίκαια κρίνειν. Fisch.

§. 2. ἀπολογήσασθαι] Marg. Steph. ' V. *me respondere par est*, vel *æquum est*:' recte. Nam δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι dictum est pro δίκαιόν ἐστιν, ἐμὲ ἀπολογήσασθαι, vel ὅτι ἐγὼ ἀπελογησάμην· ut Criton. 4. ἡμεῖς—δίκαιοι ἐσμὲν—κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον. Interdum pro infinitivo ponitur sic participium, ut ap. Demosthen. de Cor. 7. φανεροὶ πᾶσιν ἦσαν ἀναγκασθησόμενοι. Alias retinetur etiam ὅτι, vel ὡς· ut Euthyphr. 17. ὡς οὐ πρόθυμός με εἶ διδάξαι, δῆλος εἶ· Xen. Œcon. vii. 8. εὔδηλος ἦν, ὅτι οὐκ ἀμελήσει τῶν διδασκομένων. Fisch.

πάλαι πολλὰ ἤδη ἔτη] Anni enim ad minimum viginti quatuor elapsi erant, ex quo cum in Nubibus vulgo deridendum primo exhibuerat Aristophanes. Forst.

οἱ ἀμφὶ Ἄνυτον] Est Anytus cum Melito et Lycone : nam Anytus fuit adversariorum Socratis dux et princeps, qui Melitum impulit, ut accusaret Socratem, etiam orationem composuit : Lyco utrumque adjuvit : v. Laert. ii. 38. unde Socrates ab Horat. ii. Sat. 4. 3. vocatur ' Anyti reus :' ita criminationum istarum de Socrate ad juventutem auctor fuit, præter Sophistas, Aristophanes maxime, ut Socrates mox ipse docet : qui eas afferre, Anyti impulsu (v. Laert. ii. 38.) instituit in fabula, quæ inscribitur Νεφέλαι, et quam docuisse perhibetur a. 2.

τεροι, ὦ ἄνδρες, οἱ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ἐκ παίδων παραλαμβάνοντες ἔπειθόν τε καὶ[j] κατηγόρουν ἐμοῦ[k] οὐδὲν ἀληθές, ὡς ἔστι τις Σωκράτης,[l] σοφὸς ἀνήρ, τά τε μετέωρα φροντιστὴς καὶ τὰ ὑπὸ γῆς[m] ἅπαντα[n] ἀνεζητηκὼς καὶ τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιῶν. οὗτοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταύτην τὴν φήμην κατασκεδάσαντες οἱ δεινοί εἰσί μου κατήγοροι· οἱ γὰρ ἀκούοντες[o] ἡγοῦνται τοὺς ταῦτα ζητοῦντας οὐδὲ θεοὺς νομίζειν. ἔπειτά εἰσιν οὗτοι οἱ κατήγοροι πολλοὶ καὶ πολὺν ἤδη χρόνον[p] κατηγορηκότες, ἔτι δὲ καὶ ἐν[q] ταύτῃ τῇ ἡλικίᾳ λέγοντες πρὸς ὑμᾶς, ἐν ᾗ ἂν μάλιστα ἐπιστεύσατε, παῖδες ὄντες, ἔνιοι δ'[r] ὑμῶν καὶ μειράκια,

[i] δεινοὺς καὶ τούτους Φ.—[j] καὶ 289, 7 ἴσως om T.—[k] ἐμοῦ μᾶλλον ΑΠΦDS.—[l] σωκράτης συφὸς ἀνὴρ ΑΠΦDS, σοφὸς σωκράτης ἀνὴρ Γ et corr Λ : σωκράτης ἀνὴρ σοφὸς ν *s.—[m] γῆς Υ, γῆν Ξs.—[n] ἅπαντα ΑΠΦDS : πάντα *s.—[o] ἀκούσαντες ΑDS.—[p] χρόνον ἤδη ΑΠΦDS.—[q] οὐ S.—[r] δ' add ΑΠDS.—[s] ἀνώτατον S.—[t] ἐστιν ὅτι DS.—[u] αὐ-

Olymp. 89. Ex quo intelligi potest, cur Plato et paulo ante dixerit πάλαι πολλὰ ἤδη ἔτη, et paulo post dicat πολὺν ἤδη χρόνον κατηγορηκότες. Fisch.

μετέωρα φροντιστὴς] Ita passim apud antiquos appellantur philosophi, ac physici præsertim, quippe qui de cœlo et mundo disputare soliti, revera sublimia curabant. Hinc Socrates, licet aliud omnino agebat, de rebus nimirum quæ ad mores spectant præcipue disserens, hoc tamen nomine et nonnunquam simpliciter φροντιστὴς dicitur, et schola quam ei comice tribuit Aristophanes, φροντιστήριον appellatur. Forst.

ὑπὸ γῆς] Ald. Bas. 1. Steph. Norib. Forst. ὑπὸ γῆν. At Bas. 2. ὑπὸ γῆς· recte. Atque sic non modo Thomas Mag. v. ὑπὲρ legit, qui constructionem præposit. ὑπὸ cum secundo casu Atticam esse præcipit: sed etiam infra c. 10. in Ald. et Bas. 1. est ὑπὸ γῆς· ubi Bas. 2. habet ὑπὸ γῆν· at vero mox c. 3. in editis libris omnibus Platonis extat similiter ὑπὸ γῆν· apud Thomam Magistrum ὑπὸ γῆς. Scilicet librarii etiam his in locis Atticam rationem, ὑπὸ γῆς, commutarunt communi, quæ est ap. Palæphat. c. 10. ὡς τὰ ὑπὸ γῆν ἑώρα. Cf. ad Phædon. 61. Fisch.

καὶ τὰ ὑπὸ γῆν κ. τ. λ.] Ita de nonnullis Socratis discipulis Aristophanes, Ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς— Nub. v. 188. et paulo infra, Οὗτοι δ' ἀρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον. Forst.

τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιῶν] Hæc de Socrate et Chærephonte Comicus iste toties laudatus, Εἶναι παρ' αὐτοῖς φασὶν ἄμφω τὼ λόγω, Τὸν κρείττον', ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα, Τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν τὸν ἧσσονα Νικᾶν λέγοντα φασὶ τἀδικώτατα. Nub. v. 112. et seq. ubi vide Not. Spanhem. Forst.

κατασκεδ.] Piersono ad Mœrin p. 219. ubi istum verbi κατασκεδάσαι usum exemplis illustrat et explicat, excidisse videbatur μου post φήμην. At genitivus iste recte intelligi potest: v. ad Euthyphr. i. 5. et Plato eum videtur etiam propterea omisisse, ne ejus repetitione aures audientium offenderentur. Fisch.

μειράκια] Nemo nescit τὸ μειράκιον sæpe significare adolescentem: quin vero et puerum tenellæ ætatis significet, et usus et ἔτυμον vocabuli satis superque docet: μείραξ enim quasi εἴραξ, inquiunt grammatici, παρὰ τὸ εἴρειν, sicuti et annotavit Stephanus in suo illo vere aureo Thesauro. Loci autem circumstantia postulat ut *puerulus* exponatur: est enim αὔξησις in illis verbis, παῖδες ὄντες καὶ μειράκια ἀτεχνῶς. q. d. *inferiore etiam ætate quam pueri:* nam credulam et ad persuadendum facilem ætatem vult notare, qualis est puerulorum: quanto enim tenerior, eo facilius flecti potest ad persuasionem. Serran.

i. ii. 92. ἀτεχνῶς ἐρήμην κατηγοροῦντες ἀπολογουμένου οὐδενός. ὁ δὲ πάντων ἀλογώτατον,[s] ὅτι[t] οὐδὲ τὰ ὀνόματα οἷόν τε αὐτῶν[u] εἰδέναι καὶ εἰπεῖν, πλὴν εἴ τις[v] κωμῳδοποιὸς[w] τυγχάνει[x] ὤν. ὅσοι δὲ φθόνῳ καὶ διαβολῇ χρώμενοι ὑμᾶς ἀνέπειθον, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ πεπεισμένοι ἄλλους[y] πείθοντες, οὗτοι πάντες ἀπορώτατοί εἰσιν· οὐδὲ γὰρ ἀναβι-

εἴτις

τῶν οἷόν τε Φ, οἷόν τέ ἐστιν αὐτῶν S.—[v] ὅτι Γ.—[w] κωμῳδοποιὸς ΞΦ et corr ΠΒ : κωμῳδιοποιὸς *s.—[x] τυγχάνοι ΞΥΦS.—[y] καὶ ἄλλους C et rc B.—[z] ἀναβιβάζεσθαι

ἀτεχνῶς ἐρήμην κατηγοροῦντες] Omnes editiones priores ἀτεχνῶς cum præcedentibus connectunt. Perperam, opinor. Forst.

ἐρήμην κατηγοροῦντες] Subaudi δίκην. Leges Atticæ jubebant, ut si quis, cui dies status judicii condictus esset, litem contestatam deseruisset, absens damnaretur. Petit. Comm. in Leg. Attic. p. 317. Hanc se quasi ἐρήμης δίκης pœnam subiisse dicit Socrates, quod absens ab inimicis perpetuo accusabatur. Forst.

Libri editi omnes habent μειράκια ἀτεχνῶς, ἐρήμην. Sed Forsterus edidit μειράκια, ἀτεχνῶς ἐρήμην κατηγοροῦντες: recte, opinor: quam viri diligentiam imitari nunc non dubitavimus. Ficinus vocabulum ἀτεχνῶς et ipse retulisse videtur ad nomen μειράκια: nam in versione ejus Latina est, *qua plerique vestrum pueri, ac certe adolescentuli, perfacile credidistis, deserta in caussa, nemine me defendente.* Interpretationis caussa adjecta esse apparet verba ἀπολογουμένου οὐδενός. Marg. Steph. ‘*Pueri et adolescentuli*, id est, quum nonnulli vestrum, partim pueri essent, partim adolescentuli: vel, *adolescentes*:’ ita, ut Stephanus jam vidisse videatur, ἀτεχνῶς sejungendum esse a nomine μειράκια. Fisch.

κωμῳδοποιὸς] Ita male nos, operarum vitio. Lege κωμωδιοποιὸς.—Is nempe, cujus supra toties meminimus. Forst.

Ald. Bas. 1. 2. Norib. Steph. κωμῳδιοποιός. Sed Forst. κωμῳδοποιὸς—: recte. Nam hæc scriptura Attica est, quæ Phædon. 14. extat in omnibus libris, communis altera. Mœris: Κωμῳδοποιοί, Ἀττικῶς· κωμῳδιοποιοί, Ἑλληνικῶς· ubi v. Piersonus. Nam etsi Thomas Magister utramque vocabuli formam probat, et cum eo Stœberus; tamen dubitari recte non potest quin recentiores librarii formam Atticam mutarint in communem. Certe etiam τραγῳδιοποιὸς scripserunt pro τραγῳδοποιός. v. ad Sympos. 39. Itaque non erat, quod Forsterus in notis istud vitium exempli sui diceret, ab lectoribus corrigendum. Nos quidem non dubitavimus, illis de caussis, operas scribere jubere κωμῳδοποιός. De re ipsa v. Laert. ii. 38. et mox c. 3. Fisch.

ἀπειρότατοι] Verti, *illi nusquam comparent.* Fic. *sunt infiniti.* Maluit Stephanus, *cum illis difficillimum est certamen.* Conatus sum ex loci circumstantia vocabulum πολύσημον interpretari. Conqueritur Socrates sibi hujusmodi fieri injuriam, ut ex tanta adversariorum suorum turba, pauci in medium prodirent, reliqui sibi essent incogniti: qui tamen de suo capite laturi essent sententiam: sunt enim illa diserta verba, ὅτι οὐδὲ ὀνόματα οἷόντε αὐτῶν εἰδέναι καὶ εἰπεῖν, et, οὐδὲ γὰρ ἀναβιβάσασθαι οἷόντ’ ἐστὶν αὐτῶν ἐνταυθοῖ, etc. Serran.

Ficinus aut non intellexit locum, aut legit ἀπειρότατοί εἰσιν· vertit, *hi omnes infiniti omnino sunt.* At hanc lectionem neque leges grammaticæ admittunt neque oratio Socratis: nihil enim ab eo dicitur de criminatorum innumera multitudine. Immo κατήγοροι ἄποροι sunt *criminatores inexpugnabiles, quos oppugnare, convincere, aut omnino non, aut ægre, licet:* ut Socrates mox ostendit ipse: ut *controversiæ* ἄποροι sunt *inexplicabiles.* Gloss. vett. Ἄπορα, *inexplicabilia.* v. Gellius ix. 15. Hesychius: Ἀπόροις· ἀμηχάνοις. Ἀμήχανον· ἄπορον, πρὸς ὃν μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν—. Serranus vertit, *illi vero nusquam comparent:* sed Stephanus in marg. ‘Malim, *cum illis difficillimum est certamen.*’ Meibomius in margg. Bas. 2. notavit e cod. vet. eandem lectionem, ἀπειρότατοι· sed miror eum addidisse ‘optima lectio.’ Conf. Abreschius Auctar. Thucyd. p. 403. Cæterum notanda est hoc quoque loco ἀνακολουθία, Ὅσοι—ἀνέπειθον, οἱ δὲ—ἄλ-

βάσασθαι[z] οἷόν τ' ἐστὶν αὐτῶν ἐνταυθοῖ[a] οὐδ'[b] ἐλέγξαι οὐδένα, ἀλλ' ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥς περ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενόν τε[c] καὶ ἐλέγχειν[d] μηδενὸς ἀποκρινομένου. Ἀξιώσατε οὖν καὶ ὑμεῖς, ὥς περ ἐγὼ λέγω, διττούς μου τοὺς[e] κατηγόρους γεγονέναι, ἑτέρους μὲν τοὺς ἄρτι κατηγορήσαντας, ἑτέρους δὲ τοὺς πάλαι, οὓς ἐγὼ λέγω. καὶ οἰήθητε[f] δεῖν πρὸς ἐκείνους πρῶτόν[g] με ἀπολογήσασθαι· καὶ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνων πρότερον ἠκούσατε κατηγορούντων, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ τῶνδε τῶν[h] ὕστερον.

Εἶεν. ἀπολογητέον δή, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολήν, ἣν ὑμεῖς ἐν[i] πολλῷ χρόνῳ ἔσχετε,[j] ταύτην ἐν οὕτως[k] ὀλίγῳ χρόνῳ. Βουλοίμην μὲν οὖν[l] ἂν[m] τοῦτο οὕτω[n] γενέσθαι, εἴ τι[o] ἄμεινον καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοί,[p] καὶ πλέον τί με ποιῆσαι ἀπολογούμενον· οἶμαι δὲ αὐτὸ χαλεπὸν εἶναι, καὶ οὐ πάνυ με λανθάνει οἷόν ἐστιν.[q] ὅμως δὲ[r] τοῦτο μὲν ἴτω[s] ὅπῃ[t] τῷ θεῷ φίλον, τῷ δὲ νόμῳ πειστέον καὶ ἀπολογητέον. I. 19. I. ii. 93.

S.—[a] ἐνταυθὶ Hu et pr B.—[b] οὐδ' CDHSu.—[c] τε om C, delet B.—[d] ἐλέγχοντα corr Γ.—[e] τοὺς om Eσ.—[f] οἰηθείητε Ξ.—[g] πρῶτα Φ.—[h] τῶν om DS.—[i] ἐν om Γ.—[j] ἔσχετε ΠΦDS: ἔχετε *σ.—[k] οὕτως ΑΠΦCDS et corr B, οὑτωσὶ ΓΗ et corr *u*: οὑτωσὶν *σ.—[l] οὖν om Υ.—[m] ἂν om DS.—[n] οὕτω τοῦτο S.—[o] ἔτι C.—[p] καὶ ἐμοὶ καὶ ὑμῖν Γ.—[q] ἐστίν om EH.—[r] δὲ om ΦDS.—[s] ἤτω ΞΥ.—[t] ὅποι S.—[u] ἐστιν om

λους πείθοντες, pro οἳ δὲ, vel certe οἵ τε —ἄλλους ἔπειθον. Fisch.

ἐλέγχειν] Veram lectionem esse arbitror, ἀπολογούμενόν τε καὶ ἐλέγχοντα, μηδενὸς ἀποκρινομένου. Steph.

Stephano hic in emendatione sua præivisse videtur Ficinus, qui ita vertit ac si ipse ἐλέγχοντα legisset. Forst.

His in verbis est, judicio Stephani, ἀνακολουθία quædam: nam veram lectionem esse arbitrari se ait, ὥσπερ σκιαμαχεῖν, ἀπολογούμενον τε καὶ ἐλέγχοντα· quam quidem emendationem Forsterus putabat a Stephano sumtam esse e versione Ficini, in qua est, *sed necesse est, adversus istos, tanquam in nocte, pugnare, defendendo atque refellendo, nemine respondente:* recte. Poterat sane Plato ita scribere: qui tamen huic rationi alteram non temere prætulisse videtur. Nam quum verbum ἀπολογεῖσθαι tantum, non item verbum ἐλέγχειν, proprie verbo σκιαμαχεῖν accomodatum sit, retulit etiam illud modo ad hoc: nam ordo verborum est, ἀνάγκη ἀπολογούμενον ὥσπερ σκιαμαχεῖν· quod per periphrasin dictum est pro ἀπολογεῖσθαι. Sic vero recte sequitur infinitivus, καὶ ἐλέγχειν. Et ut verbum ἀπολογεῖσθαι comitem habet verbum σκιαμαχεῖν, quod notat *pugnare solum secum* sine adversario, ita ut te defendas, nemine coram lacessente, vel lacessas et oppugnes, nemine se defendente: ita verba μηδενὸς ἀποκρινομένου addita sunt verbo ἐλέγχειν: nam ἀποκρίνεσθαι idem est quod ἀπολογεῖσθαι. v. Harpocrat. et Phavorinus v. ἀπόκρισις. Unde Ficinus quoque multis in locis hujus libelli verbum ἀπολογεῖσθαι reddidit verbo *respondere*. Fisch.

μου κατ.] Bas. 2. μου τοὺς κατηγόρους. Fisch.

τοὺς ἄρτι] Bas. 2. διττοὺς τοὺς ἄρτι· operarum scilicet peccato. Fisch.

εἴ τι] Norib. εἴ τοι· quam lectionem probabat in Animadversionibus Rudingerus p. 164. male. Cæterum βουλοίμην ἂν πλέον τί με ποιῆσαι ἀπολογούμενον est

§. 3. Ἀναλάβωμεν οὖν ἐξ ἀρχῆς, τίς ἡ κατηγορία ἐστίν,[u] ἐξ ἧς ἡ ἐμὴ[v] διαβολὴ γέγονεν, ᾗ δὴ[w] καὶ πιστεύων Μέλητός[x] με[y] ἐγράψατο τὴν[z] γραφὴν ταύτην. Εἶεν. τί δὴ[a] λέγοντες διέβαλλον οἱ διαβάλλοντες; ὥς περ οὖν κατηγόρων τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν. Σωκράτης ἀδικεῖ[b] καὶ περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆς[c] καὶ τὰ[d] ἐπουράνια,[e] καὶ τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιῶν, καὶ ἄλλους[f] ταὐτὰ ταῦτα[g] διδάσκων. Τοιαύτη τίς ἐστι· τοιαῦτα[h] γὰρ

Υς.—[v] ἐμὴ om S.—[w] ἤδη ΛΕ et (vulgata in mg posita) Γ, ἤδη Η.—[x] Scribe *μέλητος* cum ΨDg*u*, qui nusquam aliter.—[y] τε Υ.—[z] τὴν 294, 7 γὰρ om Hu, ille vacuis paginis quattuor, hic folio uno albo et recente.—[a] δὲ *g*, om pr Λ.—[b] ἀδικεῖ *σωκράτης* Φ.—[c] γῆς B, γῆν C, γῆν Ξς.—[d] τὰ om ΨΦDS et pr Π.—[e] *οὐράνια* ΨΦDS*g* et pr Π.—[f] ἄλλως S.—[g] τὰ αὐτὰ ταῦτα ΨΠDS, τὰ αὐτὰ Φ et γρ S, αὐτὰ γὰρ ταῦτα Γ:

vellem, ut ego hac mea defensione efficerem, ut vos, mala de me opinione objecta, etiam bonam susciperetis. Fisch.

ἴτω] Hæc est lectio Bas. 2. Steph. Forst. In Ald. Bas. 1. et Bogard. erat ἤτω, ut legit etiam Muretus Varr. Lectt. ii. 12. Norib. ᾖτω. Rudingero utraque lectio, et ἤτω, vel ᾖτω, et ἴτω, videbatur ferri posse. At priorem tamen etiam Ficinus invenerat in libris suis: nam in versione ejus est, *verum, ut deo placet, ita succedat:* et videtur eam postulare, non tam ὅπη, quam potius res ipsa, in primis quum Plato, ut alibi (v. c. Criton. 2.) ita enim hic, videatur scripturus fuisse ἔστω. Verte, *eventus, exitus rei sit penes deos.* Formula τῷ θεῷ, s. θεοῖς, φίλον est Homerica: v. Odys. α'. 82. quam Horatius Od. ii. 17. 2. reddidit '*dis amicum est.*' Illustravit eam congestis Platonis locis Muretus d. l. ut vocem ἴτω Hemsterhusius ad Callim. h. in Del. 128. p. 170. s. Uterque hunc ipsum Platonis locum laudavit. Fisch.

§. 3. ἡ κατ. ἐξ] Bas. 2. ἡ κατηγορία ἐστὶν, ἐξ ἧς· quæ lectio auribus certe orique gratior est atque numerosior: et verba ἐξ ἧς facile tollere potuerunt verbum ἐστὶν—. Fisch.

διέβαλλον] Rudingerus p. 167. legi malebat διέβαλον: sine caussa idonea. Fisch.

ἀντωμοσίαν] Timæus Gloss. Plat. Ἀντωμοσία· γραφὴ κατά τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι—: ubi v. Ruhnquenius. Nimirum ἀντωμοσία proprie dicitur *jusjurandum*, vel *actoris*, quum jurat calumniam, se non sine caussa intendere alteri litem, vel *rei*, quum jurat se esse insontem: v. Harpocrat. et Hesych. h. v. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 329. Bas. et Eustath. ad Odys. κ'. p. 1660. 49. qui utrumque jusjurandum animadvertit etiam διωμοσίαν appellari; quod ipsum traditur a Timæo v. ἀντωμοσία, ab Harpocratione v. διωμοσία, et a Polluce viii. 55. qui tamen præcipit jusjurandum actoris dici προομοσίαν, rei ἀντωμοσίαν. Deinde ita nominatur ipsa *accusationis formula*, libellus, qui traditur, certe fingitur tradi, judici ab actore, qui tum jurat calumniam. Atque sic accipi debere hoc loco vocabulum, vel verbum ἀναγνῶναι docet; neque aliter legitur infra c. 11. et Theætet. 23. ubi tamen verba ἦν ἀντωμοσίαν καλοῦσιν Abreschio Auctar. Thucyd. p. 425. videbantur esse glossema nominis ὑπογραφήν. Infra c. 15. dicitur ἀντιγραφή. Fisch.

ὑπὸ γῆς] Thomas Mag. v. ὑπὲρ legit, ut modo ad c. 2. diximus, ὑπὸ γῆς· quem casum nec hoc loco dubitavimus recipere. Nam libri Platonis editi omnes habent ὑπὸ γῆν. Fisch.

ἐπουράνια] Supra c. 2. dicta sunt τὰ μετέωρα, et ita dicuntur infra c. 10. ut Seneca Quæstt. Naturr. ii. 1. '*cælestia* etiam *sublimia* vocat, hoc est, nubila, imbres, nives, et humanas motura tonitrua mentes, quæcunque aer facit patiturve.' Fisch.

τὸν ἥττω λόγον κρείττω] Quintil. ii. 16. 3. 'Nam et Socrati objiciunt Comici, docere eum, quomodo pejorem caussam meliorem faciat.' v. Aristoph. Nubb. 112. ss. Ælian. V. H. ii. 13. Conf. Brodæus miscell. ix. 25. p. 78. tom. ii. Thes. Gruter. Fisch.

ἑωρᾶτε καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ Ἀριστοφάνους κωμῳδίᾳ, Σωκράτην[i] τινὰ ἐκεῖ περιφερόμενον, φάσκοντά τε[j] ἀεροβατεῖν καὶ ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα, ὧν ἐγὼ οὐδὲν[k] οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν[l] πέρι ἐπαΐω. καὶ οὐχ ὡς[m] ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην, εἴ τις περὶ τῶν τοιούτων σοφός ἐστι· μή πως[n] ἐγὼ ὑπὸ Μελίτου τοσαύτας δίκας φύγοιμι![o] ἀλλὰ γὰρ ἐμοὶ[p] τῶν τοιούτων,[q] ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδὲν μέτεστι. μάρτυρας δ' αὐτοὺς[r] ὑμῶν τοὺς πολλοὺς παρέχομαι, καὶ ἀξιῶ ὑμᾶς ἀλλήλους διδάσκειν τε καὶ φράζειν, ὅσοι ἐμοῦ[s] πώποτε ἀκηκόατε[t] διαλεγομένου· πολλοὶ δὲ ὑμῶν οἱ τοιοῦτοί εἰσι. φράζετε οὖν ἀλλήλοις εἰ πώποτε ἢ σμικρὸν ἢ μέγα ἤκουσέ τις ὑμῶν[u] ἐμοῦ περὶ τῶν τοιούτων διαλεγομένου· καὶ ἐκ[v] τούτου γνώσεσθε ὅτι τοιαῦτ' ἐστὶ καὶ τἆλλα[w] περὶ ἐμοῦ ἃ οἱ πολλοὶ λέγουσιν. i. ii. 94.

ταῦτα *ς.—[h] ταῦτα ΑΦDS et corr Λ.—[i] σωκράτη ΑΦDS.—[j] τε om E.—[k] οὐδὲν om ποτ' D.—[l] μικρὸν ΑDSg.—[m] ὡς om S.—[n] μήπως Α, μήπω C et corr B, μήπου Φ.—[o] φύγοιμι ΑDSg: φεύγοιμι *ς.—[p] ἐμοὶ ΑDS: μοι *ς.—[q] ἐμοὶ τούτων δ̃ ΑDS.—[r] αὐτοὺς ΑΠΦDS, αὐτῶν g: αδ̃ *ς.—[s] ὑμῶν ΓΛΕg.—[t] ἀκηκόατε om g.—[u] ὑμῶν om τἆλλα Φ.—[v] ἐν pr Π.—[w] πολλὰ Α.—[x] τούτων ΦDSg, τούτῳ pr Π.—[y] libri οὐδέ.—[z] γ'

περιφερόμενον ἀεροβατεῖν] Vide Nub. 225. ubi Socrates in calatho suspensus inducitur, dicensque, Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Αἰθροβάτης similiter dictus erat Abaris Pythagoricus, teste Porphyr. in Vit. Pythag. sec. 29. Forst.

ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν] Ridicula nempe quædam de cœlo ac nubibus statuentem, ut alia etiam ipsius de pulicis saltu et culice commenta taceam. Forst.

Ἀεροβατεῖν est, Hesychio interprete, εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν. Conf. Laert. ii. 20. Ælian. V. H. ii. 13. v. 8. Lucian. Prometh. p. 18. tom. i. Græv. et bis accus. 33. Sen. de Constant. 18. et de V. B. 27. Fisch.

σμικρὸν] Apud Thomam Mag. v. περὶ erat μικρὸν in libris vulgatis: sed in editione novissima e libris manu scriptis Audendorpius intelligenter rescripsit σμικρὸν, ut legitur etiam in Phavorini libris v. περί. Est enim certe hæc forma Atticis propria, Mœride auctore, sed a librariis fere in formam communem mutata. Sic apud Aristoph. Plut. 126. pro μικρὸν Junt. σμικρόν· sed v. 147. pro σμικρὸν in Cod. Dorvil. est μικρόν. Sensus est, *quorum ego nihil omnino scio: quæ ego prorsus ignoro:* ut c. 6. ἐγὼ, οὔτε μέγα, οὔτε σμικρὸν—σοφὸς ὤν. add. c. 10. 13. v. Clericus Art. Crit. p. 187. s. tom. i. et Berglerus ad Alciphron. ii. ep. 4. p. 260. s. Nam ὧν cohæret cum πέρι. Sic paulo post ἢ σμικρὸν, ἢ μέγα, est *quidquam.* Est forma loquendi Hebræa. v. 1. Sam. xx. 2. xxv. 36. Fisch.

μήπως ἐγὼ—φεύγοιμι] Cur Ficinus verterit, *absit, ut tanti criminis reus a Melito accuser, ut præ timore hæc negem,* non licet videre. Cæterum μοὶ οὐδὲν μέτεστι idem est quod οὐδὲν ἐπίσταμαι. vid. c. 4. extr. Fisch.

παρέχομαι] Bas. 1. 2. Norib. mendose, παρέχωμαι· quod tamen Rudingerus ausus est explicare *facere potero,* hoc est, *fecero.* De usu particularum δ' αδ̃ et τ' αδ̃, v. Perizonius ad Ælian. V. H. ii. 13. 5. Fisch.

σμικρὸν] Ald. σμικόν· et μου abest ab Bas. 1. 2. Norib. et versione Ficini. At non videtur pronomen hic commode abesse posse, propter verba τις ὑμῶν. Fisch.

[§. 4.] Ἀλλὰ γὰρ οὔτε τούτων[x] οὐδέν ἐστιν, οὔ τέ[y] γ' εἴ τινος ἀκηκόατε ὡς ἐγὼ παιδεύειν ἐπιχειρῶ ἀνθρώπους καὶ χρήματα πράττομαι, οὐδὲ τοῦτο ἀληθές. ἐπεὶ καὶ τοῦτό γ' ἐμοὶ[z] δοκεῖ καλὸν εἶναι, εἴ τις οἷός τ' εἴη παιδεύειν ἀνθρώπους ὥς περ Γοργίας τε[a] ὁ Λεοντῖνος καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος[b] καὶ Ἱππίας δὲ[c] ὁ Ἠλεῖος. τούτων γὰρ ἕκαστος, ὦ ἄνδρες, οἷός τ'[d] ἐστὶν[e] ἰὼν εἰς ἑκάστην τῶν

ἐμοὶ S : γέ μοι *ς.—[a] τε add ΑΠΦCDS et rc B.—[b] κῖος ΓΞΥΦ et corr Α.—[c] δὲ

§. 4. *οὐδὲ*] Ita rescripsimus pro *οὔτε*, quod est in cæteris libris editis. Sequitur enim *οὐδέ*· et librarii istas particulas innumeris in locis permutarunt inter se. Fisch.

ὡς ἐγὼ—πράττομαι] Laudantur hæc ab Thoma Mag. et ex eo a Phavorino, v. *πράττω*. Præcipit enim ibi *πράττειν* etiam hanc vim habere, ut idem sit quod *ἀπαιτεῖν*, et *πράττεσθαι* significare idem quod *ἀπαιτεῖν* et *ἀπαιτεῖσθαι*. Scilicet *πράττειν* est *exigere*, et proprie quidem *alieno nomine*, ut, quod exegeris, id accipiant alii; sed *πράττεσθαι exigere suo nomine*, ut ipse accipias ea quæ exegeris. Interdum tamen activum ponitur pro medio: ut Luc. iii. 13. xix. 23. v. Berglerus ad Arist. Nubb. 244. Nam Sophistæ maxime, qui disciplinæ mercedem a discipulis exigerent, dicebantur *πράττεσθαι*. v. Pollux iv. 42. Itaque *χρήματα πράττομαι* hoc loco idem est quod *μισθὸν τῆς συνουσίας πράττομαι* apud Xen. Memorr. i. 2. 60. quo loco testatur Xenophon Socratem nunquam a familiaribus exegisse mercedis quidquam, et Apol. 16. eum facit ita loquentem, *ὃς παρ' οὐδενὸς, οὔτε δῶρα, οὔτε μισθὸν, δέχομαι*. add. Euthyphr. 2. et Epp. Socrr. p. 2. Allat. Laert. ii. 27. Sed alia omnia de Socrate criminatur Aristoph. Nubb. 98. Fisch.

Γοργίας ὁ Λεοντῖνος] Rhetoris hujusce Siculi ac sophistarum patris, eloquentiam, fastum, immensam quam a discipulis exigebat mercedem, statuam ipsius inauratam, vel secundum nonnullos auream, Delphis positam, et vitam denique cum integra corporis atque animi valetudine ultra annum centesimum singulari ipsius temperantia productam passim memorant Noster in Gorgia, et in Hipp. Maj. p. 282. Cic de Orat. l. i. c. 22. l. iii. 32. et alibi. Diod. Sic. l. xii. p. 106. Pausan. l. vi. p. 376. et l. x. p. 642. Plin. Nat. Hist. l. xxxiii. 4. Philostrat. de Vit. Sophist. in Proœm. et l. i. 9. Athenæus, Deipnos. p. 548. aliique quamplurimi. Forst.

Πρόδικος ὁ Κεῖος] *Χεῖος* Bas. 1. Bogard. codicesque quibus usus erat Ficinus, qui eum ideo ubique Chium vocat. Similiterque errat Schol. Aristoph. ad Nub. v. 360. necnon varii Ciceronis aliorumque auctorum editores. Ceum enim ipsum fuisse satis constat. Is etiam inter sophistas tantopere eminuit, ut *Προδίκου σοφώτερος* in proverbium abierit. Plura de eo Plato, Hipp. Maj. p. 282. Philostrat. in ejus Vit. p. 496. Schol. Aristoph. ad locum supra memoratum, et Suid. in voc. Forst.

Κεῖος] Ald. *κεῖνος*. Bas. 1. *Χεῖος*, ut in Ficini versione *Chius:* male; nam patria Prodici fuit Ceos, insula maris Ægei, in qua sita fuit urbs ejusdem nominis. v. Menagius ad Laert. ix. 50. Suidas: *Κεῖος· πολίτης, ἀπὸ τῆς Κέω*. add. Stephanus Byz. v. *Κῶς*. Sed in aliorum quoque scriptorum libris ita peccarunt manus librariorum, et Latinis, ut apud Cic. Orat. iii. 32. ubi in plerisque libris est 'de Prodico Chio:' v. Davis. ad Cic. N. D. i. 42. et Græcis, ut apud Athenag. Apol. 12. ubi legitur *Χῖοι* pro *Κεῖοι*: ut ap. Sex. Empir. c. mathemat. ix. 2. 18. p. 552. in Cod. Ciz. *ὁ Χῖος* pro *ὁ Κεῖος*. Conf. Olearius ad Philostr. vv. Sophistt. i. 12. p. 496. Fisch.

Ἱππίας ὁ Ἠλεῖος] Vide quæ is de se ipso Socratesque de eo dicit, Hipp. Maj. et Min. ubi non solum varia ingenii elegantioris et memoriæ felicissimæ specimina, sed et suæ in artibus fere omnibus atque etiam in re vestiaria peritiæ, publice in ludis Olympicis exhibuisse fertur. Conf. item Philostrat. Vit. Soph. p. 495. at cave ne Hippiam nostrum cum Lucianeo altero, uti ibi fecit doctiss. Olearius, male confundas. His adde Suid. in voc. Ælian. V. H. l. xii. 32. Ciceronem de Orat. l. iii. 32. alibique. Forst.

πόλεων τοὺς νέους, οἷς ἔξεστι τῶν ἑαυτῶν[f] πολιτῶν προῖκα ξυνεῖναι ᾧ ἂν βούλωνται, τούτους πείθουσι τὰς ἐκείνων ξυνουσίας ἀπολιπόντας σφίσι ξυνεῖναι χρήματα διδόντας καὶ I. 20.
χάριν προσειδέναι. ἐπεὶ καὶ ἄλλος ἀνήρ ἐστι Πάριος ἐνθάδε σοφός, ὃν ἐγὼ ἠσθόμην ἐπιδημοῦντα· ἔτυχον γὰρ[g] προσ-

add Γ.—[d] τ' om Φ.—[e] εἰσιὼν Γ.—[f] ἑαυτοῦ C.—[g] γὰρ om E.—[h] τετέλεκε ΑΦDS :

πείθουσι] Pro participio πείθουσι substituendum esse puto infinitivum πείθειν, qui jungatur cum οἷός τ' ἐστί. Admonitum autem velim lectorem, pronomen τούτους non hic solum sed et in aliis hujusmodi scriptoris hujus locis πλεονάζειν· (quod et de quibusdam aliis pronominibus dici fortasse potest.) Intell. igitur, οἷός τ' ἐστι πείθειν τοὺς νέους, οἷς ἔξεστι etc. πείθειν, inquam, σφίσι ξυνεῖναι. Steph.

Stephani emendationi, utcunque ei vulgaris analogiæ ratio favere videatur, haud omnino lubens concesserim. Imo potius lectio vulgata non invenustum τῶν εἰκῇ λεγομένων, vel subitanei istius dicendi generis, quo se usurum dixerat Socrates, exemplum præbet. Attici enim, iique præsertim, qui, uti Noster, in scriptis suis sermocinantes aliquos inducunt, sententiis interruptis, pendentibus ac imperfectis sæpissime utuntur, non eandem semper, qua incœperint, structuram (modo clausula quædam, uti hic fit, sententiæ filum abruperit) continua orationis serie ad finem perducentes, sed ubi ea quæ præcesserint certum aliquem casum vel modum regere videantur, ibi alium nonnunquam quasi de integro reponentes. Infinita hujusce ἀνακολουθίας exempla notarunt Thucydidis, Xenophontis, aliorumque scriptorum editores. Unum vero quod hujusce Nostri loci geminum plane est, suppeditabit Atticæ istius licentiæ cultor studiosissimus Ælianus, φασὶ γοῦν καὶ Σεμίραμιν τὴν Ἀσσυρίαν, οὐκ εἴποτε εἶλε λέοντα — μέγα ἐφρόνει, V. H. l. xii. 39. Non absimili denique pleonasmo Noster in Theage p. 128. de sophistis loquens, vocesque τούτους πείθουσι repetens, orationis suæ structuram interrumpit. Forst.

Hujusmodi ἀνακόλουθα, uti jam ad Euthyphron. 4. vidimus, ad gratam veterum negligentiam pertinent, neque adeo mutari debent: qua in sententia video etiam Forsterum esse. Scilicet Plato scripsit πείθουσι, ac si verba οἷός τ' ἐστιν non præcederent. Id vero poterat eo rectius facere, quia Socrates c. 1. ostendit se secuturum esse consuetudinem loquendi quotidianam. Sed vitam communem delectari ejusmodi ἀνακολούθοις, maxime post interpositionem, aliquam quis nescit? Sic Xen. Cyrop. ii. 4. 7. ὅτι φαμὲν ἡμεῖς—αἱρούμεθα αὐτὸν—δικαστήν· ubi in Cod. Guelf. scriptum est αἱρεῖσθαι· quod quis dubitet quin correctoris ingenio debeatur? Conf. Grævius ad Cic. 14. ad Att. ep. 17. Cæterum eosdem illos Sophistas conjunxit Cicero, additis etiam Thrasymacho Chalcedonio et Protagora Abderita, Brut. 8. et 85. Orat. iii. 32. add. Max. Tyr. vii. p. 72. De vita eorum et institutis, et aviditate habendi, præter ipsum Platonem in Gorgia, et Hippia, et Protagora, et Theage, atque alios, legi possunt, et de Gorgia quidem, qui a singulis discipulis exegit minas centenas (Diod. Sic. xii. 53. p. 513. s. tom. i.) exemplo Protagoræ (Laert. ix. 52.) Cicero Orat. i. 22. Fin. ii. 1. Pausan. vi. 17. Philostr. VV. Sophistt. i. 9. Themistius p. 106. 112. 169. Dio Chrysost. 34. p. 556. s. Morel. Suidas h. v. et Eudocia Ion. p. 100. s. de Prodico Plato Cratyl. 1. Philostr. d. l. 12. Suidas h. v. et Eudocia Ion. p. 365. de Hippia Philostr. d. l. i. 11. Apuleius Florid. p. 346. Elmenh. Suidas h. v. Fisch.

ἠσθόμην] Ex fide manuscripti lego ἡδόμην, aspirate, a verbo ἥδομαι, *delector*: quemadmodum et Ficin. quod etiam melius videtur quadrare sententiæ. Testabatur Socrates sibi in magno pretio fuisse docendi munus, quamvis illud minime usurparit: ita opportune ait, gratam jucundamque sibi fuisse sophistarum illorum qui docendæ juventutis munus præ se ferebant, in urbe commorationem. Serran.

ἠσθόμην] Sic legitur etiam in Ald. Bas. 1. 2. Norib. Bogard. Ficinus autem, qui nec nomen Πάριος expressit, vertit, *quem ego huc advenisse sum admodum delectatus*: unde eum legisse suspicor ἥσθην, aut certe ἡδόμην, quod Serranus se in suo co-

ελθὼν ἀνδρὶ ὃς τετέλεκε[h] χρήματα σοφισταῖς πλείω ἢ ξύμπαντες οἱ[i] ἄλλοι, Καλλίᾳ τῷ Ἱππονίκου. τοῦτον οὖν
1. ii. 95. ἀνηρόμην—ἐστὸν γὰρ αὐτῷ δύο[j] υἱέε—Ὦ Καλλία, ἦν δ' ἐγώ, εἰ μέν σου τὼ υἱέε πώλω ἢ μόσχω ἐγενέσθην, εἴχομεν ἂν αὐτοῖν[k] ἐπιστάτην λαβεῖν καὶ μισθώσασθαι, ὃς ἔμελλεν αὐτὼ καλώ τε[l] κἀγαθὼ ποιήσειν τὴν προσήκουσαν ἀρετήν· ἦν δ' ἂν οὗτος ἢ τῶν ἱππικῶν τις ἢ τῶν γεωργικῶν· νῦν δ' ἐπειδὴ ἀνθρώπω ἐστόν, τίνα αὐτοῖν ἐν νῷ ἔχεις ἐπιστάτην λαβεῖν; τίς τῆς τοιαύτης ἀρετῆς, τῆς[m] ἀνθρωπίνης τε καὶ πολιτικῆς, ἐπιστήμων ἐστίν; οἶμαι γάρ σε ἐσκέφθαι διὰ τὴν τῶν υἱέων κτῆσιν. ἔστι τις, ἔφην ἐγώ, ἢ οὔ; Πάνυ γε, ἦ δ'[n] ὅς. Τίς, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ποδαπός;[o] καὶ πόσου δι-

τετελέκει *ς.—[i] οἱ om Γ.—[j] δύω ΦD.—[k] αὐτῶν Ξ.—[l] τε add ΑΠΦDS.—[m] τῆς ante ἀνθρωπίνης om ΞΦ.—[n] οἷδ' Υ.—[o] ποταπός ΓΦC.—[p] εὔηνδος ΞΥ.—[q] εὐηνδον pr

dice testatur invenisse; unde in ejus versione Latina est, *quem in hac urbe commorari jucundum mihi erat*. Sed Stephanus recte addidit in marg. interpretationem lectionis vulgatæ, 'quem hac in urbe esse intellexi, vel accepi.' Hanc enim anteponendam alteri illi esse, vel *συνάφειαν* verborum opinor abunde docere. Nam primo Socrates mox docet se rem omnem accepisse ab Clinia: particula autem *γὰρ* ostendit sequentia verba cohærere cum his: deinde Socrates addidit verba ista, ut intelligerent judices ipsum non vidisse Euenum. Fisch.

τετελέκει] Ita etiam Ald. Bas. 1. 2. Norib. Bogard. Steph. Forst. Sed in Francof. est *τετελήκει*: male. De re ipsa v. Cratyl. 11. et Xen. Sympos. i. 5. Nam iste Callias fuit omnium Atheniensium suæ ætatis non modo facile ditissimus, ita ut simpliciter *ὁ πλούσιος* diceretur, sed etiam nequissimus suique peculii maxime prodigus. v. Teles apud Stobæum Ecl. Eth. 93. p. 516. Gesn. Æschines Socr. ii. 9. Plut. V. Periclis p. 165. C. tom. i. Ælianus V. H. iv. 23. et ibi Perizonius: qui idem ad xiv. 16. copiose disputavit de genere et familia hominis, post Gronovium Observatt. iv. 7. et Palmerium exercitatt. in auctores Grr. p. 754. sed longe diligentius et accuratius se persecuturum esse idem argumentum, et ita, ut errores aliorum, inprimisque Perizonii, multos corrigeret, ostenderat Hemsterhusius ad Lucian. Timon. 24. p. 137. tom. i. Fisch.

ἦν δ' ἐγώ] Hesychius: Ἦν δ' ἐγώ· ἔφην τὸ ἐγώ. Gronovius legendum putabat *τότ'*: sed rescribendum e Suida videtur *ἔφην δὲ ἐγώ*. Fisch.

αὐτοῖν] Ald. Bas. 1. Norib. *αὐτῶν*. Bas. 2. *αὐτοῖς*. At Stephaniana lectio, quam cum Forstero recepimus, videtur mihi quidem utrique præstare hoc loco, quum mox sit *αὐτοῖν* in omnibus libris: etsi non ignoro pluralem sæpissime dualis loco usurpari. v. Eustathius ad Il. α', 60. p. 47. Rom. Cæterum Mudgius malebat legere *εἶχες ἐν νῷ ἂν αὐτοῖν*: opinor sine caussa, et legibus linguæ numerorumque repugnantibus: nam ordo verborum debebat tum esse hic, *εἶχες ἂν ἐν νῷ —*. Accedit, quod etiam hoc in loco vestigia dissimulationis Socraticæ comparere videntur: nam Plato Socratem facit profitentem, se posse pullis quidem equinis vitulisve delegere magistrum, sed nescire, quis pueris et adulescentibus recte possit præfici, ut fiant et homines et cives idonei, suoque nomine digni. De nomine *ἐπιστάτης* v. Gataquerus Adverss. posthh. c. 43. p. 877. s. sed an e verbis Platonis, *εἰ μέν σου τὼ υἱέε—τὴν προσήκουσαν ἀρετὴν*, verba, *φασὶ δέ τινες καὶ ἵππον—τῶν διδαξόντων*, quæ nunc leguntur ap. Xen. Memorr. iv. 4. 5. conficta fuerint a sciolo quodam, quæ erat Ruhnquenii suspicio, alii judicent et statuant. Fisch.

δάσκει; Εὔηνος,[p] ἔφη, ὦ Σώκρατες, Πάριος, πέντε μνῶν. Καὶ ἐγὼ τὸν Εὔηνον[q] ἐμακάρισα, εἰ ὡς ἀληθῶς ἔχει[r] ταύτην τὴν τέχνην καὶ οὕτως ἐμμελῶς διδάσκει.[s] ἐγὼ γοῦν[t] καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην ἄν, εἰ ἠπιστάμην ταῦτα· ἀλλ' οὐ[u] γὰρ ἐπίσταμαι, ὦ[v] ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

[§. 5.] Ὑπολάβοι οὖν ἄν[w] τις ὑμῶν[x] ἴσως, Ἀλλ' ὦ Σώκρατες, τὸ σὸν τί ἐστι πρᾶγμα; πόθεν αἱ διαβολαί σοι αὗται γεγόνασιν; οὐ γὰρ δή που σοῦ γε οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ

Γ.—[r] ἔχει DS : ἔχοι *ς.—[s] διδάσκει ΑΞΠDS : διδάσκοι *ς.—[t] ἐγὼ γοῦν DS, ἐγὼ οὖν ΑΠΦ : ἔγωγ' οὖν *ς.—[u] οὐ om S.—[v] ὦ om ΓΛΞΥΕg.—[w] οὖν ἂν ΓΦ et rc Π ; pr enim cum DS οὖν om : ἂν οὖν *ς.—[x] ὑμῶν add ΑΓΞΠΤΦBCDSg et corr Λ.—

Εὔηνος—Πάριος] δύο ἀναγράφουσιν Εὐήνους ἐλεγείων ποιητὰς, ὁμωνύμους ἀλλήλοις, καθάπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ Χρονογραφιῶν, ἀμφοτέρους λέγων Παρίους εἶναι· γνωρίζεσθαι δέ φησιν τὸν νεώτερον μόνον. μέμνηται δὲ θατέρου αὐτῶν καὶ Πλάτων. Harpocr. in voc. Laudat item eundem Noster infra in Phædone, et in Phædr. Ed. Steph. p. 267. Conf. etiam Suid. in voc. aliosque a Kustero ad locum laudatos. Plura denique dabit Fabric. in Bibl. Græc. v. 1. p. 449. Forst.

πέντε μνῶν] Parvula sane hæc Eueni erat merces, si quæ Protagoras et Gorgias Leontinus a discipulis suis exegerunt, spectes. Horum enim uterque a Laert. l. ix. 52. et Diod. Sic. l. xii. p. 106. centum minas accepisse dicitur. Socrates quoque in Cratylo p. 384. et Aristoteles in Rhet. l. iii. 14. Prodicum ob unam duntaxat ἐπίδειξιν quinquaginta nonnunquam drachmas a singulis auditoribus exegisse tradunt. Forst.

ἐμμελῶς] Vir doctus in Actis Erudit. a. 1749. p. 22. pro ἐμμελῶς reponi jubebat εὐτελῶς. At tum loqueretur homo rusticus, non urbanus. Notatur enim et petitur a Socrate Eueni levitas, qui has tantas artes, philosophiam, et rhetoricen, et politicen, alios doceat pretio tam vili, mercede tam exigua (πέντε μνῶν). Jam si dixisset εὐτελῶς, Euenum, atque adeo ipsum Callian, nimis aperte offendisset. Usus igitur est vocabulo, quo videretur studium Eueni et cupiditatem docendi laudare: ἐμμελῶς enim est, Hesychio interprete, προθύμως· et tamen exprobraret homini levitatem. Nam qui tenetur cupiditate docendi, is solet et debet doctrinam vendere non magno: tum enim major discipulorum confluit multitudo, et ipse majorem adipiscitur opportunitatem sedandæ sitis doctrinæ, certe pecuniæ. Fisch.

ἐκαλλυν. τ. κ. ἡβρυν.] H. e. *gloriando mē efferrem, jactarem me magnifice.* Utrumque verbum ductum est ab iis, qui corpus ejusque partes vestibus elegantibus et magnificis aliisque ornamentis induunt, qui in cultu corporis sequuntur non virilem dignitatem et elegantiam, sed munditiem et venustatem muliebrem. Tales enim homines sibi placent, superbiunt, se jactant et efferunt, gloriantur. v. Hesychius, et Suidas, et Phavorinus, hh. vv. Cæterum in Ald. Bas. 1. 2. Norib. male editum legitur ἠβρυνόμην. Fisch.

§. 5. ὑμῶν] Pronomen ὑμῶν, quod in Ald. Bas. 1. Norib. Steph. Forst. deest, e Bas. 2. restituimus. Nam et Ficinus illud in codice suo invenerat: vertit enim, *at vero requiret forsan aliquis vestrum:* et reliqua oratio Socratis abesse id vetat. Sequitur enim, λέγε—ἡμῖν—ὑμῖν πειράσομαι. Etiam auribus gratior sic oratio fit, minusque molesta linguæ. Fisch.

πόθεν] Ficinus vertit, *et unde adversus te exortæ sunt hæ calumniæ,* ita ut legisse videatur καὶ πόθεν —. Fisch.

καὶ] Abest ab Bas. 2. et abfuisse videtur a Ficini codice: nam vertit, *ne nos de te temere aliquid judicemus:* male. Fisch.

λόγος γέγονεν, εἰ μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί.
1. ii. 96. λέγε οὖν ἡμῖν τί ἐστιν, ἵνα μὴ ἡμεῖς[y] περὶ σοῦ αὐτοσχεδιάζωμεν. Ταυτί[z] μοι δοκεῖ δίκαια λέγειν ὁ λέγων, κἀγὼ ὑμῖν πειράσομαι ἀποδεῖξαι τί ποτ' ἔστι τοῦτο ὃ ἐμοὶ πεποίηκε τό τε ὄνομα καὶ τὴν διαβολήν. ἀκούετε δή. καὶ ἴσως μὲν δόξω τισὶν ὑμῶν[a] παίζειν, εὖ μέντοι ἴστε, πᾶσαν[b] ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐρῶ. Ἐγὼ γάρ,[c] ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δι'[d] οὐδὲν ἀλλ'[e] ἢ διὰ σοφίαν τινὰ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔσχηκα. ποίαν δὴ σοφίαν ταύτην; ἥ πέρ ἐστιν ἴσως ἀνθρωπίνη σοφία. τῷ ὄντι γὰρ κινδυνεύω ταύτην εἶναι σοφός· οὗτοι δὲ τάχ' ἄν, οὓς ἄρτι ἔλεγον, μείζω τινὰ ἢ κατ' ἄνθρωπον[f] σοφίαν σοφοὶ εἶεν,[g] ἢ οὐκ ἔχω ὅ τι[h] λέγω· οὐ γὰρ δὴ ἔγωγε αὐτὴν ἐπίσταμαι, ἀλλ' ὅς τίς φησι, ψεύδεταί τε καὶ ἐπὶ διαβολῇ τῇ ἐμῇ λέγει. καί μοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ θορυβήσητε,[i] μηδ' ἐάν[j] δόξω τι ὑμῖν

[y] μὴ ἡμεῖς ΑΓΛΠΥΦBCDEST: μὴ καὶ ἡμεῖς *s.—[z] ταῦτά Φ.—[a] ὑμῖν E.—[b] πᾶσαν.., οὐδὲν om Υ.—[c] ἐγὼ μὲν γὰρ S.—[d] οὐδ' Φ.—[e] ἀλλ' ΞΦ et pr Γ. ἄλλ' *s.—[f] ἀνθρώπων.—[g] εἰσίν ΦDS.—[h] τί ΑΠΦDST.—[i] θορυβήσετε Ξ.—[j] μὴ δὲ ἂν ΠDST, μηδὲ ἂν

ὑμῖν] Ald. Bas. 1. 2. Norib. ἡμῖν: male. Jam Ficinus habet *vobis*. Fisch.

πεποίηκε] Formulam ποιεῖν ὄνομα illustravit, contulitque cum Latina *famam conficere*, qua usus est Cicero Brut. 74. Muretus Varr. Lectt. vii. 16. Etiam Hebræi ita dixere שם עשות. vid: 2. Sam. viii. 13. Fisch.

ἐγὼ γὰρ κ. τ. λ.] Extat hic locus, usque ad verba εἶναι σοφὸς, apud Origenem contra Celsum vi. p. 283. Spenc. Sed legitur in ejus libris editis primo ἄλλο· deinde δὲ pro δὴ, idque male: denique non comparet pronomen τινά. Cæterum μείζων, ἢ κατ' ἄνθρωπον, συφία est *sapientia major, quam quæ in hominem cadat: sapientia excellentior humana*. v. Dorvillius ad Charit. p. 182. et Wesseling. ad Herodot. p. 636. Fisch.

ἢ οὐκ ἔχω ὅ, τι λέγω] *Alioqui non habeo, quod de ea dicam*. Steph. Et simili quidem sensu, nempe pro εἰ δὲ μή, hoc particula utitur Noster in Amat. p. 2. l. x. in Phædr. p. 249. E. et Thucyd. Ed. Hudson. p. 45. l. i. Atqui hic omnino mallem ἦν. Hoc enim vult Socrates, se qualis quidem istorum hominum sapientia sit et quo potissimum nomine digna, plane nescire; hanc autem generatim solummodo se de iis notionem habuisse, quod τάχ' ἂν μείζω τινὰ ἢ κατ' ἄνθρωπον σοφίαν σοφοὶ εἶεν. Forst.

Serranus legit ἦ: unde reddidit *certe*. Forsteri emendationem probat vir doctus in Actis Erudit. a. 1749. p. 20. Elegans sane est, neque inepta. At neutra tamen emendatione opus est: ut Stephanus quoque sensisse videtur, qui in marg. adjecit hanc interpretationem, *alioqui non habeo, quod (de ea) dicam*. Socrates enim ait, in se quidem esse sapientiam humanam, sed in Sophistis esse sapientiam, aut divinam aut nullam. Hoc enim significatur verbis ἢ οὐκ ἔχω, ὅ, τι λέγω: nam Socrates nec in judicio putandus est reprehensoris et irrisoris Sophistarum urbani personam deposuisse. Fisch.

οὐ γὰρ—ἐπίσταμ.] Max. Tyrius viii. p. 86. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἀποποιεῖται (*Socrates*) εἰδέναι, καὶ τοὺς περὶ ἀρετῆς λόγους, καὶ τὰς περὶ θεῶν δόξας, καὶ τὰ ἄλλα ἅπαντα, ἐφ' οἷς οἱ σοφισταὶ ἐκόμων. Fisch.

μὴ θορυβήσητε μηδὲν, ἂν δόξω] Malim μὴ θορυβήσητε, μηδ' ἐὰν δόξω. In sequentibus apparent vestigia imitationis Euripideæ, Hel. 520. Λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος. Eundem locum ob oculos habuisse videtur cum Themistius Orat. xxi. 246. B. Ἐρῶ δὲ οὐκ ἐμαυτοῦ λόγους—ἀλλ' οὓς Σωκράτης καὶ Πλάτων ἐλεγέτην κ. τ. λ. tum Max. Tyr.

μέγα λέγειν· οὐ γὰρ ἐμὸν ἐρῶ τὸν λόγον, ὃν ἂν λέγω, ἀλλ' εἰς ἀξιόχρεων ὑμῖν τὸν[k] λέγοντα ἀνοίσω. τῆς γὰρ ἐμῆς, εἰ δή τίς ἐστι σοφία καὶ οἵα, μάρτυρα ὑμῖν παρέξομαι τὸν θεὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. Χαιρεφῶντα γὰρ ἴστε που.[l] οὗτος ἐμός τε[m] ἑταῖρος[n] ἦν ἐκ νέου, καὶ ὑμῶν τῷ πλήθει ἑταῖρός τε καὶ ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην καὶ μεθ' i. 21. i. ii. 97.

Α: μηδὲν, ἂν *s.—[k] οἱ *s.—[l] που ΑΓΛΞΠΥΦCDSTg, om B: δήπου *s.—[m] ἐμός τε ΓΞΠΥΦBCDSTg: ἐμὸς *s.—[n] ἑταῖρός γε DS, om Φ.—[o] ἡμῶν Φ.—[p] ἦν ὁ χαιρε-

Diss. xxxiii. p. 142. Λέξω δ' οὐκ ἐμαυτοῦ λόγον, ἀλλ' ἐξ Ἀκαδημίας ὁρμηθέντα. Cæterum non dissimilis est ejusdem Euripidis versus in fragmentis: Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα. Quem, uti, monente Valckenario ad Hippol. vs. 352. et in Diatrib. p. 46. Plato respexit Sympos. 177. A. ita imitando expressit Themist. Orat. xxix. 347. C. Ὅτι δὲ οἱ σοφισταὶ οὕτω κηλοῦσι τοὺς νέους εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ἰόντες καὶ ἐν ταύταις πείθοντες τὰς τῶν ἄλλων συνουσίας ἀπολιπόντας καὶ οἰκείων καὶ ἀθνείων καὶ νεωτέρων καὶ πρεσβυτέρων, αὐτοῖς συνεῖναι καὶ θυραυλεῖν, ἀμελοῦντας γάμων τε καὶ παιδοποιΐας· οὐκ ἐμὸς οὗτος ὁ μῦθος ἀλλὰ Πλάτωνος τοῦ σοφοῦ κ. τ. λ. Cujus loci prior pars tangit quidem, ut vidit Harduinus Protag. 315. A. sed maxime pertinet ad Apol. p. 19. E. et simillimum locum Theag. 128. A. Heusd.

τὶ μέγα] Formulam μέγα τι, qua *admirabile* quid ac *memorandum* significatur, exemplis illustravit, nec hoc Platonis loco prætermisso, Hemsterhusius ad Lucian. p. 39. tom. i. Θορυβεῖν autem dicuntur ii, qui fremitu, clamore, significant sibi aliquid displicere. v. Wesseling. ad Diod. Sic. i. 72. p. 84. tom. i. Fisch.

ἀξιόχρεων] Hesychius, Ἀξιόχρεως· ἀξιόπιστος. Suidas: Ἀξιόχρεως· ἐν τῷ ω μεγάλῳ λέγουσι (v. Eustath. ad Il. ν' p. 958. 26. Rom.)—ἱκανὸς, ἐχέγγυος, ἀξιόπιστος. Phavorinus: Ἀξιόχρεως — ἐπὶ μάρτυρος ταὐτὸν δύναται τῷ ἀξιοπίστῳ. Respexit autem ad hunc locum Aristides Orat. Plat. ii. p. 345. tom. iii. Cant. Ἡ πρὸς τῶν θεῶν αὐτῶν, ὅταν μὲν δέῃ Σωκράτη σοφώτατον εἶναι δοκεῖν, εἰς ἀξιόχρεων μάρτυρα ἀνοίσομεν τὸν θεὸν τὸν ἐν Δελφοῖς, καὶ τοῖς λογίοις ἰσχυριούμεθα, ἃ Χαιρεφῶν, καὶ ὀλίγοι τινὲς, ᾔδεσαν, οἷς ἔμελε Σωκράτους. add. Themistius Orat. iv. p. 125. et Orat. xiv. p. 321. Lucian. Hermotim. 15. p. 754. tom. i. et Rhetor. præc. 13. p. 13. s. tom. iii. Sed ὁ θεὸς ὁ ἐν Δελφοῖς est, interprete scholiasta Thucydidis ad i. 134. ὁ Ἀπόλλων· qui etiam a Nep. Pausan. v. 5. 'deus Delphicus' dicitur. Fisch.

οὗτος ἐμὸς ἑταῖρος ἦν ἐκ νέου] Atque eum ideo tum in Nubibus tum alibi ubique exagitat Socratis derisor Aristophanes. Forst.

ἑταῖρός τε] Vir doctus in Actis Erudit. a. 1749. p. 22. conj. ἑταῖρός τε ἦν: sine justa caussa, opinor. Fisch.

ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην] Cum nempe Athenis a Lysandro captis, οἱ τριάκοντα tyrannidem ibi exercere cœpissent. Horum imperium exosi Atheniensium quamplurimi Thebas et Megara sese contulerunt, unde brevi postea ad evertendam, duce Thrasybulo, tyrannidem Athenas reverterunt. Vide Xenoph. Hist. Græc. l. ii. Diod. Sic. l. xiv. Corn. Nep. in Vit. Thrasybul. aliosque. Hic autem Platonis locus, ut id obiter notem, inter varia de tempore mortis Socraticæ testimonia non immerito numerandus est. Socrates enim hic de ista Atheniensium fuga et reditu, tanquam de rebus quæ a judicio suo non longo temporis intervallo aberant, plane loquitur. Forst.

φυγὴν] Accidit ista calamitas a. 1. Olymp. 94. sed reditus in urbem contigit a. 4. Olymp. 94. v. Meursius de Archont. iii. 13. 15. et Socrates cicutam bibit a. 1. Olymp. 95. v. Laert. ii. 44. et Gellius xvii. 21. Ex quo facile intelligitur cur Plato Socratem dicere jusserit ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην, καὶ μεθ' ὑμῶν κατῆλθε: nam Socrates quidem ipse nec oppressa a triginta tyrannis civitate pedem extulerat urbe. Tho. Magister, et ex eo Phavorinus: Κατέρχομαι, ὅταν εἰς τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς ἐξῆλθον, ἐπανέλθω —. Schol. Arist. ad Rann. 1196. ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χρῶνται τῷ κατέρχεται: recte. v. Berglerus ad h. l. Fisch.

ὑμῶν[o] κατῆλθε. καὶ ἴστε δὴ οἷος ἦν Χαιρεφῶν,[p] ὡς σφοδρὸς ἐφ' ὅ τι ὁρμήσειε. καὶ δή ποτε καὶ εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι,[q]—καὶ ὅ περ λέγω, μὴ θορυβεῖτε,[r] ὦ ἄνδρες. ἤρετο[s] γὰρ δὴ εἴ τις ἐμοῦ εἴη σοφώτερος. ἀνεῖλεν οὖν ἡ Πυθία μηδένα σοφώτερον εἶναι. καὶ

φῶν Ξ.—[q] μαντεύεσθαι Υ. ὅπερ ἐγὼ λέγω Φ.—[r] θορυβεῖτε ΠCDS, θορυβεῖσθε Α, θορυβηθῆτε *g*: θορυβῆτε **s*.—[s] εἴρετο T, ἤρετο Ξ.—[t] ὁ om T et pr Π.—[u] ἡμῖν T.—

ὁ Χαιρεφῶν] Articulum (qui in omnibus edd. desideratur) non putavi recte abesse posse. Nam *Chærephon ille* designatur. Beck.

ὡς σφοδρὸς κ. τ. λ.] Non obscura fervidi hujusce ac vehementis ingenii exhibent indicia, quæ frater ipsius Chærecrates de eo dicit, Xen. Mem. l. ii. 3. Et quanto quoque ardore philosophiæ studium prosequebatur, hi Aristophanis versus ostendunt: ΣΤΡ. Ἦν ἐπιμελὴς ὦ καὶ προθύμως μανθάνω, Τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφερὴς γενήσομαι; ΣΩ. Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν. ΣΤΡ. Οἴμοι κακοδαίμων, ἠμιθνὴς γενήσομαι. ubi Schol. de Chærephonte, ἐπεὶ ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφὼν, ἅτε φιλοσοφίᾳ συντετηκώς· παρὸ (inquit idem ad alia Aristophanis de eo loca alludens) ἐκαλεῖτο Νυκτερὶς καὶ Πύξινος. Nub. v. 501. et seq. Forst.

καὶ ὅπερ λέγω μὴ θορυβῆτε] Malim scribere, καὶ (ὅπερ λέγω) μὴ θορυβῆτε. Sic enim sæpe Plato utitur his verbis ὅπερ λέγω, vel ὃ λέγω, de eo quod paulo ante a se dictum repetit: sicut quod ad locum hunc attinet, modo dixerat, καί μοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ θορυβήσητε μηδὲν ἂν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν. Exempla autem illius parentheseos habes in Critone, p. 45. ὥστε (ὅπερ λέγω) μήτε, ταῦτα φοβούμενος, ἀποκάμῃς σῶσαι σαυτόν, etc. Item in Hippia Majore, t. iii. p. 284. ἀλλ' (ὃ λέγω) οὐ νόμος. Et 286. νῦν οὖν (ὃ λέγω) εἰς καλὸν ἥκεις. Sic vero et ὅπερ εἶπον, in hac ipsa Apologia, p. 29. εἰ οὖν με (ὅπερ εἶπον) ἐπὶ τούτοις ἀφίοιτε, etc. Nisi vero in eo, de quo nunc agitur, loco legamus itidem ὅπερ λέγω tanquam παρεντεθὲν, duriuscula est hæc constructio et suspecta, θορυβῆτε ὅπερ λέγω: potius enim dicitur θορυβῶ πρὸς τοῦτο, vel ἐπὶ τούτῳ, vel τούτου ἕνεκα, aut certe ἐπιθορυβῶ τούτῳ quam θορυβῶ τοῦτο. Jam autem tertio τὴν θορύβησιν deprecatur Socrates; nam dixerat supra μήτε θορυβεῖν τούτου ἕνεκα. Dicet vero et p. 30. μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ ἐμμείνατέ μοι οἷς ἐδεήθην ὑμῶν, μὴ θορυβεῖν ἐφ' οἷς ἂν λέγω, ἀλλ' ἀκούειν. Steph.

Recte Stephanus. Nam omnino verba καὶ, ὅπερ λέγω, μὴ θορ., ὦ ἄνδρες, pertinent ad superiorem orationem hanc, καί μοι, ὦ ἄνδρες—μέγα λέγειν, suntque adeo ἐν παρενθέσει. Fisch.

θορυβεῖτε] Wolf. ut Bast. et Schæf. ad Greg. Cor. p. 1005. s. e Grammatt. præceptis. At recte vertit: *ne tumultuemini propter id quod dicam.* Beck.

ἤρετο κ. τ. λ.] Quæ hic a Platone et ab Xenophonte Apolog. xiv. dicuntur, ea reprehendit Athenæus v. 19. p. 218. F. Casaub. Verba ejus hæc sunt: πῶς οὖν εὔλογον, ἦ πιθανὸν, Σωκράτη, τὸν ὁμολογοῦντα μηδὲν ἐπίστασθαι, σοφώτατον ἁπάντων ὑπὸ τοῦ πάντα ἐπισταμένου θεοῦ ἀναῤῥηθῆναι; ad quem locum v. Casaubonus p. 389. Fisch.

ἀνεῖλεν] Gregorius de Dialect. p. 235. Καὶ τὸ μαντεύεσθαι, ἀνελεῖν· ubi v. Kœnius. Tho. Magister, et ex eo Phavorinus, v. ἀνεῖλεν·—ὡσαύτως καὶ ἀναιρῶ, οὐ μόνον τὸ φονεύω, ἀλλὰ καὶ τὸ μαντεύομαι. Etymol. M. Ἀνεῖλεν, ἀντὶ τοῦ ἐμαντεύσατο.—λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκ Δελφῶν χρηστηρίου—. Xen. Apol. xii. ἡ δὲ Πυθοῖ ἐν τῷ τρίποδι ἱέρεια οὐ καὶ αὐτὴ φωνῇ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ διαγγέλλει; Fisch.

ἀνεῖλεν οὖν ἡ Πυθία] Hoc, si Schol. Aristophanis, Nub. v. 144. fides, oraculi erat responsum, Σοφὸς Σοφοκλῆς· σοφώτερος δ' Εὐριπίδης· Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Rem vero hanc paulo aliter narrat Socrates in Xen. Apol. c. 14. nempe, ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων, μηδένα εἶναι ἀνθρώπων ἐμοῦ μήτε ἐλευθεριώτερον, μήτε δικαιότερον, μήτε σωφρονέστερον. At infinitus essem, si varia, quæ ad hoc decantatissimum Apollinis de Socrate testimonium spectant, veterum loca recenserem. Id abunde præstiterunt Allat. ad Epist. quas vocat Socraticas, p. 202.

τούτων πέρι ὁ[t] ἀδελφὸς ὑμῖν[u] αὐτοῦ[v] οὑτοσὶ μαρτυρήσει, ἐπειδὴ ἐκεῖνος τετελεύτηκε. [§. 6.] Σκέψασθε δὲ[w] ὧν ἕνεκα ταῦτα λέγω· μέλλω γὰρ ὑμᾶς διδάξειν ὅθεν μοι ἡ διαβολὴ γέγονε. ταῦτα γὰρ ἐγὼ ἀκούσας ἐνεθυμούμην οὑτωσί, Τί ποτε λέγει ὁ θεός, καὶ τί ποτε αἰνίττεται; ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ξύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν· τί οὖν ποτὲ λέγει φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δή που ψεύδεταί γε· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. καὶ πολὺν μὲν χρόνον ἠπόρουν τί ποτε λέγει, ἔπειτα μόγις[x] πάνυ ἐπὶ ζήτησιν αὐτοῦ τοιαύτην τινὰ ἐτραπόμην. ἦλθον ἐπί τινα τῶν δοκούντων σοφῶν εἶναι, ὡς ἐνταῦθα, εἴ πέρ που, ἐλέγξων τὸ μαντεῖον καὶ ἀποφανῶν τῷ χρησμῷ ὅτι Οὗτός γ' ἐμοῦ[y] σοφώτερός ἐστι,[z] σὺ δ' ἐμὲ[a] ἔφησθα. διασκοπῶν οὖν τοῦτον I. ii. 98.
—ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν, ἦν δέ τις τῶν πολιτικῶν, πρὸς ὃν ἐγὼ σκοπῶν[b] τοιοῦτόν[c] τι ἔπαθον, ὦ ἄνδρες

[v] αὐτοῦ om Γ.—[w] δὲ ΠΦDST : δὴ *s.—[x] μόγις ΑΠΦDST : μόλις *s.—[y] οὗτός γ' ἐμοῦ C et corr B, οὑτοσὶ ἐμοῦ ΑΠΦ, οὑτοσὶν ἐμοῦ DS, οὑτωσὶ ἐμοῦ T : οὗτός γε μου *s.—[z] ἐστί add ΑΓΠΦDST et corr Λ.—[a] δέ μ' Γ, δέ με Eg.—[b] σκοπῶν ἐγὼ Γ.—

Menag. ad Laert. l. ii. 37. Davis. ad Max. Tyr. ix. 1. et ad Cic. Acad. l. i. 4. aliique. Forst.

ἀδελφὸς] Frater Chærephontis fuit Chærecrates. v. Xen. Memor. ii. 3. Fisch.

§. 6. αἰνίττεται] Hesychius, et ex eo Phavorinus : Αἰνίττεται· ἀσήμως λέγει, ἀποτείνεται, ἐπισημαίνει. Idem Phavorinus : Αἰνίττεται, ἀντὶ τοῦ δηλοῖ. Fisch.

λέγει] F. λέγοι. Certe leges consecutionis temporum requirunt imperf. optativi. Fisch.

αὐτοῦ] Referri debet ad vocabulum χρησμοῦ, vel simile, quod latet in verbis quæ præcedunt, τί ποτε λέγει. Quæ quidem ratio jam a multis viris doctis explicata est, neque a nobis neglecta ad Æschinis Socrat. Eryx. i. not. 4. et in Præfat. ad Welleri Gram. p. 9. s. Fisch.

σὺ δ' ἐμὲ] Nihil mendi subesse huic loco suspicabimur si hæc verba οὗτός γε μοῦ σοφώτερος, σὺ δ' ἐμὲ ἔφησθα, accipiamus tanquam verba μιμητικῶς posita : id est, repræsentantia ipsius Socratis sermonem, quo uteretur apud ipsum χρησμόν, sive μαντεῖον. Particulæ autem ὅτι pleonasmus præfixæ orationi μιμητικῇ (ut quidam vocarunt) frequentissimus est cum apud alios scriptores, tum vero Xenophontem, et hunc : apud quem exemplum unum invenies in hac ipsa Apologia, p. 34. alia autem duo suppeditabit t. i. p. 279. in valde vicinis locis. Cæterum quum hic dicat ἐλέγξων τὸ μαντεῖον, mox legimus, ἀνέλεγκτος ἡ μαντεία : adeo ut vel ἐλέγξων τὴν μαντείαν ibi scribendum esse dicendum sit, vel potius inter μαντείαν et μαντεῖον nihil discriminis poni. Steph.

Hujusmodi certe exempla apud utrumque passim obvia. At hic potius prima pars sententiæ διηγηματικοῦ εἰδοῦς est, et in secunda repente ad μιμητικὸν transit. Similiter D. Lucas, v. 14. De subitis hisce personarum mutationibus agit Longinus, sec. 27. Forst.

Stephano aut rescribendum videbatur τὴν μαντείαν, aut μαντεῖον dicendum non differre a μαντείᾳ. Et hoc quidem verum est, ut docuimus in Defensione locorum quorundam Platonis §. 3. Fisch.

ὀν. οὐδ. δέ. λέ.] Imitatus est hanc formam loquendi Aristæn. i. ep. 5. ἔνθα καὶ γυνή τις παρῆν· ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν. v. Abreschius Auctar. Thucyd. p. 250. qui in Lect. Aristænet. p. 24. jusserat rescribi ὄνομα γὰρ τί δέομαι λέγειν ; Fisch.

Ἀθηναῖοι—καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ[d] ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφὸς ἄλλοις τε πολλοῖς ἀνθρώποις καὶ μάλιστα ἑαυτῷ, εἶναι δ' οὔ. κἄπειτα ἐπειρώμην αὐτῷ δεικνύναι, ὅτι οἴοιτο μὲν εἶναι σοφός, εἴη δ' οὔ. ἐντεῦθεν οὖν τούτῳ τε ἀπηχθόμην καὶ πολλοῖς τῶν παρόντων. πρὸς ἐμαυτὸν[e] δ' οὖν[f] ἀπιὼν ἐλογιζόμην ὅτι Τούτου μὲν[g] τοῦ ἀνθρώπου ἐγὼ σοφώτερός εἰμι· κινδυνεύει μὲν γὰρ ἡμῶν[h] οὐδέτερος οὐδὲν[i] καλὸν κἀγαθὸν[j] εἰδέναι, ἀλλ' οὗτος μὲν οἴεταί τι εἰδέναι οὐκ εἰδώς, ἐγὼ δὲ ὥς περ οὖν οὐκ οἶδα, οὐδὲ οἴομαι. ἔοικα γοῦν τούτου[k] γε[l] σμικρῷ τινὶ αὐτῷ τούτῳ σοφώτερος εἶναι, ὅτι ἃ[m] μὴ οἶδα, οὐδὲ οἴομαι εἰδέναι. ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλον[n] ἦα[o] τῶν ἐκείνου δοκούντων σοφωτέρων εἶναι, καί μοι ταὐτὰ ταῦτα[p] ἔδοξε· καὶ ἐνταῦθα κἀκείνῳ καὶ ἄλλοις πολλοῖς

[c] τοιοῦτόν ΑΦDTg, τοιοῦτό S : τοιουτονί *s.—[d] ὁ om T.—[e] ἐμαυτοῦ g.—[f] αὖ Ξ.—[g] μὲν τούτου Γ.—[h] ἡμῶν om DS.—[i] οὐδὲν om Ξ.—[j] κἀγαθὸν ΑΓΛΞΠΥΦBCDHST gu : οὐδ' ἀγαθὸν *s.—[k] τούτου om Φ.—[l] γε om ΦS.—[m] δὴ S.—[n] ἄλλων T.—[o] ἦια Α, ᾖα T : ἤϊα s.—[p] ταῦτα ταυτὰ Γ, ταυτὰ g.—[q] ἰτέον οὖν ΑΠDS, ἰέναι T :

δ' οὖν] Particulas δ' οὖν etiam Xenophon sic solet conjungere sæpe. v. Cyrop. ii. 2. 1. ii. 3. 6. iii. 3. 2. iv. 1. 7. Fisch.

καλὸν οὐδ' ἀγαθὸν] καλὸν κἀγαθὸν Ficinus, Bas. 2. et Steph. in marg. Audi interim de hoc loco Jo. Clericum, 'Pro καλὸν *bonum* scripsimus κακὸν *malum*, ut opponatur τῷ ἀγαθῷ *bono* : nam quamvis Græci passim dicant καλὸν καὶ ἀγαθὸν et καλοκἀγαθὸν, attamen ita non distinguunt καλὸν et ἀγαθὸν, ut ea, particula *neque* interposita, sibi invicem opponant. Sed cum librarii non intelligerent vim phraseos, *neque malum neque bonum novit*, (quæ locutio est παροιμιώδης, qua significatur summa ignorantia) mutarunt κακὸν in καλὸν, etc.' Art. Crit. vol. ii. p. 189. At fallitur omnino vir doctissimus. Ut nihil enim dicam de lectione supra notata, satis sana est vulgata. Et passim noster voces καλὸν et ἀγαθὸν omnimodis a se invicem distinguit. Sic supra quæritur utrum philosophia non solum καλὸν sit sed et ἀγαθόν. Et ibidem de amore palæstræ dicitur, ὅτι οὐδέτερα, nempe οὐδὲ καλὸν, οὐδὲ ἀγαθὸν est. Sic item in Critone, τό γε ἀδικεῖν οὔτε ἀγαθὸν οὔτε καλὸν esse conceditur. Et nisi hæc ex hoc ipso libello petita abunde sufficerent exempla, plurima aliunde apponere in promptu esset. Forst.

Non tantum usu loquendi Platonico (v. Criton. 10. Amator. 2.) convinci erroris Clericus potest, sed etiam re ipsa. Nam primo quidem sapiens scire debet res *bonas* pariter atque *honestas* : unde ἀγαθὸν solum non sufficit, sed requiritur quoque καλόν· deinde qui scit res bonas, is etiam res malas novit, bonisque contrarias ; ita ut κακὸν etiam inepte redundaret. Sensus est, *uterque nostrum videtur plane stultus esse, omnisque omnino sapientiæ expers.* Fisch.

ὅτι, ἃ μὴ οἶδα—οἰ. εἰδ.] Laudant rationem hanc et sententiam Socratis, præter alios, Cic. Acad. i. 4. Minucius Fel. 13. Laert. ii. 32. Justinus M. Paræn. ad Græcos p. 29. Steph. c. 37. p. 121. Hutchin. qui locum ita legit, Ἔοικά γ' οὖν αὐτῷ τούτῳ τῷ σμικρῷ σοφώτατος εἶναι, ὅτι, ἃ μὴ οἶδα, οὐδὲ οἴομαι εἰδέναι. Sed librorum Platonis lectio est menti et orationi Socratis reliquæ accommodata magis : nam verba σμικρῷ τινι explicantur verbis αὐτῷ τούτῳ— : et τινι habet vim minuendi. Et in Eclogis Antonii et Maximi c. 103. Eclog. Ethic. Stob. p. 346. Wechel. leguntur hæc : Σωκράτης ᾤετο μηδὲν εἰδέναι, πλὴν αὐτὸ τοῦτο, ὅτι μηδὲν εἴδεν· τοὺς δὲ λοιποὺς μηδὲ τοῦτο εἰδέναι. Conf. Davisius ad Cic. et Minuc. Fel. dd. ll. Fisch.

ἀπηχθόμην. [§. 7.] Μετὰ ταῦτ' οὖν ἤδη ἐφεξῆς ἦα,° αἰσθα-
νόμενος μὲν καὶ λυπούμενος καὶ δεδιὼς ὅτι ἀπηχθανόμην, I. ii. 99.
ὅμως δὲ ἀναγκαῖον ἐδόκει εἶναι τὸ τοῦ θεοῦ περὶ πλείστου
ποιεῖσθαι· ἰτέον[q] οὖν, σκοποῦντι τὸν χρησμὸν τί λέγει, ἐπὶ
ἅπαντας τούς τι δοκοῦντας εἰδέναι. καὶ νὴ τὸν κύνα, ὦ ἄνδρες I. 22.
Ἀθηναῖοι,—δεῖ γὰρ πρὸς ὑμᾶς τἀληθῆ λέγειν—ἦ μὴν ἐγὼ
ἔπαθόν τι τοιοῦτον· οἱ μὲν μάλιστα εὐδοκιμοῦντες ἔδοξάν
μοι ὀλίγου δεῖν τοῦ πλείστου ἐνδεεῖς εἶναι ζητοῦντι κατὰ
τὸν θεόν, ἄλλοι δὲ δοκοῦντες φαυλότεροι ἐπιεικέστεροι εἶναι

πολλοῖς ἀπηχθόμην] Imo tradit Laertius, l. ii. 21. ipsum πολλάκις δὲ βιαιότερον ἐν ταῖς ζητήσεσι διαλεγόμενον κονδυλίζεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι, τὸ πλέον τε γελᾶσθαι καταφρονούμενον, καὶ πάντα ταῦτα φέρειν ἀνεξικακῶς. Forst.

§. 7. καὶ ἰέναι] Est in hac tota periodo ἀνακολουθία quædam, cujus caussa quæri debet in animo Socratis commoto, et in consuetudine sermonis quotidiani. Nam verba ἐφεξῆς ἦϊα cohærent cum verbis καὶ ἰέναι—εἰδέναι· cætera sunt ἐν παρενθέσει. Debebat igitur Socrates omittere verba καὶ ἰέναι, et dicere ἐφεξῆς ἦϊα—σκοπῶν. Sed quia inserit parenthesin, post eam repetit verbum ἰέναι, et quidem sic ut illud accommodet structuræ verborum, quæ est in illa parenthesi. Dicit igitur καὶ ἰέναι, σκοποῦντι, quia præcedit ἀναγκαῖον ἐδόκει εἶναι, quum debuisset dicere ἦϊα οὖν, vel ἦϊα δὴ, σκοπῶν—. Fischi.

νὴ τὸν κύνα] Socratem per Canem et nonnunquam etiam per Anserem et Platanum jurare solitum, passim tradunt veteres. Cur vero id ageret, inter ipsos æque non convenit. Serio hoc alii factum et ex δεισιδαιμονίᾳ profectum existimant: alii vero ironiæ Socraticæ numinumque vulgo receptorum contemptui tribuunt. Conf. Liban. in Apol. Socr. p. 665. 666. Porph. de Abstin. l. iii. 16. Philostrat. in Vit. Apollon. l. vi. 19. ad finem. Lactant. Instit. l. iii. c. 20. aliosque a Menag. ad Laert. l. ii. 40. et a Petr. Petit. Misc. Obs. l. iv. c. 7. laudatos. Sosias quoque apud Aristoph. in Vesp. v. 83. per Canem jurat, ubi Schol. οὕτω διὰ δεισιδαιμονίαν ὤμνυον. ἢ τάχα μιμεῖται τοὺς φιλοσόφους εἰς κύνα καὶ χῆνα ὀμνύοντας. Forst.

κύνα] Schol. Augustanus: Ῥαδαμάνθυος ὅρκος οὗτος, ὁ τῆς (l. κατὰ) χηνὸς, ἢ κυνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἤ τινος ἄλλου τοιούτου· Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ Κύων· ἔπειτα χήν· θεοὺς δὲ σιγᾷν· Κρατῖνος ἐν Χείροσι· τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Σωκράτους ὅρκοι. Eadem verba leguntur apud Suidan v. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος· ubi v. Kusterus p. 249. tom. iii. etiam apud schol. Luciani p. 19. tom. i. Græv. sed ibi pro ἔπειτα χὴν male editum est ἐπὶ τυχήν. Grotius in Exc. ex tragœd. et comœd. Gr. p. 493. ut metro laboranti succurreret, edidit ἅπαντι ἐν λόγῳ, et σιγάαν· sunt enim senarii versus. Cæterum de origine et vi jurisjurandi Socratis per Canem aliasque animantes, variæ feruntur et veterum et recentiorum sententiæ, quas collegere magno studio Menagius ad Laert. ii. 40. p. 92. s. et Pe. Petitus Observatt. miscell. iv. 7. qui per τὸν κύνα intelligi putabat dæmonium Socratis. Joach. Camerarius Opusc. de R. R. p. 28. Canem arbitrabatur esse fidei symbolum, atque adeo jurisjurandi formulam νὴ τὸν κύνα fere respondere Latinæ *medius fidius*. Olympiodorus in Vita Platonis ex ejus Gorgia Canem ostendit fuisse Ægyptiorum deum. v. Ælian. H. A. x. 45. Ego vero, ut in re incerta et obscura, iis assentior, qui opinantur Socratem jurasse per canem, anserem, etiam quercum (v. Cyrillus Alex. c. Julian. vi. p. 190. A.), quod noluisset, Rhadamanthi exemplo et auctoritate, per ipsos deos jurare: v. Porphyrius de Abstin. iii. 16. Suidas v. Λάμπων et χῆνα ὀμνύναι· Hesychius v. χῆνα ὀμνύειν· atque adeo νὴ τὸν κύνα esse omnino jurisjurandi vel potius asseverationis formulam, quæ parum discrepet a formula ἦ μήν. Forst.

ζητ. κ. τ. θ.] Ζητεῖν κατὰ τὸν θεὸν est *explorare aliorum sapientiam, auctore Apolline*. Nam eo, quod Apollo Socratem omnium sapientissimum judicavit, eum visus est cohortari, ut explo-

ἄνδρες πρὸς τὸ[r] φρονίμως ἔχειν. δεῖ δὴ[s] ὑμῖν τὴν ἐμὴν πλάνην ἐπιδεῖξαι, ὡς περ πόνους τινὰς πονοῦντος,[t] ἵνα μοι[u] καὶ[v] ἀνέλεγκτος ἡ μαντεία γένοιτο. Μετὰ γὰρ

καὶ ἰέναι *s.—[r] τῷ C et corr BS.—[s] δὲ Hgu.—[t] ποιοῦντος T.—[u] μὴ Λ et γρ S.—

raret aliorum sapientiam, quo reperiret videretque rationem et caussam istius responsi. Sic *κατὰ τὸν θεὸν* legitur etiam c. 9. Fisch.

πλάνην] Non dubito quin Plato respexerit ad errores Ulyssis, præsertim quum addiderit verba *ὥσπερ πόνους τινὰς πονοῦντος*. nam etiam hæc recte referri ad labores eos possunt, quos Ulysses perpessus est, longis erroribus actus: ut sensus sit, Socratem tot tantosque labores pertulisse, quot et quantos pertulerit Ulysses, ut videret, Apollinem vera cecinisse. Mœris: *Πλάνος, Ἀττικῶς· πλάνη, Ἑλληνικῶς.* Verba *τὴν ἐμὴν πλάνην* Serranus vertit *meos errores:* sed Stephanus in marg. ' V. *quantum oberraverim*, ad vitandam ambiguitatem.' Fisch.

ἵνα μοι καὶ ἀνέλεγκτος] Non solum scribi posse videtur *ἵνα μὴ ἀνέλεγκτος*, sed etiam, pronomen *μοι* retinendo, *ἵνα μή μοι ἀνέλεγκτος*: quinetiam ut particula *καὶ* simul retineatur, *ἵνα μή μοι καὶ ἀνέλεγκτος. Operæ pretium est* (inquit) *vobis ostendere quantum oberraverim ne comperiretur oraculum esse ejusmodi quod a me refelli non posset.* sicut ante dixerat, *ἐλέγξων τὸ μαντεῖον.* Steph.

Cur non autem Socrates hoc, quod præ se fert lectio vulgata, velle dicatur? se nempe labores hosce, tanquam alter Hercules, ad quem alludere videtur, eum in finem sustinuisse, ut oraculum hoc, quod (licet in se nequaquam verisimile) ex Dei tamen unde provenerat natura falsum esse non posse supra conjecerat, propria etiam ipsius experientia adeo constaret, ut *ἀνέλεγκτος* deinde *γένοιτο*, ut nulla ipsi postea de eo oriretur suspicio. Certe locus ille, ad quem hic respicit Stephanus, huic interpretationi minime opponi potest. Forst.

Vulgatam lectionem recte se habere, docebit, spero, facile lectorem vel mediocriter attendentem orationis *συνάφεια*. Ipse Ficinus lectionem librorum editorum expressit: vertit enim eleganter, *quo a me oraculum adeo probaretur, ut redargui ultra non posset.* Suidas: *Ἀνέλεγκτον· τὸ μὴ δυνάμενον ἐλεγχθῆναι.* Fisch. [qui sic in Vindic. Quorund. Platon. Locor. §. 4. ' Stephanus etsi videbat *μαντεῖον* ita explicari posse, ut eo ipsum *oraculum* et *responsum* significaretur: dubius tamen neque certus satis de hac vocabuli potestate pro *τὸ μαντεῖον* reponendum *τὴν μαντείαν* existimabat, hancque emendationem eo minus vituperari posse sperabat, quod Socrates ipse usus eodem illo vocabulo esset paullo inferius. At omnem istam dubitationem certissime scimus Stephanum potuisse sibi ipsum eximere, modo voluisset curam ac diligentiam adhibere, modo voluisset copias suas Græcas, veluti bonus attentusque paterfamilias, bene numerare et recensere. Namque *μαντεῖον* etsi de *loco* proprie atque *templo* dicitur, *in quo oracula eduntur:* (Pollux i. 17. *τὸ δὲ πᾶν χωρίον, μαντεῖον·*) tamen non modo constat, omnino vocabula locorum dari solere, etiam in Græca lingua, iis rebus, quæ sunt, vel fiunt, ibi, (V. c. *κριτήριον* Exod. xxi. 6. sunt *judices* apud *τοὺς σ· λῃστήριον latrones* apud Sym. Hos. vii. 1. et apud Heliodor. 5. p. 235. Comel. *piratæ* dicuntur *πειρατικὸν ἐργαστήριον,*) sed Suidas jam, vel potius is, cui Suidas sua debet, (In vocab. *χρηστήριον· Χρηστήριον, τὸ μάντευμα, ἤτοι ὁ χρησμός· τὸ χωρίον· τὸ ἱερεῖον. Τὸ μαντεῖον δὲ διχῶς·* h. e. et de *loco oraculi* (v. Eurip. Phœn. 291.), et de ipso *oraculo* (v. Max. Tyr. diss. i. p. 8. Davis. min.) dicitur: ut vel inde intelligi possit, inanem esse Kusteri conjecturam, qui suspicabatur pro *ἱερεῖον* reponi debere *ἱερόν*. Eundem errorem magni viri notatum esse vidimus postea ab Abreschio ad Æschylum p. 358. s. tom. i. Accedit auctoritas schol. Sophoclis ad Ajac. Flag. 220. *Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις (χρηστήριον), καὶ τὸ μαντεῖον, καὶ τὸν χρησμὸν, καὶ τὸ ἱερεῖον.* Unde etiam apparet, apud Ammonium in verbis, *Χρηστήριον, ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμὸς, καὶ τὸ ἱερὸν,* pro *ἱερὸν* Valquenarium recte conjecisse restituendum esse *ἱερεῖον,*) animadvertit et tradit, ipsum quoque *responsum*, ipsum *oraculum*, hoc vocabulo appellari. Atque usus certe loquendi ipsorum scriptorum istam Suidæ observationem confirmare reperitur. Neque enim modo apud Thu-

τοὺς πολιτικοὺς ἦα[w] ἐπὶ τοὺς ποιητὰς τούς τε τῶν τραγῳδιῶν καὶ τοὺς[x] τῶν διθυράμβων καὶ τοὺς ἄλλους, ὡς ἐνταῦθα[y] ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληψόμενος ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα. ἀναλαμβάνων οὖν αὐτῶν[z] τὰ ποιήματα, ἃ μοι ἐδόκει μάλιστα πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς, διηρώτων ἂν[a] αὐτοὺς

[v] καὶ om S.—[w] ᾖα ΦDST.—[x] alterum τοὺς om S.—[y] ἐνταῦθα om E.—[z] αὐτῶν om

cydidem (i. 25. Ὁ δ' αὐτοῖς ἀνεῖλε, παραδοῦναι, καὶ ἡγεμόνας ποιεῖσθαι· ἐλθόντες δὲ οἱ Ἐπιδάμνιοι ἐς τὴν Κόρινθον, κατὰ τὸ μαντεῖον παρέδυσαν τὴν ἀποικίαν. Schol. κατὰ τὸ μαντεῖον· κατὰ τὸ μαντευμα) occurrit hoc sensu, cujus locum jam alii laudarunt ante nos, sed etiam loco Antonini Liberalis, auctoris sane haud contemnendi, vocabula μαντεῖον et χρησμὸς idem significant hoc, (C. 25.) Καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεὸς, ἱλάσασθαι δύο τοὺς Ἐριουνίους· ἔφη δὲ καταπαύσειν αὐτοὺς τὴν μῆνιν, εἰ δύο δυσὶν ἑκοῦσαι παρθένοι θύματα γένοιντο· πρὸς δὲ δὴ τὸ μαντεῖον, οὐδεμία τῶν ἐν τῇ πόλει παρθένων ὑπήκουσεν, ἄχρι γυνὴ θῆσσα τὸν χρησμὸν ἐξήνεγκε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Ὠρίωνος. Qui quidem locus eo magis idoneus debet putari ad vindicandam asserendamque loco Platonico integritatem, quia Plato quoque illo ipso loco ab Socrate jussit utrique vocabulo, μαντεῖον et χρησμὸς, eandem subjici vim et potestatem. Hæc vero omnia quis, quæsumus, credat fugisse Stephanum, summum virum, quum ipse in Thesauro linguæ Græcæ eadem præcipere reperiatur, laudato alio quodam Thucydidis loco; (ii. 17.) reprehendendus tamen in eo, quod notionem *oraculi* primam esse docet ac propriam, quum vel posteriores vocabuli syllabas repugnare satis appareat. Qua tamen de re Stephanus tum non magis cogitasse videtur, quam libido cupiditasque corrigendi nimia eum siverat meminisse illius ipsius vocabuli notionis in legendo Platonis loco. Sed hæc ipsa ingenii ostentandi aviditas ejusdem Stephani mentem occæcaverat, ut sententiam verborum Socratis quamvis extantem ac patentem, tamen ne videret reperiretque, Δεῖ δὴ ὑμῖν τὴν ἐμὴν πλάνην ἐπιδεῖξαι, ὥσπερ πόνους τινὰς πονοῦντος, ἵνα μοι καὶ ἀνέλεγκτος ἡ μαντεία γένοιτο. Stephanus enim post ἵνα inseri jubebat particulam μή. Jam etsi per se, neque ratione habita reliquæ disputationis Socraticæ, admitti recte, et valere, medicina ista posset; quum sequentis syllabæ similitudo facile potuisse intelligatur decipere aures oculosve librariorum, ut etiam manus errarent, et vero etiam decepisse sæpenumero reperiatur: tamen series Socraticæ orationis satis declarat, atque adeo verba viri ipsa clamant, eam temere hic ac frustra paratam ab Stephano esse. Etenim particula καὶ redire mentem cogitationesque lectoris jubet ad ea quæ Socrates judicibus paulo antea retulerat. Ostenderat enim se, cognita oraculi Delphici sententia, quum nulla se prorsus sapientia præditum esse nosset, sperasse, redargui illud facillime, et convinci sine ullo negotio, vanitatis posse: (vid. c. 6.) sed simulac convenisset homines civiles, eosdemque sapientiæ laude florentes in primis, et deprehendisset istorum hominum insignem incredibilemque stultitiam, et nullo modo ferendam inscitiam, quod putarent se peritissimos esse earum rerum, quarum tamen essent vehementer imperiti et rudes, tum vero se continuo sententiam mutasse. Ait igitur se inde ab eo tempore omnia egisse, se, præter πολιτικοὺς, omnes alios, poetas et opifices, suo quemque in genere, doctissimos excellentissimosque adiisse, et cum iis ita disseruisse, ut appareret plane, vocem Pythiæ illam non modo non esse vanam et levem, sed adeo gravissimam verissimamque. (Vid. c. 8. Ὥστέ με καὶ αὐτὸν ἀνερωτᾷν ὑπὲρ τοῦ χρησμοῦ κ. τ. λ.) Nam eo spectat, ita intelligi et explicari debet particula καὶ, ut habeat vim augendæ orationis. Quam quidem particulæ potestatem ut interpretes scriptorum veterum aliorum multi sæpenumero non sunt assecuti: ita eadem hoc loco Stephanum offendisse videtur: nam deleri eam et induci jubebat, hoc est, omnem vim orationis Socraticæ tolli, omnes ejus nervos incidi.'

ἐπαυτοφώρῳ] Scholiastes Augustanus: ἐπαυτοφώρῳ· ἐπ' αὐόπτῳ, ἐπ' ὄψει. leg. ἐπ' αὐτόπτῳ. Suidas, et ex eo Phavorinus: Ἐπ' αὐτόπτῳ· ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ἐπ' αὐτοφώρῳ· ἐπ' ὀφθαλμοῖς. Fisch.

πεπραγματεῦσθαι] H. e. *ήτε mihi*

τί λέγοιεν, ἵν' ἅμα τι καὶ μανθάνοιμι παρ' αὐτῶν. αἰσχύνομαι οὖν ὑμῖν[b] εἰπεῖν, ὦ ἄνδρες, τἀληθῆ· ὅμως δὲ ῥητέον. ὡς ἔπος γὰρ εἰπεῖν ὀλίγου αὐτῶν ἅπαντες οἱ παρόντες ἂν
1. ii. 100. βέλτιον ἔλεγον περὶ ὧν αὐτοὶ πεποιήκεσαν.[c] ἔγνων οὖν αὖ[d] καὶ περὶ τῶν ποιητῶν ἐν ὀλίγῳ τοῦτο,[e] ὅτι οὐ σοφίᾳ ποιοῖεν ἃ ποιοῖεν,[f] ἀλλὰ φύσει τινὶ καὶ ἐνθουσιάζοντες ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ οἱ χρησμῳδοί· καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν[g] πολλὰ καὶ καλά, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι. τοιοῦτόν τί[h] μοι[i] ἐφάνησαν πάθος καὶ οἱ ποιηταὶ πεπονθότες. καὶ ἅμα ἠσθόμην αὐτῶν διὰ τὴν ποίησιν οἰομένων καὶ τἆλλα

Φ.—[a] ἂν om BC.—[b] ὑμῖν om T.—[c] πεποιήκεσαν pr S : ἐπεποιήκεσαν *s.—[d] αὖ om ΑΠΦDSTg : ἂν, idque deletum, Γ.—[e] τούτῳ Φ.—[f] ἃ ποιοῖεν om s.—[g] μὲν λέγουσι

videbantur ab iis maximo studio et diligentia composita esse. Sic Laert. v. 27. quum Aristotelis libros recensuisset, τοσαῦτα, inquit, αὐτῷ πεπραγμάτευται βιβλία· sed s. 21. usus erat verbo συνέγραψε· et Athenæus xiv. 21. p. 657. F. Geographiam Strabonis vocat πραγματείαν, Pro ἂν f. leg. αὖ. Fisch.

αὐτῶν] Hic genitivus pendet a comparat. βέλτιον, pertinetque ad poetas. Ficinus eum non reddidit. Fisch.

ἐν ὀλίγῳ] Serranus vertit, *non longi temporis intervallo:* ut Ficinus, *brevi:* recte. Sed Stephanus in marg. 'Vel, ἐν ὀλίγῳ, pro eo, quod dixit, ὡς ἔπος εἰπεῖν.' Fisch.

ἐν ὀλίγῳ] Pro ὀλίγου, *fere, propemodum,* Blackwallus in Class. Sacr. v. 2. p. 84. Itidem quoque de locutionis hujusce significatione ad Act. xxvi. 28. disputant interpretes. Forst.

ποιοῖεν ἃ ποιοῖεν] Ita Edd. Antiquiss. Ald. et Bas. idemque Ficinus legisse videtur. Vulgo desunt ἃ ποιοῖεν, quæ propter literas easdem in vocibus præcedentibus facillime excidisse poterant; nisi quis nostram lectionem ex vitiosa hujuscemodi repetitione profectam contendat, quæ mihi tamen Socratis in dicendo simplicitatem potius sapere videtur. Forst.

ποιοῖεν] Stephan. ποιοῖεν, omissis verbis ἃ ποιοῖεν· ut Schottus ad Proverb. e Cod. Vatic. ii. 70. p. 293. Sed Ald. Bas. 1. 2. Norib. Bogard. Forst. ποιοῖεν, ἃ ποιοῖεν· quæ vera est haud dubie lectio, quam et Ficinus et Serranus in versionibus Latinis expressere: nam Serranus quidem habet, *id agere, quod agant.* Ficinus, *facere, quæ faciunt:* qui tamen paulo ante verbum ἐπεποιήκεσαν recte vertit, *poemata conscripserunt.* Nam ποιεῖν neque *facere* hoc loco est, neque *agere:* immo *carmina facere, canere:* ut Phædon. 4. et apud Athen. xiii. 8. p. 604. D. Περικλῆς ποιεῖν μὲν ἔφη με, στρατηγεῖν δ' οὐκ ἐπίστασθαι, h. e. *me poetam esse, non item imperatorem:* ubi tamen interpres Latinus eundem erravit errorem. add. Euthyphr. 13. Laert. vii. 29. et conf. Wesseling. ad Herodot. ii. 53. p. 129. s. Per se igitur verba ἃ ποιοῖεν non sunt omnino necessaria: retinenda tamen, quia leguntur in omnibus libris præter Stephanianum: in quo tamen ipso fortassis omissa sunt, non auctoritate ipsius Stephani sed operarum negligentia, quum nihil ea de re Stephanus dixerit neque in notis neque in marginibus. Restituimus igitur illa. Cæterum expressit hunc locum Cic. p. Arch. 8. 'poetam natura ipsa valere, et mentis viribus excitari, et quasi divino quodam spiritu inflari.' Fisch.

φύσει] Æschin. Socr. i. 13. ὥσπερ οἱ θεῖοι τῶν μάντεων καὶ χρησμολόγοι. Οὗτοι γὰρ, οὔτε φύσει τοιοῦτοι γίγνονται, οὔτε τέχνῃ, ἀλλ' ἐπιπνοίᾳ ἐκ τῶν θεῶν γιγνόμενοι τοιοῦτοί εἰσιν. Conf. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 14. Fisch.

καὶ ἐνθουσιάζοντες] Eandem Socrates alibi apud Platonem sæpissime fert sententiam. Vide ipsius Ion. p. 533. 534. Menon. p. 99. De Leg. l. iv. p. 719. ut alia loca similia taceam. Hoc etiam vulgo olim de poetis dictum. Forst.

σοφωτάτων[j] εἶναι ἀνθρώπων, ἃ οὐκ ἦσαν.[k] ἀπῆα[l] οὖν καὶ ἐντεῦθεν, τῷ αὐτῷ[m] αὐτῶν[n] οἰόμενος περιγεγονέναι, ᾧ περ[o] καὶ τῶν πολιτικῶν. Τελευτῶν οὖν ἐπὶ τοὺς χειροτέχνας ἦα.[p] [§. 8.] ἐμαυτῷ γὰρ ξυνήδη[q] οὐδὲν[r] ἐπισταμένῳ ὡς ἔπος εἰπεῖν, τούτους δέ γ'[s] ἤδη[t] ὅτι εὑρήσοιμι πολλὰ καὶ καλὰ ἐπισταμένους. καὶ τούτου[u] μὲν οὐκ ἐψεύσθην, ἀλλ' ἠπίσταντο ἃ ἐγὼ οὐκ ἠπιστάμην καί μου ταύτῃ σοφώτεροι ἦσαν. ἀλλ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταὐτόν[v] μοι ἔδοξαν ἔχειν ἁμάρτημα, ὅ περ καὶ οἱ ποιηταί, καὶ οἱ ἀγαθοὶ δημιουργοί· διὰ τὸ[w] τὴν τέχνην καλῶς ἐξεργάζεσθαι ἕκαστος ἠξίου καὶ τἆλλα τὰ μέγιστα σοφώτατος εἶναι, καὶ αὐτῶν αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν.[x] ὥστ' ἐμὲ[y] ἐμαυτὸν[z] ἀνερωτᾶν[a] ὑπὲρ τοῦ

Γ.—[b] τοιοῦτο S.—[i] μοι om pr Λ.—[j] σοφώτατοι Ξ.—[k] ἤκουσαν Φ et mg S, vulgatam corr habet B.—[l] ἀπῆια Α, ἀπῆα DST.—[m] τὸ αὐτὸ ΑΠΤ.—[n] αὐτῶν add Hgu.—[o] ὥσπερ Egu.—[p] ἦια Α, ᾖα ΦDT.—[q] libri ξυνῄδειν.—[r] μηδὲν Φ.—[s] γ' om ΞΤ.—[t] libri ᾔδειν.—[u] τούτων Ε.—[v] ταὐτό S.—[w] διὰ γὰρ τὸ τε Π, διότι Υ.—[x] ἀποκρύπτει ΑΠDST, ἀποκρύπτειν Φ.—[y] ὥστέμε Α.—[z] ἐμαυτὸν ΑΠΦDST: καὶ αὐτὸν *s.—

τοιοῦτον τί μοι ἐφάνησαν πάθος] Poetas dithyrambicos, uti et alibi tragicos, hanc ob causam perstringit Aristophanes in Avib. v. 1388. Τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίνεται Ἀέρια καὶ σκότιά γε καὶ κυαναυγέα Καὶ πτεροδόνητα, etc. ubi Schol. de iis, πλείστη γὰρ αὐτῶν ἡ λέξις τοιαύτη· ὁ δὲ νοῦς ἐλάχιστος· ὡς ἡ παροιμία· Καὶ διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα. Forst.

τῷ αὐτῷ] Vir doctus in Actis Erudit. a. 1749. p. 22. conj. τῷ αὐτῷ αὐτῶν: recte. At genitivus ille sponte intelligi potest: nec libri Tho. Magistri, qui verba τῷ αὐτῷ—τῶν πολιτικῶν laudat v. περιεγένετο, a libris Platonis discrepant. Neque vero necesse est, ut pro ἃ οὐκ ἦσαν reponatur ἃ οὐκ ἴσαν, quæ erat Zeunii d. l. p. 139. opinio. Immo accusativus ille pendet ab adjectivo σοφοὶ, quod e superioribus intelligi debet. Fisch.

ᾧπερ] In Ald. Bas. 1. 2. et in libris editis Thomæ Magistri antiquis (v. περιεγένετο) legitur ὅπερ. Sed Audendorpius, auctoritate Codicis Leidensis primi et Burmaniani, emendavit ᾧπερ· recte, legibusque linguæ accommodate. Etiam Rudingerus hanc lectionem in Animadversionibus veram esse vidit. Fisch.

§. 8. διὰ τὸ τὴν] Stephanus conjiciebat διὰ γὰρ τὸ τὴν τέχνην· præeunte versione Ficini, in qua est, *sed—in eodem errore, quo et poetas, peritos artifices deprehendi. Num ob hoc ipsum.* Qua tamen emendatione nescio an carere possimus, si verba καὶ οἱ ἀγαθοὶ δημιουργοὶ, auctoritate editionum veterum, ut Ald. Bas. 1. 2. a superioribus sejungamus, et cum verbis sequentibus connectamus, ita ut particula καὶ habeat vim explicandi, *nempe, quippe:* quam quidem interpungendi rationem nunc secuti sumus. Sed potest tamen altera quoque ratio probari, quum non semper particula γὰρ sic sequentia verba cum præcedentibus conjungat, sed sæpe omittatur; maxime in sermonibus et orationibus, in quibus fere vox dicentis et disserentis vicem conjunctionis præstat. Fisch.

τἆλλα τὰ μέγιστα] Non solum in aliis artibus et scientiis sed et in reipublicæ præsertim administratione. Athenis enim Socratis tempore ditissimi quique ex artificum grege tantum non omnia in civitate potuerunt. Hinc istorum aliqui classium nonnunquam et exercituum imperia ambiebant, aliaque negotia publica tractabant, qui artes ad hæc munera obeunda necessarias minime callebant. Stultam vero hanc eorum ambitionem frequenter ridet Socrates. Et similiter Comici, uti ex Aristophane, cæterorumque fragmentis satis liquet. Forst.

χρησμοῦ, πότερα δεξαίμην ἂν οὕτως ὡς περ ἔχω ἔχειν,[b]
1. ii. 101. μή τέ τι σοφὸς ὢν τὴν ἐκείνων[c] σοφίαν μήτε ἀμαθὴς τὴν ἀμαθίαν, ἢ[d] ἀμφότερα ἃ ἐκεῖνοι ἔχουσιν ἔχειν. ἀπεκρινάμην οὖν ἐμαυτῷ καὶ τῷ χρησμῷ, ὅτι μοι[e] λυσιτελοῖ,[f] ὡς περ ἔχω ἔχειν. [§. 9.] Ἐκ ταυτησὶ[g] δὴ τῆς ἐξετάσεως,[h] ὦ
1. 23. ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολλαὶ μὲν ἀπέχθειαί μοι γεγόνασι καὶ οἷαι χαλεπώταται καὶ βαρύταται, ὥστε πολλὰς διαβολὰς ἀπ' αὐτῶν γεγονέναι, ὄνομα δὲ τοῦτο λέγεσθαι, σοφὸς εἶναι. οἴονται γάρ με ἑκάστοτε οἱ παρόντες ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφὸν ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω. τὸ δὲ κινδυνεύει, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,[i] τῷ ὄντι ὁ θεὸς σοφὸς εἶναι, καὶ ἐν τῷ χρησμῷ τούτῳ[j] τοῦτο λέγειν, ὅτι ἡ[k] ἀνθρωπίνη σοφία ὀλίγου τινὸς ἀξία ἐστὶ καὶ οὐδενός· καὶ φαίνεται τοῦτ' οὐ[l]

[a] ἐρωτᾶν E.—[b] ὥσπερ ἔχων ἔχειν g, ἔχειν ὥσπερ ἔχω Γ.—[c] ἐκείνου Γ.—[d] ἃ Γ, omisso quod infertur ἃ.—[e] μοι om E.—[f] λυσιτελοῖ ΑΞΠΥHu et pr B, λυσιτελοίη Γ: λυσιτελεῖ *s.—[g] ταυτησὶ δὴ ΑΠΤ, ταυτησὶ δὲ DS: ταύτης ἤδη *s.—[h] ἔξεως ΠDS.—[i] Ἀθηναῖοι om ΑΠDST.—[j] τούτῳ om Φ.—[k] ἡ om pr Λ.—[l] τοῦτ' οὐ (de

§. 9. ὄνομα δὲ τοῦτο] Sejunximus hæc verba a sequentibus nota incisi. Nam verba ὄνομα δὲ τοῦτο referuntur ad verba πολλαὶ μὲν ἀπέχθειαι, atque adeo pendent a verbo γέγονε, et explicantur verbis λέγεσθαι σοφὸς εἶναι. Unde etiam intelligi potest quare infinitivis illis nominativus additus sit. Fisch.

τὸ δὲ κιν̣δ.] Hic locus addi potest iis locis in quibus articulus τὸ toti orationi ita præmissus legitur, ut non tam redundet quam potius ad sequentem sententiam pertineat, ut hoc loco ad verba ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη—καὶ οὐδενός. v. Krebsius Observat. Flavian. ad Marc. ix. 23. Fisch.

καὶ οὐδενὸς] Rudingerus p. 217. corrigebat ἢ καὶ, aut ἢ καὶ μᾶλλον· ut ei jam Ficinus videbatur legisse, qui vertit *parvi*, immo *nihili*: falso. Nam primo particula καὶ per se habet vim augendi et corrigendi, *atque adeo, immo, et vero*: quomodo legitur c. 16. ὅτου τι, καὶ σμικρὸν, ὄφελός ἐστιν· deinde ratio Græca respuit particulas ἢ καὶ, et ἢ καὶ μᾶλλον. dici jubet μᾶλλον δὲ, aut certe ἢ simpliciter: nam formulæ ὀλίγον ἢ οὐδὲν, et ὀλίγον καὶ οὐδὲν, iisque similes, sic apud optimos scriptores occurrunt. Charit. vii. 5. ὀλίγον δὲ ἐπένθουν, ἢ οὐδεν. ubi v. Dorvillius p. 623. et Plato ipse infra c. 10. εἰδότων δὲ, ἢ ὀλίγα, ἢ οὐδέν. v. Abreschius Auctar. Thucyd. p. 317. Itaque apparet nec Ficinum aliter legisse. Lactant. de Ira Dei c. i. 7. 'Vidit (Socrates) ex parte aliqua veritatem, testatusque est etiam in judicio, sicut traditur a Platone, quod nulla esset humana sapientia.' Fisch.

τούτου] Bas. 2. τοῦτον· quod est in marg. Steph. et quam optimam lectionem judicabat Meibomius. Mudgius conjiciebat τοῦτο, *id*, nempe *oraculum, Socratem nominando velle*. At lectionem τούτου, quæ est in Ald. Bas. 1. non videri tentandam esse, modo intelligatur ἕνεκα vel χάριν, recte existimat ad Charitonem p. 178. Dorvillius: hoc sensu, *propterea, ut appareat, sapientiam humanam esse nullam*: nam φαίνεται pertinet ad ὁ θεός. Charit. ii. 4. τούτου τε ἥκες εἰς ἀγρόν. Atque ita locum intellexit jam Ficinus: vertit enim, *Quod vero Socratem nominat sapientem, ob id facere* (videtur), *quo nomine meo, tanquam exemplo quodam, utens* —. Sic vero nec ad rationem Rudingeri ut confugiamus necesse est, qui putabat, repugnante ingenio linguæ, intelligi debere verba ἄξιον εἶναι, et τούτου pertinere ad οὐδενός· nec ad Joh. Bernh. Kœhleri (Emendat. in Dion. Chrys. orat. Tarsicas p. 17. Gotting. a. 1770.) commentum, qui deesse suspicabatur ἔμπειρον, simileve

λέγειν τὸν Σωκράτην,[m] προσκεχρῆσθαι δὲ[n] τῷ ἐμῷ[o] ὀνόματι, ἐμὲ παράδειγμα ποιούμενος, ὥς περ ἂν εἰ[p] εἴποι ὅτι Οὗτος ὑμῶν, ὦ ἄνθρωποι, σοφώτατός ἐστιν, ὅς τις ὥς περ Σωκράτης ἔγνωκεν ὅτι οὐδενὸς ἄξιός ἐστι τῇ ἀληθείᾳ πρὸς σοφίαν. ταῦτ' οὖν ἐγὼ μὲν ἔτι[q] καὶ νῦν περιὼν ζητῶ[r] καὶ ἐρευνῶ κατὰ τὸν θεόν,[s] καὶ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν[t] ξένων ἄν τινα οἴωμαι[u] σοφὸν εἶναι· καὶ ἐπειδάν μοι[v] μὴ[w] δοκῇ, τῷ θεῷ βοηθῶν ἐνδείκνυμαι[x] ὅτι οὐκ ἔστι σοφός. καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὔ τέ τι τῶν τῆς πόλεως πρᾶξαί μοι σχολὴ[y] γέγονεν ἄξιον λόγου οὔτε τῶν οἰκείων, ἀλλ' ἐν πενίᾳ μυρίᾳ i. ii. 102.

vulgato τούτου) Frid. Aug. Wolfius: τοῦτον ΑΛΞΠΥΦΒCΕΗΤut, τοῦτο g et corr D. de S ambigo.—[m] σωκράτη ΑΦD.—[n] καὶ Φ.—[o] ἐμὲ δὲ Γ.—[p] εἰ libris deest.—[q] μὲν ἔχων ἔτι ΑC.—[r] ζητῶ ΑΠΥΦΒCDΕΗSTu et pr ΛΞ: ἐπιζητῶ τ.—[s] τῶν θεῶν pr Φ.—[t] τῶν post ἀστῶν om ΑΠΦD.—[u] οἴωνται ΓΛ, οἶσθα Ε.—[v] μοι om S.—[w] μὴ om Λ.—[x] ἐνδεικνύμενος Η.—[y] σχολὴν Υ.—[z] ἐξεταζομένων ΑΠΦDST: ἐξελεγχομένων

vocabulum. Nam tota quidem Socratis oratio sic cohæret: *Apollo oraculo illo, voce illa, declaravit sapientiam humanam esse nullam: quod ut appareret verum esse, nominavit me: nam mea sapientia nulla est: sed ut alii exemplum haberent, quo admonerentur, ut putarent et crederent, se carere omni sapientia, usus est meo potissimum exemplo: nam ego me nihil scire puto.* Fisch.

τούτου] Marg. Steph. γράφεται τοῦτον λέγειν. Sensus postulabat: τοῦτ' οὐ— apparet hoc non me, Socratem, significare. Ita igitur cum W. edidi. Beck.

ὥσπερ ἂν εἴποι] Stephanus legi malebat ὥσπερ ἂν εἰ εἴποι, ut c. 14. et 15. per se non male, præsertim quum particula εἰ potuerit facile, propter sequentis verbi priorem syllabam similem ab librariis negligi. At et ὥσπερ ἂν simpliciter, omissa conjunctione εἰ, recte, ni fallor, dicitur. Certe locorum illorum tanta copia est, ut non probabile sit librarios ubique peccasse: præsertim quum in eorum multis particulam ἂν etiam aliæ syllabæ sequantur, non tantum syllaba εἰ. v. Phædon. 37. 47. ubi tamen in Cod. Tub. et Aug. est ὥσπερ ἂν εἴ τις· Xen. h. Gr. iii. 4. 15. Accedit, quod Latini quoque et *quasi* dicunt, et *quasi si.* (Plaut. Asin. v. 1. 11.) ut *nisi si*, et *nisi*: v. Dracquenb. ad Liv. vi. 26. 5. p. 376. tom. ii. nullam sane aliam ob caussam, quam quia Græci dicunt ὥσπερ ἂν et ὥσπερ ἂν εἰ, ἂν μὴ et ἂν εἰ μή. Fisch.

ἐγὼ μὲν ἔτι] Bas. 2. ἐγὼ μὲν ἔχων, ἔτι· quomodo jam Ficinus legit, omissa tamen particula ἔτι, quantum e Latina ejus versione judicari licet: habet enim, *hæc igitur ego sic* affectus, *et nunc.* Eandem Bas. 2. lectionem Stephanus exhibet in marg. exempli sui. Utraque lectio parit fere eundem sensum; nam, servata lectione vulgata, ταῦτα referri debet ad ea quæ Socrates dixerat de sententia oraculi, ita, *ago etiamnunc hoc, ut reperiam, an hæc sit oraculi sententia.* Sed si legas ἐγὼ μὲν ἔχων, ἔτι—, sensus existit hic, *hæc quum teneam; hæc quum mihi persuaserim; quæro, auctore Apolline, ut videam, an recte sentiam.* Fisch.

ἐπιζητῶ] Bas. 2. ζητῶ· quod etiam in marg. Steph. extat. At elegantius est et gravius, hic quidem certe, compositum verbum. Fisch.

πενίᾳ μυρίᾳ] Suarum Socrates facultatum summam Critobulo ita describit, Ἐγὼ μὲν οἶμαι, εἰ ἀγαθοῦ ὠνητοῦ ἐπιτύχοιμι, εὑρεῖν ἄν μοι σὺν τῇ οἰκίᾳ καὶ τὰ ὄντα πάντα πάνυ ῥᾳδίως πέντε μνᾶς. Xen. Œconom. p. 822. At licet tum suam ipse hic et alibi paupertatem prædicet, tum Aristophanes aliique ejus meminerint, Demetrius Phalereus, a Plutarcho in Vit. Aristid. non longe ab init. citatus, Σωκράτη δῆλός ἐστι τῆς πενίας ἐξελέσθαι φιλοτιμούμενος, ὡς μεγάλου κακοῦ. καὶ γὰρ ἐκείνῳ φησὶν οὐ μόνον τὴν οἰκίαν ὑπάρχειν, ἀλλὰ καὶ μνᾶς ἑβδομήκοντα τοκιζομένας ὑπὸ Κρίτωνος. Libanius interim in Apol. Socr. p. 610. So-

εἰμὶ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ λατρείαν. [§. 10.] Πρὸς δὲ τούτοις οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες, οἷς μάλιστα σχολή ἐστιν, οἱ τῶν πλουσιωτάτων, αὐτόματοι χαίρουσιν ἀκούοντες ἐξεταζομένων[z] τῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτοὶ πολλάκις ἐμὲ μιμοῦνται, εἶτα ἐπιχειροῦσιν ἄλλους ἐξετάζειν· κἄπειτα, οἶμαι, εὑρίσκουσι πολλὴν ἀφθονίαν οἰομένων μὲν εἰδέναι τι ἀνθρώπων,[a] εἰδότων δὲ ἢ[b] ὀλίγα ἢ οὐδέν. ἐντεῦθεν οὖν οἱ ὑπ' αὐτῶν ἐξεταζόμενοι ἐμοὶ ὀργίζονται, οὐχ αὑτοῖς,[c] καὶ λέγουσιν ὡς[d] Σωκράτης τίς[e] ἐστι μιαρώτατος καὶ διαφθείρει τοὺς νέους. καὶ ἐπειδάν τις αὐτοὺς ἐρωτᾷ ὅ τι ποιῶν καὶ ὅ τι διδάσκων, ἔχουσι μὲν οὐδὲν[f] εἰπεῖν ἀλλ'

*ς.—[a] τι ἀνθρώπων ΠΦDST : τι τῶν ἀνθρώπων *ς.—[b] ἢ om ΑΠΦDST.—[c] οὐχ αὑτοῖς ΛΞΥBCEHu et pr Γ, ἀλλ' οὐχ αὑτοῖς ΑΠΦΤ, ἀλλ' οὐκ αὐτοῖς DS : οὐκ αὐτοῖς ς. —[d] ὁ S.—[e] τις post ἐστι ponit Φ, om DS.—[f] οὐδὲν om DS : sed D extra versum

crati minas octoginta a patre relictas fuisse tradit; hisce vero casu quodam infelici perditis, ipsum tum demum ad inopiam gravissimam reductum fuisse.

H. e. *in maxima jaceo paupertate.* Quæ quidem quanta fuerit, cognosci potest e Xen. Fisch.

πενίᾳ μυρίᾳ] Unde vulgo dictus est πένης· v. Xen. Œcon. xi. 3. quod quidem magnum erat et acerbum convicium. v. Dorvil. ad Charit. p. 32. Sic Aristænet. ii. ep. 18. ἀπέλιπον αὐτὸν ἐν πενίᾳ δήπου μυρίᾳ· ubi v. Abreschius: itemque Valquenar. ad Eurip. Phœn. v. 1480. p. 498. et Kypquius ad 1. Cor. iv. 15. Fisch.

θεοῦ λάτρειαν] Socrates enim hoc agebat, ut videret ipse, et alios doceret, Pythiam, atque adeo Apollinem, vera cecinisse. Respexit ad hunc locum Julian. Orat. vi. p. 191. A. Ὅπερ γὰρ ὁ Σωκράτης ὑπὲρ αὐτοῦ φησιν, ὅτι τῷ θεῷ νομίζων λατρείαν ἐκτελεῖν ἐν τῷ τὸν δοθέντα χρησμὸν ὑπὲρ αὐτοῦ κατὰ πάντα σκοπὸν ἐξετάζειν, τὸν ἐλεγκτικὸν ἠσπάσατο βίον —. Fisch.

ἐξελεγχομένων] Wolf. dedit ἐξεταζομένων, quia de ἐξετάσει sermo est. Tamen antea etiam v. ἐξελέγχειν usus erat. Beck.

§. 10. μιμοῦνται] Legi haud dubie debet μιμούμενοι· nam participiis sic εἶτα eleganter postponi solet, ut ἔπειτα, τότε, οὕτως· et Ficinus vertit, *qui etiam ipsi nonnunquam me imitati, alios deinde confutare contendunt.* Fisch.

ἐπιχειροῦσιν ἄλλους ἐξετάζειν] Hunc juvenum morem, malamque exinde vulgi hominum de philosophia opinionem ita elegantissime depingit Socrates, Οἶμαι γάρ σε οὐ λελῆθέναι ὅτι οἱ μειρακίσκοι, ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γεύωνται, ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται, ἀεὶ εἰς ἀντιλογίαν χρώμενοι· καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας, αὐτοὶ ἄλλους ἐξελέγχουσι, χαίροντες, ὥσπερ σκυλάκια, τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεὶ—καὶ ἐκ τούτων δὴ αὐτοί τε καὶ τὸ ὅλον φιλοσοφίας πέρι εἰς τοὺς ἄλλους διαβέβληνται. De Rep. l. vii. p. 148. Forst.

οὐκ αὐτοῖς] In præc. edit. scriptum est οὐχ αὑτοῖς: quam lectionem aliquis fortasse defendi posse dicet: sequitur tamen et Ficinus alteram, vet. exempl. οὐκ αὐτοῖς: quam etiam esse genuinam puto. Intell. autem, οὐκ αὐτοῖς τοῖς ἐξετάζουσι: ut nunc dicit, οἱ ὑπ' αὐτῶν ἐξεταζόμενοι, et modo dixerat, εἶτα ἐπιχειροῦσιν ἄλλους ἐξετάζειν· imputabant enim Socrati præceptori illum discipulorum ejus ἐξετασμόν. Steph.

Ald. Bas. 1. 2. οὐχ αὑτοῖς. Norib. οὐχ αὐτοῖς· perperam. Rudingerus vero (p. 221.) probabat cum Stephano lectionem οὐκ αὐτοῖς· quam Stephanus se e veteri exemplari ait sumsisse, sed e quo non ostendit. Scilicet Cornarius eam in versione Latina expressit, et in eclogis hanc ipsam emendationem proposuit: recte. Nam series orationis docet, Socratem dicere voluisse rem istam sibi, non suis familiaribus, odia contraxisse. Fisch.

ἀγνοοῦσιν, ἵνα δὲ μὴ δοκῶσιν ἀπορεῖν, τὰ κατὰ πάντων τῶν φιλοσοφούντων πρόχειρα ταῦτα λέγουσιν, ὅτι τὰ μετέωρα καὶ τὰ ὑπὸ γῆς,[g] καὶ [h] θεοὺς[i] μὴ νομίζειν[j] καὶ τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν·[k] τὰ γὰρ ἀληθῆ, οἶμαι, οὐκ ἂν ἐθέλοιεν λέγειν, ὅτι κατάδηλοι γίγνονται προσποιούμενοι μὲν εἰδέναι, εἰδότες δὲ οὐδέν. ἅτε οὖν, οἶμαι,[l] φιλότιμοι ὄντες καὶ σφοδροὶ καὶ πολλοί, καὶ ξυντεταγμένως[m] καὶ πιθανῶς λέγοντες περὶ ἐμοῦ, ἐμπεπλήκασιν ὑμῶν τὰ ὦτα

I. ii. 103.

οὐκ inserit ante ἔχουσι.—[g] γῆν C cum pr A et corr B.—[h] γῆς καὶ ΑΓΛΞΠΥΦCDEH STu : γῆς ζητεῖ καὶ *s.—[i] καὶ θεοὺς om T.—[j] νομίζειν ΑΓΑΠΦCDHST et corr B : νομίζει *s.—[k] ποιεῖν ΓΑΠΦBCDESTu : ποιεῖ *s.—[l] οἶμαι om S.—[m] ξυντεταμένως

ζητεῖ] Verbum ζητεῖ non agnoscunt præc. edit. et quum a Ficino quoque non agnoscatur, minime ex vet. exempl. adjecissem, nisi p. 19. ubi eadem de re agitur, idem verbum vel ejus participium extare vidissem. Nam ibi legitur, ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν. Hic autem pro ὑπὸ γῆς in quodam exempl. est ὑπὸ γῆν, sicut et in illo præcedente loco : sed ille potius ex hoc aliisque multis hujusmodi emendandus fuerit : quum Ἀττικώτερον dicatur ὑπὸ γῆς. Vocat porro hic τὰ μετέωρα, quod illic τὰ ἐπουράνια. Steph.

γῆς] Bas. 2. γῆν· quod Stephanus ait esse 'in quodam exemplari.' At secundus casus est, ipso Stephano judice, Ἀττικώτερος : qua de varietate diximus supra ad c. 2. Fisch.

ζητεῖ] Abest hoc verbum ab Ald. Bas. 1. 2. in quo etiam post θεοὺς, ut in Bas. 1. incisum est. Stephanus id verbum testatur se invenisse in veteri quodam exemplari. Rudingerus (p. 221.) ait verbum illud additum reperiri in libris Mss. At in quibus? Nos quidem id ne in Latina quidem versione Ficini expressum videmus. Conjunxit enim Ficinus verba τὰ μετέωρα καὶ τὰ ὑπὸ γῆς cum verbis μὴ νομίζει, sic, *eos scilicet neque sublimia super terram, neque profunda sub terra, neque deos, esse putare.* At lectio Stephaniana confirmatur etiam iis, quæ c. 3. dicta sunt : sed debetur Cornario. Cornarius enim in Eclogis verbum ζητεῖ post verba τὰ ὑπὸ γῆς inserendum vidit, illudque adeo in versione Latina reddidit. Fisch.

τὰ γὰρ ἀληθῆ κ. τ. λ.] Ficinus vertit, *vera enim, ut puto, fateri nolunt : se scilicet indignatos propterea quod convicti fuerint, simulare se illa scire, quæ nesciunt :* sensum, ut opinor, non aliam scripturam, secutus. Fisch.

πολλοὶ] Abreschius Auctar. Thucyd. p. 328. s. ut doceret, πολὺν etiam *vehementem* significare, laudavit hunc locum Platonis. Ego vero quum præcedat σφοδροὶ, ita ut ab his distinguantur πολλοὶ, malim vocabulum accipere, aut proprie, aut sic, ut πολλοὶ sint *assidui*, sicut a Latinis *multi in opere* dicuntur, qui in eo sunt assidui. Fisch.

ξυντεταγμένως] Vir doctus in actis Erudit. a. 1749. p. 22. reponi jubebat ξυντεταμένως. Certe etiam apud Aristoph. Plut. 325. pro συντεταγμένως vel verba opposita κοὐ καταβεβλακευμένως docent legi debere συντεταμένως cum Bentleio ad Callim. fragm. n. 233. qui hujus emendationis suæ approbatores nactus est Kusterum ad Suidan v. συντεταγμένως et in notis ad Aristoph. d. l. atque Ducquerum ad Thucyd. p. 492. s. et in notis ad Aristoph. l. d. Ficinus utriusque verbi notionem conjunxisse videtur ; nam vertit, *ac velut ex composito, atque obnixæ, diligentisque, persuasionis studio, me criminantes.* Mihi vero, et ipsi rei, et orationi reliquæ, accommodatius hoc loco videtur esse ξυντεταγμένως. Metaphora petita est a militibus in acie collocatis et ad pugnandum paratis, ita ut ξυντεταγμένως λέγειν sit *parate, ex præparato, dicere, uti oratione parata et meditata.* Gloss. vett. Συντεταγμένος, *præparatus.* Fisch.

ξυντεταγμένως] Est *ex composito, ex præparato.* Non igitur ξυντεταμένως *intente, diligenter*, legendum. Beck.

νῦν] Abest νῦν ab Ald. Bas. 1. Norib. legitur in Bas. 2. et jam Ficinus vertit, *et jam diu, et nuper.* Fisch.

καὶ πάλαι καὶ σφοδρῶς[n] διαβάλλοντες. ἐκ τούτων καὶ Μέλιτός μοι ἐπέθετο καὶ Ἄνυτος καὶ Λύκων, Μέλιτος μὲν ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος, Ἄνυτος δὲ ὑπὲρ τῶν δη-
1. 24. μιουργῶν καὶ τῶν πολιτικῶν, Λύκων δὲ ὑπὲρ τῶν ῥητόρων. ὥστε, ὅ περ[o] ἀρχόμενος ἐγὼ[p] ἔλεγον, θαυμάζοιμ' ἂν εἰ οἷός τ' εἴην ἐγὼ ὑμῶν ταύτην τὴν διαβολὴν ἐξελέσθαι ἐν οὕτως ὀλίγῳ χρόνῳ οὕτω[q] πολλὴν γεγονυῖαν. Ταῦτ'[r] ἔστιν ὑμῖν,[s] ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τἀληθῆ· καὶ ὑμᾶς οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν[t] ἀποκρυψάμενος ἐγὼ λέγω οὐδ'[u] ὑποστειλά-

α

ΞΥ.—[n] καὶ σφοδρῶς ΓΞΥΦDHSTu et pr ΠΒ, σφοδρῶς ΛΕ, καὶ νῦν σφοδρῶς Α: καὶ νῦν σφοδρῶς *s.—[o] ὥσπερ T et pr Π.—[p] ἀρχόμενος ἐγὼ ΑΠΦDST: ἐγὼ ἀρχόμενος

σ

*s.—[q] οὕτω om ΥS.—[r] ταῦτ' DST.—[s] ὑμῖν om S.—[t] μικρὸν Α, μικρὸν DST.—

Μέλιτος] Melitus enim fuit poeta tragicus, sed malus. v. Suidas v. Μέλιτος et σκολιὰ, atque Eudocia Ion. p. 301. Fisch.

Ἄνυτος] Anytum fuisse coriarium, atque adeo δημιουργὸν, intelligi potest e Xen. Apol. 29. Opifices autem etiam res civitatis curabant apud Græcos: quem morem ridet Cicero p. Flac. 7. s. Itaque non erat, quod Menagius ad Laert. ii. 39. p. 92. suspectam haberet scripturam librorum Platonis; præsertim quum etiam in editione principe vitarum Laertii, qui descripsit ibi verba philosophi, legatur περὶ (l. ὑπὲρ) τῶν δημιουργῶν. Fisch.

Socrates, uti ipse dicit in Xen. Apol. §. 29. Anytum pro more suo liberius reprehenderat, quod filium suum, cui amplissimum relicturus erat patrimonium, quique ad summa reipublicæ munera natus videbatur, sordidi quæstus gratia in vili sua coriarii arte disciplinarum humaniorum loco instituisset. Et hoc præsertim nomine, ut id obiter notem, Socrates artificum lucri studiosorum vulgo juvenes corrumpere videbatur, quod ipsorum filios a quæstu artibus suis faciendo ad otium et desidiam sermonibus ejus abductos putarent. Neque id crimen Athenis habitum fuisse non agnoscet, quicunque varias istius reipublicæ leges, quibus civium suorum in operis mechanicis industriæ cavebatur, perpenderit. Quod ad Anytum autem spectat, is diserte in Platon. Menon. p. 94. Socratem ne sibi, libere nimis de hominibus, civilibus præsertim, loquendo, noceat, monet: et in fine istius dialogi Socrates tetricum ejus ingenium perstringit. Vide item, si tanti est, quæ Plutarch. v. ii. p. 762. Libanius in Apol. Soc. p. 643. alibique. et Epist. Pseudo-Socraticæ, p. 31. 32. de Anyto dicunt. Forst.

Λύκων] Lyco erat δημαγωγός. v. Laert. ii. 38. Sed δημαγωγοὶ dicti sunt *oratores in rep.* οἱ ῥήτορες. v. Gellius iii. 13. Erant eorum, ex instituto Solonis, decem, debebantque et in senatu et in concione res atque commoda civitatis tueri et defendere, suadere ea quæ publice utilia essent, dissuadere publice inutilia: sed tum alia omnia faciebant et vexabant optimum quemque, dummodo gratiam populi atque divitias colligere possent, ita ut utrumque nomen bonis civibus esset exosum. vid. c. 20. Aristoph. Plut. 567. ss. Sigonius R. A. iv. 6. et in primis Valquenarius Diatr. in Eurip. reliquias c. 23. Cf. Max. Tyrius diss. xxxix. p. 406. Fisch.

Λύκων δὲ, ὑπὲρ τῶν ῥητόρων] Hic, modo idem sit, cum Antiphonte alio rhetore in cœtu παροίνων ac ὑβριστῶν ab Aristophane, Vesp. v. 1292. conjungitur; idemque a Laertio omnia ad accusationem necessaria præparasse dicitur. Forst.

ταύτην τὴν διαβολὴν] Vir doctus in Actis Erudit. d. l. conj. τούτων τὴν διαβολήν: temere. Fisch.

οὐδὲ] Rudingerus (p. 223.) probabat οὐδέν: male: nam repeti post οὐδὲ debent verba οὔτε μέγα, οὔτε σμικρόν· et ὑποστέλλεσθαι non est *timere*, verum *dissimulare:* ut Act. xx. 20. Activum

μενος. καί τοι οἶδα σχεδὸν ὅτι τοῖς αὐτοῖς ἀπεχθάνομαι. ὃ καὶ τεκμήριον, ὅτι τἀληθῆ[v] λέγω καὶ ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ διαβολὴ ἡ ἐμὴ καὶ τὰ αἴτια ταῦτά ἐστι. καὶ ἐάν τε νῦν ἐάν τε αὖθις ζητήσητε ταῦτα, οὕτως εὑρήσετε.

Περὶ μὲν οὖν ὧν οἱ πρῶτοί μου κατήγοροι κατηγόρουν, αὕτη ἔστω[w] ἱκανὴ ἀπολογία[x] πρὸς ὑμᾶς· [§. 11.] πρὸς δὲ Μέλιτον τὸν ἀγαθόν τε[y] καὶ φιλόπολιν, ὡς φησι, καὶ τοὺς ὑστέρους μετὰ ταῦτα πειράσομαι ἀπολογήσασθαι.[z] αὖθις γὰρ δή, ὡς περ ἑτέρων τούτων ὄντων κατηγόρων,[a] λάβωμεν αὖ τὴν[b] τούτων ἀντωμοσίαν. ἔχει δέ πως ὧδε·[c] Σωκράτη φησὶν i. ii. 104.

ω

[v] οὐδ' DS.—[v] τἀληθῆ ΓΛΞΥBCHu: ἀληθῆ *s.—[w] ἐστιν Α, ἐστὶν DST.—[x] ἱκανὴ ἀπολογία ΑΠΦCDST et rc B: ἱκανὴ ἡ ἀπολογία *s.—[y] ἀγαθόν τε ΑΠΦDS, ἀγαθόν γε T: ἀγαθὸν *s.—[z] ἀπολογεῖσθαι ΑΠΦDST cum γρ B et mg C.—[a] ἑτέρων τούτων ὄντων κατηγόρων ΑΠΦT, ἑτέρων κατηγόρων τούτων ὄντων S: τούτων ἑτέρων ὄντων κατηγόρων *s.—[b] αὖθις ΛΕ.—[c] πως ὧδε ΑΓΛΞΠΥΦBCDHSTu: ὧδέ πως Es.—

ὑποστέλλειν, quo Dresigius V. M. i. 140. dubitabat an boni scriptores usi essent, legitur, sed addito pronomine reciproco, apud Polyb. i. 16. Heliodor. i. p. 22. 7. p. 353. 437. Comelin. Fisch.

τοῖς αὐτοῖς] Illud potest ad rem vel personam nullo incommodo referri. In mea autem interpretatione deest particula *in*. Serran.

ἀληθῆ] Bas. 2. Norib. τ' ἀληθῆ· recte, credo: ut c. 7. et alibi. At etiam apud Xen. Cyrop. i. 6. 19. init. legitur in omnibus libris, *γνώσῃ, ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω*. Sed paulo ante pro *ταὐτά ἐστιν—τἀληθῆ* reponendum videri possit *ταὐτά ἐστιν—ἀληθῆ*. Cæterum Serranus verba *οἶδα σχεδὸν—ἀπεχθ.* vertit, *fere norim, me eorundem odia incurrere:* sed Steph. in marg. 'Malim, *norim, me ob eadem fere in odium incurrere.*' Fisch.

§. 11. φιλόπολιν] Suidas, et ex eo Phavorinus: *Φιλόπατρις· φιλόπολις. Καὶ τὸ μὲν φιλόπολις κοινόν· τὸ δὲ φιλόπατρις, Ἀττικόν.* Sunt verba schol. Arist. ad Plut. 902. At v. Ducquerus ad Thuc. vi. 92. p. 438. et Dorvil. ad Charit. p. 25. s. Fisch.

ἀπολογήσασθαι] Ald. ἀπολαγήσασθαι. Bas. 2. ἀπολογεῖσθαι. At Plato, et mox πειράσομαι ὑποδεῖξαι dixit, et supra c. 2. *οἰήθητε δεῖν—με ἀπολογήσασθαι*. Indicatur enim quædam rei continuatio. Sic apud Xen. Cyrop. iii. 1. 3. Cod. Guelf. habet *χρῆσθαι* pro *χρήσασθαι*· quæ est vera lectio. Fisch.

ὧδέ πως] Bas. 2. πῶς ὧδε· male. Hesychius: *Ὧδέ πως·—οὕτω, τοῦτον τὸν τρόπον.* C. 16. est *οὑτωσί πως*. Post verba *δαιμόνια καινὰ* repeti debet partic. *νομίζοντα·* ut c. 14. *θεοὺς διδάσκοντα μὴ νομίζειν, οὓς ἡ πόλις νομίζει, ἕτερα δὲ δαιμόνια καινά*. Apud Xen. Apol. 10. pro eo legitur verbum *εἰσφέρειν·* sed in ipsa Ἀντωμοσίᾳ (vid. c. iii. 3.) fuit *εἰσηγούμενον*. Exemplum ejus extitit adhuc sæc. 2. a C. N. in Μητρῴῳ, Atheniensium tabulario (v. Meursius Lect. Att. i. 11.) auctore Phavorino, Platonico philosopho, apud Laert. ii. 40. cujus verba hæc sunt: Ἡ δ' ἀντωμοσία τῆς δίκης τοῦτον εἶχε τὸν τρόπον· ἀνάκειται γὰρ ἔτι καὶ νῦν, φησὶ Φαβωρῖνος, ἐν τῷ Μητρῴῳ· Τάδε ἐγράψατο, καὶ ἀνθωμολογήσατο, Μέλιτος Μελίτου, Πιτθεὺς (v. ad Euthyphr. 1.) Σωκράτει Σωφρονίσκου, Ἀλωπεκῆθεν· Ἀδικεῖ Σωκράτης, οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσηγούμενος· ἀδικεῖ δὲ καὶ τοὺς νέους διαφθείρων. Τίμημα θάνατος. Atque hæc accusationis capita attinguntur a multis utriusque linguæ scriptoribus, ut a Quintil. iv. 4. 5. Sen. ep. 104. tom. ii. p. 520. Xen. Apol. 10. ss. et Memor. i. 1. Justino M. Apol. i. 5. Apol. ii. 11. Paræn. 19. Philostrato V. Apol. vii. 11. p. 287. Æliano H. V. ii. 13. qui *δαιμόνια καινὰ* vocat *ξένους δαίμονας·* ut Plut. tom. ii. p. 328. D. *ξένα δαιμόνια·* et Act. xvii. 18. Paulus legitur ab Atheniensibus dictus esse *ξένων*

ἀδικεῖν τούς τε νέους διαφθείροντα καὶ θεούς, οὓς ἡ πόλις νομίζει, οὐ νομίζοντα, ἕτερα δὲ δαιμόνια καινά.[d] τὸ μὲν δὴ ἔγκλημα τοιοῦτόν ἐστι· τούτου δὲ τοῦ ἐγκλήματος ἓν ἕκαστον ἐξετάσωμεν.[e] Φησὶ γὰρ δὴ[f] τοὺς νέους ἀδικεῖν με διαφθείροντα. ἐγὼ δέ γε,[g] ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀδικεῖν φημὶ Μέλιτον, ὅτι σπουδῇ χαριεντίζεται, ῥᾳδίως εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπους, περὶ πραγμάτων προσποιούμενος[h] σπουδάζειν καὶ κήδεσθαι, ὧν οὐδὲν τούτῳ πώποτε[i] ἐμέλησεν. ὡς δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, πειράσομαι καὶ[j] ὑμῖν ἐπιδεῖξαι.[k]

§. 12. Καί μοι δεῦρο, ὦ Μέλιτε, εἰπέ, Ἄλλο τι περὶ[l] πολλοῦ[m] ποιεῖ,[n] ὅπως ὡς βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἔσονται; Ἔγωγε. Ἴθι δὴ νῦν εἰπὲ τούτοις, τίς αὐτοὺς βελτίους ποιεῖ; δῆλον

[d] κενά u.—[e] ἐξετάσομεν C.—[f] δὴ] με DS.—[g] γε add ΦS.—[h] προσποιουμένους ΑS.—[i] τούτῳ πώποτε ΑΠΦDST: πώποτε τούτω *ς.—[j] καὶ om S.—[k] ὑποδεῖξαι ς.—[l] libri τι ἢ περὶ.—[m] πολλοῦ ΑΠΦDST: πλείστου *ς.—[n] ποιεῖ pr Γ.—[o] μέλλον C.

δαιμονίων καταγγελεὺς, h. e. καινῶν· v. Verporten. dissert. de verbo ξένος i. 18. p. 70. Erravit igitur vir doctus Observatt. Miscell. vol. ii. p. 250. qui apud Ælianum pro ξένους reponi jussit καινοὺς, quod ξένοι δαίμονες essent *peregrini dii*, non *novi*. Sed Olearius ad Philostr. p. 156. δαιμόνια καινὰ accepit de *nova religione*, non de *diis novis*, ob ea, quæ c. 15. a Socrate dicuntur. Non assentior: immo calumniatur Socrates accusatorum verba, quo facilius docere possit, se non negare deos esse: nam leges recte loquendi sane docent δαιμόνια et θεοὺς esse hoc loco vocabula idem valentia. Fisch.

Σωκράτη φησὶν κ. τ. λ.] Eadem fere Xenophon in Mem. Socr. prope init. et Laertius in ejus Vit. l. ii. 40. qui hoc etiam ex Phavorino addit, ἡ δ' ἀντωμοσία etc. ἀνάκειται ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ Μητρῴῳ, nempe usque ad Trajani vel Adriani ætatem. Metroum templum Athenis erat, ubi δημόσια γράμματα custodiebantur. Forst.

χαριεντ.] Schol. Augustanus: Χαριεντίζεται· εὐτραπελίζεται, σκώπτει. Phavorinus: Χαριεντίζεται· εὐτραπελεύεται, σκώπτει. Fisch.

ῥᾳδίως] *Facile*, sicuti in Euthyphrone: ut projecta et ad scelus suscipiendum expedita audacia efficacius significetur. Serran.

Steph. in marg. 'Malim *temere*:' recte. Fisch.

ὑποδεῖξαι] Ita Ald. Bas. 1. Steph. Sed Bas. 2. ἐπιδεῖξαι· quod verbum etiam Stephanus in marg. exempli sui posuit, et Forsterus adeo recepit in contexta, quod Platoni esset longe familiarissimum: ut Euthyphron. c. 10. et infra c. 31. Norib. ἀποδεῖξαι· quod legitur supra c. 5. et Phædon. 37. extr. quod Rudingero (p. 225.) placebat. At quænam ex his vera sit et genuina lectio, non tam legibus linguæ constitui potest, quam bonitate et antiquitate librorum scriptorum; nam rationes quidem linguæ et Platonica consuetudo admittunt ἀποδεῖξαι non magis quam ὑποδεῖξαι et ἐπιδεῖξαι. Certe particula ὑπὸ neminem offendere debet in verbo ὑποδεῖξαι, quod significare *docere*, atque adeo idem esse quod ἀποδεῖξαι et ἐπιδεῖξαι, Raphelius ad Matth. iii. 7. multis Polybii exemplis docuit. Cæterum de permutatione harum præpositionum in libris scriptis plura in Animadvers. ad Wellerum præcepimus. Sic verba ἀπάγειν et ὑπάγειν permutata sunt inter se ab librariis infra c. 20. apud Xen. Memor. i. 1. 11. pro ἐπεδείκνυεν etiam in Cod. Vindob. 2. est ἀπεδείκνυεν· et Cyrop. ii. 3. 3. pro ἐπιδεῖξαι Cod. Guelf. habet ἀποδεῖξαι· sed ii. 4. 8. ὑπολείψῃ pro ἐπιλείψῃ. Fisch.

γὰρ ὅτι οἶσθα, μέλον[o] γέ σοι. τὸν μὲν γὰρ διαφθείροντα ἐξευρών, ὡς φής, ἐμὲ εἰσάγεις τουτοισὶ[p] καὶ κατηγορεῖς· τὸν δὲ δὴ βελτίους ποιοῦντα ἴθι εἰπὲ καὶ μήνυσον αὐτοῖς τίς ἐστιν. ὁρᾷς, ὦ Μέλιτε, ὅτι σιγᾷς καὶ οὐκ ἔχεις εἰ- I. ii. 105.
πεῖν; καί τοι οὐκ αἰσχρόν[q] σοι δοκεῖ εἶναι καὶ ἱκανὸν τεκμήριον οὗ δὴ ἐγὼ λέγω, ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν; ἀλλ' εἰπέ, ὦ 'γαθέ,[r] τίς αὐτοὺς ἀμείνους ποιεῖ; Οἱ νόμοι. Ἀλλ' οὐ τοῦτο ἐρωτῶ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ τίς ἄνθρωπος, ὅς τις πρῶτον καὶ αὐτὸ τοῦτο οἶδε, τοὺς νόμους. Οὗτοι, ὦ Σώκρατες, οἱ δικασταί. Πῶς λέγεις, ὦ Μέλιτε; οἵδε τοὺς νέους παιδεύειν οἷοί τέ εἰσι καὶ βελτίους ποιεῖν;[s] Μάλιστα. Πότερον ἅπαντες[t] ἢ οἱ μὲν αὐτῶν, οἱ δ' οὔ; Ἅπαντες. Εὖ γε νὴ τὴν Ἥραν λέγεις, καὶ πολλὴν ἀφθονίαν τῶν ὠφελούντων. τί δαὶ[u] δή;[v] οἵδε οἱ[w] ἀκροαταὶ βελτίους ποιοῦσιν ἢ οὔ; Καὶ οὗτοι. Τί δαὶ[x] οἱ βου- I. 25.
λευταί;[y] Καὶ οἱ βουλευταί. Ἀλλ' ἄρα,[z] ὦ Μέλιτε,[a] μὴ οἱ[b] ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, οἱ[c] ἐκκλησιασταί, διαφθείρουσι τοὺς

ἀισχρὸν

—[p] τούτοις S.—[q] ἰσχυρὸν S.—[r] ὦγαθέ ΑΓΦCDST: ὦ ἀγαθὲ *s.—[s] ποιοῦσι ΑΠD ST.—[t] πότερον ἂν πάντες ΓΛΞΥΕΗu et pr B.—[u] δαὶ Γ et corr Α: δὲ *s.—[v] δὴ om DS.—[w] οἱ om Γ.—[x] δαὶ Γ.—[y] κυλασταί Τ.—[z] ἆρα D.—[a] βέλτιστε Φ.—[b] οἱ ante ἐν om Ξ.—[c] alterum οἱ add ΑΓΞΠΥΦBCDST et rc Λ.—

§. 12. *μέλον σοι*] Ita verti, *quum id tantopere in animo tuo insederit*, ut Cicero loquitur. SERRAN.

Steph. in marg. 'Verte, *quum id tibi curæ sit*:' recte. FISCH.

ἐμὲ εἰσάγεις τουτοισὶ] Infra c. 17. est *με εἰσάγοι τις εἰς δικαστήριον*, ut c. 13. *ἐμὲ εἰσάγεις δεῦρο*. Max. Tyrius diss. 39. p. 406. *Σωκράτην τοῦτον Μέλιτος μὲν ἐγράψατο, Ἄνυτος δὲ εἰσήγαγε, Λύκων δὲ ἐδίωκε*. Omnino de usu forensi et constructione varia verbi *εἰσάγειν*, v. Dorvillius ad Charit. p. 456. FISCH.

ὅτι σιγᾷς] Ficinus vertit, *Quidnam, o Melite, taces? Videsne, nihil te habere, quod dicas?* Et verba sequentia Serranus ita interpretatus est, *Nec vero tibi hoc indecorum videtur, justumque est adeo argumentum, hanc rem nunquam tibi fuisse curæ?* Sed Steph. in marg. 'Verte, *atqui nonne hoc turpe esse tibi videtur, et idoneum argumentum ejus, quod dico, hanc rem n. t. f. c.*' FISCH.

πότερον ἅπαντ.] Ald. *πότερον ἂν, πάντες*. Bas. 1. Norib. *πότερον ἂν πάντες*· male. FISCH.

νὴ τὴν Ἥραν] Viros etiam per deas apud Græcos jurare solitos, recte notavit Ernestus ad Xen. Mem. p. 65. et ante eum Menagius ad Laert. p. 92. et Olearius ad Philostrat. p. 288. At hinc, ni fallor, immerito Ernestus Cl. Hutchinsonum carpit, quod, cum nullum numen apud Persas habuerit Juno, Cyrum in Xen. K. Π. p. 41. per Jovem potius jurasse existimet. FORST.

ὠφελ.] Bas. 2. *ἀφελούντων*· vitiose. *Ὠφελεῖν* idem est quod *βελτίους ποιεῖν*. FISCH.

ἐκκλησιασταί] *Concionatores*, Ficinus: et ita omnes, quos vidi, interpretes. Perperam. Vox enim *ἐκκλησιαστὴς omnes qui concioni intersunt*, sæpissime denotat. Nec alio sensu hic accipi posse ex sequentibus, *Πάντες ἄρα Ἀθηναῖοι* etc. facile patet. FORST.

νεωτέρους; ἢ κἀκεῖνοι βελτίους ποιοῦσιν ἅπαντες; Κἀκεῖνοι.[d] Πάντες ἄρα, ὡς ἔοικεν,[e] Ἀθηναῖοι καλοὺς κἀγαθοὺς ποιοῦσι πλὴν ἐμοῦ, ἐγὼ δὲ μόνος διαφθείρω. οὕτω λέγεις; Πάνυ σφόδρα ταῦτα λέγω. Πολλήν γ' ἐμοῦ κατέγνωκας δυστυχίαν.[f] καί μοι ἀπόκριναι·[g] ἦ καὶ περὶ ἵππους οὕτω σοι[h] δοκεῖ ἔχειν; οἱ μὲν βελτίους ποιοῦντες αὐτοὺς ἅπαντες[i] ἄνθρωποι εἶναι, εἷς δέ τις ὁ[j] διαφθείρων;
1. ii. 106. ἢ τοὐναντίον τούτου πᾶν εἷς μέν τις ὁ βελτίους οἷός[k] τ'[l] ὢν ποιεῖν ἢ[m] πάνυ ὀλίγοι, οἱ ἱππικοί· οἱ δὲ πολλοὶ ἐάν περ ξυνῶσι καὶ χρῶνται ἵπποις, διαφθείρουσιν; οὐχ οὕτως ἔχει, ὦ Μέλιτε, καὶ περὶ ἵππων καὶ τῶν[n] ἄλλων ἁπάντων ζώων; πάντως δή που, ἐάν τε σὺ καὶ Ἄνυτος οὐ[o] φῆτε ἐάν τε φῆτε· πολλὴ γὰρ ἂν τις εὐδαιμονία εἴη περὶ τοὺς νέους, εἰ εἷς μὲν μόνος αὐτοὺς διαφθείρει,[p] οἱ δ'[q] ἄλλοι ὠφελοῦσιν. ἀλλὰ γάρ, ὦ Μέλιτε,[r] ἱκανῶς[s] ἐπιδείκνυσαι ὅτι οὐδεπώποτε ἐφρόντισας τῶν νέων, καὶ σαφῶς ἀποφαίνεις[t] τὴν σαυτοῦ ἀμέλειαν, ὅτι οὐδέν σοι μεμέληκε περὶ ὧν ἐμὲ εἰσάγεις. [§. 13.] Ἔτι δὲ ἡμῖν εἰπέ, ὦ πρὸς Διὸς[u] Μέλιτε, πότερον ἔστιν οἰκεῖν ἄμεινον ἐν πολίταις χρηστοῖς ἢ πονηροῖς;

[d] κἀκεῖνοι ΑΠΦCDST et corr B: καὶ ἐκεῖνοι *s.—[e] ὡς ἔοικεν om S.—[f] δυστυχίαν ΑΓΠΦCDST cum mg *u* et corr B, εὐτυχίαν Λ: ἀτυχίαν *s.—[g] ἀπόκρινε ΞΤ.—[h] οὑτωσὶ Ξ.—[i] πάντες ΑΦDST.—[j] ὁ om Es.—[k] βελτίους γε οἷός Ξs.—[l] τ' DST.—[m] εἰ Ξ.—[n] περὶ Φ.—[o] οὐ ΑΠΦDST et mg B, μὴ οὐ C: μὴ *s.—[p] διαφθείροι D.—[q] δ' T.—[r] βέλτιστε DS.—[s] ἱκανῶς· ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπιδείκνυσαι Α.—[t] ἀποφαίνεις

καὶ ἐκεῖνον] Bas. 2. κἀκεῖνοι. Non placet, quum non parum eo elegantiæ et efficaciæ amittat Meliti oratio: id quod sentiri magis quam explicari potest. Conf. Dionys. Halic. περὶ συνθέσ. c. 6. Fisch.

ἀτυχίαν] Bas. 2. δυστυχίαν· quod etiam in marg. exempli Stephaniani est; fortassis vere: nam ἀτυχία dicitur fere de incommodis belli: etsi non ignoro, Casandrum apud Theophr. Char. viii. 3. vocari δυστυχῆ ob cladem quam acceperat. Gloss. vett. Δυστυχίαι, *clades, calamitates, casus.* Ficinus vertit, *magna tu quidem me damnas infelicitate.* Serrani versio habet, *magnæ quidem infelicitatis mihi inuris notam: et mihi responde:* sed Steph. in marg. 'Malim, *magna est, tuo quidem judicio, mea infelicitas. At enim mihi responde*, vel, *jam vero m. r.*' Fisch.

ὁ διαφ.] Ald. Bas. 1. Steph. Norib. διαφθείρων, omisso articulo. Sed Bas. 2. ὁ διαφθείρων: vere: quod et sequentia docent verba, ὁ—οἷός τε ὢν ποιεῖν, et præcedentia οἱ—ποιοῦντες· ita ut Forsterus non dubitarit recipere articulum: quam ejus auctoritatem nos secuti sumus. Fisch.

οἱ δὲ ἄλλοι ὠφ.] Ficinus, *cæteri vero omnes ipsis prodessent.* An legit οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ὠφελοῦσιν? Fisch.

§. 13. ὦ 'τᾶν] Hesychius: Ὦ 'τάν— πρόσρημα τιμητικῆς λέξεως· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ εἰρωνείᾳ πολλάκις. Timæus Gloss. Plat. et Lex. rhet. bibl. Coisl. p. 494. Ὦ 'τᾶν· ὦ οὗτος. Mœris: Ὦ 'τᾶν, Ἀττικῶς· ὦ σὺ, Ἑλληνικῶς. add. Suidas h. v. Helladius Chrestom. p. 6. et alii apud Maittarium de Dialectis p. 94. Fisch.

ὦ 'τᾶν ἀπόκριναι·[v] οὐδὲν γάρ τοι[w] χαλεπὸν ἐρωτῶ. οὐχ οἱ μὲν πονηροὶ κακόν[x] τι ἐργάζονται τοὺς ἀεὶ ἐγγυτάτω ἑαυτῶν[y] ὄντας, οἱ δ' ἀγαθοὶ ἀγαθόν τι; Πάνυ γε. Ἔστιν οὖν ὅς τις βούλεται ὑπὸ τῶν ξυνόντων βλάπτεσθαι μᾶλλον ἢ ὠφελεῖσθαι; ἀπόκριναι,[z] ὦ 'γαθέ·[a] καὶ γὰρ ὁ νόμος κελεύει ἀποκρίνεσθαι. ἔστ' ὅς[b] τις βούλεται βλάπτεσθαι; Οὐ δῆτα. Φέρε δή, πότερον[c] ἐμὲ εἰσάγεις δεῦρο ὡς διαφθείροντα τοὺς νέους[d] καὶ[e] πονηροτέρους[f] ποιοῦντα ἑκόντα ἢ ἄκοντα; Ἑκόντα ἔγωγε. Τί δῆτα,[g] ὦ Μέλιτε; τοσοῦτον[h] σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλικόσδε ὤν, ὥστε σὺ[i] μὲν ἔγνωκας ὅτι οἱ μὲν κακοὶ κακόν τι ἐργάζονται ἀεὶ τοὺς μάλιστα πλησίον ἑαυτῶν, οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἀγαθόν·[j] ἐγὼ δὲ δὴ εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἥκω, ὥστε καὶ τοῦτ'[k] ἀγνοῶ, ὅτι ἐάν τινα μοχθηρὸν ποιήσω τῶν ξυνόντων, κινδυνεύσω κακόν τι λαβεῖν ἀπ'[l] αὐτοῦ, ὥστε τοῦτο τὸ[m] τοσοῦτον[n] κακὸν ἑκὼν[o] ποιῶ,[p] ὡς φῂς σύ;[q] ταῦτα ἐγώ σοι οὐ πείθομαι, ὦ Μέλιτε, οἶμαι δὲ οὐδὲ ἄλλον[r] ἀνθρώπων

αι

σαφῶς Φ.—[u] πρὸς διὸς ὦ ΞΦ.—[v] ἀπόκρινε ΓΞ, ἀπόκρίνου Α.—[w] τι Φ.—[x] πονηροὶ κακόν ΑΠDST, πονηροὶ κακὸν ἀεὶ Φ: πονηροὶ ἀεὶ κακόν *s.—[y] ἑαυτῶν ΑΠDST: αὐτῶν *s.—[z] ἀποκρίνου T.—[a] ὦ ἀγαθέ H.—[b] ὅ ΛHu.—[c] πρότερον u.—[d] νεωτέρους ΑΠΦDST.—[e] καὶ τούτους Ξs.—[f] πονηροτάτους E.—[g] δῆτα ΠΦDST et γρ B: δή ποτ' *s.—[h] τοσοῦτο S.—[i] σὺ ΑΠΥΦDST: εὖ *s.—[j] post ἀγαθόν omisi τι cum ΑΠ DST.—[k] τοῦτ' DST.—[l] ἀπ' ΠΦDST: ὑπ' *s.—[m] τὸ add D.—[n] τοσοῦτο S.—[o] ἑκὼν om ΦT.—[p] ποιῶν T.—[q] σὺ φῂς CS.—[r] ἄλλον ΑΓΛΠΥDHSTu: ἄλλων *s.—

ἐστιν οὖν ὅστις] Simili prorsus ad eandem fere rem probandam interrogationum serie utitur Socrates apud Æsch. Dial. i. p. 8. Forst.

ὁ νόμος] Demosthenes Orat. 2. contra Stephan. p. 133. B. Ald. tom. iii. Νόμος. Τοὶν ἀντιδίκοιν ἐπάναγκες εἶναι, ἀποκρίνασθαι ἀλλήλοις τὸ ἐρωτώμενον, μαρτυρεῖν δὲ μή· quem locum, ante Forsterum, Meursius laudavit in Themide Attica ii. 33. p. 145. Unde pro ἀποκρίνεσθαι fortassis leg. ἀποκρίνασθαι. Fisch.

πονηροτέρους] Ald. Bas. 1. Norib. πονηροτάτους: non inepte. At vera est haud dubie altera lectio, præsertim quum manus librariorum constet etiam in libris aliorum scriptorum confudisse duos illos gradus (vid. Animadvers. ad Welleri Gram. p. 302. s.) etsi non ignoro superlativos sæpissime, nec sine magna elegantia, poni pro comparativis. Accedit quod c. 12. idem gradus est in formula contraria βελτίους ποιεῖν. Cæterum Ficinus verba καὶ τούτους πονηροτέρους ποιοῦντα in Latina versione omisit: vertit enim, *tu me huc in judicium vocas, quasi juventutis depravatorem:* neque omnino necessaria sunt, quum jam verbo διαφθείροντα comprehendantur. Fisch.

τηλικ. ὄν. τηλικ.] Nam Socrates natus erat septuaginta annos: vid. c. 1. sed Melitus erat νέος τις. v. Euthyphr. 1. Sed pro εὖ cave ne reponendum putes σύ; nam primo εὖ in libris omnibus legitur: etiam Ficinus vertit, *ut plane cognoscas tu quidem:* deinde etsi sequitur ἐγὼ δὲ, tamen nec diligentissimi scriptores semper solent concinnitatem ita persequi ut singula verba respondere jubeant verbis singulis: et apertum est adverbium εὖ referri ad verba εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἥκω, præsertim quum pronomen σὺ jam verbo ἔγνωκας contineatur. Cæterum δὴ recte potest εἰρωνικῶς accipi, ut sit *scilicet*, ut c. 14. Σωκράτης ὁ σοφὸς δή. v. Valquenarius ad Herodot. v. 20. Fisch.

νόμος ἐστὶν] Dicitur de iis quæ con-

1. ii. 107.

οὐδένα· ἀλλ'[s] ἢ οὐ διαφθείρω, ἢ εἰ[t] διαφθείρω, ἄκων, ὥστε σύ γε κατ' ἀμφότερα ψεύδει.[u] εἰ δὲ[v] ἄκων διαφθείρω, τῶν τοιούτων καὶ ἀκουσίων ἁμαρτημάτων οὐ δεῦρο νόμος εἰσάγειν ἐστίν, ἀλλ' ἰδίᾳ λαβόντα διδάσκειν καὶ νουθετεῖν· δῆλον γὰρ ὅτι[w] ἐὰν μάθω, παύσομαι ὅ γε ἄκων ποιῶ. σὺ δὲ ξυγγενέσθαι μέν μοι καὶ διδάξαι ἔφυγες καὶ οὐκ ἠθέλησας, δεῦρο δὲ εἰσάγεις, οἷ νόμος ἐστὶν εἰσάγειν τοὺς κολάσεως δεομένους ἀλλ' οὐ[x] μαθήσεως.

Ἀλλὰ γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο μὲν δῆλον[x] ἤδη[y] ἐστιν οὗ γὼ[z] ἔλεγον, ὅτι Μελίτῳ τούτων οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν[a] πώποτε ἐμέλησεν. [§. 14.] Ὅμως δὲ[b] δὴ λέγε ἡμῖν,
i. ii. 108. πῶς με φῂς[c] διαφθείρειν, ὦ Μέλιτε, τοὺς νεωτέρους; ἢ δῆλον δὴ[d] ὅτι κατὰ τὴν γραφὴν ἣν ἐγράψω, θεοὺς διδάσκοντα μὴ νομίζειν οὓς ἡ πόλις νομίζει, ἕτερα δὲ[e] δαιμόνια καινά; οὐ ταῦτα λέγεις ὅτι διδάσκων διαφθείρω;[f] Πάνυ μὲν οὖν σφόδρα ταῦτα λέγω. Πρὸς αὐτῶν τοίνυν, ὦ Μέλιτε, τούτων τῶν θεῶν, ὧν νῦν ὁ λόγος ἐστιν, εἰπὲ ἔτι σαφέστερον καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἀνδράσι τουτοισί.[g] ἐγὼ γὰρ[h] οὐ δύναμαι μαθεῖν, πότερον λέγεις διδάσκειν[i] με νομίζειν εἶναί τινας θεούς, καὶ αὐτὸς ἄρα νομίζω εἶναι θεοὺς καὶ οὐκ εἰμὶ τὸ

[s] ἀλλ' BD.—[t] ἢ εἰ corr Α : ἢ *ς.—[u] ψεύδει pr Γ.—[v] δὲ καὶ Υ.—[w] ὅτι τι C.—[x] οὗ DS, ἧ Φ.—[y] ἤδη δῆλον Φ.—[z] ὃ ἐγὼ ΑΛΞΥCDHS et corr B, οὗ ἐγὼ Φ.—[a] σμικρὸν ΓΞΥ : μικρὸν *ς.—[b] δὲ om Γ.—[c] φῄς om S.—[d] δὴ add ΠΦS.—[e] δὲ om T et pr Π.—[f] διδάσκω διαφθείρων T.—[g] τουτοισί ΓΥΦBCHu, τούτοις ΠST : τουτοισίν *ς. D quid habeat non liquet.—[h] δὲ Υ.—[i] λέγεις καὶ διδάσκειν E.—[j] γε om Φ.—[k] νομί-

stituta sunt et sancita vel *legibus*, vel *consuetudine* longa et diuturna, vel *natura*, ut verti possit *convenit, fit, in usu est:* ut h. l. Nam natura, et res ipsa, et usus, jubent invite imprudenterque peccantes docere et admonere privatim, non accusare. Sic non necesse est ut cum Rudingero quæramus legem ea de re peculiarem. Fisch.

οὗ 'γὼ] Ita Stephanus, præeuntibus Ald. Bas. 1. edidit: recte, puto; nam Attici delectantur ejusmodi crasi: ut οὐπὶ pro ὁ ἐπὶ, apud Aristoph. Acharn. 503. *οὐπίτριπτος* Plut. 275. ibid. v. 551. et apud Eurip. Phœn. 33. *οὐμός*. v. Gregorius de dialectis p. 64. et ibi Kœnius et Phavorinus v. *οὐμός*. At Bas. 2. Norib. Forst. ὃ ἐγώ· quod etiam in marg. exempli Stephaniani notatum esse video. Fisch.

§. 14. ἢ δηλονότι] Ita rescripsimus pro Steph. Forst. ἢ δῆλον ὅτι. Ald. Bas. 1. 2. Norib. ἢ δῆλον ὅτι· et ἢ quidem ferri potest. Fisch.

ὧν νῦν] Rudingerus (p. 238.) suspicabatur excidisse ante pronomen ὧν præpositionem *περί*: sine caussa; nam ab aliis quoque scriptoribus antiquis particula illa sic omitti solet. Sed plerosque eorum locos ego malim sic interpretari, ut genitivus ille sit genitivus objecti, neque adeo pendeat a particula *περί*. v. Forsterus et nos ad Phædon. 25. et Abreschius Auctar. Thucyd. p. 273. Fisch.

οὕσπερ] Ald. Bas. 1. Norib. ὥσπερ: vitiose; nam sequitur ἑτέρους. Fisch.

τοπαράπαν οὐ νομίζεις θεοὺς] Audacter

παράπαν ἄθεος οὐδὲ ταύτῃ ἀδικῶ, οὐ μέντοι οὓς πέρ γε[j] ἡ πόλις ἀλλ' ἑτέρους, καὶ τοῦτ' ἔστιν ὅ μοι ἐγκαλεῖς, ὅτι ἑτέρους· ἢ παντάπασί με φὴς οὔτε αὐτὸν νομίζειν[k] θεοὺς τούς τε ἄλλους ταῦτα διδάσκειν. Ταῦτα λέγω, ὡς τὸ παράπαν οὐ νομίζεις θεούς. Ὦ θαυμάσιε Μέλιτε, ἵνα τί ταῦτα λέγεις; οὐδὲ ἥλιον οὐδὲ σελήνην ἆρα νομίζω θεοὺς εἶναι,[l] ὥς περ οἱ[m] ἄλλοι ἄνθρωποι; Μὰ Δί', ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐπεὶ τὸν μὲν ἥλιον λίθον φησὶν εἶναι, τὴν δὲ σελήνην γῆν. Ἀναξαγόρου οἴει κατηγορεῖν, ὦ φίλε Μέλιτε· καὶ οὕτω καταφρονεῖς τῶνδε καὶ οἴει αὐτοὺς[n] ἀπείρους γραμμάτων εἶναι, ὥστε οὐκ εἰδέναι ὅτι τὰ Ἀναξαγόρου[o] βιβλία[p] τοῦ Κλαζομενίου γέμει τούτων τῶν λόγων. καὶ δὴ καὶ οἱ νέοι ταῦτα παρ' ἐμοῦ μανθάνουσιν, ἃ ἔξεστιν ἐνίοτε, εἰ πάνυ πολλοῦ, δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας πριαμένοις[q] i. ii. 109.

ξειν pr Γ.—[l] θεοὺς εἶναι ΑΓΠΦDST : εἶναι θεοὺς *s.—[m] οἱ om S.—[n] αὐτοὺς Ξ, αὐτοὺς Γ.—[o] τὰ Ἀναξαγόρου ΠΦDST : τἀναξαγόρου *s.—[p] βυβλία pr B.—[q] πριάμενοι

sane, Melite, de homine qui, si quis Ethnicorum alius, Dei existentiam optime demonstravit. Idem tamen innuere videtur Aristophanes in Nub. v. 828. cum Melium vocans: ubi Schol. ἐπεὶ Διαγόρας Μήλιος ὢν διεβάλλετο ὡς θεομάχος, καὶ τὸν Σωκράτη δὲ ὡς ἄθεον διαβάλλει, διὰ τοῦτο Μήλιον αὐτὸν ἔφη. Forst.

Ἀναξαγόρου] Anaxagoras Clazomenius, physicus, (v. Cic. Brut. 11. Orat. 4. Strabo 14. p. 956. A. Almel.) aiebat, auctore Laertio ii. 8. primo Solem esse μύδρον διάπυρον (Harpocrat. v. Ἀναξαγόρας): quæ verba Socrates accipit de *lapide ignito* (ut Max. Tyrius diss. 9. p. 102. Theodoret. θεραπ. Ἑλλ. παθημ. 4. p. 59. 20. Sen. Beneff. 7. 31. et ibi Lipsius: Pseudorigenes philosoph. 8. p. 72. Augustinus C. D. viii. 41.) non, ut alii, (v. c. Etymol. M. v. ἄμυδρος et μύδρος) de *massa ferri candentis*, apud Xen. Memor. iv. 7. 7. deinde Lunam habere οἰκήσεις, λόφους, φάραγγας, vel, quæ sunt verba Theodoreti θεραπ. Ἑλλ. παθημ. 4. p. 59. 43. πεδία, καὶ ὄρη, καὶ φάραγγας, hoc est, esse γῆν· ut Xenophanes. v. Cic. Acad. iv. 39. Hæc igitur commenta Anaxagoræ Melitus tribuebat Socrati, quem sciret audivisse Archelaum, Anaxagoræ discipulum (Cic. Tusc. v. 4.) atque adeo ipsum Anaxagoran. v. Laert. ii. 19. 45. Conf. omnino Valquenarius Diatr. in Eurip. reliq. p. 30. s. Fisch.

Ἀναξαγόρου βιβλία] Is secundum Laertium, l. ii. 11. et Clem. Alexandr. ibi ab interpretibus laudatum, philosophorum primus βιβλίον ἐξέδωκε συγγραφῆς, *librum a se scriptum edidit*. Hoc tamen de Anaximandro alii, alii de Pherecyde Syro dicunt. Forst.

γέμει] In exemplo versionis Ficini Ascensiano post verba γέμει τούτων τῶν λόγων inserta extant verba, *et locus est gymnasticus:* quæ tamen sublata sunt in exemplis Grynæi Basileensibus. Fisch.

δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας πριαμένοις] Perperam certe hæc ita exponit Dacierius, ac si libri hisce Anaxagoræ dogmatibus referti ex orchestra drachmæ pretio emi possent. Quis enim libros ibi venales prostare unquam audivit? Orchestram Theatri partem esse notissimum est; et ad ea quæ juvenes ibi ex poetarum dramatibus audiebant, non quæ in libris philosophorum legerant, plane respicit Socrates. Athenis enim tam tragicis quam comicis scriptoribus solemne fuit philosophorum sententias in scenam proferre. Imo tam multus in rebus hisce ac præsertim in Anaxagoræ præceptoris sui dogmatibus exprimendis erat Euripides, ut exinde ὁ σκηνικὸς φιλόσοφος, teste Origene, contra Cels. p. 215. aliisque, diceretur. Et ipse, ni

Σωκράτους καταγελᾶν, ἐὰν προσποιῆται ἑαυτοῦ εἶναι, ἄλλως τε καὶ οὕτως ἄτοπα[r] ὄντα. ἀλλ' ὦ πρὸς Διός, οὐτωσί σοι δοκῶ οὐδένα νομίζειν[s] θεὸν εἶναι; Οὐ μέντοι μὰ Δί', οὐδ' ὁπωστιοῦν. Ἄπιστός γ' εἶ, ὦ Μέλιτε, καὶ ταῦτα μέντοι,[t] ὡς ἐμοὶ δοκεῖς, σαυτῷ. ἐμοὶ γὰρ[u] δοκεῖ[v]

ΦDST, πριάμενος Γ.—[r] ἄτοπον T.—[s] νομίζω Α et corr S, νομίζων D et mg S.—[t] μέντοι om Ξs.—[u] ἐμοὶ γὰρ ΠΦDST : ἐμοὶ μὲν γὰρ *s.—[v] δοκεῖ om Γ.—[w] οὑτοσὶν

fallor, poetæ hujusce locus, ad quem inter alios hic potissimum forsan respicit Socrates, etiamnum extat. Hæc enim Electra in Oreste, v. 980. et seq. Μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μεσὸν καὶ χθονὸς Τεταμέναν αἰωρήμασι Πέτραν ἁλύσεσι χρυσέαισι, φερομέναν Δίναισι, βῶλον ἐξ Ὀλύμπου, Ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσω Γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ—— ubi sub imagine lapidis Tantalo impendentis Anaxagoræ de Sole dogma expressisse dicitur poeta. Ita enim Schol. Ἀναξαγόρου μαθητὴς γενόμενος ὁ Εὐριπίδης, μύδρον λέγει τὸν ἥλιον. οὕτω γὰρ δοξάζει. μύδρον δὲ καλοῦσι τὸν πεπυρακτωμένον σίδηρον. πέτρον δὲ καὶ βῶλον κατὰ ταυτὸ εἴρηκεν. et paulo infra, εἰ δ' ἄρα τινὲς διαποροῦσι πῶς ἐξ ἁλύσεως περιηρτημένος περιΐησιν ὁ ἥλιος, γινωσκέτωσαν ὅτι τὰ φυσικὰ τοῖς μυθικοῖς καταμίγνυσιν ὁ Εὐριπίδης. Notat item Laert. in Vit. Anaxag. l. ii. 10. Εὐριπίδην, μαθητὴν ὄντα αὐτοῦ, χρυσέαν βῶλον εἰπεῖν τὸν ἥλιον ἐν τῷ Φαέθοντι. Denique hæc drachmæ ad summum pretio emi posse recte notat Socrates. Duobus enim obolis sedes in theatro a redemptoribus plerumque locabantur. At nonnunquam secundum Harpocr. et Suid. in voce Θεωρικὰ, non nisi drachma emi poterant. Nec aliquid amplius dari leges sinebant. Forst.

ὀρχήστρας] Timæus Glossar. Plat. Ὀρχήστρα· τὸ τοῦ θεάτρου μέσον χωρίον, καὶ τόπος ἐπιφανὴς εἰς πανήγυριν, ἔνθα Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος εἰκόνες. Photius Lex. Ms. Ὀρχήστρα πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμίκυκλον, οὗ καὶ οἱ χοροὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο εἰς τὴν ὀρχήστραν—. Idem : Ὀρχήστρα· τὸ νῦν τοῦ θεάτρου λεγόμενον σίγμα. add. Suidas, et ex eo Phavorinus, v. σκηνή. Solvebantur autem a singulis spectatoribus bini oboli : v. Casaub. ad Theophr. char. ii. 3. ad summum drachmæ singulæ. Schol. Lucian. p. 6. tom. i. Græv. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδόμενον, καὶ οὔτε πλέον ἐξῆν δοῦναι δραχμῆς, οὔτε ἔλαττον, ὡς μήτε οἱ πλούσιοι διὰ τὸν χρυσὸν πλεονεκτοῖεν, μήτε οἱ πένητες διὰ τὴν πενίαν βιάζοιντο. v. Casaub. d. l. Jam vero constat poetas in fabulis sæpe opiniones et placita philosophorum proposuisse, ita ut ea aut laudarent et probarent, ut Euripides, aut riderent et vituperarent, ut Aristophanes. Cæterum ex hactenus dictis intelligitur, δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας πρίασθαί τι esse *aliquid* in theatro *e fabulis discere*, quatenus quis eas non gratis spectat, sed locum emit e quo illas spectet : id quod vel Rudingeri caussa addere visum est, qui ex hoc loco apparere putabat (p. 242.) bibliopolia publica Athenis fuisse in orchestra. Stephanus autem hunc ipsum locum in marg. ita vertit, *quæ licet aliquando iis drachma, ad summum, emere ex orchestra, deinde Socratem deridere, si sua esse simulet, præsertim quum adeo sint absurda.* Fisch.

πριαμένοις] Placuit ita dispungere hunc locum, ex fide mei manuscripti, qui post πριαμένοις addit τελείαν στιγμήν. Quod quidem concisum dicendi genus γοργότερον est, et vehementius, ac proinde refutationibus aptius. Infinitivus quoque pro imperativo in hoc etiam vehementi genere dicendi accommodatior videtur. Serran.

οὕτως ἄτοπα ὄντα] Atque hoc revera sensisse videtur Socrates. Ita enim is de Anaxagora apud Xen. Mem. l. iv. 7. 7. φάσκων δὲ τὸν ἥλιον λίθον διάπυρον εἶναι, καὶ τοῦτο ἠγνόει, ὅτι λίθος μὲν ἐν πυρὶ ὢν οὔτε λάμπει, οὔτε πολὺν χρόνον ἀντέχει etc. Hæc interim de Luna et Sole dogmata, tacito auctoris nomine, εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα esse fatetur Plato, De Leg. l. x. p. 886. at tanquam vulgo hominum perniciosa reprehendit. Forst.

ταῦτα] Bas. 2. ταῦτα μέντοι· quam lectionem etiam Stephaniani exempli margo exhibet. Vulgata recte habet. Ficinus, *et quidem, ut mihi videtur, etiam tibi ipsi.* Fisch.

οὑτοσί,[w] ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πάνυ εἶναι ὑβριστὴς καὶ ἀπόλαστος, καὶ ἀτεχνῶς τὴν γραφὴν ταύτην[x] ὕβρει τινὶ καὶ[y] ἀπολασίᾳ καὶ νεότητι γράψασθαι. ἔοικε γὰρ ὥς περ αἰνίγμα ξυντιθέντι καὶ[z] διαπειρωμένῳ, Ἆρα γνώσεται r. 27.
Σωκράτης ὁ σοφὸς δὴ[a] ἐμοῦ χαριεντιζομένου καὶ ἐναντί[b] ἐμαυτῷ[c] λέγοντος, ἢ ἐξαπατήσω αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀκούοντας; οὗτος γὰρ ἐμοὶ φαίνεται τὰ ἐναντία λέγειν αὐτὸς αὑτῷ[d] ἐν τῇ γραφῇ, ὥς περ ἂν[e] εἰ[f] εἴποι Ἀδικεῖ Σωκράτης θεοὺς[g] οὐ νομίζων,[h] ἀλλὰ θεοὺς νομίζων. καί τοι τοῦτό ἐστι παίζοντος. [§. 15.] Ξυνεπισκέψασθε[i] δέ,[j] ὦ ἄνδρες, ᾗ μοι[k] φαίνεται ταῦτα λέγειν· σὺ δὲ ἡμῖν ἀπόκριναι, ὦ Μέλιτε. ὑμεῖς δέ, ὅ περ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς[l] παρῃτησάμην, μέμνησθέ[m] μοί[n] μὴ r. ii. 110.
θορυβεῖν, ἐὰν ἐν τῷ εἰωθότι τρόπῳ τοὺς λόγους ποιῶμαι.

Ἔστιν ὅς τις ἀνθρώπων, ὦ Μέλιτε, ἀνθρώπεια μὲν νομίζει πράγματ'[o] εἶναι, ἀνθρώπους δὲ[p] οὐ νομίζει; ἀποκρινέσθω, ὦ ἄνδρες, καὶ μὴ ἄλλα καὶ ἄλλα[q] θορυβείτω. ἔσθ' ὅς τις ἵππους μὲν οὐ νομίζει,[r] ἱππικὰ δὲ πράγματα; ἢ αὐλητὰς μὲν οὐ νομίζει, αὐλητικὰ δὲ πράγματα; οὐκ ἔστιν, ὦ ἄριστε ἀνδρῶν· εἰ μὴ σὺ[s] βού-

ΛΞDS, οὑτωσὶ E.—[x] ταύτην om Φ.—[y] καὶ post τινὶ om E.—[z] ᾗ ΓΞΗ cum γρ BC et mg *u*: om ΑΛΠΥΕSTu.—[a] δὴ om Γ.—[b] ἐναντί DS.—[c] ἐμαυτοῦ Γ.—[d] ἑαυτῷ ΑD ST.—[e] ἂν om S.—[f] εἰ om pr Π, supra versum ponit Α.—[g] θεοὺς om Φ.—[h] οὐ νομίζων T.—[i] ξ. ΞΠΥΦCDST, σ. BH.—[j] ᾗ δὲ BC, δὴ ΑΓΞΠΦDST.—[k] ἐμοὶ Γ.—[l] ὑμᾶς om ΛET.—[m] μεμνῆσθαι Φ et pr T.—[n] μου ΥΦBCEHSTu.—[o] πράγματ' T.—[p] δὴ S.

οὑτοσὶ] Ald. Bas. 1. 2. οὑτωσί. At Ficinus quoque legit οὑτοσὶ (*iste vir*), recteque probavit Rudingerus ad h. l. p. 243. Νεότης autem intell. de *temeritate* aut *audacia:* nam utrumque vitium in juventutem cadit. Fisch.

καὶ] Abest ab Ald. Bas. 1. male. Nam ἔοικε ξυντιθέντι καὶ διαπειρωμένῳ eleganter et modeste dictum est pro ξυντίθησι καὶ διαπειρᾶται· ut Cyrop. viii. 8. 7. ἐοίκασι ταῦτα διδασκομένοις, h. e, διδάσκονται. Fisch.

οὗτος] Meibomius in marg. Bas. 2. adscripserat e cod. vet. οὕτως. At etiam Ficinus, *hic namque.* Fisch.

§. 15. δὴ] Bas. 2. δή. recte, opinor: ut c. 6. σκέψασθε δή· et Phædon. 19. σκόπει δή· et ibid. c. 45. σκέψαι δή· et c. 49. σκόπει δή. Recepimus igitur δὴ pro δὲ, quod habent cæteri libri. Nam litteræ ε et η in libris antiquis figuram habent admodum similem, ut facile permutari inter se potuerint a primis editoribus: et quanquam non ignoro scholiastas et grammaticos sæpe particulam δὲ explicasse particula δή, ut schol. Dionysii Perieg. ad v. 39. quod viderent scriptores ipsos ita usos esse particula δέ· v. Gregorius de Dialectis p. 31. s. et Eustathius ad Il. κ'. p. 813. 61. tamen nobis hoc loco, præter usum loquendi Platonicum, alia omnia persuasit hoc, quod sequitur σὺ δὲ—ὑμεῖς δέ. Fisch.

ᾗ μοι] Ald. ἦμοι. Vir doctus quidam apud Forsterum legi malebat ἢ μή. Perperam. Fisch.

λει ἀποκρίνασθαι,[t] ἐγὼ σοὶ[u] λέγω καὶ τοῖς ἄλλοις τουτοισί.[v] ἀλλὰ τὸ[w] ἐπὶ τούτῳ[x] γε[y] ἀπόκριναι. ἔσθ' ὅς τις δαιμόνια μὲν νομίζει πράγματ'[z] εἶναι, δαίμονας δὲ οὐ νομίζει;[a] Οὐκ ἔστιν. Ὡς ἄνησας,[b] ὅτι μόγις[c] ἀπεκρίνω ὑπὸ τουτωνὶ ἀναγκαζόμενος. οὐκοῦν δαιμόνια μὲν φῄς με καὶ νομίζειν καὶ διδάσκειν, εἴτ' οὖν καινὰ εἴτε παλαιά· ἀλλ' οὖν δαιμόνιά γε[d] νομίζω κατὰ τὸν σὸν λόγον, καὶ ταῦτα καὶ διωμόσω[e] ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. εἰ δὲ[f] δαιμόνια

—[q] καὶ ἄλλα om H.—[r] *νομίζει εἶναι* ΑΓΦD.—[s] εὖ S.—[t] *ἀποκρίνεσθαι* Ξ.—[u] *ἐγὼ δέ σοι* E.—[v] *τουτοισί* ΓΠΦDET : *τουτοισίν* *s.—[w] *τῷ* ΓΑΥΒCEHu.—[x] *τοῦτο* pr Π.—[y] *γε* add ΑΓΑΞΒCDEHST.—[z] *πράγματ'* T.—[a] *ὀνομάζει* Γ.—[b] *ἄκνησας* s.—[c] *μόγις* ΑΠΦDST : *μόλις* *s.—[d] *γε* om Φ.—[e] *διομόσω* s.—[f] *δὲ καὶ* s.—[g] *ἐμέ* ΛΕΗ :

ὡς ἄνησας] Ita omnes ante Stephanum editiones, adstipulantibus quoque Casaub. ad Persium p. 150. et Upton. ad Arrian. p. 113. Steph. *ἄκνησας*. Quam si lectionem sequeris, necesse videtur ut pro *ὅτι* vel cum Stephano legas *ἔτι*, vel cum Ficino et Cornario *καὶ*, vel *ὡς* denique aut simile quiddam. Forst.

ἄκνησας] Ita Stephanus edidit, nescio librorum Ficini auctoritate, in cujus Latina versione habetur, *quam tarde et vix respondisti ab his coactus;* an Cornarii admonitu, qui quidem in eclogis docuit legendum esse *ἄκνησας*. Neque vero videre licet quare lectio hæc, quam notavit Meibomius quoque in marg. Bas. 2. e cod. vet. repudianda sit, quum series orationis addicat, et satis apertum esse videatur sequentibus verbis declarari magis et explicari verbi præcedentis vim: ita ut necesse non sit dicere cum Stephano *ὅτι* positum esse *θαυμαστικῶς*, aut contendere id in *ἔτι* debere mutari. Altera lectio *ἄνησας*, quæ in Ald. Bas. 1. 2. Norib. extat, et quam Stephanus in marg. exempli sui rejecit, probatur ab Rudingero p. 248. Recepit eam Forsterus quoque. At magnopere vereor ut leges linguæ et, uti ante demonstravi, verborum contexta admittant. Scilicet primo verbum *ἄνησας* desiderat casum personæ, non item verbum *ἄκνησας*· deinde item verbum parit sensum non satis commodum. Etenim etiamsi Melitus non respondisset: tamen cognovissent vidissentque judices ipsi, qui affirmaret esse *πράγματα δαιμόνια*, eum non posse negare esse *δαίμονας*. Non apparet igitur quid profuerit Socrati Meliti responsio, ut exclamaret lætus *ὡς ἄνησας*. At *ἄκνησας* fundit sensum longe commodissimum. Socrates enim ante questus erat de Melito, quod nollet respondere. Nunc igitur, quum tandem, præter opinionem et interjecta longa mora, responderit, exclamat mirabundus, *ὡς ἄκνησας*, h. e. *quam cunctatus es! quam tergiversatus es! quam longas nexuisti moras!* Ut igitur intelligeretur quomodo, qua in re, tergiversatus esset Melitus; necesse erat ut, quoddam velut interpretamentum, adjicerentur verba *ὅτι μόλις ἀπεκρ. ὑπὸ τουτ. ἀναγκ.* quibus definiretur sententia verborum superiorum. Sic Theæt. 13. *ὀκνῶ εἰπεῖν*· ibid. c. 31. *ὄκνεις ἀποκρίνεσθαι*. Phædon. 35. *μηδὲν ἀποκνήσητε — εἰπεῖν*. Sed ponitur etiam simpliciter sine infinitivo. v. Kypquius ad Act. ix. 38. Fisch.

διομόσω] Ita Edd. omnes et Ficinus, cæterique interpretes Latini. At iis non obstantibus reponendum videtur *διωμόσω*. Hoc nempe plane dicit Socrates, Me *δαιμόνια νομίζειν* prorsus liquet. Hoc enim Melitus ipse non solum simpliciter asseruit, sed et in sua accusationis formula juramento confirmavit. Quippe quod (vide supra) ejus *ἀντωμοσίας* pars erat. Voces item *διόμνυσθαι* et *ἀντιγραφὴ* accusatori non minus quam reo conveniunt. De priore consuli potest Lysias Ed. 4to. p. 70. 71. et alibi. Demosth. p. 736. D. 1062. E. Posteriorem autem, nempe vocem *ἀντιγραφὴ*, hic a Platone pro voce *ἀντωμοσία* usurpatam esse diserte notant Harpocr. Suid. et Phavorin. Nec omittendum est, Dacierium in versione sua hæc, uti nos, de

νομίζω, καὶ δαίμονας δή που πολλὴ ἀνάγκη νομίζειν ἐμέ[g] ἐστιν. οὐχ οὕτως ἔχει;[h] ἔχει δή· τίθημι γάρ σε ὁμολογοῦντα, ἐπειδὴ οὐκ ἀποκρίνει. τοὺς δὲ δαίμονας οὐχί[i] ἤτοι[j] θεούς γε[k] ἡγούμεθα[l] ἢ θεῶν παῖδας; φὴς ἢ οὔ; i. ii. 111.
Πάνυ γε. Οὐκοῦν εἴ περ δαίμονας ἡγοῦμαι, ὡς σὺ φής, εἰ μὲν θεοί τινές εἰσιν[m] οἱ δαίμονες, τοῦτ' ἂν εἴη ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι καὶ χαριεντίζεσθαι, θεοὺς οὐχ ἡγούμενον φάναι ἐμὲ[n] θεοὺς αὖ ἡγεῖσθαι πάλιν, ἐπειδή πέρ γε[o] δαίμονας[p] ἡγοῦμαι· εἰ[q] δ'[r] αὖ οἱ δαίμονες θεῶν παῖδές εἰσι νόθοι τινὲς ἢ ἐκ νυμφῶν ἢ ἔκ τινων ἄλλων, ὧν δὴ καὶ λέγονται, τίς ἂν[s] ἀνθρώπων θεῶν μὲν παῖδας ἡγοῖτο[t] εἶναι, θεοὺς δὲ μή; ὁμοίως γὰρ ἂν[u] ἄτοπον εἴη, ὥς περ ἂν εἴ τις

με *s.—[h] prius ἔχει om Α.—[i] οὐκ C.—[j] τοι ΛΕΗu.—[k] γε om Γ.—[l] ante ἢ omisi εἶναι cum ΑΠΦDST.—[m] εἰσιν om pr Ξ.—[n] ἐμὲ ΑΠΦDST: με *s.—[o] γε om DS.—[p] δαίμονας θεοὺς Hu et pr B.—[q] οἱ T.—[r] δ' BCDEHSTu.—[s] δὴ DS: om T et pr ΑΠ.—[t] ἡγεῖτο Γ, ἡγεῖται S.—[u] alterum ἂν om ΑT et pr Π.—[v] οὐ Α, οὐ ΠD.—

accusatore intelligere, licet nullam, quod miror, in notis emendationem proposuerit. Forst.

διωμόσω] Libri editi omnes habent διομόσω· quam lectionem expressit etiam Ruhnquenius ad Timæi Glossar. Plat. p. 27. Sed Forsterus legendum conjecit διωμόσω, ut verba de Melito, non de Socrate, acciperentur: qua in sententia jam Dacierium fuisse ejus versio declarat: verissime. Et lectio quidem loci corrupta impedimento fuit, ne verba καὶ ταῦτα—ἐν τῇ ἀντιγραφῇ ab Ficino, qui vertit *atque hæc quidem in responsione vicissim accusationi rescripta jurabo*, aliisque intelligerentur. Rudingerus vidit ille quidem locum esse depravatum, et sermonem esse debere de re præterita: sed perperam jussit (p. 250.) reponi διώμοσα. Immo legi debet, ut edidimus, διωμόσω. Nam primo orationis series docet verba pertinere ad Melitum, non ad Socratem: nam Melitus, non Socrates, jurarat Socratem credere esse δαιμόνια· deinde Attici dicunt ὀμοῦμαι, non ὀμόσω, neque adeo διομόσω· Thomas Mag. Ὀμοῦμαι, οὐκ ὀμόσω. add. Mœris h. v. et Herodian. p. 469. Piers. denique ἀντιγραφὴ hoc loco notat idem quod c. 3. et c. 11. ἀντωμοσία, hoc est, *libellum* accusationis. Harpocratio, cujus verba descripserunt Suidas et Phavorinus, v. ἀντιγραφή·—Πλάτων δὲ ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ τὸ αὐτὸ καλεῖ ἀντωμοσίαν, καὶ ἀντιγραφήν. Hesychius: Ἀντιγραφή· τῷ ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ· leg. τὸ ἐν ἴσῳ, aut, cum Hemsterhusio ad Lucian. Judic. vocal. p. 85. tom. i. κεῖται ἐν ἴσῳ. Quo quidem libello ab actore judicibus tradito, hic debebat simul jurare calumniam. Itaque Melitus id tum, non Socrates, fecerat. Recipere igitur non dubitavimus διωμόσω. Fisch.

ἄλλων] Intell. *pellices* humanæ: nam Socrates mox ait, qui δαιμόνια credat, eum ipsum credere esse δαίμονας et θεοὺς et ἥρωας. Ἥρωες autem sunt ἡμίθεοι (Hesiod. Ἔργ. 159. s.) nati patribus diis et matribus hominibus. Scilicet reverentia adversus deos Socratem ita loqui jussit. Cæterum laudavit hoc interrogationis et conclusionis genus, quo Socrates hoc loco usus est, Aristot. Rhet. iii. 18. p. 828. tom. iii. Duval. nam, Δεύτερον δὲ, inquit, ὅταν τὸ μὲν φανερὸν ᾖ, τὸ δὲ ἐρωτήσαντι δῆλον ᾖ, ὅτι δώσει· πυθόμενον γὰρ δεῖ τὴν μίαν πρότασιν μὴ προσερωτᾶν τὸ φανερὸν, ἀλλὰ τὸ συμπέρασμα εἰπεῖν, οἷον Σωκράτης, Μελίτου οὐ φάσκοντος, αὐτὸν θεοὺς νομίζειν, εἴρηκεν, εἰ δαιμόνιόν τι λέγοι· ὁμολογήσαντος δὲ, ἤρετο, εἰ οὐχ οἱ δαίμονες, ἤτοι θεῶν παῖδες εἶεν, ἢ θεῖόν τι· φήσαντος δὲ, Ἔστιν οὖν, ἔφη, ὅστις θεῶν μὲν παῖδας οἴεται εἶναι, θεοὺς δὲ οὔ; Fisch.

ἵππων μὲν παῖδας ἡγοῖτο [ἢ] καὶ ὄνων τοὺς ἡμιόνους, ἵππους δὲ καὶ ὄνους μὴ ἡγοῖτο εἶναι. ἀλλ', ὦ Μέλιτε, οὐκ ἔστιν ὅπως σὺ[v] ταῦτα οὐχὶ ἀποπειρώμενος ἡμῶν ἐγράψω τὴν γραφὴν ταύτην, ἢ ἀπορῶν ὅ τι ἐγκαλοῖς[w]· ἐμοὶ ἀληθὲς ἀδίκημα·[x] ὅπως δὲ σύ τινα πείθοις[y] ἂν καὶ σμικρὸν νοῦν[z] ἔχοντα ἀνθρώπων, ὡς οὐ[a] τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός[b] ἐστι καὶ δαιμόνια καὶ θεῖα ἡγεῖσθαι, καὶ αὖ τοῦ αὐτοῦ μήτε
1. 28. δαίμονας μήτε θεοὺς μήτε ἥρωας, οὐδεμία[c] μηχανή ἐστιν.

Ἀλλὰ γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς μὲν ἐγὼ οὐκ ἀδικῶ
1. ii. 112. κατὰ τὴν Μελίτου[d] γραφήν, οὐ πολλῆς μοι δοκεῖ εἶναι ἀπολογίας, ἀλλ' ἱκανὰ καὶ ταῦτα· [§. 16.] ὃ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἔλεγον, ὅτι πολλή μοι ἀπέχθεια γέγονε καὶ πρὸς πολλούς, εὖ ἴστε ὅτι ἀληθές[e] ἐστι. καὶ τοῦτ' ἔστιν ὃ ἐμὲ αἱρήσει,[f] ἐάν περ αἱρῇ, οὐ Μέλιτος οὐδὲ Ἄνυτος, ἀλλ' ἡ τῶν πολλῶν διαβολή τε καὶ φθόνος. ἃ δὴ πολλοὺς καὶ

[w] ἐγκαλεῖς ΛΥCET et pr Ξ.—[x] ἀδίκημα ἀληθὲς Φ.—[y] πείθῃς T.—[z] γοῦν pr Π, γοῦν νοῦν ΩT.—[a] οὐ add ΩΓΛΞΠΥΦΒCΕΗTu, οὐχὶ S. in D litura est.—[b] ἀνδρός om ΩΠ ΦDS.—[c] μηδεμία pr S.—[d] τὴν τοῦ μελίτου ΞS.—[e] ἀληθής CHu.—[f] αἱρεῖ Γ.—[g] αἰ-

ἡγοῖτο ἢ καὶ ὄνων] Rectius, opinor, deleta particula ἢ, quam tamen siquis retinendam censuerit, locum hunc ita interpretetur, *ac siquis equorum quidem filios esse putaret aut et asinorum simul, nempe mulos.* Forst.

Forsterus delendam censebat hanc particulam; sine caussa idonea: etsi hæc viri conjectura probatur a viro docto in Actis Erudit. an. 1749. p. 21. Nam ἡμίονοι dici possunt, et ἵππων παῖδες, et ὄνων παῖδες, quum, non solum ex equo et asina, sed etiam ex asino et equa, itemque onagro et equa, generentur: v. Bochartus Hieroz. i. 2. 20. et consilium dicentis declarat eum genitores, non item genitrices, mulorum voluisse et debuisse laudare. Etiam Ficinus vertit simpliciter, *si quis equorum quidem filios, vel asinorum, mulos esse putet.* Nam Græci vocabula παῖς, τέκνον, υἱὸς, ut Hebræi nomen בָּנִים, de pullis bestiarum ponunt. v. Gataquerus de stylo N. T. c. 16. Georgius Vindic. p. 286. Kypquius ad Matth. xxi. 5. Fisch.

ἀδίκημα;] Interrogatio placuit mihi, ad majorem vehementiam, nulla sensus jactura. Serran.

οὐδ. μηχ.] H. e. *fieri nullo modo potest.* Stephanus autem in marg. totum locum ita vertit, *nullo autem fieri modo potest, ut ulli, qui tantillum sanæ mentis habeat, persuadeas, ejusdem esse hominis, et dæm. et divina* (aliqua esse), *et rursum ejusdem, neque d. n. d. n. h. esse, existimare.* Fisch.

§. 16. ἀληθὲς] Ald. ἀληθής: male: leges enim linguæ adjectivum referri ad pronomen ὃ jubent. Fisch.

αἱρήσει] *Perimet*, Ficinus: et ita hic et in sequentibus omnes uno ore interpretes. Male. Vox enim hæc in sensu forensi *arguere, vel efficere ut quis condemnetur*, duntaxat significat. Nec de pœnæ adhuc genere, sed de simplici condemnatione jam agitur. Forst.

Αἱρεῖν autem est proprie quidem verbum bellicum *capere* hostes, *expugnare* urbes: sed translatum est, ut alia hujusmodi verba, ad forum, ita ut, addito accusativo rei, esset *facere, ut reus condemnetur judicum sententiis*, ut h. l. Fisch.

καὶ φθόνος] Hæc verba videantur recte abesse potuisse; nam res, quæ illis significatur, jam pronomine τοῦτο continetur. Sed solent scriptores antiqui sæpe

ἄλλους καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ἤρηνεν, οἶμαι δὲ καὶ αἱρήσειν·[g] οὐδὲν δὲ[h] δεινὸν μὴ ἐν[i] ἐμοὶ στῇ.

Ἴσως δ' ἂν οὖν[k] εἴποι τις, Εἶτ' οὐκ αἰσχύνει,[l] ὦ Σώκρατες, τοιοῦτον ἐπιτήδευμα[m] ἐπιτηδεύσας, ἐξ οὗ κινδυνεύεις νυνὶ ἀποθανεῖν; Ἐγὼ δὲ τούτῳ[n] ἂν δίκαιον λόγον ἀντείποιμι, ὅτι Οὐ[o] καλῶς λέγεις, ὦ ἄνθρωπε, εἰ οἴει δεῖν κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν ἢ τεθνάναι ἄνδρα ὅτου τι[p] καὶ σμικρὸν ὄφελός ἐστιν, ἀλλ' οὐκ[q] ἐκεῖνο μόνον σκοπεῖν, ὅταν πράττῃ τι,[r] πότερον[s] δίκαια ἢ ἄδικα πράττει καὶ

ῥήσειν Α.—[h] δὲ om S.—[i] οὖν Φ.—[k] οὖν ἂν ΓΦ, ἂν οἷον E et pr B.—[l] αἰσχύνει pr Γ.—[m] ἐπιτήδευμα om pr *u*.—[n] τοῦτο T.—[o] οὐ om Γ.—[p] ὅτι του T.—[q] οὐκ om E.—

addere verbis præcedentibus, post interpositionem fere aliquam, perspicuitatis caussa, alia, quibus, vel explicentur magis superiora, vel revocentur in memoriam auditori lectorive: ut c. 15. ἐπειδήπερ γε δαίμονας ἡγοῦμαι, quum tamen præcedat jam εἴπερ δαίμονας ἡγοῦμαι· et Criton. 13. οὔτε πείθεται, οὔτε πείθει ἡμᾶς —τούτων οὐδέτερα ποιεῖ. Hujusmodi loci sæpe sine caussa suspecti fuere viris doctissimis. Sic Stephanus apud Xen. Cyrop. i. 1. 3. verba καὶ ὅμως ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειν superflua, atque adeo delenda, censebat temere, quod Xenophon ante dixisset ἴσμεν ἐθελήσαντας πείθεσθαι. Similis locus est apud eundem Xenophontem Cyrop. iv. 2. 20. δεινὸν γάρ τ' ἂν εἴη—οὐκ ἂν πρέποντα ἡμῖν δοκοίημεν ποιεῖν· ubi Hutchinsonus ante πρέποντα æque temere inculcavit μὴ, Leeclavii auctoritatem secutus. Fisch.

ἤρηκεν] Vid. Æschines Socr. iii. 12. s. Nepos Timoth. 3. Phocion. 4. Fisch.

δεινὸν] Ego malui ex Terentio, *si in me uno hæc minime stet lues.* Serran.

μὴ] Rudingerus (p. 261.) auctor est, esse, qui particulam μὴ inducant, neque eam in exemplis quibusdam legi doceant: quod quidem ferri non magis potest quam ipsa ejusdem Rudingeri horum verborum interpretatio, *nihil mali in me hæserit.* Immo verti debent, *neque vero*, vel *enim, ullum periculum est, ne ego sim ultimus, quem damnet invidia et odium multitudinis:* nam δεινὸν est *periculum, timendum*, et οὐδὲν δεινὸν μὴ dicitur, ut Phædon. 34. οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ: δὲ recte accipi potest pro γάρ· et στῆναι notat *desinere furere*, ita ut metaphora petita sit, hic quidem, ab iis qui, capta aliqua urbe magna, non longius progrediuntur, sed consistunt ibi finemque imponunt expeditioni: aut a militibus, qui, captis hostibus, non consistunt, immo progrediuntur longius. v. Cyrop. i. 4. 23. Nam στῇ pertinet ad ἄ, hoc est, διαβολὴ καὶ φθόνος. Stephanus in marg. vertit, *haud enim timendum est, ne hæc in me cessent*, vel *finem habeant.* Fisch.

ἴσως δ' οὖν κ. τ. λ.] Locus hic, usque ad verba ἢ κακοῦ, legitur apud Stobæum in Eclogis Eth. vii. p. 88. Gesn. et usque ad verba οἷάπερ εἴωθα c. 17. apud Eusebium Præpar. Evang. xiii. 10. p. 659. ss. In libris Stobæi editis est ἴσως ἂν οὖν, et οὐ καταισχύνῃ pro οὐκ αἰσχύνῃ· fortassis vere; at deinde in iisdem male est τοιοῦτο pro τοιοῦτον. Fisch.

εἶτα] In interrogationibus indicat admirationem, conjunctam cum indignatione quadam, *vero siccine vero, ergone.* v. Aristoph. Plut. 79. et ibi schol. omninoque Raphelius ad Hebr. xii. 9. Fisch.

ὅτι οὐ κ. τ. λ.] Hinc usque ad verba ἢ κακοῦ, extant apud Aristidem Orat. Plat. ii. p. 264. tom. ii. Jeb. p. 436. tom. iii. Cant. Sed idem hic locus, inde a verbis ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον, laudatur etiam ab Antonino Philosopho vii. 44. cujus tamen in libris ἔστιν, post nomen ὄφελος, deest. Cæterum ὑπολογίζεσθαι idem est quod φροντίζειν, *moveri, rationem habere*, atque opponitur hac in ῥήσει verbis καταφρονεῖν et ὀλιγωρεῖν· alias formulis ἀλογίαν ἔχειν, ἐν ἀλογίᾳ ποιεῖσθαι, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἔχειν, et ἄγειν, et τίθεσθαι. v. Valquenarius ad Herodot. p. 172. Fisch.

μόνον] Abest ab editis libris Stobæi: per se non male. Fisch.

ὅτ' ἂν] Ald. Bas. 1. 2. Steph. Forst.

ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργα ἢ κακοῦ. φαῦλοι γὰρ ἂν τῷ γε σῷ λόγῳ εἶεν τῶν ἡμιθέων ὅσοι ἐν Τροίᾳ τετελευτήκασιν, οἵ τε ἄλλοι καὶ ὁ τῆς Θέτιδος υἱός, ὃς τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ[t] αἰσχρόν τι[u] ὑπομεῖναι, ὥστε ἐπειδὴ εἶπεν ἡ μήτηρ αὐτῷ προθυμουμένῳ Ἕκτορα ἀποκτεῖναι,
x. ii. 113. θεὸς οὖσα, οὑτωσί[v] πως, ὡς ἐγῷμαι, Ὦ παῖ,[w] εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον καὶ Ἕκτορα ἀποκτενεῖς, αὐτὸς ἀποθανεῖ· αὐτίκα γάρ τοι, φησί, μετ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος· ὁ δὲ ταῦτ'[x] ἀκούσας τοῦ μὲν θανάτου καὶ τοῦ[y] κινδύνου ὠλιγώρησε,[z] πολὺ δὲ μᾶλλον δείσας τὸ ζῆν κακὸς[a] ὢν καὶ τοῖς φίλοις μὴ τιμωρεῖν, Αὐτίκα, φησί,

[r] τι add S.—[s] πότερα ΑCDT.—[t] τὸ μὴ Φ.—[u] τι μὴ Α.—[v] οὕτω ΛΥΕ.—[w] ὦ παῖ om pr Π, in mg ponit Α.—[x] ταῦτα ΑΠDST: τοῦτ' [r]s.—[y] τοῦ om Γ.—[z] κατεφρόνησε

ὅταν. Norib. ὅτι ἄν· quam lectionem et emendationem Rudingerus in notis p. 263. repetit: immo ὅ,τι ἄν· quæ ipsa est Forsteri conjectura. Ficinus legisse videtur ὅταν τι πράττῃ· vertit enim, *quoties* aliquid *agit*. Certe πράττῃ postulat casum rei, ita ut legendum putem ὅ, τ' ἄν· uti nunc quidem edere ausi sumus. Neque enim pluralis δίκαια, ἢ ἄδικα, repugnat ullo modo, quum ὅ,τι sit collectivum, atque adeo idem quod ἅ. Sic apud Xen. Cyrop. i. 6. 11. est ὅ,τι δ' ἂν —λαμβάνῃ—ταῦτα τιμὴν νομιοῦσι· iii. 3. 5. νομίζων, ὅ,τι καλὸν κἀγαθὸν ἔχοι τὸ στράτευμα, τούτοις ἅπασιν αὐτὸς κεκοσμῆσθαι. Eurip. Phœn. 251. Κοινὰ δ', εἴ τι, (h. e. ὅ, τι) πείσεται Ἐπτάπυργος ἅδε γᾶ. ubi v. schol. Cantabrig. Coll. Corp. Christi. Fisch.

φαῦλοι κ. τ. λ.] Etiam hanc ῥῆσιν, usque ad verba μήτηρ αὐτῷ, habet Aristides Orat. Plat. ii. p. 265. tom. ii. Jeb. p. 437. tom. iii. Cant. Fisch.

τῶν] Edd. libri Aristid. τῶν γε· sed Cod. Collegii Novi et Baroc. 7. τῶνδε. sine caussa. Natæ videntur lectiones istæ e verbis præcedentibus τῷ γε. Fisch.

τοσοῦτον] Cod. Baroc. 7. Aristid. τοσούτῳ — κατεφρόνησεν, παρὰ τὸ μὴ αἰσχρόν τι ὑπομ. ὥστε ἐπ. quam lectionem peperisse videtur particula παρὰ non intellecta. Hæc enim, casui quarto juncta, fere comparationem notat, *præ*: ut apud Xen. Memor. i. 4. 14. παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ θεοί, ἄνθρωποι (f. οἱ ἄνθρωποι) βιοτεύουσι. Itaque παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι est *præ turpitudinis macula et opinione*, ne quid turpe admittere cogeretur, h. e. ne diceretur mortem Patrocli amici neglexisse, neque ultus esse: nam sectione hac extrema hæc ipsa sententia, τοῦ κινδύνου καταφρονῆσαι παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι explicata legitur verbis μηδὲν ὑπολογίζεσθαι θάνατον πρὸ τοῦ αἰσχροῦ. Fisch.

ἐγὼ οἶμαι] Euseb. ὡς ἐγῷμαι· ut in Euthyphrone c. 1. et alibi. Fisch.

ἑταίρῳ] Ald. Bas. 1. ἑτέρῳ· facili et solenni permutatione. v. Millius ad Jac. iv. 12. Fisch.

φησὶ] Aberat a Cod. Eusebii, qui est Oxonii in bibliotheca S. Johannis. Locus Homeri, quem hic laudat Socrates, est Il. σ', 96. Fisch.

πότμος] Bas. 1. 2. Norib. πόθμος. mendose. Hesychius: Πότμος· μόρος. Apollonius Lex. Homer. Πότμος· θάνατος. Fisch.

τιμωρεῖν] Mudgius emendandum putabat τιμωρῶν, ut scilicet verba καὶ τοῖς φίλοις μὴ τιμωρῶν cohærerent cum verbis κακὸς ὤν, eaque interpretarentur: non inepte. At vindicari tamen infinitivus sic potest, ut conjungatur cum verbo τὸ ζῆν, atque adeo pendeat ab articulo: ut certe Ficinus accepit. Cæterum est hoc loco ἀνακολουθία quædam: nam quum verba αὐτίκα γάρ τοι—τιμωρεῖν interposita sint, ante particulam αὐτίκα, posteriore loco positam, poni debuisset εἰπεῖν simileve verbum, quod cohæreret cum particula ὥστε, aut certe ἔφη pro φησί. Fisch.

τεθναίην[b] δίκην ἐπιθεὶς τῷ ἀδικοῦντι, ἵνα μὴ ἐνθάδε μένω καταγέλαστος παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν,[c] ἄχθος ἀρούρης. μὴ αὐτὸν οἴει φροντίσαι θανάτου καὶ κινδύνου; οὕτω γὰρ ἔχει, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῇ ἀληθείᾳ· οὗ ἄν τις ἑαυτὸν τάξῃ ἢ[d] ἡγησάμενος βέλτιον[e] εἶναι ἢ[f] ὑπ'[g] ἄρχοντος ταχθῇ,[h] ἐνταῦθα δεῖ,[i] ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, μένοντα[j] κινδυνεύειν, μηδὲν ὑπολογιζόμενον μήτε θάνατον μήτε[k] ἄλλο[l] μηδὲν πρὸ τοῦ αἰσχροῦ. [§. 17.] Ἐγὼ οὖν δεινὰ ἂν εἴην εἰργασμένος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ ὅτε μέν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς

ι

DS.—[a] καλὸς Γ.—[b] ante δίκην omisi τὴν cum ΑΠΦDST.—[c] κορωνησιν Α.—[d] ἢ add ΑΠΦST.—[e] βέλτιων ΦS: βέλτιστον *s.—[f] εἰ S et pr D.—[g] ὑπ' DS.—[h] σταθῇ S.—[i] δὴ E.—[j] θανόντα Λ.—[k] ἄλλων Υ.—[l] post ἄλλο omisi τι cum ΑΓΛΠΥΦDEST:

τὴν δίκην] Bogard. τὴν δὲ δίκην. In libris Eusebii editis est simpliciter δίκην, omisso articulo; male, opinor. Fisch.

παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν] I. e. *in castris nauticis: ἄχθος ἀρούρης* est omnino de homine *homo nequam, homo nullius frugi:* vid. Heliod. 5. p. 247. singulatim de milite *ignavus, κακὸς*, ut h. l. et pro *μένω* apud Homerum est ἧμαι, vel quia ignavi milites sedent, vel quia ἧσθαι est *esse, manere*, ut Plato Socratem illud interpretari jussit. Sic Luc. xxiv. 49. est καθίσατε· quod verbum Act. i. 4. explicatur verbis *μὴ χωρίζεσθαι·* et Matth. xxvi. 38. Marc. xiv. 34. *μείνατε*. Hebræi enim ita utuntur verbo ישב. v. Gen. xxii. 5. xxiv. 55. xxxiv. 10. Fisch.

οἴει] Ita Ald. Bas. 1. 2. Norib. Steph. Forst. etiam Eusebii libri. In Francof. vitiose expressum est οἴῃ. Cæterum hanc gravitatem Achillis et fortitudinem laudat Plato etiam Sympos. 7. Fisch.

μὴ αὐτὸν οἴει φροντίσαι θανάτου καὶ κινδύνου; οὕτω γὰρ ἔχει κ. τ. λ.] Hujus interrogationis vis ac ratio non magnopere in aperto est, nec satis eam apte subsequitur οὕτω γὰρ ἔχει. sed legendum μὴ αὐτὸν οἴου—κινδύνου· οὕτω γὰρ. Pertinent hæc ad superiora: ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντείποιμι, ὅτι, οὐ καλῶς λέγεις, ὦ ἄνθρωπε, εἰ οἴει κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν ἢ τεθνᾶναι ἄνδρα ὅτου τι καὶ σμικρὸν ὄφελος ἔστιν. Ibi tunc alio se convertit oratio, nunc eodem redit μὴ αὐτὸν οἷον κ. τ. λ. *ne illum existimes ullum habere mortis ac periculi rationem: ita enim se res habet.* Heusd.

οὕτω γὰρ] Extant hæc verba usque ad finem capitis, apud Antonin. Philosophum vii. 45. et Theodoretum θεραπ. Ἑλλ. παθημ. 8. p. 119. etiam apud Stobæum in Eclogis Eth. 7. p. 95. sed apud hunc usque ad capitis sequentis verba ἃ οὐκ οἶδεν. Fisch.

ἑαυτὸν] Antonin. et Euseb. αὐτόν: non male. Stephanus in marg. locum ita vertit, *quo quisque loco seipsum constituerit, arbitratus, id optimum sibi esse, vel a magistratu const.* Cæterum de hoc usu verbi τάττεσθαι v. Casaub. ad Persii sat. iii. p. 292. Paris. Fisch.

ἐνταῦθα δεῖ] Edd. Vett. perperam δή. Voculæ hæ sæpissime confunduntur. Simile, ubi vice versa δεῖ pro δὴ ponitur, mendum in l. iii. de Leg. p. 696. C. ut id obiter notem, latet. Forst.

Ficinus jam vertit, *permanere oportet.* Quæ quidem est solennis horum verborum in libris antiquis permutatio. Sic Cyrop. ii. 4. 8. pro οὓς δὲ δὴ in Junt. Ald. legitur οὓς δὲ δεῖ· sed ii. 4. 17. pro δεῖ θηράσαι Cod. Alt. habet δὴ θηράσαι. Conf. ad Sympos. xxxvi. 2. Fisch.

τι] Abest τι ab editis libris Eusebii et Theodoreti, etiam Antonini: male. Cæterum sententiam οὗ ἄν τις—ταχθῇ, ἐνταῦθα δεῖ μένοντα κινδυνεύειν expressam esse a Platone e verbis Sophoclis Antigon. 681. Δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον Μένειν, putabat Valquenarius ad Eurip. Phœn. 248. p. 89. Fisch.

§. 17. οἱ ἄρχοντες] Intelliguntur Callias, Cleo, Hippocrates: quorum quidem hic summam imperii habuit ad Delium, oppidum Bœotiæ, ubi Bœoti Athenienses fugarunt (v. Strabo 9. p. 618. Almel. Cic.

εἴλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ καὶ ἐν Ἀμφιπόλει καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε[m] μὲν οὖ ἐκεῖνοι[n] ἔταττον ἔμενον ὡς περ καὶ ἄλλος τις καὶ ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν, τοῦ δὲ θεοῦ τάττοντος, ὡς ἐγὼ ᾠήθην τε[o] καὶ ὑπέλαβον, φιλοσοφοῦντά
r. ii. 114. με δεῖν ζῆν καὶ ἐξετάζοντα ἐμαυτὸν καὶ τοὺς[p] ἄλλους,
i. 29. ἐνταῦθα δὲ φοβηθεὶς ἢ[q] θάνατον ἢ ἄλλο ὁτιοῦν πρᾶγμα λίποιμι[r] τὴν τάξιν. δεινὸν μέντ'[s] ἂν εἴη, καὶ ὡς ἀληθῶς τότ' ἄν με δικαίως εἰσάγοι τις εἰς δικαστήριον, ὅτι οὐ νομίζω θεοὺς εἶναι ἀπειθῶν[t] τῇ μαντείᾳ καὶ δεδιὼς θάνατον καὶ οἰόμενος σοφὸς εἶναι οὐκ ὤν. τὸ γάρ τοι θάνατον δεδιέναι, ὦ ἄνδρες, οὐδὲν[u] ἄλλο ἐστὶν ἢ δοκεῖν σοφὸν εἶναι μὴ ὄντα· δοκεῖν γὰρ εἰδέναι ἐστὶν ἃ οὐκ[v] οἶδεν. οἶδε μὲν γὰρ οὐδεὶς τὸν θάνατον οὐδ' εἰ τυγχάνει[w] τῷ ἀνθρώπῳ πάντων

erased C.—[m] ὅτε corr Γ.—[n] ἔμειναν Φ.—[o] τε om Φ.—[p] τότε τοὺς ΥΗ.—[q] ἢ om Υ.—[r] λίποιμι ΑΠΠDS : λείποιμι *σ.—[s] μέν om ΠΦDS et pr Α.—[t] ἀπειθῶν Α.—[u] οὐδὲν Β, οὐθὲν Υ.—[v] οὐκ om C, in mg suffecto μή.—[w] τυγχάνοι Φ.—[x] ὢν H et corr u.—

div. i. 54. Harpocrat. et Hesych. v. ἐπὶ Δηλίῳ μάχῃ·) ille imperator Atheniensium fuit ad Amphipolin, oppidum Thraciæ vel Macedoniæ, ad Strymona fluvium, ubi Athenienses a Lacedæmoniis victi sunt; iste eorundem copiis præfuit ad Potidæam, quæ fuit urbs Thraciæ ad mare Ægeum, quam Athenienses obsederunt, ita ut bellum inde Peloponnesiacum coortum sit. Omnino hac de re omni, et de fortitudine quam Socrates tum imperatoribus probavit, præter scriptores belli Peloponnesiaci, v. Plut. v. Alcib. p. 194. F. tom. i. et c. Colot. p. 1117. tom. ii. Lucian. h. ver. ii. 23. p. 121. tom. ii. de parasit. 43. p. 867. tom. ii. ubi v. Gesnerus et Solanus: Plato Sympos. 35. s. Seneca ep. 104. p. 520. tom. ii. Fisch.

ἐν Ποτιδαίᾳ κ. τ. λ.] Varia veterum, quæ tam ad pugnas hasce, quam ad philosophi nostri in iis gesta, spectant, loca affatim collegerunt L. Allat. ad Epist. quas vocat Socratic. p. 144. Casaub. ad Athen. l. v. c. 15. Menag. aliique ad Laert. l. ii. 22. 23. Gatak. ad Antonin. p. 287. Scheffer us cæterique ad Ælian. V. H. l. iii. 17. Upton. ad Arrian. p. 239. et Davis. ad Cic. de Divin. l. i. 54. Hosce adeat, qui uberiorem harum rerum notitiam desideret. Forst.

τότε μὲν οὖ] Euseb. καὶ ἄλλοθί που· quæ quidem verba aliena videntur. Fisch.

δὲ] Mudgius legi malebat δή, sine caussa justa; neque tamen inepte. Fisch.

λείποιμι] Euseb. λίποιμι: minus bene; nam res ipsa requirit imperf. optativi. Fisch.

τὸ γάρ τοι] Verba τὸ γάρ τοι—μὴ ὄντα extant apud Theodoret. d. l. 8. p. 120. et Plutarchus tom. ii. Consol. ad Apollon. p. 108. D. laudat verba τὸ γάρ τοι—τῶν κακῶν ἐστι. Fisch.

τὸ γάρ τοι θ. δ.] Plutarch. τὸ γὰρ δεδιέναι, ὦ ἄνδρες, τὸν θάνατον. Verba δοκεῖν εἰδέναι, ἃ οὐκ οἶδεν declarant, quid sit δοκεῖν σοφὸν εἶναι, ita ut δοκεῖν γὰρ εἰδέναι ἔστιν idem sit quod ὅ ἐστι δοκεῖν εἰδέναι. Fisch.

οἶδε κ. τ. λ.] Legitur hæc ῥῆσις, usque ad verba οὐδὲ φεύξομαι, apud Stobæum Ecl. Eth. c. 5. p. 75. Gesn. et c. 3. C. 3. a. Trincavel. sed in hoc legitur, φαντάζονται δέ τινες πολλάκις, καὶ δοκοῦσι τινὲς εἶναι, καὶ οἴονται τοῦτο εἶναι τῶν ἀνθρώπων πάντων μέγιστον ὄντων ἀγαθῶν. δεδίασι δὲ—. Fisch.

οὐδ' εἰ τυγχ.] Plutarch. Xyl. οὐδ' ἐντυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ μέγιστον ὂν πάντων τῶν ἀγαθῶν—ὅτι τῶν κακῶν μέγιστόν ἐστιν· æque male, atque Ald. et Bas. ὁ δὲ τυγχάνει· sed Turnebi et Vulcobii Codd. habebant οὐδὲ εἰ τυγχάνει· recte. Fisch.

μέγιστον ὂν[x] τῶν ἀγαθῶν, δεδίασι δ' ὡς εὖ εἰδότες ὅτι μέγιστον τῶν κακῶν ἐστί. καὶ τοῦτο πῶς οὐκ ἀμαθία ἐστὶν αὕτη ἡ[y] ἐπονείδιστος, ἡ τοῦ οἴεσθαι εἰδέναι ἃ οὐκ οἶδεν; ἐγὼ δέ, ὦ ἄνδρες, τούτῳ καὶ ἐνταῦθα ἴσως[z] διαφέρω τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰ δή τῳ σοφώτερός του[a] φαίην εἶναι, τούτῳ[b] ἄν, ὅτι οὐκ εἰδὼς ἱκανῶς περὶ τῶν ἐν Ἅιδου οὕτω καὶ οἴομαι οὐκ εἰδέναι·[c] τὸ δὲ[d] ἀδικεῖν καὶ τὸ[e] ἀπειθεῖν τῷ βελτίονι, καὶ θεῷ καὶ ἀνθρώπῳ, ὅτι κακὸν καὶ αἰσχρόν ἐστιν οἶδα. πρὸ οὖν τῶν κακῶν ὧν οἶδα ὅτι κακά ἐστιν, ἃ

y ἡ post αὕτη om C.—z καὶ ante ἴσως ponit Γ.—a του σοφώτερος corr S.—b τοῦτο DT et pr ΩΠ.—c οὐκ εἰδέναι οἴομαι T.—d τῷ δὲ T.—e τὸ om ΦDST.—f μὴ T.—

καὶ τοῦτο πῶς] Euseb. καί τοι πῶς· quam lectionem puto profectam esse ab iis, qui ignorarent τοῦτο hoc loco dictum esse pro διὰ τοῦτο *propterea*, quia nemo scit naturam vimque mortis. v. nos ad Æschin. Socr. iii. 9. et Kœnius ad Gregor. de dialect. p. 11. Conf. Ernestius ad Xen. Memor. iii. 3. 14. et iii. 6. 13. Sic apud Cic. Tusc. v. 32. *quod* pro *propter quod:* ut ὃ et ἃ dicuntur pro δι' ὃ et δι' ἅ. v. Gesnerus ad Orph. Argon. 851. et Valquenar. ad Eurip. Phœn. 157. Fisch.

οὐκ ἀμαθ.] Stob. Gesn. οὐκ ἂν ἀμαθία. Stob. Trincav. πῶς οὐκ ἂν ἀλήθειά ἐστιν —αὕτη ἐπονείδιστος. At tum debebat etiam εἴη legi pro ἐστίν. Fisch.

ἴσως δ. τ. π. ἀ.] Euseb. διαφ. τῶν πολλῶν ἴσως ἀνθρ. Fisch.

τῳ] Ald. τω· ut Stob. Trincavel. in quo etiam scriptum est, τούτων ἂν—ἱκανῶς ἐν ᾅδου—τῶν δὲ ἀδικεῖν καὶ ἀπειθεῖν —κακὸν εἶναι τοῦτον οἶδα—τυγχάνεις—οὐδὲ φθέγξομαι· quæ quidem manifesta sunt librarii negligentis peccata. Fisch.

ἀπειθεῖν] Bas. 1. 2. Norib. ἀπιθεῖν· et in libris editis et scripto Oxoniensi Stobæi deest ante verbum hoc articulus: non male. Fisch.

βελτίονα] *Meliorem* vel *præstantiorem:* ego malui περιφραστικῶς, *eum qui nobis superior præsit.* Βελτίων enim hoc loco eum significat qui alicui auctoritate et potentia antecellit: de cujus vocis significatione disserit Plato in Gorgia, et Νομοθεσ. α'. Sic 'melior' pro 'potentiore' apud Lat. Horatius, 'Cervus equum pugna melior,' i. e. potentior et validior: et 'Optimates' dicuntur qui maximam habent in republ. auctoritatem atque potentiam. Serran.

Stephanus in marg. 'Malim *meliori*, vel *præstantiori:*' recte: h. e. *sapientiori, prudentiori.* Et οὕτω post participia redundat, ut ἔπειτα et τότε. Sic Phædon. 5. καὶ καθεζόμενος, οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο· et Xen. Cyrop. i. 6. 5. παρέχοντας—οὕτως ἡμῖν ἐδόκει· et i. 6. 12. extr. ἀκούων τε καὶ ὁρῶν—οὕτω καὶ ἐγὼ—εὐθὺς τούτου ἐπεμελήθην. v. Raphelius ad Act. xx. 11. Fisch.

πρὸ οὖν κ. τ. λ.] Etiam hic locus, usque ad verbum φεύξομαι, invenitur apud Theodoret. d. l. viii. p. 120. Sed primo legitur ibi male γοῦν pro οὖν· deinde εἰ καὶ ἀγαθὰ, inserta conjunctione: uti etiam apud Stobæum et Eusebium, ita ut Forsterus libros inde Platonis editos recte putarit esse emendandos et augendos: cui viri doctissimi auctoritati parere nos non dubitavimus: porro οὐ pro οὐδέποτε· denique φοβηθήσομαι pro φοβήσομαι· fortassis vere: quum futurum passivum, non modo hujus verbi partes medii sustineat (v. Xen. Cyrop. iii. 3. 9. et 16.) sed et aliorum verborum futura ejusdem generis: ut ἐπιμεληθησόμενος apud Xen. Memor. ii. 7. 8. δεηθήσομαι Ps. xxx. 9. apud interpretes Alexandrinos. Et hoc quidem loco verbum φεύξομαι, quod sequitur, librarios potuit offendere eo facilius. Contra vero librarii futura media, quæ vim passivorum habere viderent, æque perperam mutarunt in futura passiva. v. Piersonus ad Mœr. p. 367. Cæterum in exemplo Stobæi Turicensi particula μὴ ante verbum οἶδα non habetur, operarum negligentia: certe in Latina versione expressa est ab Gesnero: et in exemplis Trincavel. et Basileensi legitur. Fisch.

μὴ οἶδα εἰ[f] ἀγαθὰ ὄντα τυγχάνει,[g] οὐδέποτε φοβηθήσομαι[h] οὐδὲ φεύξομαι. ὥστε οὐδ'[i] εἴ με νῦν ὑμεῖς ἀφίετε
I. ii. 115. Ἀνύτῳ ἀπιστήσαντες,[j] ὃς ἔφη ἢ[k] τὴν ἀρχὴν οὐ δεῖν ἐμὲ[l] δεῦρο εἰσελθεῖν ἢ ἐπειδὴ εἰσῆλθον οὐχ οἷόν τ' εἶναι τὸ μὴ ἀποκτεῖναί με, λέγων[m] πρὸς ὑμᾶς ὡς[n] εἰ διαφευξοίμην, ἤδη ἂν ὑμῶν οἱ[o] υἱεῖς ἐπιτηδεύοντες ἃ Σωκράτης διδάσκει πάντες παντάπασιν διαφθαρήσονται,[p] —εἶτ' μοι πρὸς ταῦτα

[g] τυγχάνοι ὄντα Φ.—[h] φοβηθήσομαι ΦDS et corr Π: φοβήσομαι [*]ς.—[i] οὐδ' BCDE HST*gu*.—[j] ἀπιστήσαντες Γ, ἀπιθήσαντες Υ, ἀπειθήσαντες Ξς.—[k] ἢ om Φ.—[l] ἐμὲ οὐ δεῖν Τ.—[m] λέγω *u*.—[n] ὡς om *g*.—[o] οἱ om Ε.—[p] διαφθαρήσονται Γ, διαφθαρήσοιντο

οὐδ' εἰ] Turbare te, lector, possit particula δὲ, tanquam supervacanea: præsertim quum Fic. quoque talem esse judicaverit: at ego ellipsin huic loco subesse puto, qualem et alibi observavi: ut perinde sit ac si dictum esset, ὥστε οὐδ' εἴ με νῦν ὑμεῖς ἀφίοιτε (nam ita scribendum est) θέλοιμι ἂν ὑφ' ὑμῶν ἀφίεσθαι, vel ἀξιώσαιμι ἂν etc. Sed orationem eadem forma non continuari fateor: sicut et alibi ejus formam mutari et velut cursum interrumpi videre est. Cæterum pro ἀπειθήσαντες apud Eusebium legitur ἀπιστήσαντες. Steph.

Steph. Forst. οὐδὲ εἰ. Cæterum mutata est hoc quoque loco orationis forma: nam post οὐδὲ oratio pendet: et Socrates, post interpositionem longiusculam, ad eam rediens, εἰ οὖν με, inquit, ὅπερ εἶπον, ἐπὶ τούτοις ἀφίοιτε, εἶποιμ' ἂν ὑμῖν. Scilicet affectus dicentis peperit hanc ordinis perturbationem, quæ nec ab consuetudine sermonis quotidiani aliena esset. Fisch.

ἀφίετε] Stephanus legendum putabat ἀφίοιτε, ut paullo inferius. Opinor, sine justa caussa. Certe admodum magna inconstantia est scriptorum in usurpandis hisce modis. Accedit, quod infra ipsæ leges consecutionis temporum imperf. optativi requirunt, quum sequatur εἶποιμ' ἂν ὑμῖν quod hoc loco secus est. Fisch.

ἀπιστήσαντες] Ald. Bas. 1. Norib. ἀπιθήσαντες. Steph. Forst. ἀπειθήσαντες. Sed Bas. 2. ἀπιστήσαντες quæ est ipsa lectio librorum Eusebii, certe non contemnenda: nam ἀπιστεῖν, ἄπιστος, ἀπιστία, dicuntur etiam de iis qui *non parent* aliis, qui *contumaces* sunt. v. Harpocrat. v. ἀπιστεῖν, omninoque Valquenarius ad Herodot. vi. 108. Hesychius: Ἀπιστεῖ· ἀπειθεῖ· Σοφοκλῆς Αἰθίοψιν· item, et ex eo Phavorinus; Ἠπίστησεν· ἠπείθησεν, οὐκ ἐπείσθη. Suidas: Ἀπιστεῖν· δοτικῇ· τὸ ἀπειθεῖν. Λέγουσι δὲ καὶ ἀπιστίαν, τὴν ἀπείθειαν· καὶ Ἄπιστος, ὁ μὴ πειθόμενος. Οὕτω Πλάτων. Phavorinus: Ἀπιστεῖν· τὸ ἀπειθεῖν· οὕτω Πλάτων· item: Ἀπιστία· ἡ ἀσέβεια, καὶ ἡ ἀπείθεια· οὕτω Πλάτων· item: Ἄπιστος· —λέγεται καὶ ὁ μὴ πειθόμενος, ὡς φησι Πλάτων· quæ verba sumta sunt e Zonaræ Lex. Ms. apud Valquenar. d. l. Lis enim orta erat olim de scriptura hujus verbi inter Leonclavium, et Stephanum, in notis ad Xen. Cyrop. i. 2. 12. Stephanus tuebatur scripturam ἀπιστεῖν· sed Leoncl. scribi et corrigi jubebat ἀπειστεῖν· cui assensus est Æm. Portus, quem exscripsit Hutchinsonus ad Xen. Cyrop. ii. 1. 11. At veritas stat haud dubie a partibus Stephani. v. Abreschius diluc. Thucyd. p. 555. et interp. Hesychii p. 453. tom. i. Meibomius scripserat in marg. Bas. 2. ἀπειθήσαντες, 'ut et St. 29. B.' haud dubie e Cod. Ms. Nos vero ob ea, quæ supra a nobis dicta sunt, non dubitavimus Platoni reddere scripturam Bas. 2. quum ἀπειθήσαντες haud dubie glossema sit. Fisch.

ἢ τὴν ἀρχὴν οὐ δεῖν] Serranus male vertit, *aut me initio non debuisse:* sed Stephanus in marg. recte correxit, *aut me prorsus non deb.* nam τὴν ἀρχὴν est *prorsus, omnino.* v. Raphelius ad Joh. viii. 25. Fisch.

τὸ μὴ ἀπ.] Ita etiam codex scriptus Eusebii Oxoniensis: nam in editis ejus libris legitur τὸ μὴ οὐκ ἀποκτεῖναι. Fisch.

διαφθαρήσοιντο] Euseb. διαφθαρήσονται. At præstat altera scriptura: nam pendet oratio a verbis ὃς ἔφη, et præcedit

εἴποιτε[q] Ὦ Σώκρατες, νῦν μὲν Ἀνύτῳ οὐ πεισόμεθα, ἀλλ' ἀφίεμέν σε, ἐπὶ τούτῳ μέντοι ἐφ' ᾧτε[r] μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν μηδὲ φιλοσοφεῖν· ἐὰν δὲ ἁλῷς[s] ἔτι[t] τοῦτο πράττων, ἀποθανεῖ. εἰ οὖν με, ὅ περ εἶπον, ἐπὶ τούτοις ἀφίοιτε,[u] εἴποιμ' ἂν ὑμῖν ὅτι Ἐγὼ ὑμᾶς,[v] ὦ[w] ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀσπάζομαι μὲν[x] καὶ φιλῶ, πείσομαι δὲ μᾶλλον τῷ θεῷ[y] ἢ ὑμῖν, καὶ ἕως[z] περ ἂν[a] ἐμπνέω καὶ οἷός τε ὦ, οὐ μὴ παύσομαι[b] φιλοσοφῶν καὶ ὑμῖν παρακελευόμενός τε[c] καὶ ἐνδεικνύμενος, ὅτῳ ἂν ἀεὶ ἐντυγχάνω ὑμῶν, λέγων οἷά περ εἴωθα, ὅτι Ὦ ἄριστε ἀνδρῶν, Ἀθηναῖος ὤν, πόλεως τῆς μεγίστης καὶ εὐδοκιμωτάτης εἰς σοφίαν καὶ ἰσχύν, χρημάτων μὲν οὐκ αἰσχύνει ἐπιμελόμενος,[d] ὅπως σοι ἔσται[e]

ποιντο ΞΥς.—[q] εἴπητε Λ.—[r] ὄγε Η, ᾧ Φ.—[s] ἄλλως g.—[t] ἔτι om Φ.—[u] ἀφίετε Υ.—[v] ὑμᾶς om pr Ξ.—[w] ὦ om 2ΠCDST.—[x] μὲν om Τ.—[y] τῷ θεῷ μᾶλλον ΛΕς.—[z] ὡς Γ.—[a] ἂν om S.—[b] παύσωμαι 2ΞΠΥΒCHTgu.—[c] τε om S.—[d] ἐπιμελούμενος

εἰ διαφευξοίμην· ut Latine utendum sit fut. conjunctivi imperf. Fisch.

μὲν] Abest hæc particula ab libris Eusebii editis; sed in codice Oxoniensi scripto legebatur: recte. Fisch.

ἐφ' ᾧ τε] Vigerus in margine editionis suæ Eusebii conj. ἐφ' ᾧ γε· sine caussa: nam ἐφ' ᾧ τε, quod tamen Commelinus quoque ad Heliodor. p. 245. mutari in ἐφ' ᾧ γε jubebat, innumeris locis sic legitur: ut apud Aristoph. Plut. 1001. 1142. v. Berglerus ad Aristoph. p. 80. et Hutchinsonus ad Xen. Anab. vi. p. 482. et Budæus Commentar. L. Gr. p. 817. s. Etymol. M. Ἐφ' ᾧ τε, ἀντὶ τοῦ ἵνα. Fisch.

ἀποθανῇ] Mudgius legi malebat ἀποθανεῖν: temere. Nam verba ἐὰν δὲ ἁλῷς κ. τ. λ. non cohærent cum verbis ἐπὶ τούτῳ μέντοι, sed cum verbis νῦν μὲν Ἀνύτῳ οὐ πεισόμεθα· id quod ostendit particula δὲ, respiciens particulam μὲν, non μέντοι. Fisch.

ἀσπάζομαι] H. e. *agnosco gratus vestram, judices, humanitatem et clementiam.* Quo de usu verbi ἀσπάζεσθαι v. Schultensius ad Job. p. 35. Fisch.

τῷ θεῷ μᾶλλον] Bas. 2. et Euseb. μᾶλλον τῷ θεῷ. At ille alter verborum ordo, nescio quomodo, magis placet nostris quidem auribus. Cæterum laudavit hunc locum, et contulit cum voce Petri Act. v. 29. πειθαρχεῖν δεῖ θεῷ μᾶλλον, ἢ ἀνθρώποις, Stephanus Schediasm. iii. 3. et diu ante eum Euseb. Præp. Evang. l. p. 662. Et formam loquendi ἕως περ ἂν ἐμπνέω imitatus Cicero est p. red. ad Quir. 10. 'dum anima spirabo mea:' ubi v. Lambinus. Fisch.

τε καὶ ἐνδεικνύμενος] Hæc verba absunt a codice Eusebii Oxoniensi scripto. Fisch.

ἰσχὺν] Ἰσχὺς hoc loco accipi debet, non de *potentia* cum Ficino, sed de *animi magnitudine et fortitudine*, quæ in despicientia rerum humanarum et externarum, ut divitiarum, honoris, gloriæ, posita est. Nam primo vocabula, quæ de corpore dicuntur proprie, transferuntur fere omnia ad animum: ut ῥώμη apud Xen. Apol. 34. idem est quod γενναιότης s. 33. sed firmitas et *robur* animi declaratur contemnendis rebus humanis: deinde ἰσχὺς debet significare virtutem, cujus parens sit sapientia, h. e. scientia naturæ rerum humanarum: sed hæc videt earum fragilitatem et vanitatem, atque adeo eas contemnit: denique verba Socratis sequentia docent, ἰσχὺν opponi curæ et studio divitiarum, gloriæ, honoris, et ad eam pertinere verba τῆς ψυχῆς, ὅπως ὡς βελτίστη ἔσται, ut legitur etiam apud Iamblichum Protrept. p. 83. qui hunc locum pæne ad verbum descripsit. Conf. Æsch. Socr. iii. 3. et Cic. Cat. M. i. Accedit, quod infra c. 23. tribuitur Atheniensibus laus σοφίας et ἀνδρείας. Fisch.

ὡς[f] πλεῖστα, καὶ δόξης καὶ τιμῆς, φρονήσεως δὲ καὶ ἀληθείας καὶ τῆς[g] ψυχῆς, ὅπως ὡς βελτίστη ἔσται,[h] οὐκ ἐπι-
1. ii. 116. μελεῖ οὐδὲ φροντίζεις; καὶ ἐάν τις ὑμῶν ἀμφισβητήσῃ[i] καὶ φῇ ἐπιμελεῖσθαι, οὐκ εὐθὺς ἀφήσω αὐτὸν[j] οὐδ' ἄπειμι, ἀλλ' ἐρήσομαι αὐτὸν καὶ ἐξετάσω καὶ ἐλέγξω, καὶ ἐάν μοι[k] μὴ δοκῇ[l] κεκτῆσθαι ἀρετήν, φάναι δέ, ὀνειδιῶ ὅτι τὰ πλείστου ἄξια περὶ ἐλαχίστου ποιεῖται,[m] τὰ δὲ φαυλότερα
1. 30. περὶ πλείονος. ταῦτα καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ, ὅτῳ ἂν ἐντυγχάνω, ποιήσω, καὶ ξένῳ καὶ ἀστῷ,[n] μᾶλλον δὲ[o] τοῖς ἀστοῖς, ὅσῳ μου[p] ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει. ταῦτα γὰρ[q] κελεύει ὁ θεός, εὖ ἴστε. καὶ ἐγὼ οἶμαι[r] οὐδέν πω ὑμῖν[s] μεῖζον ἀγαθὸν γενέσθαι ἐν τῇ πόλει ἢ[t] τὴν ἐμὴν τῷ θεῷ ὑπηρεσίαν. οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ περιέρχομαι ἢ

ΑΠΦSTg.—[e] εἴη DS.—[f] ὡς om Φ.—[g] τῆς om pr Λ.—[h] ἔσται om S.—[i] ἀμφισβητῇ ΑΠΦDST.—[j] αὐτόν om ΥBCEHgu.—[k] μοι om g.—[l] δοκῷ Υ.—[m] ποιήσεται ΓΛΞΥΕ Hgu.—[n] ἀστῷ καὶ ξένῳ Φ.—[o] δὲ καὶ gu.—[p] μου ΑΠDST, μοι B: μοι *s.—[q] γὰρ om E.—[r] οἶομαι ΑΦCDST: οἰμαι *s.—[s] ἡμῖν s.—[t] ἢ om E.—[u] πρότερον μηδὲ ΑΠ

αὐτὸν] Abest pronomen hoc ab Bas. 2 per se non male. Scilicet ἀφιέναι τινὰ dicitur *is, qui alicui non est molestus*, ita ut eum non objurget: v. Marc. xiv. 16. ut eum non interroget, animum ejus non exploret, eum non convincat. Usus enim Socrates hoc verbo videtur, quia eodem usus erat antea de judicibus, ita ut idem esset quod ἀπολύειν apud Xen. Memor. iv. 8. 5. Cæterum ἄπειμι idem est quod ἀπελεύσομαι· v. Phrynichus p. 12. ne quis forte putet, præsens positum esse pro futuro, v. ad Phædon. 58. Fisch.

ποιεῖται] Ald. Bas. 1. Bogard. Norib. ποιήσεται. Unde in marg. Stephan. exempli notata hæc sunt, πρ. γρ. ποιήσεται. At jam in Bas. 2. diserte scriptum extat ποιεῖται· quod recte accipi pro futuro posset, si quidem necesse esset: nam res ipsa requirit præsens. Fisch.

ταῦτα καὶ νεωτέρῳ κ. τ. λ.] Optime hanc Socratis in vitas omnium, quibuscum versatur, inquisitionem fusius describit Nicias in Plat. Lachet. p. 187. Forst.

γένει] Laudatur hæc Socratis oratio ab Arriano dissert. Epictet. iii. 1. p. 131. Basil. Fisch.

ὑμῖν] In Steph. est ἡμῖν: ne scio an operarum peccato. Certe in Ald. Bas. 1. 2. Bogard. Norib. legitur ὑμῖν· et ut in versione Ficini diserte est *vobis*, ita Serranus quoque et ipse Stephanus in margine habent *vestræ* civitati: nam Stephanus Serrani versionem, *nec—majus bonum vestræ civitati contingere posse, quam ut*, corrigens, in marg. posuit verba hæc, *ullum adhuc majus bonum v. civitati contigisse, quam ut.* Itaque non dubitavimus post Forsterum pravam illam lectionem corrigere: præsertim quum etiam verborum συνάφεια id videretur jubere. Fisch.

οὐδὲν κ. τ. λ.] Ῥῆσις hæc, usque ad verba καὶ δημοσίᾳ, extat in Eclogis Eth. Stobæi c. 5. p. 75. Gesn. c. 3. C. 3. a. Trincavel. sed in hoc quidem exemplo male legitur, γὰρ ἄλλων—πρότερον. μὴ δὲ ὄντος σφόδρα—ὅπως ἀρίστη—πάλλ' ἀγαθὰ—πάντα καὶ ἴδια καὶ δημόσια. Etiam a Iamblicho Protrept. p. 83. laudantur verba, μήτε σωμάτων—δημοσίᾳ, sed in libris ejus editis leguntur ita: οὔτε σωμάτων—ἐπιμ. οὔτε χρημ. δεῖ πρότερον, οὐδὲ οὕτως σφόδρα—ἔσται· οὐ γὰρ ἐκ χρημάτων ἀρετὴ γίγνεται, ἀλλ' ἐξ ἀρ. χρήματα, καὶ τὰ ἄλλα ἀγ.—πάντα, καὶ ἰδίᾳ, καὶ δημ. in cod. tamen vet. quo Rigaltius usus est, scriptum erat, ut in exemplo Stobæi Trincavel. καὶ ἴδια καὶ δημόσια. Fisch.

πείθων ὑμῶν καὶ νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους μήτε σωμάτων ἐπιμελεῖσθαι μήτε χρημάτων πρότερον[u] μηδὲ[v] οὕτω σφόδρα ὡς τῆς ψυχῆς, ὅπως ὡς[w] ἀρίστη ἔσται, λέγων[x] ὅτι[y] οὐκ ἐκ χρημάτων [z]ἀρετὴ γίγνεται, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς χρήματα καὶ τἆλλα ἀγαθὰ[a] τοῖς ἀνθρώποις ἅπαντα καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. εἰ μὲν οὖν ταῦτα λέγων διαφθείρω τοὺς νέους, ταῦτ'[b] ἂν[c] εἴη βλαβερά· εἰ δέ τίς μέ φησιν ἄλλα λέγειν ἢ ταῦτα, οὐδὲν λέγει. πρὸς ταῦτα, φαίην ἄν, ὦ ἄνδρες[d] Ἀθηναῖοι, ἢ πείθεσθε[e] Ἀνύτῳ ἢ μή, καὶ ἢ ἀφίετέ i. ii. 117.
με[f] ἢ μὴ ἀφίετε,[g] ὡς ἐμοῦ οὐκ ἂν ποιήσοντος ἄλλα, οὐδ' εἰ μέλλω πολλάκις τεθνάναι.

ΦDS, πρότερον μηδέ γ' T: πρότερον μήτε *s.—[v] ante οὕτω omisi ἄλλου τινὸς cum ΑΦDS et pr Π.—[w] ἂν E.—[x] λέγων om S.—[y] ὅτι om ΑΠDST.—[z] ante ἀρετὴ omisi ἡ cum ΑΦDST.—[a] τἀγαθὰ Es.—[b] ταῦτ' BCDHSTgu.—[c] ἂν om Φ.—[d] ἄνδρες om ΑΠΦDST.—[e] πείθεσθαι pr Π.—[f] με om ΑΠΦDST.—[g] alterum ἀφίετε add ΑΠΦD

τὰ χρ.] Stobæus: τὰ χρήματα· et deinde τἄλλ' ἀγαθά. At ut recte in libris Platonis legitur τἀγαθὰ, quum articulus τὰ in vocabulo τἄλλα referri ad nomen ἀγαθὰ non possit: ita nos e libris Stobæi non dubitavimus ante χρήματα inserere articulum τὰ, omissum in libris Platonis editis omnibus, et quia præcedit ἡ ἀρετὴ, atque sequitur τἀγαθὰ, et quia librarios scimus privasse multis in locis articulo vocabula illa, quæ subjecta dicuntur. Etiam pro γίνεται, quod habent libri editi Platonis, e Iamblichi libris restituimus formam Atticam γίγνεται. Fisch.

ἅπαντα] Abest ab codice Stobæi Oxoniensi scripto: male. Fisch.

ταῦτα ἂν εἴη βλαβερά] Similiter fere de eo Xenophon, πῶς ἂν οὖν ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ διαφθείροι τοὺς νέους, εἰ μὴ ἄρα ἡ τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια διαφθορά ἐστιν; Mem. Socr. l. i. c. 2. 8. Forst.

μέλλω—τεθνάναι] Μέλλω ποιεῖν, καὶ μέλλω ποιήσειν, οὐ μέλλω ποιῆσαι, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἂν, ἤγουν μέλλω ποιῆσαι ἂν— εὕρηται δὲ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους Ἀπολογίᾳ, Οὐδ' εἰ πολλάκις μέλλω τεθνάναι, ὅπερ μοι δοκεῖ ἁμάρτημα τῶν γραφέων εἶναι, διὰ τοῦ μηδαμοῦ ἑτέρωθι τῶν αὐτοῦ λόγων τοῦτο εὑρίσκεσθαι. ὤφειλε γὰρ μετὰ τοῦ ἂν εἶναι, οἷον Οὐδ' εἰ πολλάκις ἂν μέλλω τεθνάναι. Thom. Mag. v. μέλλω. At primo tum Noster in hac Apologia tum alii alibi verbo τεθνάναι pro præsenti ἀποθνήσκειν vel pro ipso moriendi actu sæpissime utuntur. Imo si cum grammaticis nonnullis id a τέθνημι, quod commode fieri possit, derives, ipsum præsens erit. Præterea quicquid Thom. Mag. aliique Atticistæ contra dictitaverint, μέλλω nonnunquam (ut locum Æschyli ab ipso Thom. Mag. laudatum omittam) apud optimos scriptores cum utroque aoristo sine particula ἂν construitur. Sic Lysias p. 412. εἰ φοβερὸν ὀνομάσαι μέλλων. Ælian. V. H. l. v. 20. μελλόντων ἁλῶναι λιμῷ, quæ similium denique in SS. Scriptoribus locutionum, nempe Ep. ad Galat. iii. 23. Apoc. iii. 16. puritatem evincunt. Adde Bud. Comm. L. G. p. 1101. Forst.

Thomas Mag. v. μέλλω legendum putabat, οὐδ' εἰ πολλάκις ἂν μέλλω τεθνάναι, quod verbum μέλλω non jungeretur præteritis sine particula ἄν non assentiente Bosio: recte. v. ibi Audendorpius et Forsterus ad h. l. Dorvillius ad Chariton. i. 3. p. 38. Stanleius ad Æschyli Prometh. 626. Observat. misc. p. 426. vol. iii. Nunesius ad Phrynichum p. 148. eadem præcipientem, cujus verba descripsit Phavorinus v. ἔμελλον γράψαι. Conf. Abreschius diluc. Thuc. p. 158. Cæterum ad illustranda verba πολλάκις τεθνάναι facit locus Arist. Plut. 483. ubi Blepsidemus ad Penian, ἱκανοὺς, inquit, νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσιν; add. c. 32. Æsch. Socr. iii. 12. et Sen. de Clem. i. 18. Cæterum οὐδὲν λέγει idem est quod οὐκ ἀληθῆ λέγει c. 21. Fisch.

§. 18. Μὴ θορυβεῖτε,[h] ὦ[i] ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἐμμείνατέ μοι οἷς ἐδεήθην ὑμῶν μὴ θορυβεῖν ἐφ' οἷς ἂν λέγω, ἀλλ' ἀκούειν· καὶ γάρ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, ὀνήσεσθε ἀκούοντες. μέλλω γὰρ οὖν[j] ἅττα ἐρεῖν ὑμῖν[k] καὶ ἄλλα, ἐφ' οἷς ἴσως βοήσεσθε· ἀλλὰ μηδαμῶς ποιεῖτε τοῦτο. Εὖ γὰρ ἴστε, ἐὰν ἐμὲ[l] ἀποκτείνητε τοιοῦτον ὄντα οἷον ἐγὼ λέγω, οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. ἐμὲ μὲν[m] γὰρ οὐδὲν ἂν βλάψειεν[n] οὔτε Μέλιτος[o] οὔτε Ἄνυτος. οὐδὲ γὰρ[p] ἂν δύναιτο·[q] οὐ γὰρ οἶμαι[r] θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι ἀνδρὶ ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι. ἀποκτείνειε[s] μέντ' ἂν ἴσως ἢ ἐξελάσειεν[t] ἢ ἀτιμάσειεν. ἀλλὰ ταῦτα οὗτος μὲν[u] ἴσως οἴεται

ST.—[h] θορυβῆτε Γ.—[i] ὦ om ΑΠDS.—[j] οὖν om S.—[k] ἅττα ὑμῖν ἐρεῖν ΑΦDT, ὑμῖν ἅττα ἐρεῖν S: ἅττα ἐρεῖν ὑμῖν *ς.—[l] με Γ.—[m] μὲν om Φ.—[n] ἂν βλάψειεν ΑΠΦD ST: βλάψει *ς.—[o] μέλητος, ut solet, g.—[p] γὰρ post οὐδὲ om Γ.—[q] δύναιτο ΠΦDS et corr C: δύναιντο *ς.—[r] οἴομαι ΑΦCDST et corr B.—[s] ἀπόκτεινε pr Γ, ἀποκτείνοιε Φ.—[t] ἐξετάσειε S.—[u] μὲν add ΞCDST et rc B.—[v] που om T.—[w] τὰ κακὰ T.—

§. 18. *ἐμὲ μὲν κ. τ. λ.*] In libris Theodoreti, apud quem *ῥῆσις* hæc, inde a verbis *ἐμὲ μὲν γὰρ* usque ad verbum *ἀποκτιννύναι*, legitur viii. p. 120. particula *μὲν* non reperitur: male. Origenes contra Cels. viii. p. 383. priora verba, sed, ut apparet, qua sententiam, ita laudat: *ἐμὲ δὲ Ἄνυτος καὶ Μέλιτος ἀποκτεῖναι μὲν δύνανται, βλάψαι δὲ οὔ· οὐ γὰρ θεμιτὸν τὸ κρεῖττον ὑπὸ τοῦ χείρονος βλάπτεσθαι.* Idem fit ab Plutarcho de Tranq. An. p. 475. E. tom. ii.—*πρὸς τὴν τύχην λέγοντας, ἃ Σωκράτης δοκῶν πρὸς τοὺς κατηγόρας, Ἄνυτον καὶ Μέλιτον, λέγειν, πρὸς τοὺς δικαστὰς ἔλεγεν, ὡς ἀποκτεῖναι μὲν Ἄνυτος καὶ Μέλιτος δύνανται, βλάψαι δὲ οὐ δύνανται·* etiam a Max. Tyrio diss. ii. p. 21. ab Epictet. Enchir. 79. ab Arriano diss. Epictet. i. 29. p. 70. ii. 2. p. 78. Basil. et a Simplicio in Epictet. p. 331. Salm. Imitatus est Justinus M. Apol. i. 2. *ὑμεῖς δ' ἀποκτεῖναι μὲν δύνασθε, βλάψαι δ' οὔ·* ut jam Davisius notavit ad Cic. N. D. ii. 66. Fisch.

οὐδὲν ἂν βλάψειεν] Stobæus, in cujus Eclog. Ethic. c. 5. p. 75. Gesn. c. 3. C. 3. a. Trincavel. hic ipse locus extat, a verbis *ἀλλὰ μηδαμῶς* usque ad verbum *ἀτιμάσειεν*, habet *βλάψητε—οὐδὲν ἂν βλάψειεν*. Theodoretus: *βλάψειαν·* sed liber Augustanus et Palatinus recentior exhibebat *βλάψειεν ἄν·* fortassis vere, ut mox *ἀποκτείνειε—ἂν—*: sed magis tamen placebat nobis ordo verborum, qui est apud Stobæum: et *ἂν* post *οὐδὲν* omitti a librariis facile potuit. Unde recepimus *οὐδὲν ἂν βλάψειεν*, pro *οὐδὲν βλάψει*, quod habent cæteri libri editi Platonis. Fisch.

δύναιντο] Stobæus Gesn. *δύναιτο·* quæ est ipsa lectio codicum Theodoreti scriptorum, quos modo laudavimus, expressa ab ipso Ficino, *neque enim posset:* bene, quum sequatur idem numerus. At vulgatam quoque recte habere, rem opinor ipsam loqui: neque nova est talis numerorum commutatio. Etiam exemplum Stobæi Trincavel. habet *δύναιντο·* neque aliam scripturam secutos apparet Plutarchum atque Origenem. Fisch.

ἀμείνονι] Theodoretus, *βελτίονι·* haud dubie e glossemate. Hesychius: *Ἀμεινον.—βέλτιον—. Ἀμείνονα· βελτίονα.* Sic mox in cod. Augustano antiquiore legebatur apud eundem, ut apud Origenem, *ὑπὸ τοῦ χείρονος*. Fisch.

μὲν ἄν] Cod. Augustanus Theodoreti antiquus habebat *μὲν ἄν·* male: et cod. Stob. Oxon. *ἀτιμώσειεν*, ut exemplum ejus Trincavel. fortassis bene. Est autem *ἀτιμία capitis diminutio* media, quum quis civitatem et ejus commoda, tanquam aditum ad honores, amittit. v. Spanhemius ad Arist. Ran. 704. Fisch.

ἀτιμάσειεν] *Contumelia quadam afficere*, Ficinus et similiter Dacierius, cæterique. Pessime. De pœna civili hic

καὶ ἄλλος τίς που[v] μεγάλα κακά,[w] ἐγὼ δ'[x] οὐκ οἴομαι,[y] ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ποιεῖν ἃ οὗτος νυνί[z] ποιεῖ, ἄνδρα ἀδίκως ἐπιχειρεῖν ἀποκτιννύναι.[a] νῦν οὖν, ὦ[b] ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολλοῦ δέω ἐγὼ[c] ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι, ὥς[d] τις ἂν οἴοιτο, ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν, μή τι ἐξαμάρτητε[e] περὶ τὴν τοῦ θεοῦ[f] δόσιν ὑμῖν[g] ἐμοῦ καταψηφισάμενοι. ἐὰν γὰρ ἐμὲ[h] ἀποκτείνητε, οὐ ῥᾳδίως ἄλλον τοιοῦτον εὑρήσετε, ἀτεχνῶς, εἰ καὶ γελοιότερον εἰπεῖν, προσκείμενον[i] τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὥς περ[j] ἵππῳ μεγάλῳ μὲν καὶ γενναίῳ, ὑπὸ μεγέθους δὲ νωθεστέρῳ[k] καὶ δεομένῳ ἐγείρεσθαι ὑπὸ μύω- r. ii. 118.

[x] δ' CDESTgu.—[y] οἶμαι g.—[z] οὗτος νυνὶ ΑΠΦDST, οὑτοσὶ νῦν *s.—[a] ἐπικτιννύναι S.—[b] ὦ om g.—[c] ἐγὼ ἐπιχειρεῖν ΠDS.—[d] ὥς] ὡς ὅς ΛΗ.—[e] τι ἐξαμάρτητε ΑDS, ου θεοῦ ἐξαμαρτήσῃ τις Φ, τὶς ἐξαμάρτοι pr T: ἐξαμάρτητε *s.—[f] τῶν θεῶν Α.—[g] ὑμῖν om S.—[h] ἐμὲ ΑΠΦDST: με *s.—[i] προκείμενον g.—[j] ὡς gu.—[k] νωθεστέρῳ ΑΠΦDST

agitur, capitis nempe minutione vel civitatis amissione, quæ Athenis ἀτιμία vocabatur. Hujusce, uti apud Romanos, plura erant genera. De quibus vide Petit. Comm. in Leg. Attic. p. 377. Archæol. Græc. l. i. 25. Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 703. Nec omittendum Stobæi Ms. ἀτιμώσειεν legere, quod (licet vox altera itidem nonnunquam usurpatur) verbum tamen forense, utpote in hoc sensu apud oratores frequentissimum, fuisse videtur. Forst.

οὗτος ἴσως κ. τ. λ.] Theodoretus: οὗτος μὲν ἴσως οἴεται εἶναι καὶ ἄλλος. Et particulam μὲν puto recte additam esse, non item verbum εἶναι. Fisch.

οἴομαι] Theodoretus: οἶμαι—οὗτος νυνί· minus bene. Fisch.

ἐπιχειρεῖν ἀποκτίννυναι] Theodoretus: ἐπιχειρῶν ἀποκτεῖναι: male; nam ἀποκτιννύναι Atticum est: estque in omnibus quoque libris editis Criton. 9. Phædon. i. 6. Politic. 40. Alcib. 2. p. 456. A. D. Francof. Mœris: Ἀποκτιννύναι, Ἀττικῶς· ἀποκτεῖναι, Ἑλληνικῶς. Sic enim rescribendum esse pro ἀποκτειννύναι, bene vidit Hudsonus: ut pro ἀποκτεῖναι Piersonus recepit ἀποκτιννύειν. Suidas: Ἀποκτιννύναι· φονεῦσαι. Ἀποκτίννυσι λέγουσι μᾶλλον, ἢ ἀποκτιννύει. Sed et alibi, ut hoc obiter addam, hoc in verbo scribendo peccarunt librariorum manus. Sic apud Polyænum i. 23. p. 48. legi debet e cod. Cantabrig. ἐκτίννυον pro vulgato ἐκτείνυον· ut ib. 25. recte expressum in libris editis est κτιννύει. Conf. Pollux vi. 192. Audendorpius et Stœberus ad Thom. Mag. v. ἀποκτιννύναι, et Salierius ad Mœr. p. 28. Fisch.

ὑμῖν] Legi δόσιν τὴν ἐν ἐμοὶ, ex manuscripto: mox illud προσκείμενον τῇ πόλει, verti *adhibitus civitati*, ea forma qua Latini dicunt, 'Adhibitus epulis, cœnæ,' etc. Addidi *præfectus*, ut modus ille τοῦ προσκεῖσθαι exprimeretur. Serran.

Steph. in marg. *adversus donum, quod a deo accepistis*: quæ lectio videtur deberi ingenio grammatici cujusdam, qui vellet interpretari locum. Nam ὑμῖν potest explicari aut sic ut putetur esse dativus incommodi, ut vocant, aut ita ut pendere dicatur a nomine δόσις· cui, ut verbo διδόναι, dativus jungi quin possit quis dubitet? quum Plato etiam c. 17. dixerit τὴν ἐμὴν τῷ θεῷ ὑπηρεσίαν, et Paulus 2. Cor. ix. 12. διὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν τῷ θεῷ· ut Eurip. Phœn. 17. ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ. v. ad Euthyphr. 17. et ad Phædon. 38. Sic Cic. Legg. i. 15. 'obtemperatio scriptis legibus:' et 5. ep. xiii. 8. 'in omnibus desperatione,' h. e. in omnium rerum desperatione, in desperatione salutis reip. ubi temere legunt, alii 'omni,' alii 'omnium:' nam etiam 'desperare alicui rei,' non tantum 'desperare de aliqua re,' dicitur. Intelligitur autem beneficium hoc, quod Apollo Socratem jusserat objurgare Athenienses ob vitiorum studia, atque eos cohortari ad virtutem et recte facta. Fisch.

ὥσπερ] Bas. 2. ὅπερ· male. Fisch.

πός τινος· οἷον δή μοι δοκεῖ ὁ θεὸς ἐμὲ[l] τῇ πόλει προστεθεικέναι τοιοῦτόν τινα, ὃς ὑμᾶς ἐγείρων καὶ πείθων καὶ
I. 31. ὀνειδίζων ἕνα ἕκαστον οὐδὲν παύομαι τὴν ἡμέραν ὅλην πανταχοῦ προσκαθίζων. τοιοῦτος οὖν ἄλλος οὐ ῥᾳδίως ὑμῖν γενήσεται, ὦ ἄνδρες, ἀλλ' ἐὰν ἐμοὶ πείθησθε, φείσεσθέ μου. ὑμεῖς δ' ἴσως τάχ' ἂν ἀχθόμενοι ὥς περ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι, κρούσαντες ἄν με, πειθόμενοι Ἀνύτῳ, ῥᾳδίως ἂν ἀποκτείναιτε,[m] εἶτα τὸν λοιπὸν βίον[n] καθεύδοντες διατελοῖτ'[o] ἄν, εἰ μή τινα ἄλλον ὁ θεὸς ὑμῖν[p] ἐπιπέμψειε κηδόμενος ὑμῶν. ὅτι δ' ἐγὼ τυγχάνω ὢν τοιοῦτος οἷος ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῇ πόλει[q] δεδόσθαι, ἐνθένδε ἂν κατανοήσαιτε·[r] οὐ γὰρ ἀνθρωπίνῳ[s] ἔοικε τὸ ἐμὲ τῶν μὲν ἐμαυτοῦ ἁπάντων[t] ἠμεληκέναι καὶ[u] ἀνέχεσθαι τῶν οἰκείων ἀμελουμένων τοσαῦτα ἤδη ἔτη, τὸ δὲ ὑμέτερον πράττειν ἀεί, ἰδίᾳ ἑκάστῳ

cum mg C et γρ Bu, νωθεστέρων H : νωθροτέρῳ *s.—[l] ἐμὲ om T, qui mox προστεθεικέναι με.—[m] ἀποκτείναιτε ΑΛΠDSu, ἀποκτείνοιτε ΓΥC et corr (ut videtur) B, ἀποκτείνετε Ξ, ἀποκτείνετε T, ἀποκτείνατε H : ἀποκτείνητε s.—[n] βίον ΠΦDHST et γρ BCu, χρόνον βίον Α : χρόνον *s.—[o] διατελοῖτ' S.—[p] ὁ θεὸς ὑμῖν ΑΠΦDST : ὑμῖν ὁ θεὸς *s.—[q] τῇ πόλει om T.—[r] κατανοήσοιτε Γ, κατανοήσητε DST.—[s] ἀνθρώπῳ T.—[t] πάντων E.—[u] καὶ om T.—[v] ἀπέλαβον ΓΛΞCDTg, ἀπήλαυον Φ.—[w] εἶχον ΑΠΦ

νωθεστέρῳ] Ald. Bas. 1. Norib. *νωθρωτέρῳ*. Steph. Forst. *νωθροτέρῳ*. Bas. 2. *νωθεστέρῳ*· quod non minus verum puto, quam *νουθεστέρῳ*, quod in margine Stephanianæ editionis legitur, ex illo ipso Basileensi exemplo sumtum esse, atque adeo in *νωθεστέρῳ* mutari debere. Cæterum *νωθροτέρῳ* an *νωθετέρῳ* profectum esset a manu Platonis, definire nuper equidem non audebamus. At *νωθὴς* tamen magis Atticum videtur, quod conjungitur cum *βραδὺς* ab Josepho Archæol. xiv. 17. et quia Politic. 48. in omnibus libris legitur *νωθεστέρα*· nec hoc loco dubitavimus nunc reponere *νωθεστέρῳ*. Suidas : Νωθέστερος· *βραδύτερος*. De re ipsa v. Ep. Socr. p. 5. Fisch.

μύωπος] Simili ad præcipitem procorum fugam exprimendam imagine usus erat Hom. in Odyss. xxii. v. 300. (ubi vide Schol. de *μύωπι*) et post eum Virgilius aliique. Ficinus et Serranus locum hunc de equitis calcaribus, perperam, uti ex sequentibus videtur, accipiunt. Forst.

De *μύωπι*, *tabano*, genere muscæ majoris infestantis et concitantis jumenta, ejusque et *οἴστρου*, *asili*, differentia, v. Ælianus H. A. iv. 51. vi. 73. Scaliger ad Aristot. H. A. i. 50. et Bochartus Hieroz. ii. 4. 14. Stephanus in marg. apposuit versionem hanc, *appositus sum, velut equo, magno quidem, et generoso, sed ob corporis molem tardiori, et qui aculeis excitandus sit* — : vel *adhibitus sum, velut equo*. Fisch.

φείσεσθε] Malui retinere *ὑποκορισμὸν*, in *parcendi* vocabulo : quod quidem sonat idem, sed mollius. Serran.

φείσεσθέ μου] Stephanus in marg. vertit, *a cæde mea abstinebitis*. Cæterum *ῥᾳδίως*, quod sequitur, est, ut c. 11. et Criton. 9. *temere, imprudenter*. Fisch.

χρόνον] Bas. 2. *βίον*, quod etiam in marg. exempli Stephaniani extat, fortassis glossema est. Certe Ficinus quoquo expressit lectionem alteram ; vertit, *reliquum omne tempus dormietis*. Fisch.

διατελοῖτε] Ald. Bas. 1. 2. Norib. *διατελεῖτε* : male, et legibus grammatices repugnantibus. Fisch.

ὑμέτερον] Bas. 2. *ἡμέτερον* : male. Τὸ *ὑμέτερον πράττειν* est *res vestras agere, vestrisque rationibus, et commodis, et*

προσιόντα ὡς περ πατέρα ἢ ἀδελφὸν πρεσβύτερον, πείθοντα ἐπιμελεῖσθαι ἀρετῆς. καὶ εἰ μέντοι τι ἀπὸ τούτων ἀπέλαυον[v] καὶ μισθὸν λαμβάνων ταῦτα παρεκελευόμην, εἶ- r. ii. 119.
χον[w] ἄν τινα λόγον· νῦν δὲ ὁρᾶτε δὴ καὶ αὐτοί, ὅτι οἱ κατήγοροι τἆλλα[x] πάντα ἀναισχύντως οὕτω[y] κατηγοροῦντες τοῦτό γε[z] οὐχ οἷοί τε ἐγένοντο ἀπαναισχυντῆσαι, παρασχόμενοι[a] μάρτυρα, ὡς ἐγώ ποτέ τινα ἢ ἐπραξάμην μισθὸν ἢ ᾔτησα. ἱκανὸν[b] γάρ, οἶμαι, ἐγὼ παρέχομαι τὸν μάρτυρα ὡς ἀληθῆ λέγω, τὴν πενίαν.

§. 19. Ἴσως ἂν οὖν δόξειεν ἄτοπον εἶναι, ὅτι δὴ ἐγὼ ἰδίᾳ μὲν ταῦτα ξυμβουλεύω[c] περιὼν καὶ πολυπραγμονῶν,[d] δημοσίᾳ δὲ οὐ τολμῶ ἀναβαίνων εἰς τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον[e] ξυμβουλεύειν τῇ πόλει. Τούτου[f] δὲ αἴτιόν ἐστιν ὃ ὑμεῖς ἐμοῦ πολλάκις ἀκηκόατε πολλαχοῦ λέγοντος, ὅτι μοι θεῖόν τι[g] καὶ δαιμόνιον γίγνεται [φωνή],[h] ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ἐπικωμῳδῶν Μέλιτος ἐγράψατο. ἐμοὶ δὲ τοῦτ'[i]

DST: εἶχεν *σ.—[x] τὰ ἄλλα BCHg.—[y] ἀναισχύντως οὕτω ΑΠΦDST: οὕτως ἀναισχύντως *σ.—[z] γε om pr Λ.—[a] παρασχούμενοι H, παρεχόμενοι Φ.—[b] ἱκανὴν...τὴν μαρτυρίαν g.—[c] συμβ. Eσ.—[d] πολυπραγμονῶ ΑΠΦDS.—[e] ἡμέτερον C.—[f] τοῦτο T. —[g] τε Φ, τι μοι T.—[h] φωνῆ T.—[i] τοῦτ' DST.—[j] ἀεὶ om C.—[k] τοῦτο T, τοῦτο ου Α

saluti, servire atque consulere. Et Socrates id recte negat *ἐοικέναι ἀνθρωπίνῳ*, h. e. *videri esse consilii arbitriique humani:* nam homines quidem ipsi potius suas res quam alienas agunt, suæ non aliorum saluti consulere student: et negligentia rei familiaris etiam apud Athenienses turpis ponebatur. v. Nep. Themist. 2. Sed *ἀνέχεσθαι τῶν οἰκείων ἀμελουμένων* est *æquo animo negligere rem familiarem.* Fisch.

τούτ. ἀπελ.] Priscianus in codd. Platonis scriptum invenisse videtur *τούτων ἀπέλαυον* sine pronomine *τι*, et sine præpositione *ἀπό*: nam lib. xviii. cap. de Constructione Verborum, p. 702. Basil. quum docuisset Latinos dicere 'potior illius rei,' et 'illam rem,' et 'illa re:' similiter Attici, inquit, — *ἀπολαύω τῆς σῆς ὁμιλίας, καὶ ἀπέλαυσα τῶν σῶν ἀρετῶν*: Plato *ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους Ἀπολογίᾳ, Καὶ μέντοι καὶ τούτων ἀπέλαυον.* Ficinus vertit, *quod si quam pro officio meo mercedem reciperem:* quibus verbis reddidisse videtur etiam verba *τι ἀπὸ τούτων ἀπέλ.* non tantum verba *μισθὸν λαμβάνων ταῦτα παρεκελ.* Fisch.

ἀπαναισχ.] Tho. Magister: *Ἀπαναισχυντῶ, καὶ ἀπαναιδεύομαι, Ἀττικοὶ, οὐ χωρὶς τῆς προθέσεως.* Fisch.

§. 19. *ξυμβ.*] In libris editis reliquis est *συμβουλεύω*· sed nos hoc quoque loco formam Atticam revocandam esse censuimus. Est autem *ξυμβουλεύειν ταῦτα* idem quod c. 18. *ταῦτα παρακελεύεσθαι, cohortari ad studium sapientiæ et virtutis.* *Πολυπραγμονῶν* Socrates addidit opinioni Atheniensium serviens: hi enim putabant eum sic agere res alienas, nihilque ad ipsum pertinentes. Fisch.

φωνή] Vir quidam doctus apud Forsterum putabat nomen *φωνὴ* huc e margine venisse: quæ ejus conjectura Forstero videbatur esse haud vana. Mihi vero vana et inanis videtur: nam apertum est nomen *φωνὴ* verbis *θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον* additum esse interpretationis caussa, ut mox *τοῦτό ἐστιν ἀρξάμενον — φωνή τις γιγνομένη.* Conf. Budæus Commentar. L. Gr. p. 916. Fisch.

γραφῇ] Scilicet respicit Socrates ad

ἔστιν ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον, φωνή τις γιγνομένη, ἣ ὅταν γένηται, ἀεί[j] ἀποτρέπει με τούτου[k] ὃ ἂν μέλλω πράττειν, προτρέπει δὲ οὔ ποτε. τοῦτ'[l] ἔστιν ὅ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικὰ[m] πράττειν. καὶ παγκάλως γ' ἐμοὶ[n] δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι· εὖ γὰρ ἴστε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ ἐγὼ πάλαι
1. ii. 120. ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα, πάλαι ἂν ἀπολώλη[o] καὶ οὔτ' ἂν[p] ὑμᾶς[q] ὠφελήκη[r] οὐδὲν οὔτ' ἂν[s] ἐμαυτόν.[t] καί μοι μὴ ἄχθεσθε[u] λέγοντι[v] τἀληθῆ· οὐ γὰρ ἔστιν ὅς τις ἀνθρώπων σωθήσεται οὔτε ὑμῖν οὔτε ἄλλῳ πλήθει οὐδενὶ[w] γνησίως ἐναντιούμενος καὶ διακωλύων πολλὰ
1. 32. ἄδικα καὶ παράνομα ἐν τῇ πόλει γίγνεσθαι, ἀλλ'[x] ἀναγκαῖόν ἐστι τὸν[y] τῷ ὄντι μαχούμενον[z] ὑπὲρ τοῦ δικαίου, καὶ εἰ μέλλει[a] ὀλίγον χρόνον σωθήσεσθαι, ἰδιωτεύειν ἀλλὰ μὴ

ΦDS et pr Π.—[l] τοῦτ' DST.—[m] τὴν πολιτικὴν E.—[n] δέ μοι Eσ : ceteri γέ μοι.—[o] ἀπολώλη**ειν** Α, ἀπολώλειν corr in ultima syllaba H, ἀπωλώλειν ΓΛΞΥBCDHS, ἀπωλόλειν T : ἀπολώλειι *σ.—[p] ἂν om *gu*.—[q] ἡμᾶς Φ.—[r] ὠφελήκη**ειν** Α, ὠφελήκειν cum *σ corr Π.—[s] ἂν om Φ.—[t] ἐμαυτῷ ΛΥ et pr Δ.—[u] ἄχθησθε EHg.—[v] λέγοντα T.—[w] πλήθει οὐδενὶ ΑΠΦDST : οὐδενὶ πλήθει *σ.—[x] ἀλλ' DS.—[y] τὸν add ΠΦCDST et

verba ἀντωμοσίας, Ἕτερα δὲ δαιμόνια καινὰ, c. 11. Ἐπικωμῳδεῖν autem est *ridere, notare*, ut κωμῳδεῖν et διακωμῳδεῖν idem valent quod διασύρειν, σκώπτειν, χλευάζειν. v. Pollux ix. 148. Caussa est quia in comœdia vetere vitia hominum describebantur, et homines ipsi notabantur. v. Horat. i. sat. 4. init. Fisch.

προτρ. δὲ οὔπ.] Eadem pæne verba leguntur in Theage p. 128. D. tom. i. Steph. add. infra c. 31. Cic. Div. i. 54. 'Hoc nimirum est illud, quod de Socrate accepimus, quodque ab ipso in libris Socraticorum sæpe dicitur, esse divinum quiddam, quod dæmonion appellat, cui semper ipse paruerit, nunquam impellenti, sæpe revocanti:' ubi v. Davisius. add. Xen. Memor. i. 1. Lactantius Instit. div. ii. 14. 9. Epitom. Instit. xxviii. 2. Fisch.

ἀπολώλειν] Ald. Bas. 1. 2. Bogard. Norib. ἀπωλώλειν. Est autem ἀπόλλυσθαι *ejici e patria*, aut *in vincula conjici*, aut *morte damnari*. v. Æsch. Socr. iii. 12. Et cui nihil horum accidit, is dicitur σώζεσθαι. Fisch.

ἀνθρώπων] In ed. Francof. vitiose expressum est ἄνθρωπον. Laudat enim hanc Apologiæ particulam, inde a verbis οὐ γὰρ usque ad verbum δημοσιεύειν, Aristides Orat. Plat. ii. p. 263. tom. ii. Jeb. p. 434. tom. iii. Cant. etiam Stobæus Ecl. Eth. 56. p. 375. Gesn. c. 56. Y. 6. a. Trincavel. Legitur autem in editis Aristidis libris, primo οὔθ' ἡμῖν, οὔτ' ἄλλῳ τινὶ πλήθει οὐδενί· bene : v. ad Palæphat. xli. 1. ut apud Stobæum πλήθει οὐδενί· deinde πόλλ' ἄδικα· porro γενέσθαι· ἀλλ' : denique τὸν τῷ ὄντι· quæ quum ipsa sit librorum Stobæi scriptura, in quibus etiam ἀλλ' ἀν. legitur ; quum manus librariorum innumeris in locis subjecta privarint articulo, non dubitavimus edere τὸν τῷ, pro τῷ· quod est in Ald. Bas. 1. 2. Steph. Norib. Forst. præsertim quum videremus dativum τῷ facile potuisse absorbere accusativum τόν. Cæterum γνησίως idem est quod τῷ ὄντι, *vere, serio*, omnibus modis et viribus : quomodo legitur Phil. ii. 26. ubi vulg. vertit *sincera affectione*. Fisch.

ἰδιωτεύειν] Lex. bibl. Coisl. p. 482 Ἰδιωτεύειν· Πλάτων Γοργίᾳ. Est *vitam privatam agere, privatum esse*, quum δημοσιεύειν idem sit quod πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα, *remp. administrare, magistratum esse*. Cæterum verba τὸν

δημοσιεύειν. [§. 20.] Μεγάλα δ' ἔγωγε ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι[b] τούτων, οὐ λόγους, ἀλλ' ὃ[c] ὑμεῖς τιμᾶτε, ἔργα. ἀκούσατε δή μου τὰ ἐμοὶ[d] ξυμβεβηκότα, ἵν'[e] εἰδῆτε ὅτι οὐδ' ἂν ἑνὶ ὑπεικάθοιμι[f] παρὰ[g] τὸ δίκαιον[h] δείσας[i] θάνατον,[j] μὴ ὑπείκων δὲ ἅμ' ἄν[k] ἀπολοίμην. ἐρῶ δὲ

τε B.—[z] μαχόμενον ΓΛ.—[a] μέλλοι ΦΤ.—[b] παρέξομαι τεκμήρια Φ.—[c] ἢ Τ.—[d] μου τὰ ἐμοὶ ΑΠΠDST: μοι τὰ *s.—[e] ἵν' mg S.—[f] ὑπείκοιμι Ξs.—[g] τὸν παρὰ Γ.—[h] δίκαιον ΑΠΦCDSTu et γρ B: δέον *s.—[i] ὑποδείσας S.—[j] τὸν θάνατον Φ.—[k] ἅμα καὶ

τῷ ὄντι μαχούμενον Serranus vertit, *eum, qui revera — decertet:* sed Steph. in marg. correxit, *decertaturus sit.* Fisch.

§. 20. ὑπείκοιμι] Legitur et ὑπεικάθοιμι: quod Atticum est, sicut p. 15. circa finem Euthyphronis, διωκάθειν pro διώκειν: necnon in Gorgia, p. 483. ἐδιώκαθες. Sed scribendo ibi ὑπεικάθοιμι, videri posset scribendum fuisse itidem paulo post ὑπεικάθων, non ὑπείκων. Cæterum et pro δέον invenitur etiam scriptum δίκαιον. Steph.

ὑπεικάθοιμι] Ald. Bas. 1. Steph. Norib. ὑπείκοιμι. Bas. 2. ὑπεικάθοιμι περὶ δίκαιον· ut primum e libris scriptis restituisse hunc locum Arlenium, Hopperus in Præfatione docet: nam in textu quidem exempli Basileensis ipso legitur ὑποκάθοιμι περὶ τὸ δίκ. male: ita ut etiam Cornarius in Eclogis hanc lectionem rejecerit, amplexus sit scripturam ὑπείκοιμι παρὰ τὸ δίκαιον. At etiam Cod. Florent. (Observ. misc. vol. ii. p. 272.) exhibebat ὑπεικάθοιμι. Suidas: Ὑπεικάθων· ὑποχωρῶν· καὶ Ὑπεικάθοιμι· Σοφοκλῆς. Atque supra jam ad Euthyphronem c. 20. vidimus hanc verborum formam esse Atticis familiarissimam, sed a librariis sæpe mutatam in communem. Addi potest εἰργάθειν pro εἴργειν, apud Eurip. Phœn. 1192. ubi schol. Baroc. εἴργω, κοινόν· εἰργάθω, ποιητικόν· sed Ἀττικὸν e schol. Cant. reponendum censet Valquenarius. Certe Mœris: Εἰκάθοιμεν, Ἀττικῶς· εἴκοιμεν, Ἑλληνικῶς. Suidas: Εἰκάθειν· εἴκειν, κατὰ παραγωγήν. Εἰκάθειν· ὑποχωρεῖν, ὑπείκειν· Σοφοκλῆς —. add. Etymol. M. v. ἀγειρέθω. Restituimus igitur istam formam Platoni istorum librorum fide. Nam quum scriptores ipsi videantur hoc in genere, ut fit, inconstantes fuisse: sine veterum librorum auctoritate ego non ausim, certe in libris orationis prosæ, quidquam mutare: unde intactam reliquimus formam partic. ὑπείκων. Fisch.

παρὰ τὸ δέον] Ald. Bas. 1. in Norib. est παρὰ τὸ δίκαιον, uti, præter Cornarium, Ficinum quoque apparet legisse: verba ejus Latina sunt, *nulli me quicquam* contra justitiam, *ob mortis metum, concessurum fuisse.* Loquitur sic etiam Xen. Memor. i. 1. 18. Fortasse e glossemate orta lectio, e c. 21. Fisch.

ἅμα καὶ ἅμ' ἄν] Verti *eadem opera*, quod genus dicendi Latinis auribus familiare est. Serran.

ἅμα καὶ ἅμ' ἄν] Non video cur repetendum ἅμα fuerit; ideoque scribendum puto vel μὴ ὑπείκων δὲ, ἅμα ἂν καὶ ἀπολοίμην, vel μὴ ὑπείκων δὲ, καὶ ἅμ' ἂν ἀπολοίμην. Steph.—Mihi vero, si prius ἅμα cum ὑπείκων connectas, et posterius cum sequentibus, lectio vulgata ferri posse videtur. Particulam enim ἅμα nonnunquam παρέλκειν notissimum est; et hic forsan (uti in isto adagio ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον) repetitur, ut subitaneus ab una re ad alteram transitus magis elucescat. Forst.

Utraque Stephani conjectura sumta est e versione Ficini Latina, in qua est, *atque non concedentem, simul fuisse perituram.* At neutra emendatione scilicet opus est: nam prius ἅμα pertinet ad partic. ὑπείκων, alterum cohæret cum verbo ἀπολοίμην, ita ut μὴ ὑπείκων— ἀπολοίμην idem sit quod καὶ ἅμα μὴ ὑπείκοιμι ἂν, καὶ ἀπολοίμην ἂν δέ· ut apud Xen. Anab. i. 8. 12. καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο—καὶ πάντες δὲ ἔθεον. Nam particula ἅμα repetita celeritatem indicat, ut in proverbio ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον (Zenob. i. 77.), et ut apud Latinos 'simul—simul.' v. Hogevenus ad Viger. vii. 2. 7. Et nescio sane an huic Platonis loco similis ponendus sit locus Xen. Cyrop. iii. 1. 15. ὅρα, μὴ ἅμα τε εὖ ποιήσῃς (f. ποιήσεις), καὶ ἅμα οὐ φίλον νομίσωσί (l. νομιοῦσί etiam e Cod. Alt.) σε, h. e. ὅρα, μὴ εὖ ποιοῦντα ἅμα, καὶ ἅμα οὐ φίλον νομιοῦσί σε. Sed ex hactenus dictis facile existimari potest, quid tribuendum sit conjecturæ viri docti in Actis Erudit. a. 1749. p. 22. qui Platonem scripsisse suspicabatur, μὴ ὑπείκων

ὑμῖν φορτικὰ μὲν καὶ δικανικά, ἀληθῆ δέ. Ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες[l] Ἀθηναῖοι, ἄλλην μὲν ἀρχὴν οὐδεμίαν πώποτε ἦρξα[m] ἐν τῇ πόλει, ἐβούλευσα δέ· καὶ ἔτυχεν ἡμῶν[n] ἡ φυλὴ[o] Ἀντιοχὶς πρυτανεύουσα, ὅτε ὑμεῖς τοὺς δέκα στρατηγοὺς τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας ἐβου-

ΓΛΞΕΗu cum pr ΥΒ, καὶ ἄμ' ἂν S, ἀλλὰ καὶ ἅμ' ἂν ΦD et corr Π: ἅμα καὶ ἅμ' ἂν *s.—[l] ἄνδρες om ΑΠΦ.—[m] ἦρξα πώποτε Φ.—[n] ὑμῶν Φg.—[o] βουλὴ ΑΠΔΤ.—

δὲ, τὸ σῶμα, καὶ τἄλλ', ἂν ἀπολοίμην· nobis ne Græca quidem esse hæc verba videbantur. Certe multo cautius versatus est in lectione loci constituenda alius vir doctus in iisdem illis Actis Erudit. m. Maio a. 1770. propositis, qui tantum posterius ἅμ' inducendum censuit. Cæterum Steph. in marg. hunc locum vertit, *me eum esse, qui nemini contra jus et æquum cessurus sim, mortis metu: non cedendo autem, simul sim interiturus.* Fisch.

φορτικὰ] H. e. *arrogantia et insolentia*, atque adeo *gravia auribus et molesta.* v. Hemsterhusius ad Lucian. tom. i. p. 21. Hesychius: Φορτικά· τὰ γελοῖα, καὶ τὰ ὑπεροψίας σκώμματα· et Gellius xviii. 4. ait se ex Apollinari didicisse 'stolidos' vocari, non tam stultos et excordes, quam tetros, et molestos, et illepidos, quos Græci μοχθηροὺς καὶ φορτικοὺς dicerent. Fisch.

ἄλλην μὲν ἀρχὴν οὐδεμίαν πώποτε ἦρξα ἐν τῇ πόλει, ἐβούλευσα δὲ] Ita est distinguendum ut distinxi. Ἀρχῆς enim vocabulo magistratum significat, quo Senatorius ordo, nisi improprie significari non potest: ideo diserte etiam hæc opponebat, ἀρχὴν ἄρχειν, τῷ βουλεύειν. Accipitur autem δὲ pro ὅμως. Serran.

Stephanus in marg. hæc verba ita explicavit, *ego enim nullam unquam aliam, quam senatoriam, dignitatem in urbe obtinui.* Nimirum βουλεύειν est *de senatu quingentorum esse*, ut apud Xen. Memor. i. 1. 8. et Demosth. de Cor. 9. qui dictus est ἡ βουλὴ τῶν πεντακοσίων. De his præerant senatui et populo uno eodemque tempore quinquaginta, qui πρυτάνεις vocabantur. Hi descripti erant in decurias quinque, quarum singulæ imperabant singulis hebdomadibus. Hi dicebantur πρόεδροι, eorumque princeps ἐπιστάτης. v. Index Æschin. v. πρυτάνεις. Sed φυλὴ, e qua πρυτάνεις lecti erant, nominabatur φυλὴ πρυτανεύουσα, et spatium dierum 35. quibus πρυτάνεις senatui præerant, πρυτανεία. v. Harpocratio v. πρυτανείας et πρυτάνεις. Jam Socrates erat e δήμῳ Ἀλωπεκῆ· v. Laert. ii. 18. sed Ἀλωπεκῆ erat δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς· v. Hesychius, et Meursius de Populis Atticæ, v. Ἀλωπεκῆ. Reliquarum φυλῶν nomina, quarum tum decem erant, laudat Pollux. ix. 110. Fisch.

δέκα στρατηγοὺς] Eundem ducum damnatorum numerum memorat Laertius in Vit. Socr. Ælianus, V. H. l. iii. 17. et Valer. Maxim. l. ix. 8. At hoc pro vulgari scriptorum more, qui integrum sæpissime collegium, quod Athenis decem στρατηγοῖς constabat, pro maxima ipsius parte ponunt, factum fuisse, recte ad Ælianum notavit Perizonius, qui et similiter a D. Paulo 1. Ep. ad Cor. xv. 5. præstitum observat. Itidem quoque, ut id obiter notem, D. Lucas xxiv. 33. cœtum Apostolorum, licet Thomas aberat, τοὺς ἕνδεκα vocat. At quis interim ducum ab Atheniensibus capite damnatorum revera erat numerus? Novem obiter memorat Xenophon in Mem. l. i. c. 1. 18. et similiter, secundum Perizonium, (qui tamen hac in parte fallitur) Diodorus. Xenophon vero in Hist. Græc. cujus potissimum habenda est ratio, quippe qui illic rem totam ex professo tractat, et quocum Diodorus consentit, nisi quod pro Erasinide Calliadem ponit, octo duntaxat imperatores in navali ad Arginusas prælio enumerat, et ex his duos Athenas nunquam reversos esse, cæteros vero sex a populo morte multatos periisse. Forst.

στρατηγοὺς] Scilicet quotannis creati sunt Athenis deni prætores, qui exercitui præessent: hi dicebantur στρατηγοί. v. Harpocratio h. v. Et illorum quidem prætorum nomina, qui copiis Atheniensium præfuere tum, quum victi sunt a Lacedæmoniis, eorumque sociis, ad Arginusas, insulas, anno 26. belli Peloponnesiaci, leguntur apud Xen. H. Gr. i. 5. 10. Hi milites cæsos ipsi non sepeliverant, sed reliquerant ταξιάρχους, qui eos

λεύσασθε[p] ἀθρόους[q] κρίνειν, παρανόμως,[r] ὡς ἐν τῷ ὑστέρῳ χρόνῳ πᾶσιν ὑμῖν ἔδοξε. τότ'[s] ἐγὼ μόνος τῶν πρυτάνεων ἠναντιώθην[t] ὑμῖν[u] μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, καὶ ἐναντία ἐψηφισάμην· καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με[v] καὶ ἀπάγειν[w] τῶν ῥητόρων, καὶ ὑμῶν κελευόντων καὶ βοώντων,[x] i. ii. 121.

p ἐβούλεσθε ΑΠΦDST.—q ἀθρόως Υg.—r παρανόμω Φ, παρανόμων Ξu, παρανόμων ους ως g, παρανόμων E.—s τοῦτ' DS.—t ἠναντιώμην E.—u ὑμῖν om ΑΤ et pr Π.—v γε E.—w ὑπάγειν Es.—x καὶ βοώντων om gu.—y ὑπὸ T.—z δεῖν διακινδυνεύειν με

sepeliendos curarent. Hinc accusati sunt, Theramene in primis auctore. v. Xen. H. Gr. i. 7. Nam *ἀναιρεῖσθαι* est verbum proprium hoc in genere, quod ponitur de iis, qui corpora mortuorum tollunt, ut sepeliantur. v. Hutchinsonus ad Xen. Anab. iv. p. 256. et Wesselingius ad Herodot. p. 704. Et quanquam Athenæus v. 18. p. 218. A. milites, quos tum pugna navalis consumserat, vocat *τοὺς ἐν Ἀργινούσαις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἀπολομένους*· tamen Plato recte scripsit *τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας*, quum verbum *ἀναιρεῖσθαι* præposit. *ἐκ*, non *ἐν*, poni juberet. vid. ad Phædon. 22. et conf. Abreschius Auct. Thuc. p. 268. Fisch.

ἀθρόους] H. e. *sententias ferre de universis simul.* Xen. Memor. i. 1. 18. *ἐπιθυμήσαντος τοῦ δήμου παρὰ τοὺς νόμους—μιᾷ ψήφῳ—ἀποκτεῖναι πάντας*· H. Gr. i. 7. 11. *ἡ δὲ τῆς βουλῆς ἦν μιᾷ ψήφῳ ἅπαντας κρίνειν*· quum tamen leges id fieri juberent de singulis seorsim: *κρίνεσθαι τοὺς ἄνδρας δίχα ἕκαστον* Xen. H. Gr. i. 7. 11. Nam *ἀθρόοι* opponuntur *τοῖς καθ' ἕνα*. v. Theophr. Char. vii. 2. Fisch.

παρανόμως] Ald. *παρανόμων*. Bas. 1. Bogard. *παρὰ νόμων*. Rudingerus p. 282. ait in Mss. dici esse *παρανόμως*. At in quibus? Ficinus certe ita legit: vertit, *injuste quidem*: et *παρανόμως* e Bas. 2. venit in Stephan. et Forst. Fisch.

ὑστέρῳ χρ.] Xen. H. Gr. i. 7. 12. *Καὶ οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον μετέμελε τοῖς Ἀθηναίοις κ. τ. λ.* Fisch.

μόνος—ἐναντιώθην] Quid Socrates hac in re præstitit, tradit Xenophon in Hist. Græc. et in Mem. Socr. loc. citat. et ipse quoque Socrates rem narrat in Æsch. Dial. iii. 12. p. 102. ubi voces *οὐκ ἐπηρόμην τὴν γνώμην* i. e. *populi sententias non rogabam*, vel *populum suffragia ferre non permittebam.* Clericus passive interpretando sensum misere corrupit. Notandum denique inter auctores supra laudatos hac in re non omni ex parte convenire. Xenophon enim in Hist. Græc. duces non obstante Socratis intercessione in eadem concione damnatos fuisse dicit. Hoc autem secundum Æschinem *τῇ ὑστεραίᾳ* factum erat. Forst.

ἠναντιώθην] Ald. Bas. 1. Norib. *ἠναντιώμην*. leg. *ἠναντιούμην*. At altera lectio vera est: sequitur enim *ἐψηφισάμην*· neque dubitandum videtur quin Aldus ita edere voluerit. Fuit autem Socrates tum *ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ*, et solus Prytanum restitit furori populi, ita ut eum non miserit in suffragia. Xen. Memor. iv. 4. 2. *Καὶ ὅτε ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπιστάτης γενόμενος, οὐκ ἐπέτρεψε τῷ δήμῳ παρὰ τοὺς νόμους ψηφίσασθαι, ἀλλὰ σὺν τοῖς νόμοις ἠναντιώθη τοιαύτῃ ὁρμῇ τοῦ δήμου.* add. Xen. Memor. i. 1. 18. H. Gr. i. 7. 9. Ælian. V. H. iii. 17. Laert. ii. 24. Themist. Orat. ii. p. 58. Valer. M. iii. 8. ext. 3. Fisch.

ὑπάγειν] Bas. 2. *ἀπάγειν*· quod etiam in marg. Stephan. extat: non omnino male. At Timæus quoque legit *ὑπάγειν*: nam in ejus glossis extat etiam hæc: *Ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν*· quam huc pertinere, certum est, quum nusquam alibi apud Platonem verbum illud sic occurrat, ut sit *accusare*. Pausanias iii. 5. dixit *ὑπάγειν ἐς κρίσιν*, apud quem iii. 7. p. 221. Kuhn. etiam *ὑπάγεσθαι ἐς δίκην* legitur: et Herodot. ix. 93. *ὑπάγειν ὑπὸ δικαστήριον*. Suidas: *Ὑπάγειν ἐς δίκην· τὸ ἄγειν· καὶ Θουκυδίδης, καὶ ἄλλοι.* Sed Max. Tyrius tamen, imitator Platonis, Orat. ii. p. 26. ita simpliciter dixit *ὑπάγειν*. Etiam apud Xen. H. Gr. v. 4. 24. pro *ἀπῆγον θανάτου* viri docti reponi jussere *ὑπῆγον θανάτου*· et supra Plato dixit *εἰσάγειν εἰς δικαστήριον*. Sed apud Dion. Cas. xxxix. p. 95. E. Wechel. est simpliciter *εἰσάγειν*, ut apud Plut. ep. vii. p. 1277. E. Francof. Cæterum ut *ἐνδεικνύναι* est *deferre*: ita de

μετὰ[y] τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου ᾤμην μᾶλλόν με δεῖν διακινδυνεύειν[z] ἢ μεθ' ὑμῶν γενέσθαι μὴ δίκαια[a] βουλευομένων φοβηθέντα δεσμὸν ἢ θάνατον. καὶ ταῦτα μὲν ἦν ἔτι δημοκρατουμένης τῆς πόλεως. Ἐπειδὴ δὲ ὀλιγαρχία ἐγένετο, οἱ τριάκοντα αὖ μεταπεμψάμενοί με πέμπτον αὐτὸν[b] εἰς τὴν θόλον προσέταξαν ἀγαγεῖν[c] ἐκ Σαλαμῖνος Λέοντα τὸν Σαλαμίνιον, ἵν' ἀποθάνοι·[d] οἷα δὴ καὶ ἄλλοις ἐκεῖνοι πολλοῖς πολλὰ προσέταττον, βουλόμενοι ὡς πλείστους ἀναπλῆσαι[e] αἰτιῶν. τότε μέντοι ἐγὼ οὐ λόγῳ ἀλλ'

μᾶλλον Φ, μᾶλλόν με διακινδυνεύειν Γ, μᾶλλόν γε δεῖν διακινδυνεύειν g.—[a] δικαίως Υ.—[b] αὐτῶν Φ, τὸν pr Π.—[c] ἀναγαγεῖν ΦS.—[d] ἀποθάνῃ Πg.—[e] ἀναπληρῶσαι Υ.—

ῥήτορσιν illis v. ad c. 10. Fisch.

μεθ' ὑμῶν γεν.] Æsch. Socr. iii. 12. δήμῳ—ξυνεξάρχειν. Xen. Memor. i. 1. 18. χαρίσασθαι τῷ δήμῳ. Fisch.

οἱ τριάκοντα] Nam, victis Atheniensibus a Lysandro ad Ægos flumen, et occupata urbe, a. 1. Olymp. 94. constituti ab eo sunt triginta tyranni: qui vocantur nunc *οἱ τριάκοντα*, ut h. l. et apud Xen. Memor. iv. 4. 3. nunc *τριάκοντα πάντων ἄρχοντες αὐτοκράτορες*, ut apud Plat. ep. vii. p. 1277. B. Francof. nunc *οἱ περὶ Κριτίαν*, ut apud Laert. ii. 21. Reliquorum nomina sunt apud Xen. H. Gr. ii. 3. 2. Fisch.

μεταπεμψ.] Μεταπέμπεσθαι quidem est aliquando *mittere aliquem qui alium accersat:* aliquando est *mittere aliquem cum mandatis vel potestate*, ut hoc loco: sicuti ostendunt hæc verba, *προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος*: et apparet ex vii. Epist. ubi totam hanc historiam copiose commemorat Plato. Serran.

πέμπτον αὐτὸν] H. e. *me cum quatuor aliis:* ut apud Xen. H. Gr. ii. 2. 11. *ᾑρέθη πρεσβευτὴς—δέκατος αὐτὸς*, h. e. *ipse cum novem aliis:* et 2. Pe. ii. 5. *ὄγδοον Νῶε—ἐφύλαξε*, h. e. *Noachum cum septem aliis:* ubi v. Raphelius, et Wesseling. ad Diod. S. tom. ii. p. 330. Cæterum in Norib. male scriptum est *αὐτόν*. Fisch.

Θόλον] Timæus Glossar. Plat. et ex eo Suidas: *Θόλος· οἶκος περιφερὴς, ἐν ᾧ οἱ πρυτάνεις συνειστιῶντο.* Pollux ix. 155. *Ἡ Θόλος, ἐν ᾗ συνεδείπνουν ἑκάστης ἡμέρας πεντήκοντα τῆς τῶν πεντακοσίων βουλῆς, ἡ πρυτανεύουσα φυλή.* Pausan. i. 5. *τοῦ βουλευτηρίου τῶν πεντακοσίων πλησίον Θόλος ἐστὶ καλουμένη, καὶ θύουσί τε ἐνταῦθα οἱ πρυτάνεις.* add. Harpocrat. et Hesychius, et Etymol. M. h. v. Cæterum Serranus partic. *μεταπεμψάμενοι* vertit *miserunt:* sed Steph. in marg. recte emendavit *vocarunt* vel *accersiverunt.* Fisch.

Λέοντα] Leon ille fuit Salaminius patria, sed civitate Atheniensis: qui sponte abierat in exilium, ut homo dives et opulentus, Salamina, ne a triginta tyrannis occideretur. Ab Anton. Philos. vii. 66. vocatur simpliciter *ὁ Σαλαμίνιος*· et a Laertio ii. 24. *πλούσιος ἀνήρ.* Hinc intell. locus Plat. ep. vii. p. 1277. C. Francof. *τά τε ἄλλα καὶ φίλον ἄνδρα ἐμοὶ πρεσβύτερον Σωκράτη—ἐπί τινα τῶν πολιτῶν μεθ' ἑτέρων ἔπεμπον, βίᾳ ἄξοντα, ὡς ἀποθανούμενον*· et Xen. Memor. iv. 4. 3. *καὶ ὅτε οἱ τριάκοντα προσέταττόν αὐτῷ παρὰ τοὺς νόμους τι, οὐκ ἐπείθετο.* add. Xen. H. Gr. ii. 3. 18. Arrian. in Epictet. iv. 1. p. 199. Bas. Themist. ii. p. 58. Epist. Socr. p. 20. Fisch.

ἀναπλ. αἰτ.] Ita Ald. Bas. 2. etiam Steph. Forst. Fic. At Bas. 1. *ἀνατλῆσαι*; operarum peccato. Sed derivata tamen hæc falsa lectio inde est in exemplum Noribergense, ita ut eam etiam probarit Rudingerus; nam vertit *sustinere:* quod sane mirandum est; repugnant enim, præter orationis seriem, Grammaticæ leges; nam primo debebat esse *ἀνατλῆναι*· deinde non potest dici *ἀνατλῆναι αἰτιῶν.* Ἀναπλῆσαι αἰτιῶν est *maculare criminibus:* Suidas: Ἀναπλήσας· *ἀναπληρώσας· ὁ δὲ Πλάτων ἀντὶ τοῦ μολύνας*· v. Ruhnquen. ad Timæi Glossar. p. 21. ut nempe quam plurimi alii cives dicerentur violasse libertatem civitatis et oppressisse, si tyranni opera eorum usi essent ad interficiendos cives. Sic etiam apud Hom. Odys. ε'. 302. in libris anti-

ἔργῳ αὖ ἐνεδειξάμην ὅτι ἐμοὶ θανάτου μὲν[f] μέλει, εἰ μὴ ἀγροικότερον[g] εἰπεῖν, οὐδ' ὁτιοῦν, τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον μηδ' ἀνόσιον ἐργάζεσθαι,[h] τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει. ἐμὲ γὰρ ἐκείνη ἡ ἀρχὴ οὐκ[i] ἐξέπληξεν οὕτως[j] ἰσχυρὰ οὖσα, ὥστε ἄδικόν τι ἐργάσασθαι, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῆς θόλου[k] ἐξήλθομεν, οἱ μὲν[l] τέτταρες ᾤχοντο εἰς Σαλαμῖνα καὶ ἤγαγον[m] Λέοντα, ἐγὼ δὲ ᾠχόμην ἀπιὼν οἴκαδε. καὶ ἴσως ἂν διὰ ταῦτ' ἀπέθανον, εἰ μὴ ἡ[n] ἀρχὴ διὰ ταχέων κατελύθη.[o] καὶ τούτων ὑμῖν ἔσονται πολλοὶ μάρτυρες. [§. 21.] Ἆρ' οὖν ἄν[p] με[q] οἴεσθε τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι, εἰ ἔπραττον τὰ

i. ii. 122.

[f] θανάτου μὲν ΑΠΦDST : μὲν θανάτου *s.—[g] ante εἰπεῖν omisi ἦν cum E.—[h] ἐργάζ. ...τι om S, qui in mg rc τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει.—[i] οὐκ om Φ.—[j] αὕτως pr Λ.—[k] ἐκ τῆς θόλου om u.—[l] μὲν γὰρ ΛEu.—[m] ἤγοντο T.—[n] ἡ om E.—[o] διελύθη S.—[p] ἄν add ΑΓΞΠΦDST et rc Λ.—[q] με om pr Λ.—[r] εἴ τί που S, εἴ τι οὐκ T.—[s] τῶν Γ.

quis permutata extant verba ἀναπλήσειν et ἀνατλήσειν. Fisch.

μέλει] Ald. Bas. 1. μέλλει· solenni librariorum errore. Stephanus conj. μέλοι, non probante Forstero: recte. At consecutio tamen temporum r quirere videtur optat. Fisch.

εἰ μὴ] Serranus legit e cod. vet. ὥς με ἀγροικότερον εἰπεῖν· eodem sensu: ut Ficinus *quamvis dictu rusticius videatur*. Scilicet homines, qui elegantes videri urbanique vellent, Athenis, de morte contemnenda loquentes, non videntur usi esse verbis οὐδ' ὁτιοῦν, sed rustici tantum et inhumani homines. Est autem ἐμοὶ θανάτου μέλει οὐδ' ὁτιοῦν, *moveor morte nullo prorsus modo*. Fisch.

μέλει] Ald. Bas. 1. μέλλει. Est autem τὸ πᾶν μέλει *nihil mihi prius est, nihil antiquius: omnino, omnibus modis, video et caveo*. Cæterum Steph. in marg. totum locum ita vertit, *me, nisi hoc dictu agrestius erat, nihil mortem curare: ut autem nihil injustum, neque impium perpetrarem, in eo vero meam omnem curam versari:* vel *nisi hoc dictu subagreste erat*, aut etiam *subrusticum*. Fisch.

οὕτως] Bas. 2. αὖτως· quod sane non videtur contemnendum, modo rescribatur αὕτως· quum Platonem constet scripta sua poeticis vocabulis, veluti gemmulis, distinxisse. v. Etymol. M. et Phavorinus v. αὖτως, et schol. Sophoclis ad Ajac. 1199. Sic apud Xen. Cyrop. v. 1. 11. pro οὕτως in Cod. Guelf. αὕτως scimus extare. Fisch.

ἤγαγον] Thomas Mag. et Phavorinus, qui exscripsit verba Thomæ, v. ἄγεται, legunt: ᾤχοντο εἰς Σαλ. καὶ ἤγοντο Λέοντα. At quum eum reduxerint alieno jussu et auctoritate, non necesse est, ut lectio ἤγαγον commutetur lectione ἤγοντο· præsertim quum res ipsa aoristum requirere videatur. Fisch.

ᾠχομ. ἀπ. οἴκ.] Laert. ii. 24. Ἦν δὲ (Socrates) καὶ ἰσχυρογνώμων, καὶ δημοκρατικός· ὡς δῆλον ἔκ τε τοῦ μὴ εἶξαι τοῖς περὶ Κριτίαν κελεύουσι Λέοντα τὸν Σαλαμίνιον, πλούσιον ἄνδρα, ἀγαγεῖν πρὸς αὐτούς, ὥστε ἀπολέσθαι. Anton. Philos. vii. 66. καὶ τὸν Σαλαμίνιον κελευσθεὶς ἄγειν, γενναιότερον ἔδοξεν ἀντιβῆναι. Themist. ii. p. 58. Διὰ τοῦτο, οὔτε Λέοντα ἤγαγε τὸν Σαλαμίνιον, οὔτε ἐπιψηφίσαι κατεβιάσθη. Atque hinc Seneca ait, Socratem 'inter triginta tyrannos liberum incessisse,' de Tranq. animi c. 3. et 'aliquando solum triginta tyrannos in ordinem redegisse,' Consol. ad Helv. c. 13. Fisch.

διὰ ταχ. κατελ.] Nam Thrasybulus patriam a triginta oppressam tyrannis ex servitute in libertatem vindicavit a. 4. Olymp. 94. atque adeo anno quarto post quam oppressa erat. v. Xen. H. Gr. ii. 4. Nep. Thrasyb. c. 1. Diod. S. xiv. p. 261. ss. Rhodom. Fisch.

§. 21. διαγενέσθαι] Διαγίγνεσθαι idem est quod σώζεσθαι c. 19. utrumque verbum refertur ad verbum ἀπόλλυσθαι c. 19. Fisch.

δημόσια, καὶ πράττων ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἐβοήθουν τοῖς δικαίοις καὶ, ὥς περ χρή, τοῦτο περὶ πλείστου ἐποιούμην; πολλοῦ γε δεῖ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλος
I. 33. ἀνθρώπων οὐδείς. ἀλλ' ἐγὼ διὰ παντὸς τοῦ βίου δημοσίᾳ τε εἴ πού τι[r] ἔπραξα, τοιοῦτος φανοῦμαι καὶ ἰδίᾳ ὁ αὐτὸς οὗτος, οὐδενὶ πώποτε ξυγχωρήσας οὐδὲν παρὰ τὸ δίκαιον οὔτε ἄλλῳ οὔτε τούτων[s] οὐδενί, οὓς δὴ[t] οἱ[u] διαβάλλοντες ἐμέ φασιν ἐμοὺς μαθητὰς εἶναι. ἐγὼ δὲ διδάσκαλος μὲν οὐδενὸς πώποτ' ἐγενόμην· εἰ δέ τις ἐμοῦ[v] λέγοντος καὶ τὰ ἐμαυτοῦ πράττοντος ἐπιθυμοῖ[w] ἀκούειν, εἴτε νεώτερος εἴτε πρεσβύτερος, οὐδενὶ πώποτε ἐφθόνησα. οὐδὲ χρήματα μὲν[x] λαμβάνων διαλέγομαι,[y] μὴ λαμβάνων δ'[z] οὔ, ἀλλ' ὁμοίως καὶ[a] πλουσίῳ καὶ πένητι παρέχω ἐμαυτὸν ἐρωτᾶν,[b] καὶ ἐάν τις[c] βούληται ἀποκρινόμενος ἀκούειν[d] ὧν ἂν λέγω. καὶ τούτων ἐγώ, εἴ τέ τις χρηστὸς γίγνεται εἴτε μή, οὐκ ἂν δικαίως τὴν αἰτίαν[e] ὑπέχοιμι, ὧν μήτε ὑπεσχόμην μηδενὶ μη-
I. ii. 123. δὲν[f] πώποτε[g] μάθημα μήτε ἐδίδαξα. εἰ δέ τίς φησι παρ' ἐμοῦ πώποτέ τι[h] μαθεῖν ἢ ἀκοῦσαι ἰδίᾳ ὅ τι μὴ καὶ οἱ[i] ἄλλοι πάντες, εὖ ἴστε ὅτι οὐκ ἀληθῆ λέγει. [§. 22.] Ἀλλὰ διὰ τί[j] δή ποτε μετ' ἐμοῦ χαίρουσί τινες πολὺν χρόνον

—[t] δὴ om ΑΠΦDST.—[u] οἱ om ΓΠDT et pr S.—[v] μου ΑΦDST.—[w] ἐπιθυμεῖ ΑΓΛC
ε ην
DEST et corr B.—[x] μὲν om ΥΕΗgu.—[y] διαλεγόμενα H.—[z] δ' S.—[a] καὶ om ΛΥBCH gu et pr Ξ.—[b] ἐρωτῶν H.—[c] τι pr Π —[d] ἀκούειν ΑΠΥΦCDSTg et corr B: ἀκούει *S.—[e] τὴν αἰτίαν om Φ.—[f] πώποτε μηδὲν Φ.—[g] πώποτε...παρ' ἐμοῦ om DT et pr ΑS.—[h] τι ΑΠΦDST: ἢ *S.—[i] οἱ om ΑΦDST et pr Π.—[j] διὰ τί ΑΓΠΦCDSTgu et mg B:

πολ. γε δεῖ] Hesychius: Πολλοῦ γε καὶ δεῖ· — οὐδαμῶς. Mœris, et Suidas: Πολλοῦ γε καὶ δεῖ· οὐδὲ ὅλως. Anonymus Atticista apud Villois. Anecd. Gr. tom. ii. p. 80. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οὐδαμῶς, πολλοῦ γε καὶ δεῖ λέγουσι. Τοῦτο δὲ λέγεται προηγησαμένης ἐρωτήσεως, οἷον, ὁ δεῖνα ὅμοιος τῷ δεῖνι; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Sed Plato etiam Phædon. 29. dixit πολλοῦ γε δεῖ. Fisch.

τι] Ald. Bas. 1. τε· quod jam Rudingerus (p. 292.) vidit mutandum esse in τι. Nam respiciunt hæc verba ad ea quæ Socrates supra c. 20. de se, Prytanum principe, retulit. Fisch.

εἴτέ τις χρηστὸς γίγνεται κ. τ. λ.] Quid hæc dicendo Socrates potissimum respicit, ex Xenophonte optime discas, Ἀλλ', ἔφη γε ὁ κατήγορος, Σωκράτει ὁμιλητὰ γενομένω Κριτίας τε καὶ Ἀλκιβιάδης, πλεῖστα κακὰ τὴν πόλιν ἐποιησάτην etc. Mem. Socr. l. i. c. 2. 12. Quam et is objectionem in sequentibus diluit. Æschines etiam, Orat. in Timarch. p. 287. Socratis cum Critia in prima ejus juventute familiaritatem, tanquam præcipuam condemnationis ipsius causam, memorat. Forst.

ὅ,τι] Ficinus *quod*. Bas. 1. 2. Norib. Forst. ὅ, τι. recte. Recepimus igitur: nam in Stephan. est ὅτι ex Ald. Stephanus enim operas describere jussit exemplum Aldinum, cujus adeo vitia multa migrarunt in exemplum Stephanianum. Fisch.

§. 22. δήποτε] Bas. 2. διὰ τί. fortassis e glossemate nata lectio. Fisch.

διατρίβοντες; Ἀκηκόατε,[k] ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ εἶπον, ὅτι ἀκούοντες χαίρουσιν ἐξεταζομένοις τοῖς οἰομένοις μὲν εἶναι σοφοῖς, οὖσι δ' οὔ· ἔστι γὰρ οὐκ ἀηδές. ἐμοὶ δὲ τοῦτο, ὡς ἐγώ φημι, προστέτακται ὑπὸ τοῦ θεοῦ πράττειν καὶ ἐκ μαντειῶν[l] καὶ ἐξ ἐνυπνίων καὶ παντὶ τρόπῳ, ᾧ πέρ[m] τίς ποτε[n] καὶ ἄλλη θεία μοῖρα[o] ἀνθρώπῳ καὶ ὁτιοῦν προσέταξε πράττειν. Ταῦτα,[p] ὦ ἄνδρες[q] Ἀθηναῖοι, καὶ ἀληθῆ ἐστὶ καὶ εὐέλεγκτα.[r] εἰ γὰρ δὴ ἔγωγε[s] τῶν νεωτέρων[t] τοὺς μὲν διαφθείρω, τοὺς δὲ διέφθαρκα, χρὴν δή που, εἴ τέ[u] τινες αὐτῶν πρεσβύτεροι γενόμενοι[v] ἔγνωσαν ὅτι νέοις οὖσιν αὐτοῖς ἐγὼ κακὸν πώποτέ τι[w] ξυνεβούλευσα,[x] νυνὶ[y] αὐτοὺς ἀναβαίνοντας[z] ἐμοῦ κατηγορεῖν καὶ[a] τιμωρεῖσθαι· εἰ δὲ μὴ αὐτοὶ ἤθελον, τῶν οἰκείων τινὰς[b] τῶν[c] ἐκείνων, πατέρας καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἄλλους τοὺς προσήκοντας, εἴ περ[d] ὑπ' ἐμοῦ τι κακὸν[e] ἐπεπόνθεσαν[f] αὐτῶν[g] οἱ οἰκεῖοι, νῦν[h] μεμνῆσθαι.[i] πάντως δὲ

ὦ

τί om H, διὰ om *s.—[k] ἀκηκ. ... ἀκούοντες om pr H.—[l] μαντείων ΑΦDST.—[m] ειπερ S.—[n] πώποτε ΦC cum rc B et mg S.—[o] ἄλλη θείαι μοίραι B, ἀληθεία μοίρα EH.—[p] ταῦτ' ἄρ' Λ.—[q] ἄνδρες om ΑΠΦ.—[r] εὐέλεγκτα ΑΠΦDST: εὐεξέλεγκτα *s.—[s] ἔγωγε ΑΠΦDST: ἐγὼ *s.—[t] νέων ΑΠΦDST.—[u] εἴ πέρ E.—[v] γινόμενοι g.—[w] τι om DE et pr S.—[x] ξ. ΑΠΦDST.—[y] νυνὶ δεῖ g, νυνὶ δὲ EHu.—[z] ἀναβάντας S.—[a] ἐμοῦ καὶ κατηγορεῖν pr Π.—[b] τινὸς C.—[c] τοὺς DS.—[d] εἰπεῖν Υ.—[e] τι κακὸν ΑΓ ΠΦDST: κακόν τι *s.—[f] ἐπεπόνθεισαν D.—[g] αὐτῶν ante οἱ ponunt ΑΠΦDST, om Γ, post οἰκεῖοι ponunt *s.—[h] νῦν δὲ E.—[i] post μεμνῆσθαι omisi καὶ τιμωρεῖσθαι

πολὺν] H. e. *fere*, *assidue*: nam πολὺς, etiam sine articulo, sæpe idem est quod πλεῖστος. Sic dicitur etiam ὡς ἐπὶ πολὺ, non tantum ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, *plerumque*, *fere*. Fisch.

ἐξ ἐνυπνίων] Respicit forsan ad insomnium, cujus meminit in Phædon. Forst.

παντὶ τρόπῳ] H. e. οἰωνοῖς, θυσίαις, φήμαις, συμβόλοις: nam his modis Athenienses quoque credebant hominibus significari a diis ea, quæ fieri vellent. v. Xen. Memor. i. 1. 3. Steph. in marg. vertit, *qua* (ratione) *unquam ulla etiam alia sors divina quicquam ulli homini, ut faceret, imperavit*. Fisch.

εὐεξέλεγκτα] Verti, *quæ nullo negotio probari possint*: sicut et Ficinus, *facile arguenda*. Ἐλέγχειν quidem, et *redarguere*, et *allatis argumentis probare* significat: quæ significationes ex varia loci circumstantia varie sunt distinguendæ; at quum ἀληθῆ præcedat, consentaneum videtur, εὐεξέλεγκτον, non *quod refutetur*, sed *quod probetur*, significare: alioqui essent ἀσύστατα: non enim vera refelluntur. Sic et in Hippia Majore, ἁπλᾶ καὶ εὐεξέλεγκτα. Stephanus autem maluit exponere, *hujusmodi, quæ nullo negotio redargui possint*, si vera non sint; vel *mendacii convinci*. Serran.

εἴγε] Ita rescripsimus, et usus loquendi et versionis Ficini auctoritate, pro εἴτε, quod est in reliquis libris editis. Fisch.

τιμωρεῖσθαι] Ald. Bas. 1. 2. τιμωρῆσθαι. Norib. τιμορῆσθαι· vitiose. Sed verba κακόν τι ξυμβουλεῦσαι, κακόν τι πεπονθέναι, et paulo inferius κακὰ ἐργάζεσθαι, eo pertinent, quod Socrates dicebatur ea docuisse familiares, quibus fierent violenti, patriæ inimici, deorum et religionis omnis contemtores atque irrisores. Fisch.

πάρεισιν αὐτῶν πολλοὶ[j] ἐνταυθοῖ,[k] οὓς ἐγὼ ὁρῶ, πρῶτον
1. ii. 121. μὲν Κρίτων[l] οὑτοσί,[m] ἐμὸς[n] ἡλικιώτης καὶ δημότης, Κριτοβούλου τοῦδε πατήρ· ἔπειτα Λυσανίας ὁ Σφήττιος, Αἰσχίνου τούτου[o] πατήρ· ἔτι[p] δ'[q] Ἀντιφῶν[r] ὅ Κηφισιεὺς[s] οὑτοσί,[t] Ἐπιγένους πατήρ. ἄλλοι τοίνυν οὗτοι,[u] ὧν οἱ ἀδελφοὶ ἐν ταύτῃ τῇ διατριβῇ γεγόνασι, Νικόστρατος ὁ[v] Θεοσδοτίδου,[w] ἀδελφὸς Θεοδότου—καὶ ὁ μὲν Θεόδοτος[x] τετελεύτηκεν, ὥστε οὐκ ἂν ἐκεῖνός γε αὐτοῦ καταδεηθείη—, καὶ Πάραλος[y] ὅδε ὁ Δημοδόκου, οὗ ἦν Θεάγης[z]
1. 34. ἀδελφός· ὅδε τε[a] Ἀδείμαντος ὁ Ἀρίστωνος, οὗ ἀδελφὸς οὑτοσὶ Πλάτων, καὶ Αἰαντόδωρος,[b] οὗ Ἀπολλόδωρος[c] ὅδε[d]

cum ΓΛΥΒCΕΗgu.—[j] αὐτῶν πολλοὶ ΑΓΠΦDST : πολλοὶ αὐτῶν *s.—[k] ἐνταῦθα Π DT et pr S, om Φ.—[l] κρότων Γ.—[m] οὑτοσὶν ΛΞD.—[n] ἐμοὶ Γ.—[o] τοῦδε ΠΦDST et τε Α.—[p] ἔπειτα S.—[q] δ' om ΑΠΦDS.—[r] αὐτοφῶν g.—[s] κηφησιεὺς Α.—[t] οὑτοσὶν ΛΞD.—[u] οὗτοι om Φ.—[v] ὁ om ΠΦDST.—[w] θεοσδοτίδου ΓΛΞΥΒCΕΗu, θεοστίδου g, θεοζυτίδου Φ, θεοζωτίδου ΑΠDST : Ζωτίδου s cum γρ BC.—[x] θεόσδοτος Ε.—[y] πάραδος ΑΠΦDT et pr S.—[z] θεαγένης S.—[a] τε C et corr B, om S : δὲ *s.—[b] ἀντόδωρος g : αἰαντίδωρος s.—[c] οὗ ὁ ἀπολλόδωρος ΠDT.—[d] ὅδε ΑΠΦCDST et corr B :

Κριτοβούλου] Vid. Phædon. 2. Nam Critonis filii, Critobulus, Hermogenes, Epigenes, Ctesippus, fuere discipuli et familiares Socratis. v. Laert. ii. 121. Fisch.

Σφήττιος] Stephanus Byzant. Σφηττὸς, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Σφήττιος. v. Meursius de Populis Atticæ v. Σφηττὸς p. 126. s. Fisch.

Κηφισ.] Harpocratio : Κηφησιεὺς — δῆμος ἔστι τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς—. v. Meursius d. l. v. Κηφησία p. 52. s. Sed Valesius reponendum monuit Κηφισιεὺς, ut scriptum legitur in libris Platonis editis omnibus : etiam versio Ficini habet *Cephisicus :* neque aliter legit Phavorinus, qui verba Harpocrationis descripsisse videtur, v. Κηφισσός. Et profecto quum pagus ille nomen habuerit a Κηφισίᾳ, s. Κηφισσίᾳ, oppido : v. Strabo ix. p. 609. A Almelov. Philostr. v. Sophist. ii. 1. 12. p. 362. vera scriptura videtur Κηφισιεύς. At etiam in hujus nominis scriptura libri antiqui inconstantes reperiuntur : nam apud Philostr. d. l. dicitur Κηφησία, sed in libris Gellii i. 2. et xviii. 10. *Cephisia.* Cæterum Antiphontes varii, post Jonsium, recensentur a Fabricio B. Gr. p. 834. s. vol. 1. sed consuli etiam Rulnquenii dissertatio de Antiphonte, oratore Attico, potest. Fisch.

Ἐπιγένους] Vid. Phædon. 2. et Xen. Memor. iii. 12. Fisch.

τοίνυν] Verti *igitur :* non ut quidem quasi concludi quidpiam existimem, sed narrationis filum connecti. In quo usu est et 'igitur' vel 'ergo' apud Lat. Livius, 'Romanus igitur in acie stare.' Horatius, 'Ergo aut adulta vitium propagine.' Serran.

Stephanus in marg. 'Malim, *atque adeo alii isti.*' Fisch.

Ζωτίδου] Ald. Bas. 1. Norib. ὁ Θεοσδοτίδου· quæ lectio in marg. Stephan. sic notata est πρ. γρ. Θεοσδοτίδου. Sed, uti nos cum Steph. et Forst. edidimus, ita legitur in Bas. 2. Etiam Ficinus vertit, *Zotidi filius.* Verba ὥστε οὐκ ἂν— καταδεηθείη Stephanus in marg. vertit, *Ita ut ille non jam eum rogare possit, ut nimirum a me pœnas exigat :* immo, *ne contra me testetur, neque testimonio suo levitatem meam atque improbitatem ita ulciscatur, ut me sententiis vestris condemnandum tradat.* Fisch.

ὅδε δὲ] Bas. 2. ὅδε τε. Ficinus, *Adimantus quoque.* Fisch.

Πλάτων] Plato enim judicio, non item morti, Socratis interfuit : nam tum ægrotasse legitur. v. Phædon. ii. Fisch.

Αἰαντόδωρος] Ald. Bas. 1. Norib. Steph. Forst. Αἰαντίδωρος· sed Bas. 2. Αἰαντόδωρος· quod etiam in marg. Steph. legitur. Etiam Ficini versio habet, *Æan-*

ἀδελφός. καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐγὼ ἔχω[e] ὑμῖν εἰπεῖν,[f] ὧν τινὰ ἐχρῆν μάλιστα μὲν ἐν τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ παρασχέσθαι[g] Μέλιτον μάρτυρα· εἰ δὲ τότε ἐπελάθετο, νῦν παρασχέσθω,[h] ἐγὼ παραχωρῶ, καὶ λεγέτω εἴ τι ἔχει τοιοῦτον. ἀλλὰ τούτου πᾶν τοὐναντίον εὑρήσετε, ὦ ἄνδρες,[i] πάντας ἐμοὶ βοηθεῖν ἑτοίμους τῷ διαφθείροντι,[j] τῷ κακὰ ἐργαζομένῳ[k] τοὺς οἰκείους αὐτῶν, ὥς φασι Μέλιτος καὶ Ἄνυτος. αὐτοὶ μὲν γὰρ οἱ διεφθαρμένοι τάχ' ἂν λόγον ἔχοιεν βοηθοῦντες· οἱ δὲ ἀδιάφθαρτοι, πρεσβύτεροι ἤδη ἄνδρες, οἱ τούτων προσήκοντες, τίνα ἄλλον ἔχουσι λόγον[l] βοηθοῦντες ἐμοὶ ἀλλ' ἢ τὸν ὀρθόν τε καὶ δίκαιον, ὅτι[m] ξυνίσασι[n] Μελίτῳ μὲν ψευδομένῳ, ἐμοὶ δὲ ἀληθεύοντι;[o] i. ii. 125.

δ *s.—[e] ἐγὼ ἔχω ΑΠDST, ἔχω ἐγὼ Φ: ἔγωγ' ἔχω *s.—[f] εἰπεῖν ὑμῖν T.—[g] παρασχέσθαι ΑΓΠΦDST: παρέχεσθαι *s.—[h] παρεχέσθω g.—[i] ἄνδρες ἀθηναῖοι T.—[j] διαφθείραντι E, φθείροντι T.—[k] κακὰ ἔργα ἐργαζομένῳ Γ.—[l] ἔχουσι λόγον ΑΠΦDST: λόγον ἔχουσι *s.—[m] ὅτι ΑΠΦST et γρ ΓC.—[n] ξυνίασι Φ.—[o] ἀληθεύοντι ΑΠΦ

todorus. De Apollodoro v. Xen. Apol. 28. et Phædon. ii. 66. Fisch.

ἤδη] Rudingero (p. 300.) videbatur rectiùs post ἤδη poni incisum, ut ἄνδρες esset usitata illa judicum compellatio: male. Repugnant enim linguæ leges: et debebat saltem hic esse ὦ ἄνδρες, ut c. 24. Fisch.

τούτων προσήκ.] Sic Thucyd. i. 128. βασιλέως προσήκοντές τινες. v. Abreschius Auctar. Thuc. p. 252. s. Fisch.

ὅτι] Ald. Bas. 1. etiam Norib. et Steph. ὃν—. Sed in Bas. 2. extat ὅτι· quæ lectio Forstero adeo placuit, ut receperit in ordinem. Assentitur Stephanus, cujus in exempli margine duplex conjectura adscripta comparet. Π. οἱ ξυνίσασι· Ἢ, ὅτι ξυνίσασι· et addixisse videntur Ficini Codices, quia reddidit, *quippe quum, et Melitum mentiri, et me vera loqui, cognoscant.* Itaque restituimus nos quoque. Certe altera lectio, ὃν ξυνίσασι, vix defendi recte posse nobis videbatur, neque linguæ legibus, neque re ipsa. Nam ut λόγος ὀρθὸς est *ratio recta*, quum quis facit aliquid, quia videt, vocem naturæ et rationis id fieri jubere; λόγος δίκαιος *ratio justa et legitima*, quum quis aliquid facit, quia intelligit id esse legibus consentaneum: quod genus defendere insontem et vera dicentem, oppugnare mentientem et sontem: ita verbis ὅτι ξυνίσασι—ἀληθῆ λέγοντι declaratur, cur, et quatenus, necessarii familiarium Socratis in ipso defendendo, neque oppugnando, suis testimoniis rationem rectam justamque sequi recte possint. Et quanquam non ignoro, apud Xen. Cyrop. iii. 1. 5. legi ξυνίσασι μέν σοι καὶ οἱ παῖδες—πάντα, ὅσα ἔπραξας, et similes locos non paucos reperiri apud scriptores alios: tamen nullo modo dici, puto, potest, τὸν ὀρθὸν λόγον—ξυνίσασι Μελίτῳ ψευδομένῳ. Rudingerus tamen ὃν dictum putabat pro καθ' ὅν: cui assensus est Kœhlerus d. l. p. 18. Cæterum ἀλλ' ἤ, post negationem aut interrogationem, quæ negationi par sit, idem est quod εἰ μὴ vel πλήν· ut apud Aristoph. Equit. 776. Ὡς δ' οὐχὶ φιλεῖ σ', οὐδ' ἔστ' εὔνους—Ἀλλ' ἢ διὰ τοῦτ' αὖθ'· ubi v. Berglerus. Xen. Anabas. iv. 6. 8. ἄνδρες δ' οὐδαμῇ φυλάττοντες ἡμᾶς φανεροί εἰσιν, ἀλλ' ἢ κατὰ ταύτην τὴν ὁδόν· ubi v. Hutchinsonus. Suidas: Ἀλλ' ἤ, ἀντὶ τοῦ εἰ μή, καὶ ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ ἤ. Hebræi ita utuntur particulis אִם־לֹא, quas οἱ ο' verterunt, modo ἀλλ' ἤ, ut Esth. v. 12. modo εἰ μή, ut Esth. ii. 14. Unde etiam Paulus 1. Cor. iii. 5. posuit particulas ἀλλ' ἤ pro εἰ μή· ut apud Archytan in fragm. Pythagor. p. 17. 18. 19. Gal. ἀλλὰ et εἰ μὴ sunt particulæ idem valentes. v. Gataquer. Advers. misc. i. 3. p. 195. et Abreschius ad Æschyl. p. 300. tom. i. Fisch.

Εἶεν δή, ὦ ἄνδρες· ἃ μὲν[p] ἐγὼ ἔχοιμ' ἂν ἀπολογεῖσθαι, σχεδόν τί[q] ἐστι ταῦτα καὶ ἄλλα ἴσως τοιαῦτα. [§. 23.] Τάχα δ' ἄν τις ὑμῶν ἀγανακτήσειεν ἀναμνησθεὶς ἑαυτοῦ,[r] εἰ[s] ὁ μὲν καὶ ἐλάττω τουτουὶ[t] τοῦ ἀγῶνος ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος ἐδεήθη[u] τε καὶ ἱκέτευσε τοὺς δικαστὰς μετὰ πολλῶν[v] δακρύων, παιδία τε αὐτοῦ ἀναβιβασάμενος, ἵνα ὅτι μάλιστα ἐλεηθείη, καὶ ἄλλους τῶν οἰκείων καὶ φίλων[w] πολλούς, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄρα τούτων ποιήσω, καὶ ταῦτα κινδυνεύων,[x] ὡς[y] ἂν δόξαιμι, τὸν ἔσχατον κίνδυνον. τάχ'

DST : ἀληθῆ λέγοντι *ς.—[p] μὲν οὖν C et rc B, om Φ.—[q] τι cum ς soli ΞΥ.—[r] ἀναμνησθεὶς ἑαυτοῦ om Φ.—[s] καὶ εἰ E.—[t] τουτονὶ E.—[u] ἐδεήθη ΑΠΦDHST et γρ BCu, δέδεκται ΛΕ : δεδέηται *ς.—[v] μετὰ τῶν πολλῶν T.—[w] φίλων ΑΠΦCDT et corr B : φίλους *ς.—[x] κινδυνεύω pr Γ.—[y] ᾧ ΥEu et pr ΓΛ.—[z] ἂν om ΑΠDST, post

τι] Ald. Bas. 1. Norib. τοι· e quo Stephanus videtur bene fecisse τι : nam ab Bas. 2. quidem, et τοι abest et τι. Plato enim, et Xenophon, et alii, particulæ σχεδὸν eleganter adjungunt pronomen τι, ut particulæ πάνυ et aliis. Eadem confusio harum syllabarum occurret c. 23. Conf. ad Euthyphr. 1. Fisch.

τί ἐστι] Bas. 1. τοι αὐτοί· male. Fisch.

§. 23. τάχα δ' ἄν τις] Ῥῆσις hæc, usque ad verba τὸν ἔσχατον κίνδυνον, sed cum varietate quadam lectionis, extat apud Scholiasten Hermogenis p. 124. Nimirum primo ibi est τάχα ἄν τις· deinde τούτου· porro verba ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος male absunt : tum legitur ἐδεήθη pro δεδέηται, et, operarum peccato, ἱκέτευτε· denique ἄλλους φίλους καὶ οἰκείους, et δείξαι μοι pro δόξαιμι : male. Fisch.

τοῦ] · Post h. v. notam incisi ponendam curavimus : nam εἰ idem est quod ὅτι, et ordo verborum debebat hic esse, ἀναμνησθεὶς, εἰ αὐτὸς μὲν καὶ ἐλ. Fisch.

δεδέητον] Bas. 2. ἐδεήθη· ut Hermogenis Scholiastes. Quæ quidem lectio orta e glossemate videtur. Certe Hesychius : Δεδέημαι·—ἐδεήθην. At præterita et aoristi conjunguntur non raro ab omnibus scriptoribus. Fisch.

αὐτοῦ] Ita Ald. Bas. 1. 2. Norib. Forst. etiam Hermogenis enarrator. Steph. αὑτοῦ. Produxisse autem reos Athenis in judicium, ad commovendam judicum misericordiam, liberos, filios et filias, etiam uxores, intelligitur ex Aristoph. Plut. 383. s. Vesp. 566. s. Fisch.

φίλους] Bas. 2. Forst. φίλων. Atque sic Ficini quoque legisse puto codices : nam vertit, *et alios domesticorum*, amicorumque, *permultos*. Stephanus eandem lectionem in marg. exempli sui ita notavit, γράφεται φίλων π. Neque vero recipere eam Forsterus debebat : nam genitivus τῶν οἰκείων pendet a vocabulo ἄλλους, non ab adjectivo πολλοὺς, quocum cohæret nomen φίλους, et verba ἄλλους τῶν οἰκείων referuntur ad verba παιδία τε αὐτοῦ. Fisch.

οὐδὲν—ποιήσω] Vid. Xen. Memor. iv. 4. 4. Cic. Tusc. i. 29. ‘His, et talibus, rationibus adductus Socrates, nec patronum quæsivit ad judicium capitis, nec judicibus supplex fuit.’ Fisch.

ὡς ἂν δόξαιμι] Ita Bas. 2. quod est vetus exemplar Stephani, e quo ait se legere ὡς ἂν δόξαιμι per parenthesin : neque aliter Ficinus vertit, *quamvis in extremo, ut videtur, discrimine constitutus*. Ald. Bas. 1. Bogard. Norib. κινδυνεύων ἂν, δόξαιμι. Scilicet ultima syllaba participii κινδυνεύων absorpsit particulam ὡς. Cæterum Steph. in marg. locum sic vertit, *in ultimum capitis, ut quidem de me videri cuipiam possit, adductum discrimen*. Sed αὐθάδης dicitur *morose superbus*, is, qui non modo alios despicit præ se, sed etiam ea facit quæ aliis displiceant, nec facit quæ alii exspectent, et recte exspectare posse videantur : ut judex, qui reum non absolvendum statuit ; quod tamen reus, propter bonitatem et æquitatem caussæ, exspectare poterat, quia reus ipsum non supplex rogat. Tales igitur judices dicuntur αὐθαδέστερον ἔχειν. Fisch.

ἂν[z] οὖν τις[a] ταῦτα ἐννοήσας αὐθαδέστερον ἂν[b] πρός με σχοίη, καὶ ὀργισθεὶς αὐτοῖς τούτοις θεῖτο ἂν μετ' ὀργῆς τὴν ψῆφον. εἰ δή τις ὑμῶν οὕτως ἔχει,—οὐκ ἀξιῶ μὲν γὰρ[c] ἔγωγε· εἰ δ' οὖν, ἐπιεικὴ ἄν μοι δοκῶ πρὸς τοῦτον λέγειν λόγον,[d] ὅτι Ἐμοί, ὦ ἄριστε, εἰσὶ μέν[e] πού τινες καὶ οἰκεῖοι. καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ τὸ[f] τοῦ Ὁμήρου, οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης πέφυκα ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων, ὥστε καὶ οἰκεῖοί μοί εἰσι[g] καὶ υἱεῖς γε,[h] ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τρεῖς, εἷς μὲν μειράκιον ἤδη, δύο δὲ παιδία. i. ii. 126.
ἀλλ' ὅμως οὐδέν'[i] αὐτῶν δεῦρο ἀναβιβασάμενος δέήσομαι

οὖν ponit Φ.—[a] τις om S.—[b] αὖ pr T.—[c] γὰρ add ΑΓΦDT, pr Π, rc S.—[d] λόγον ΠDST : λέγων *s.—[e] ἐμοὶ μὲν ὦ Γ.—[f] τὸ om pr Ξ.—[g] εἰσὶν ἐμοὶ Γ.—[h] γε om ΑΠΦDST.—

εἰ δ' οὖν] Salvinius Observ. misc. vol. ii. p. 272. conjiciebat εἰ δ' οὐκ· quæ conjectura non modo supervacanea est, sed linguæ etiam legibus, mentique adeo Socratis, contraria. Nam primo satis apertum est verba οὐκ ἀξιῶ μὲν ἔγωγε h. e. *nolim equidem quenquam vestrum hoc animo esse*, ut me damnandum censeat, quod non utar istis ineptiis, interposita esse, atque adeo verbis εἰ δ' οὖν Socratem redire ad superiora εἰ δή τις ὑμῶν οὕτως ἔχει· deinde linguæ leges rescribi juberent εἰ δὲ μή· denique si judices non constituerant Socratem damnare, quod, neque liberos, neque alios necessarios, et amicos, produxisset in judicium, non necesse erat ut Socrates ista diceret. Neque vero Ficinus sententiam verborum vidit; vertit enim, *si quis ergo inter vos ejus mentis est, ego tamen non censeo obsecrandum, sed hac ratione potius æque* (immo *recte*) *me hunc alloquturum*—. Cæterum enarrator Hermogenis laudat (p. 174.) hunc locum, sed qua sententiam, sic: τάχα ἄν τις ὑμῶν ἀγανακτήσειεν, εἰ μὴ μετὰ παίδων, καὶ γυναικὸς, καὶ πολλῶν δακρύων, ἱκετεύω· ἐγὼ δὲ οὐδὲν τούτων ποιῶ· ἀλλ' εἰσί μοι, φησὶ, καὶ υἱεῖς· ἀλλ' οὐ συμφέρει πρὸς δόξαν, οὔτε ἐμοὶ, οὔτε τῇ πόλει, τοιαῦτα παθεῖν. οὐ γὰρ δεῖ τὸν ἐν ἀξιώματι ἐλεεινολογεῖσθαι. Fisch.

Ὁμήρου] Odys. τ', 163. Verba Homeri, vel potius Penelopes, Ulyssem, quem non agnovisset, rogantis, ut genus recenseret suum, hæc sunt: Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσὶ παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης. Apud Theodoretum θεραπ. Ἑλλ. παθημ. xii. p. 171. legitur, ἢ ἀπὸ πεύκης· sed in codd. August. et Palat. recentioribus est, ut in libris reliquis, πέτρης. Etiam libri Sext. Empirici c. mathemat. ii. 11. 5. p. 719. et Themistii Orat. iii. p. 69. uterque enim laudat illum poetæ versiculum, habent πέτρης. Respiciunt ad eundem Plut. Consol. ad Ux. p. 608. C. tom. ii. Themist. Orat. xiv. p. 337. Hierocles fragm. p. 300. Nedh. et alii. Scilicet τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμήρου est *ut Homerus ait, ut utar verbis Homeri*: nam verba τοῦτο αὐτὸ, et similia, interponunt scriptores, quum laudant proverbium, aut aliam quandam vocem æque notam et tritam, atque proverbium: ut Æschines Socr. iii. 3. τὸ κοινὸν δήπου τοῦτο—παρεπιδημία τις ἔστιν ὁ βίος. Hujusmodi autem vox fuit ille Homeri versiculus. v. Eustathius ad Odys. τ'. p. 1859. cujus verba descripsit Phavorinus v. ἀπὸ δρυὸς, ἢ ἀπὸ πέτρης. Fisch.

υἱεῖς] Filii Socratis tres fuere, Lamprocles, Sophroniscus, Menexenus. Et Lamprocles quidem, qui hoc loco μειράκιον, *adulescentulus*, Phædon. 65. μέγας, vocatur, fuit eorum natu maximus: v. Xen. Memor. ii. 2. 1. sed reliqui duo, quos pater nominat hic παιδία, a Platone Phædon. 65. etiam σμικροὶ dicuntur. v. ad Phædon. 3. et conf. Valquenar. ad Theocriti Adoniaz. p. 349. Fisch.

υἱεῖς—τρεῖς] Filios Socratis tanquam 'indociles et matri quam patri similiores' vituperat Seneca, Ep. 104. Cum Lamprocle matri irato eum optime disserentem exhibet Xenophon in Mem. Socr. l. ii. c. 2. Forst.

ὑμῶν ἀποψηφίσασθαι. Τί δή[j] οὖν οὐδὲν τούτων ποιήσω; Οὐκ αὐθαδιζόμενος,[k] ὦ ἄνδρες[l] Ἀθηναῖοι, οὐδ' ὑμᾶς ἀτιμάζων· ἀλλ' εἰ μὲν θαῤῥαλέως[m] ἐγὼ ἔχω[n] πρὸς θάνατον ἢ μή, ἄλλος λόγος, πρὸς δ' οὖν δόξαν καὶ ἐμοὶ καὶ ὑμῖν καὶ ὅλῃ[o] τῇ πόλει οὔ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι ἐμὲ τούτων οὐδὲν ποιεῖν καὶ τηλικόνδε ὄντα καὶ τοῦτο τοὔνομα ἔχοντα, εἴτ' οὖν ἀληθὲς εἴτ' οὖν ψεῦδος· ἀλλ' οὖν δεδογμένον γέ ἐστι τὸν[p]
1. 35. Σωκράτη[q] διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων· εἰ οὖν ὑμῶν οἱ δοκοῦντες διαφέρειν εἴτε σοφίᾳ εἴτε ἀνδρίᾳ[r] εἴτε ἄλλῃ ἠτινιοῦν ἀρετῇ τοιοῦτοι ἔσονται, αἰσχρὸν ἂν εἴη, οἵους περ[s]

[j] οὐδέν' DS.—[j] δὴ om Φ.—[k] αὐθαδιζόμενος ΑΠΦCDT et corr B, αὐθαθαδιζόμενος S : αὐθαδιαζόμενος *s.—[l] ἄνδρες om ΠΦ.—[m] θαρραλέος E et pr Λ.—[n] ἔχω om ΓΕ et pr Λ, ante ἐγὼ ponit Φ.—[o] ὅλως ΞΥs.—[p] τὸ ΠΦ et corr CS, τῷ ΑDST.—[q] σωκράτη ΓΦ et η corr Ξ, σωκράτει DST, σωκρατει Α : σωκράτης fortasse Π, qui mox videtur habuisse διαφέρει.—[r] ἀνδρίᾳ ΑΛΞΠBCDEHSu : ἀνδρείᾳ *s.—[s] οἵπερ E.—[t] τοι ΥΕ.—[u] δεινοῦν

οὐκ αὐθαδιαζ.] Cic. Tusc. i. 29. de Socrate: 'adhibuitque liberam contumaciam, a magnitudine animi ductam, non a superbia.' Quæ quidem est elegans verborum οὐκ αὐθαδιαζόμενος interpretatio: nam αὐθαδιάζεσθαι, non est simpliciter *superbum esse:* Hesychius: Αὐθαδιάζεται· ὑπερηφανεύεται· sed *morose, præfracte, contumaciter, superbum esse.* vid. not. 7. Cæterum de forma verbi ipsa grammatici veteres præcipiunt varie. Phrynichus p. 22. Αὐθαδίζεσθαι λέγε, μὴ ἀναιδεύεσθαι. Tho. Magister: Ἀπαυθαδίζομαι κάλλιον, ἢ αὐθαδιάζομαι, καὶ ἀπαυθαδιάζομαι· sed rectius legi videtur in Phavorini Lexico, qui descripsit verba Thomæ, Ἀπαυθαδιάζομαι κάλλιον, ἢ αὐθαδίζομαι, καὶ αὐθαδιάζομαι. Certe etiam Cod. Burm. legit αὐθαδίζ. καὶ αὐθαδιάζ. Et quanquam codd. antiqui fere ubique utramque verbi formam, αὐθαδίζομαι et αὐθαδιάζομαι, exhibent: qualis eorum inconstantia deprehenditur etiam in aliis hujus generis verbis: v. ad Sympos. 11. et 15. ita ut vix definiri posse videatur, utra ipsorum scriptorum manibus debeatur: vid. ad c. 27. tamen non dubito quin Attici eam formam, quæ hoc loco in omnibus libris est, alteri prætulerint. Certe Stephanus Byzant. v. φρατρία, quum dixisset φρατρίζειν esse τὸ εἰς ταὐτὸν συνιέναι, addit, καὶ μετὰ τοῦ α, φρατριάζειν, ὅπερ σύνηθες τοῖς Ἀττικοῖς. Fisch.

ὦ ἄνδ. Ἀθ.] Enarrator Hermogenis, qui etiam hoc loco usus est (p. 174.), omisit verba ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Fisch.

ὑμᾶς] Ald. ἡμᾶς· male. Scholiastes autem Hermogenis pro οὐδ' ὑμᾶς habet ὅθεν οὐδαπῶς, sine ullo sensu. Fisch.

θαῤῥαλέως] Ald. θαῤῥαλέος· non male. Sic Aristoph. Plut. 127. ἔχ' ἥσυχος· ubi Cod. Dorvillianus ἔχ' ἥσυχως. Scilicet librarius adjectivum mutavit in adverbium, more istorum hominum: sed oblitus est accentum suo loco ponere. Θαῤῥαλέως etiam Ficinus legit; nam vertit, *utrum vero* audacter *me habeam erga mortem, annon, alia ratio est.* Postrema verba Stephanus in marg. melius explicavit, *alia quæstio est,* vel *ad hunc sermonem non pertinet.* Fisch.

ὅλῃ] Ald. Bas. 1. Bogard. Norib. Steph. ὅλως. Sed Bas. 2. ὅλῃ· quod posuit in margine exempli sui Stephanus, et recepit adeo Forsterus. Certe Ficini codices videntur eandem lectionem exhibuisse, quia in Latina ejus versione, quæ fere verbum de verbo reddit, est, *ad existimationem — et civitatis totius non arbitror pertinere.* Per se quidem non necessaria est ista correctio. Sed quia tamen ὅλῃ orationem reddit numerosiorem, et duorum codicum auctoritate confirmatur: nec nos nunc dubitavimus illud revocare. Fisch.

τηλικόνδε] Senem septuagenarium. vid. c. 1. Fisch.

τοιοῦτοι] Stephanus in marg. recte animadvertit, verba τοιοῦτοι ἔσονται co-

ἐγὼ πολλάκις ἑώρακά τινας, ὅταν κρίνωνται, δοκοῦντας μέν τι[t] εἶναι, θαυμάσια δὲ ἐργαζομένους, ὡς δεινόν τι[u] οἰομένους πείσεσθαι εἰ ἀποθανοῦνται,[v] ὥς περ ἀθανάτων ἐσομένων, ἐὰν[w] ὑμεῖς αὐτοὺς μὴ[x] ἀποκτείνητε· οἳ ἐμοὶ δοκοῦσιν αἰσχύνην τῇ[y] πόλει περιάπτειν, ὥστ' ἄν τινα καὶ τῶν ξένων ὑπολαβεῖν ὅτι οἱ διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετήν, οὓς αὐτοὶ ἑαυτῶν ἔν τε ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις τιμαῖς προκρίνουσιν, οὗτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι. ταῦτα γάρ,[z] ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὔτε ἡμᾶς[a] χρὴ ποιεῖν τοὺς i. ii. 127.
δοκοῦντας καὶ[b] ὁπητιοῦν[c] τι[d] εἶναι, οὔτ' ἂν[e] ἡμεῖς ποιῶμεν, ὑμᾶς ἐπιτρέπειν,[f] ἀλλὰ τοῦτο αὐτὸ ἐνδείκνυσθαι,[g] ὅτι πολὺ μᾶλλον καταψηφιεῖσθε τοῦ τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα δράματα εἰσάγοντος καὶ καταγέλαστον τὴν πόλιν[h] ποιοῦντος ἢ τοῦ ἡσυχίαν ἄγοντος. [§. 24.] Χωρὶς δὲ τῆς δόξης, ὦ ἄνδρες, οὐδὲ δίκαιόν μοι δοκεῖ εἶναι[i] δεῖσθαι τοῦ δικαστοῦ οὐδὲ δεόμενον ἀποφεύγειν, ἀλλὰ διδάσκειν καὶ πείθειν. οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ[j] κάθηται ὁ δικαστής, ἐπὶ τῷ καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια, ἀλλ'[k] ἐπὶ τῷ κρίνειν ταῦτα· καὶ ὀμώ-

τε T.—[v] ἀποθανοῦνται...μὴ om E.—[w] ἂν ΑΓΤ.—[x] μὴ rc et post ἐὰν Γ.—[y] τῇ om T et pr Π.—[z] γοῦν Φ.—[a] ἡμᾶς ΛΞ et corr postque ποιεῖν Γ: ὑμᾶς *Ες.—[b] καὶ om Γ.—[c] ὁτιοῦν Φ.—[d] τι libris deest.—[e] ὅταν T.—[f] ἐντρέπειν H.—[g] ἐνδείκνυσθε Ες.—[h] πόλιν πόλιν πόλιν T.—[i] μοι δοκεῖ εἶναι ΑΠΦDST: δοκεῖ εἶναι μοι *Ες.—[j] τοῦτο S,

hærere cum verbis οἵους περ ἐγὼ πολλ. et verba αἰσχρὸν ἂν εἴη esse interjecta. Fisch.

δοκοῦντας—τι] Ald. Bas. 1. 2. τοι· ut c. 22. male. Nam δοκοῦντές τι εἶναι sunt *qui putant se esse sapientia, nescio qua, præditos:* conf. c. 33. ut θαυμάσια ἐργαζόμενοι *qui ea faciunt, e quibus intelligi possit, ipsos commoveri morte.* Fisch.

ὑμᾶς] Forsterus legi malebat ἡμᾶς: sine justa caussa, opinor. Etiam Ficinus legit ὑμᾶς; nam vertit, *nec vos, qui alicujus auctoritatis esse videmini, facere decet.* Fisch.

ἐνδείκνυσθε] Stephanus conj. ἐνδείκνυσθαι. Quam quidem ejus conjecturam etsi juvare et confirmare videtur, præter soni litterarum similitudinem, Ficini versio Latina, atque adeo libri, quibus ille usus est, scripti; vertit enim, *hæc autem—nec vos—facere decet—sed hoc ipsum ostendere:* tamen malim etiam hunc locum referre inter ἀνακόλουθα· quorum Platonem in primis studiosum fuisse, quum dialogorum orationem sciret imitari debere vitæ quotidianæ consuetudinem, jam supra hoc ipso in libello vidimus. Abrupit igitur quasi hoc membrum superiori, et scripsit ἐνδείκνυσθε, ac si ante scripsisset οὔτε ποιεῖτε—οὔτε —ἐπιτρέπετε, v. ad Euthyphron. iv. 12. Fisch.

τὰ ἐλ. τ. δράματα] Hæc verba citat Scholiastes Hermogenis p. 174. Intelliguntur autem per τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα δράματα *liberi rei*, et *necessarii* atque propinqui, etiam *amici*, *lacrymantes*. vid. init. cap. nam proprie verbis ἐλεεινὰ δράματα significantur *fabulæ*, in quibus personæ inducuntur lacrymantes, et alia facientes, quibus moveatur misericordia spectatoribus. Fisch.

μοκεν οὐ χαριεῖσθαι οἷς[l] ἂν δοκῇ αὐτῷ, ἀλλὰ δικάσειν κατὰ τοὺς νόμους. οὔκουν[m] χρὴ οὔτε ἡμᾶς ἐθίζειν ὑμᾶς ἐπιορκεῖν οὔθ' ὑμᾶς ἐθίζεσθαι· οὐδέτεροι γὰρ ἂν[n] ἡμῶν[o] εὐσεβοῖεν. μὴ οὖν ἀξιοῦτέ με, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοιαῦτα δεῖν πρὸς ὑμᾶς[p] πράττειν, ἃ μήτε ἡγοῦμαι καλὰ εἶναι[q] μήτε δίκαια μήτε ὅσια, ἄλλως τε πάντως νὴ Δία, μάλιστα μέντοι[r] καὶ ἀσεβείας φεύγοντα ὑπὸ Μελίτου τουτουΐ. σαφῶς γὰρ ἄν,[s] εἰ πείθοιμι ὑμᾶς καὶ τῷ δεῖσθαι βιαζοίμην ὀμωμοκότας,[t] θεοὺς ἂν διδάσκοιμι μὴ ἡγεῖσθαι ὑμᾶς εἶναι,[u] καὶ ἀτεχνῶς ἀπολογούμενος κατηγοροίην ἂν
I. ii. 128. ἐμαυτοῦ ὡς θεοὺς οὐ νομίζω. ἀλλὰ πολλοῦ δεῖ[v] οὕτως

τοῦτο pr Γ.—[k] ἀλλ'...χαριεῖσθαι om E, in mg ponunt rc ΥΒu.—[l] τὰ δίκαια οἷς ΓCH et mg ΞSu.—[m] οὔκουν DT : οὐκοῦν *ς.—[n] ἂν om pr Ξ.—[o] ὑμῶν BCHTu.—[p] ἡμᾶς ΞΥ.—[q] εἶναι μάλιστα Γ.—[r] ἄλλως τε μέντοι νὴ δία πάντως ΑΠΦDST, ἄλλως τε πάντως νὴ δία μέντοι BCE et pr u, ἄλλως τε πάντως ἢ νὴ δία μέντοι Γ, ἀλλὰ μάλιστα πάντως νὴ δία μέντοι H : μάλιστα πάντως νὴ δία μέντοι *ς.—[s] ἂν add ΑΓΛΠ BCDHSTu et rc Ξ.—[t] ὀμωμοκότας Α.—[u] εἶναι om pr S.—[v] δεῖν ΓΛΥΕHu et pr B.

§. 24. Ald. Bas. 1. *δμώμοκεν*. Bas. 2. *ὠμόμοκεν*· et paullo post idem liber habet *ὠμομοκότας*· sed Bas 1. *ὀμομοκότας*. Phrynichus p. 12. Ὤμοκε, τελέως ἄηθες· χρὴ γὰρ ὀμώμοκε λέγειν. Fisch.

χαρ. οἷς] Bas. 2. *χαριεῖσθαι τὰ δίκαια οἷς*. At quum verbum *χαριεῖσθαι* sic per se intelligi possit, *τὰ δίκαια* arbitror glossema esse, a grammaticis adjectum. Sed æque male in Bas. 1. 2. post *κρίνειν* puncti nota posita est, et *ταῦτα* conjunctum cum verbis *καὶ ὀμώμοκεν*· quam tamen ipsam rationem Ficinus secutus videtur, qui locum vertit sic, *sed ut judicet secundum leges: atque id jurejurando promisit, non per gratiam, cuicunque libuerit, condonare.* Pollux viii. 122. Ὁ δὲ ὅρκος ἦν τῶν δικαστῶν· περὶ μὲν ὧν νόμοι εἰσὶ, κατὰ τοὺς νόμους ψηφιεῖσθαι· περὶ δὲ ὧν μὴ εἰσὶ, σὺν γνώμῃ δικαιοτάτῃ. add. Meursius Them. Att. ii. 26. Cæterum *καταχαρίζεσθαι*, et *χαρίζεσθαι, τὰ δίκαια* dicitur judex, quum *jus donat gratiæ*, quum jure abutitur ad captandam aliorum gratiam, ita ut condemnet, verbi caussa, reum, non quia videt eum esse sontem caussamque ejus malam, sed quia sperat se collecturum ea re esse gratiam et benivolentiam, vel accusatoris, vel aliorum. Sic *χαρίζεσθαι* legitur Act. xxv. 11. 16. Fisch.

πάντων] Bogard. *παντός*· quod præferebat Forsterus Ald. Bas. 1. 2. Steph. *πάντως*· recte. Sed legi tamen etiam, servato accentu, *πάντων* potest: nam utrumque, et *μάλιστα παντὸς*, et *μάλιστα πάντων*, recte dicitur, ut *παντὸς μᾶλλον* (Phædon. 11. 56. Laert. viii. 19.) et *πάντων μᾶλλον* (Laert. iv. 26. 31.) v. Hemsterhusius ad Lucian. p. 173. tom. i. Itaque nunc recepimus *πάντων*. Cæterum Ficinus quoque legit *πάντως*: vertit enim locum sic, *et id quidem omnino, præsertim vero per Jovem* —. Fisch.

γὰρ ἂν εἰ] Ald. Bas. 1. Steph. Norib. Forst. *γὰρ εἰ*. Sed Bas. 2. *γὰρ ἂν εἰ*: recte, puto: nam particulam *ἂν* sæpe bis positam scio ab scriptoribus bonis, in uno eodemque membro, a Platone maxime et Xenophonte, etiam ab Aristophane et aliis, sed ab imperitis librariis neglectam, aut priore loco aut posteriore: v. omnino Gregorius de Dial. p. 18. et ibi Kœnius: itemque Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 138. et Bachius ad Xen. Apol. 6. Certe auribus nostris numerosior et plenior sic oratio videbatur. Edidimus igitur ita. Sic apud Xen. Cyrop. i. 6. 19. *μαθὼν ἂν—ἂν—πυνθανόμενος, φρονιμώτερος ἄλλων ἂν εἴης*· sed in Cod. Brem. *ἂν* post *ἄλλων* male omissum est: ut infra c. 32. *ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν*; ubi in libris Procli alterum *ἂν* non legitur: et apud Xen. Cyrop. iv. 1. 5. in Cod. Guelf. est *πῶς ἄν τις τούτους οἴεται ἂν μεῖναι*· quum cæteri libri habeant *πῶς τούτους οἴεται ἂν τις μεῖναι*. Fisch.

ἔχειν· νομίζω τε γάρ,[w] ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐμῶν κατηγόρων, καὶ ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ ὅπῃ μέλλει[x] ἐμοί τε ἄριστα εἶναι καὶ ὑμῖν.

§. 25. Τὸ μὲν μὴ[y] ἀγανακτεῖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐπὶ τούτῳ τῷ γεγονότι, ὅτι μου[z] κατεψηφίσασθε, ἄλλα τέ μοι πολλὰ[a] ξυμβάλλεται, καὶ οὐκ ἀνέλπιστόν μοι γέγονε τὸ γεγονὸς τοῦτο, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον θαυμάζω ἑκατέρων τῶν ψήφων τὸν γεγονότα ἀριθμόν. οὐ γὰρ ᾤμην[b] ἔγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον[c] ἔσεσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολύ· νῦν δέ, ὡς ἔοικεν, εἰ τρεῖς[d] μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀποπεφεύγη[e] ἄν. Μέλιτον μὲν[f] οὖν, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, καὶ νῦν 1. 36.

—[w] γὰρ om Hu. γὰρ...352, 4 ἀπειθεῖν om T, media in pagina, nulla lacunæ nota. Π autem hæc γὰρ...354, 1 σοφόν. φήσουσι a re habet manu in pagina dimidia folioque inserto uno.—[x] μέλλοι S.—[y] μὲν μὴ ΑΛΠΦΒCDEHu et pr Γ: μὲν οὖν μὴ *s.—[z] μου om pr Ξ.—[a] πολλὰ om S.—[b] φόμην ΑΦDS.—[c] ὀλίγων...πυλλῶν DS.—[d] τριάκοντα ειν ΑΠ CDS et γρ B.—[e] ἀποπεφευγη Α, ἀποπεφεύγειν ΛΞΠΦΒDHu, ἀποφεύγειν CES et

μέλλει] Rudingerus (p. 312.) ostendit legisse aliquos *μέλει*. Sed quinam fuerint illi, latet. Repugnant leges linguæ et res ipsa. Fisch.

§. 25. *μὲν οὖν*] Abest *οὖν* ab Bas. 2. male. Fisch.

παρὰ πολὺ] Sensus est, *non sperabam, futurum, ut numerus calculorum, quibus absolverer, tam parum differret ab eorum, quibus damnarer, numero: immo putabam, numerum calculorum absolutoriorum longe superatum iri damnatoriorum numero.* Quo quidem de usu formularum *παρ' ὀλίγον* et *παρὰ πολύ*, v. Budæus Com. L. Gr. p. 209. s. et Abreschius Auctar. Thuc. p. 383. Fisch.

εἰ τρεῖς μόναι] Ita in Ficini codd. Ald. Bas. 1. Bogard. et vulgo legitur: *τριάκοντα* vero exhibet Bas. 2. cui consentiunt nonnulli Steph. Mss. alii autem, quos sequitur Dacierius, utrumque *τριάκοντα τρεῖς* conjunctim habent. Laertius interim l. ii. 41. ipsum *διακοσίαις ὀγδοήκοντα μιᾷ πλείοσι ψήφοις τῶν ἀπολυουσῶν* condemnatum fuisse dicit. De hac autem re vide quæ notarunt Doctiss. Prideauxius in Not. ad Chron. Marm. p. 113. et Cl. Rollinus, Hist. Græc. l. ix. c. 4. 6. Forst.

Suspicor lectionem *τριάκοντα τρεῖς* confictam esse ab ipso Stephano e scriptura Bas. 2. et cæterorum librorum. Vera lectio haud dubie est *τρεῖς*· id quod vel ex adjecto vocabulo *μόναι* intelligi posse putamus: hoc enim numerum *parvum* requirit, non *magnum*. Scilicet e loco Laertii, quem paulo post laudabimus, comparato cum hoc loco Platonis, intelligitur, judicum Socratis fuisse 556. horum 281. Socratem damnarunt: 275. absolverunt: nam si absolvissent eum 278. par numerus fuisset calculorum in utraque urna, ita ut evasisset reus: v. Harpocratio et Suidas v. *Ἴσαι ψῆφοι*, Hesychius v. *κἂν ἴσαι*, et Suidas v. *ὡς ἀπόλοιτο*. Jam Socrates ait, *εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον*. Demi igitur de 278. calculis debent tres, ut remaneant 275. Atque sic sperabam intelligi posse etiam Laertii verba ii. 41. *ὅτ' οὖν κατεδικάσθη διακοσίαις ὀγδοήκοντα μιᾷ πλείοσι ψήφοις τῶν ἀπολυουσῶν*. Meursius autem in de Areopag. 5. extr. non potuit se expedire inde. Cæterum *μεταπίπτειν aliter cadere*, h. e. *in aliam urnam incidere*, vel in hanc, qua colliguntur calculi absolutorii, ut h. l. vel in eam, in quam condemnatorii calculi conjiciuntur, est verbum hoc in genere proprium. Sic apud Æschin. c. Ctesiph. p. 461. tom. ii. Tail. *εἰ δὲ μία μόνον μετέπεσεν*. Fisch.

ἀποπέφευγα, καὶ οὐ μόνον ἀποπέφευγα,[g] ἀλλὰ παντὶ[h] δῆλον τοῦτό γε, ὅτι εἰ μὴ ἀνέβη[i] Ἄνυτος καὶ[j] Λύκων κατηγορήσοντες ἐμοῦ, κἂν ὤφλε[k] χιλίας δραχμάς, οὐ[l] μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων.

§. 26. Τιμᾶταί δ' οὖν μοι[m] ὁ ἀνὴρ θανάτου. Εἶεν.[n] ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι, ὦ ἄνδρες[o] Ἀθηναῖοι;

pr ΓΥ: ἀπεπεφεύγειν *s.—[f] μὲν om u.—[g] καὶ οὐ μόνον ἀποπέφευγα om Φ.—[h] ἀλλὰ καὶ παντὶ ΛΞs.—[i] ἀναβῇ pr ΓΛ, ἀναβῇ E.—[j] ἄνυτός τε καὶ C et corr B.—[k] ὤφιλε H.—[l] μὴ S.—[m] με S, με D.—[n] εἶεν...ἀξίας om pr Υ.—[o] ἄνδρες om ΠΦDS.

κατηγορήσοντες] Norib. κατηγορήσαντες· quod an vulgato præferendum esset, Rudingerus (p. 320.) definire non audebat. At vero vel verbum ἀνέβη docere videtur futurum requiri, non aoristum. Fisch.

ὤφλε] Ald. Bas. 1. ὦ φίλε. Bas. 2. ὤφλε ὄφειλε. Norib. ὄφειλε· atque sic legitur etiam in Cod. Florentino. vid. Observ. Misc. vol. ii. p. 272. ubi vir doctus testatur, in exemplari suo Platonis Valderiano emendatum fuisse ὄφειλε, et in Hopperiano correxisse aliquem κᾆν ὄφλων ἄφειλε. At recte Rudingerus (p. 321.) ut Cornarius, legendum censet aut ὤφλε aut ὄφειλέ: id quod scriptura Hopperiani exempli satis arguit: nam diligens librarius codicis, quem Arlenius consuluerat, duplicem lectionem exhibuisse videtur. Jam etsi scriptura ὄφειλε alteri præferenda videri possit, quum plures hic quidem et majores auctoritates habeat; nam ὦ φίλε Ald. est ὄφειλε· et Hesychius v. ὤφλε præcipiat, ἐπὶ τῇ δίκῃ ὤφλησεν, καὶ τὸ ὤφειλεν· tamen quia apud Platonem alibi, ut infra c. 29. in omnibus libris et in Timæi Glossis legitur ὄφλειν, non ὀφείλειν· quod tamen est in Mœridis λέξεσι· vid. v. ὄφειλε δίκην· quia Ammonius p. 107. præcipit ὄφλειν dici ἐπὶ καταδίκῃ, cui assentiuntur alii grammatici, ut Pollux iii. 84. viii. 22. Suidas v. ὄφλειν et ὀφλήσειν· qui iidem, ut Herodian. fragm. p. 471. tradunt ὄφλημα dici τὸ ἐκ καταδίκης, sed ὀφείλημα, ὃ ἐδανείσατό τις· quia grammatici verbum ὄφλειν fere verbo ὀφείλειν explicant; v. Etymol. M. v. ὄφλω· ita ut librarii facile potuerint glossema reponere pro glossa: ut apud Polluc. iii. 84. v. Piersonus ad Mœrin p. 426. s. et ad Herodian. p. 471. non dubitandum puto quin ὤφλε sit genuina scriptura. Fisch.

οὐ πέμπτον] Nam Socrates ait se etiam ab Anyto et Lycone accusatum esse. Accusatorum igitur quisque debebat ferre quintam saltem partem calculorum, ni vellet mille drachmis multari. Quinta autem pars 556. calculorum sunt calculi 111. Ergo tres illi accusatores ferre debebant calculos 333: sed tulerunt tantum 275. Demtis igitur calculis 222. quos Lyco et Anytus tulerunt, Melitus, si Socratem solus accusasset, tulisset tantum calculos 53. neque adeo quintam partem calculorum 556. Cæterum multatum esse mille drachmis accusatorem, qui non tulisset quintam sententiarum judicum partem, docent Harpocratio v. δώρων γραφή, et Pollux viii. 41. add. Meursius Lect. Att. v. 13. et Themid. Att. ii. 21. Sed de usu verbi μεταλαμβάνειν hoc in genere v. Dresigius dissert. de usu alborum calculorum apud veteres s. 10. Fisch.

§. 26. τιμᾶται κ. τ. λ.] Verba hæc τιμᾶται δ'—θανάτου laudantur a Thoma Mag. et ex eo a Phavorino, v. τιμῶ. Solebat enim actor æstimationem litis addere in ἀντωμοσίᾳ, nisi quidem pœna jam legibus constituta esset: unde in jure Attico extitit ἀγὼν, et τιμητὸς, et ἀτίμητος· hoc dicebatur τιμᾶσθαι. v. Pollux viii. 150. Melitus igitur in ἀντωμοσίᾳ addiderat Socratem sibi dignum nece videri, si caussa cecidisset. v. ad c. 11. Fisch.

ἐγὼ κ. τ. λ.] Etiam hæc verba a Thomo citantur eodem loco. In Cod. Oxoniensi legitur ἂν τιμήσομαι· et in editionibus Vascosani et Blancardi, ἀντὶ τιμήσομαι et ἂν τετιμήσομαι. At Audendorpius e Codd. Leidd. et Bœrneriano recte rescripsit ἀντιτιμήσομαι. Fisch.

ἢ[p] δῆλον ὅτι τῆς ἀξίας;[q] τί οὖν; τί ἄξιός εἰμι πάθειν ἢ ἀποτῖσαι, ὅ τι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἦγον, ἀλλ' ἀμελήσας ὧν περ οἱ πολλοί, χρηματισμοῦ τε[r] καὶ οἰκονομίας καὶ στρατηγιῶν καὶ δημηγοριῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν καὶ ξυνωμοσιῶν καὶ στάσεων τῶν ἐν τῇ πόλει γιγνομένων, ἡγησάμενος ἐμαυτὸν τῷ ὄντι ἐπιεικέστερον εἶναι ἢ ὥστε εἰς ταῦτ'[s] ἰόντα[t] σώζεσθαι, ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἦα[u] οἷ ἐλθὼν μήτε ὑμῖν μήτε ἐμαυτῷ ἔμελλον μηδὲν ὄφελος εἶναι,[v] i. ii. 129.

—[p] ἢ BCDS, om Γ: ἦ *s.—[q] ὅτι ἄξιος Γ, ἄξιος Υ.—[r] τε om S.—[s] ταῦτ' DS.—[t] ὄντα ΑΠΦDS.—[u] ἦα ΑΠΦDS: ἤϊα *s.—[v] ὑφ. εἶναι μηδὲν Φ.—[w] εἰ δεῖ γε Γ, εἰ δέ

ἢ δῆλον] Ald. Bas. 1. 2. Norib. ἦ. male. v. ad Euthyphron. iv. 9. et Tupius ad Longin. p. 282. edit. sec. Hesychius: ἦ· ἀληθῶς, ὄντως. Nam caussa perorata, quum judices damnassent reum, si fraus capitalis non esset, hic interrogabatur, si quidem ἀγὼν esset τιμητὸς, quam quasi æstimationem, quam pœnam, se commeruisse confiteretur. v. Cic. Orat. i. 54. Reus tum dicebatur ἀντιτιμᾶσθαι· v. Pollux viii. 150. vel ὑποτιμᾶσθαι, apud Xen. Apol. 23. Interrogabatur autem ita, ὅ, τι χρὴ, vel τί ἄξιος εἶ, παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι; Qua quidem in formula παθεῖν ad pœnam corporis, ἀποτίσαι ad multam s. pœnam pecuniariam, pertinebat. v. Xen. Sympos. v. 8. Plato Politic. 38. Aristoph. Plut. 482. s. omninoque Heraldus Observat. ad I. A. et R. iii. 1. 6. Fisch.

ὅτι μαθὼν] Hunc locum ut neque Ficinus satis intellexisse videtur, neque Rudingerus, Camerarii, summi viri, gener doctissimus, neque Cornarius, neque Serranus: ita Mudgium quoque offendit participium μαθὼν, ut legendum censeret, τί παθεῖν; ὅτι ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἦγον. At vero ut nihil dicamus de inepta illa et frigida repetitione verborum τί παθεῖν· quum etiam τί μαθὼν, ut τί διανοηθεὶς, et τί βουλόμενος, (vid. Phædon. §. 4.) non tantum τί παθὼν, eleganter usurpetur pro *cur*: (Hesychius: Τί μαθών· τί βουλόμενος· ut apud Aristoph. Plut. 909. Vid. Schol. Aristoph. ad Nub. 1508. et Berglerus ad Vesp. 251. et Lysistr. 599. Lamb. Bosius Animadvers. p. 97. et 192. Laquemacherus Observat. Philolog. P. 6. n. 7. p. 426. ss. Unde librarii participia μαθὼν, et παθὼν, sæpe inter se permutarunt. v. Wolfius ad Liban. ep. 241. p. 116.) facile apparere arbitramur, ὅτι μαθὼν recte sic accipi posse, ut sit simpliciter *quod*. Certe Plato etiam in Euthydemo (p. 273. Bas. 2.) ita usus est his verbis, quo loco Ctesippus, Ὦ ξένε Θούριε, inquit, εἰ μὴ ἀγροικότερον—ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἄν σοι εἰς κεφαλὴν, ὅτι μαθών μου καὶ τῶν ἄλλων καταψεύδῃ τοιοῦτο πρᾶγμα. Neque vero magis audiendus videtur Zeunius, vir doctissimus, qui Platonem scripsisse putabat (p. 140.) μὰ τὸν, nempe κύνα, aut δαίμονα. Certe omnis jurisjurandi formula est ab hoc loco, præsertim in tali verborum compositione, alienissima. Fisch.

ὅτι μαθὼν—οὐχ ἡσυχίαν ἦγον] Græca est structura. Latine dixeris, *quod non remisi a discendo*. Bœckh.

δημηγοριῶν] Δημιουργιῶν Ald. Bas. 1. Bogard. vertitque Ficinus *potestates*; quo sensu δημιουργοὶ ἰδιώταις opponuntur apud Nostrum in Ione p. 531. C. Conf. item Hesych. in voc. et Eustath. in Hom. p. 1824. Forst.

δημιουργιῶν] In marg. Steph. exhibetur ea ipsa lectio, quam secutus est ipse Stephanus in Thes. L. Gr. v. δημιουργία p. 977. tom. i. Sed Bas. 2. Norib. Steph. Forst. δημηγοριῶν· ut legisse etiam Ficinus videtur: vertit certe, *concliones*. Quam tamen lectionem rejiciendam, alteram amplectendam, esse, docere conati sumus in eodem libello s. 8. secus quam Cornarius censuit, qui et ipse Platonem δημηγοριῶν scripsisse putabat. Cæterum post verba ὧν περ οἱ πολλοὶ intell. ἀμελοῦσι, sed ita ut accipiatur εἰρωνικῶς, atque adeo idem sit quod μάλιστα πάντων ἐπιμέλονται. De στρατηγίαις autem v. Dalius dissertat. ad marm. v. 3. Fisch.

στάσεων] In margine Stephan. γράφεται ξυστάσεων. At ubi? Fisch.

ἐπὶ δὲ τὸ ἰδίᾳ ἕκαστον ἰὼν εὐεργετεῖν τὴν μεγίστην εὐεργεσίαν, ὡς ἐγώ φημι, ἐνταῦθα ἦα,[u] ἐπιχειρῶν ἕκαστον ὑμῶν πείθειν μὴ πρότερον μήτε τῶν ἑαυτοῦ μηδενὸς ἐπιμελεῖσθαι πρὶν ἑαυτοῦ ἐπιμεληθείη ὅπως ὡς βέλτιστος καὶ φρονιμώτατος ἔσοιτο, μήτε τῶν τῆς πόλεως, πρὶν αὐτῆς τῆς πόλεως· τῶν τε ἄλλων οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμελεῖσθαι. τί οὖν εἰμὶ ἄξιος παθεῖν τοιοῦτος ὤν; ἀγαθόν τι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ δεῖ γε[w] κατὰ τὴν ἀξίαν τῇ ἀληθείᾳ τιμᾶσθαι·[x] καὶ ταῦτά γε ἀγαθὸν τοιοῦτον ὅ τι ἂν πρέποι ἐμοί. τί οὖν πρέπει ἀνδρὶ
1. ii. 130. πένητι εὐεργέτῃ, δεομένῳ ἄγειν σχολὴν ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ παρακελεύσει; οὐκ ἔσθ' ὅ τι μᾶλλον, ὦ[y] ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρέπει[z] οὕτως, ὡς τὸν[a] τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυτανείῳ[b] σιτεῖσθαι, πολύ γε μᾶλλον ἢ εἴ τις ὑμῶν ἵππῳ ἢ ξυνωρίδι

γε εἴγε ΧΦ, εἰ δέ γε S : εἰ δή γε *s.—[x] τιμᾶσθαι Γ : τιμᾶσθε *s.—[y] ὦ om S.—[z] πρέπον ΕΗ et rc u.—[a] τὸν om Γ.—[b] ἐν πρυτανείῳ om Υ.—[c] ταφῆς Ε.—[d] τιμᾶμαι ἐν τρο

εὐεργέτῃ] Erat hoc cognomen perquam honorificum, quo ornabantur ii, qui bene mererentur, et meriti essent, de civitate: comes ei fere addebatur nomen σωτήρ· v. Æschines Socr. i. 12. et Spanhemius de V. et Pr. NN. dissert. 7. Fisch.

οὐκ ἔσθ' ὅ, τι μᾶλλον] Vox μᾶλλον huc ex sequentibus videtur irrepsisse. Mudg. Stephanus item in Thesauro suo, voc. μᾶλλον, se locum hunc suspectum habere testatur. Et certe utcunque vocula hæc cum alio comparativo juncta nonnunquam apud Atticos παρέλκει, vix tamen eam alibi reperias cum particulis οὕτως, ὡς, connexam. Non absimili autem structura utitur Noster, De Rep. p. 526. nempe ἄγε μείζω πόνον παρέχει—ὡς τοῦτο. idemque ex Theophrasto notavit Constantinus in Lexic. v. ὡς. Vide item supra, ubi postquam comparativo πρότερον usus erat Socrates, in fine sententiæ οὕτω σφόδρα, ὡς etc. habet. An ex hisce et ista, quam ubique in hac Apologia cernere est, τῶν εἰκῇ λεγομένων imitatione, defendi possit lectio vulgata, viderit lector. Et siquid denique mutandum, quidni ὅ, τι ἄλλο vel ὅ, τι μοι ἄλλο rescripseris. Forst.

Quod Forsterus opinabatur, probabat vir doctus in Actis Erudit. a. 1749. p. 21. aut ita ὅ, τι μοι ἄλλο. At vercor admodum, ne sine justa caussa. Nam et verba πολύ γε μᾶλλον, quæ sequuntur, μᾶλλον attingi vetant, et sensus loci ipse, qui hic est, *nihil est, quod magis deceat, sicut—*, vel, ut Ficinus vertit, *nullum certe est aliud præmium—quod magis virum talem deceat—*. Fisch.

μᾶλλον—οὕτως, ὡς] Non erat, quare hunc locum nonnulli sollicitarent Interpretes. Bene Græca est dictio μᾶλλον οὕτως, ὡς. Sic Min. 318. E. Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅ, τι τούτου ἀσεβέστερον ἐστιν, οὐδ' οὕτω χρὴ μᾶλλον εὐλαβεῖσθαι, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Auctor dialogi, qui inscribitur Eryxias p. 392. C. Ὑπὸ δὲ τῶν σμικρῶν τούτων ἂν μᾶλλον ὀργίζοιντο οὕτως ὡς ἂν μάλιστα χαλεπώτατοι εἶησαν. Heusd.

πρυτ. σιτ.] Prytaneum erat locus in arce, ubi et Solonis leges asservabantur: v. Pausan. i. 18. p. 41. et civibus de rep. optime meritis victus quotidianus præbebatur publice, h.e. σιτεῖσθαι· qui quidem honos apud Græcos maximus habebatur. v. Cic. Orat. i. 54. Demosth. de f. legat. p. 231. et Æschin. de f. leg. p. 267. tom. ii. Tail. Pollux ix. 40. Gruterus Inscript. p. 460. 1. et schol. Aristoph. ad Equit. v. 167. Fisch.

εἴ τις ὑμῶν ἵππῳ] Ad hunc honorem victori in ludis Olympicis tribui solitum facete alludit Anuphanes comicus, de

ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπιάσιν. ὁ μὲν γὰρ ὑμᾶς ποιεῖ εὐδαίμονας δοκεῖν εἶναι, ἐγὼ δὲ εἶναι· καὶ ὁ μὲν τροφῆς[c] οὐδὲν δεῖται, ἐγὼ δὲ δέομαι. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι,[d] ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. 1. 37.

§. 27. Ἴσως οὖν ὑμῖν καὶ ταυτὶ λέγων παραπλησίως δοκῶ λέγειν ὥς περ περὶ τοῦ οἴκτου καὶ τῆς ἀντιβολήσεως, ἀπαυθαδιζόμενος·[e] τὸ δὲ οὐκ ἔστιν, ὦ ἄνδρες[f] Ἀθηναῖοι, τοιοῦτον, ἀλλὰ τοιόνδε μᾶλλον. πέπεισμαι ἐγὼ ἑκὼν εἶναι

ΑΓΑΠΥΦCEHu : τιμῶμαι τῆς ἐν *s.—[c] ἀπαυθαδιζόμενος ΦBCEHSu et rc ΛΠ, ἀπαυθιζόμενος D : ἀπαυθαδιαζόμενος *s.—[f] ἄνδρες om ΛΠΦ.—[g] ἡμῖν S.—[h] ὅσπερ s.—

parasitis ut videtur loquens, Γέρα γὰρ αὐτοῖς ταυτὰ τοῖς τ' Ὀλύμπια Νικῶσι δίδοται, χρηστότητος ἕνεκα, Σίτησις. οὗ γὰρ μὴ τίθενται συμβολαί, Πρυτανεῖα ταῦτα πάντα προσαγορεύεται. uti a Petito emendatus extat, Comm. in Leg. Att. p. 60. Forst.

Ἵππος est *equus singularis*, qui ab uno sessore regitur ; dicitur etiam κέλης, et ἵππος κέλης, a Suet. Cæs. 39. *equus desultorius :* ξυνωρὶς, quod Attice dictum est pro συνωρὶς, v. Mœris h. v. sunt *bigæ :* Hesychius : συνωρίς· ἅρμα ἐκ δύο ἵππων, ἢ συζυγία· Lex. bibl. Coislin. p. 474. Ξυνωρίς· συζυγία, ἢ ἅρμα ἐκ δυοῖν ἵπποιν συνεζευγμένον· quæ ipsa verba habet Suidas v. ξυνωρὶς, sed in libris ejus legitur ἐκ δύο ἵππων· add. Schefferus R. V. ii. 11. ζεῦγος autem sunt *trigæ* et *quadrigæ :* Lex bibl. Coisl. p. 491. Ζεῦγος· οὐ μόνον τὸ ἐκ δυεῖν ἐπὶ τῶν βοῶν ἢ ἵππων ἐζευγμένον ζεῦγος καλεῖται, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ πλειόνων· Hesychius, et ex eo Phavorinus : Ζεῦγος· πᾶν τὸ ἐζευγμένον, καὶ ὄχημα, καὶ ἐπὶ τριῶν, καὶ τεσσάρων, ἔτασσον. add. Schefferus R. V. ii. 12. et 13. et Corsinus dissert. Agonist. i. 9. p. 14. s. Florent. Fisch.

Ὀλυμπίασιν] De accentu hujus vocabuli ejusque sede, scholiastes Aristoph. ad Vesp. p. 361. Basil. cujus verba Phavorinus v. Ὀλυμπίασι descripsit, præcipit hæc : Ὀλυμπίασι· νῦν προπαροξύνεται· λέγεται γὰρ περὶ τόπου· ἐὰν περὶ πράγματος ᾖ δηλοῦσα ἡ λέξις, οἷον ὡς εἰ λέγοι τις, δέκα Ὀλυμπιᾶσιν ἐφεξῆς ἐνίκησεν ὁ δεῖνα, προπερισπᾶται. Sed etiam in aliorum scriptorum libris scriptum legitur Ὀλυμπιάσι· v. Pausan. ii. 11. iii. 8. 11. ut Πλαταιάσι apud eundem iii. 4. 5. Cf. Hemsterh. ad Lucian. p. 106. s. tom. i. Fisch.

τούτου τιμῶμαι] H. e. *si confiteri me oportet, quam æstimationem maxime commeruerim, fateor, me meruisse, ut quotidianus mihi in Prytaneo victus publice præbeatur.* Serranus enim verba τούτου τιμῶμαι male vertit, *equidem mihi hæc tribuetur merces :* nec melius Stephanus in marg. 'Malim, *hanc tribuendam esse dico mercedem.*' v. Cic. Orat. i. 54. et Laert. ii. 42. cujus verba descripsit Suidas v. τιμῶμαι. Cæterum respexit ad hunc locum Lucian. Prometh. iv. p. 188. tom. 1. ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἐμαυτόν. add. Tho. M. v. Πρυτανεῖον. Fisch.

§. 27. ἀπαυθαδιαζόμενος] Bas. 2. Norib. ἀπαυθαδιζόμενος· non male. Thomas Mag. et ex eo Phavorinus : Ἀπαυθαδίζομαι κάλλιον, ἢ αὐθαδιάζομαι, καὶ ἀπαυθαδιάζομαι. At supra c. 23. erat in omnibus libris ἀυθαδιαζόμενος. Etymol. M. Ἀπαυθαδίζω· ἀπὸ τοῦ αὐθάδης, αὐθαδιάζω, πλεονασμῷ τοῦ α— : Hesychius et Suidas : Ἀπαυθαδιάζοντας· μεγαλοφρονοῦντας. Sed librarii scilicet etiam hoc in genere adeo inconstantes fuere, ut fere nescias, utra scriptura profecta sit ab Atticis scriptoribus. v. Hemsterhusius et reliqui interp. Tho. Mag. p. 84. s. et nos ad c. xxiii. 11. Fisch.

ἑκὼν εἶναι] Thomas Mag. τὸ Ἑκὼν εἶναι οἱ παλαιοὶ μετὰ ἀπαγορεύσεως τιθέασιν· οἷον, οὐδεὶς ἑκὼν εἶναι· καὶ, τί τις ἂν ἑκὼν εἶναι ποιήσειεν· τὸ γὰρ τί ἐνταῦθα ἀπαγόρευσιν δηλοῖ. Eadem de usu hujus formulæ præcipiuntur a Phrynicho p. 118. Pau. cujus verba transtulit in Lexicon suum Phavorinus. Fisch.

μηδένα ἀδικεῖν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω· ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διειλέγμεθα, ἐπεί, ὡς ἐγῷμαι, εἰ ἦν ὑμῖν[g] νόμος, ὥς περ[h] καὶ ἄλλοις ἀνθρώποις, περὶ θανάτου μὴ μίαν ἡμέραν μόνην[i] κρίνειν ἀλλὰ πολλάς, ἐπείσθητε ἄν· νῦν δ'[j] οὐ ῥᾴδιον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύεσθαι. πεπεισμένος δὴ[k] ἐγὼ μηδένα ἀδικεῖν πολλοῦ δέω ἐμαυτόν γε ἀδικήσειν καὶ κατ' ἐμαυτοῦ ἐρεῖν αὐτὸς ὡς ἄξιός εἰμί του[l] κακοῦ καὶ τιμήσεσθαι[m] τοιούτου τινὸς ἐμαυτῷ.[n] τί δείσας; ἦ[o] μὴ πάθω τοῦτο, οὗ Μέλιτός
r. ii. 131. μοι τιμᾶται, ὅ φημι οὐκ εἰδέναι οὔτ' εἰ ἀγαθὸν οὔτ' εἰ κακόν ἐστιν; ἀντὶ τούτου δὴ ἕλωμαί τι[p] ὧν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων, τούτου τιμησάμενος; πότερον δεσμοῦ; καὶ τί με

[g] ἡμέραν μόνην DS, ἡμέραν μόνον ΑΓΛΞΠΥΦΒCHu : μόνον ἡμέραν *s.—[h] δ' DS.—[i] δὴ ΑΠΦDS : δ' *s.—[l] εἰμί του Λ et corr S.—[m] τιμήσας Φ.—[n] ἐμαυτόν ΠΦDS.—

ὥσπερ] Ald. Bas. 1. 2. Norib. ὥσπερ· quod Stephanus in ὅσπερ mutavit, præeunte versione Latina Ficini, in qua est, *si lex talis apud vos esset, qualis apud cæteros:* fortassis sine idonea caussa. Forsterus Stephanum secutus est: sed nobis placuit nunc restituere ὥσπερ. Fisch.

μὴ μίαν μόνον ἡμέραν] Petitus hanc inter leges Atticas recenset, *Sol occasus suprema in judiciis tempestas esto.* Hoc ex fragmento apud Stobæum, quod tamen de judiciis minime agit, probare aggreditur, p. 337. Neque ullam, quod miror, loci hujusce, qui id in causis gravissimis diserte asserit, mentionem facit. Forst.

εἰμί του] Kœhlerus d. l. p. 17. conj. εἰμί του, h. e. τινός, κακοῦ. At intercedunt verba τοιούτου τινός. Ficinus verba καὶ κατ' ἐμαυτοῦ—ἐμαυτῷ plane non reddidit. Fisch.

ὡς ἄξιός εἰμι κακοῦ] Similiter apud Xenophont. in Apol. §. 23. dicit, ὅτι τὸ ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος εἶη ἀδικεῖν. Forst.

τί δείσας ἦ] Rectius fortasse ita scribetur, τί δείσας; ἦ, μὴ πάθω etc. ut post ἦ subaudiatur δείσας repetitum. Steph.

ἦ μὴ] Afferuntur hæc verba ἦ μὴ—τιμᾶται ab Thoma Magistro v. τιμῶ. Stephani rationem probabat Kœhlerus d. l. p. 17. Atque sic edidit Forsterus: quod tamen ab eo nollem factum. Nam locus integer est, modo ante particulam ἦ intelligatur ἄλλο, quod vocabulum sic sæpissime omittitur, ita ut interrogatio vim habeat negationis, atque adeo τί δείσας dictum sit pro μηδὲν δείσας, hoc sensu, *Ego adductus timore, ne accidat mihi hoc, quod Melitus ait me commeruisse, quod dixi* (vid. c. 17.) *me nescire, malum esset, an bonum,* (h. e. mors) *ego igitur timore mali incerti adductus malim fateri, me commeruisse aliquid, quod certo sciam malum esse?* Ficinus vertit, *Quid ergo? numquid veritus, ne id subeam, quo Melitus me dignum censet—.* Quæ quidem viri summi versio videtur esse conjecturæ Stephanianæ fundus. Fisch.

Impeditam sententiam explanare conatus Stephanus tentabat τί δείσας; ἦ μὴ πάθω—; quod uti paulo eam clariorem reddit, ita in pristinum lumen restituit Ficini lectio: τί δὲ; ἦ δείσας μὴ πάθω—; quam ex ejus versione *quid ergo? numquid veritus, ne id subeam—?* probabiliter colligimus. Heusd.

τι, ὧν εὖ οἶδ'] Dictum est pro τὶ ἐκείνων, ἃ εὖ οἶδ', ὅτι κακά ἐστι. Neque tamen insolentia caret ista verborum structura: nam omitti certe debebat ὅτι, ita ut participium positum esset, ob verbum οἶδα, pro infinitivo, et genitivi κακῶν ὄντων penderent a subjecto ὧν. v. Abreschius Auctar. Thucyd. p. 395. Sed caussam reperire idoneam non possum, cur Kœhlerus d. l. p. 18. legi maluerit καὶ τούτου τιμησάμενος: nam profecto verba τούτου τιμησάμενος jam per se cum verbis superioribus cohærent aptissime, ut opus non sit copulæ alicujus et vinculi auxilio. Fisch.

δεῖ ζῆν ἐν δεσμωτηρίῳ, δουλεύοντα τῇ ἀεὶ καθισταμένῃ ἀρχῇ [τοῖς ἕνδεκα]; ἀλλὰ χρημάτων, καὶ δεδέσθαι ἕως ἂν ἐκτίσω; ἀλλὰ ταὐτόν[q] μοί ἐστιν ὅ περ[r] νῦν δὴ[s] ἔλεγον· οὐ γὰρ ἔστι μοι χρήματα ὁπόθεν ἐκτίσω. Ἀλλὰ δὴ φυγῆς τιμήσομαι;[t] ἴσως γὰρ ἄν μοι τούτου[u] τιμήσαιτε.[v] πολλὴ μέντ' ἄν με φιλοψυχία ἔχοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,[w] εἰ οὕτως ἀλόγιστός εἰμι, ὥστε μὴ δύνασθαι λογίζεσθαι ὅτι ὑμεῖς μὲν ὄντες πολῖταί μου οὐχ οἷοί τε ἐγένεσθε[x] ἐνεγκεῖν τὰς ἐμὰς διατριβὰς καὶ τοὺς λόγους, ἀλλ' ὑμῖν βαρύτεραι γεγόνασι καὶ ἐπιφθονώτεραι, ὥστε ζητεῖτε αὐτῶν νυνὶ ἀπαλλαγῆναι· ἄλλοι δὲ ἆρα[y] αὐτὰς οἴσουσι ῥᾳδίως. πολλοῦ γε δεῖ, ὦ ἄνδρες[z] Ἀθηναῖοι. καλὸς οὖν ἄν μοι ὁ βίος εἴη, ἐξελθόντι τηλικῷδε ἀνθρώπῳ, ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλιν[a] πόλεως ἀμειβομένῳ καὶ ἐξελαυνομένῳ ζῆν. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι, ὅποι[b] ἂν ἔλθω, λέγοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νέοι ὥς περ ἐνθάδε. κἂν μὲν τούτους ἀπελαύνω, οὗτοι ἐμὲ[c] αὐτοὶ ἐξελῶσι, πείθοντες τοὺς πρεσβυτέρους· ἐὰν δὲ μὴ ἀπε- 1. ii. 132.
λαύνω, οἱ τούτων πατέρες[d] τε καὶ οἰκεῖοι δι'[e] αὐτοὺς τού-

ἢ
[q] εἰ C.—[r] τι om ΑΛΠΥΦBCDHSu.—[q] ταυτό S.—[r] ᾧπερ corr Γ.—[s] νῦν δὴ ΑΓΠΦ BCDHSgu: δὴ νῦν *s.—[t] τιμήσωμαι Α.—[u] τοῦτο ΓBCEg et pr Υ.—[v] τιμήσητε Φ, σθαι τιμήσεται E, τιμήσεται Λ, τιμήσαισθε g.—[w] ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι om ΑDS.—[x] ἐγένεσθέ om Φ.—[y] ἄρα om Γ.—[z] ἄνδρες om ΑΠΦ.—[a] πόλιν add g.—[b] ὅποι ἂν ΑΞΠΥ ΦBCHSgu, ὁποίαν Γ: ὅπη ἂν s.—[c] ἐμὲ ΑΠΦDS: με *s.—[d] τε om S.—[e] καὶ δι'

τοῖς ἕνδεκα] Οἱ ἕνδεκα, εἷς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς ἐγίγνετο, καὶ γραμματεὺς αὐτοῖς συνηριθμεῖτο, Poll. l. viii. 102. Hi inter alia ipsorum munera, teste eodem, ἐπιμελοῦντο τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. Vide item Schol. in Aristoph. Vesp. v. 1103. Forst.

Undecimviros vocat Corn. Nepos Phoc. 4. iisque ad supplicium publice damnatos tradi solitos esse ait. Οἱ ἕνδεκα dicuntur etiam Phædon. iii. 65. et ibid. c. 35. οἱ Ἀθηναίων ἄνδρες ἕνδεκα· Hesychius: Ἕνδεκα· ἄρχοντες, οἷς παρεδίδοντο οἱ θανάτῳ καταδικασθέντες: unde fortassis corrigi debet Lex. bibl. Coisl. p. 490. Περὶ τῶν δέκα· οὗτοι τεταγμένοι ἦσαν ἐπὶ τῶν κατακριθέντων θανάτῳ. Etymol. M. e Lex. rhetor. Ἕνδεκα· κληρωτοὶ ἄρχοντες ἦσαν οὗτοι, προεστηκότες τοῦ δεσμωτηρίου κ. τ. λ. Fisch.

ὥστε μὴ] Kœhlerus d. l. p. 18. conj. ὥστέ με δύνασθαι. At repugnant, præter alia, verba ἄλλοι δὲ ἆρα αὐτὰς οἴσουσι ῥαδίως· quæ εἰρωνικῶς accipienda sunt, ut mox verba καλὸς οὖν ἄν μοι ὁ βίος εἴη, atque adeo verti possunt, *alii multo minus ferent disputationes meas et sermones.* Fisch.

ἐξελθόντι] Nam qui in exilium ibant, hi ab Atticis fere ἐξέρχεσθαι dicebantur, non φεύγειν. v. Meursius Them. Att. i. 16. Fisch.

ἐξελῶσι] Mœris: Ἐλῶ, Ἀττικῶς· ἐλάσω, Ἑλληνικῶς· ubi v. Piersonus p. 146. Hesychius: Ἐλῶ·—ἐλάσω. Schol. vet. Eurip. ad Phœn. 610. ἐξελῶν· ἐξελάσων. Ex quo existimari potest facile, apud Xen. Cyrop. i. 4. 20. scripturam ἐλάσω, quæ est in Cod. Brem. Guelf. et Bodl. Grammaticis deberi. Fisch.

τους. [§. 28.] Ἴσως οὖν ἄν τις εἴποι, Σιγῶν δὲ[f] καὶ ἡσυχίαν ἄγων, ὦ Σώκρατες, οὐχ οἷός τ' ἔσει ἡμῖν[g] ἐξελθὼν ζῆν; Τουτὶ δὴ[h] ἐστι πάντων χαλεπώτατον πεῖσαί τινας ὑμῶν. ἐάν τε γὰρ λέγω ὅτι τῷ θεῷ ἀπειθεῖν τοῦτ'[i] ἐστὶ καὶ διὰ τοῦτ' ἀδύνατον ἡσυχίαν ἄγειν, οὐ πείσεσθέ
1. 38. μοι[j] ὡς εἰρωνευομένῳ· ἐάν τ' αὖ[k] λέγω ὅτι καὶ τυγχάνει μεγιστον[l] ἀγαθὸν ὂν[m] ἀνθρώπῳ[n] τοῦτο, ἑκάστης ἡμέρας περὶ ἀρετῆς τοὺς λόγους ποιεῖσθαι καὶ τῶν ἄλλων, περὶ[o] ὧν ὑμεῖς ἐμοῦ ἀκούετε[p] διαλεγομένου καὶ ἐμαυτὸν καὶ ἄλλους ἐξετάζοντος, ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, ταῦτα δ' ἔτι[q] ἧττον πείσεσθέ μοι λέγοντι. τὰ δὲ ἔχει μὲν οὕτως ὡς ἐγώ φημι, ὦ[r] ἄνδρες, πείθειν δὲ οὐ ῥᾴδια.[s] Καὶ ἐγὼ ἅμ'[t] οὐκ εἴθισμαι ἐμαυτὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενός. εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι χρήματα, ἐτιμησάμην ἂν[u] χρημάτων ὅσα ἔμελλον[v] ἐκτίσειν· οὐδὲν[w] γὰρ ἂν ἐβλάβην· νῦν δέ—οὐ γὰρ ἔστιν, εἰ μὴ ἄρα ὅσον ἂν[x] ἐγὼ δυ-

ΦDS, δ' H.—[f] δὲ ΑΠΦDS, om Λ : τε *s.—[g] ὑμῶν g.—[h] δέ ES.—[i] τοῦτ' aute ἐστὶ om Φ.—[j] μ' ΛE.—[k] ἐάν τ' αῦ ΑΠΦDST, ἐὰν ταῦτα ΓΥBCEHgu et (addito τε) Λ : ἐάν τ' αὖθις *s.—[l] τυγχάνει μὲν μέγιστον T.—[m] ὂν add ΑΠΦDST.—[n] ἀνθρώπῳ om S.—[o] πέρι Υ et corr Γ.—[p] ἀκούετε ΑΓΑΠΥΦBCDEHSTgu : ἠκούετε s.—[q] δέ τοι Γ.—[r] ὦ om T.—[s] ῥᾴδιον ΠΦDST, ῥάιδιον Α : ῥᾴδια *s.—[t] ἃ ΓΑΥg : ἅ B, om EH, delet u.—[u] ἤμελλον Γ, om S.—[v] οὐδὲ Φ.—[w] ἂν om E.—[x] ἐκτίσω g, ἐκτῖσαι ὑμῖν

a

§. 28. ἐάν τ' αὖθις] Bas. 2. ἐὰν ταῦτα· repugnante orationis serie : nam præcedit ἐάν τε, ut sequi debeat ἐάν τε· et αὖθις est *rursus*, respicitque ad ea quæ supra c. 17. a Socrate dicta sunt. Fischr.

μέγιστον ὂν ἀγαθὸν] Libri editi omnes habent μέγιστον ἀγαθόν· sed nos interjecimus nunc partic. ὄν : nam librarii multis in locis hoc comite privarunt verbum τυγχάνειν, maxime post syllabas similes : v. ad Socrat. Æschin. ii. 3. et Plato supra c. 17. ipse dixit, οὐδ' εἰ τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ πάντων μέγιστον ὂν τῶν ἀγαθῶν. Nam verissima est observatio Phrynichi p. 120. Τυγχάνω· καὶ τοῦτο προσεκτέον. Οἱ γὰρ ἀμελεῖς οὕτω λέγουσι, φίλος σοὶ τυγχάνω, ἐχθρός μοι τυγχάνεις· δεῖ δὲ τῷ ῥήματι τὸ ὢν προστιθέναι, φίλος μοι τυγχάνεις ὤν, ἐχθρός μοι τυγχάνεις ὤν. Οὕτω γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ἐχρήσαντο. Qui autem contra afferuntur a nonnullis loci, ii vel corrupti sunt, vel e recentiorum, neque classicorum, scriptorum libris petiti, ut Libanii, et aliorum. v. Tho. Mag. v. τὸ Τυγχάνει· cujus verba descripsit Phavorinus v. τυγχάνει. Fischr.

ἀνεξέταστος βίος] Dicitur *vita ea, quum quis, neque ipse animum suum excutit, neque eum excuti ab aliis jubet, ut videat, verene sapiens sit et virtute ornatus, an sibi tantum videatur talis esse; ut videat, quam longe progressus sit in studio sapientiæ et virtutis, quantum spatii restet, quod sit conficiendum.* Βίος βιωτὸς ab Ennio apud Cic. Læl. 6. vocatur *vita vitalis*, h. e. suavis, jucunda : et βίος οὐ βιωτὸς, qui etiam βίος ἀβίωτος dicitur, est *vita misera, molesta, acerba, ἀηδὴς, ὀδυνηρὸς*, interprete Hesychio v. ἀβίωτον. v. Berglerus ad Aristoph. Plut. 970. Unde Xen. Cyrop. iii. 3. 24. ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰών. Conf. Criton. 8. Cæterum respexit ad hunc locum, et alios, Arrianus in Epictet. iii. 12. p. 147. Basil. Fischr.

νῦν δὲ οὐ γάρ ἐστιν] Hæc verba conjuncta sunt in omnibus libris editis, et interpretes omnes locum ita vertunt, ut appareat, eos putasse, cohærere omnia

ναίμην ἐκτῖσαι,[x] τοσούτου[y] βούλεσθέ[z] μοι[a] τιμῆσαι. ἴσως δ'[b] ἂν δυναίμην ἐκτῖσαι ὑμῖν που[c] μνᾶν ἀργυρίου· τοσούτου οὖν τιμῶμαι. Πλάτων δὲ ὅδε,[d] ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ Κρίτων καὶ Κριτόβουλος καὶ Ἀπολλόδωρος κελεύουσί με τριάκοντα μνῶν τιμήσασθαι, αὐτοὶ δ' ἐγγυᾶσθαι. τιμῶμαι οὖν τοσούτου· ἐγγυηταὶ δ' ὑμῖν ἔσονται τοῦ ἀργυρίου οὗτοι ἀξιόχρεῳ. i. ii. 133.

§. 29. Οὐ πολλοῦ γ' ἕνεκα χρόνου, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὄνομα ἕξετε καὶ αἰτίαν ὑπὸ τῶν βουλομένων τὴν πόλιν λοιδορεῖν, ὡς Σωκράτην[e] ἀπεκτόνατε,[f] ἄνδρα σοφόν·

x.—[y] τοσούτου...ἐκτῖσαι om ΥΤ.—[z] βουλεύσεσθε Λ.—[a] με ΠΦDS.—[b] δ' om Γ.—[c] που om ΑΠΦDST.—[d] ὅδε om ΓΕ.—[e] σωκράτη ΑΠΒCDSu et corr Ξ.—[f] ἀπεκτό-

inter se: sed omnes omittunt, neque explicant, particulam γάρ· ut Ficinus, *nunc vero non adsunt:* cujus tamen vel maxime habenda ratio erat. Nos vero arbitramur verba separari debere hoc modo, νῦν δέ· οὐ γὰρ ἔστιν· ut sit aposiopesis et intell. οὐ δύναμαι τιμήσασθαι χρημάτων. Sic enim recte sequitur οὐ γὰρ ἔστιν, et omnia cohærent aptissime inter se. Itaque non dubitavimus ita edere. Similes loci sunt apud Plat. Sympos. 8. Εἰ μὲν γὰρ εἷς ἦν ὁ Ἔρως, καλῶς ἂν εἶχε· νῦν δέ· οὐ γὰρ ἔστιν εἷς· intell. οὐ καλῶς ἔχει· et apud Xen. Sympos. i. 15. πρόσθεν μὲν γὰρ τούτου ἕνεκα ἐκαλούμην ἐπὶ τὰ δεῖπνα, ἵνα εὐφραίνοιντο οἱ συνόντες, δι' ἐμὲ γελῶντες· νῦν δέ· τίνος ἕνεκα γὰρ καλεῖ μέ τις; Sic enim interpungi debet, ita ut post verba νῦν δὲ intell. οὐ κληθήσομαι. Cæterum de erroribus interpretum, natis vel ex interpunctione prava vel e mala pronuntiatione, diligenter disputavit Gataquerus Advers. Misc. posth. c. 16. 19. Fischer.

μνᾶν ἀργυρίου] Laert. ii. 41. καὶ τιμωμένων τῶν δικαστῶν, τί χρὴ παθεῖν αὐτὸν, ἢ ἀποτῖσαι, πέντε καὶ εἴκοσιν ἔφη δραχμὰς ἀποτίσειν. Εὐβουλίδης μὲν γάρ φησιν ἑκατὸν ὁμολογῆσαι. Atque hanc ipsam rationem apparet Platonem secutum esse: nam mina Attica par fuit centum drachmis Atticis. v. Pollux ix. 59. et 86. Sed alia omnia prodidit Xenophon Apol. 23. Nam, eo auctore, Socrates, primis judicum sententiis damnatus, et κελευόμενος ὑποτιμᾶσθαι, οὔτε αὐτὸν ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους ἐᾶσεν. Sed pro αὐτὸν haud dubie reponi debet αὐτὸς, auctore Forstero ad h. l. Platonis. Fischer.

ἐγγυᾶσθαι] Intell. βούλονται, vel ὑπισχνοῦνται, vel simile verbum, quod contineatur verbo κελεύουσι, quod præcedit. Quam formam loquendi, quum infinitivi simpliciter ponuntur, ita ut verbum, a quo pendeant, intelligi debeat atque repeti e præcedenti verbo, explicavit Hemsterhusius ad Lucian. tom. i. p. 492. et nuper Valquenarius ad Herodot. vii. 104. p. 552. et ix. 2. p. 692. Conf. Abreschius Auctar. Thucyd. p. 219. et 395. et Staverius ad Hygin. p. 54. Fischer.

ἐγγυηταὶ] Mœris: Ἔγγυον, Ἀττικῶς· ἐγγυητὴν, Ἑλληνικῶς· ubi v. Piersonus p. 160. Etymol. M. Ἐγγυητής· ὁ ἀναδεχόμενος δίκην. Fischer.

ἀξιόχρεῳ] Ald. Bas. 1. 2. Norib. ἀξιόχρεω· male. Ammonius: Ἀξιόχρεως μέν ἐστιν ὁ ἐπιλῦσαί τι ἱκανός. Herodianus fragm. p. 469. Φερέγγυος, καὶ Ἀξιόχρεως, ἀμφοτέρως· ubi v. Piersonus, et nos ad c. 5. Fischer.

οὐ πολλοῦ γ' ἕνεκα χρόνου] *Non longo temporis intervallo*, est ablat. causalis, ut loquuntur, veluti si dicerem, 'maximam jacturam fecit levissimo commodo,' i. εὐτελεστάτου ἕνεκα κέρδους. Brevissimæ autem vitæ usuram intellexi ex sequentibus. Serran.

Stephanus in marg. vertit, *propter non longum temporis spatium*, quod videlicet vitæ meæ superest, ut in sequentibus explicatur. Fischer.

φήσουσι γὰρ δή με[g] σοφὸν εἶναι, εἰ καὶ μὴ εἰμί, οἱ βουλόμενοι ὑμῖν ὀνειδίζειν. εἰ γοῦν[h] περιεμείνατε ὀλίγον χρόνον, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο·[i] ὁρᾶτε γὰρ δὴ[j] τὴν[k] ἡλικίαν, ὅτι πόρρω ἤδη[l] ἐστὶ τοῦ βίου, θανάτου δὲ ἐγγύς. λέγω δὲ τοῦτο οὐ πρὸς πάντας ὑμᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἐμοῦ καταψηφισαμένους θάνατον. λέγω δὲ καὶ τόδε πρὸς τοὺς αὐτοὺς τούτους. Ἴσως με οἴεσθε, ὦ ἄνδρες,[m] ἀπορίᾳ λόγων ἑαλωκέναι τοιούτων οἷς ἂν ὑμᾶς ἔπεισα, εἰ ὤμην δεῖν ἅπαντα ποιεῖν καὶ λέγειν ὥστε ἀποφυγεῖν τὴν δίκην. πολλοῦ γε δεῖ. ἀλλ'[n] ἀπορίᾳ μὲν ἑάλωκα, οὐ μέντοι λόγων, ἀλλὰ τόλμης καὶ ἀναισχυντίας καὶ τοῦ μὴ[o] ἐθέλειν λέγειν πρὸς ὑμᾶς τοιαῦτα,[p] οἵ[q] ἂν
I. ii. 134. ὑμῖν μὲν[r] ἥδιστ' ἦν ἀκούειν, θρηνοῦντος τ'[s] ἐμοῦ καὶ ὀδυρομένου καὶ ἄλλα ποιοῦντος καὶ λέγοντος πολλὰ καὶ ἀνάξια ἐμοῦ, ὡς ἐγὼ φημι· οἷα δὴ καὶ εἴθισθε ὑμεῖς τῶν ἄλλων ἀκούειν. ἀλλ' οὔτε τότε ᾠήθην δεῖν ἕνεκα τοῦ κινδύνου πρᾶξαι οὐδὲν ἀνελεύθερον,[t] οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον αἱροῦμαι ὧδε ἀπολογησάμενος[u] τεθνάναι ἢ ἐκείνως ζῆν· οὔτε γὰρ ἐν δίκῃ

νατε ΑΠΦD, ἀπεκτείνατε ST : ἀπεκτονήκατε *s.—[g] με om Α.—[h] οὖν ΑΠΦDST.—[i] post ἐγένετο cum ΑΦDST et pr Π omisi ἐμὲ τεθνάναι δὴ vel, ut H habet, ἐμὲ καὶ τεθνάναι, ut ΓΛΒCEgu ἐμὲ τεθνάναι.—[j] δὴ om ΓΛΞΤΕΗu et pr B.—[k] ante τὴν omisi εἰς cum ΑΠΦDST.—[l] ἤδη om S.—[m] post ἄνδρες omisi Ἀθηναῖοι cum ΑΠΦDS.—[n] ἀλλ' om S et pr D.—[o] μὴ om ΑΠΦST et pr D.—[p] ταῦτα g.—[q] οἵ' ἂν...ἥδιστ' ἦν ΑΠΦDST : οἷα...ἥδιστ' ἂν ἦν *s.—[r] μὲν om ΑDST.—[s] τ' add ΑΠΦDST.—[t] ἐλεύθερον Π.—[u] ἀπολογησόμενος ΑDT.—[v] οὔτ' ἐμὲ DST.—[w] ποιοῦν S, τριῶν T.—

δὴ] Abest particula δὴ ab Bas. 2. Abesse certe per se potest, ut paullo ante Σωκράτην—ἄνδρα σοφόν. At vero Attica elegantia abesse eam vetat. Ponitur enim ab Atticis eleganter in fine sententiarum et periodorum, ut sit *scilicet*. v. Æschin. Socrat. ii. 21. Neque tamen offendere quenquam debet hujus particulæ repetitio, quum nota sit negligentia veterum hoc in genere, præsertim eorum, qui imitari voluerint et sequi sermonem quotidianum, ut hoc loco Socrates. Fisch.

δὴ] Ab Ald. Bas. 1. et Norib. abest particula δή : male; nam Attici sic particulæ γὰρ, ut aliis, comitem jungere particulam δὴ, Homeri exemplo, solent. Fisch.

θάνατον] Ita etiam Ald. Bas. 2. Sed Bas. 1. et Norib. θανάτου: non bene; nam prior constructio cum quarto casu exquisitior est et elegantior: deinde, retenta etiam altera lectione, tamen pro ἐμοῦ reponendum erit ἐμέ. Sed in aliorum etiam scriptorum libris scio hac in re a librariis peccatum esse. Sic apud Xenophont. Memor. iv. 8. 1. in Juntina prima, et, quæ eam, non Aldinam, exprimit, secunda, legitur κατεγνώθη θάνατος· at in Brodæi Codd. erat κατεγνώσθη θανάτου. Fisch.

οὔτε γὰρ κ. τ. λ.] Extat ῥῆσις hæc, usque ad verba θανάτου δεῖ, in Eclogis Stobæi Ethicis c. 7. p. 95. Gesn. Pro καὶ ὅπλα videtur ibi melius legi τά τ' ὅπλα· unde corrigendus liber Bas. 1. in quo vitiose expressum est κατ' ὅπλα. Fisch.

οὔτ' ἐν πολέμῳ οὔτ' ἐμὲ[v] οὔτε ἄλλον οὐδένα δεῖ τοῦτο μηχανᾶσθαι ὅπως ἀποφεύξεται πᾶν ποιῶν[w] θάνατον. καὶ γὰρ ἐν ταῖς μάχαις πολλάκις δῆλον γίγνεται ὅτι τό γε ἀποθανεῖν[x] ἄν τις ἐκφύγοι[y] καὶ ὅπλα ἀφεὶς καὶ ἐφ' ἱκετείαν τραπόμενος[z] τῶν διωκόντων· καὶ ἄλλαι μηχαναὶ πολλαί[a] εἰσιν ἐν ἑκάστοις τοῖς κινδύνοις, ὥστε διαφεύγειν[b] θάνατον, ἐάν τις τολμᾷ πᾶν ποιεῖν καὶ λέγειν. ἀλλὰ μὴ οὐ τοῦτ' ἦ χαλεπόν, ὦ ἄνδρες,[c] θάνατον ἐκφυγεῖν, ἀλλὰ πολὺ χαλεπώτερον πονηρίαν· θᾶττον γὰρ θανάτου[d] θεῖ.[e] καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ἅτε βραδὺς ὢν καὶ πρεσβύτης ὑπὸ τοῦ βραδυτέρου ἑάλων, οἱ δ' ἐμοὶ[f] κατήγοροι ἅτε δεινοὶ καὶ ὀξεῖς ὄντες ὑπὸ τοῦ θάττονος, τῆς κακίας. καὶ νῦν ἐγὼ[g] μὲν ἄπειμι ὑφ' ὑμῶν[h] θανάτου δίκην ὄφλων, οὗτοι δ'[i] ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὠφληκότες μοχθηρίαν καὶ ἀδικίαν. καὶ ἐγώ τε[j] τῷ τιμήματι[k] ἐμμένω καὶ οὗτοι. Ταῦτα μὲν οὖν[l] που ἴσως οὕτω[m] καὶ[n] ἔδει σχεῖν, καὶ οἶμαι αὐτὰ μετρίως ἔχειν. I. 39.

§. 30. Τὸ[o] δὲ δὴ μετὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ ὑμῖν χρησμῳ- I. ii. 135.

[x] ἀποθανεῖν ἄν ΓΠΦBCDEHSTgu et pr Υ : ἀποθανεῖν ῥᾷον ἄν *s.—[y] ἐκφύγῃ Τ.—[z] τραπόμενος ΑΓΛΞΠΦDST : τραπεὶς *s.—[a] μηχαναὶ πολλαί ΑΓΠΦDST : πολλαὶ μηχαναὶ *s.—[b] διαφυγεῖν g.—[c] post ἄνδρες omisi 'Αθηναῖοι cum ΠΦDT.—[d] θάνατος S et pr D, θάνατον Τ et pr Π.—[e] θεῖν Cg.—[f] δ' ἐμοὶ ΑΦDST, δέ μοι Γ : δέ μου *s.—[g] νῦν ἐγὼ ΑΠΦDST : νῦν δὴ ἐγὼ *s.—[h] ὑφ' ὑμῶν ΦCD et rc ΠB, om Τ et pr Π : ἀφ' ὑμῶν *s.—[i] δ' DT.—[j] libri ἔγωγε.—[k] τιμήσαντι Υ.—[l] οὖν om ΑΦDST.—[m] οὕτωσὶ Τ, καὶ οὕτως g.—[n] καὶ ante ἔδει om CTg, delet B.—[o] τὸ...χρησμῳδῆσαι

ἄλλον] Stobæus: ἄλλων: non male, sed sine caussa tamen justa. Fisch.

τολμᾷ πᾶν ποιεῖν] Stephanus in marg. hæc verba vertit, *si quis sustinuerit quidvis facere et dicere*: q. d. *si quem non pudeat quidvis f.* Fisch.

ἑάλων] Ludere Plato Socratem jubet in verbo ἑάλω. Nam ἁλῶναι dicitur proprie quidem *is, quem quis currendo assecutus est et cepit*: sed Socrates ait se ὑπὸ τοῦ βραδυτέρου ἁλῶναι, quia damnatus a judicibus erat morte, et accusatores suos ὑπὸ τοῦ θάττονος, τῆς κακίας, quia damnati ab ipsa veritate et justitia erant improbitatis atque injustitiæ. Fisch.

ὑφ' ὑμῶν] Ald. Bas. 1. Norib. Steph. ἀφ' ὑμῶν. Sed Bas. 2. ὑφ' ὑμῶν· quod recepit Forsterus, quod magis responderet sequentibus verbis ὑπὸ τῆς ἀληθείας: verissime: neque Ficinus legit aliter: vertit, *et nunc quidem ego abeo damnatus a vobis mortem subiturus.* Scilicet verba ὑφ' ὑμῶν pertinent ad participium ὄφλων, quod, qua sensum, passivum est, et respiciunt ad verba ὑπὸ τῆς ἀληθείας. Sed fuisse videntur, qui ea cum verbo ἄπειμι conjungenda putarent: quo quidem factum est, ut pro ὑφ' ὑμῶν reponerent ἀφ' ὑμῶν. Itaque nos quoque revocavimus lectionem ὑφ' ὑμῶν. Fisch.

μετρίως ἔχειν] H. e. *recte se habere*: nam μέτρια dicuntur *quæcunque conveniunt, et decent viros honestos et bonos: recta, honesta.* v. Grævius et Heinsius ad Hesiodi Ἔργ. 306. Sed τῷ τιμήματι ἐμμένω est *paratus sum pœnam, qualis a vobis æstimata est, subire*, h. e. mori. Fisch.

§. 30. χρησμῳδοῦσιν] Eustath. in Iliad. p. 1089. Ἔστι δὲ δόγμα παλαιὸν, ὡς ὅτι ἀπαλλασσομένη σώματος ἡ ψυχὴ, καὶ θεία φύσει ἐγγίζουσα, ἔχει τι μαντικῆς. Ἀρτέ-

δῆσαι, ὦ[p] καταψηφισάμενοί μου· καὶ γάρ εἰμι ἤδη ἐνταῦθα, ἐν ᾧ μάλιστ'[q] ἄνθρωποι χρημῳδοῦσιν, ὅταν μέλλωσιν ἀποθανεῖσθαι. φημὶ γάρ, ὦ ἄνδρες, οἱ ἐμὲ ἀπεκτόνατε,[r] τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον πολὺ χαλεπωτέραν νὴ Δί' ἢ οἵαν ἐμὲ ἀπεκτόνατε.[s] νῦν γὰρ[t] τοῦτο εἴργασθε[u] οἰόμενοι[v] ἀπαλλάξεσθαι[w] τοῦ διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου. τὸ δὲ ὑμῖν πολὺ ἐναντίον ἀποβήσεται, ὡς ἐγώ φημι. πλείους ἔσονται ὑμᾶς οἱ ἐλέγχοντες, οὓς νῦν ἐγὼ κατεῖχον, ὑμεῖς δὲ οὐκ ἠσθάνεσθε· καὶ χαλεπώτεροι ἔσονται ὅσῳ[x] νεώτεροί εἰσι, καὶ ὑμεῖς μᾶλλον ἀγα-

om H.—[p] τῷ H.—[q] μάλιστ' om Φ.—[r] οἳ ἐμὲ ἀπεκτόνατε ΑΠΦDS, οἵ με ἀπεκτόνατε γρ BC, οἳ ἐμὲ ἀπεκτείνατε T, οἳ με ἀποκτενεῖτε Γg et mg D : εἴ με ἀποκτενεῖτε *s. —[s] ἀπεκτόνατε ΑΠΦDST, ἀποκτείνατε H : ἀπεκτείνατε *s.—[t] γὰρ δὴ S.—[u] εἰργάσασθε ΑΠΦDST.—[v] οἰόμενοί με ΠΦDST et fortasse pr Α.—[w] ἀπαλλάξασθαι ΠDTgu. —[x] ὅσων Λ.—[y] ἀγανακτήσετε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς Γ.—[z] ἀποκτείναντες s et nescio an

μωνα δέ φασι, τὸν Μιλήσιον, λέγειν ἐν τῷ περὶ Ὀνείρων, ὡς, ὅτε ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὅλου τοῦ σώματος, πρὸς τὸ ἐκκριθῆναι, μαντικωτάτη γίνεται. Καὶ Πλάτων δὲ ἐν Ἀπολογίᾳ Σωκράτους φησὶν, Ἐνταῦθα γέγονεν, ἐν ᾧ μάλιστα ἄνθρωποι χρησμῳδοῦσιν, ὅτ' ἂν μέλλωσιν ἀποθανεῖσθαι. Alia veterum loca ad hanc opinionem spectantia vide apud Davis. ad Cic. de Divin. l. i. 30. Socratis denique de Anyti filio vaticinium in judicio similiter factum memorat Xenophon in Apol. §. 30. Forst.

τιμωρίαν] Hæc sunt conferenda cum his quæ recitantur a Laertio. Istius nimirum judicii invidiam atque acerbitatem in accusatorum capita fuisse derivatam, et auream statuam Socrati fuisse erectam, ut optime de republ. merito: sicuti notat quoque Tertull. in Apolog. ut rescissa damnatio et exitus his verbis maxime respondeant. Serran.

ἀποκτενεῖτε] Ita Ald. Bas. 1. Steph. Sed Norib. vitiose ἀπεκτενεῖτε. Bas. 2. οἵ με ἀπεκτείνατε· e quo Forsterus fecit οἵ με ἀπεκτόνατε· quod in marg. Steph. legitur, effictum haud dubie e scriptura Bas. 2. atque recepit adeo. Certe forma ἀπέκτονα Attica est. Mœris: Ἀπέκτονεν, Ἀττικῶς· ἀπέκτεινεν, Ἑλληνικῶς· sic enim legendum videri pro ἀπέκτανεν, ad eum locum ostendimus: quod gaudemus etiam Audendorpio in mentem venisse, in notis ad Thomam Mag. p. 89. Anonymus Atticista apud Villois. Anecd. Gr. p. 81. tom. ii. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἀπέκτεινεν, ἀπέκτανεν· l. ἀπέκτονεν. Piersonus tamen edidit ἀπέκταγκεν. Sed Forsterus non debebat recipere lectionem istam Bas. 2. Nam quanquam sensum ea commodum parit, neque ab ingenio verbi ἀποκτείνειν alienum, quod de judicibus sic dicitur, ut sit *damnare capitis:* tamen vereor ne verba οἵ με ἀπεκτείνατε inepte addita sint: nam jam antea Socrates dixit ὦ καταψηφισάμενοί μου· ut ingrata esset, et molesta, repetitio ejusdem rei non necessaria. Probamus igitur lectionem alteram, quam Ficinus quoque expressit *si me interfeceritis,* ita ut εἰ sit *ubi,* et ἀποκτείνειν, aut *tradere Undecimviris;* nam his publice damnati tradebantur ad supplicium; aut potius *occidi, cicutam bibere, jubere,* cogere. Confirmari hæc interpretatio, quam Rudingerus quoque secutus est, videtur ipsis verbis sequentibus, εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον. Fisch.

ἀποκτείναντες] Bas. 2. ἀποκτείνοντες· quod etiam in marg. Steph. extat: male, opinor; nam res ipsa non minus, quam verbum ἐπισχήσειν, quod in Ald. divise, ἐπὶ σχήσειν, scriptum est, aoristum requirere videtur. Cæterum Stephanus in marg. hunc locum vertit sic, *homines interficiendo, fore, ut deterreatis omnes ab exprobranda inhonesta vita, non recte sentitis.* Fisch.

νακτήσετε.[y] εἰ γὰρ οἴεσθε ἀποκτείνοντες[z] ἀνθρώπους ἐπισχήσειν τοῦ ὀνειδίζειν τινὰ ὑμῖν ὅτι οὐκ ὀρθῶς ζῆτε,[a] οὐ καλῶς[b] διανοεῖσθε· οὐ[c] γάρ[d] ἐσθ' αὕτη ἡ ἀπαλλαγὴ οὔτε πάνυ δυνατὴ οὔτε καλή, ἀλλ' ἐκείνη καὶ καλλίστη καὶ ῥᾴστη,[e] μὴ τοὺς ἄλλους κολούειν,[f] ἀλλ' ἑαυτὸν[g] παρα-

pr Π.—[a] ζητεῖτε Λ et pr E.—[b] οὐκ ὀρθῶς ΑΓΠΦCDHST et γρ Bu.—[c] οὐ ΑΦCDST et rc B: οὔτε *s.—[d] γὰρ om S.—[e] καὶ ῥᾴστη om T.—[f] ἀκούειν S.—[g] ἑαυτὸν ΑΠΦ

ἐπισχήσειν] Ἐπισχεῖν proprie est *comprimere*: διανοεῖσθαι autem est *cogitare*. Ficin. supine, *si putatis per interfectionem hominum vos a vituperatione absolvere, nimium erratis.* Jam et illud ζῆτε pro ζητεῖτε, non sane displiceret, et vera videretur esse sententia, nisi peculiaris obstaret circumstantia: agit enim Socrates de ratione, qua se Athenienses ab opprobrio eximere deberent. De vita enim dixerat prius, ἀπαλλάξεσθαι τοῦ διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου· ita videretur hic idem inculcari. Deinde, sequentia videntur postulare ut ζητεῖτε legatur. Serran.

ζῆτε] Ald. Bas. 1. ζητεῖτε. Bas. 2. ζητῆτε. Stephanus se e veteri codice, quem Serrani codicem fuisse suspicor, ait rescripsisse ζῆτε· quæ fuit ipsa codicis Florentini lectio, auctore Salvinio Observ. Misc. ii. p. 272. Probat eam Rudingerus: sed Serranus præferebat ζητεῖτε, cum ob ea quæ sequuntur, tum ob verba ἀπαλλάξεσθαι τοῦ διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου. unde vertit, *vos depellendæ illius molestiæ commodas aptasque rationes minime inire.* Immo verba illa non minus quam verba sequentia αὐτὸν παρασκ. ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος, etiam confirmant magis lectionem ζῆτε, unice veram: ut judicavit etiam vir doctus Observat. Misc. d. l. Sed de scriptura librorum Ficini non judicari potest, quia ei placuit verba, ὅτι οὐκ ὀρθῶς ζῆτε, omittere in versione Latina: habet enim simpliciter, *profecto si putatis, per interfectionem hominum a vituperatione vos absolvere, nimium aberratis.* Cæterum verba ζητεῖν et ζῆν etiam alibi permutata inter se sunt a librariis. Sic Cornarius apud ipsum Platonem Leg. 6. pro ζητεῖτε, ζῆτε, et ζῆν pro ζητεῖν, reponi debere docuit Eclog. p. 122. 124. Fisch.

ἐκείνη] Bas. 2. vitiose ἀκείνη· et deinde κωλύειν pro κολούειν: male, Forstero judice; nam κολούειν rarius verbum ait esse atque elegantius quam ut a librariis videatur proficisci potuisse. Certe Hesychius: Κολούει·—κωλύει· et apud Plat. Legg. v. p. 548. Bas. 1. pro τοὺς ἄλλους δὲ οὐ κολούων διαβολαῖς Cod. August. habet τοὺς ἄλ. δὲ οὐ κωλύων διαβολαῖς. v. ad Actuar. de diæta c. 17. p. 126. Proprie enim *amputare, mutilare*, significat: deinde de iis dicitur, qui impediunt, ne quid perficiatur, sive retundendo impetu, frangenda cupiditate, sive deterrendo, ut h. l. v. Arnaldus Animadvers. p. 60. s. Lect. p. 87. Krebsius ad Plut. A. P. p. 116. s. et Piersonus Verisim. p. 37. s. At mihi ista emendandi ratio, qua dicunt ex duabus lectionibus rariorem ubique, et exquisitiorem, eligi oportere, perquam incerta esse, multasque cautiones videtur habere: ut valde mirandum sit, reperiri, qui illam legem criticam atque regulam non vereantur prædicare certissimam esse: id quod nuper docuimus singulari libello, quo quæsivimus de nonnullis fabularum Palæphati locis, auxilio illius ipsius legis, vel emendandis, vel vindicandis. v. Prolus. in Palæph. ii. p. 19. ss. Fisch.

ἀλλ' αὐτὸν] Scribendum est αὖτὸν, (licet αὐτὸν sit in præced. edit.) sive dicamus ἕκαστον desiderari, sive hac voce nihil opus esse putemus; ut sit transitus a plurali ad singularem; quem certe haberemus etiam legendo ἕκαστον αὐτὸν παρασκευάζειν, sed molliorem, quod ἕκαστον vocis collectivæ vim habere dicere possimus. Steph. Voce ἕκαστον minime opus est. Similes a numero ad numerum transitus utcunque duriusculi videantur, apud optimos scriptores passim reperiuntur. Forst.

Stephanus emendabat ἀλλ' ἕκαστον αὐτόν: sine idonea caussa: sed præeunte tamen Ficino, in cujus versione est, *non disturbare alios, sed se ipsum comparare, ut evadat quam optimus.* Potest enim pronomen αὐτὸν recte referri, atque adeo debet, ad nomen βίον, quod verbo ζῆτε, qua notionem, continetur; quæ quidem ratio non est inusitata, immo trita, in omnibus linguis antiquis. vid. supra ad c. 6. 4. Fisch.

σκευάζειν ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος. Ταῦτα μὲν οὖν ὑμῖν τοῖς καταψηφισαμένοις μαντευσάμενος[h] ἀπαλλάττομαι.[i]

r. ii. 136. §. 31. Τοῖς δὲ ἀποψηφισαμένοις ἡδέως ἂν διαλεχθείην ὑπὲρ τοῦ γεγονότος τουτουὶ πράγματος, ἐν ᾧ οἱ ἄρχοντες ἀσχολίαν ἄγουσι καὶ οὔπω ἔρχομαι οἱ[j] ἐλθόντα με δεῖ τεθνάναι. ἀλλά μοι, ὦ ἄνδρες,[k] παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον· οὐδὲν γὰρ κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους,

r. 40. ἕως[l] ἔξεστιν. ὑμῖν γὰρ ὡς φίλοις οὖσιν ἐπιδεῖξαι ἐθέλω τὸ νυνί μοι ξυμβεβηκὸς[m] τί ποτε νοεῖ.[n] Ἐμοὶ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί—ὑμᾶς γὰρ δικαστὰς[o] καλῶν ὀρθῶς ἂν καλοίην—θαυμάσιόν τι γέγονεν. ἡ γὰρ εἰωθυῖά μοι μαντικὴ ἡ τοῦ δαιμονίου ἐν μὲν τῷ πρόσθεν χρόνῳ παντὶ πάνυ πυκνὴ ἀεὶ[p] ἦν καὶ πάνυ ἐπὶ σμικροῖς ἐναντιουμένη, εἴ τι μέλλοιμι μὴ ὀρθῶς πράξειν· νυνὶ δὲ ξυμβέβηκέ μοι,[q] ἅ περ ὁρᾶτε καὶ αὐτοί, ταυτί, ἅ γε δὴ οἰηθείη ἄν τις[r] καὶ νομίζεται[s] ἔσχατα κακῶν εἶναι. ἐμοὶ δὲ οὔτε ἐξιόντι ἔωθεν οἴκοθεν ἠναντιώθη[t] τὸ τοῦ θεοῦ σημεῖον, οὔτε ἡνίκα ἀνέβαινον ἐνταυθοῖ[u] ἐπὶ τὸ δικαστήριον,[v] οὔτ'[w] ἐν τῷ λόγῳ οὐδα-

DST, αὐτὸν ΞBC : αὐτὸν *s.—[h] μαντευόμενος Φ.—[i] ἀπαλλάσσομαι pr u.—[j] οὗ DSg.—[k] ἄνδρες ἀθηναῖοι ΞΦs.—[l] ἕως om g.—[m] ξ. ΑΓΛΠΦBCDHTgu.—[n] ποτε νοεῖ ΑΠΦDST, ποτ' ἐνόει Γ : ποτ' ἐννοεῖ *s.—[o] δικασταί ὑμᾶς γὰρ om C.—[p] ἀεὶ om Γ, post verbum ἦν ponit T.—[q] μοι om Ξ.—[r] τις ἂν g.—[s] νομίζετε C.—[t] ἐναντιώθη Υ.—

§. 31. ἀποψηφισαμένοις] Ald. ἀποψησαμένοις; operarum, credo, negligentia. Pollux viii. 18. s. ὠνομάζετο δὲ ταὐτὸν τοῦτο, ἀποψηφίσασθαι· καὶ ἀπεψηφισμένον ὑπεναντίως τὸ παρὰ τοῖς δικασταῖς· ἐκεῖ γὰρ τὸ ἀποψηφίσασθαι, τὸ ἀφεῖναί (vid. supra c. 17.) ἐστιν. Fisch.

οἱ ἄρχοντες] Supra c. 27. dicti sunt οἱ Ἕνδεκα. His judices tradebant damnatos ad supplicium. Undecimviri igitur operis (ὑπηρέταις) imperare debebant, ut damnatum ducerent in carcerem, et ab eo supplicium sumerent. v. Dresigius dissert. de Cicuta, Atheniensium pœna publica, §. 19. s. Atque hæc eorum occupatio significatur verbis ἀσχολίαν ἄγειν· ut carcer ipse et custodia indicatur verbis οἷ ἐλθόντα με δεῖ τεθνάναι. Fisch.

μὴ ὀρθῶς πρ.] Vid. Apuleius de deo Socr. p. 52. Elmenh. Laert. ii. 32. Fisch.

νομίζεται] Ficinus Forstero videbatur legisse νομίσαιτο, quia vertit, *quæ prosecto putaret aliquis atque* existimaret *extrema esse malorum*: non dubito quin vere. At erravit Ficinus haud dubie: neque enim verba καὶ νομίζεται cohærent cum verbis οἰηθείη ἄν τις, immo sejungi ab iis debent et intercludi, hoc sensu, *quæ quidem putare quis possit, et vere putantur, summa mala esse.* Nos quidem non dubitavimus signa interpositionis addi jubere: nam in Ald. Bas. 1. 2. Norib. Forst. legitur οἰηθείη ἄν τις, καὶ νομίζεται ἔσχατα· in Stephan. οἰηθείη ἄν τις καὶ νομίζεται. Fisch.

δικαστήριον] Cic. de Div. i. 54. 'Illud tamen ejus philosophi (Socratis) magnificum, ac pæne divinum, quod, cum impiis sententiis damnatus esset, æquissimo animo se dixit mori: neque enim domo egredienti, neque illud suggestum, in quo caussam dixerat, adscendenti, signum sibi ullum, quod consuesset, a deo, quasi mali alicujus impendentis, datum.' Fisch.

μοῦ[x] μέλλοντί[y] τι ἐρεῖν· καί τοι[z] ἐν ἄλλοις λόγοις πολλαχοῦ δή με ἐπέσχε λέγοντα μεταξύ. νυνὶ[a] δὲ οὐδαμοῦ περὶ ταύτην[b] τὴν πρᾶξιν οὔτ' ἐν ἔργῳ οὐδενὶ οὔτ' ἐν λόγῳ ἠναντίωταί[c] μοι. τί οὖν αἴτιον εἶναι ὑπολαμβάνω; ἐγὼ ὑμῖν ἐρῶ· κινδυ- I. ii. 137.
νεύει γάρ μοι τὸ ξυμβεβηκὸς τοῦτο ἀγαθὸν γεγονέναι, καὶ οὐκ ἔστ' ὅπως ἡμεῖς ὀρθῶς ὑπολαμβάνομεν, ὅσοι οἰόμεθα κακὸν εἶναι τὸ[d] τεθνάναι. μέγα μοι τεκμήριον τούτου[e] γέγονεν· οὐ γὰρ ἔστ' ὅπως οὐκ[f] ἠναντιώθη ἄν μοι[g] τὸ εἰωθὸς σημεῖον, εἰ μή τι ἔμελλον ἐγὼ ἀγαθὸν[h] πράξειν.

§. 32. Ἐννοήσωμεν δὲ[i] καὶ τῇδε, ὡς πολλὴ ἐλπίς ἐστιν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι. Δυοῖν γὰρ θάτερόν ἐστι τὸ τεθνάναι· ἢ

[n] ἐνταυθὶ pr Π.—[v] τοῦ δικαστηρίου Γ.—[w] οὔτ' Hgu.—[x] οὐδαμοῦ ΑΠΦCDST et corr τι B: οὐδενὶ *ς.—[y] μέλλον Α, μᾶλλόν pr Γ.—[z] τι om E et pr Λ.—[a] νῦν ΓΥΦBCD STgu.—[b] αὐτὴν ΑΦDST et pr Π.—[c] ἠναντίωταί ΑΠΦDST: ἠναντιώθη *ς.—[d] τὸ om g.—[e] τούτου ΑΠΦDST: τοῦτο *ς.—[f] οὐκ om E.—[g] μοι ἂν Γ.—[h] ἀγαθόν τι S.

οὐδενὶ] Ita Ald. Bas. 1. Bogard. Norib. Steph. et dubio procul Ficini quoque codices: nam in Latina ejus versione est, *neque in* aliqua *sermonis parte*. Sed Bas. 2. οὐδαμοῦ· quod quidem et ab Stephano commissum est margini, et Forstero tanto opere placuit, ut etiam receperit. At mihi secus videtur, et nescio an e sequenti versu, ubi propter præcedens vocabulum πολλαχοῦ necessario requiritur, huc venerit, operarum peccato: aut potius e margine, ut glossema: nam οὐδενὶ non cohæret cum verbis ἐν τῷ λόγῳ, immo significat *nusquam, nullo loco*, οὐδαμοῦ· ut Phædon. 61. extr. καὶ οὐδὲ τὸ τούτου ὕδωρ οὐδενὶ μίγνυται. Quo quidem sensu etiam οὐδενὸς ponitur: ut Phædon. 39. et apud Aristoph. Plut. 362. Itaque non erat, quod Kœhlerus d. l. p. 18. negaret, οὐδενὶ ferri posse, ita ut aut articulus τῷ tollendus esset, aut legendum οὐδαμοῦ. Fisch.

ὑπολαμβάνω] Stephanus interrogationis notam, quæ est in libris editis post verbum ὑπολαμβάνω, tollendam censebat: cui Forsterus recte paruisse videtur, ita ut nec nos dubitavimus hanc ejus auctoritatem sequi; præsertim quum videremus, hanc verborum interpunctionem adjuvari, ut ipsius orationis ingenio, ita Ficini quoque librorum fide, in cujus versione Latina est, *quam vero hujus rei caussam esse putem, vobis aperiam*. Fisch.

§. 32. ἐννοήσωμεν κ. τ. λ.] Locus hic, usque ad verba ἔστι δ' οὔ, extat apud Eusebium Præpar. Evang. xiii. 10. p. 661. Prior ejus pars, usque ad verba εἰς ἄλλον τόπον, legitur etiam apud Theodoretum θεραπ. Ἑλλ. παθημ. 11. p. 157. et, inde a verbis δυεῖν γὰρ usque ad verba καὶ Ὁμήρῳ, apud Stobæum Eclog. Eth. c. 119. p. 606. s. Gesn. c. 117. p. 4. a, Trincavel. Respicit ad hunc ipsum locum Plutarchus Consol. ad Apollon. p. 107. D. tom. ii. Fisch.

δὲ] Euseb. δή. f. leg. δὲ δὴ. Theodoret. γάρ. Fisch.

ὡς πολλὴ ἐλπίς ἐστιν] Xenophon hoc in Apologiarum Socraticarum scriptoribus reprehendit, quod, quamobrem ἤδη ἑαυτῷ (Socrates) ἡγεῖτο αἱρετώτερον εἶναι τοῦ βίου θάνατον, τοῦτο οὐ διεσαφήνισαν. Apol. Socr. sub init. Quam recte vero hoc de Platone dici possit, sequentia ostendunt. Forst.

αὐτὸ] Theodoret. αὐτόν· quasi præcedat τὸν θάνατον· sed in Codice Palatino vetere recte erat αὐτό. Cæterum hanc ῥῆσιν, inde a verbis πολλὴ ἐλπίς ἐστιν, usque ad verba τοῦτο αὐτοῖς μέμφεσθαι c. 33. Latine convertit, sed ita ut non tam verba, quam sententiam, expresserit, Cicero Tusc. i. 41. et quum pronomen αὐτὸ pertineat ad τὸ τεθνάναι, ita ut Cicero verba πολλὴ ἐλπίς ἐστιν, ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι, quia ipsi superiorem orationem præterimittere visum erat, recte

γὰρ οἷον μηδὲν εἶναι μηδ' αἴσθησιν μηδεμίαν μηδενὸς ἔχειν τὸν[j] τεθνεῶτα,[k] ἢ κατὰ τὰ λεγόμενα μεταβολή τις τυγχάνει οὖσα καὶ μετοίκησις τῆς ψυχῆς[l] τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. καὶ εἴτε[m] δὴ[n] μηδεμία αἴσθησίς ἐστιν, ἀλλ' οἷον ὕπνος, ἐπειδάν τις καθεύδων μηδ' ὄναρ μηδὲν ὁρᾷ,[o] θαυμάσιον κέρδος ἂν εἴη ὁ[p] θάνατος. ἐγὼ γὰρ ἂν οἶμαι,[q] εἴ τινα ἐκλεξάμενον δέοι ταύτην τὴν νύκτα ἐν ᾗ οὕτω κατέδαρθεν[r] ὥστε μηδ'[s] ὄναρ ἰδεῖν, καὶ τὰς ἄλλας νύκτας τε

—[j] δὴ Φ.—[j] τὸν om Γ.—[k] τεθνειῶτα ΓΞΥBCu.—[l] τῇ ψυχῇ ΑΠΦS.—[m] εἴγε Φ.—[n] δὴ om ΑΠΦDST.—[o] ὁρᾷν T.—[p] ὁ om Γ.—[q] οἴομαι T, om pr S.—[r] κατεκοιμήθη

explicarit, *magna me spes tenet, judices, bene mihi evenire, quod mittar ad mortem:* sane non video cur Stephanus in marg. ad verba κινδυνεύει γάρ μοι τὸ ξυμβ. τ. ἀγαθὸν γεγονέναι apposuerit hæc, 'Cicero hæc ita separat: alioqui ista verba ὡς πολλὴ ἐλπίς ἐστιν etc. commode junguntur cum ἐννοήσωμεν.' At Cicero ista verba neque separavit a verbo ἐννοήσωμεν, neque conjunxit cum verbis κινδυνεύει μοι τὸ ξυμβ. τ. ἀγ. γεγονέναι. Fisch.

μηδὲν εἶναι] Euseb. et Theodoret. μηδέν τι· recte, credo. Etiam pro δυοῖν quod est in libris editis omnibus, reponi debet δυεῖν, ex observatione Phrynichi p. 89. s. cujus auctoritati parere placuit hoc quoque loco. Fisch.

ἢ κατὰ] Cod. Theodoreti uterque recentior, Augustanus et Palatinus, ἢ καὶ κατὰ τὰ λεγ. Sed Augustanus antiquior habebat ἢ κατὰ τὸ λεγόμενον. Et per se quidem lectiones istæ omnes aptæ sunt et bonæ. Fisch.

τῆς ψυχῆς] Apud Stobæum, et in Cod. Eusebii Oxoniensi, est τῇ ψυχῇ· quod non placet; nam utrumque nomen, et μετοίκησις, et μεταβολή, quod *transitum* (Sen. ep. 65. extr.) significat, secundum casum requirit. Sed major etiam in sequentibus verbis offenditur lectionis varietas. Ab codice Theodoreti Augustano vetere aberant verba τοῦ τόπου τοῦ, ut paulo inferius ab libris omnibus. Stobæi libri editi habent τοῦ τόπου ἐνθένδε· male. Articulus enim abesse, per leges linguæ, non potest. In Norib. legitur ἐκ τοῦ τόπου· nescio quibus auctoribus, nisi quod eam lectionem Rudingerus (p. 354.) veram existimat in animadversionibus. Certe genitivus ille pendet a particula ἐκ, quæ intelligi debet: unde Cicero locum vertit, *aut in alium quendam locum* ex his locis (h. e. terra. v. Macrob. in Somn. Scip. i. 16.) *morte migretur:* sed quare eam addi necesse sit, non video. Sic apud Eurip. Phœn. 8. est τοῦδε Λάβδακον Φῦναι λέγουσιν· ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον. Sed deinde non male, credo, in libris Theodoreti omittitur nomen τόπον. Cæterum ut imitando expressit hunc locum auctor Consolat. quæ nuper Ciceroni tribuebatur, p. 118. s. Lips. ita respexit ad eum Cicero etiam Tusc. i. 12. 'mortem non ita interitum esse omnia tollentem atque delentem, sed quandam quasi migrationem, commutationemque vitæ.' Antonin. Philos. vii. 32. Περὶ θανάτου—ἤτοι σβέσις, ἢ μετάστασις. Sen. ep. 65. 'Mors quidem est, aut finis, aut transitus.' Fisch.

θαυμάσιον κέρδος] Ex iisdem principiis aliud omnino colligit Platonis auditor Aristoteles, φοβερώτατον δ' ὁ θάνατος· πέρας γάρ· καὶ οὐδὲν ἔτι τῷ τεθνεῶτι δοκεῖ, οὔτε ἀγαθὸν, οὔτε κακὸν εἶναι. Eth. Nicom. l. iii. 6. Epicurus autem (ut ejus sectatores, aliosque item e Stoicorum numero, qui idem fecerunt, omittam) in Epist. ad Menœceum, apud Laert. l. x. 125. Socratico hoc contra mortis metum utitur argumento. Vide etiam Æsch. Dial. iii. p. 88. et 104. et Clericum ibid. Forst.

ἂν] Abest ἂν ab libris Stobæi editis. At et paullo post est οἶμαι ἂν—: neque insolens est repetitio hujus particulæ in uno eodemque membro. vid. ad c. 24. Fisch.

δέοι] Euseb. εἰ δέοι· non male, opinor; nam δέοι pendet certe ab εἰ, quod est ante verba τινα ἐκλεξάμενον. Sed et δέοι et οἶμαι abesse poterant, repetita, perspicuitatis caussa, ob parenthesin paulo longiorem. Fisch.

καὶ ἡμέρας τὰς τοῦ βίου τοῦ ἑαυτοῦ ἀντιπαραθέντα ταύτῃ τῇ νυκτὶ δέοι σκεψάμενον εἰπεῖν πόσας[t] ἄμεινον καὶ ἥδιον ἡμέρας καὶ νύκτας ταύτης[u] τῆς νυκτὸς βεβίωκεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ[v] βίῳ, οἶμαι ἂν μὴ ὅτι ἰδιώτην τινὰ ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα εὐαριθμήτους ἂν εὑρεῖν αὐτὸν[w] ταύτας πρὸς τὰς ἄλλας ἡμέρας καὶ νύκτας. εἰ οὖν τοιοῦτον ὁ θάνατός I. ii. 138.
ἐστι, κέρδος[x] ἔγωγε λέγω· καὶ γὰρ οὐδὲν πλείων[y] ὁ πᾶς χρόνος φαίνεται οὕτω δὴ εἶναι ἢ μία νύξ. εἰ δ' αὖ οἷον ἀποδημῆσαί ἐστιν ὁ θάνατος ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, καὶ ἀληθῆ ἐστι τὰ λεγόμενα, ὡς ἄρα ἐκεῖ εἰσὶν ἅπαντες[z] οἱ τεθνεῶτες,[a] τί μεῖζον ἀγαθὸν τούτου εἴη ἄν,[b] ὦ ἄνδρες

H.—[s] μηδ' T.—[t] πόσας ΑΠΦDST : ὁπόσας *ς.—[u] ταύτης...νύκτας om g.—[v] αὐτοῦ S.—[w] αὐτὸν om pr Λ.—[x] κέρδος γ' T.—[y] πλείω ΠDST, πλεῖον Φ.—[z] ἅπαντες ΑΠ ΦDST : πάντες *ς.—[a] τεθνειῶτες ΓΛΞΥBCEHu, τεθνηῶτες Α.—[b] ἂν ΠΦD, γ' ἂν S.

εἰπεῖν] In Stob. Trincav. plane deest : male. Fisch.

μὴ ὅτι] Stob. Trincav. μὴ ἔτι. Euseb. οὐκ ἰδιώτην: male. Nam particulæ μὴ ὅτι—ἀλλὰ ita ponuntur ut valeant *non dicam, sed : non solum—sed.* v. Sympos. 26. Xen. Cyrop. iii. 2. 10. vii. 2. 7. Memor. i. 6. 11. Laert. procem. 3. Atque sic positæ reperiuntur particulæ μὴ ὅπως—ἀλλὰ, οὐχ ὅπως, ἀλλὰ, non raro. v. Xen. Cyrop. i. 3. 9. Memor. ii. 9. 8. Æschin. ep. 5. Conf. Wessel. ad Diod. S. p. 68. tom. i. Muretus Var. Lect. x. 7. et nos ad Sympos. 6. Interdum particula ἀλλὰ omittitur, ita tamen ut pars orationis, ad quam pertinet, præmittatur : ut Cratyl. 38. Δοκεῖ σοι ῥᾴδιον εἶναι οὕτω ταχὺ μαθεῖν τε, καὶ διδάξαι, ὅτιοὖν πρᾶγμα, μὴ ὅτι τοσοῦτον, ὃ δὴ δοκεῖ ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον εἶναι; add. Xen. Sympos. ii. 26. vi. 2. Fisch.

εὐαρίθμ.] Εὐαρίθμητοι ἡμέραι sunt *dies admodum pauci.* v. Pollux iii. 88. Fisch.

ἡμέρας καὶ] Euseb. ἡμέρας τε καὶ νύκτας : vere, opinor. Fisch.

πλεῖον] Euseb. πλεῖον. Stobæus, πλέον. Utraque scriptura præstat lectioni librorum editorum Platonis omnium πλείων· quæ videatur ita defendi posse, ut πλείων explicetur per *longius*, et οὐδὲν positum dicatur pro οὐ. Cæterum etiam in notis Rudingeri extat οὐδὲν πλέον, quum tamen in contextu verborum ipso legatur οὐδὲν πλείων. At quum etiam Ficinus legerit πλεῖον aut πλέον· vertit enim, *etenim nihil plus hoc pacto totum tempus, quam una nox, esse videtur ;* quum librarii pro πλεῖον facilius scribere πλείων potuerint ; quum oratio sic fiat plana, ut auxiliis aliunde arcessitis non egeat : non dubitavimus pro πλείων edere πλεῖον. Cicero vertit, *perpetuitas consequentis temporis similis futura est uni nocti.* Fisch.

καὶ ἀληθῆ] Cod. Stobæi Oxoniensi erat, καὶ γὰρ ἀληθῆ ἐστι· ut in exemplo Trincavel. At ut hæc scriptura postponi haud dubie alteri debet : ita idem judicium de priore illa εἴ τ' in Stob. fieri posset, quum satis apertum sit verba εἰ δ' αὖ pertinere ad verba superiora καὶ εἴτε δὴ— : nisi vulgatam lectionem defendi liceret auxilio figuræ, quam ἀνακολουθίαν vocant, ac si præcederent particulæ εἰ μὲν, non εἴτε. Hujusmodi enim ἀνακολούθως delectari sermonem vitæ quotidianæ, atque adeo propemodum cogi, adjuvandæ perspicuitatis caussa, uti, post longiusculas maxime interpositiones, quis nescit ? Sed etiam aliis in locis scio particulas εἴτε et εἰ δὲ a librariis permutatas esse. Fisch.

εἴη ἄν] Ita edidimus e libris Eusebii, legum grammatices jussu : nam ab editis libris Platonis, etiam Stobæi, abest ἄν· quæ quidem particula posset etiam post μεῖζον inseri : ut mox ἆρα φαύλη ἂν εἴη—. Neque vero novum est hoc librariorum peccatum. Sic apud Xen. Cyrop. iii. 1. 9. in verbis, Πῶς δ' ἂν—τότε πλείστου ἄξιοι γίγνοιντο ἄνθρωποι, Cod. Alt. male omittit ἄν. Fisch.

δικασταί;[c] εἰ γάρ τις ἀφικόμενος εἰς Ἅιδου, ἀπαλλαγεὶς
1. 41. τουτωνὶ[d] τῶν φασκόντων δικαστῶν εἶναι, εὑρήσει τοὺς ὡς[e] ἀληθῶς δικαστάς, οἵ περ καὶ λέγονται ἐκεῖ δικάζειν, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς καὶ Αἰακὸς καὶ Τριπτόλεμος, καὶ ἄλλοι ὅσοι τῶν ἡμιθέων δίκαιοι ἐγένοντο ἐν τῷ ἑαυτῶν βίῳ, ἆρα φαύλη ἂν εἴη ἡ ἀποδημία; ἢ[f] αὖ Ὀρφεῖ ξυγγενέσθαι[g] καὶ Μουσαίῳ καὶ Ἡσιόδῳ καὶ Ὁμήρῳ ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; ἐγὼ μὲν γὰρ πολλάκις ἐθέλω[h] τεθνάναι, εἰ ταῦτ'[i] ἔστιν ἀληθῆ, ἐπεὶ ἔμοιγε καὶ αὐτῷ θαυμαστὴ ἂν εἴη ἡ διατριβὴ αὐτόθι, ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδει[j] καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμῶνος καὶ εἴ τις ἄλλος[k]

—[c] ὦ ἄνδρες δικασταί om E.—[d] τούτων ΑΠΦDST.—[e] ὡς om ΠΦDST, supra versum ponit Α.—[f] ἡ om HT et pr Π.—[g] ξ. mei omnes.—[h] θέλω ΠΦDST.—[i] ταῦτ' DST.—[j] παλαμηδῃ ΛΕ et rc Γ cum s.—[k] ἄλλος om Φ.—[l] ἀντιπαραβαλόντι Π.—[m] ἐγὼ οἶ-

τουτωνὶ] Stobæus et Eusebius, τούτων. At alterum illud est elegantius, atque adeo pæne necessarium: nam οὗτοσὶ ponitur δεικτικῶς· sed οὗτος etiam ἀναφορικῶς. v. Ammonius v. οὗτος. Fisch.

δικάζειν] Athenag. πρεσβ. περὶ Χριστ. xi. p. 44. Oxon. Πλάτων μὲν οὖν Μίνω καὶ Ῥαδάμανθυν δικάσειν, καὶ κολάσειν τοὺς πονηροὺς, ἔφη. Loci Tatiani orat. c. Gr. p. 24. et Justini Martyris Apol. i. 8. ab interpretibus laudati, quibus addi potest locus Tertulliani Apol. 23. faciunt ad confirmandam lectionem ἐπὶ Μίνῳ καὶ Ῥαδάμανθυν, in Axiocho c. 19. ubi a Wolfio verba, καὶ Αἰακὸν, temere adjecta esse animadvertimus. Nam Æacus dicitur fere Claviger, κλειδοῦχος, et Janitor, πυλωρὸς, Plutonis: v. Apollodor. 3. p. 229. Lucian. de luctu p. 300. s. tom. ii. Græv. etsi eum Plato Gorg. p. 357. Francof. collegam dat Minoi et Rhadamantho. Fisch.

ὅσοι τῶν ἡμιθέων] Cod. Stobæi Oxoniensis, ut Trincavel. ὅσοι θεῶν: male. Cicero simpliciter, 'convenire eos, qui juste et cum fide vixerint.' Fisch.

φαύλη ἀποδημία] Cicero vertit, *hæc peregrinatio mediocris vobis videri potest?* Nimirum φαύλη ἀποδημία opponitur θαυμαστῇ διατριβῇ. Sed διατριβὴ θαυμαστὴ est *vita, commoratio, jucunda et beata*, ita ut φαύλη ἀποδημία sit *vita*, peregrinatio, *injucunda neque beata*. Fisch.

Ἡσιόδῳ καὶ Ὁμήρῳ] In Ciceronis libris hoc ordine laudantur: 'cum Orpheo, Musæo, Homero, Hesiodo.' Fisch.

ἐγὼ μὲν γὰρ] Euseb. ἐγὼ μὲν καὶ πολ. At in Cod. Oxoniensi erat ἐγὼ γὰρ πολ. Utrique scripturæ præstat vulgata: ita tamen ut καὶ rejici temere non debeat, quod sit *etiam, adeo, vel:* nam particula γὰρ habet vim augendi affirmationem, *enimvero:* et particula μὲν particulam γὰρ sic fere comitatur. v. Abreschius ad Æschyl. p. 215. 311. tom. i. Laudat hunc locum Proclus in Plat. Polit. p. 393. ita, Ἐν δὲ τῇ Σωκράτους Ἀπολογίᾳ καὶ περὶ τῆς λήξεως, ἣν εἶχεν, ἐνδείκνυται, καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν συντάξεως παρ' Ὀρφεῖ συγγενέσθαι, καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ Ὁμήρῳ, ἐπιποσῷ ἄν τις δέξετο ἡμῶν· ἐγὼ μὲν γὰρ πολ. ἐθ. τεθν. εἰ τ. ἐστιν ἀληθῆ. Quæ quidem scripturæ menda corrigi adeo debent et tolli, librorum Platonis indicio. Fisch.

Παλαμήδῃ] Euseb. Παλαμήδει: bene. Palamedes interemtus est lapidibus ab exercitu Græco, quia credebatur, sed falso, eum prodidisse Priamo, cujus nomine ad Palamedem litteras dederat Ulysses, multas illi ob caussas infensus. v. Virgil. Æn. ii. 82. et ibi Servius. Extat hodie Gorgiæ Leontini ὑπὲρ Παλαμήδους Ἀπολογία. Et Ajax Telamonius ipse se necavit, quia arma Achillis non acceperat, postpositus judicio Græcorum iniquo Ulyssi. v. Homer. Odys. λ'. Fisch.

Παλαμήδῃ] Παλαμήδει Euseb. Palamedis causæ tanquam suæ similis meminit item apud Xenophont. in Apol. §. 26. Et ab ista similitudine, nescio quomodo, deducta, etiam olim invaluit opinio, Euripidem tragœdiam, quæ Palamedes in-

τῶν παλαιῶν διὰ κρίσιν ἄδικον τέθνηκεν· ἀντιπαραβάλλοντι[l] τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, ὡς ἐγῷμαι,[m] οὐκ ἂν ἀηδὲς[n] εἴη.[o] καὶ δὴ καὶ[p] τὸ μέγιστον, τοὺς ἐκεῖ ἐξετάζοντα καὶ ἐρευνῶντα ὥς περ τοὺς ἐνταῦθα[q] διάγειν, τίς[r] αὐτῶν σοφός ἐστι καὶ τίς οἴεται μὲν, ἔστι δ' οὔ.[s] ἐπὶ I. ii. 139.
πόσῳ δ' ἄν τις, ὦ[t] ἄνδρες δικασταί, δέξαιτο ἐξετάσαι τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα[u] τὴν πολλὴν στρατιὰν[v] ἢ Ὀδυσσέα ἢ Σίσυφον, ἢ ἄλλους μυρίους ἄν τις εἴποι καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖ-

μαι ΑDST.—[n] ἀηδὴς ΓΛΞΥCEHu.—[o] εἶην corr Λ.—[p] καὶ ante τὸ om ΑΦDST.—[q] ἐνθάδε Φ.—[r] τίς ἂν ΑΦDST.—[s] οὐκ ἔστι δ' οὔ Λ.—[t] ὦ om S.—[u] ἄγοντα ΑΠΦD

scribitur, post Socratis mortem conscripsisse, ut sub ficta ista persona Atheniensium in amico suo condemnando injustitiam notaret; cum certissimum tamen sit, tam ex Chron. Marmor. quam ex aliis testimoniis, Socratem Euripidi superstitem fuisse. Versus autem qui ad Socratis necem potissimum respicere dicebantur, etiamnum inter Euripidis fragmenta conservantur. Ad hæc denique Platonis et Xenophontis loca alludens Lucianus Palamedem Socrati apud inferos comitem individuum semper adjungit. Forst.

ἀντιπαραβάλλοντι] Stephanus conj. ἀντιπαραβάλλοντα, ut locus ita intell. οὐκ ἂν ἀηδὲς εἴη ἐμὲ διάγειν ἀντιπαραβάλλοντα, καὶ δὴ καὶ ἐξετάζοντα κ. τ. λ. Vigero autem inserenda videbatur particula καὶ ante verbum ἀντιπαραβάλλοντι. Utraque conjectura vana videtur esse. Quidni enim dativus ἀντιπαραβάλλοντι pendere possit a verbis οὐκ ἂν ἀηδὲς εἴη? Et quum verba ἀντιπαραβ.—ἀηδὲς εἴη interpretentur verba θαυμαστὴ διατριβή· cujusmodi verba constat fere addi solere simpliciter, nulla interjecta particula: cur necesse sit particulam καὶ inseri? Fisch.

ἀηδὲς] Ald. ἀηδής: vitiose: ni cohærere hoc vocabulum cum nomine διατριβὴ existimare velis: quod tamen necessarium omnino non est, quum jam Ficinus legerit ἀηδές: vertit enim, *apud quos meos casus cum illorum casibus conferre, utrinque, ut arbitror, non injucundum foret.* Fisch.

ἐξετάσαι κ. τ. λ.] Cicero vertit, *tentarem etiam summi regis, qui maximas copias duxit ad Trojam—prudentiam:* h. e. Agamemnonis. Fisch.

ἢ Ὀδυσσέα] Si loci hujusce meminisset Cl. Hemsterhusius, non esset cur miraretur Ulyssem apud Lucianum in Necyomant. c. 18. cum Socrate familiariter versari. Forst.

μυρίους ἄν τις] Forsan μυρίους οὓς ἄν τις. Steph. Idemque legisse videtur Ficinus. Vulgatæ tamen lectioni gemina habes in Phæd. p. 252. l. 5. De Rep. v. 2. p. 274. l. 1. alibique. Forst.

Stephanus conj. οὓς ἄν τις εἴποι· haud scio, an præeunte versione Ficini Latina, in qua est, *multorumque aliorum*, quos *referre quis potest*. Sane, quam facile omitti pronomen potuerit, satis apparet. At carere tamen conjectura ista recte videmur posse, modo verba ἢ ἄλλους μυρίους ἄν τις εἴποι sejungantur a verbis superioribus. Ejusmodi enim sermonis, et structuræ verborum, commutatio sane inusitata non est in vita communi. Fisch.

Sive οὓς post μυρίους inseras, uti inserendum censuit Stephanus, sive, Fischerum secutus, ἢ ἄλλους μ. a superioribus majore distinguendi signo separes, dura erit utraque ratione oratio. Sed locus explicandus est ex ipsius auctoris consuetudine: Gorg. 483. D. Ἐπεὶ ποίῳ δικαίῳ χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσεν; ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; ἢ ἄλλα μυρία ἄν τις ἔχοι τοιαῦτα λέγειν. Phædone 94. B. Λέγω δὲ τὸ τοιόνδε, ὡς εἰ καύματος ἐνόντος καὶ δίψους, ἐπὶ τοὐναντίον ἕλκειν, τὸ μὴ πίνειν· καὶ πείνης ἐνούσης, ἐπὶ τὸ μὴ ἐσθίειν· καὶ ἄλλα μυρία που ὁρῶμεν ἐναντιουμένην τὴν ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα. Sophista 226. B. Καὶ πρός γε τούτοις ἔτι, ξαίνειν καὶ κατάγειν καὶ κερκίζειν καὶ μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἐνόντα ἐπιστάμεθα. Legg. xii. p. 944. A. Ἔτι δὲ ὁπόσοι κατὰ κρημνῶν ῥιφέντες ἀπώλεσαν ὅπλα, ἢ κατὰ θάλατταν, ἢ χειμώνων ἐν τόποις ὑποδεξαμένης αὐτοὺς ἐξαίφνης πολλῆς ῥύσεως ὕδατος, ἢ μυρί' ἂν ἔχοι τὶς τοιαῦτα παραμυθούμενος ἐπᾴδειν. Heusd.

κας, οἷς ἐκεῖ διαλέγεσθαι[w] καὶ ξυνεῖναι καὶ ἐξετάζειν ἀμήχανον[x] ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως.[y] οὐ δή που[z] τούτου γε ἕνεκα οἱ ἐκεῖ ἀποκτείνουσι·[a] τά τε γὰρ ἄλλα εὐδαιμονέστεροί εἰσιν οἱ ἐκεῖ τῶν[b] ἐνθάδε, καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν χρόνον ἀθάνατοί εἰσιν, εἴ πέρ γε τὰ λεγόμενα ἀληθῆ ἐστίν.[c]

§. 33. Ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς χρή, ὦ ἄνδρες δικασταί, εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον, καὶ ἕν τι τοῦτο διανοεῖσθαι ἀληθές, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνδρὶ ἀγαθῷ κακὸν οὐδὲν οὔτε ζῶντι οὔτε τελευτήσαντι, οὐδὲ ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου[d] πράγματα· οὐδὲ τὰ ἐμὰ νῦν ἀπὸ[e] τοῦ αὐτομάτου γέγονεν, ἀλλά μοι δῆλόν ἐστι τοῦτο, ὅτι ἤδη[f] τεθνάναι καὶ ἀπηλλάχθαι πραγμάτων βέλτιον ἦν μοι. διὰ τοῦτο[g] καὶ

ST.—[v] στρατείαν *g*.—[w] ἐκεῖ διαλέγεσθαι ΑΠΦDST : διαλέγεσθαι ἐκεῖ *ς.—[x] ἀμήχανον ΑΓΞΠΤΦBCDEHSTg : ἀμηχάνου ς.—[y] ante πάντως interpungunt ΓΦDST.—[z] δ' εἴ που ΛΕ et pr Γ, δ' εἴη που H : δή που cum ς corr B.—[a] ἀποκτείνουσι ΑΦDST et pr ΠB. ἀπελθόντες E : ἀποκτενοῦσι *ς.—[b] τῶν om pr Ξ.—[c] εἰσίν E, om *g* et pr *u*.—[d] τούτων ΓΠ, ἐκείνου Φ.—[e] ὑπὸ Λ.—[f] ἤδη om T.—[g] τοῦτο ΑΠΦDST et rc Γ :

ἀμηχάνου] Ald. Bas. 1. 2. Norib. ἀμήχανον· quod Stephanus fortasse mutare non debuisset. Etiam in versione Ficini Latina est, *inextimabilis* (h. e. incredibilis, summa) *prorsus felicitas esset*. Ἀποκτείνειν autem est *capite damnare*, ut Cicero recte vertit: nam *oi ἐκεῖ* sunt, hoc quidem loco, *judices* inferorum. Ficinus male vertit, *si quidem hujus caussa, qui illic degunt, haud amplius moriuntur*. Fisch.

τά τε γὰρ κ. τ.λ.] Verba hæc usque ad ἀληθῆ ἐστιν leguntur in Eclogis Stobæanis Ethicis c. 119. p. 607. Gesn. c. 117. pp. 4. a. Trincavel. In Norib. pro τά τε γὰρ ἄλλα est τά τε κατὰ ἄλλα: male. Et apud Theodoretum, a quo verba τά τε γὰρ—ἀθάνατοί εἰσιν laudantur Θ. Π. viii. p. 120. legitur καὶ ἤδη καὶ τὸν λοιπὸν χρόνον. Fisch.

§. 33. ἀλλὰ κ. τ. λ.] Hæc ῥῆσις, usque ad nomen πράγματα, extat apud Theodoretum θεραπ. παθημ. vi. p. 65. ita tamen ut legatur ibi πρὸς θάνατον, omisso articulo, et οὔτε ἀμελεῖται· atque in codd. vett. August. et Palat. ὑπὸ θεοῦ. Vulgatam confirmare videntur verba Ciceronis, *nec unquam ejus res* a diis immortalibus *negligentur*. Etiam in libris Iamblichi legitur ὑπὸ θεῶν. Is enim usus est verbis Platonis ἕν τι τοῦτο—τὰ τούτου πράγματα Protrept. ii. 13. p. 83. s. sed Arcerius edidit ἔσται pro ἔστιν, ἀμελῆται pro ἀμελεῖται, et τούτων pro τούτου· unde Scaliger legi jubebat τοιούτων. At in Cod. Rigalt. et ἀμελεῖται scriptum erat, et τούτου. Et apud Arrianum in Epictet. iii. 26. p. 184. Bas. qui idem ad hunc locum respexit, legitur, καὶ ὅτι ἀνδρὶ ἀγαθῷ οὐδέν ἐστι κακὸν, οὔτε ζῶντι, οὔτε ἀποθανόντι. Cæterum εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον est, Cicerone interprete, *mortem non timere*: et de v. εὔελπις v. Index Thucyd. Ducquer. h. v. Fisch.

οὐκ ἔστιν ἀνδρὶ] Similia prorsus idem, De Rep. Ed. Cant. l. x. p. 334. Forst.

ἐμὰ] Salvinius Observ. misc. ii. p. 272. corrigebat οὐδὲ ταῦτα ἐμοὶ νῦν ἀ. τ. ἀ. γέγονεν· præeunte forsitan Cicerone, apud quem legitur, *nec* mihi ipsi *hoc accidit fortuito*. At hic quum sententiam loci expresserit: non satis judicari potest, an legerit aliter. Sane vulgata scriptura solicitanda non videtur: nam per τὰ ἐμὰ, intell. πράγματα, *damnatio capitis* significatur. Sic τὰ ἐμὰ apud Achil. Tat. ii. p. 137. Salm. Menelaus vocat casum suum, quod occiderat adulescentem, et a judicibus exulare jussus erat. add. ibid. iii. p. 179. 187. Fisch.

ἐμὲ οὐδαμοῦ[h] ἀπέτρεψε[i] τὸ σημεῖον, καὶ ἔγωγε τοῖς καταψηφισαμένοις μου[j] καὶ τοῖς κατηγόροις οὐ πάνυ χαλεπαίνω. καί τοι οὐ ταύτῃ τῇ διανοίᾳ κατεψηφίζοντό μου καὶ κατηγόρουν, ἀλλ' οἰόμενοι βλάπτειν·[k] τοῦτο αὐτοῖς ἄξιον μέμφεσθαι.

Τοσόνδε μέντοι αὐτῶν δέομαι.[l] τοὺς υἱεῖς μου, ἐπειδὰν i. ii. 140.
ἡβήσωσι, τιμωρήσασθε,[m] ὦ ἄνδρες, ταὐτὰ ταῦτα λυποῦντες[n] ἅ περ ἐγὼ ὑμᾶς ἐλύπουν, ἐὰν ὑμῖν δοκῶσιν ἢ[o] χρημάτων ἢ ἄλλου του πρότερον ἐπιμελεῖσθαι ἢ ἀρετῆς· καὶ ἐὰν δοκῶσί τι εἶναι μηδὲν ὄντες, ὀνειδίζετε αὐτοῖς ὥς περ ἐγὼ ὑμῖν, ὅτι οὐκ ἐπιμελοῦνται ὧν δεῖ καὶ οἴονταί τι εἶναι ὄντες οὐδενὸς ἄξιοι. καὶ ἐὰν ταῦτα ποιῆτε, δίκαια πεπονθὼς ἐγὼ ἔσομαι ὑφ' ὑμῶν αὐτός τε καὶ οἱ[p] i. 42.
υἱεῖς.

Ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι ἐμοὶ μὲν ἀποθανουμένῳ,

ταυτὶ *s.—[h] οὐδαμῆ g.—[i] ἀπέστρεψε ΛCDEST et pr Γ.—[j] μοι T.—[k] post βλάπτειν (β α) omisi τι cum ΑΦDS et pr Π: omittere videtur etiam T.—[l] δέομαι μέντοι αὐτῶν Α.—[m] τιμωρήσασθαι Υ et pr T.—[n] λυποῦντες ΑDHS et corr Tu: λυποῦντας cum *s

τιμωρήσασθε] Idem Salvinius eo, quem memoravimus, loco censebat legendum τιμωρήσασθαι, quod sequeretur λυποῦντας. At ne ei assentiamur, impedit hoc, quod et verba ὦ ἄνδρες et sequens verbum ὀνειδίζετε satis docent imperatiuum hic requiri, neque verbum τιμωρεῖσθαι pendere a verbo δέομαι· deinde difficultas illa, quæ movit Salvinium, ut infinitivum restituendum arbitraretur, tolli ita potest, ut cum Mureto (Var. Lect. viii. 4.) legamus, serie orationis jubente, pro λυποῦντας, quod est in libris editis omnibus, λυποῦντες, hoc sensu: *peto a vobis, Athenienses, quum filii mei adoleverint, ut eos ulciscamini, easdem illis molestias exhibentes, quas ego vobis exhibere consuevi, si, aut pecuniæ, aut ullius omnino rei, quam virtutis, studiosiores esse videantur.* De cujus quidem conjecturæ veritate debet eo minus dubitari, quum, Forstero auctore, in fragmento Apologiæ, quod in bibliotheca Bodleiana est, diserte legatur λυποῦντες. Accedit, quod accusativus τοὺς υἱεῖς librarios offendere potuit, ut scriberent λυποῦντας. Certe etiam apud Xen. Cyrop. i. 5. 3. male legitur ἰόντας καταστρέψασθαι in omnibus libris editis et scriptis, præter Cod. Brem. in quo recte scriptum invenimus ἰόντες: nam verba illa cohærent cum verbo κινδυνεύοιεν, quod nominativum infinitivo jungi jubet: sed librarii participium illud retulisse videntur ad pronomen αὐτούς, quod præcedit. Recipere igitur λυποῦντες non dubitavimus. Cæterum de filiis Socratis v. ad c. xxiii. 10. Seneca ep. 104. tom. ii. p. 520. eos ait indociles fuisse, et matri, quam patri, similiores. Fisch.

δοκῶσί τι εἶναι] Juvenalis, *si vis esse aliquid.* Serran.

Stephanus in margine, 'Malim *si quid se existimet esse*,' h. e. sapientissimos et optimos. Cæterum Socratem omnibus semper parentibus auctorem extitisse, ut hoc agerent, ut filiis, non rem magnam et luculentam, sed sapientiæ et virtutis ornamenta quam maxima, relinquerent, intelligitur etiam e particula epistolæ Xenophontis ad Critonem, quam Stobæus servavit in Eclogis Ethicis c. 81. p. 475. Gesn. Fisch.

ἀλλὰ γὰρ κ. τ. λ.] Extant hæc verba apud Stobæum Ecl. Eth. c. 120. p. 610. Gesn. c. 118. pp. 6. a. Trincavel. sed in hoc exemplo mendose editum est

ὑμῖν δὲ βιωσομένοις· ὁπότεροι δὲ ἡμῶν[q] ἔρχονται ἐπὶ ἄμεινον πρᾶγμα, ἄδηλον παντὶ πλὴν ἢ[r] τῷ θεῷ.

re Π.—[o] ἢ...δοκῶσί om T.—[p] οἱ om Φ et pr Π.—[q] ὑμῶν T et plures.—[r] ἢ εἰ D, εἰ ΑΠST.

ἄρχονται' et apud Justinum M. Parænes. p. 29. Steph. s. xxxvii. p. 121. Hutchin. cujus in libris pro ἀποθανουμένῳ est τεθνηξομένῳ, itemque ἐπὶ τὸ ἄμεινον πρᾶγμα ἔρχονται. Ab Cicerone Tusc. i. 41. locus totus ita Latine redditus est: 'Sed tempus est, tam hinc abire, me, ut moriar; vos, ut vitam agatis. Utrum autem sit melius, diis immortales sciunt; hominem quidem scire arbitror neminem.' Quem quidem locum Ciceronis Lactantius Instit. vii. 2. 10. hoc modo laudat, 'Ideo M. Tullius, sententiam Socratis de Platone transferens, dicentis, *venisse tempus, ut ipse migraret e vita; illos autem, apud quos caussam suam perorabat, agere vitam, utrum melius sit*, inquit, *dii immortales sciunt: hominem arbitror scire neminem.*' Cæterum pœnitentiam damnationis Socratis mox subiisse universam Atheniensium civitatem, ita ut accusatores ejus odio incredibili persecuti tandem, indicta caussa, morte multarint, mortuum statua ærea ornarint, tradit Diodor. Sic. xiv. 37. a quo tamen dissentit quodammodo Laert. ii. 43. ubi v. Menagius. add. Themist. ii. p. 58. ubi v. Petavius p. 537. Origenes c. Cels. i. p. 5. ubi v. Spencerus p. 8. s. Sed ἐπιμέλονται, et ἐπιμέλεσθαι, sponte rescripsimus pro ἐπιμελεῖσθαι, et ἐπιμελοῦνται. Fisch.

ΚΡΙΤΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΡΙΤΩΝ.

ARGUMENTUM.

Crito, qui inopiam Socratis et paupertatem adjuvisset semper re familiari sua et copiis, adfuerat magistro tum, quum a Melito accusatus esset, cumque litem æstimare jusserat minis triginta. Quod quum Socrates facere noluisset, damnatusque adeo capitis in vincula conjectus fuisset, venit Crito ad eum in carcerem, eique auctor est, ut clam effugiat e vinculis. Socrates vero nec hac in re obtemperat consilio et auctoritati discipuli; et ut Crito intelligat, magistrum rationem sequi, non contumaciam, Socrates instituit cum eo sermonem de quæstione, quid faciendum sit, recteque fieri possit, salvis legibus, salva existimatione, quid non.

ΚΡΙΤΩΝ.*

§. 1. Τί τηνικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρῲ ἔτι[a] ἐστίν; Steph. 1. 43.

Bek. 1. ii. 143.

* Ita laudant Dialogum huncce Clemens Alexandr. Strom. v. p. 552. A. ed. Colon. Origen. c. Cels. vii. p. 373. Athenæus v. 15. p. 216. B. et xi. 15. p. 506. D. Procl. in Tim. i. p. 25. Theodoret. Θ. Π. xi. p. 156. Julian. vi. p. 188. D. Priscian. xviii. p. 372. Basil. Claudian. Mamert. de Statu Animæ ii. p. 132. Barth. et Chalcid. in Tim. p. 349. Meurs. c. 252. p. 372. Fabric. Thomas Mag. v. *πηνίκα*. Fisch.

Quæ in hoc dialogo de Socrate traduntur, eum nempe, *τῶν ἑταίρων ἐκκλέψαι βουλομένων αὐτὸν*, iis obsequi noluisse, confirmat Xenophon, Apol. Socr. §. 23. Personam vero quam hic Noster *Κρίτωνι περιτέθεικεν, ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ περὶ τῆς φυγῆς συμβουλεύοντι, φησὶν Ἰδομενεὺς εἶναι Αἰσχίνου· τὸν δ' ἐκείνῳ περιθεῖναι διὰ τὴν πρὸς τοῦτον δυσμένειαν*, nempe *ὅτ' ἦν* (Æschines) *Ἀριστίππῳ*, Platonis inimico, *μᾶλλον φίλος*. Laert. l. iii. 35. et l. ii. 60. Forst.

Statuunt nonnulli in multis veterum scriptorum libris aut nullas, aut maxime varias reperiri inscriptiones, hinc a grammaticis profectas esse apparere (cf. Perizon. ad Ælian. V. H. præf. p. 30. Glandorf. ad Pythagor. carm. aur. p. 110—112. et Fischer. ad Anacr. et Palæphat.) idemque esse in Platonis libris, nam occurri simpliciter *Κράτυλος* apud Athen. ii. 1. et Plutarch. tom. ii. p. 391. in Diogene Laertio autem l. iii. 58. et in aliis libris editis et ineditis: *Κράτυλος, ἢ περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος*; porro *Μένων* simpliciter apud Athen. vii. p. 314. apud Diogenem autem iii. §. 59. *Μένων, ἢ περὶ ἀρετῆς*; adeoque duplicem exstare inscriptionem: *Ἴων* in Stephani exemplari inscribi *Ἴων, ἢ περὶ ποιητικοῦ χαρακτῆρος, ἢ περὶ ποιητικῆς ἑρμηνείας*, quod etiam nostro in dialogo esse: *Κρίτων, ἢ περὶ πρακτέου*, in aliis libris: *ἢ περὶ δόξης ἀληθοῦς καὶ δικαίου*, in aliis: *ἢ περὶ δόξης ἀληθοῦς καὶ δικαιοσύνης*. cf. Fischer. ad h. l. Alii affirmant partim verbis Thrasylli apud Diogenem Laert. iii. §. 57. *διπλαῖς δὲ χρῆται ταῖς ἐπιγραφαῖς ἑκάστου τῶν βιβλίων· τῇ μὲν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος· τῇ δὲ ἀπὸ τοῦ πράγματος*, partim exemplo non solum Xenophontis dialogi, qui Hiero inscribitur, ubi etiam verbo adjecto *τυραννικὸς*, nisi et hoc Diogeni tribuendum sit, argumentum indicatur, sed etiam Ciceronis Græcarum litterarum diligentissimi imitatoris, qui dialogum de senectute et de amicitia et persona principe et argumento inscripsit. Omnis igitur res in medio relinquetur incomperta. Raabe.

Aldus primo, et deinde Grynæus, etiam Stephan. et Forster. ediderunt, *περὶ πρακτοῦ·* neque aliter legit Cod. Tub. sed legi haud dubie debet *περὶ πρακτέου*. Nam primo Ficinus vertit, *Crito, vel de eo quod agendum*, ita ut vix dubitandum videatur quin legerit *πρακτέου·* deinde in libris Laertii iii. 58. diserte legitur *Κρίτων, ἢ περὶ πρακτέου·*

ΚΡ. Πάνυ μὲν οὖν.
ΣΩ. Πηνίκα μάλιστα;

et librarius Cod. 9. plut. 85. biblioth. Laurent. etsi scripsit *πρακτοῦ*, tamen ipse correxit *πρακτέου*· v. Bandinius Catal. Mss. Gr. tom. iii. p. 258. denique hanc ipsam lectionem confirmare videntur ea quæ c. 6. hujus dialogi leguntur. Fisch.

Athenæus p. 506. D. de hoc dialogo ita: *ὁ Κρίτων δ' αὐτοῦ Σοφοκλέους περιέχει καταδρομήν.* Quod quo spectet ignorat Schweighæuser, neque ego docuerim: nisi Colonensis forte Œdipus tangi olim creditus est, quippe qui non solum contra patriæ voluntatem agit, sed malorum etiam quæ Thebanis imminent voluntarius auctor est, non improbatus ideo a choro. Buttm.

In Bas. 2. est *ἢ περὶ δόξης ἀληθοῦς καὶ δικαίου*· quem indicem retinuit Patusa, qui hunc dialogum Encyclop. Philologicæ inseruit p. 123.—137. vol. i. et Steph. in marg. Latine vertit, *seu de vera opinione, vel de justo.* Etiam librarius Cod. Medicei ante laudati in marg. adscripsit verba *περὶ δόξης ἀληθοῦς καὶ δικαίου.* Cod. Vindebon. apud Nessel. Catal. Mss. biblioth. Cæs. n. 89. p. 51. p. 4. et Lambec. Commentar. vii. p. 6. exhibet hunc titulum: *ἢ περὶ δόξης ἀληθοῦς καὶ δικαιοσύνης.* Fisch.

Vocabulum *Ἠθικὸς*, quod etiam in Ald. Bas. 1. 2. Steph. Patus. legitur, e Laertio iii. 51. 58. assumtum videtur. Apud eundem Laertium ii. 35. legitur: *Ὄναρ δόξας τινὰ αὐτῷ λέγειν, Ἡματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἵκοιο, πρὸς Αἰσχίνην ἔφη, Εἰς τρίτην ἀποθανοῦμαι.* Nempe is Idomenei auctoritatem secutus est, nec memoria lapsus, ut Davisius ad Cic. Div. i. 25. putabat. Cæterum cum hoc dialogo Platonis utiliter conferri potest Maximi Tyrii disputatio de quæstione, *εἰ τὸν ἀδικήσαντα ἀδικητέον*, p. 18. Davis. min. Fisch.

Nomen *Ἠθικὸς* minime a Platone profectum, sed ex illa Diogenis dialogorum Platonis distributione ac descriptione (ubi moralibus libellis: Apologiæ Socratis, Phædoni, Phædro, Symposio, Menexeno, Clitophoni, Epistolis, Philebo, Hipparcho, Anterastis etiam Crito adnumeratur) procul dubio ortum esse videtur, quod sic probari potest, primo quod codd. interdum non habent, v. c. in Phædonis inscriptione deest, cf. Fischer. ad h. l. interdum variant, v. c. in Ione pro *πειραστικὸς*, quod est in Diogene, legitur in Steph. exempl. *λογικὸς*; in Philebo pro *ἠθικὸς*, quod Diogenes habet, reperitur *πολιτικὸς*; in ipso Diogenis libro lectio non semper est eadem, v. c. *Κρίτιας* a quibusdam *ἠθικὸς*, ab aliis *πολιτικὸς* vocatur: secundo quod supervacaneum est, quia antecedit *περὶ πρακτέου*, ex quo jam sponte apparet, dialogum, cum tractet de officio quodam, ad doctrinam de moribus pertinere. Grammatici igitur, ut partim modum tractandi, partim rei tractandæ materiam, partim utrumque indicarent (de quo vid. Diogen. iii. §. 49.—51. et Kleukers Werke des Plato. Lemgo 1778. tom. i. præfat. p. 21.—28.) hæc verba addidisse videntur. Dialogus noster ad secundum genus pertinet, accepit enim nomen propter materiam ad morum doctrinam pertinentem, quamvis et in numerum dialogorum *πολιτικῶν* referri potuisset. Raabe.

§. 1. *τί τηνικάδε—βαθὺς*] Hæc verba laudantur, omissis tamen Critonis Socratisque nominibus, ab Thoma Mag. v. *πηνίκα*, qui de usu adverbiorum *τηνικάδε* et *πηνίκα*, præeunte Phrynicho p. 14. s. ita præcipit: *Πηνίκα μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνου* (pro *ἐπὶ χρόνου* Phrynichus habet *ἀντὶ τοῦ πότε*·) *ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον, εἰπόντος τινὸς, πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς, μετὰ δύο, ἢ τρεῖς, ἡμέρας, οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς· ἐὰν δὲ εἴπῃς, ἕωθεν, ἢ περὶ μεσημβρίαν, ὀρθῶς ἐρεῖς.* Huic Phrynichi præcepto addidit Thomas ista, *Οὕτω γὰρ, ὡς ἔφημεν, εὕρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. Ὡσαύτως καὶ τὸ τηνικαῦτα, καὶ τηνικάδε, καὶ ἡνίκα, λέγε·* quibus subjecit duo Platonis locos, hunc et Phædon. 21. Verba Thomæ descripsit Phavorinus v. *πηνίκα*, sed primo omisit verba *ὡς ἔφημεν*, deinde apposuit tantum partem hujus loci priorem, *τί τηνικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων*; nam in exemplo Basileensi et Veneto male legitur *τὸ τηνικάδε*. add. Herodian. Philet. p. 438. Schol. Aristoph. ad Av. p. 424. Bas. et Grævius ad Lucian. Solœc. 3. p. 560. tom. iii. Itaque *τηνικάδε* est *tam mane*, *οὕτω πρῷ*, quæ verba sic paulo post leguntur: et *πηνίκα*; *quam mane?* Fisch.

πρῷ] Libri editi omnes habent *πρωΐ*, hic et alibi. Nos vero ausi sumus ubique rescribere *πρῷ*, auctoritate grammaticorum veterum adducti, quos sciremus usos esse etiam Platonis codicibus melioribus, neque recentioribus verborum formis contaminatis. Nam et in Timæi Glossario scriptum est *πρῷ*· ubi v. Ruhnquen. p.

ΚΡ. Ὄρθρος βαθύς.

ΣΩ. Θαυμάζω ὅπως ἠθέλησέ[b] σοι ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξ ὑπακοῦσαι.

ΚΡ. Ξυνήθης ἤδη μοί ἐστιν, ὦ Σώκρατες, διὰ τὸ πολλάκις δεῦρο φοιτᾶν, καί τι[c] καὶ εὐεργέτηται[d] ὑπ' ἐμοῦ.

CODICES QUATTUORDECIM,
ΑΓΞΠΥΦΨBCDEHS *u*.

[a] ἔτι om ΦΨDS et pr Π.—[b] ἤθελέ ΓΥ et pr *u*.—[c] τοι E.—[d] εὐηργέτηται ΓΞΥΦCD

161. et in Mœrid. legitur πρῶ· ubi v. Piersonus p. 300. Etiam in Hesych. est: Πρῶ· ἀντὶ τοῦ πρωΐ· Πρωΐ, Ἀττικώτερον τὸ ὑφέν. Cæterum in Cod. Tub. non legitur ἔτι· quod tamen Ficinus quoque reddidit, *annon valde adhuc est ante lucem?* Fisch.

ὄρθρος βαθὺς] Phrynichus p. 120. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι ὄρθρον, καὶ ὀρθρεύεσθαι, τὸ πρὸ ἀρχομένης ἡμέρας, ἐν ᾧ ἔτι λύχνῳ δύναταί τις χρῆσθαι—. add. Tho. M. v. ὀρθρεύειν. Ὄρθρος igitur est *diluculum*, 'ubi nox abiit, nec tamen orta dies' (Ovid. Amor. i. 5. 6.): et ὄρθρος βαθὺς *primum diluculum*: ut Luc. xxiv. 1. ὄρθρου βαθέος *primulo diluculo*. Fisch.

ἠθέλησε] Coisl. Vind. et Angelic. ἤθελε, quod aptius videtur. Buttm.

δεσμωτήριον] Athenis tres fuerunt carceres, ut e Platone de Legg. x. ed. Bip. tom. ix. p. 114. constat. Socratem in illum, qui a Platone tertius appellatur, credibile est conjectum fuisse vinculisque alligatum, et quidem compedibus, ut e Platonis Phæd. c. iii. patet, sed utrum fuerit χοίνιξ (h. e. nervus, s. ligna rotunda, in quæ pedes etiam crura conjiciebantur funibusque constringebantur, quod in N. T. Actor. xvi. 24. τὸ ξύλον dicitur, et Lutherus bene vertit der Stock.) an πέδη (h. e. pedica, qua crura impediuntur), haud satis liquet e loco Platonis. Raabe.

φύλαξ] Est is qui Phædon. 3. vocatur θυρωρὸς, *carceris janitor:* id quod vel e verbo ὑπακοῦσαι intelligi potest. Nam hoc verbum usurpatur proprie de janitore, qui stat ad fores, nomina pulsantium quærit ('quis tu?' Cic. Phil. ii. 31.), et domino nuntiat (εἰσαγγέλλει), fores aperit, intromittit. v. Raphelius ad Act. xii. 13. et Camerar. Comment. l. v. p. 231. Interdum tamen notat tantum partem aliquam hujus muneris et operæ: ut h. l. et Phædon. 3. *intromittere*. conf. Index Theophr. v. ἐπακοῦσαι, et Kuster. apud Reimarum Vit. Fabricii p. 288. Cæterum e Ξυνήθης Bas. 1. Patusa fecit Ξυνήθης· et de carcere, in quo fuit Socrates, v. ad Phædon. i. 2. Fisch.

καί τοι καὶ εὐεργέτηται] Ald. καί τοι καὶ εὐεργετεῖται. Sed Bas. 2. Patus. καί τι εὐεργέτειται· pro quo idem Bas. 1. perperam exhibet καί τοι καὶ εὐεργετεῖτε. Etiam Ficinus legit καί τι· vertit enim, *præterea beneficii a me nonnihil accepit:* nam alterum καὶ a librariis hac in formula sæpe omissum est. v. Ducquer. ad Thucyd. p. 309. Unde Steph. Forst. καί τι καὶ εὐεργετεῖται. Et sane Cod. Tub. legit καί τι καί. At non dubitari potest quin vera lectio sit καί τοι καί: nam hæ particulæ solent ita conjungi ut vim habeant augendæ et corrigendæ orationis: ut Lat. *et vero etiam*. v. Cic. Off. i. 41. Et quanquam non ignoro, apud Lucian. Somn. xvi. Max. Tyr. xi. p. 116. et alios, ita legi καί τι καί· tamen locos istos omnes corruptos esse arbitror. Nam librarii innumeris in locis τι perperam scripserunt pro τοι· ut apud Xen. Cyrop. ii. 3. 11. et ii. 4. 17. pro μήτοιγε et μήτοι, in Cod. Altorf. et Guelf. male scriptum extat μήτιγε et μήτι. Et quis dubitet quin Latini particulas *et vero etiam* expresserint e Græcis καί τοι καί? nam *vero* est τοι, non τι. Certe hoc loco τι conjungi cum verbo εὐεργέτηται, salva verborum Critonis elegantia, non potest. Nam sic edidimus pro εὐεργετεῖται, quod reliqui libri editi omnes habent, e Cod. Tub. quam ipsam scripturam etiam in codice Ficini extitisse, verba ejus Latina declarant: et res ipsa eam confirmat. Cæterum ἥκεις est *venisti*, non *venis*, ut putabat Grævius ad Lucian. Solœc. p. 553. tom. iii. Fisch.

εὐεργ.] Utrum ad sensum hic præstet, εὐεργετεῖται an εὐεργέτηται, de eo longus esse nolo. Mihi εὐεργετεῖται de Critone sæpius ad Socratem visente et mercedulam custodi identidem porrigente

ΣΩ. Ἄρτι δὲ ἥκεις ἢ πάλαι;

ΚΡ. Ἐπιεικῶς πάλαι.

ΣΩ. Εἶτα πῶς[e] οὐκ εὐθὺς ἐπήγειράς με, ἀλλὰ σιγῇ παρακάθησαι;[f]

ΚΡ. Οὐ μὰ τὸν Δί', ὦ Σώκρατες, οὐδ' ἂν αὐτὸς ἤθελον ἐν τοσαύτῃ τε[g] ἀγρυπνίᾳ καὶ λύπῃ εἶναι. ἀλλὰ καὶ σοῦ πάλαι θαυμάζω αἰσθανόμενος[h] ὡς ἡδέως καθεύδεις· καὶ ἐπίτηδές σε οὐκ ἤγειρον, ἵνα ὡς ἥδιστα διάγῃς. καὶ πολ-
I. ii. 144. λάκις μὲν δή σε καὶ πρότερον ἐν παντὶ τῷ βίῳ εὐδαιμόνισα τοῦ τρόπου, πολὺ δὲ μάλιστα ἐν τῇ νῦν[i] παρεστώσῃ ξυμφορᾷ, ὡς ῥᾳδίως αὐτὴν καὶ[j] πράως φέρεις.

ΣΩ. Καὶ γὰρ ἄν, ὦ[k] Κρίτων, πλημμελὲς εἴη ἀγανακτεῖν τηλικοῦτον ὄντα, εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν.

ΚΡ. Καὶ ἄλλοι, ὦ Σώκρατες, τηλικοῦτοι ἐν τοιαύταις ξυμφοραῖς ἁλίσκονται, ἀλλ' οὐδὲν αὐτοὺς[l] ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ[m] ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ.

η

et rc B, εὐεργέτηται ΠΨHSu, εὐεργετῆται Α : εὐεργετεῖται s.—[e] ὡς ΓΥHu : om E. —[f] παρακάθισαι Ξ.—[g] τε add ΑΓΠΥΨBCDEHSu et post ἀγρυπνίᾳ Φ.—[h] αἰσθόμενος ΨDS.—[i] νυνὶ Φ.—[j] καὶ om ΨS.—[k] ὦ om E.—[l] αὐτοὺς ΑΦΨDS et pr Π : αὐτοῖς *s.

aptissimum videtur. E codd. autem sane nonnisi Paris. E et a pr. manu B hanc scripturam exhibent, ceteri longe plurimi vel εὐεργέτηται vel εὐηργέτηται. Solus Clark. ita, εὐεργετῆται, sollemni lapsu, quem lectionis εὐεργέτηται fontem esse non dubito. Buttm.

ἐπιεικῶς] Sic plane Theæt. i. Schol. August. Ἐπιεικῶς· ἱκανῶς· ἐπὶ τὸ φιλικῶς, παρὰ Πλάτωνι. leg. καὶ ἀντὶ τοῦ φιλ. v. Phavor. h. v. Erotian. Gloss. Hippocr. 160. Ἐπιεικῶς. ἱκανῶς· καὶ ἐπιεικῆ τὸν ἱκανὸν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Hesychius: Ἐπιεικῶς· πάνυ, λίαν—. add. Etymol. M. et Suidas h. v. v. ad Phædon. 29. Fisch.

ἐν τοσ. γε ἀγρ.] Ald. Bas. 1. Steph. Forst. ἐν τοσ. ἀγρ. Cod. Tub. Bas. 2. Patus. τοσαύτῃ τε ἀγρυπνίᾳ: male, opinor. Certe τε poni debebat post ἀγρυπνίᾳ. Scilicet leg. γε· quod recepimus. Sensus est, *neque ipse vellem tamdiu insomnis esse in tanto quidem mœrore.* In Cod. Tub. paulo ante deest εὐθύς: male. Fisch.

διάγῃς] Facillimum erat optativum reponere διάγοις, quem requirere videtur præcedens præteritum. Sed cautius hic agendum esse docebit Heindorfius ad Protag. 29. Buttm.

εὐδ. τοῦ τρ.] Priscian. xviii. p. 722. Bas. 'Illi εὐδαιμονίζω σου τόδε, καὶ εὐδαιμονίζω σε τοῦδε. Nostri quoque auctores hanc sæpissime imitati sunt figuram. Virgil. in Æn. xi. 126. Justitiæne prius mirer, belline laborum?' Scilicet intell. ἕνεκα, ut Phæd. ii. v. Suidas v. μακαρίζω, et Phavorinus v. ἄγαμαι. Cæterum ut imitatus videtur hunc locum Cicero Cat. M. ii. ita constantiam, quam probavit Socrates in carcere, laudat etiam Sen. Consol. ad Helv. 13. et ep. 104. p. 520. tom. ii. Nam ὁ τρόπος hoc loco non est vocabulum generis, quo declarentur omnes virtutes, immo nomen formæ, significans *humanitatem* et fortitudinem, quum quis fert res humanas æquo animo, atque adeo otiosus semper est et hilaris. Nam Crito ipse formam et partem τοῦ τρόπου nominat *mortis contemtionem:* quod genus humanitatis atque fortitudinis etiam Phædon. ii. dicitur ὁ τρόπος· et Xen. Memor. ix. 8. 3. de Socrate, καί τοι τῶν ἔμπροσθέν γε, inquit, πάντων ἀνθρώπων μάλιστα ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῷ εὐθύμως τε, καὶ εὐκόλως, ζῆν. Fisch.

τὸ μὴ] Stephano aptius legi videba-

ΣΩ. Ἔστι ταῦτα. ἀλλὰ τί δὴ οὕτω πρῲ ἀφῖξαι;

ΚΡ. Ἀγγελίαν, ὦ Σώκρατες, φέρων χαλεπήν,[n] οὐ σοί, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, ἀλλ' ἐμοὶ καὶ τοῖς σοῖς ἐπιτηδείοις πᾶσι καὶ χαλεπὴν καὶ βαρεῖαν, ἣν ἐγώ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς[a] βαρύτατ'[b] ἂν ἐνέγκαιμι.[o]

ΣΩ. Τίνα ταύτην; ἢ τὸ πλοῖον ἀφῖκται ἐκ Δήλου, οὗ δεῖ ἀφικομένου τεθνάναι με;

[m] οὐχὶ om ΨS.—[n] χαλεπὴν καὶ βαρεῖαν οὐ ΑΦDS et pr Π.—[a] ταῖς, ut videtur, pr Π.—[b] βαρύτατ' DS.—[o] ἐνέγκοιμι ΥΦΨ, ἐνέγκοιμι S.—[p] τοι Α.—[q] δοκεῖν ΑΠD.—

tur τοῦ μή· quam conjecturam hausit, ut plures alias, vir summus e versione Ficini Latina, *quos tamen ætas ab afflictione —non liberat.* At est haud dubie supervacanea. Nam verbum ἐπιλύεσθαι quum referatur ad verbum ἀλίσκεσθαι, proprie quidem significare intelligitur *solvere, expedire*, impeditum, captum : sed notat etiam *concedere, permittere :* quam verbi notionem, prætermissam a Stephano in Thesauro, cognosci licet e glossa apud Suidam hac, quam Phavorinus descripsit: Ἐπιλυομένου· συγχωροῦντος. Sic vero recte sequitur quartus casus, hoc sensu, *neque tamen senectus sinit eos, et jubet, non commoveri morte.* Fisch.

Verbum medium ἐπιλύεσθαι sensu *relaxandi, concedendi*, nondum quidem ex alio scriptore allatum est : sed firmatur glossa Hesychii, qui habet Ἐπιλυσαμένη, epitheton Ilithyiæ. Formula autem τὸ μὴ οὐ, *quo minus*, satis hodie adstructa est : v. Herm. ad Viger. n. 265. p. 772. et in Museo Antiq. Studior. i. p. 220. Adde Bœckhium in Platonis Minoem et de Legg. p. 197. 108. ubi simul hic noster locus componitur cum simili usu verbi ἀπολύεσθαι itidem dativo juncti in de legg. i. p. 637. C. ἅπασι τοῖς τοιούτοις— μία ἀπόκρισις ἀπολύεσθαι δοκεῖ τοῦ μὴ κακῶς ἔχειν ἀλλ' ὀρθῶς. Ubi non minus probum fuisset τὸ μή : sed verbo ἀπολύεσθαι aptior visus genitivus : cui, more Atticis solemni, negligentius adjectum illud ἀλλ' ὀρθῶς.—Hactenus olim. Nunc ex optimo Clark. et aliquot aliis affertur scriptura αὐτοὺς, quam adoptavit Bekker. Mihi expositio Suidæ συγχωροῦντος et comparatio loci e legibus et altera codicum pars dativum satis firmant : nam in tali variatione qualis est *οις, ους*, vel optimorum codd. parva est auctoritas. Buttm.

ἔστι ταῦτα] Mudgius legi malebat ἔσται : sine ulla caussa : immo contra ingenium formulæ ἔστι ταῦτα, quæ usurpatur ita ut alibi εἶεν, et c. 3. verba ταῦτα μὲν δὴ οὕτως ἐχέτω· omninoque est vox aientis et assentientis, quam Cicero Læl. ii. expressit verbis, ' sunt ista.' Fisch.

βαρύτατα] Patus. βαρυτάτοις : male. Nam ἐν τοῖς βαρύτατα absolute dictum est, ita ut e verbo ἐνέγκαιμι intell. partic. ἐνεγκοῦσι vel φέρουσι· ut c. 14. ἐν τοῖς μάλιστα, intell. ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεξομένοις· et apud Thucyd. vii. 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον, intell. διάγουσιν· ubi in Cod. Græv. etiam χαλεπωτάτοις inter versus adscriptum erat. v. Hemsterhusius ad Lucian. somn. ii. p. 3. tom. i. Cæterum οἱ ἐπιτήδειοι sunt *familiares*, qui disciplina et consuetudine Socratis usi erant, ut c. 3. 4. 5. 15. v. ad Phædon. 2. Fisch.

ἢ] Tali ἤ, quod ut alibi valet *aut*, interrogatio latior corrigitur quasi et restringitur. V. ad Men. ii. A. Buttm.

ἐκ Δήλου] Ald. ἐκδήδου. De navi hac, quæ ab Atheniensibus solebat annis singulis in Delum insulam mitti, exponentem pluribus Phædonem facit Plato c. 1. Nimirum quia Apollo Thesea cum sociis salvum reduxerat domum ex Creta insula : propterea Athenienses quotannis miserunt publice legatos in Delum insulam, qui ibi sacra Apollini atque ludos facerent, eumque hymnis celebrarent. Hi legati dicebantur θεωροὶ, etiam θεωρία, et Δηλιασταὶ (v. Harpocratio, Hesychius, et Suidas, h. v.) eorumque princeps ἀρχιθέωρος· et navis, qua vehebantur illuc, quæ erat τριακόντορος, et quam Athenienses dicuntur (Phædon. 1. ὥς φασιν Ἀθηναῖοι) tuiti esse usque ad tempora Demetrii Phalerei, exemta materia vetere, (v. Plut. V. Thesei p. 10. C.

ΚΡ. Οὔ τοι[p] δὴ ἀφῖκται, ἀλλὰ δοκεῖ[q] μέν μοι ἥξειν τήμερον ἐξ ὧν ἀπαγγέλλουσιν ἥκοντές τινες[r] ἀπὸ Σουνίου καὶ καταλιπόντες ἐκεῖ αὐτό.[s] δῆλον οὖν ἐκ τούτων τῶν ἀγγέλων[t] ὅτι ἥξει τήμερον, καὶ ἀνάγκη δὴ ἐσαύριον[u] ἔσται, ὦ Σώκρατες, τὸν βίον σε τελευτᾶν.

§. 2. ΣΩ. Ἀλλ', ὦ Κρίτων, τύχῃ ἀγαθῇ.[v] εἰ ταύτῃ τοῖς θεοῖς φίλον, ταύτῃ ἔστω. οὐ μέντοι οἶμαι ἥξειν αὐτὸ τήμερον.

i. 44.
i. ii. 145. ΚΡ. Πόθεν τοῦτο τεκμαίρει;[w]

ΣΩ. Ἐγώ σοι ἐρῶ. τῇ γάρ που ὑστεραίᾳ δεῖ με ἀποθνήσκειν ἢ ἢ ἂν ἔλθῃ[x] τὸ πλοῖον.

[r] τινες ἥκοντες Π.—[s] αὐτὸ ἐκεῖ ΓΞ.—[t] ἀγγελιῶν Π.—[u] ἐσαύριον H et corr *u*: εἰσαύριον *5.—[v] ἀγαθῇ τύχῃ pr Ξ.—[w] τεκμαίρει ΠΥ.—[x] ἔλθῃ ΑΞΥΦΒCH*u*: ἔλθοι

tom. i.) dicebatur θεωρὶς (Callim. h. in Del. 314. v. Pollux ii. 55. Thom. Mag. v. θεωρός· Suidas, et Phavorinus, v. θεωρὶς), etiam Δηλιὰς (v. Suidas h. v.), et ἱερὰ τριήρης (v. Suidas h. v.): sed dies festi ipsi Δήλια (Xen. Memor. iv. 8. 2.): Phædon. 4. ἡ τοῦ θεοῦ ἑορτή. Intra hoc tempus, hoc est, inde ab eo tempore, quo puppis corona laurea ornata erat, usque ad tempus illud, quo navis redierat, nefas habebatur, supplicia de publice damnatis sumi. v. Xen. Memor. iv. 8. 2. et Phædon. 1. et Suidas v. Σωκράτης. Accidit autem, ut navis pridie, quam damnaretur Socrates, coronaretur, et triginta diebus post reverteretur. v. Phædon. 1. Itaque Socrates post damnationem in carcere fuit dies triginta. v. Xen. Memor. iv. 8. 2. et Sen. ep. 70. p. 255. vol. ii. Conf. Meursius Thes. 16. et Spanhem. ad Callim. h. in Del. 314. Fisch.

δοκεῖ μὲν] Hæc si vera est scriptura, μὲν additum est, quia reticetur σαφῶς δ' οὐκ ἂν δισχυρισαίμην: cui tamen rationi non immerito objectum est subsequens illud δῆλον οὖν. Verum reputanda simul lectio optimorum codd. Clark. Ven. Π, Par. D, Tub. δοκεῖν, quam ex margine quoque antiquorum librorum in scholia sua Ruhnkenius retulit ita: Γράφεται καὶ, ἀλλὰ δοκεῖν. Atqui hujus infinitivi nulla ratio est nisi totus locus ita scribatur, ἀλλὰ, δοκεῖν μὲν ἐμοὶ, ἥξει τήμερον: in qua sollemnissima formula μὲν refertur ad ἐμοὶ nec quicquam offensionis habet. Præpositio ἐξ autem, sensu Latino *secundum*, solet ipsi etiam rei quam quis demonstrat subjungi e. g. Demosth. c. Euerg. p. 1160. οὐ γάρ ἐστιν ἐν γένει σοι ἡ ἄνθρωπος ἐξ ὧν σὺ λέγεις. Sane tautologia est in his ἥξει τήμερον et δῆλον οὖν—ὅτι ἥξει τήμερον: sed ea non minuitur infinitivo ἥξειν. Buttm.

Σουνίου] Hom. Odys. γ', 278. Σούνιον ἱρὸν—ἄκρον Ἀθηνῶν· a Livio xxxii. 17. 3. vocatur Atticæ terræ promontorium, ut a Strab. ix. p. 598. B. Almel. τὸ τῆς Ἀττικῆς ἄκρον· nempe ea parte, qua spectabat Cycladas insulas. Fisch.

§. 2. τύχῃ ἀγαθῇ] Notissimus est formulæ hujusce, tum in decretis publicis, tum in privatorum sermonibus, usus. Similes item *boni ominis* sententiæ apud Romanos occurrunt. Forst.

τύχῃ ἀγαθῇ] H. e. 'quod bene feliciterque vertat,' ut Plautus loquitur Aul. iv. 10. 57. et 'quod bonum, faustum, felix, fortunatumque sit,' ut Cicero dicit de Divin. i. 45. Raabe.

ταύτῃ] Ald. Bas. 1. ταὐτῃ. Sed verba hæc ipsa laudantur ab Epicteto Enchir. c. 79. et ab Arriano Dissert. Epictet. i. 4. ita, Ὦ Κρίτων, et ὦ φίλε Κρίτων, εἰ ταύτῃ τοῖς θεοῖς φίλον, ταύτῃ γενέσθω. add. i. 29. ubi est τῷ θεῷ—γενέσθω· ut iv. 4. sed iii. 22. τοῖς θεοῖς γενέσθω. De formula τοῖς θεοῖς φίλον v. ad Apolog. 2. et Gataquer. ad Antonin. iv. 31. Nam ταύτῃ est, interprete Hesychio, οὕτως, τούτῳ τῷ τρόπῳ. add. c. 17. et Phædon. 66. et de formula τύχῃ ἀγαθῇ v. Index Theophr. v. ἀγαθός. Fisch.

ΚΡ. Φασίʸ γέᶻ τοιᵃ δὴ οἱ τούτων κύριοι.

ΣΩ. Οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἥξειν, ἀλλὰ τῆς ἑτέρας. τεκμαίρομαι δὲ ἔκ τινος ἐνυπνίου ὃ ἑώρακα ὀλίγον πρότερον ταύτης τῆς νυκτός· καὶ κινδυνεύεις ἐν καιρῷ τινὶ οὐκ ἐγεῖραί με.

ΚΡ. Ἦνᵇ δὲᵇ δὴᶜ τί τὸ ἐνύπνιον;

ΣΩ. Ἐδόκει τίς μοι γυνὴ προσελθοῦσα καλὴ καὶ εὐει-

*s.—ʸ φασὶ...κύριοι Critoni dedi cum Φ.—ᶻ δέ γε s.—ᵃ τοι om Φ.—ᵇ δὲ om Ψ.—

φασὶ δέ γέ τοι] Hæc verba codices, quibus Ficinus usus est, ut ex ejus versione Latina videre licet, Critoni, et ea quæ sequuntur, οὐ τοίνυν κ. τ. λ. Socrati, tribuebant. Etiam in margine Stephaniani exempli hæc leguntur: 'ante φασὶ scribitur ex vet. ΚΡ. ante οὐ τοίνυν scrib. ΣΩ.' Scilicet vetus ille Stephani liber est hic quoque, ut sæpe alibi, versio Ficini Latina: cujus auctoritatem nos, re ipsa jubente, non dubitavimus sequi cum Forstero: nam ab Ald. Bas. 1. 2. Stephan. absunt nomina ΚΡ. et ΣΩ. Cæterum in Cod. Tub. est φασί γέ τοι· male; nam particulæ δέ τοι sic conjungi sæpe solent: ut apud Xen. Cyrop. iii. 1. 9. εἰ δέ τοί σοι δοκεῖ πάντα ἡμαρτηκέναι· Xen. Apol. 7. Ἴσως δέ τοι—καὶ ὁ θεὸς —: Herodot. viii. 79. p. 656. Λέγω δέ τοι· ubi τοι Wesselingio suspectum erat sine caussa: sed deesse scilicet hanc particulam in tribus codd. viderat. Fisch.

φασί—κύριοι] Verba hæc Critoni tribuunt Ficinus et Cod. Vind. 2. atque sic recte nunc editur. Eoque jam ducebat vel solum superius ποὺ, qua particula responsio alterius affirmativa provocatur. Eam autem affirmationem præbent voculæ γέ τοι δὴ, quibus male vulgo præmittitur δὲ, in nullo hodie codice inventum. Buttm.

Wolf. δὲ post φασὶ olim additum delevit, quod abesse debet, censente etiam Buttm. Quos secutus sum; neque enim ista conjunctio partt. δέ γέ τοι δὴ usitata est. Beck.

κύριοι] Κυρίοις istis significari Undecimviros, notissimum Atheniensium magistratum Ullrichius observat allatis his locis: Phædo. p. 59. E. λύουσι γὰρ, ἔφη, οἱ ἕνδεκα Σωκράτη καὶ παραγγέλλουσιν ὅπως ἂν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ: et 85. B. ἀλλὰ τούτου γε ἕνεκα λέγειν τε χρὴ καὶ ἐρωτᾶν, ὅ,τι ἂν βούλησθε, ἕως ἂν οἱ Ἀθηναίων ἐῶσιν ἕνδεκα. De ipso autem hoc magistratu idem Ullrichius uberius et docte egit in appendice ad suam quatuor horum dialogorum interpretationem Germanicam. Idem non temere observat Ciceronem, quem memoriter hunc dialogum edidicisse dicas (vid. §. 2. n. 4. §. 11. n. 1. §. 12. n. 16.), hunc locum præ oculis habuisse cum in lib. de Amic. 3. (10.) Lælium de Scipione dicentem fecit ita: 'Moveor enim tali amico orbatus, qualis ut arbitror nemo unquam (οὐδένα μήποτε) erit.' Buttm.

τῆς ἐπ. ἡμ.] Tho. Magister, et ex eo Phavorinus: Τῇ ἐπιούσῃ ἐρεῖς, οὐ προσθεὶς τὸ ἡμέρᾳ· τῆς ἐπιούσης δὲ ἡμέρας. Fisch.

ἐνύπνιου] Grammaticos discrimen hac in re fecisse patet e Macrobii Commentar. in somn. Scip. i. c. 3. ubi quinque somniandi genera appellantur: ὄνειρος, ὅραμα, χρηματισμὸς, ἐνύπνιον, φάντασμα, quod autem discrimen esse nullum, docet ipse locus noster, quo secundum illam divisionem Plato ponere debuisset χρηματισμὸν, quia χρηματισμὸς e mente Macrobii est: 'cum in somniis parens, vel alia sancta persona et gravis seu sacerdos, vel etiam deus aperte eventum quid aut non eventurum, faciendum vitandumve denuntiat.' Socratem autem sæpius somniasse, ipse dicit in Phæd. c. iv. ejusdemque rei exemplum exstat apud Diog. Laert. iii. 7. Raabe.

ὀλίγ. πρότ.] Priscianus xviii. p. 730. Bas. 'Attici dicunt ὀλίγον πρότερον, καὶ ὀλίγῳ πρότερον. Nos quoque *ante paulum*, et *paulo ante*, quomodo, et *post paulum*, et *paulo post*.' Cæterum constat etiam veteres credidisse somniis, quæ post noctem mediam vidissent, vera significari. Fisch.

ἐδόκει] Est verbum hoc in genere proprium. Herodian. Philet. p. 433. Ἔδοξα ἰδεῖν, οὕτως ἐρεῖς ἐπὶ ὀνείρατος —: ubi

δής, λευκὰ ἱμάτια ἔχουσα, καλέσαι με καὶ εἰπεῖν· Ὦ Σώκρατες, ἤματί[d] κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον[e] ἵκοιο.

ΚΡ. Ὡς[f] ἄτοπον τὸ ἐνύπνιον, ὦ Σώκρατες.

[c] δὴ om E et pr Ξ.—[d] ἤματί...σώκρατες in mg rc Υ.—[e] ἐριβώλακα E.—[f] ὡς om

v. Piersonus. Sed ἐν καιρῷ τινι est *per-opportune:* nam ἐν καιρῷ valet *opportune*, ut Cyrop. i. 4. 6. et pronomen τις sic nominibus additum vim augendi habet. Fisch.

ἐδόκει] Eadem muliebris species futuri quid annuntians occurrit in Tacit. Annal. xi. 21. et in Sueton. Vit. Claud. c. 1. Raabe.

καλὸς καὶ εὐειδὴς] Καλὸς indicat oris pulcritudinem, ut Xen. Memor. ii. 6. 30. et Εὐειδὴς formæ totius venustatem, hinc Hesych. in voce εὐειδέα· εὔμορφα, sic et Xen. Mem. iii. 11. 4. Cum personæ in somniis homini apparentes divinæ esse crederentur, describuntur etiam ita ut quoad speciem multum discriminis esset inter semetipsas et inter homines, ut loquente Plinio vii. ep. 27. haberent: *propriam figuram.* Hinc in illo Cyri somnio in Xen. Cyrop. viii. 7. occurrit: κρειττων τις ἢ κατ' ἄνθρωπον. in Dione Cass. lv. 1. γυνὴ γάρ τις μείζων, ἢ κατ' ἀνθρώπου φύσιν· in Sueton. Vit. Claud. c. 1. species muliebris *humana amplior;* in Tacit. Annal. xi. 21. species muliebris *ultra modum humanum;* in Plin. vii. ep. 27. muliebris figura *humana grandior pulchriorque*, ut et h. l. καλὴ καὶ εὐειδής. Tribuuntur iis etiam, ut et h. l. vestimenta candida in Plin. vii. ep. 27. 'venerunt per fenestras in tunicis albis duo.' et in Matth. xxviii. 3. Marc. xvi. 5. et Joan. xx. 12. Veteres enim putabant somnium, in quo persona alba veste induta appareret, bonum esse. cf. Hippocrat. libellus peculiaris de insomniis t. i. §. iv. p. 44—49. edit. Fœs. et quidem p. 48. Raabe.

λευκὰ ἱμάτια] Est *candida palla*, non *vestes candidæ*, ut vertit Ficinus. Sic ἱμάτια λευκὰ *pallium candidum* Matth. xvii. 2. Marc. ix. 3. Nam λευκὸν sæpe ponitur pro λαμπρόν. v. Casaubonus exercitat. Antibaron. xvi. 73. Fisch.

Ἤματι] Est versus Homeri Il. ι', 363. Docet id ipse Cicero Div. i. 25. ubi ea, quæ hic Plato, de Socrate ita narrat: 'Est apud Platonem Socrates, cum esset in custodia publica, dicens Critoni, suo familiari, sibi post tertium diem esse moriendum: vidisse enim se in somnis pulcritudine eximia feminam, quæ se nomine appellans diceret *Homericum* quendam ejusmodi versum, 'Tertia te Phthiæ tempestas læta locabit.' Chalcidius autem in Tim. p. 349. Meurs. c. 252. p. 372. Fabric. verba Platonis, vel Socratis, ipsa sic vertit, *Visa est mihi quædam mulier eximia venustate, etiam candida veste, nomine me appellasse, dixisseque illud Homericum,* 'Terna luce petes Phthiæ præfertilis arva.' Sed quia video, Lambinum et alios non assecutos esse mentem Socratis, aperienda breviter sententia atque vis somnii Socratici videtur: præsertim quum nec Davisio placuerit lectorem meliora docere. Scilicet ista Achillis verba sunt ad Ulyssem; nam apud Homerum ipsum est ἱκοίμην· quibus ostendit se, injuriis Agamemnonis commotum, domum rediturum esse, quo speret se venturum esse tertio die. v. Muretus Var. Lect. viii. 6. Achillis autem patriam constat fuisse Phthiam, Thessaliæ urbem: quæ ἐρίβωλος ob agri feracitatem vocatur. Sed *Phthia*, h. e. patria, Socratis erat *cælum*, non *mors*, ut Lambinus et Fr. Carpentarius putabant: quibus tamen assensus est Menagius ad Laert. ii. 35. multo minus *sepulchrum*, ut judicabat Pe. Nannius Miscel. viii. 37. tom. i. p. 1349. Thes. Gruter. cujus tamen interpretationem Gataquerus ad Anton. iv. 47. p. 129. A. probasse videtur: nec omnino φθορὰ, ut opinabatur Berglerus ad Mœr. p. 399. Nam *vita*, etiam de Socratis sententia, est *peregrinatio*, sed *patria*, et domus, animæ, *cælum*. v. Apol. 32. et Æschin. Socrat. iii. 3. Atque eodem modo ipse Aristoteles interpretatus est somnium Eudemi Cyprii, familiaris sui, cui visus erat in quiete egregia facie juvenis dicere, ipsum quinquennio post *domum* esse rediturum. v. Cic. d. l. Cf. Laert. ii. 35. et Victorius Var. Lect. vi. 9. et Obs. misc. vol. iii. p. 6. s. Cæterum respexit ad hunc locum Antonin. iv. 47. Ὥσπερ εἴ τίς σοι θεῶν εἶπεν, ὅτι αὔριον τεθνήξῃ, ἢ πάντως εἰς τρίτην. Fisch.

ὡς ἄτοπον] Laudantur hæc verba a Proclo in Commentariis in Timæum p.

ΣΩ. Ἐναργὲς μὲν οὖν, ὡς γ' ἐμοί[g] δοκεῖ, ὦ Κρίτων.

§. 3. ΚΡ. Λίαν γε, ὡς ἔοικεν. ἀλλ' ὦ δαιμόνιε Σώκρατες, ἔτι καὶ νῦν ἐμοὶ πείθου καὶ σώθητι, ὡς ἐμοί, ἐὰν σὺ ἀποθάνῃς, οὐ μία[h] ξυμφορά ἐστιν, ἀλλὰ[i] χωρὶς μὲν τοῦ[j] ἐστερῆσθαι τοιούτου ἐπιτηδείου οἷον ἐγὼ οὐδένα[k] μή ποτε εὑρήσω,[l] ἔτι[m] δὲ καὶ πολλοῖς δόξω, οἳ ἐμὲ καὶ σὲ μὴ

ΨDS et pr Π, supra versum ponit Α.—[g] γέ μοι ΑΠΦΨDS : ἐμοὶ *s.—[h] οὐ μία ΓΞΥ EHu et pr B : οὐδεμία *s.—[i] ἐστιν ἀλλὰ ΑΓΞΥΕΗu et pr B, ἐστιν ἄλλη ΠΦΨDS : ἐστιν ἄλλη ἀλλὰ s.—[j] τοῦ Wolfius : libri οοῦ.—[k] οὐδένα om pr Π.—[l] εὑρίσκω E,

25. med. Bas. sed ita ut articulus ante nomen *ἐνύπνιον* non compareat. Docet ibi philosophus *ἄτοπον* hic idem declarare quod *παράδοξον*. Sed ut articulus, per leges linguæ, abesse non potest, ita nec particulam *ὡς* omitti cum Cod. Tub. salva responsionis Critonis elegantia, licet. Cæterum etiam Phædon. 3. *ἄτοπον* Tho. Mag. et ex eo Phavorinus, h. v. docent significare *θαυμαστὸν καὶ παράδοξον*. Fisch.

ἐναργὲς] H. e. *evidens*, vel 'clarum' (Cic. Div. i. 27.) 'somnium,' quod quo valeat, sponte apparet; cujus vis ita patet ut interpretis et conjectoris opera et ingenio non opus sit. Etymol. M. Ἐναργές· *σαφὲς, καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν*. Sic apud Lucian. Somn. tom. i. p. 4. Græv. *ὄνειρος—ἐναργὴς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας*· et apud Æschin. Socr. i. 13. viri boni ea, quæ eventura sint et futura, prædicere civitatibus dicuntur *ἐναργέστερον*, h. e. *planius, apertius*, quam sortilegi. Fisch.

ὡς γ' ἐμοὶ] Ita e Cod. Tub. rescripsimus pro *ὡς ἐμοί*. Sed in eodem codice mox *γε*, post *λίαν*, perperam abest. Fisch.

§. 3. *οὐδεμία ξυμφορά ἐστιν ἄλλη*] *Non una tantum calamitas imminet*, Ficinus. Unde eum non uti vulgo describitur, sed *οὐ μία ξυμφορά ἐστιν*, exulante vocabulo *ἄλλη*, legisse, verisimile videtur; atque revera id voluisse Critonem, calamitatem hanc *nequaquam simplicem* fore, sed ex pluribus diversorum generum, quæ infra enumerat, malis conflatam. Neque aliter legitur in Ms. Reg. Paris. a Cl. Sallier in nupera sua hujusce dialogi versione, Hist. Acad. Ed. 4to. vol. xiv. laudato. Vox *ἄλλη* ex vitiosa vocis sequentis repetitione facile oriri potuit. Forst.

ἀλλὰ] In Cod. Regio Paris. n. 2089. uti Salierius, vir eruditissimus, qui hunc dialogum Francogallice vertit (vol. xiv. Hist. Acad. Inscriptt. Paris. p. 38—58.) testatur (p. 69.), erat *οὐ μία ξυμφορά ἐστιν*· quam ipsam lectionem reperisse Ficinum in suis libris, certum puto: vertit enim, *non una tantum calamitas imminet*. Series orationis ita legi jubet, et sequens vocabulum *ἀλλὰ* ostendit, quam facile irrepere *ἄλλη* in ordinem potuerit. Nam pro *ἀλλὰ* librarii videntur, nomine *ξυμφορὰ* decepti, scripsisse, nonnulli *ἄλλη*· certe in Cod. Tub. *ἄλλη* legitur, non item *ἀλλὰ*, quæ tamen conjunctio abesse, salvo sensu, non potest: alii, qui in ejusmodi codices incidissent, ita retinuerunt hanc lectionem, ut ei, quæ fuit non raro horum hominum diligentia, adjunxerint alteram, quam invenissent in aliis libris. At quomodo ex *οὐ μία* extiterit *οὐδεμία*, non satis apparet. Unde Forsterus quidem legi malebat, *οὐδὲ μία ξυμφορά ἐστιν, ἀλλὰ κ. τ. λ.* At hoc est *nec ullum*, nullum, *incommodum mihi accidet*, repugnante loci sententia. Itaque possit fortassis lectioni vulgatæ ita succurri, ut, aut *ξυμφορὰ ἄλλη* accipiatur de incommodo, quod mors Socratis allatura erat aliis ejus familiaribus; hoc sensu, *nullum mihi commune incommodum accidet*; cui tamen interpretationi bene video reliquam Critonis orationem non satis respondere: aut pro *ἄλλη* legatur *ἁπλῆ*. Certe apud Lysian Orat. xxv. p. 201. Tail. min. sic legitur: *ὅτε μὲν ἁπλῆ μοι ἦν ἡ συμφορά*· et ista correctio est sequentibus verbis aptissima. Fisch.

Wolf. *οὐ μία ξυμφορά ἐστιν· ἀλλὰ χ.* Vulgatum recte tuitus est Morgenst. *nulla est*, superest mihi, *alia calamitas*, i. e. longe gravissima est hæc calamitas. Idem tamen *ἀλλὰ* deleri voluit, quod in Tub. et Schol. deest. Beck.

χωρὶς μὲν σοῦ ἐστερῆσθαι] Salierius (p. 69.) conj. *χωρὶς μὲν τοῦ ἐστερῆσθαι*: recte. At Ficinus quoque, *sed præter*

σαφῶς ἴσασιν, ὡς οἷός τ'[n] ἂν σε[o] σώζειν, εἰ ἤθελον ἀναλίσκειν[p] χρήματα, ἀμελῆσαι.[q] καί τοι[r] τίς ἂν αἰσχίων
x. ii. 146. εἴη ταύτης δόξης, ἢ δοκεῖν χρήματα περὶ πλείονος ποιεῖσθαι

εὕρω γρ Ξ.—[m] ὅτι D.—[n] τ' ΠS.—[o] σε om Ψ.—[p] ἀναλίσκειν om Ψ et pr E, post χρήματα ponit rc E, σώζειν Hu.—[q] ἀμελῆσαι ΑΓΠΦΨDEHSu: ἀμελήσαιμι *s.—

id, quod te *orbatus fuero.* Fisch.

εὑρήσω] Margo Cod. Ven. Ξ habet: γρ. εὕρω, quod et ipsum legitimum est. Monendi enim sunt tirones, istud *οὐδένα μήποτε* nasci ex negandi formula *οὐ μὴ*, quæ fortius est illa quæ fit duplicato *οὐ*, quæque hic esset *οὐδένα οὐδέποτε*. Buttm.

ἔτι δὲ] Notanda hæc conjunctio particularum *μὲν—δὲ—* in una propositione *χωρὶς μὲν τοῦ ἐστερῆσθαι ἔτι δὲ δόξω—*, qua duorum malorum cumulatio efficacius indicatur. Buttm.

εἰ ἤθελ. ἀναλ.] Ald. Bas. 1. *ἀναλίσκειν χρήματα ἀμελήσαιμι ἤθελον*. Bas. 2. *εἰ ἀναλίσκειν χρήματα ἀμελήσαιμι εἰ ἤθελον*. Cod. Florent. *εἰ ἤθελον χρήματα ἀμελήσαι·* etiam in Cod. Regio erat *ἀμελῆσαι·* quod probabat Salierius (p. 70.) recte, opinor: ita ut infinitivus ille pendeat a verbo *δόξω*. Salvinius in Observ. Misc. ii. p. 273. dicitur conjecisse, *ὡς οἷός τε ὢν σε σώζειν, εἰ ἤθελον, ἀμελήσαιμι·* vel *εἰ ἤθελον χρήματα ἀναλίσκειν*. Certe in ordine verborum vulgato est manifesta *ἀνακολουθία*, sive dicas, *ἀμελήσαιμι* cohærere cum verbo *δόξω*, sive pendere a particula *ὡς*. At præstat, ut diximus, corrigere *ἀμελῆσαι*: nam *ὡς* cohæret cum verbis *οἷός τε ὢν*, ut sit nominativus pro genitivis consequentiæ positus. Sed quum essent, qui particulam istam cohærere putarent cum *ἀμελῆσαι*, sed crederent, id fieri recte non posse, infinitivum mutare in optativum ausi sunt. Recepimus igitur lectionem *εἰ ἤθελον ἀναλ. χρήματα, ἀμελῆσαι*, quam etiam Meibomius in marg. Bas. 2. notavit e Cod. vet. et nos reperimus in Cod. Tub. ut Cornarius in Cod. Hassisteniano, pro *εἰ ἤθελον ἀναλ. χρ. ἀμελήσαιμι*, ut Stephanus edidit, etiam in Lex. Ciceron. p. 120. et cum eo Forsterus: quum tamen ipse Ficinus secutus esse videatur eam, quam nos restituimus, scripturam; vertit enim, *videbor utique multis, qui neutrum nostrum satis noverint, quum potuissem te servare, si minus pecuniis pepercissem, te penitus neglexisse.* Fisch.

ἀμελῆσαι] Quod nunc editur est illud quidem ex optimis plurimisque. Sed non minorem sic offensionem parit vocula *ὡς* redundanter posita. Quam si jungas infinitivo (*ὡς—ἀμελῆσαι*), sunt quidem talis anacoluthiæ exempla (vid. Matth. Gr. §. 538.) sed nonnisi post verbum quod æque admittat et structuram per *ὡς* et alteram per infinitivum. Participio autem vox *ὡς* neutiquam mihi quidem videtur jungi hic posse, quoniam structura tum esset *δόξω ἀμελῆσαί σε ὡς οἷόστε ὢν* —, et ita *ὡς* valeret *tanquam*, quod sententiam plane perverteret. Itaque fere relabor in vulgatam *ὡς—ἀμελήσαιμι*, quam Wolfius quoque servavit, ut post interjecta illa *οἷ—ἴσασιν* per anacoluthiam ita continuaverit sermonem scriptor quasi præcessisset *φήσουσι πολλοί*. Certe si omisso *ὡς* infinitivum serves, legitimam quidem habebis orationem, sed hiantem nescio quomodo ante illud *οἷόστε ὢν*. Cui malo medela quærenda erat in anacoluthia. Verum in re adhuc dispicienda auctoritatem codicum sequi malui. Buttm.

αἰσχίων—ἢ] Forma loquendi anacolutha, qua genitivo pronominis demonstrativi vel relativi, pendenti a comparativo, res ipsa quæ ad explicandum pronomen additur, comparativo iterum adaptatur, et quidem per *ἤ*. Exempla quære apud Heind. ad Gorg. 120. unde hæc transcribo: Theag. p. 127. B. *οὐκ ἔσθ' ὅ,τι τούτου μεῖζον ἂν ἐρμαῖον ἡγησαίμην ἢ εἰ οὗτος ἀρέσκοιτο τῇ σῇ συνουσίᾳ.* Lucian. Abdic. 1. *οὔ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον ἢ θεραπεύειν ἐκ προστάγματος.* Buttm.

χρήματα] Cod. Tub. χρῆμα: male. Nam etsi Iones singulari *χρῆμα* usi reperiuntur de *pecunia*: Glossar. bibl. Coislin. p. 484. *χρῆμα· ἀργύριον. Ἀρίθμησον τὸ χρῆμα· Ἡρόδοτος·* quomodo legitur etiam Act. iv. 37. v. Portus Lex. Ion. h. v. Atticis tamen placuit semper ita ponere pluralem. Pollux ix. 87. *Κωλύοι δ' ἂν οὐδὲν, προσθεῖναι τῷ περὶ νομισμάτων λόγῳ, καὶ διότι χρήματα μὲν ἂν εἴποιεν οἱ Ἀττικοί· τὸ δὲ χρῆμα μὲν* (Pierson. ad Mœr. p. 411. conj. *μόνον*) *αὐτοῖς ἐπὶ τοῦ πράγματος, ἢ κτήματος· παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσι καὶ ἐπὶ τῶν χρημάτων.* Fisch.

ἢ φίλους; οὐ γὰρ πείσονται οἱ πολλοὶ ὡς σὺ αὐτὸς[s] οὐκ ἠθέλησας ἀπιέναι ἐνθένδε ἡμῶν προθυμουμένων.

ΣΩ. Ἀλλὰ τί ἡμῖν,[t] ὦ μακάριε Κρίτων, οὕτω τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλει; οἱ γὰρ ἐπιεικέστατοι, ὧν μᾶλλον[u] ἄξιον φροντίζειν, ἡγήσονται αὐτὰ οὕτω πεπρᾶχθαι ὥς περ ἂν πραχθῇ.

ΚΡ. Ἀλλ' ὁρᾷς δὴ ὅτι ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες, καὶ τῆς τῶν[v] πολλῶν δόξης μέλειν. αὐτὰ δὲ[w] δῆλα[x] τὰ παρόντα

[s] τι Ψ.—[s] αὐτοῖς E.—[t] ἡμῖν BCu, ὑμῖν H.—[u] μάλιστα Φ.—[v] τῶν om Hu.—[w] γὰρ

ἀλλὰ τί ἡμῖν—μέλει] Hæc verba laudantur a Juliano Orat. vi. p. 188. D. Fisch.

οἱ ἐπιεικέστατοι] Sunt *sapientissimi, humanissimi;* sed οἱ πολλοὶ sunt *indocti, stulti, inhumani.* Fisch.

δῆλα] Steph. Forst. δηλοῖ· quæ quidem fuit Cornarii in Eclogis conjectura non necessaria. Nam etsi etiam Meibomius in marg. Bas. 2. e Cod. vet. notavit δηλοῖ· tamen Cod. Tub. Ald. Bas. 1. 2. habent δῆλα· quam scripturam non dubitavimus postliminio redire jubere. Neque enim dubitari ullo modo potest quin δῆλον significet etiam *id, quod declarat, docet, arguit, manifestat, prodit, ostendit, aliquid,* δηλωτικόν. Theophr. de Caus. Plant. vi. 27. p. 195. Oporin. Αὐτὸ δὲ τὸ φυτὸν ὅλως ξηρὸν—δῆλον δὲ ἡ στενοφυλλία, καὶ ἡ μικροκαρπία, καὶ ἡ χρόα τοῦ καρποῦ· πάντα γὰρ ταῦτα ξηρότητος. Antonin. ii. 15. Ὅτι πᾶν ὑπόληψις. Δῆλα μὲν γὰρ πρὸς τὸν Κυνικὸν Μόνιμον λεγόμενα. Utroque hoc in loco etiam Gataquerus rescribi jubebat δηλοῖ, recte dissentiente Abreschio Auct. Thuc. p. 225. Jam quum similitudo, quæ intercedit alicui rei cum altera, aliquid manifestet, indicet, declaret, arguat: δῆλον et ἐπίδηλον videntur etiam ita usurpata esse, ut essent idem quod ὅμοιον, atque adeo hujus vocabuli constructionem sequerentur. Hinc intelligi posse atque explicari puto locum Aristophanis Plut. 367. qui ingenia doctorum hominum tantopere exercuit: Ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει, Ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι, h. e. *sed nec vultus ipse immotus est et quietus, Immo similis est vultui hominis, qui aliquid commisit:* ipse Chremyli vultus loquitur eum commisisse aliquid: *dass es nicht richtig mit ihm sey.* Sic vero non liquet, Ficinum, qui verba Platonis vertit *præsentia enim hæc* (immo *ipse casus tuus, ipsa calamitas tua:* tam τὰ παρόντα idem est quod c. 1. ἡ παρεστῶσα ξυμφορὰ, et ἡ παροῦσα τύχη) *declarant,* legisse potissimum δηλοῖ. Fisch.

δῆλα] Hanc codicum omnium lectionem Steph. e Cornarii conjectura mutaverat in δηλοῖ. Fischer primus antiquam reduxit, vocem δῆλα explicans per δηλωτικὰ hancque significationem firmans duobus locis: Theophr. de caus. pl. vi. 27. et Antonin. ii. 15. Quorum locorum in priori Schneider e conjectura itidem reposuit δηλοῖ, in altero idem verbum loco vocis δῆλα proposuit Gataker: nam quod sequitur ibi δῆλον dictum est sensu solito: quanquam aliæ ibidem remanent difficultates, de quibus videndus Gataker. Nostro autem loco, quanquam ex iis quos adhuc cognovimus codicibus varietas nulla enotata est, id tamen memoratu dignum, quod teste Fischero M. Meibomius emendationi δηλοῖ in suo exemplo verba, e cod. vet. allevit. Itaque rem in medio relinquo. Hoc tamen non minimi mihi quidem videtur esse ad tutandam vulgatam lectionem momenti, quod Socrates infra §. 8. post rejectam vulgi opinionis auctoritatem, aliud Critonianæ argumentationis caput tangit his verbis: ἀλλὰ μὲν δὴ—οἷοί τέ εἰσιν ἡμᾶς οἱ πολλοὶ ἀποκτιννύναι· δῆλα δὴ καὶ ταῦτα. His enim verbis cum Critonis ea quæ hic habemus manifesto respiciantur, ipsa hæc vox δῆλα non sine ironia quadam repeti videtur. Non tamen, siquidem hanc lectionem servamus, cum Fischero dixerim δῆλα hic valere δηλωτικά: sed ipsæ res præsentes sunt *manifestæ:* quod cum dicit Crito, hoc sane cogitat, manifestum illis contineri ejus quod dicit exemplum. Et poterat absolvi in verbo νυνὶ oratio; sed

νυνὶ[y] ὅτι οἷοί τ'[z] εἰσὶν οἱ πολλοὶ οὐ τὰ σμικρότατα τῶν κακῶν ἐξεργάζεσθαι,[a] ἀλλὰ τὰ μέγιστα σχεδόν,[b] ἐάν τις ἐν[c] αὐτοῖς διαβεβλημένος ᾖ.

ΣΩ. Εἰ γὰρ ὤφελον,[d] ὦ[e] Κρίτων, οἷοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵνα οἷοί τε ἦσαν αὖ[g] καὶ ἀγαθὰ τὰ μέγιστα·[h] καὶ καλῶς ἂν[i] εἶχε. νῦν[j] δὲ οὐδέτερα[k] οἷοί τε· οὔτε γὰρ φρόνιμον οὔτε ἄφρονα δυνατοὶ[l] ποιῆσαι, ποιοῦσι δὲ τοῦτο ὅ τι ἂν τύχωσιν.

§. 4. ΚΡ. Ταῦτα μὲν δὴ οὕτως ἐχέτω· τάδε δέ, ὦ Σώκρατες, εἰπέ μοι. ἆρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθεῖ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων, μή, ἐὰν σὺ ἐνθένδε ἐξέλθῃς, οἱ συκο-
1. ii. 147. φάνται ἡμῖν πράγματα παρέχωσιν[m] ὡς σὲ ἐνθένδε ἐκκλέψασι, καὶ ἀναγκασθῶμεν ἢ καὶ πᾶσαν τὴν οὐσίαν ἀποβαλεῖν ἢ συχνὰ χρήματα, ἢ καὶ[n] ἄλλο τι πρὸς τούτοις[o]
1. 45. παθεῖν; εἰ γάρ τι[p] τοιοῦτον[q] φοβεῖ, ἔασον αὐτὸ χαίρειν·

Ψ S.—[x] δηλοῖ s.—[y] νυνὶ om Φ.—[z] τ' DS.—[a] ἐργάζεσθαι E.—[b] τὰ μέγιστα σχεδόν Α ΠΦΨDS : σχεδὸν τὰ μέγιστα *s.—[c] ἐν om Φ.—[d] ὄφελον Φ.—[e] ὦ...ἦσαν om ΠΨDS.—[g] αὖ add ΠΨDS.—[h] τὰ μέγιστα ἀγαθά Φ.—[i] ἂν om Ξs.—[j] νυνὶ Φ.—[k] οὐδέτερον Ψ.—[l] δυνατοὶ δεῖ H, δεῖ (in margine posito δυνατοὶ) u.—[m] παράσχωσιν οις Φ.—[n] καὶ om Φ.—[o] τουτους Α.—[p] γάρ τοι ΦHS et pr E.—[q] τοιοῦτο Ψ.—[r] προθυ-

explicationis causa negligentius additur illud ὅτι etc. Ad Theophrasti autem et Antonini verba allata an aliqua fieri possit hujus rationis applicatio, ego nunc non definio. Buttm.

διαβεβλημένος ἐν τοῖς πολλοῖς] Dicitur is, *qui est in odio et invidia vulgi, quem odit vulgus:* quatenus odium et invidia extitit e criminationibus iniquorum. v. Wessel. ad Diod. Sic. i. 93. p. 104. tom. i. et ad Euthyphron. ii. 8. Cæterum Cod. Tub. legit τὰ μέγιστα σχεδόν. Fisch.

οἷοί τε] Ald. Bas. 1. 2. οἷόν τε· pro quo οἷοί τε reponendum esse, jam Cornarius animadvertit. Pro ἐξεργάζεσθαι Cod. Tub. habet ἐργάζεσθαι, et οἷοί τ' ἦσαν. Pro ἵνα Zeunius p. 141. putabat sensum postulare ἄν: non credo. Sed pro ἦσαν rescribendum videri possit εἶησαν. At Phavorinus: ἵνα Εὐκτικῷ συντάσσεται—καὶ παρατατικῷ Ὁριστικῷ. Fisch.

καλῶς εἶχε] Cod. Tub. καὶ καλῶς ἂν εἶχεν: bene. Pro ἄφρονα idem Zeunius d. l. reponi jubebat ἄφρον ἄν· repugnante, ut opinor, ingenio verborum ἄφρον, φρόνιμον, ποιῆσαι, etiam linguæ natura. Fisch.

§. 4. προμηθεῖ] Libri editi omnes, etiam Cod. Tub. habent προμηθῇ. Nos vero hoc quoque loco reposuimus formam Atticam, e Prisciano p. 1204. Putsch. v. ad Euthyphr. xix. 4. Fisch.

προμηθεῖ] Atticam formam (vid. ad Menon. 7.) præter optimum codicem Clark. Priscianus quoque præbuit hunc locum laudans p. 1204. Ac ne contractis tantum verbis hanc in Platonis scriptis formam tribuas, vid. infra §. 14. eandem in barytonis quoque ex eodem Prisciano notatam. Nam quod Krehlius utrobique communem formam reposuit, id neminem morabitur: cum Putschius alteram nisi e codd. profecto non intrusisset. Quin ipse Krehlius altero loco (pag. 204. item 205.) formam ἐντρέπει obiter et aliud agens e codd. affert: ut appareat post hunc quoque editorem codd. omnes ad restituendos Prisciani libros iterum conferendos esse. Buttm.

ἡμεῖς γάρ που δίκαιοί ἐσμεν σώσαντές σε κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον, καὶ ἐὰν δέῃ, ἔτι τούτου μείζω. ἀλλ' ἐμοὶ πείθου καὶ μὴ ἄλλως ποίει.

ΣΩ. Καὶ ταῦτα προμηθοῦμαι,[r] ὦ Κρίτων, καὶ ἄλλα πολλά.

ΚΡ. Μήτε[s] τοίνυν ταῦτα φοβοῦ· καὶ γὰρ οὐδὲ πολὺ τἀργύριόν ἐστιν[t] ὃ θέλουσι λαβόντες τινὲς σῶσαί σε καὶ ἐξαγαγεῖν ἐνθένδε. ἔπειτα οὐχ ὁρᾷς τούτους τοὺς συκοφάντας, ὡς εὐτελεῖς καὶ οὐδὲν ἂν δέοι ἐπ' αὐτοὺς πολλοῦ ἀργυρίου; σοὶ δὲ ὑπάρχει μὲν τὰ ἐμὰ χρήματα, ὡς ἐγῷμαι,[u] ἱκανά· ἔπειτα καὶ εἴ τι ἐμοῦ κηδόμενος οὐκ οἴει δεῖν ἀναλίσκειν τἀμά,[v] ξένοι οὗτοι[w] ἐνθάδε ἕτοιμοι ἀναλίσκειν. εἷς δὲ καὶ[x] κεκόμικεν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο[y] ἀργύριον ἱκανόν, Σιμμίας ὁ Θηβαῖος· ἕτοιμος δὲ καὶ Κέβης καὶ ἄλλοι πολλοὶ[z] πάνυ. ὥστε, ὅ περ[a] λέγω, μήτε ταῦτα φοβούμενος ἀποκάμῃς σαυτὸν σῶσαι,[b] μήτε ὃ[cl] ἔλεγες ἐν τῷ δικαστηρίῳ, δυσχερές σοι γενέσθω, ὅτι οὐκ ἂν ἔχοις ἐξελθὼν ὅ τι χρῷο[c] σεαυτῷ.[d] πολλαχοῦ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοσε ὅποι[e] r. ii. 148.

μοῦμαι Γ.—[s] μήτε ΑΠΨDS : μὴ *s.—[t] ἐστιν om ΨS.—[u] ἐγὼ οἶμαι ΑDS.—[v] τἀμά ΑΠΦΨDS : τὰ ἐμὰ *s.—[w] ἔτι ΨDS.—[x] καὶ om ΠΦΨD.—[y] αὐτὸ τοῦτο Α.—[z] πολὺ Π.—[a] ὅπερ πολλῶ Γ.—[b] σαυτὸν σῶσαι ΑΠΨDS : σῶσαι σαυτόν *s.—[c] χρῷο ΑΠΦΨBCDESu et γρ Υ, χρῶος Η : χρῷ *s.—[d] σαυτῷ CS.—[e] ὅπη ΓΞΥΦ.—[f] ἐὰν ΑΦΨ

προμηθοῦμαι] Cod. Tub. προθυμοῦμαι : male : id quod vel vox Critonis, μὴ ταῦτα φοβοῦ, declarat. Fisch.

ἐξαγαγεῖν] Bas. 2. ἐξαγεῖν· operarum peccato ; id quod vel ultima syllaba male circumflexo notata docet. Seneca ep. 24. p. 89. tom. ii. 'In carcere Socrates disputavit, et exire, cum essent, qui promitterent fugam, noluit, remansitque, ut duarum rerum gravissimarum hominibus metum demeret, mortis et carceris.' Cæterum vocabulum εὐτελεῖς explicatur verbis οὐδὲν ἂν δέοι—ἀργυρίου. Significantur *criminatores, accusatores, ad quos placandos non opus est magna pecuniæ vi.* Fisch.

οὗτοι] Peregrini *ecce* hic adsunt. Vid. Abresch. ad Æschyl. ii. p. 292. *Jacobs.* Gramm. §. 114. 1. Non tamen istud *ecce* ita intelligendum quasi huic colloquio intersint illi ; sed de degentibus in urbe, quosque fere quotidie videbat, quasi de præsentibus loquitur Crito. Buttm.

Σιμμίας—Κέβης] Ambo Thebani et Socrati familiarissimi, quique infra in Phædone cum eo disputant. De iis paucula quædam in ipsorum Vitis habet Laertius et exinde Suidas. Meminit quoque eorum Noster in Ep. 13. p. 363. Nonnulla scripsit uterque. Nihil autem extat præter Cebetis Tabulam, quam ei, immerito tamen, ni fallor, abjudicant nonnulli. Forst.

ἀποκάμῃς] Dubitabat Jacobsius de sinceritate hujus scripturæ, quoniam nullum plane evadendi desiderium in Socrate appareret. [Ideoque corrigit ἀποκνήσῃς, *ne cesses.*] Sed Crito, non acutissimus sane Socratis observator, quin tale desiderium hujus etiam animum insedisset, nihil dubitabat. Buttm.

χρῷο] Ita rescripsimus e Cod. Tub. legum grammatices jussu. Ald. Bas. 1. χρῶ σε αὐτῷ. Bas. 2. Patus. χρῶ σαυτῷ. Steph. Forst. χρῷ σεαυτῷ. Steph. in marg. vertit, *incertum fore, quid de te*

ἂν[f] ἀφίκῃ, ἀγαπήσουσί σε· ἐὰν δὲ βούλῃ[g] εἰς Θετταλίαν ἰέναι, εἰσὶν ἐμοὶ ἐκεῖ[h] ξένοι, οἵ[i] σε περὶ πολλοῦ ποιήσονται καὶ ἀσφάλειάν σοι παρέξονται, ὥς τέ σε μηδένα λυπεῖν τῶν[j] κατὰ Θετταλίαν. [§. 5.] ἔτι[k] δέ,[l] ὦ Σώκρατες, οὐδὲ[m] δίκαιόν μοι δοκεῖς ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα, σαυτὸν προδοῦναι ἐξὸν σωθῆναι· καὶ τοιαῦτα σπεύδεις[n] περὶ σεαυτὸν γενέσθαι, ἅ περ ἂν καὶ οἱ ἐχθροί σου σπεύσαιέν τε καὶ ἔσπευσάν σε διαφθεῖραι βουλόμενοι. πρὸς δὲ τούτοις καὶ τοὺς υἱεῖς τοὺς σαυτοῦ ἔμοιγε δοκεῖς προδιδόναι, οὓς σοι ἐξὸν καὶ ἐκθρέψαι καὶ ἐκπαιδεῦσαι οἰχήσει καταλιπών, καὶ τὸ σὸν μέρος, ὅ τι ἂν τύχωσι, τοῦτο[o] πράξουσι·[p] τεύξονται δέ, ὡς τὸ εἰκός, τοιούτων οἷά περ εἴωθε[q] γίγνεσθαι ἐν ταῖς ὀρφανίαις[r] περὶ τοὺς ὀρφανούς. ἢ γὰρ οὐ χρὴν[s] ποιεῖσθαι παῖδας ἢ ξυνδιαταλαιπωρεῖν καὶ τρέφοντα καὶ παιδεύοντα· σὺ δ' ἐμοὶ[t] δοκεῖς τὰ ῥᾳθυμότατα αἱρεῖσθαι. χρὴ δέ, ἅ περ ἂν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀνδρεῖος ἕλοιτο, ταῦτα[u] αἱρεῖσθαι, φάσκοντά

ἔτι
CD : ἂν *s.—[g] βούλει CDEH.—[h] ἐκεῖ ἐμοὶ Φ.—[i] ὅσοι Φ.—[j] τὸν Υ.—[k] ὅτι S, ὅτι.—[l] τε Φ.—[m] οὐδὲν ΠΨDS, οὐ Hu.—[n] σπεύδεις ΑΓΠΥΨBCDEHSu et pr Φ : σπεύδειν *s. σαυτὸν ΑDS.—[o] τούτοιν pr Ψ.—[p] πράξωσι D.—[q] εἰώθει S, εἰώθασι Φ.—
εἰ
[r] ὀρφανείαις BCEHu, ὀρφανίαις Υ.—[s] χρὴ ΑΠΦΨDS.—[t] δ' ἐμοὶ] plerique cum s δέ

ipso statuere debeas: nam Serranus interpretatus est male, *non habiturum, unde vitam tolerare possis.* Fisch.

ἀλλόσε] Nota hoc genus grammaticæ *Attractionis.* Verbum enim ἀγαπήσουσί σε requirebat ἀλλαχοῦ ut modo πολλαχοῦ: sed ob interjectum hic proxime contiguum ὅποι prælata est, quæ huic respondet, forma ἄλλοσε. Vid. Gramm. §. 138. i. 4. Buttm.

κατὰ Θετταλίαν] Imo nonnulli in Thessalia principes, testibus Laertio, et Libanio in Apol. Socr. ejus familiaritatem olim expetiverant. Forst.

§. 5. σπένδεις] Ita legunt Cod. Tub. Reg. Paris. (p. 70.) Ald. Bas. 1. 2. Neque enim apparet, cur non ferri possit hæc lectio, si ista verba sejungantur a superioribus. Steph. Forst. habent σπεύδειν. Fisch.

σπεύδεις] Sic codd. longe plurimi; quod propter negligentiam juncturæ displicuisse videtur Stephano qui reposuit σπεύδειν, quod est in Ven. Ξ, quodque sequitur Eicini interpretatio: *si—te ipsum perdas, taliaque facere studeas.* Buttm.

σοῦ] Cod. Tub. σε. Fisch.

τὸ σὸν μέρος] H. e. *per te: quod,* quantum, *in te est:* ut c. 11. et 16. v. Victorius Var. Lect. xxiii. 19. et ad Euthyphr. xi. 7. Serranus vertit, *quantum quidem in te est, illos temerario casui exponis, ut, quod fortuitu se offeret, illud agant:* sed melius Steph. in marg. cum Ficino, *quantum in te est, eorum mores fortunæ committis.* Fisch.

ἐν ταῖς ὀρφανίαις] Hæc verba ab auctore omitti poterant, cum sequentia περὶ τοὺς ὀρφανούς illa complectantur, et Ficinus ea commode omisit Latine vertens: *qualia eveniri orphanis consueverunt.* Raabe.

χρὴ] Sic Clark. Ven. Π et alii e præstantioribus, quos quoniam alibi sequimur hic quoque nefas erat relinquere. Vulgatum χρῆν rem refert ad Socratem solum, χρὴ sententiam efficit communem, cui melius, puto, respondet proximum σὺ δέ. Buttm.

γε δὴ ἀρετῆς διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐπιμελεῖσθαι. ὡς[v] ἔγωγε καὶ ὑπὲρ σοῦ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν ἐπιτηδείων αἰσχύνομαι, μὴ δόξῃ ἅπαν τὸ πρᾶγμα τὸ περὶ σὲ ἀνανδρίᾳ τινὶ τῇ ἡμετέρᾳ πεπρᾶχθαι, καὶ ἡ εἴσοδος τῆς δίκης εἰς[w] τὸ δικαστήριον ὡς εἰσῆλθες[x] ἐξὸν μὴ εἰσελθεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ ἀγὼν τῆς δίκης ὡς ἐγένετο, καὶ τὸ τελευταῖον δὴ[y] τουτί,[z] ὥς περ κατάγελως τῆς πράξεως, κακίᾳ τινὶ καὶ ἀνανδρίᾳ i. ii. 149.

μοι.—[u] ταῦτα om Ψ.—[v] ὡς corr *u*.—[w] εἰς...δίκης om ΨS.—[x] εἰσῆλθεν ΩΠ.—[y] δή

δίκης] Vocabulum hoc ab libris Ficini, quantum existimari ex versione ejus Latina potest, abfuit; vertit enim, *et primum quidem ille tunc in judicium ingressus, cum liceret non ingredi.* Neque Forsterus dubitavit affirmare, illud huc e versu ab hoc secundo migrasse: perperam. Nam εἴσοδος τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον est *quum reus admittitur in judicium ad caussam dicendam.* Etenim quum caussa, ἡ δίκη, dicatur εἰσιέναι· v. Casaubonus ad Theophrast. char. 14. quidni εἴσοδος dicatur eodem modo? Itaque τῆς δίκης omitti nullo modo potest: sed verba ὡς εἰσῆλθες addita sunt interpretationis caussa, ut mox verba ὡς ἐγένετο. Neque enim necesse erat, ut Plato verba referret ad ipsam caussam, atque adeo scriberet εἰσῆλθεν. Omnino ' hoc totum, velut ad fabulam aliquam relatum, accipiendum est, comœdiam videlicet, aut tragœdiam, quæ tres partes habet, πρότασιν, ἐπίτασιν, et καταστροφήν· ita ut sit ingressus ad judicium πρότασις· caussæ vero actio ἐπίτασις· et postremum, quod non servatus sit Socrates, Catastropha, quæ hic a Platone κατάγελως dicitur:' quæ quidem elegans est Cornarii ad h. l. observatio, Eclog. p. 7. Fisch.

Duo, qui sequuntur similes genitivi ἀγὼν τῆς δίκης—κατάγελως τῆς πραξέως suppetias ferre videntur illi quoque εἰσόδῳ τῆς δίκης; cui statim subjungitur ὡς εἰσῆλθες ut diversum aliquanto. Nam caussæ quidem ingressum impedire Socrates non potuerat. Schleierm.

ἐξὸν μὴ εἰσελθεῖν] Respicit forsan ad legem a Lysia Ed. Taylor. p. 178. (p. 359. Reisk.) laudatam, nempe δεδιότα δίκης ἕνεκα δρασκάζειν, (de qua tamen vide quæ Cl. Editor sentit in Lect. Lys. p. 715.) nisi malis hoc ad Anytum referre, qui, teste Libanio in Apol. postquam accusationem contra Socratem instituisset, in gratiam eum eo, pactis quibusdam conditionibus, redire volebat. Forst.

Legitur quidem εἰσῆλθεν in codd. opt. Clark. et Ven. Π, sed in illo superscriptum *s*. Neque sequens ἐξὸν bene hic subjungeretur tertiæ personæ verbo. Recte autem dici εἰσελθεῖν et de lite et de litigantibus, e Demosthene, satis notum. Vid. Mid. 23. 24. 47. Itaque circa caussæ ingressum, quæ impediri non poterat, ex mente Critonis in eo peccatum erat, quod comparuerat Socrates. Buttm.

Libanius Apol. Socr. p. 644. D. tom. 1. Εἰ γὰρ οὗτος (*Socrates*) τὴν ἐπικηρυκείαν ἐδέξατο, καὶ τοσοῦτον ἔπεισεν αὐτὸν, ἢ καθάπαξ ἔξω μνήμης ἀφιέναι τοῦτον, ἢ μεμνημένος κοσμεῖν ἀπὸ τῶν οὐ προσηκόντων· νῦν ἂν ἦν ἐν Λυκείῳ λέγων, ἅπερ εἰώθει. Fisch.

δὴ τουτί] Cod. Tub. δήπου τουτί. Forst.

δοκεῖν] Mudgius videndum censebat, annon deberet emendari δοκῇ. Est certe hic quoque ἀνακολουθία: nam, aut δοκεῖν debebat abesse, ut infinitivus διαπεφευγέναι penderet a verbis μὴ δόξῃ, aut scribi ὡς—διαπέφευγε. Sed animus commotus non sinit se legum grammaticarum vinculis adstringi. Fisch.

' Mihi hæc anacoluthia semper visa est talis qualem animi commotio non excuset. Quamvis enim dicas, infinitivo hoc δοκεῖν per anacoluthiam repeti illud μὴ δόξῃ; vel sic tamen infinitivus videtur pendere debere a verbo quodam mente loquentis concepto; quale per sensum non facile comminiscaris nisi φοβοῦμαι, cui aptus infinitivus non est. Neque tamen, quod olim conjeceram, δοκεῖ, nunc satisfacit, cum futurum potius requiratur, quod et expressit Ficinus: *per ignaviam segnitiemque nostram effugisse nos videbitur.* Sed futurum nemo, opi-

i. 46. τῇ ἡμετέρᾳ διαπεφευγέναι ἡμᾶς δοκεῖν, οἵ τινές σε οὐχὶ ἐσώσαμεν[a] οὐδὲ σὺ σαυτόν, οἷόν τε ὂν[b] καὶ δυνατόν, εἴ τι καὶ σμικρὸν[c] ἡμῶν[d] ὄφελος ἦν. ταῦτ' οὖν, ὦ Σώκρατες, ὅρα μὴ ἅμα τῷ κακῷ καὶ αἰσχρὰ ᾖ σοί τε καὶ ἡμῖν. ἀλλὰ βουλεύου. μᾶλλον δὲ οὐδὲ βουλεύεσθαι[e] ἔτι ὥρα, ἀλλὰ βεβουλεῦσθαι. μία δὲ βουλή· τῆς γὰρ ἐπιούσης νυκτὸς ταῦτα πάντα[f] δεῖ πεπρᾶχθαι. εἰ δέ τι[g] περιμενοῦμεν, ἀδύνατον καὶ οὐκέτι οἷόν τε. ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ, ὦ Σώκρατες, πείθου μοι καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποίει.

§. 6. ΣΩ. Ὦ φίλε Κρίτων, ἡ προθυμία σου πολλοῦ ἀξία, εἰ μετά τινος ὀρθότητος εἴη· εἰ δὲ μή, ὅσῳ μείζων, τοσούτῳ χαλεπωτέρα. σκοπεῖσθαι οὖν χρὴ ἡμᾶς, εἴτε ταῦτα πρακτέον εἴτε μή, ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν ἀλλὰ καὶ ἀεὶ τοιοῦτος, οἷος τῶν ἐμῶν μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ, ὃς[h] ἂν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνηται. τοὺς
i. ii. 150. δὲ[i] λόγους οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον, οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν, ἐπειδή μοι ἥδε[j] ἡ τύχη[k] γέγονεν, ἀλλὰ σχεδόν τι ὅμοιοι φαίνονταί μοι, καὶ τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω καὶ

πον ΑΠΦΨDS.—[z] τοῦτο Eu.—[a] οὐχὶ ἐσώσαμεν ΑΠΦD, οὐκ ἐσώσαμεν ΓΥΒCEHu : σ οὐ διεσώσαμεν *s.—[b] ὂν om ΨS.—[c] μικρὸν Α.—[d] ἡμῖν Φ.—[e] βεβουλευσάσθαι Ψ.—[f] ταῦτα πάντα ΠΨDS, ἅπαντα ταῦτα Γ : πάντα ταῦτα *s.—[g] δέ τι ΠΦΨ, δ' ἔτι Α : δὲ *s.—[h] ὡς Ψ.—[i] δὲ ΑΠΨDES : δὴ *s.—[j] ἥδη H, ἤδη C.—[k] τέχνη Ψ.—[l] πῶς...

nor, emendando hic procudere volet. Itaque cogimur sane anacoluthiam paulo duriorem agnoscere: quæ et Ullrichii est sententia, comparantis admodum similem locum in Alcib. ii. 17. extr. ubi δοκεῖν itidem positum est velut pendens a superiori δοκεῖς ut hic a μὴ δόξῃ. Et vide quæ observavimus ad Men. 22. a. Buttm.

οἷόν τε καὶ δυνατὸν] Schol. Aristoph. ad Plut. 25. Ὅτι σύνηθες Ἀττικοῖς παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα· δηλοῦται δὲ ἔν τι ἐξ ἀμφοτέρων. Quod quidem ab iis fit ita ut aut omittatur copula: vid. ad Phædon. 27. aut addatur: ut hoc loco, et mox, ἀδύνατον, καὶ οὐκέτι οἷόν σε. Fisch.

εἰ δὲ περιμεν.] Cod. Tub. εἰ δέ τι περιμενοῦμεν οὐ. Et τι elegantur additum videtur: sed Ficinus legisse videtur εἰ δ' ἔτι· vertit enim, *si autem ultra tardamus: nihil omnino fieri ulterius potevit.* Οὐ autem ferri non potest: fortassis librarius scribere voluit οὐ δυνατόν. Fisch.

§. 6. ὦ φίλε] Extat ῥῆσις hæc, usque ad verba καὶ τῶν ἐναντίων c. 8. apud Eusebium Præp. Evang. xiii. 6. p. 651. Forst.

ὡς ἐγὼ οὐ] Laudat hæc verba, ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν—φαίνηται, Theodoretus Θ. Π. i. p. 15. sed legitur in libris ejus οὐδενὶ—φαίνοιτο· qui tamen modus legibus consecutionis temporum adversatur. Hierocles in Pythag. Carm. p. 128. Needh. eandem vocem Socratis his complexus est verbis, Ὡς ἐγὼ οὐδενὶ οἷός τέ εἰμι πείθεσθαι τῶν ἐμῶν, πλὴν τῷ λόγῳ, ὃς ἄν μοι λογιζομένῳ ὀρθὸς φαίνηται. Fisch.

ἐκβαλεῖν] Euseb. ἐκβάλλειν: male, opinor. Et Cod. Tub. habet δὲ pro δή. Fisch.

πρεσβεύω] Pollux ii. 12. πρεσβεύειν, τὸ τιμᾶν, παρὰ Πλάτωνι. v. ibi Jungert-

τιμῶ οὓς περ καὶ πρότερον· ὧν ἐὰν μὴ βελτίω ἔχωμεν λέγειν ἐν τῷ παρόντι, εὖ ἴσθι ὅτι οὐ μή σοι ξυγχωρήσω, οὐδ' ἂν πλείω τῶν νῦν παρόντων ἡ τῶν πολλῶν δύναμις ὥς περ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττηται, δεσμοὺς καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις. Πῶς[l] οὖν ἂν μετριώτατα σκοποίμεθα αὐτά; Εἰ πρῶτον μὲν τοῦτον τὸν λόγον ἀναλάβοιμεν, ὃν σὺ λέγεις περὶ τῶν δοξῶν, πότερον καλῶς ἐλέγετο ἑκάστοτε ἢ οὔ, ὅτι ταῖς μὲν δεῖ τῶν δοξῶν προσέχειν τὸν νοῦν, ταῖς δὲ οὔ· ἢ πρὶν μὲν ἐμὲ[m] δεῖν ἀπο-

αὐτά alteri dat Φ.—[m] ἐμὲ μὲν Γ.—[n] καὶ ἄδηλος ΥΗu et pr E. B quoque vulgatam

mannus. Hesychius: Πρεσβεύειν· προτιμᾶν. Tho. M. v. πρεσβεύονται· — καὶ πρεσβεύω, τὸ τιμῶ, αἰτιατικῇ. ubi v. interpp. Sic Sympos. 13. ἐὰν μὴ—μηδὲ τιμᾷ τε αὐτὸν καὶ πρεσβεύῃ· et c. 12. ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην. Herodot. v. 63. p. 402. τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο, ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Cæterum de re ipsa et sententia, quam tuetur Socrates hoc quoque loco, v. Gataquerus ad Anton. iv. 46. p. 128. Fisch.

μορμολύτ.] Eustath. ad Il. θ'. p. 694. 32. μορμολύττω, καὶ μορμολύττομαί σε. Cæterum Piersonus ad Mœr. p. 119. putabat Platonem imitatum esse Homer. Il. υ', 200. s. Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπυτίοισιν ὣς, Ἔλπεο δειδίξεσθαι: non credo. De verbo μορμολύττεσθαι v. Ruhnquenius ad Timæi Glossar. p. 131. et Index Æschin. h. v. Fisch.

δεσμ. καὶ] Euseb. δεσμούς τε καὶ: bene. Fisch.

πῶς οὖν] Ante πῶς in Bas. 1. et 2. legitur nomen ΚΡ. et ante εἰ πρῶτον nomen ΣΩ. Eandem rationem secuti sunt Ficinus, Serranus, Salierius (p. 45.) etiam Forsterus; quam eorum diligentiam nec nos dubitavimus imitari: nam in Ald. et Steph. utrumque nomen desideratur. Sed μετριώτατα σκοπεῖσθαι est *optime, rectissime, quærere.* v. ad Apol. xxix. 12. Fisch.

πρῶτον μὲν] Verbis autem πρῶτον μὲν hic quidem nihil respondet, sed repetuntur ea infra §. 8. (ὥστε πρῶτον μὲν) statimque altera ibi quæstio subjungitur per ἀλλὰ μὲν δή. Buttm.

τὸν λόγ. ἀναλάβ.] Wyttenbach. ad Plut. S. V. N. p. 72. ἀναλαβεῖν τὸν λόγον ait esse *disputationem retractare, iterum diligentius tractare:* bene. At mihi tamen ἀναλαμβάνειν, hoc quidem loco, videtur esse simpliciter *quærere, cognoscere, videre: vor sich nehmen:* ut Apol. 3. Fisch.

τὸν περὶ] Ita edere ausi sumus librorum Eusebii auctoritate. Certe elegantior hæc scriptura nobis videbatur esse, et doctrina Platonis dignior, ea, quæ est in libris ejus editis omnibus, etiam in Cod. Tub. ὃν σὺ λέγεις περὶ τῶν δοξῶν: nam articulus τὸν facilius omitti a librariis quam addi potuit. Fisch.

περὶ] Euseb. τὸν περὶ—. Sive hoc sive illo modo scribis, hoc tenendum est, λόγον hic non indicare integram aliquam Critonis ratiocinationem; sequitur enim πότερον καλῶς ἐλέγετο ἑκάστοτε· sed *locum, quæstionem* (*die Materie*) de opinionibus. Respicit enim Socrates ea quæ de hominum opinione metuenda sibi dixerat Crito §. 3. Et in hunc utique sensum præferenda est lectio Eusebiana, τὸν περὶ τ. δ. *Si illam primum, quam tu attigisti quæstionem, quæ est de opinionibus, retractemus* (*videamusque*) *an recte semper statuerimus* etc. Buttm.

ἢ οὔ] Verba ἢ οὔ non spectant ad ἑκάστοτε· eo enim pertinent, quæ sequuntur mox, ἢ πρὶν μὲν κ. τ. λ.—sed ad καλῶς. Tria igitur ponuntur: bene, an non bene, an denique antea quidem bene, nunc autem male. Postremum hoc cum leni quadam irrisione profert Socrates, quam qui non statim sentirent nodum in scirpo quæsiverunt. Buttm.

Wielandus in Musæo Attico iii. 2. p. 159. sqq. vult ἢ οὔ obliterari et καλῶς ἐλέγετο post ἀποθνήσκειν ironiæ accipi jubet. Lang.

πρὶν μὲν] Abest particula μὲν ab libris editis Eusebii: per se non male; quia sæpe sequitur δὲ, etsi non præcessit μέν· et contra. Fisch.

θνήσκειν καλῶς ἐλέγετο, νῦν δὲ κατάδηλος[n] ἄρα ἐγένετο ὅτι ἄλλως ἕνεκα λόγου ἐλέγετο, ἦν δὲ παιδιὰ καὶ φλυαρία ὡς ἀληθῶς. ἐπιθυμῶ δ' ἔγωγε ἐπισκέψασθαι, ὦ Κρίτων,[o] κοινῇ μετὰ σοῦ, εἴ τί μοι ἀλλοιότερος[p] φανεῖται,[q] ἐπειδὴ[r] ὧδε ἔχω, ἢ ὁ αὐτός, καὶ ἐάσομεν[s] χαίρειν ἢ πεισόμεθα αὐτῷ. ἐλέγετο δέ πως, ὡς ἐγῷμαι, ἑκάστοτε ὧδε ὑπὸ τῶν οἰομένων τι λέγειν, ὥς περ νῦν δὴ[t] ἐγὼ ἔλεγον, ὅτι τῶν
1. ii. 151. δοξῶν ἃς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουσι, δέοι τὰς μὲν περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, τὰς δὲ μή. τοῦτο πρὸς θεῶν, ὦ Κρίτων, οὐ δοκεῖ καλῶς σοι λέγεσθαι; σὺ γάρ, ὅσα γε τἀνθρώπεια,
1. 47. ἐκτὸς εἰ τοῦ μέλλειν ἀποθνήσκειν αὔριον, καὶ οὐκ ἄν σε παρακρούοι ἡ παροῦσα ξυμφορά. σκόπει δή· οὐχ ἱκανῶς

corr et pro γρ habet.—[o] ὦ κρίτων ἐπισκέψασθαι Φ.—[p] ἀλλοιότερον Ψ et pr E.—[q] φαίνεται mg Ζ.—[r] ἐπειδή γε s.—[s] ἐάσωμεν Γ, ἐάσομαι Π.—[t] δὴ νῦν ΞΥ.—[u] χρὴ

ἄλλως] Ἄλλως ponitur de iis omnibus, quæ *temere* et *sine certa ratione*, atque adeo *frustra*, dicuntur, quorum vera et certa ratio atque caussa non constat: cujus potestatis originem demonstravit Perizonius ad Ælian. V. H. ii. 13. 19. qui eam ibi pluribus exemplis illustravit: locos Platonis (Phædon. 22. 64.) congessit Ruhnquenius ad Timæi Glossar. p. 144. Conf. Valquenarius ad Herodot. p. 316. s. Grammatici veteres fere per *ματαίως* interpretati sunt, ut schol. Leid. et Dorvil. Aristophanis ad Plut. 1100. Etymol. M. v. ἄλλως·—καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως—. Aristophanes Vesp. 922. ἐκ παραλλήλου posuit διακενῆς ἄλλως, ut Job. xi. 12. pro בּוּבוּ Sym. habet διακενῆς, οἱ ὁ ἄλλως. Sed viri docti hanc particulæ vim sæpe non assecuti sunt, ita ut eam adeo mutare ausi sint. Sic apud Justin. M. Apol. i. 4. R. Stephanus recte edidit τοῖς ἄλλως καταλέγειν τῶν πάντων Χριστιανῶν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν αἱρουμένοις, h. e. *iis, qui temere instituunt objicere et exprobrare omnibus Christianis impietatem et improbitatem:* quam scripturam unice veram Monachi quoque Benedictini in codd. antiquis invenerunt. Sed Sylburgius in suo exemplo pro ἄλλως reposuit ἄλλοις· quam mendosam lectionem etiam Grabius retinuit, ita ut ἄλλως operarum Stephani incuriæ deberi existimaret. Sic verba Platonis ὅτι ἄλλως ἕνεκα λόγου ἐλέγετο Serranus vertit, *disputandi caussa tunc aliter dictum fuisse:* quam versionem corrigens Stephanus in marg. adscripsit hæc, '*tunc temere dictum fuisse, disp. caussa*, vel *sermocinandi caussa:* aut, *occasione ex sermocinatione orta*, seu *ex disputatione.*' Immo ἕνεκα λόγου est *dicis caussa:* Gloss. vett. Λόγου χάριν—*dicis caussa:* h. e. *non serio*, ne diceremur nihil dixisse. Nam ut παιδιὰ *ludus jocusque* respicit ad ἕνεκα λόγου, ita φλυαρία *nugæ* referri debet ad ἄλλως. Sed παιδιὰ καὶ φλυαρία εἶναι dicuntur ea quæ *vana* sunt et *inania*. Conf. Victorius Lect. Var. vi. 13. Fisch.

ἐπειδή γε] Abest particula γε a Cod. Tub. et ab libris editis Eusebii, qui mox exhibent ὧδ' ἔχω: male. Fisch.

παρακρούει] Cod. Tub. Ald. Steph. Forst. παρακρούοι. Sed Bas. 1. 2. Vascosan. Patus. παρακρούει: non male, immo etiam melius; nam οὐκ ἂν παρακρούοι est *non fraudi esset, non falleret:* sed οὐκ ἂν παρακρούει *non fraudi sit, non fallat.* Recepimus igitur. Eadem horum modorum permutatio occurrit c. 7. Παρακρούειν est *facere, ut quis male statuat, et existimet, ut erret, ut non ponderet satis et examinet aliquid.* Hesychius: Παρακρούει· πλανᾷ, ἐξαπατᾷ. Metaphora ducta est ab iis qui male ponderant, h. e. ita ut libram impellant et concutiant manu, quo propendeat altera lanx, et alter fraudetur. v. Harpocratio, et ex eo Suidas, v. παρακρούεται. Cæterum tota hæc ῥῆσις, ἐλέγετο δέ πως—ξυμφορὰ, in exemplo versionis Ficini Ascensiano deest. Fisch.

δοκεῖ σοι λέγεσθαι ὅτι οὐ πάσας χρὴ τὰς δόξας[u] τῶν[v] ἀνθρώπων τιμᾶν, ἀλλὰ τὰς μέν, τὰς δ' οὔ; οὐδὲ[w] πάντων, ἀλλὰ τῶν μέν, τῶν δ' οὔ; τί φῄς; ταῦτα οὐχὶ καλῶς[x] λέγεται;

ΚΡ. Καλῶς.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὰς μὲν χρηστὰς τιμᾶν, τὰς δὲ πονηρὰς μή;

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Χρησταὶ δὲ οὐχ αἱ[y] τῶν φρονίμων, πονηραὶ δὲ αἱ τῶν ἀφρόνων;

ΚΡ. Πῶς δ' οὔ;

§. 7. ΣΩ. Φέρε δή, πῶς αὖ τὰ τοιαῦτα ἐλέγετο; γυμναζόμενος ἀνὴρ καὶ τοῦτο πράττων πότερον παντὸς ἀνδρὸς ἐπαίνῳ καὶ ψόγῳ καὶ δόξῃ[z] τὸν νοῦν προσέχει,[a] ἢ ἑνὸς μόνου[b] ἐκείνου ὃς[c] ἂν τυγχάνῃ[d] ἰατρὸς[e] ἢ παιδοτρίβης ὤν;

ΚΡ. Ἑνὸς μόνου.

ΣΩ. Οὐκοῦν φοβεῖσθαι χρὴ τοὺς ψόγους καὶ ἀσπάζεσθαι τοὺς ἐπαίνους τοὺς τοῦ ἑνὸς ἐκείνου, ἀλλὰ μὴ τοὺς τῶν πολλῶν.

ΚΡ. Δῆλα δή. r. ii. 152.

τὰς δόξας πάσας Γ.—[v] τὰς τῶν Φ.—[w] οὐδὲ...οὔ om ΠΨDS, in mg habet rc Ά.—[x] οὐχ ἱκανῶς D.—[y] οὐχὶ ΨS.—[z] καὶ δόξῃ om ΤΒCΕΗ*u*.—[a] προσέχει τὸν νοῦν Γ.—[b] μόνον Ε.—[c] ὃς...μόνου om Γ.—[d] τυγχάνῃ ΆΠΥΨ*u*, τυγχάνει Ξ: τυγχάνοι *s*.—

δόξας τῶν] Euseb. δόξας τὰς τῶν fortassis vere. Fisch.

χρησταὶ δὲ] In Cod. Tub. δὲ deest. Fisch.

§. 7. πῶς δ' οὖν] Cod. Eusebii Oxoniensis: πῶς οὖν: non bene. Τοῦτο autem referendum est ad infinit. γυμνάζεσθαι, qui continetur participio γυμναζόμενος. Fisch.

καὶ δόξῃ] Hæc verba delevit W. Et sane spuria videntur ex interpretamento voc. ἐπαίνῳ orta. Uncinis inclusi. Beck.

προσέχει] Cod. Tub. προσέχειν: male. Fisch.

τυγχάνει] Eusebii libri editi habent τυγχάνῃ· sed Cod. Oxon. ut Cod. Tub. Platonis, τυγχάνει· quod nunc reponere visum est pro τυγχάνοι, quod extat in libris editis omnibus: nam ὃς ἂν τυγχάνοι ὢν est *qui esset, qui foret*, et ὃς ἂν τυγχάνῃ ὢν *qui erit*: quod utrumque alienum puto: sed ὃς ἂν τυγχάνει ὢν *qui sit*: quod rei est perquam accommodatum, neque contrarium legibus grammatices. Sic Xen. Cyrop. ii. 3. 2. πότερος ἂν—οἴεται *utrum putet*. Et librarii istos modos sæpe inter se permutarunt. Sic apud Xen. Cyrop. ii. 1. 6. pro τί οὖν ἂν—διαφέροι Cod. Alt. habet τί οὖν ἂν—διαφέρει. v. Valquenar. ad Eurip. Hippol. 471. Fisch.

ἰατρὸς ἢ παιδοτρίβης] Corpora enim alii roboris, alii sanitatis acquirendæ gratia, exercebant. Horum erat medico præsertim obtemperare, illorum pædotribæ. Dacier.

ΣΩ. Ταύτῃ ἄρα αὐτῷ πρακτέον καὶ γυμναστέον καὶ ἐδεστέον γε[f] καὶ ποτέον, ἢ ἂν τῷ ἐνὶ δοκῇ[g] τῷ ἐπιστάτῃ καὶ ἐπαΐοντι μᾶλλον ἢ ἧ[h] ξύμπασι τοῖς ἄλλοις.

ΚΡ. Ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. Εἶεν. ἀπειθήσας δὲ τῷ ἑνὶ καὶ ἀτιμάσας αὐτοῦ τὴν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαίνους, τιμήσας δὲ[i] τοὺς τῶν πολλῶν καὶ[j] μηδὲν ἐπαϊόντων ἆρα οὐδὲν κακὸν πείσεται;

ΚΡ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Τί δ' ἔστι τὸ[k] κακὸν τοῦτο; καὶ ποῖ τείνει, καὶ εἰς τί τῶν τοῦ ἀπειθοῦντος;[l]

ΚΡ. Δῆλον[m] ὅτι εἰς τὸ σῶμα· τοῦτο γὰρ διόλλυσιν.[n]

ΣΩ. Καλῶς λέγεις. οὐκοῦν καὶ τἆλλα, ὦ Κρίτων, οὕτως, ἵνα μὴ πάντα διίωμεν. καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων καὶ αἰσχρῶν καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, περὶ ὧν νῦν ἡμῖν ἐστὶν ἡ βουλή,[o] πότερον τῇ τῶν πολλῶν δόξῃ δεῖ ἡμᾶς ἕπεσθαι καὶ φοβεῖσθαι αὐτήν,[p] ἢ τῇ τοῦ ἑνός, εἴ τίς ἐστιν ἐπαΐων, ὃν δεῖ καὶ αἰσχύνεσθαι καὶ φοβεῖσθαι μᾶλλον ἢ ξύμπαντας τοὺς[q] ἄλλους; ᾧ εἰ[r] μὴ ἀκολουθήσομεν,[s] διαφθεροῦμεν ἐκεῖνο[t] καὶ λωβησόμεθα, ὃ
1. ii. 153. τῷ μὲν δικαίῳ βέλτιον ἐγίγνετο, τῷ δὲ ἀδίκῳ ἀπώλλυτο. ἢ οὐδέν ἐστι τοῦτο;

e ἢ ἰατρὸς ΨS.—f γε om Ψ.—g δοκοῖ E.—h ἢ εἰ ΑDS et rc Π, ἢ Φ.—i δὲ καὶ Φ.—j πολλῶν λόγους καὶ ΑΠΦΨ.—k τὸ add ΑΠΦΨDS.—l ἀπιθοῦντος pr Α.—m ἢ δῆλον ΦΨDS.—n διολλύει ΠΦΨDS.—o ἡ βουλὴ ἡμῖν ἐστὶ ΑΠΦΨDS, ἡμῖν ἐστὶ βουλή pr H: ἡμῖν ἐστὶν ἡ βουλὴ *s.—p ταύτην ΨC et corr B.—q τοὺς om Υ.—r εἰ om pr u.—

ἢ ἧ] In libris Eusebii editis est ἢ ξύμπασι, omisso ἧ: errore facili. Fisch.

πολλῶν λόγους] Cod. Tub. πολλῶν λόγους: non male. At recte repeti potest ἐπαίνους. Jam Ficinus ita vertit, *multorum ignorantumque commendationes*, h. e. ἐπαίνους. Fisch.

ἔστι τὸ κακὸν] Ald. Bas. 1. Steph. Forst. ἔστι κακόν. Bas. 2. ἔστο κακόν: an ἔστι τὸ κακόν? Certe in libris Eusebii editis est, ut in Cod. Tub. δ' ἐστι τὸ κακὸν τοῦτο; Edidimus igitur ita, etiam legum grammatices admonitu. Fisch.

δηλονότι] Cod. Eusebii Oxoniensis divisim, δῆλον ὅτι· non male. Fisch.

ἕπεσθαι] Theodoreti Codd. Aug. et Palat. recent. legunt πείθεσθαι. Immo ἕπεσθαι idem est quod προσέχειν τὸν νοῦν supra: sed ἀκολουθεῖν, quod paulo post legitur, significat πείθεσθαι. Fisch.

εἴ τις] Male in libris Theodoreti est ἥτις ἐστὶν, ἐπαΐειν; Forst.

ᾧ] Theodoreti Cod. Aug. vet. ὡς. Fisch.

ἐγίγνετο—ἀπώλλυτο] Horum imperfectorum rationem nemo, opinor, reddet, cum vel præsens vel aoristum sensus requirat. Et en tibi Theodoretum (Θερ. Παθ. p. 27.) dantem—ἐγένετο, τῷ δὲ ἀδίκῳ ἀπόλλυται. Unde, collata scriptura vulgata, prætulerim ἐγένετο—ἀπώλετο, maxime monente Heindorfio, aoristos fere adhiberi a Platone, ubi duo vel plura similia, quæ solent fieri, junctim memorantur; cujus rei exempla aliquot apposuit ad Phædo. 49. Buttm.

ΚΡ. Οἶμαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.

§. 8. ΣΩ. Φέρε δή, ἐὰν τὸ[u] ὑπὸ τοῦ ὑγιεινοῦ μὲν βέλτιον γιγνόμενον, ὑπὸ τοῦ νοσώδους δὲ[v] διαφθειρόμενον[w] διολέσωμεν[x] πειθόμενοι μὴ τῇ τῶν ἐπαϊόντων δόξῃ, ἆρα βιωτὸν ἡμῖν ἐστὶ διεφθαρμένου αὐτοῦ; ἔστι δέ που τοῦτο[y] τὸ[z] σῶμα. ἢ οὐχί;

[s] ἀκολουθήσωμεν fortasse pr Α.—[t] μᾶλλον Γ.—[u] τοῦτο Ε.—[v] δὲ om ΨS.—[w] φθειρόμενον Ε.—[x] διολέσομεν S.—[y] τοῦτο om pr Ξ, ex τὸ fecit rc.—[z] τὸ add ΑΠΦΨD

Fateor me non intelligere, qua ratione hæc Heindorfii regula, aoristos fere adhiberi a Platone, ubi duo vel plura similia, quæ solent fieri, deinceps memorantur, ad hunc locum adhiberi possit, cum hic nec duo nec plura similia, quæ soleant fieri deinceps memorentur. Sed prætermissis et Heindorfii regula et Theodoreti lectione, quam nihil aliud nisi correctionem librarii alicujus imperfectorum vim minime perspectam habentis esse existimo, aoristorum rationem ad h. l. sensum examinemus; et utrum aoristi an imperfecta in eum quadrent exquiramus. Nam, cum multum intersit, utrum aoristum præteriti cum vi consuetudinis iterationisque, an imperfectum eadem cum potestate ponas, aoristus rem quolibet præterito tempore fieri solitam exprimit, imperfectum contra significat rem, quæ certo præterito tempore, talique, quod ex alio tempore pendeat, fieri consuerit. Atque ad primum adspectum h. l. aoristi non parum, quod ad commendationem valeat, habere videntur, sed si loci connexum accuratius examinavimus, rejicere eos non dubitamus. Nam erramus si recepta et correcta Theodoreti lectione verba *ὃ τῷ μέν κ. τ. λ.* pro sententia in universum pronunciata accipimus: *quod justo quidem melius factum, injusto autem depravatum est:* cum hæc verba, si nihil aliud sibi vellent, languide dicta melius abessent. Contra autem imperfecta certam definitamque relationem ad id tempus, quo Socrates cum Critone de eadem materia disputaverit de qua nunc disserit, his verbis inesse docent; significaturque per imperfecta id de quo ante locuti fuerunt hi viri. Quare hunc esse nostri loci sensum mihi persuasum habeo: *quod justo quidem melius ficbat* (sc. ex sententia, priusquam in mortis periculum incideram a nobis proposita), *injusto autem depravatur.* Lang.

§. 8. *πειθόμενοι τῇ τῶν*] Ficinus vertit, *imperitorum potius, quam peritorum, secuti judicia:* non male. Est enim hoc loco quoddam Synchyseos, sive Hyperbati (schol. Aristoph. ad Plut. 259.), genus, pro *τῇ τῶν μή·* cujus exemplum simile non ignoro etiam apud Xenophontem extare Memor. iii. 9. 6. ubi v. Ernestius. Omnino de Hyperbato et Synchysi v. Dorvillius ad Charit. p. 92. 319. Abreschius Auctar. Thuc. p. 419. s. Lect. Aristænet. p. 218. et Raphelius ad Hebr. xi. 3. De caussis autem hujus figuræ, et ornatu, et gravitate, egregie disputant Quinctil. viii. 2. 62. et Longinus *π. ὕψους* c. 22. Sic supra Euthyphron. 17. *πολύ μοι διὰ βραχυτέρων.* Xen. Cyrop. i. 4. 10. *εἰ τοίνυν μὴ σὺ δέῃ*, pro *σὺ μή*, ut legit Cod. Brem. ibid. 12. *τίς ἂν οὖν*, pro *τίς οὖν ἂν*, qui ordo verborum est in Cod. Guelf. et Brem. i. 6. 19. *ἔγωγ' ἂν ὅσῳ οἰοίμην* pro *ὅσῳ ἄν*, et *πάνυ ἐπὶ τοῖς σμικροῖς* pro *ἐπὶ τοῖς πάνυ σμ.* ii. 1. 8. *οὐδὲ δι' ἓν ἄλλο* pro *δι' οὐδέν.* ii. 3. 5. *οὐδὲ παρ' ἑνὸς ἄλλου·* unde etiam iv. 1. 8. rectius legi in Junt. et Cod. Guelf. videtur *μηδὲ πρὸς μίαν*, quam in aliis libris *πρὸς μηδεμίαν·* unde etiam librarius Cod. Alt. neglecto *μηδὲ*, scripsit simpliciter *πρὸς μίαν·* et apud Eurip. Phœn. 259. *Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς·* sed *μὴ* pertinet ad *καλοῖς.* Conf. infra c. 10. 5. et 30. Fisch.

Rectius, ut nunc mihi videtur, utroque loco post rem per *μὴ* negatam, alterum membrum cogitatione suppletur per *ἀλλά*: apud Platonem, *ἀλλὰ τῇ τῶν μὴ ἐπαϊόντων*, apud Xenophontem, *ἀλλ' ἃ μὴ οἶδεν.* Atque in hunc sensum etiam E. R. Lange (in Specim. crit. in Critonem Lips. 1821. 8vo.) Platonis locum explicuit: alterum autem Xenophontis ita corrigendum putat idem, ut, contra codices, novissimi nunc editores fecerunt, *ἃ μὴ οἶδε.* Et hoc quidem non recte factum esse non hæsitanter pronuntio. At

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν βιωτὸν ἡμῖν ἐστὶ μετὰ μοχθηροῦ καὶ διεφθαρμένου σώματος;

ΚΡ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ἀλλὰ μετ' ἐκείνου ἄρα[a] ἡμῖν[b] βιωτὸν[c] διεφθαρμένου, ᾧ τὸ ἄδικον μὲν λωβᾶται, τὸ δὲ δίκαιον ὀνίνησιν; ἢ φαυλότερον ἡγούμεθα εἶναι τοῦ σώματος ἐκεῖνο, ὅ τί
1. 48. ποτ' ἐστὶ τῶν ἡμετέρων, περὶ ὃ ἥ τε ἀδικία καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐστίν;

ΚΡ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ἀλλὰ τιμιώτερον;

ΚΡ. Πολύ γε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα, ὦ βέλτιστε, πάνυ ἡμῖν οὕτω φρον-

et rc Υ.—[a] ἄρα om ΥCE*u*. quod addebatur ἔστιν, omisi cum ΑΓΠΦΨBS.—[b] ἡμῖν om Φ.—[c] βιωτὸν om pr *u*.—[d] φροντιστέον οὕτω Φ.—[e] τί ΑΠΦΨDS.—[f] καὶ ἀδίκων om

si quis neque in Fischeri neque in nostra ratione acquiescat; sed quæ mente supplenda esse diximus, librariorum utrobique vitio, *ob homœoteleuton excidisse* contenderit, is me adversarium non habebit. Buttm.

βιωτὸν] Idem est quod *βιωτὸς ὁ βίος*. v. ad Apol. xxviii. 4. Atque ex hac ratione vindicari possit scriptura Codd. Brodæi et Guelf. apud Xen. Cyrop iv. 1. 2. *καὶ ὡς ἐργάτην τῶν πολεμικῶν*, h. e. *ὡς καὶ*, ut paulo post legitur in omnibus libris *ὡς καὶ θεοφιλεῖς*. Fisch.

ἐστι διεφθ.] Cod. Eusebii Oxoniensis, *ἔσται ἐφθαρμένου*: nam ob syllabam præcedentis verbi posteriorem *αι* similem facile a librario vocem dictantis sequente prætermitti syllaba *δι* potuit. Omnino manus librariorum hoc in genere sæpe pecarunt ita ut composita hujusmodi verba mutarint in simplicia: ut Phædon. 57. *οὐδὲ γάρ που τις ἂν διαμάρτοι*· sed Cod. Aug. habet *ἁμάρτοι*. Attici enim veteres vehementer delectati reperiuntur verbis e particula *διὰ* compositis, eaque fere semper posuisse, ubi simplicia verba poni recte poterant, præeunte, ut videtur, Homero, qui verbo *διέρεσθαι* (Il. *α'*. 550.) usus est pro *ἔρεσθαι* (Il. *α'*. 553.), aliisque ejus generis pluribus. Unde Phædon. 45. *διετυφλώθην* veram lectionem esse puto, quæ est in libris Theodoreti, non *ἐτυφλώθην*, quod verbum est in libris Platonis editis: nisi malis legere *δὴ ἐτυφλώθην*. Fisch.

τοῦτο τὸ σῶμα] Ita legunt Cod. Tub. Ald. Bas. 1. 2. etiam libri Eusebii: recte. Steph. Forst. *τοῦτο σῶμα, ἢ οὐχί*; male. Nam interpungi post *σῶμα* debet, et pro *τοῦτο σῶμα*, quæ est scriptura librorum editorum omnium, legi *τοῦτο τὸ σῶμα*: nam articulum facile potuit syllaba præcedens perimere. Rescripsimus igitur sic, etiam Cod. Tub. auctoritate. Fisch.

τοῦτο σῶμα] Fischer et Bekker *τοῦτο τὸ σῶμα*: quod quanquam in optimis codd. Clark. Ven. Π, Tub. aliis inventum est, levem tamen in talibus, quale est *τὸ* post *τοῦτο*, vel optimorum codicum auctoritatem puto. Et facilius bis a librario legitur simplex syllaba *το*, quam omittitur ubi duplicata est. Legitimum autem esse in talibus neglectum articuli vidimus in Menone §. 7. D. Buttm.

ὃ] Libri Platonis editi omnes, etiam Cod. Tub. habent *ᾧ*. Sed Euseb. *ὅ*· ut Stephanus legendum conjecerat; recte. Nam, et verbum *λωβᾶται*, et verbum *ὀνίνησιν*, requirit hunc casum. Sed librarii putarunt fortassis *λωβᾶται* passive capiendum esse. Restituimus igitur. Hesychius: *Λωβᾶται*· — *λυμαίνεται*. — *Ὀνίνησιν*· *ὠφελεῖ*. Suidas: *Λωβᾶται*· *βλάπτει, λυμαίνεται, ὑβρίζει*. Non male vertit Ficinus, *quod injusto quidem læditur, justo vero juvatur*. Fisch.

τιστέον[d] ὅ τι[e] ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς, ἀλλ' ὅ τι ὁ ἐπαΐων περὶ τῶν δικαίων[f] καὶ ἀδίκων, ὁ εἷς, καὶ αὐτὴ[g] ἡ ἀλήθεια. ὥστε πρῶτον μὲν ταύτῃ οὐκ ὀρθῶς εἰσηγεῖ, εἰσηγούμενος τῆς τῶν πολλῶν δόξης δεῖν ἡμᾶς[h] φροντίζειν περὶ τῶν δικαίων καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐναντίων. ἀλλὰ μὲν δή, φαίη γ' ἄν τις, οἷοί τ'[i] εἰσὶν ἡμᾶς οἱ πολλοὶ ἀποκτιννύναι; i. ii. 154.

ΚΡ. Δῆλα δὴ καὶ ταῦτα· φαίη[j] γὰρ ἄν,[k] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις. ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, οὗτός τε[l] ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν, ἔμοιγε δοκεῖ ἔτι[m] ὅμοιος[n] εἶναι τῷ καὶ πρότερον·[o] καὶ τόνδε αὖ[p] σκόπει, εἰ ἔτι μένει

Ψ.—[g] ἡ αὐτὴ D.—[h] ἡμᾶς om pr Π.—[i] τ' S, τέ γ' ΞΥΒCHu : τε *s.—[j] φαίη om E.—[k] γ' ἄν τις s.—[l] τε ΓΠΦΨDES et corr Ά, τε Bu : γε *s.—[m] ἔτι add ΠΨD.—[n] ἀνόμοιος ΓΒCHu.—[o] τῷ καὶ πρότερον ΆΠΨDS et γρ u, τῷ πρότερον Φ et γρ BC, καὶ πρότερος BC, καὶ ὁ πρότερος ΓΕHu : τῷ προτέρῳ *s.—[p] τόνδε αὖ ΆΠΦΨ : τόνδε δὲ

ὅ,τι ἐροῦσιν] Cod. Tub. et Euseb. τί ἐρ. non omnino male. Atque sic laudat Reinesius ep. 7. ad Casp. Hofmanum p. 20. ubi putat Platonem expressisse hoc loco versiculum, quem existimabat esse ἀποσπασμάτιόν τι Orphicorum, Εἷς θεός ἐστι· θεῷ δ' ἓν σύμφυτον, ἀλήθεια. v. ep. 1. Casp. Hofmani p. 4. Certe πανταχοῦ ὁ Πλάτων παρῳδεῖ τὰ τοῦ Ὀρφέως, ut ait Olympiodorus ad Phædon. 15. Etiam apud Theodoret. Θ. Π. 2. p. 27. quo loco affert verba, Οὐκ ἄρα —αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, legitur φροντιστέον τι, sed Codd. Aug. et Palat. recent. habent ὅτι: nam syllaba verbi præcedentis ultima facile tollere potuit syllabam ὁ—. Idem Theodoret. legit ἄρα γε· sed in Acciaoli exemplari γε aberat. Fisch.

ἀλλ' ὅ,τι] Euseb. ἀλλὰ τί, ut Reinesius d. l. Et in libris Theodoreti περὶ, post ἐπαΐων, deest: non male; nam Plato quidem utraque illa verbi constructione usus est. Fisch.

δηλαδὴ] Ald. Bas. 1. 2. Pat. δῆλα δὴ καὶ ταῦτα· atque hæc verba tribuunt Socrati: Critoni vero ista; φαίη γὰρ ἄν, ὦ Σώκρατες· sic enim legitur in quatuor illis libris, ut in Cod. Tub. pro φαίη γ' ἄν τις, ὦ Σώκρατες. Alteram lectionem, et series disputationis adjuvat, et versio Ficini Latina, in qua est, *CRI. Nimirum dici id potest, o Socrates.* Atque sic constituerat locum jam ante Stephanum Cornarius in Eclogis. Fisch.

δῆλα—ΚΡ. φαίη] Hæc est constans librorum omnium lectio. Sed cum Ficinus ultima Socratis verba cum Critonis conflata ita expressisset: *Nimirum dici id potest, o S.* Cornarius Græca ita constituit: ΚΡ. Δηλαδὴ καὶ ταῦτα φαίη γ' ἄν τις, ὦ Σ. quod in textum recepit Stephanus et post eum alii. Atqui deterrere eos debebat optima illa affirmandi forma per γὰρ, quam unice aptam superioribus fortuito errori scilicet tribuebant illi. Retinenda igitur scriptura codicum et disjuncte scribendum δῆλα δή. Vide Heindorfium ad Protag. init. optime docentem quando bona et utilis est scriptura δηλαδὴ, quando non item. Ita non recte scribitur et distinguitur in Aristophanis Vespis 441. Εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακὰ Δηλαδή; καὶ νῦν γε τούτῳ τὸν παλαιὸν δεσπότην Πρὸς βίαν χειροῦσιν. cum sola vera sit ratio hæc: Εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά; Δῆλα δή. καὶ νῦν γε τοότω κ. τ. λ. Respici autem hoc nostro loco verba Critonis §. 3. C. monuimus ibi. Buttm.

οὗτός γε] Pro οὗτός γε Cod. Tub. habet, ut Priscianus 18. p. 732. Bas. οὗτός τε: male. Neque enim hæc verba cohærent cum verbis καὶ τόνδε δὲ—. Fisch.

ἀνόμοιος εἶναι καὶ πρότερος] Ita Bas. 2. Editiones vero priores habent ὅμοιος

ἡμῖν ἢ οὔ, ὅτι οὐ τὸ ζῆν περὶ πλείστου ποιητέον ἀλλὰ τὸ εὖ ζῆν.

εἶναι τῷ προτέλους. Fic. Cornar. et Steph. ὅμοιος εἶναι τῷ προτέρῳ. Serran. ὅμοιος εἶναι καὶ πρότερος. Mihi autem hoc fortasse velle videtur Plato, serv onem illum quem habuerant, et in quo statutum erat, vitam corrupto recti pravique sensu non esse vitalem, et de quo paulo infra quærit, εἰ ἔτι μένει ἢ οὔ; istam, inquam, conclusionem tam *diversæ* prorsus naturæ et vi sua tanto *priorem potioremque* esse, ut objectio ista proxime memorata, quæ mortis solummodo periculum intentabat, ubi vita non erat vitalis, nihil ad rem esset, nec ei legitime opponi posset. Forst.

Magna est hoc loco lectionis varietas in libris antiquis. Ald. Bas. 1. Patus. δοκεῖ ὅμοιος εἶναι τῷ προτέλους: sine ullo sensu: nisi corrigas τῷ προτέρῳ, vel τῷ πρότερον. Cod. Tub. δοκεῖ ἔτι ὅμοιος εἶναι τῷ καὶ πρότερον: recte, qua sensum. Sed ἔτι huc e sequenti versu venisse videtur. Certe Ficinus quoque, qui vertit *hæc ratio, quam percurrimus superiori similis esse videtur*, ita legit verba posteriora, aut certe τῷ προτέρῳ, ut Cornarius legi jussit in Eclogis: quæ sunt vetusta illa exemplaria, e quibus Stephanus restituit τῷ προτέρῳ. Serranus legit, ὅμοιος εἶναι καὶ πρότερος: nam vertit, *sermo ille, quem nunc dicendo sumus persecuti, huic quidem persimilis videtur, et eo prior, illiusque quasi fundamentum;* nescio, an repugnante Socratis mente, et ipsius disputationis serie. Bas. 2. ἀνόμοιος εἶναι καὶ πρότερος· quam lectionem in ordinem recepit Forsterus; male, credo. Nam vertit Latine, *at mihi certe—sermo hic, quem percurrimus, diversus quidem, priorque, videtur:* quæ verba vix intelligi a quoquam poterunt. Vir doctus in Actis Erudit. a. 1749. p. 22. conj. βέβαιος εἶναι καὶ φανερός. Hanc vero mutandi omnia, ex sua libidine, audaciam in libris veterum, quis ferat? et quo tum verba καὶ τόνδε δὲ αὖ σκόπει, εἰ ἔτι μένει, referenda dicantur? Pertinent autem ad sermonem de vita suavi et jucunda, quam salubritas corporis pariat. Nos igitur edere ausi sumus, δοκεῖ ἂν ὅμοιος εἶναι, καὶ ὁ πρότερος· quam veram esse lectionem, sic intelligi poterit facile a quoque. Nimirum antea ostenderat Socrates, et Crito concesserat, in usu rerum ad tuendum corpus pertinentium, h. e. cibi et potionis, sequendum esse judicium peritorum: quod præstaret vita jucunda et suavis vitæ miseræ, quam corpus morbidum pareret. Eadem vero ratione docuit, in faciendis iis, quæ ad tuendum animum pertinerent, ut ne vitiis inquinaretur, sed esset integer, h. e. justis, bonis, honestis, audiendam esse unius veritatis vocem: quod præstaret vita justa, honesta, vitæ miseræ, quam pareret conscientia peccatorum et delictorum: h. e. οὗτός γε ὁ λόγος, ὃν διεληλύθαμεν, ἔμοιγε δοκεῖ ἂν ὅμοιος εἶναι, καὶ ὁ πρότερος. Est autem hæc scriptura a nobis petita e Bas. 2. et e Prisciano 18. p. 732. Bas. qui, 'Attici,' inquit, 'ὅμοιός ἐστι λόγος, καὶ πρότερον, ἀντὶ τοῦ οἷος καὶ πρότερον. Πλάτων Κρίτωνι· Ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, οὗτός τε (lege γε) ὁ λόγος, ὃν διεληλύθαμεν, ἔμοιγε δοκεῖ ἀνόμοιος εἶναι, καὶ ὁ πρότερος, ἀντὶ τοῦ οἷος πρότερος. Et nota, quod ex hujusmodi structura Græca frequenter Latini *ac*, et *atque*, in significatione similitudinis accipiunt, ut *similis est hæc oratio, atque ante.*' Ex ἀνόμοιος fecimus, re ipsa postulante, ἂν ὅμοιος, ut δοκεῖ ἂν sit *videatur:* et vocabulo πρότερος articulum præmisimus, jussu legum grammaticarum. Sed ὅμοιος, καὶ ὁ πρότερος *similis*, eadem, *atque superior* est *similis superiori:* ita ut scriptura Cod. Tub. et Ald. e glossemate nata videatur. Fisch.

In edd. ant. sine sensu, ac mero ut videtur Aldinæ sphalmate, scriptum erat ὅμ. εἶναι τῷ προτέλους, pro quo Stephanus edidit τῷ προτέρῳ, quæ lectio est codicum Vind. et Ven. Ξ, quamque sequitur Fic. qui habet: *hæc ratio, quam percurrimus superiori similis esse videtur.* Jam quicquid de verbis statuamus de sensu dubii esse non possumus: quippe οὗτος ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν alius esse non potest quam ille de quo adhuc egerat Socrates, de vulgi opinionibus. De altero autem nunc demum proposito, de vitæ amore, idem cum dicat hæc, καὶ τόνδε αὖ σκόπει, εἰ ἔτι μένει ἡμῖν: apparet, sensum illorum quoque verborum, δοκεῖ ὅμοιος εἶναι τῷ προτέρῳ, esse debere hunc 'nihil differre ea quæ nunc de vulgi opinionibus disputarint, ab iis quæ *de eadem materia olim.*' Atqui nemo hæc ita intelligere poterat, cum verba τῷ προτέρῳ aliam potius paulo ante factam disputationem significare videantur. Quare cum supra §. 6. in universum hæc præmiserit Socrates, ὅμοιοι φαίνονταί μοι (οἱ λόγοι), καὶ τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω, οὕσπερ καὶ πρότερον; longe

ΚΡ. Ἀλλὰ μένει.

ΣΩ. Τὸ δὲ εὖ καὶ καλῶς καὶ δικαίως ὅτι ταὐτόν ἐστι, μένει ἢ οὐ μένει;

ΚΡ. Μένει.

§. 9. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐκ τῶν ὁμολογουμένων[q] τοῦτο σκεπτέον, πότερον[r] δίκαιον ἐμὲ ἐνθένδε πειρᾶσθαι ἐξιέναι μὴ

αὖ *s.—[q] ὡμολογημένον corr Γ.—[r] πρότερον pr Γ.—[s] ἀφιέντων τῶν ἀθηναίων Ψ.—

commodior cuique hic videbitur lectio codicum opt. Clark. Ven. Π, Tub. aliorum, *τῷ καὶ πρότερον*, quam et adoptavit Bekker. Sed neutiquam negligendus erat locus Prisc. l. xviii. p. 1192. Putsch. 'Attici,' inquit, '*ὅμοιός ἐστι λόγος καὶ πρότερον*. Πλάτων Κρίτωνι, Ἀλλ' *ὦ θαυμάσιε οὗτός τε ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν ἔμοιγε δοκεῖ ἀνόμοιος εἶναι καὶ ὁ πρότερος· ἀντὶ τοῦ οἷος πρότερον*, et nota quod ex hujusmodi structura Græca frequenter Latini *ac* et *atque* in significatione similitudinis accipiunt, ut *similis est hæc oratio atque ante*. Apparet igitur fuisse jam olim hunc locum in exemplis constructionis vocabulorum similitudinis cum *καὶ*, in Ion. p. 351. D. *οὐχ ὁμοίως — καὶ Ὁμηρος* (cf. et Valck. ad Herodot. vii. 50. Duker ad Thucyd. vii. 74.) eodemque modo *καὶ* ponitur in Herodot. vi. 58. *νόμος δὲ τοῖσι Λακεδαιμονίοισι—ἐστι ὧυτος καὶ τοῖσι Βαρβάροισι*. Sed quod ex ipsō Prisciani contextu olim docueram, depravata esse, contra grammatici mentem, ipsa Platonis verba, ac pro *καὶ ὁ πρότερος* iterum legendum esse *καὶ πρότερον*, illud nunc confirmatum est ope codicis Prisciani Monacensis, unde Krehlius in sua grammatici editione ita nunc illa edidit: *οὗτός τε ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν ἔμοιγε δοκεῖ ὅμοιος εἶναι καὶ πρότερον*. Atque illud etiam quod suspicatus eram, verba ista prout antehac ibi vulgata fuerant, derivata fuisse e Platonis aliquo exemplo per malam correctionem ita exhibente, id non minus certum est hodie. Nam non modo illud *καὶ ὁ πρότερος* legitur in cod. Coisl. aliisque; sed in cod. Paris. H totus locus cum omni varietate ita prostat ut e Putschio eum modo exhibuimus. Ne quis autem nimium nos tribuere putet Prisciano, reputandum est, Græca illum sibi, quibus uteretur, exempla non ipsum congessisse sed e Græcis grammaticis longe antiquioribus mutuasse. Itaque non minus est manifestum, tempore Alexandrinorum grammaticorum locum hunc Platonis ita scriptum, *ὅμοιος εἶναι καὶ πρότερον*, in scholis, ut nobile constructionis hujus exemplum usurpatum fuisse. Habemus igitur lectionem hic antiquam quæ in nullo tamen eorum, qui hodie superstites sunt, codice extat. Immo apparet, jam olim alios, loco minus tritæ illius formæ *ὅμοιος καὶ πρότερον* dativum desiderantes, inseruisse articulum *τῷ*, alios in neutro *πρότερον* hærentes correxisse *καὶ πρότερος* (Paris. B C.), *καὶ ὁ πρότερος*, et *τῷ προτέρῳ*. Illud etiam memorabile, vocem *ἔτι* quam e bonis codd. Ven. Π, Huetiano, Par. D inseruit Bekker, itidem esse in Prisciano Monacensi: quanquam incertus est Krehlius, *ἔστι* ibi legatur an *ἔτι*.— Denique *οὗτός τε*, et mox *καὶ τόνδε αὖ*, cum Bekkero edidimus auctoritate codd. optimorum et ex priori parte Prisciani: quanquam vulgatam lectionem *οὗτός γε—, καὶ τόνδε δὲ αὖ—*, non omnino malam esse censeamus. Sed præstare videtur artior hic junctura quæ fit per *τε —καὶ—*: præmisso autem *τε* molesta est formula *καὶ—δέ*. Buttm.

Wielandius, (iii. 2. 162. 163.) verba *ὃν διεληλύθαμεν* obliterata mavult. Cujus sententiæ nemo opinor consentiet. Lang.

τόνδε δὲ αὖ] Cod. Tub. *τόνδε αὖ*: male; nam *καὶ δὲ* est *atque adeo, et vero*. Cæterum verbum *μένειν* etiam hoc loco eleganter translatum est ad disputationem, quum alicui idem videtur semper de re aliqua, neque modo hoc, modo illud. v. ad Euthyphron. xii. 20. Fisch.

τὸ δὲ εὖ καὶ καλῶς κ. τ. λ.] Necessariæ huic honesti ac utilis conjunctioni ubique propugnat Socrates. Vide Alcib. i. p. 116. Gorg. p. 470. etc. ut similia multa in Lib. de Rep. alibique apud Nostrum ac Xenophontem loca omittam. Forst.

ἀφιέντων Ἀθηναίων[s] ἢ οὐ δίκαιον· καὶ ἐὰν μὲν[t] φαίνηται[u] δίκαιον, πειρώμεθα, εἰ[v] δὲ μή, ἐῶμεν. ἃς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις[w] περί τε χρημάτων ἀναλώσεως[x] καὶ δόξης καὶ παίδων τροφῆς,[y] μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα, ὦ Κρίτων, σκέμματα ἦ τῶν ῥᾳδίως ἀποκτιννύντων καὶ ἀναβιωσκο-
I. ii. 155. μένων γ'[z] ἄν, εἰ οἷοί τε ἦσαν, οὐδενὶ ξὺν νῷ, τούτων τῶν πολλῶν. ἡμῖν δ', ἐπειδὴ ὁ λόγος οὕτως[a] αἱρεῖ, μὴ οὐδὲν ἄλλο σκεπτέον ἢ ἢ ὅ περ νῦν[b] δὴ ἐλέγομεν, πότερον δίκαια πράξομεν καὶ χρήματα τελοῦντες τούτοις τοῖς ἐμὲ ἐνθένδε

[t] μὲν om Ψ.—[u] φαίνητε C.—[v] ἐὰν ΨDS.—[w] σκήψεις corr u.—[x] ἀναλώσεως χρημάτων ΩΠΦΨDS.—[y] καὶ τροφῆς E.—[z] τ' ΨDS.—[a] ὁ λόγος οὕτως ΩΓΠBCDEHu, οὕτως ὁ λόγος Φ, ὁ λόγος οὗτος ΞΥΨS : ὁ λόγος οὕτω s.—[b] νῦν om ΨDS.—[c] ἐξά-

§. 9. ἀφιέντων] Cod. Tub. ἐφιέντων : bene. vid. c. 13. extr. At etiam ἀφιέναι est *sinere, permittere.* Etiam Ficinus legit ἀφιέντων : vertit enim, *Atheniensibus non dimittentibus.* Fisch.

δόξης] Ficinus, *de vulgari opinione :* an legit καὶ τῶν πολλῶν δόξης? an sensum secutus est? Fisch.

σκέμματα ἦ] Serranus vertit, *profecto esse dico commentationes :* sed Steph. in marg. '*videndum est, ne sint comment.* aut, *cavendum est, ne sint comment.* aut *cogitationes.*' Scilicet ante μὴ intell. ὅρα. vid §. 10. Fisch.

ἀναβιωσκομένων] Passive nullo cum sensu accipit Ficinus. Et mallem quidem ἀναβιωσαμένων, quod in significatione activa frequentius usurpatur. Forst.

Elegantior est, neque tamen necessaria (v. Euthyphron. 3.) conjectura Wyttenbachii, qui in Epist. Crit. ad Ruhnquenium p. 9. pro ἂν reponendum αὖ censuit. Cæterum ἀναβιώσκεσθαι hoc loco est *vitam reddere,* certe *cupere vitam reddere,* si tua intersit, si tibi ipse prosis ea re. cf. Phædon. 38. Fisch.

οὕτως] Ald. Bas. 1. Steph. Forst. οὔτω. Bas. 2. οὗτος· quod exhibent etiam Steph. marg. Fortassis operæ dare jussæ erant οὕτως. Certe sensus loci adverbium postulat, qui hic est, *quum res, quum ratio, ita postulet, et dictet.* Recepimus igitur οὕτως e Cod. Tub. quum sequatur vocalis. Tho. M. τὸ Οὕτως, ἐπαγομένου μὲν φωνήεντος, μετὰ τοῦ σ ἐκφέρεται· ἐπαγομένου δὲ συμφώνου, χωρὶς τοῦ σ—. Steph. in marg. ad verba ὁ λόγος αἱρεῖ notavit hæc, 'est autem, quod Horatius (ii. sat. 3. 250.) dicit, *Ratio evincit :*' recte : v. Gataquerus ad Antonin. iv. 24. p. 112. A. x. 32. p. 310. B. Nam αἱρεῖν τινὰ est *aliquid alicui persuadere, eumque in suas partes trahere.* v. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 8. Fisch.

μὴ οὐδὲν ἄλλο σκεπτέον] Steph. in marg. '*Vide, ne aliud nihil considerandum sit.* Sic μὴ οὐ δέῃ ὑπολ. *Vide, ne nulla ne mortis quidem habenda sit ratio.*' In Cod. Tub. deest verbum ἦ. Fisch.

χρήμ. τελ.] Tenendum est verbum τελεῖν tantum nomini χρήματα, cui junctum est, accommodatum esse, non item nomini χάριτας· nam *gratiam habere* dicitur χάριν ἔχειν, et χάριν εἰδέναι, vel προσειδέναι, et *referre gratiam,* χάριν ἀποδιδόναι, etiam ἐκτίνειν, non χάριν τελεῖν. Debebat igitur Plato scribere καὶ χρήματα τελοῦντες—καὶ χάριτας προσειδότες. v. Apol. 4. Scilicet unum verbum etiam a Græcis addi solet pluribus nominibus, quod eorum uni, h. e. ei, cui adjunctum est, proprie respondeat, sed cujus tamen notio tam late pateat, ut contineat notiones verborum, quæ cæteris quoque nominibus proprie respondeant. v. Dorvillius ad Chariton. p. 395. Græci hanc rationem acceperunt ab Hebræis, a Græcis Latini. Cic. pro Arch. 3. 'Quorum alter res ad scribendum maximas, alter, cum res gestas, tum etiam studium, atque aures, adhibere posset.' v. Grævius ad Flor. iii. 21. 26. Fisch.

Schol. Χρήματα πράττοντες] ἀντὶ τοῦ, τελοῦντες, quasi lectum fuerit etiam πράττοντες : per errorem haud dubie. Buttm.

ἐξάξουσι[c] καὶ χάριτας,[d] καὶ αὐτοὶ ἐξάγοντές τε καὶ ἐξαγόμενοι, ἢ τῇ ἀληθείᾳ ἀδικήσομεν ταῦτα πάντα[e] ποιοῦντες· κἂν φαινώμεθα ἄδικα[f] αὐτὰ ἐργαζόμενοι, μὴ οὐ[g] δέῃ[h] ὑπολογίζεσθαι[i] οὔτ'[j] εἰ ἀποθνήσκειν δεῖ[k] παραμένοντας καὶ ἡσυχίαν ἄγοντας,[l] οὔτε[m] ἄλλο ὁτιοῦν πάσχειν πρὸ τοῦ ἀδικεῖν.

ΚΡ. Καλῶς μέν μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες,[n] ὅρα δὲ[o] τί δρῶμεν.

ΣΩ. Σκοπῶμεν, ὦ 'γαθέ, κοινῇ, καὶ εἴ πῃ ἔχεις ἀντιλέγειν ἐμοῦ λέγοντος, ἀντίλεγε καί σοι πείσομαι· εἰ δὲ μή, παῦσαι ἤδη, ὦ μακάριε, πολλάκις μοι[p] λέγων τὸν

γουσι CΦ, ἐξάζουσι H, ἐξετάζουσι E.—[d] καὶ ante χάριτας om Φ.—[e] ταῦτα πάντα Π ΨDES: πάντα ταῦτα *s.—[f] ἄδικα om Υ et pr Hu.—[g] οὐ om Ψ et pr S.—[h] δέει Ψ DS, δέοι ΓΦΕΗ et corr u.—[i] οὐ λογίζεσθαι C.—[j] οὕτως Γ.—[k] δὴ C.—[l] καὶ ἡσυχίαν ἄγοντας om E.—[m] καὶ rc Γ, om pr.—[n] ὦ σώκρατες λέγειν ΓΦ.—[o] δὲ om pr Π.

οὔτε] Forsterus conj. οὔτ' εἰ, probante viro docto in Actis Erudit. a. 149. p. 21. sine caussa idonea: nam ut verbum δεῖ, ita enim particula εἰ, repeti potest et debet. Neque enim nova sunt hujus formæ loquendi exempla in libris Platonis. Conf. Cratyl. xxxiv. 2. Fisch.

κοινῇ] Bas. 2. κεινῇ: mendose. Fisch.

εἰ δὲ μὴ] Cod. Tub. εἰ μή. Fisch.

πεῖσαι] Sallierius d. l. p. 70. reponi jubebat παῦσαι, quod ad Socratem pertineret: perperam. Nam primo sic pro πράττειν rescribi deberet πράττοντα· deinde repugnant verba μὴ ἄκοντος. Immo πεῖσαι vim gerundii habet, et post verba μὴ ἄκοντος intell. μου, quæ ratio sane non nova est, hoc sensu, *velim, ut hoc facias*, ut me clam educendum e carcere cures, *si id mihi persuaseris*, h. e. si effeceris, ut videam, id fieri posse recte, et salva justitia—. Ficinus bene vertit, *persuaso te hoc agere, non autem invito.* Sed multo etiam minus ferenda est audacia viri docti in Actis Erudit. a. 1749. p. 22. qui rescribi jubebat πεῖσαί σε ἑκόντων ταῦτα πράττειν, ἀλλὰ μὴ ἀκόντων. Fisch.

In impedito hoc loco nihil agere possum nisi ut varias variorum rationes apponam, quarum quæque tamen suo incommodo premitur. Si liceat verbum πράττειν, ut sæpius ποιεῖν, dictum accipere loco cujuscunque verbi vel dictionis repetendæ, hic igitur pro παύεσθαι κ. τ. λ. genitivum ἄκοντος excusaverim exemplis mutatæ constructionis qualia Dorvillius protulit ad Charit. p. 354. Lips. Fuerit itaque πείθειν τινὰ παύεσθαι, ἄκοντος αὐτοῦ, 'persuadere alicui ut desinat, ita tamen ut de injustitia actionis dissuasæ, non simul persuasum sit illi.' Quin faciliorem hanc rationem reddas adoptanda lectione codicis Vind. 2. ἄκοντα. Certe satis est notum quam sollemnis sit in codd. permutatio syllabarum *os* et α: vid. Ind. ad Greg. Cor. Schæferi. Quod si displicet, aliam rationem ineas consulto Ficino, qui habet: *multi facio, persuaso te hoc agere, non autem invito:* hunc enim ille sensum efficere non potuit nisi aut invenit aut correxit ita: πείσας σε ταῦτα πράττειν, ἀλλὰ μὴ ἄκοντος (sc. σοῦ). Ita tamen non minus insolenter πράττειν dictum esset de Socrate *fugam recusante.* Heindorfius conjiciebat πείσαντά σε, ut sit 'persuadendo (mihi) te hoc agere, non vero invito me.' Wolfius vulgatam ita Latine reddidit: 'Nam ego magnum ducam, si persuaseris mihi, modo ne nolenti!' neque aliter Schleiermacher. In quarum rationum utraque mihi quidem non satis e persona Socratis esse videtur istud περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι: quod indicativi modi verbum verum votum eloquitur, non id quod dicere fortasse poterat idem, περὶ πολλοῦ ἂν ποιοίμην εἰ πείσειας—. Denique Sallierus emendabat παῦσαι pro πεῖσαι: neque sine exemplis est infinitivus post verbum παύειν (v. Steph. Thes. iii. 303. c. d.) Quam rationem si conjungas cum lectione memorata ἄκοντα; sensum certe bonum fun-

αὐτὸν λόγον, ὡς χρὴ ἐνθένδε ἀκόντων Ἀθηναίων ἐμὲ[q] ἀπιέναι, ὡς ἐγὼ περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι πεῖσαί σε ταῦτα πράττειν, ἀλλὰ μὴ ἄκοντος.[r] ὅρα δὲ δὴ τῆς σκέψεως τὴν ἀρχήν, ἐάν
1. 49. σοι ἱκανῶς λέγηται, καὶ πειρῶ ἀποκρίνεσθαι[s] τὸ ἐρωτώμενον, ᾗ ἂν μάλιστα οἴῃ.[t]

ΚΡ. Ἀλλὰ πειράσομαι.

§. 10. ΣΩ. Οὐδενὶ τρόπῳ φαμὲν ἑκόντας ἀδικητέον
1. ii. 156. εἶναι, ἢ τινὶ μὲν ἀδικητέον τρόπῳ, τινὶ[u] δὲ οὔ; ἢ[v] οὐδα-

—[p] μου D, om Φ.—[q] μὲν Φ.—[r] ἄκοντα Φ.—[s] ἀποκρίνεσθαι ΑΓΠΥΦΨBCDEHSu, ἀποκρίνασθαι Ξ : ἀποκρίνασθαι s.—[t] οἴει CDH, ἦι B, εἴη γρ BC.—[u] τοὺς s.—

dant ista : *περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι παῦσαί σε ταῦτα πράττειν ἀλλὰ μὴ ἄκοντα*, et *πράττειν* optime dictum sit de Critone hoc *agente* ut Socratem quoquo modo ad fugam compellat. Sed est aliquid molesti in his ‘ *desine*— : nam ego magnum ducam, te *desinere*—.’ Itaque equidem redeo ad rationem primo loco a me propositam. Buttm.

πεῖσαί σε] Quo ducit etiam litterarum similitudo scribere malim *πείσαντα*, obliterato pronomine. Nam pronomen et posse subaudiri, et melius subaudiri, cum ex tota sententiæ natura, tum ex verbis *ἀλλὰ μὴ ἄκοντος*, quæ pariter pronomine aliquo supplenda sunt, cognoscimus. Quippe non ita interest, a Critone persuaderi Socrati, ut effugiat, quam omnino persuaderi Socrati a quolibet. Tantum ergo abest, ut pronomen necessario requiratur, ut concinnior fiat sententia, si desit. Deinde *πείσαντα*, quod insolentius constructum est, facile in *πεῖσαί σε* corrumpi posse, nemo erit, qui neget.— Quod vero criticis præcipue locum male intelligendi ansam præbuisse videtur, est verbum *πράττειν*. Buttmannus quidem *πράττειν* de Socrate fugam recusante insolenter dictum esse contendit. At dici non potest : *pariter ac magni te ducam, si mihi persuaseris, ut hoc faciam* pro *effugiam*, si de fuga cogitare ex antecedentibus cogeris ? Quæ causa est, cur, quod multi fecere, *πράττειν* pro *παύεσθαι* positum accipere cogamur? Imo hæc falsa verbi *πράττειν* explicatio causa est, cur in alium errorem etiam incurrerint, et verbo *ἄκοντος* perperam ad Critonem relato genitivum pro accusativo a *πράττειν* postulato, adhibitum esse sibi persuaserint. Quasi unquam, ubi accusativus requiritur, genitivum substituere liceret ! Imo *ἄκοντος* et ad Socratem spectat, et absolute positum est, ita ut nullo modo genitivus accusativi locum obtineat. Lang.

ἀποκρίνασθαι] Cod. Tub. *ἀποκρίνεσθαι*. Fisch.

§. 10. *οὐδενὶ*] Locus hic, usque ad verbum *ποιητέον*, quo terminatur hoc caput, extat apud Eusebium Præp. Evang. xiii. 7. p. 653. s. Fisch.

τινὶ μὲν ἀδικητέον τρόπῳ] Ita omnes Edd. Vett. et Euseb. a quibus tamen discedit Stephanus, legitque *τοὺς μὲν ἀδικητέον τρόπῳ, τινὶ δὲ οὔ* ; et post vocem *τρόπῳ* aliud *τινὶ* inserendum conjicit. Cui accedit quodammodo MS. Reg. *τοὺς μὲν ἀδικητέον τρόπῳ τινὶ μὲν, τινὶ δὲ οὔ*, habens. Forst.

In exemplo Stephani est *τοὺς μὲν*, non apparet unde : qui etiam intelligendum, atque adeo inserendum, censuit pronomen *τινὶ* post nomen *τρόπῳ*· quæ viri summi conjectura confirmari videbatur Forstero auctoritate Cod. Regii Paris. in quo erat, *τοὺς μὲν ἀδικητέον τρόπῳ τινὶ μὲν, τινὶ δὲ οὔ* ; Immo mihi videbatur ex hac scriptura colligi posse, fuisse jam olim in libris lectionem hujus loci duplicem, *τοὺς μὲν* et *τινὶ μέν*· posteriora hæc verba puto a quodam scripta fuisse in margine, a librario Regii Codicis inde in contextum, loco alieno, conjecta : neque enim dubitari quidem posse arbitror quin vera lectio sit *τινὶ μέν*· quam, præter Cod. Tub. Ald. Bas. 1. 2. Eusebii quoque libri servarunt ; etiam Ficini versio Latina, *an forte quodam pacto injuria facienda est, aliter vero nequaquam.* Unde non dubitavimus eam revocare cum Forstero ; præsertim quum et præcedat *οὐδενὶ τρόπῳ*, et *οὐδαμῶς* sequatur. Fisch.

Ἢ τινὶ μὲν ἀδικητέον τρόπῳ, τινὶ δὲ

μῶς[w] τό γε ἀδικεῖν οὔτε ἀγαθὸν οὔτε καλόν,[x] ὡς πολλάκις ἡμῖν καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν[y] χρόνῳ[z] ὡμολογήθη; ὅ περ καὶ ἄρτι ἐλέγετο.[a] ἢ πᾶσαι ἡμῖν ἐκεῖναι αἱ[b] πρόσθεν[c] ὁμο-

[v] ἢ om ΨDS.—[w] οὐδαμῶς Critoni dat Ψ.—[x] καλὸν οὔτε ἀγαθόν Φ.—[y] πρόσθεν Φ.—[z] χρόνῳ,..πρόσθεν om pr H.—[a] ἐλέγετο BCEu.—[b] αἱ ἐκεῖναι ἡμῖν E, ἡμῖν αἱ mg H:

οὔ] Sic in antiquis edd. scriptum erat, neque quisquam de veritate ejus lectionis dubitasset, nisi Steph. pro *τινὶ μὲν* edidisset *τοὺς μέν*, sine sensu, margini autem apposuisset hæc: Π. (h. e. *πότερον*) *τρόπῳ τινὶ, τινὶ δὲ οὔ*. Mala hæc utique erat conjectura: nam *τοὺς μὲν* manebat *ἀνανταπόδοτον* et ascititium illud *τινὶ* suo *μὲν* carebat. Sed eo minus dubitare quisquam poterat, illud, quod in textu ab eo positum erat, e codice aliquo fluxisse. Jam Forster quamvis veram et antiquam lectionem restituisset, turbas tamen auxit monendo, Stephani conjecturæ 'accedere quodammodo MS. Reg. habentem *τοὺς μὲν ἀδικητέον τρόπῳ τινὶ μὲν, τινὶ δέ οὔ*.' Itaque ante codices rite inspectos nemo non putare poterat, esse aliquam cum vocibus *τοὺς μὲν* in codd. varietatem de qua aliquo modo statuendum sit. At in XV. quorum lectiones ante oculos hodie habemus codicibus (XIII. Bekkerianis, Clark. et Tub.) nihil nisi antiqua illa scriptura reperta est, neque quicquam varietatis est apud Eusebium loco in notis laudato. Et mirum tamen fuisset, si Stephanus et Forster, qui nullam præterea lectionem protulerunt quæ non in parte tamen illorum hodie inventa sit, hic aliquid privum uterque habuerint. Sed nodum solvit Sallieri nota nunc demum attentius lecta. Sic enim ille: *Il y a une note marginale de Henri Etienne qui ne fait qu'indiquer une correction nécessaire pour former un sens net dans l'endroit où elle est placée. Est il permis, demande Socrate, de faire injustice d'une certaine façon et d'une autre non? Il faut τρόπῳ τινὶ μὲν, τινὶ δ' οὔ. Cette correction de H. E. est établie et confirmée par le manuscrit de la Bibl. du Roi.* Apparet Sallierum præter Stephani textum cognitum habuisse nullum, illius autem in margine correctionem pro indicio tantum habuisse emendationis *τινὶ μὲν* pro *τοὺς μέν*. Vides enim eum in sua horum verborum interpretatione nullam horum *τοὺς μὲν* rationem habere. Hanc autem emendationem confirmatam dicit codice Regio. Nimirum ad manus habuit unum e codicibus illis qui antiquam darent lectionem et pro Stephani his *τοὺς μὲν* revera exhiberent *τινὶ μέν*: de quorum verborum collocatione securus reliquit illa ubi Stephanus posuerat suum *τινί*. Supervenit Forster. Is, ut ex præfatione ejus patet, nullum ipse codicem ms. adhibuit sed 'MS. Regii' nomine sæpe allegat eum, de quo Sallierus in notis monuerat: non intellecta autem ea quam modo apposui Sallieri nota, Stephani istud *τοὺς μὲν* et Sallieri *τινὶ μὲν* in unam conflavit lectionem quam pro Codicis Regii scriptura venditavit. Ita turbæ omnes natæ ex illo *τοὺς μὲν* quod, ut satis superque nunc patet, mero sphalmate in Stephani chartas irrepserat, cuique hic, dum plagulas festinanter emendaret, tanquam librorum lectioni conjecturam qualemcunque allevit. Hæc omnia accuratius explicare opus erat, ne quis in posterum tempus perderet in varietate, quæ nulla usquam est. Buttm.

ἢ τινὶ μὲν ἀδικητέον τρόπῳ, τινὶ δὲ οὔ;] Buttmanni mutatio propterea non ferenda est, quod nec prius nec posterius de hominibus peccantibus, sed de ratione tantum peccandi Socrates disserit. Accedit quod hominum peccantium mentionem fieri, hic minime ad sensum quadrat. Nec felicius emendat textum Wielandius (p. 163. 164.): *τοὺς μὲν ἀδικητέον τοὺς δὲ οὔ*; rejectis verbis *τινὶ τρόπῳ, τινὶ δὲ οὔ*; Quæ vero ad comprobandum suam correctionem disputat, vix cuiquam persuaderi possunt. Lang.

ὡς πολλάκις — ὡμολογήθη· ὅπερ καὶ ἄρτι ἐλέγετο] Incultus sermo. Quare Heindorfius, indicio lectionis Eusebianæ, ubi est *μὲν* pro *ἡμῖν*, post *πολλάκις* emendare conabatur *ὡς πολλάκις μὲν ἡμῖν— ὡμολογήθη, ἀτὰρ καὶ—*: de Rep. 2. p. 367. extr. *ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ Γλαύκωνος—ἠγάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάνυ γε ἤσθην*. Add. Protag. p. 335. D. Ego per annos aliquanto religiosior factus, tanto quidem quanto olim opere hanc conjecturam non commendo: sed in vulgata non magis hodie acquiesco, sive majorem ante *ὅπερ* sive minorem inter-

λογίαι ἐν ταῖσδε ταῖς ὀλίγαις ἡμέραις ἐκκεχυμέναι εἰσί, καὶ πάλαι, ὦ Κρίτων, ἆρα τηλικοίδε γέροντες ἄνδρες πρὸς ἀλλήλους σπουδῇ διαλεγόμενοι ἐλάθομεν ἡμᾶς αὐτοὺς παίδων οὐδὲν διαφέροντες; ἢ παντὸς μᾶλλον οὕτως ἔχει, ὥς περ τότε ἐλέγετο[d] ἡμῖν; εἴτε φασὶν οἱ πολλοὶ εἴτε μή,

ἡμῖν αἱ ἐκεῖναι s.—[c] ἔμπροσθεν ΦΨS.—[d] ἐλέγετο ἡμῖν ΑΠΦΨDS: ἡμῖν ἐλέγετο *s.

punctionem ponas. Sed fortasse non negligenda lectio quæ in quibusdam codd. verbo ἐλέγετο superscripta est, ἐγένετο. Ita ὅπερ referendum foret ad solum verbum ὡμολογήθη. Respicere autem videtur Socrates dicta supra §. 8. extr. et §. 9. C. Buttm.

Exemplis, quæ ad Heindorfii correctionem confirmandam ex Platone affert nihil efficitur, ut nunquam loca aliunde petita ad loci cujuspiam correctionem aliquid valent, nisi sensus et tota connexio emendationem requirant. Nam μὲν—ἀτὰρ tantum modo recte ponitur, sin in apodosi nova quædam res accedit, quæ prioris in protasi commemoratæ gradationem continet. Examinemus loca a Buttmanno citata. Primus in lib. ii. Reipubl. p. 367. invenitur: καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάνυ γε ἤσθην. Plus est vehementer admirari quam adamare. Secundus locus in Platonis Protag. p. 335. D. ita legitur: Ὦ παῖ Ἱππονίκου, ἀεὶ μὲν ἔγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι, ἀτὰρ καὶ νῦν ἐπαινῶ καὶ φιλῶ. Verba ἐπαινῶ et φιλῶ procul dubio gradationem quandam continent verbi ἄγαμαι. Si igitur ex Heindorfii sententia: ὡς πολλάκις μὲν ἡμῖν—ὡμολογήθη; ἀτὰρ καὶ ἄρτι ἐλέγετο legamus, verbo ἐλέγετο gradationem quandam verbi ὡμολογήθη inesse necesse erit, id quod nemo, qui utrius vocis vim perspectam habet, comprobabit. Nulla ergo mutandi causa adesse videtur, et recte opinor retinemus vulgatam lectionem, cui incultum sermonem, nescio qua ratione, inesse Buttmannus existimat. Lang.

πᾶσαι ἡμῖν] πᾶσαι μὲν Euseb. MS. Forst.

αἱ ἐκεῖναι] Cod. Tub. et Euseb. ἡμῖν ἐκεῖναι αἱ πρόσθεν· uti Stephanus legendum docuit: sed præeuntibus, credo, Eusebii libris: recte: ni malis potius Synchysin, sive Hyperbaton, esse. vid. ad c. viii. 1. Sed verbum ἐκχύεσθαι hoc loco ita positum est, ut Lat. *respui*, ut significet *rejici*, *repudiari*, ut inane et vanum. Sic supra c. 6. legebatur verbum ἐκβάλλειν. Fisch.

ἆρα] Euseb. ἄρα: male. Nam ἄρα hoc quoque loco εἰρωνικῶς positum est, *scilicet:* et pronomini τηλικοίδε addita sunt verba γέροντες ἄνδρες· Socrates enim Crito erant æquales: concinnitatis caussa, ut nomen παῖδες, quod sequitur, haberet, quo referretur: nam τηλικοίδε per se sunt *tam grandes natu:* ut Apol. 23. τηλικόνδε ὄντα, et c. 27. τηλικῷδε ἀνθρώπῳ. Fisch.

διαφέροντες] Cod. Oxoniensis Eusebii: διαφέροντας: male; nam participium respicit nominativum pronominis in verbo ἐλάθομεν latentem. vid. Albertus ad Hebr. xiii. 2. Fisch.

ἡμῖν ἐλέγετο] Cod. Tub. et Euseb. ordine inverso, ἐλέγετο ἡμῖν. Fisch.

ὥσπερ τότε ἡμῖν ἐλέγετο] Wolfius et Beckerus receperunt e cod. Tub. ὥσπερ τότε ἐλέγετο ἡμῖν, quam transpositionem rejiciendam esse vix dubito. Nam ἐλέγετο pronomini ἡμῖν antepositum falsam accipit vim, quam etiam in Latina interpretatione reprehendimus: *quemadmodum olim dictum est a nobis*, ubi *dictum* vehementius pronunciandum, et alicui alio verbo oppositum esse, adparet. Wolfius vero ita vertit locum: *ut tunc a nobis dicebatur;* quasi vulgatam retinuisset scripturam. Porro videndum est, ne, si Wolfii et Beckeri emendationem probamus, pronomini ἡμῖν aliquid potestatis suæ auferamus. Nam si in extrema periodo ἡμῖν reponamus, potestatis suæ aliquid amittere et particulæ encliticæ vice fungi, necesse est. Quare ἐλέγετο ἡμῖν scribendum esset, quod a commemoratis criticis non observatum esse, miror. At pronomen hic encliticæ particulæ officio fungi propterea non potest, quod τοῖς πολλοῖς oppositum est. Nam post verba: *An potius sic prorsus res se habet, ut olim a nobis dicta est*, ex sequentibus: *sive affirmet multitudo, sive neget;* subaudiatur: *neque ut a multitudine proposita est.* Quibus de causis cod. Tub. lectionem defendere non audeam, præ-

καὶ εἴτε δεῖ ἡμᾶς ἔτι τῶνδε χαλεπώτερα πάσχειν εἴτε καὶ πρᾳότερα, ὅμως τό γε ἀδικεῖν τῷ ἀδικοῦντι καὶ κακὸν καὶ αἰσχρὸν[e] τυγχάνει[f] ὂν παντὶ τρόπῳ; φαμὲν ἢ οὔ;[g]

ΚΡ. Φαμέν.

ΣΩ. Οὐδαμῶς ἄρα δεῖ ἀδικεῖν.

ΚΡ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐδὲ ἀδικούμενον ἄρα ἀνταδικεῖν, ὡς οἱ πολλοὶ οἴονται, ἐπειδή γε οὐδαμῶς δεῖ ἀδικεῖν.

ΚΡ. Οὐ φαίνεται.

ΣΩ. Τί δαὶ[h] δή; κακουργεῖν δεῖ, ὦ Κρίτων, ἢ οὔ;

ΚΡ. Οὐ δεῖ δή που, ὦ Σώκρατες.

—[e] αἰσχρὸν καὶ κακὸν Ξ.—[f] τυγχάνει ΑΞΥΒCDES : τυγχάνειν *s.—[g] οὔ φαμέν

sertim cum vulgata ab omni parte sana et ad loci connexionem cum prioribus aptissima videatur. Lang.

ὅμως κ. τ. λ.] Hunc locum, usque ad verba ἀλλήλων τὰ βουλεύματα, habet Stobæus in Eclogis Eth. c. 10. p. 129. s. Gesn. c. 8. F. 2. b. Trincavel. Verba οὐδαμῶς ἄρα δεῖ—ὑπ' αὐτῶν leguntur, cum apud Origenem contra Cels. 7. p. 370. tum apud Theodoretum Θ. Π. 12. p. 171. Fisch.

τό γε ἀδικεῖν—κακὸν] Imo hoc malum adeo ei videbatur ut in Gorgia, p. 469. rogatus, Σὺ ἄρα βούλοιο ἂν ἀδικεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀδικεῖν, optime respondet, Βουλοίμην μὲν ἂν ἔγωγε οὐδέτερα· εἰ δ' ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. Forst.

τυγχάνειν ὄν] Rectius forsan, apposita distinctionis nota, τυγχάνει ὄν· uti habent Ald. Bas. Stob. et Euseb. in Edd. Steph. et MS. Forst.

Cod. Tub. Ald. Bas. 1. 2. et Euseb. etiam Stobæus, τυγχάνει ὄν. unde Forsterus malebat legi τυγχάνει ὄν· addita nota coli: recte. Legi potest τυγχάνει, sed ita ut non post ὄν nota coli, vel potius interrogationis, ponatur, verum post τρόπῳ. Itaque nunc edidimus sic. Scilicet Stephanus, versionem Ficini Latinam secutus, mutavit scripturam editionum superiorum, atque edidit τυγχάνειν ὂν παντὶ τρόπῳ φαμὲν, ἢ οὔ; ut videretur codices veteres adhibuisse. Ficinus enim vertit, *omnino malum turpeque fatemur illi ipsi, qui facit, an non?* Fisch.

οὐ δῆτα] Absunt ab editis libris Theodoreti: perperam. Mox apud Origenem est οὐδ' ἀδικούμενον. Et librarius Cod. Tub. verba οὐ δῆτα—οὐδαμῶς δεῖ ἀδικεῖν omisit, sed alia manus in margine apposuit. Scilicet verba δεῖ ἀδικεῖν, quæ duo versus, duo membra, terminarent, aberrare oculos librarii, atque adeo manus peccare, jusserunt. Fisch.

οὐδὲ ἀδικ.] Seneca de Ira ii. 32. 'Non enim, ut in beneficiis honestum est, merita meritis rependere, ita injurias injuriis; illic vinci turpe est, hic vincere. Inhumanum verbum est, et quidem pro justo receptum, ultio: et a contumelia non differt, nisi ordine.' ubi v. Lipsius. Nam Socratis, et vero etiam Platonis, fuit decretum, κάκιον εἶναι τὸ ἀδικεῖν, ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι. v. Synesius ep. 30. p. 16. Turneb. Liban. ep. 167. Cic. Tusc. v. 19. Fisch.

ἐπειδή γε] Theodoret. ἐπειδή περ. Sed mox male absunt ab ejus libris verba οὐ φαίνεται. Fisch.

δαὶ] Cod. Tub. Origen. Euseb. Theodoret. δέ. At scriptura altera vera est, Atticamque scribendi rationem veterem redolet, cujus vestigia etiam aliis locis extant in omnibus libris, cum apud Platonem, ut Phædon. 5. (ubi tamen Cod. Aug. et Tub. δὲ) 19. Cratyl. 14. 23. Soph. 28. Politic. 29. tum apud Aristophanem, et alios. Sic apud Xen. Cyrop. iii. 1. 20. in Cod. Guelf. legitur τί δαί; quum reliqui libri habeant τί δέ; v. ad Euthyphron. iv. 3. Fisch.

ἢ οὔ] Particulæ hæ duæ in libris Theodoreti non leguntur: male. Fisch.

δεῖ] Aberat ab codicibus Theodoreti manu scriptis duobus recentioribus, Au-

I. ii. 157. ΣΩ. Τί δέ; ἀντικακουργεῖν κακῶς πάσχοντα, ὡς οἱ πολλοί φασι, δίκαιον ἢ οὐ δίκαιον;

ΚΡ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Τὸ γάρ που κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους τοῦ ἀδικεῖν οὐδὲν διαφέρει.

ΚΡ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Οὔτε ἄρα ἀνταδικεῖν δεῖ οὔτε κακῶς ποιεῖν οὐδένα ἀνθρώπων, οὐδ' ἂν ὁτιοῦν πάσχῃ[i] ὑπ' αὐτῶν. καὶ ὅρα, ὦ Κρίτων, ταῦτα καθομολογῶν,[j] ὅπως μὴ παρὰ δόξαν ὁμολογῇς. οἶδα γὰρ ὅτι ὀλίγοις τισὶ ταῦτα καὶ δοκεῖ[k]

corr Γ.—[h] δὲ ΠΦΨDS.—[i] *πάσχοι* pr *u*.—[j] *καθομολογῶν* ΑΠΦΨDS : *ὁμολογῶν* **s*.

gustano et Palatino. Apud Origenem in exemplo Spenceri inclusum est uncinis ; non male. Etiam Ficini versio Latina habet simpliciter, *Non certe, o Socrates.* Fisch.

τί δαί] Iidem Theodoreti libri, et Palatinus antiquior, exhibebant *δεῖ δέ·* sed Sylburgius se e libris Platonis ait emendasse *τί δέ* ; Certe ita scriptum legitur in libris editis omnibus : sed exemplum Stobæi Trincavellianum habet *τί δαί* ; Rescripsimus igitur etiam hoc loco *δαί*. Fisch.

τί δέ ; ἀντικακουργεῖν κακῶς] Præferam *τί δαί ;* quam a criticis omissam scripturam exemplum Stobæi Trincavell. exhibet. Nam cum in superiore jam loco *τί δαὶ δή ; κακουργεῖν δεῖ κ. τ. λ.* duas tam graves particulas *δαὶ δὴ* Plato exhibeat, et nostro loco etiam gradatio argumenti insit, parum verisimile est, *τί δὲ*, quæ locutio simplicem modo connexum et continuationem designat, a Platone scriptum esse. Lang.

κακῶς πάσχοντα] Apud Origenem in margine est, *κακὸν φάσκοντα* : inepte. Et mox in Cod. Tub. scriptum est *φασιν*. Fisch.

ὡς οἱ πολλοί φασι] Archilochi hæc sententia, cujus verba sunt apud Theophil. ad Autol. ii. 37. *ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα, Τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.* Quem secuti sunt veterum plurimi. Ita et Gorgias viri virtutem ponebat in hoc *ἱκανὸν εἶναι τὰ τῆς πόλεως πράττειν, καὶ πράττοντα τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιεῖν τοὺς δ' ἐχθροὺς κακῶς* (Meno. 3.) Jacobs.

κακῶς] Euseb. Theodoret. *κακόν* : per se non male. Fisch.

ἀνθρώπους] Theodoret. *ἀνθρώποις* : per se non male ; neque enim ignoramus, verbo *ποιεῖν* sic etiam dativum personæ addi ab scriptoribus classicis. Apud eundem Theodoretum in codicibus antiquioribus, Augustano et Palatino, legebatur *κακοποιεῖν*, uno verbo. Fisch.

διαφέρει] Stob. Trincavel. *διαφέρειν* : male. Fisch.

ἀληθῆ] Euseb. et Theodoret. *καλῶς*. At alteram lectionem credo esse magis Platonicam. Fisch.

οὔτε ἄρα] Theodoret. *οὔτε οὖν ἄρα* : bene. Fisch.

οὔτε ἄρα ἀνταδικεῖν δεῖ] Theodoreti lectionem : *οὔτε οὖν ἄρα ἀνταδικεῖν δεῖ*, quam probat Fischerus, vix genuinam esse opinor. Facile est divinare *οὖν* nihil aliud quam interpretationem vocis *ἄρα* esse, qua *ἄρα* non *ἆρα* legendum esse indicatur. Quod si recte conjeci, qua ratione *οὖν* in textum irrepserit, nemo non videt. Lang.

οὐδένα] Stob. Trincavel. *οὐδέν* : male. Fisch.

πάσχῃ ὑπ'] Euseb. Theodoret. *πάσχῃ τις ὑπ'*. Cod. Eusebii Oxon. *πάσχει τις ὑπ'*. Apud Origenem in margine exempli Spenceriani (p. 371.) est *πάσχῃ παρ' αὐτῶν*. Ficinus : *quodcunque ab aliis ipse passus fueris.* At vulgata recte habet : nam verbum *πάσχῃ* recte referri ad verba *κακῶς πάσχοντα*, quæ præcedunt, potest. Fisch.

καὶ] Euseb. *ἀλλά·* quod glossema redolet : nam *καὶ* sæpe est *at :* ut apud Æschin. Socr. i. 9. *καὶ οἰκίας ἦν μεγάλης.* Fisch.

ὁμολογῶν] Cod. Tub. Stob. et Euseb. *καθομολογῶν·* et mox Cod. Eusebii Oxon. *καθομολογῇς* : non male. Fisch.

καὶ δόξει. οἷς οὖν οὕτω δέδοκται καὶ οἷς μή, τούτοις οὐκ[l] ἔστι κοινὴ βουλή, ἀλλ' ἀνάγκη τούτους ἀλλήλων καταφρονεῖν, ὁρῶντας τὰ ἀλλήλων[m] βουλεύματα. σκόπει δὴ οὖν[n] καὶ σὺ εὖ μάλα, πότερον[o] κοινωνεῖς καὶ ξυνδοκεῖ[p] σοι καὶ ἀρχώμεθα ἐντεῦθεν βουλευόμενοι, ὡς οὐδέποτε ὀρθῶς ἔχοντος οὔτε τοῦ ἀδικεῖν οὔτε τοῦ ἀνταδικεῖν οὔτε κακῶς πάσχοντα ἀμύνεσθαι ἀντιδρῶντα[q] κακῶς· ἢ ἀφίστασαι

—[k] καὶ δοκεῖ om pr E.—[l] οὖν ΑΓΠΥΦΨBCDEHSu: δ' s.—[m] τὰ ἀλλήλων ΑΠΦΨDS: ἀλλήλων τὰ *s.—[n] δὴ οὖν iidem: οὖν δὴ *s.—[o] πρότερον pr Γ.—[p] ξ. ΑΓΞΠΥΦΨCDH, σ. Bu.—[q] ἀντιδρῶντα ΑΠΦΨBCDS: ἀντιδρῶνταs *s.—[r] οὖν DS, om ΨC.

οἷς δ' οὖν] Euseb. et Cod. Stobæi Oxoniensis, οἷς οὖν: non male. Certe etiam in Stob. Trincavel. et in Cod. Tub. legitur οὖν. At οὖν sæpe, ut glossema, locum particulæ δὲ occupavit in libris antiquis. Sic apud Chion. ep. iv. 8. pro ἀνελόμενοι οὖν ἡμεῖς τὰς λόγχας in Cod. August. rectius scriptum extat ἀνελόμενοι δὲ—: ut apud Cic. Læl. 10. pro 'audite ergo,' quæ fuit Codd. Manutii quinque lectio, melius legi in aliis libris 'audite vero' arbitror. Sed verba δοκεῖ καὶ in exemplo Stob. Trincav. desunt. Fischer.

Sic Codd. pæne omnes cum Euseb. et Stob. Quorum auctoritati ob unum Ven. Ξ, qui dat vulgatum olim οἷς δ' οὕτω, refragari nefas duxi: quamquam per sententiarum nexum me unice favere fateor lectioni desertæ. Buttm.

ἀλλήλων τὰ] Stob. et Euseb. τὰ ἀλλήλων: recte. Etiam in Cod. Tub. hæc verba isto ordine collocata comparent. Sed Plato tamen videtur, auribus serviens, hoc quoque loco usus esse Hyperbato: ut supra, αἱ ἐκεῖναι πρόσθεν ὁμολογίαι. Cæterum βουλεύματα sunt *rationes*, quas quis in quærendo et deliberando sequitur: quæ c. 9. et σκέψεις dictæ sunt, et σκέμματα. Verba ξυνδοκεῖ σοι ipsa interpretantur verbum κοινωνεῖς. Nam κοινωνεῖν eleganter dicitur *is, qui idem sentit, qui idem sumit, quæ alter, quocum de re aliqua quærit*, ut inde cogantur et efficiantur cætera: quod mox vocatur κοινωνεῖν τῆς ἀρχῆς, et opponitur verbo ἀφίστασθαι h. e. *alia omnia sumere, in alia omnia transire*. Fischer.

σκόπει κ. τ. λ.] Hæc particula laudatur, usque ad verba ἔτι δοκεῖ, ab Origene contra Cels. 7. p. 371. Fischer.

οὖν δὴ] Cod. Tub. et Euseb. δὴ οὖν: bene: ut Euthyphr. 4. ταῦτα δὴ οὖν—. Etiam lingua auresque nostræ magis favere videbantur huic verborum ordini. Fis.

βουλευόμενοι] Apud Origenem in margine exempli Spenceriani legitur βουλόμενοι· quod verbum ab hoc quidem loco alienum est, sed multis in locis permutatum cum altero illo. v. Wesselingius ad Herodot. p. 78. Fischer.

οὔτε τοῦ] Ita edidimus ducibus libris Eusebii: nam in reliquis libris Platonis editis, etiam in Cod. Tub. et apud Origen. abest articulus ante κακῶς: nam cohæret articulus cum verbo ἀμύνεσθαι· Cod. Tub. habet ἀμύνασθαι· atque adeo pendet, ut verba τοῦ ἀδικεῖν, a verbis ὀρθῶς ἔχοντος. Fischer.

ἀντιδρῶντα κ.] Omnes, quas contuli, Platonis Edd. unica Bas. 1. excepta, ἀντιδρῶντας exhibent, omnesque exinde interpretes, de iis qui primo injuriam inferunt, vocem accipiunt. At perperam omnino. Verbum enim hoc ad alterum illud de quo ἀνταδικεῖν dicitur, proculdubio spectat. Nostram denique lectionem habet Euseb. in Edd. et Ms. ejus ἀντιδόντα. Forst.

Forsterus ἀντιδρῶντα recte recepit; præsertim quum series quoque orationis addicat. Scilicet verba ἀντιδρῶντα κακῶς magis determinant verbum ἀμύνεσθαι, et referuntur ad verba κακῶς πάσχοντα, ita, *Nefas esse, qui injuria afficiatur, eum ulcisci injuriam in ejus auctore sic, ut eum vicissim incommodis afficiat:* nam formula κακῶς πάσχειν opponitur formulæ εὖ πάσχειν, quæ idem significat quod εὐεργετεῖσθαι. v. Xen. Memor. ii. 2. 1. coll. s. 3. Etiam Ficinus in suis libris repererat singularem, etsi sententiam loci non vidit: vertit enim, *quasi nunquam rectum sit, vel injuriari, vel ulcisci injuriam, vel malum referre in*

καὶ οὐ κοινωνεῖς τῆς ἀρχῆς; ἐμοὶ μὲν γὰρ[r] καὶ πάλαι οὕτω καὶ νῦν ἔτι[s] δοκεῖ· σοὶ δ'[t] εἴ πῃ ἄλλῃ δέδοκται, λέγε καὶ δίδασκε. εἰ δὲ ἐμμένεις[u] τοῖς πρόσθεν,[v] τὸ μετὰ τοῦτο ἄκουε.

I. ii. 158. ΚΡ. Ἀλλ' ἐμμένω τε[w] καὶ ξυνδοκεῖ μοι· ἀλλὰ λέγε.

ΣΩ. Λέγω δὴ αὖ τὸ μετὰ τοῦτο, μᾶλλον δ'[x] ἐρωτῶ. πότερον ἃ ἄν τις ὁμολογήσῃ τῷ δίκαια ὄντα ποιητέον ἢ[y] ἐξαπατητέον;

ΚΡ. Ποιητέον.

§. 11. ΣΩ. Ἐκ τούτων δὴ ἄθρει. ἀπιόντες ἐνθένδε
I. 50. ἡμεῖς μὴ πείσαντες τὴν πόλιν πότερον κακῶς τινὰς ποιοῦμεν, καὶ ταῦτα οὓς ἥκιστα δεῖ, ἢ οὔ; καὶ ἐμμένομεν οἷς ὡμολογήσαμεν δικαίοις οὖσιν ἢ οὔ;

ΚΡ. Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ἀποκρίνασθαι πρὸς ἃ[z] ἐρωτᾷς· οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΣΩ. Ἀλλ' ὧδε σκόπει. εἰ μέλλουσιν ἡμῖν ἐνθένδε εἴτε ἀποδιδράσκειν εἴθ' ὅπως δεῖ[z] ὀνομάσαι τοῦτο, ἐλθόντες οἱ νόμοι καὶ τὸ κοινὸν τῆς πόλεως, ἐπιστάντες ἔροιντο, Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, τί ἐν νῷ ἔχεις ποιεῖν; ἄλλο τι ἢ τούτῳ

—[s] καὶ νῦν οὕτω ΨDS.—[t] δ' DS.—[u] μένεις Φ.—[v] πρόσθε Π.—[w] τε om Φ.—[x] δ' Du.—[y] ἢ...ποιητέον om Ψ.—[z] δεῖν ΨS.—[a] διανοεῖ pr Γ.—[b] ἂν om ΨDS et pr Π,

eum qui intulit. Itaque reddidimus Platoni *ἀντιδρῶντα*, Forsteri exemplo, etiam Cod. Tub. auctoritate. Fisch.

ἀφίστασαι] Apud Origenem, in margine exempli Spenceriani, est *ἀφίστασθαι*: male. Mox in Bas. 1. 2. additum est interrogationis signum post *ἀρχῆς*: bene. Fisch.

σοὶ δὲ] Euseb. *καὶ σοί*: non bene; nam præcedit *ἐμοὶ μέν*. Cod. Tub. *σὺ δέ*: male. Neque enim pronomen cohærere, ut opinor, recte potest cum verbis *λέγε καὶ δίδασκε*. Fisch.

σοὶ δὲ εἴ πῃ ἄλλῃ δέδοκται, λέγε καὶ δίδασκε] Cod. Tub. lectio, *σὺ δὲ, εἰ* recipi meretur, quod *σοὶ δὲ* propter præcedentia, *ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ πάλαι οὕτω καὶ νῦν ἔτι δοκεῖ*, multo magis correctionis speciem præ se fert, quam *σὺ δέ*. Recentiores vero critici omnes vulgatam retinuerunt scripturam. Lang.

ἀλλὰ λέγε] Hæc verba a Ficino in versione non expressa sunt: sed omitti illa non posse ostendunt verba Socratis *λέγω δὴ αὖ τὸ μετὰ τοῦτο*. Patusa perperam edidit *αὐτό*. Fisch.

§. 11. *ἐλθόντες οἱ νόμοι*] Præclarus locus; quem levi imitatione attigit Cicero in Catil. i. 7. 'Patria—quæ tecum, Catilina, sic agit, et quodammodo tacita loquitur,' etc. At multo gravius atque fortius summus Rex in epistolis de amore erga patriam (Œuvres de Fréderic II. publiées du vivant de l'Auteur, tom. iii. p. 54.) *Que pourroient répondre ces cœurs tiédes et lâches,—si la patrie personnifiée se présentoit subitement devant eux, et leur tenoit à peu près ce langage* etc. Biest.

τὸ κοινὸν τῆς πόλ.] H. e. *universa civitas, ξύμπασα ἡ πόλις*· ut apud Xen. Cyrop. *τὸ Περσῶν κοινὸν, Persarum civitas universa.* Sic apud Cic. Ver. ii, 46. et 63. 'commune Siciliæ' est universa Sicilia, universi, omnes, Siculi. Fisch.

ἀλλό τι ἢ] Etiam hoc loco est *num.*

τῷ ἔργῳ ᾧ ἐπιχειρεῖς, διανοεῖ[a] τούς τε νόμους ἡμᾶς ἀπολέσαι καὶ ξύμπασαν τὴν πόλιν τὸ σὸν μέρος; ἢ δοκεῖ σοι οἷόν τε ἔτι ἐκείνην τὴν πόλιν εἶναι καὶ μὴ ἀνατετράφθαι, ἐν ᾗ ἂν[b] αἱ γενόμεναι[c] δίκαι μηδὲν ἰσχύωσιν[d] ἀλλ' ὑπὸ ἰδιωτῶν ἄκυροί τε γίγνωνται καὶ διαφθείρωνται;[e] Τί ἐροῦμεν, ὦ Κρίτων, πρὸς ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα; πολλὰ γὰρ ἄν τις ἔχοι, ἄλλως τε καὶ ῥήτωρ, εἰπεῖν ὑπὲρ τούτου τοῦ νόμου ἀπολλυμένου, ὃς τὰς δίκας τὰς[f] δικασθείσας προστάττει κυρίας εἶναι. ἢ ἐροῦμεν πρὸς αὐτοὺς ὅτι Ἠδίκει γὰρ ἡμᾶς ἡ πόλις καὶ οὐκ ὀρθῶς τὴν δίκην ἔκρινε; Ταῦτα ἢ τί ἐροῦμεν; i. ii. 159.

ΚΡ. Ταῦτα νὴ Δί', ὦ Σώκρατες.

§. 12. ΣΩ. Τί[g] οὖν, ἂν εἴπωσιν οἱ νόμοι, Ὦ Σώκρατες, ἢ καὶ ταῦτα ὡμολόγητο ἡμῖν τε καὶ σοί, ἢ ἐμμένειν ταῖς

[a] supra ponit Α.—[b] γινόμεναι Φ.—[c] ἰσχύουσιν ΨDS et pr Π.—[d] γίγνονται καὶ διαφθείρονται Α, γίγνονται καὶ διαφθείρονται ΠΦΨ.—[e] τὰς δίκας om pr Π: δίκας τὰς in mg ponit Α.—[f] τί...Σώκρατες om Γ et pr ΒΕυ. τί...ἢ καὶ om pr Υ.—[g] δικάζοι Ες.

v. ad Apol. xii. 1. Et verba τὸ σὸν μέρος infra c. 12. explicantur verbis καθ' ὅσον δύνασαι. Fisch.

εἶναι] εἶναι hic dictum esse pro σῶν εἶναι omnes taciti hucusque agnovimus: et fortasse non minus id graviter dictum plurimis videbitur, quam illud Ciceronis (de Off. i. 12. 38.) 'bellum gerebatur, uter esset, non uter imperaret.' Nam e Græcis scriptoribus, nisi illum usum huc vocas, quo ἔστιν, εἰσὶν, ἦν, sensu verbi ζῇν de homine dicebant, exemplum nullum adhuc allatum vidi. Illud enim Demosthenis, de Pace p. 61. 10. Rsk. nemo invocabit, ubi non uno argumento demonstratum est verissimam esse Reiskii emendationem σῶς τε εἶναι (quanquam ego cum Augero malim ὥστε σῶς τε εἶναι) pro ὥστε εἶναι. Quare non est cur suspicionem meam comprimam, oblitteratam esse veram Platonis scripturam hanc: εἰ οἷόντε ἔτι ἐκείνην τὴν πόλιν πόλιν εἶναι. Buttm.

ἐν ᾗ κ. τ. λ.] Cod. Tub. ἐν ᾗ αἱ γενόμεναι—ἀλλὰ—γίγνονται καὶ διαφθείρονται: male. Sed εἶναι idem est quod σταθῆναι Marc. iii. 24. id quod vel contrarium verbum ἀνατετράφθαι docet. Fisch.

τούτου τοῦ νόμου] Legem, ad quam forsan hic respicit, laudat Demosthenes, Τὰς δίκας καὶ τὰς διαίτας, ὅσαι ἐγένοντο ἐπὶ τοῖς νόμοις ἐν δημοκρατουμένῃ πόλει, κυρίας εἶναι. Orat. adv. Timocrat. p. 782. Forst.

ὃς τ. δ. τ. δ.] Cod. Tub. ὃς τὰς δικασθείσας προστάττει, omissis verbis τὰς δίκας, quæ facile potuerunt omitti ob similitudinem syllabarum sequentium. Fisch.

ἠδίκει] Non sine causa hærebat in imperfecto Heindorfius, legendumque putabat ἀδικεῖ: ut proximum ἔκρινε sit aoristum. Ἠδίκει enim videtur esse nonnisi ejus, qui in aliena terra interrogaretur, cur legibus patriæ se subtraxisset; Socrates autem in ipso carceris limine leges obviam sibi factas fingit. Sed videtur ita potius statuendum esse, respici isto imperfecto tempus judicii custodiæque in hunc sensum: 'contra omne jus fasque nobiscum agebat civitas, cum nos condemnaret et in carcere retineret, ideoque nunc huic nos injuriæ subtraximus tandem.' Verbum ἔκρινε autem sic quoque aoristum est. Buttm.

§. 12. ἢ καὶ ταῦτα] Forsan ἢ οὐ καὶ et sine ἢ ante ἐμμένειν. Steph. At utrobique satis sana videtur recepta lectio. Certe

δίκαις αἷς ἂν ἡ πόλις δικάζῃ;[h] εἰ οὖν αὐτῶν θαυμάζοιμεν λεγόντων, ἴσως ἂν εἴποιεν ὅτι Ὦ Σώκρατες, μὴ θαύμαζε

particula ἤ ante ἐμμένειν conjunctionis, ut dicitur, explanativæ vice fungi potest. Forst.

Stephan. ἤ. Sed Ald. Bas. 1. 2. Forst. ἤ. Locum ita, ἢ οὐ καὶ τ. ὡμ. ἡμῖν τε καί σοι, ἐμμενεῖν σε τ. δ. edere, auctoritate Stephani, voluit Patusa: nam operæ perperam scripsere οὗ καὶ τ.—σοὶ, ἐμμένειν —: recte adversante Forstero, qui tamen ἤ male accepisse videtur pro particula explanativa, *nempe*. Nam primo Stephanus hausit conjecturam istam, ut multas alias, e versione Ficini Latina, in qua esse video, *nonne nobis tecum id convenit, standum tibi esse judiciis, quæ civitas tulerit?* quæ simulationis vanitas in tanto viro probari sane non potest. Deinde certissimum est locum sanum esse, modo legatur ἢ καὶ ταῦτα, ut nunc edidimus cum Aldo et aliis: nam ut ἐμμένειν ταῖς δίκαις est *judicia rata habere, judiciis stare*, ita pronomen ταῦτα non potest dubitari quin respiciat ad verba superiora ἠδίκει γὰρ ἡμᾶς ἡ πόλις, καὶ οὐκ ὀρθῶς τὴν δίκην ἔκρινε· hoc sensu: *Num etiam illud tibi nobiscum convenit, ut tu accusares civitatem, ejusque judicia, injustitiæ, an potius hoc, ut rata esse velles judicia, ut stares judiciis, quæ fecisset civitas e nostro præscripto?* Cæterum ut ratio horum, et aliorum, de quibus leges cum Socrate agentes inducuntur, cognoscatur, legi debet formula jurisjurandi, quo adigebantur Athenis ephebi ante quam in numerum civium adscriberentur, quæ extat apud Stobæum Eclog. Eth. c. 41. p. 243. Gesner. Promittebant enim, testibus diis, præter alia, hæc, Τοῖς θεσμοῖς τοῖς ἱδρυμένοις πείσομαι, καὶ οὓς τινας ἂν ἄλλους τὸ πλῆθος ἱδρύσηται ὁμοφρόνως· καὶ ἄν τις ἀναιρῇ τοὺς θεσμοὺς, ἢ μὴ πείθηται, οὐκ ἐπιτρέψω, ἀμυνῶ δὲ, καὶ μόνος, καὶ μετὰ πάντων. Cæterum post τί οὖν posuimus interrogationis notam, quæ in libris cæteris est post οἱ νόμοι· etiam sententia postulante. Fisch.

Quæ ad hunc locum sollicitandum olim prolata fuerunt hodie nihil attinet referre. Certissima enim est Fischeri ratio scripturam ἢ καὶ præferentis alteri ἢ καὶ, et pronomen ταῦτα referentis ad objurgationem illam, ἠδίκει ἡ πόλις etc. Καὶ ταῦτα, nimirum ut judicem ageres ipsius reip. legumque, atque ubi injustæ tibi viderentur illis non pareres. Buttm.

δικάζοι] Cod. Tub. δικάζει: male, ut opinor; nam ὡμολόγητο poscere videtur imperf. optativi. Fisch.

δικάζει] Sic e codd. longe plurimis nunc editur loco vulgati antea δικάζοι, quod habet Par. E, quodque videtur esse e correctione facta ob præcedens ὡμολόγητο. Sed de re durante conjunctivus sæpe ponitur etiam in structura cum præterito. Ipsum autem plusquamperfectum (nisi ex Fic. qui vertit *convenit*, perf. ὡμολόγηται reponendum censemus) hic quoque e tempore ante fugam dispiciendum est. Buttm.

Quam veram esse censeo scripturam, eam exhibeo: Ὦ Σώκρατες, ἢ καὶ ταῦτα ὡμολόγητο ἡμῖν τε καὶ σοὶ, ἢ ἐμμένειν ταῖς δικαίς αἷς ἂν ἡ πόλις δικάζει; Ex Cod. Tub. lectione δικάζει primus Buttmannus δικάζῃ conjecit, quam deinde Wolfius et Beckerus in ordinem receperunt. Sed in eo erravit Buttmannus, quod pro ὡμολόγητο legere mavult ὡμολόγηται. Nam, cum legum pactio cum Socrate non tum demum, quum Socrates carcerem deserturus sit, fiat, sed jam diu ante inita sit, quoniam ὡμολόγηται æque atque *es ist ausgemacht* ad præsens spectat tempus, plusquamperfectum necessario requiritur. Porro an non Wolfium, quod collocationem et interpretationem hujus loci attinet, sequi debeamus, nescio. Prius scripsit ex conjectura ita: ἢ καὶ—ἢ μὴν ἐμμένειν pro ἢ ἐμμένειν, quam scripturam recte refellerunt Buttmannus et Schleiermacherus, cum ea connexionem h. l. cum præcedentibus interruptam viderent. Wielandius quidem assentit Wolfii correctioni (p. 146.) Sed particulam ἤ distributivam profecto habere, quod ei respondeat, mox videbimus. Postea Wolfius mutata in contrarium sententia in editione trium dialogorum celeberrima ex Stephani emendatione ita scripsit: ἢ καὶ—ἢ ἐμμένειν et interpretatus est: *illudne quoque pactum erat nobis tibique, ut ea faceres, quæ in civitate judicata essent?* At cum Socrates paulo antea, se deserturum esse urbem propterea quod civitas non recte judicando injuria eum affecerit, dixerit, quomodo ad hanc rem quadrat legum interrogatio? Quisnam de pactionibus loquitur? Quid sibi volunt verba καὶ ταῦτα, quæ ex Wolfii loci constitutione plane supervacua sunt? Nam cum nulla alia pactio præcedat, qua ratione dicere possunt leges: *illudne quoque* pactum erat etc.? quo tra-

τὰ λεγόμενα, ἀλλ' ἀποκρίνου, ἐπειδὴ καὶ εἴωθας χρῆσθαι τῷ ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι. Φέρε γάρ, τί ἐγκαλῶν ἡμῖν τε[i] καὶ τῇ πόλει ἐπιχειρεῖς ἡμᾶς ἀπολλύναι;[j] οὐ πρῶτον μέν σε ἐγεννήσαμεν ἡμεῖς, καὶ δι' ἡμῶν ἔλαβε[k] τὴν μητέρα σου ὁ πατὴρ καὶ ἐφύτευσέ σε; Φράσον οὖν, τούτοις ἡμῶν τοῖς νόμοις τοῖς περὶ τοὺς γάμους μέμφει[l] τι ὡς οὐ καλῶς ἔχουσιν; Οὐ μέμφομαι, φαίην ἄν. Ἀλλὰ τοῖς περὶ τὴν τοῦ γενομένου[m] τροφήν τε καὶ παιδείαν, ἐν ᾗ καὶ σὺ ἐπαιδεύθης; ἦ[n] οὐ καλῶς προσέταττον ἡμῶν οἱ ἐπὶ τούτῳ[o] τεταγμένοι νόμοι, παραγγέλλοντες τῷ πατρὶ τῷ σῷ σε ἐν μουσικῇ καὶ[p] γυμναστικῇ παιδεύειν; Καλῶς, φαίην

—[i] τε add ΨS.—[j] ἀπολλύναι ἡμᾶς Γ, ἡμᾶς καὶ ἀπολλύναι u.—[k] ἐλάμβανε ΑΠΨDS.
—[l] μέμφει Π.—[m] γεννωμένου Ξ, γεννωμένου mg BC.—[n] ἦ om ΨS : ἢ *s.—[o] τούνο

has καὶ ταῦτα dubius es.—Beckerus scripsit ita locum ut nos supra exhibuimus, sed versioni: *O Socrates, nonne nobis tecum id convenit, standum tibi esse judiciis, quæ civitas tulerit?* assentiri non possumus. Accuratius convertimus: *Nam illud quoque pactum erat nobis tibique, an ut acquiesceres judiciis, quæ civitas fecisset?* Vehementer enim errant, qui καὶ ταῦτα ad sequentia pertinere sibi persuadent, quum potius ad superiora referri debeant, et hæc verba tangant: ἠδίκει γὰρ ἡμᾶς ἡ πόλις, καὶ οὐκ ὀρθῶς τὴν δίκην ἔκρινε. Subaudienda igitur pro *illud quoque* sunt hæc: *ut tu accusares civitatem injustitiæ*, et totus locus ita cohæret: Socrates causam fugæ dicit, quod civitas injuria eum affecerit. Postea respondent leges: quid? civitatem injustitiæ accusare audes? Num tale quid nobis tibique convenit, an etc. Lang.

ἡμῖν καὶ] Be. e Codd. Par. BS inseruit τε post ἡμῖν: quod necessarium non videtur. Explicativum enim est καὶ hic ut supra 11. b. οἱ νόμοι καὶ τὸ κοινὸν τ. π. Buttm.

ἐγεννήσαμεν] Nam leges Atheniensium quoque cives jubebant uxores ducere liberorum procreandorum caussa. v. Meursius Them. Att. i. 14. Itaque verba δι' ὑμῶν—ἐφύτευσέ σε apparet addita esse interpretationis caussa. Fisch.

ἔλαβε] Cod. Tub. ἐλάμβανε· non male. Certe imperfectum et aoristus ita conjunguntur non raro. v. Xen. Cyrop. iii. 1. 4. 6. 13. Λαμβάνειν autem idem est quod ἄγεσθαι, ut Marc. xii. 19. Sed scriptores N. T. secuti sunt consuetudinem Hebræorum, qui verbo לקח ita usi sunt. v. Gen. iv. 19. Hos. i. 4. Fisch.

ἐλάμβανε] Pro vulg. ἔλαβε Be. ex optimis ἐλάμβανε: quo imperfecto non solum actus simplex nanciscendi indicatur, sed via præscripta connubii legalis: qualis distinctio in seq. verbo φυτεύειν nihili foret et ridicula. Buttm.

ἐφύτευσε] De verbo φυτεύειν, *gignere, serere*, v. Schraderus Animadvers. ad Musæ. v. 138. Etenim pars illa corporis feminarum, qua feminæ sunt, vocatur et πεδίον apud Aristoph. Lysistr. 88. et κῆπος apud Anacreon. lxii. 16. Fisch.

γενομένου] Patus. τοῦ γεννωμένου. At etiam paulo post extat sic ἐγένου. Fisch.

ἦ] Bekkero et Ullrichio ἢ corrigentibus, quoniam ejusdem fere argumenti hæc interrogatio est et quæ præcedit, non accedo. Omni enim interrogationi, quæ rem tanquam incertam proponit, alia, quæ id quod ipse sentio tanquam certum significat, per ἦ adnectitur. Jam interrogatio οὐ καλῶς —; ut omnes novimus, idem valet quod citra interrogationem δῆλον, ὅτι καλῶς —. Itaque ἦ οὐ καλῶς —; idem est quod ἦ δῆλον, ὅτι καλῶς —; quam formulam nemo dubitabit quin illi alteri interrogationi apte hic subjungi potuisset. Buttm.

ἐπὶ τούτῳ] Cod. Tub. ἐπὶ τούτοις. At etiam Ficinus legit ἐπὶ τούτῳ: nam vertit, *hæ leges ad hoc officium conditæ*. Fisch.

ἐν μουσ. καὶ γυμν.] Laudat Forster ad

ι. ñ. 160. ἄν. Εἶεν. ἐπειδὴ δὲ[q] ἐγένου τε καὶ ἐξετράφης καὶ ἐπαι-
δεύθης, ἔχοις[r] ἂν εἰπεῖν πρῶτον μὲν ὡς οὐχὶ[s] ἡμέτερος ἦσθα
καὶ ἔκγονος[t] καὶ δοῦλος, αὐτός[u] τε καὶ οἱ σοὶ πρόγονοι;
καὶ εἰ τοῦθ'[w] οὕτως ἔχει,[x] ἆρ' ἐξ ἴσου οἴει εἶναι σοὶ τὸ
δίκαιον καὶ ἡμῖν, καὶ ἅττ' ἂν ἡμεῖς σε ἐπιχειρῶμεν ποιεῖν,
καὶ σοὶ ταῦτα[y] ἀντιποιεῖν οἴει[z] δίκαιον εἶναι; ἢ πρὸς μὲν
ἄρα σοι τὸν πατέρα οὐκ ἐξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον καὶ πρὸς
τὸν[a] δεσπότην, εἴ σοι ὢν ἐτύγχανεν, ὥστε ἃ περ πάσχοις,[b]
ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν, οὔτε κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν
ι. 51. οὔτε τυπτόμενον ἀντιτύπτειν οὔτε ἄλλα τοιαῦτα[c] πολλά· πρὸς δὲ τὴν πατρίδα ἆρα καὶ τοὺς νόμους ἐξέσται[d] σοι, ὥστε ἐάν σε ἐπιχειρῶμεν ἡμεῖς ἀπολλύναι δίκαιον ἡγούμενοι εἶναι, καὶ σὺ[e] δὲ[f] ἡμᾶς τοὺς νόμους καὶ τὴν πατρίδα καθ' ὅσον δύνασαι ἐπιχειρήσεις[g] ἀνταπολλύναι, καὶ φήσεις ταῦτα ποιῶν δίκαια πράττειν, ὁ τῇ ἀληθείᾳ

τοις ΑΦΨDS.—[p] καὶ ἐν Γ.—[q] τε om ΠΨDS.—[r] ἔχεις ΞΠD.—[s] οὐχ Φ.—[t] ἔγγονος pr u.—[u] καὶ αὐτός Ψ.—[w] τοῦθ' DS.—[x] ἔχοι Π.—[y] καὶ σοὶ ταῦτα ΑΓΞΠΦΨCDHSu, καὶ σὺ ταῦτα ΥΒ : ταῦτα καὶ σὺ *ς.—[z] οἴει om E.—[a] τὸν add ΑΓΠΨDS.—[b] πάσχοις ΑΓΞΠΥΒCHu : πάσχεις *ς.—[c] τοιαῦτα ante ἄλλα ponit Π, post πολλὰ Ξ.—[d] ἔξεστί ΨS.—[e] οὐ H —[f] γε BC. D quid habeat non liquet.—[g] ἐπιχειρήσαις ΦC, ἐπιχειρήσης H.—[h] ἐπιμελούμενος ΑΠDS : ἐπιμελούμενος *ς.—[i] ἢ ΓΠΦΨ.—[j] ἐστιν ἢ

hunc locum Aristot. Polit. viii. 3. Demosth. in Timarch. p. 261. Petit. Legg. Att. p. 162. et Spanh. ad Aristoph. Nubes 961. et 969. Addit Fischer Bullialdum ad Theonis Smyrn. Mathemat. p. 211. s. Buttm.

καὶ σὺ ταῦτα] Sic Codd. Tub. Vind. et Paris. B, quibus accedit Paris. E, nisi quod hic habet *ταῦτα καὶ σὺ*—quem ordinem, in editis quoque translatum, jam olim ut minus efficacem alteri posthabui. Jam si quod dedimus vera est scriptoris manus, *σὺ* hic per attractionem positum est ad verbum finitum *οἴει*, loco accusativi *σὲ* ad infinitivum *εἶναι*. Conf. Gram. §. 129. Obs. 3. Tamen ob hunc ipsum nominativum magnopere semper inclinabam in J. G. Schneideri conjecturam, *δίκαιος* pro *δίκαιον*. Nam ne e talibus fortasse exemplis qualia posui in Gramm. §. 138. 1. 7. colligas hanc loquendi formam usurpari nonnisi de *officio*, adeas Brunckium ad Aristoph. Plut. 1030. proferentem exempla adhibitæ etiam de *jure* et *commodo*, ut Arist. Nub. 1283. Πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ; A codicibus igitur hujus conjecturæ confirmationem olim exspectabam. Sed ex iis qui hodie collati sunt optimi plurimique exhibent *καὶ σοὶ ταῦτα—δίκαιον εἶναι*: quorum auctoritatem secutus est Be. Nos, exempla hujus locutionis, *δίκαιόν μοί ἐστι ταῦτα ποιεῖν*, alia adhuc desiderantes, nihil in adoptata olim nobis lectione mutavimus. Ordinem certe trium primorum verborum satis stabilitum nunc habemus. Buttm.

δίκαιον] Schneider. mavult *δίκαιος*. Fisch.

πρὸς τὸν δεσπ.] Libri editi omnes legunt *πρὸς δεσπότην*. Nos vero articulum inseruimus e Cod. Tub. legibus linguæ jubentibus. Cæterum de re ipsa, quam Socrates attingit hoc loco, v. Gataquerus ad Antonin. xi. 30. p. 342. A. Fisch.

Codd. Opt. *πρὸς τὸν δ.* Nos differentiam quæ est inter patrem, quem habent omnes, et dominum, qui hypothetice memoratur, delere noluimus. Buttm.

πάσχεις] Cod. Tub. *πάσχοις*· quod quidem tempus legibus consecutionis temporum sane magis consentaneum est: nam præcedit imperfectum, *οὐκ ἐξίσου*

τῆς ἀρετῆς ἐπιμελόμενος;[h] ἢ[i] οὕτως εἶ σοφὸς ὥστε λέληθέ σε ὅτι μητρός τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων τιμιώτερόν ἐστι πατρὶς[j] καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον καὶ ἐν μείζονι μοίρᾳ καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ'[k] ἀνθρώποις τοῖς νοῦν ἔχουσι, καὶ σέβεσθαι δεῖ καὶ μᾶλλον ὑπείκειν[l] καὶ θωπεύειν πατρίδα χαλεπαίνουσαν ἢ πατέρα, καὶ ἢ πείθειν ἢ ποιεῖν ἃ ἂν κελεύῃ,[m] καὶ πάσχειν, ἐάν τι προστάττῃ παθεῖν, ἡσυχίαν ἄγοντα, ἐάν τε τύπτεσθαι ἐάν τε δεῖσθαι, ἐάν τε εἰς πόλεμον ἄγῃ τρωθησόμενον ἢ ἀποθανούμενον· ποιητέον[n] ταῦτα, καὶ τὸ δίκαιον οὕτως ἔχει, καὶ οὐχι[o] ὑπεικτέον[p] οὐδὲ ἀναχωρητέον οὐδὲ λειπτέον τὴν τάξιν, ἀλλὰ καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ παντα- χοῦ ποιητέον ἃ ἂν κελεύῃ[q] ἡ πόλις καὶ[r] ἡ πατρίς, ἢ πείθειν r. ii. 161.

πατρὶς ΑΠΨS.—[k] παρ' BCDHSu.—[l] ἐπείκειν Ψ.—[m] κελεύοι Ες.—[n] ποιητέον ΑΠΨ BCDES, ποιητέον Υu, ποιητέονα H : ποιητέα *s.—[o] οὐχὶ ΑΠΥΨBCDEHSu : οὐχ *s. —[p] ὑποεικτέον Ψ.—[q] κελεύοι Ες.—[r] πόλις καὶ ΑΠΦΨDS : πόλις τε καὶ *s.—[s] δ'

ἦν. Fisch.

ἢ οὕτως κ. τ. λ.] Hic locus, usque ad verba ἧττον τὴν πατρίδα, extat in Eclogis Stobæi Ethicis c. 38. p. 227. Gesn. c. 37. M. 6. B. Trincavel. Serranus vertit, *itane fueris sapiens, ut ignores :* sed Stephanus in marg. *talisne est tua sapientia, ut ign.* Fisch.

ἐστὶν ἡ πατρ.] Stobæus Gesner. ordine inverso, πατρὶς ἐστι· sed in exemplo Trincav. verbum ἐστι deest. Mox et Gesnerus et Trincavellus edidere παρ' ἀνθρώποις· item ἢ πατέρα καὶ μητέρα : non male : neque tamen opus erat ut utrumque vocabulum ab Socrate repeteretur. Cæterum ante πατρὶς addidimus articulum e Cod. Tub. legum grammatices jussu. Fisch.

ἐν μείζονι μοίρᾳ] Dicitur *quod pluris æstimatur : quod in majore pretio et honore est.* Est forma loquendi Herodotea : nam apud Herodot. iii. p. 99. 25. Steph. legitur, Αὐτὸν ἐν οὐδεμίῃ μεγάλῃ μοίρῃ ἦγον. Fisch.

θωπεύειν] Est *blande palpari, verbis blandis precari.* v. Pollux iv. 49. Nam et θὼψ dicitur *adulator, palpo* Gloss. vett. is, qui oratione utitur blanda : v. Herodot. iii. 80. et ibi Wesselingius : et *oratio, verba, blanda* ipsa vocantur θῶπες λόγοι. v. Ruhnquenius ad Timæi Glossar. Plat. p. 107. Fisch.

κελεύῃ] Libri Platonis editi omnes habent κελεύοι· quod tamen tempus leges consecutionis temporum repudiant : hæ enim reponi jubent præsens conjunctivi. Reposuimus igitur illud etiam Cod. Tub. et librorum Stobæi auctoritate : sed in Trincavel. etiam pro ἃ legitur ᾗ. Cæterum Ficinus verba ἢ πείθειν—κελεύῃ vertit, *et si quid jubeat, vel dissuadere illi, quantum liceat, vel facere :* an legit illa aliter? an sententiam verborum reddere utcunque voluit? Fisch.

εἰς πόλ. ἄγῃ τρωθησόμενον] Serranus vertit, *seu ad bellum, id est, vulnera— proficiscendum :* sed Stephanus in marg. correxit hanc versionem ita, *ad bellum, ubi vulnera sis accepturus.* Fisch.

ὑπεικτέον] Mudgius rescribi malebat ὑπακτέον, quod verbo ὑπείκειν modo usus esset Plato sensu bono : quasi vero idem verbum non posset uno in loco poni duplici sensu. Deinde, non modo demonstrandus erat usus formæ verbi ὑπακτέον, sed docendum etiam verbum ὑπάγεσθαι dici de militibus qui cedunt. Neque vero Ficinus recte vertit *tergiversandum.* οὐδ' ἀναχωρητέον· sed in exemplo Trincavel. perperam legitur λητέον. Quæ tamen horum verborum permutatio in libris antiquis non rara est. v. Dorvillius ad Chariton. p. 563. 605. Wesseling. ad Diod. Sic. tom. i. p. 139. et Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 326. Fisch.

ἃ ἂν κελεύῃ] Stobæi libri editi ; ὃ ἂν

αὐτὴν ἢ τὸ δίκαιον πέφυκε· βιάζεσθαι δ'[s] οὐχ ὅσιον οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα,[t] πολὺ δὲ τούτων ἔτι ἧττον τὴν πατρίδα. Τί φήσομεν πρὸς ταῦτα, ὦ Κρίτων; ἀληθῆ λέγειν τοὺς νόμους ἢ οὔ;

ΚΡ. Ἔμοιγε δοκεῖ.

§. 13. ΣΩ. Σκόπει τοίνυν, ὦ Σώκρατες, φαῖεν ἂν ἴσως οἱ νόμοι, εἰ ἡμεῖς ταῦτα ἀληθῆ λέγομεν, ὅτι οὐ δίκαια ἡμᾶς ἐπιχειρεῖς δρᾶν, ἃ νῦν[u] ἐπιχειρεῖς. ἡμεῖς γάρ σε γεννήσαντες, ἐκθρέψαντες, παιδεύσαντες, μεταδόντες ἁπάντων ὧν οἷοί τ'[v] ἦμεν καλῶν σοί τε[w] καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι πολίταις, ὅμως προαγορεύομεν[x] τῷ ἐξουσίαν πεποιηκέναι Ἀθηναίων τῷ βουλομένῳ, ἐπειδὰν δοκιμασθῇ[y] καὶ ἴδῃ τὰ

H.—[t] πατέρα οὔτε μητέρα Φ.—[u] νῦν add ΑΓΠΥΦΨBCDEHSu et rc Ξ.—[v] τ' DS.—[w] τε om ΑΠΦΨDS.—[x] προσαγορεύομεν Ψ et pr Πu.—[y] δοκιμάσῃ Ξs.—[z] τοὺς αὐτοῦ

κελεύει: male. Certe in codice ejus Oxoniensi scripto rectius est, ὃ ἂν κελεύῃ· ut c. 13. ἃ ἂν ἡμεῖς κελεύωμεν. Et nos quidem, ut paucis versibus ante, ita etiam hoc loco recepimus in ordinem κελεύῃ, et Cod. Tub. et legum grammaticarum auctoritate. Cæterum hic et alii loci docent vanam esse observationem, quam Phavorinus in Lexicon suum, nesciebam unde, transtulit: Θαπτέον, κοινῶς· θαπτέον ἐστιν, Ἀττικῶς. Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ προστιθέασι τὸ ἔστιν, ὃ συνυπακούεται ἔξωθεν παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἵνα καινότερον τὸν λόγον ἐργάσωνται. Fisch.

πόλις τε καὶ] Abest τε ab editis libris Stobæi, et Cod. Tub. Etiam versio Ficini habet, *quæ resp. patriaque jusserit.* Fisch.

ἢ πείθ. αὐ. ᾗ] Cod. Stobæi Oxoniensis, et exemplum Trincavel. ἢ καὶ πείθειν αὐτὴν δίκαιον πέφυκε· sed in exemplis Gesnerianis est ἢ καὶ πείθειν αὐτὴν, ᾗ δίκαιον πέφυκε. At nec pronomen ᾗ nec articulus τὸ abesse, per seriem orationis linguæque leges, possunt. Nam πείθειν αὐτὴν, ᾗ τὸ δίκαιον πέφυκε *plane docere eam, quomodo justum sese natura habeat* est *plane docere naturam justi.* Fisch.

Infinitivus πείθειν per anacoluthiam subjectus est illis ποιητέον etc. quasi præcessisset ποιεῖν δεῖ. Conf. Gorg. 104. et ibi Heind. Xenoph. Mem. i. 5. 5. Buttm.

ἧττον τὴν πατρίδα] Cic. ad Famil. i. ep. ix. 44. 'Id enim jubet idem ille Plato, quem ego vehementer auctorem sequor: Tantum contendere in rep. quantum probare tuis civibus possis: vim neque parenti neque patriæ afferre oportere.' Fisch.

§. 13. φαῖεν ἄν] In margine exempli Stephaniani legitur: γράφεται· ἄλλό τι φαῖεν· nesciebam ubi. Neque enim video lectionem eam e versione Ficini Latina petitam esse. Hæc enim versio expressit scripturam alteram unice veram, *Proinde leges forte dicent, Animadverte, o Socrates, utrum vere dicamus.* Fisch.

ἃ νῦν ἐπιχειρ.] Ald. Bas. 1. Steph. Forst. ἃ ἐπιχειρεῖς· ut Ficinus, *te injusta contra nos aggredi.* Bas. 2. Patus. ἃ νῦν ἐπιχειρεῖς· quæ est ipsa Cod. Tub. lectio. Revocavimus igitur nos quoque particulam νῦν. Fisch.

τῷ ἐξουσίαν πεποιηκέναι] Nescio sane quid hic sibi velit Stephanus, qui pro τῷ accusativum τὸ rescribendum conjicit. Sententia, uti in vulgata lectione extat, satis clara esse videtur, et Platonis in hoc loco mentem optime exprimere. Forst.

τῷ] Stephanus conj. τό: sine caussa, Forstero judice; recte. Nam verbum προαγορεύομεν cohæret cum infinitivo ἐξεῖναι, et verbis τῷ ἐξουσίαν πεποιηκέναι—declaratur, quanam re leges ostendant, licere cuivis civi alio migrare. Sensus igitur est, *edicimus, eo, quod potestatem facimus Atheniensium cuivis, qui quidem uti hac potestate velit.* Fisch.

τῷ ἐξουσ. πεποιηκ.] Hæc verba spuria visa Jacobsio sunt. Beck.

ἐν τῇ πόλει πράγματα καὶ ἡμᾶς τοὺς νόμους, ᾧ ἂν μὴ ἀρέσκωμεν ἡμεῖς, ἐξεῖναι λαβόντα τὰ αὑτοῦ[z] ἀπιέναι ὅποι[a] ἂν βούληται. καὶ[b] οὐδεὶς ἡμῶν τῶν νόμων ἐμποδών ἐστιν οὐδ' ἀπαγορεύει, ἐάν τέ τις βούληται ὑμῶν[c] εἰς ἀποικίαν ἰέναι, εἰ μὴ ἀρέσκοιμεν ἡμεῖς τε καὶ ἡ πόλις, ἐάν τε μετοικεῖν ἄλλοσέ ποι[d] ἐλθών, ἰέναι ἐκεῖσε ὅποι[e] ἂν βούληται, ἔχοντα[f] τὰ αὑτοῦ. ὃς δ' ἂν ὑμῶν παραμείνῃ,[g] ὁρῶν ὃν τρόπον ἡμεῖς τάς τε δίκας δικάζομεν καὶ τἆλλα τὴν πόλιν διοικοῦμεν, ἤδη φαμὲν τοῦτον ὡμολογηκέναι ἔργῳ ἡμῖν, ἃ ἂν ἡμεῖς κελεύωμεν,[h] ποιήσειν ταῦτα, καὶ τὸν μὴ πειθόμενον τριχῇ φαμὲν ἀδικεῖν, ὅτι τε γεννήταις[i] οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται, καὶ ὅτι τροφεῦσι, καὶ ὅτι ὁμολογήσας ἢ μὴν[k] πείθεσθαι οὔτε πείθεται οὔτε πείθει ἡμᾶς, εἰ μὴ[l] καλῶς τι ποιοῦ- i. ii. 162.

E.—[a] ὅπη ΓCEs.—[b] καὶ...τις βούληται in mg ponit Ά.—[c] ἡμῶν ΠΦ.—[d] πη Es.—[e] ὅπη DEs.—[f] ἔχων ΞΥEs.—[g] παραμείνοι ΨDS.—[h] κελεύομεν S.—[i] γενήταις ΠΨDS, γεν ἢ μὴν ἑταις Φ.—[k] ἡμῖν Ά, ἢ μὴν ΓΒ et pr *u*, ἢ μὴν C: ἡμῖν *s.—[l] μὲν Ψ.—[m] ποιῶμεν Γ.

δοκιμάσῃ] Cod. Tub. δοκιμασθῇ. male. Fisch.

Codd. omnes, præter Ven. Ξ, δοκιμασθῇ, quod mendosum censeo. Buttm.

εἰς ἀποικίαν ἰέναι] *Migrare in coloniam* Atheniensem: μετοικεῖν ἄλλοσε, *migrare in alienam civitatem*, Græcam, etiam barbaram: atque adeo παραμένειν, *Athenis manere, neque alio migrare.* Fisch.

ἄλλοσέ ποι] Ald. Bas. 1. 2. Steph. Forst. ἄλλοσέ πη· Patus. ἄλλοσέ που. Nos vero quum videremus librarios et ante et paulo post etiam ὅπη scripsisse pro ὅποι, reponere ausi sumus ποι. Nam in Cod. Tub. simpliciter scriptum est ἄλλοσε ἐλθών· quam scripturam Ficinus quoque expressisse videtur; vertit enim, *sive habitationem alio transferre cupiat.* Fisch.

ἔχοντα] Cod. Tub. perperam. Fisch.

ἔχοντα] Sic codd. opt. et plur. Vulgo ἔχων, cujus sive attractionis (a verbo βούληται) sive anacoluthiæ causam legitimam nullam agnosco. Buttm.

γεννήταις] Ald. Bas. 1. 2. γενήταις. non male. v. ad Theæt. ii. 4. Schol. Augustanus: γεννήταις· οἱ τοῦ γένους μετέχοντες, καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἔχοντες κοινὰ ἱερά· οἱ δὲ ὁμογαλάκτους, φράτορας, συγγενεῖς, τοὺς γεννήτας. Hæc ipsa verba leguntur in Lex. rhetor. Ms. et in scholiis Mss. in Criton. quæ laudantur a Ruhnquenio in Auctar. Hesych. tom. i. p. 817. nisi quod scholiastes Ruhnquen. habet οἱ ταὐτοῦ γένους—ἢ ἀπ' ἀρχῆς. Sed hoc totum scholion jam editum extat in Etymol. M. v. γενῆται· cujus libri ipsi quoque habent ταὐτοῦ et γενήτας. Cæterum hæc tota observatio est ab hoc loco alienissima; nam οἱ νόμοι se vocant γεννήτας *parentes* civium, quia auctores fuerunt, ut procrearentur, quia eos gignì jusserunt: supra, ἡμεῖς γάρ σε γεννήσαντες. add. c. 12. Gloss. vett. Γεννήτης, γεννήτωρ, *procreator*, *genitor*, *creator*. Fisch.

ἡμῖν] Be. e Coisl. aliisque ἢ μὴν; idemque in Clark. superscriptum vulgato ἡμῖν, quod. post eandem in superioribus vocem languidum sane videtur præ gravi illo ἢ μήν. Nolui tamen mutare, quoniam aliud quoque est de quo dubito. Quippe præsens πείθεσθαι sive cum illa asseverandi formula sive sine ea, post ὁμολογεῖν, *promittendi* significatione, suspectum mihi quidem est, veramque Platonis manum fuisse puto, ὁμολογήσας ἢ μὴν πείσεσθαι. Vid. §. 14. Buttm.

οὔτε πείθεται οὔτε πείθει ἡμᾶς] Hæc verba oblitterari jubet Weilandus: male. Lang.

μεν,[m] προτιθέντων ἡμῶν καὶ οὐκ ἀγρίως ἐπισταττόντων ποιεῖν ἃ ἂν κελεύωμεν, ἀλλὰ ἐφιέντων[n] δυεῖν[o] θάτερα, ἢ πείθειν ἡμᾶς ἢ ποιεῖν, τούτων οὐδέτερα ποιεῖ. [§. 14.] Ταύταις δή[p] φαμεν καὶ σέ, ὦ[q] Σώκρατες, ταῖς αἰτίαις ἐνέξεσθαι, εἴ περ ποιήσεις ἃ ἐπινοεῖς, καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σέ, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα. Εἰ οὖν ἐγὼ εἰμι διὰ τί δή; ἴσως ἄν μου[r] δικαίως καθάπτοιντο,[s] λέγοντες ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὡμολογηκὼς τυγχάνω ταύτην τὴν ὁμολογίαν. φαῖεν γὰρ ἄν ὅτι Ὦ Σώκρατες, μεγάλα ἡμῖν τούτων τεκμήρια ἔστιν, ὅτι σοι καὶ ἡμεῖς ἠρέσκομεν καὶ ἡ πόλις· οὐ γὰρ ἄν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἁπάντων[t] διαφερόντως ἐν αὐτῇ ἐπεδήμεις, εἰ μή σοι διαφερόντως ἤρεσκε, καὶ οὔτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες,

i. 52.

i. ii. 163.

—[m] ἀλλὰ *φιέντων* pr H, ἀλλ' ἀφιέντων rc.—[o] δυεῖν Ψ : δυοῖν *s.—[p] δέ Ψ.—[q] ὦ om Α.—[r] μοι D.—[s] καθάπτονται Ψ.—[t] ἁπάντων om Ψ.—[u] ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς Ἰσθμόν om

τούτ. οὐδέτ. ποιεῖ] Ficinus vertit, *tu horum neutrum facis*, ita ut legisse videatur *ποιεῖς*· ut apud Aristoph. Plut. 933. in libris editis omnibus est *ποιεῖς*, quum tamen res ipsa legi jubeat *ποιεῖ*· ut jam ante Hemsterhusium legendum vidit et Frischlinus, cujus in versione Latina est, *viden', quid agat?* et Budæus: v. Stephanus Thes. L. Gr. v. *μαρτύρομαι* tom. ii. p. 796. Neque vero aliter debet hoc loco legi. Nam, præter libros editos, Cod. Tub. ita legit: et quanquam verbis *τούτων οὐδέτερα ποιεῖ* idem significatur quod verbis *οὔτε πείθεται, οὔτε πείθει ἡμᾶς*, ut supervacanea esse videri possint: tamen verba, *προτιθέντων ἡμῶν—ἢ ποιεῖν*, quæ subjecta sunt, ut magis explicarentur superiora, tale additamentum, quo repeteretur superior sententia, postulasse, quis non videt? Conf. ad Apol. xvi. 4. Fisch.

ποιεῖ] Sic omnes libri editi. Ficinus quidem vertit: *tu horum neutrum facis*; ita ut legisse videatur *ποιεῖς*. Sed recte legitur *ποιεῖ*, estque in his verbis iteratio sermonis ejusmodi, qualem tetigit Heindorfius ad Theæt. 73. Vid. simile exemplum Alcib. ii. 1. (*εὔξασθαι—κατηρᾶτο*). Buttm.

ἐν τοῖς μάλιστα] Præter Hemsterhusium, quem laudavimus §. 1. formulam *ἐν τοῖς μάλιστα* illustravit idoneis exemplis Lamb. Bosius Observat. misc. c. 5. p. 18. Pro *ἐπινοεῖν* erat c. 11. *ἐν νῷ ἔχειν ποιεῖν*, et c. 13. *ἐπιχειρεῖν δρᾶν*. Fieri tamen potest, ut Plato leges hoc potissimum verbo uti jusserit, quo accommodatius rei esset: nam *ἐπινοεῖν*, ut nomen *ἐπίνοια*, ponitur fere de iis qui machinantur et moliuntur mala atque injusta. v. Kypq. ad Act. viii. 22. Fisch.

καθάπτοιντο] Verbum *καθάπτεσθαι* ab Homero quidem positum reperitur in utramque partem, ut sit, et *delinire, demulcere, placare*, et *reprehendere, increpare, objurgare*. vid. Il. *α'*. 582. Odys. *β'*. 39. 240. *κ'*. 70. Hesychius: Καθάπτεσθαι· λοιδορεῖσθαι, ὀνειδίζειν, πραΰνειν. Sed Plato usus est hoc verbo malo sensu: cujus quidem rei caussa ducenda est ab illa Atticorum urbanitate, quæ de rebus ingratis verba gratarum contrariarumque rerum usurpavit. Cæterum Stephanus in marg. hunc locum ita vertit, *quodsi rogarem, quam ob caussam? illæ fortasse non immerito me reprehendentes responderent, Quod præ cæteris omnibus Atheniensibus:* vel, *non immerito me incessentes resp.* Fisch.

ἐπεδήμεις] Quod per se notat *in sua civitate esse et commorari:* hoc loco est simpliciter *versari, commorari:* nam refertur ad verbum *ἀποδημεῖν*, quod Plato hoc loco commutavit formula *ποιεῖσθαι ἀποδημίαν, peregrinari, in aliena civitate commorari*. v. Pollux ix. 9. Fisch.

ὅ τι μὴ ἅπαξ εἰς Ἰσθμόν,[u] οὔτε ἄλλοσε οὐδαμόσε, εἰ μή ποι[v] στρατευσόμενος,[w] οὔτε ἄλλην ἐποιήσω ἀποδημίαν[x] πώποτε ὡς περ οἱ ἄλλοι[y] ἄνθρωποι, οὐδ' ἐπιθυμία σε ἄλλης πόλεως οὐδ' ἄλλων νόμων ἔλαβεν εἰδέναι, ἀλλὰ ἡμεῖς σοι ἱκανοὶ ἦμεν καὶ ἡ ἡμετέρα πόλις· οὕτω σφόδρα ἡμᾶς ἠροῦ, καὶ ὁμολόγεις καθ' ἡμᾶς πολιτεύεσθαι[z] τά τε ἄλλα καὶ

ΠΦΨDS, in mg habet Α.—[v] τοι BEHu, τι C.—[w] στρατευσάμενος E, πευσόμενος ΨS. —[x] ἀποδημίαν ἐποιήσω ΑΠΦΨ, ἐπιδημίαν ἐποιήσω DS.—[y] ἄλλοι om ΓΥEHu et pr

ὅτι μὴ ἅπαξ] Meminit hujus loci Athenæus v. 15. p. 216. et Platonem reprehendit, quod dicat hic, Socratem nunquam peregre profectum, præterquam cum se contulisset ad Isthmum; et tamen in Apologia 17. et Sympos. 35. tradat, eum militasse ἐν Ποτιδαίᾳ καὶ ἐν Ἀμφιπόλει καὶ ἐπὶ Δηλίῳ. v. Laert ii. 22. s. Verba Athenæi hæc sunt: Ἐν δὲ τῷ Κρίτωνι ὁ τῇ μνημοσύνῃ φίλος Πλάτων οὐδὲ ποιήσασθαί ποτε ἀποδημίαν τὸν Σωκράτην ἔξω τῆς εἰς Ἰσθμὸν πορείας εἴρηκεν. At Casaubonus observat, Athenæum aut non habuisse in exemplo Critonis suo verba εἰ μή ποι στρατ. aut ea certe in excerptis suis, ut fit, prætermisisse. Alia hujusmodi grammaticorum veterum negligentiæ exempla habent Hutchinsonus ad Xen. Anab. p. 301. min. Wesseling. ad Diod. Sic. tom. i. p. 527. Gesner. ad Lucian. tom. ii. p. 866. Ceterum quanquam Plato Phædrum quoque in cognomine dialogo p. 230. D. ita loquentem cum Socrate facit, οὕτως ἐκ τοῦ ἄστεος οὔτ' εἰς τὴν ὑπερορίαν ἀποδημεῖς, οὔτ' ἔξω τείχους ἔμοιγε δοκεῖς τὸ παράπαν ἐξιέναι (vid. et Meno. 13.): tamen Laertius ii. 23. auctoribus aliis alia omnia de Socrate refert: Ἴων δὲ ὁ Χῖος καὶ νέον ὄντα εἰς Σάμον σὺν Ἀρχελάῳ ἀποδημῆσαι· καὶ Πυθῶδε ἐλθεῖν Ἀριστοτέλης φησίν. Fisch.

Archelai in Macedoniam eum invitantis aliorumque itidem principum promissa ipsum neglexisse referunt Seneca, Laertius, Libanius, alii. Forst.

Verba ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς Ἰσθμὸν desunt in præstantibus codd. Ven. Π, Vind. 2. Tub. Paris. D S, Huet. in Clarkiano autem margini allita sunt. Notabile etiam est, hoc Socratis in Isthmum iter a Diogene La. ii. 23. non e Platonis hoc loco sed e Favorini Commentariis memorari. Buttm.

πολιτεύεσθαι] Ter intra parvum spatium Stephanus dedit πολιτεύσεσθαι, quod Bekker auctoritate librorum suorum ter in præsens mutavit. Nos primo et tertio loco, ubi infinitivus pendet a verbo ὁμολογεῖν, futurum servavimus, secundo autem, ubi a ξυντίθεσθαι, præsens adoptavimus. Non quo præsens in illis quoque locum habere posse præfracte negemus; sed quoniam in re non usquequaque certa, rationem aliquam sequi necesse est. Nimirum haud rarenter quidem a viris doctis annotatum est, in sententiis *promittendi, sperandi, expectandi* infinitivum aoristi quoque et præsentis loco futuri adhiberi: sed in exemplis non satis interdum distinxerunt iidem quæ distinguenda tamen erant. Quippe secernenda imprimis sunt illa verba quibus notio ipsa promittendi, sperandi, expectandi inest, ut h. l. συντίθεσθαι, ut ἐλπίζειν, ἐλπίς ἐστι, ut προσδοκᾶν, ἐπίδοξον εἶναι et simil. Hæc enim omnia infinitivum futuri non respuunt quidem, immo crebrius fortasse asciscunt; sed quoniam sua natura futuras potissimum res spectant, sine perspicuitatis damno infinitivus etiam *præsentis* cum res duratura significanda est, aut *aoristi*, cum res cito absolvenda, his quidem verbis subjungitur. Vid. Heind. ad Phædo. 32. Lobeck. ad Phryn. p. 133. Contra si verba ejusmodi qualia sunt οἴεσθαι, φάναι, ὁμολογεῖν loco illorum usurpantur, ratio poscit proprie ut sensus expectandi, sperandi, promittendi *addito futuro* declaretur: nam e. g. ὁμολογεῖς οὕτως εἶναι, ὁμολογεῖς παραγενέσθαι longe aliud sonant quam si eidem verbo futurum addas: quare ὁμολογεῖν sensu promittendi cum futuro e consuetudine linguæ est, ut cognoscas ex Stephani Thes. Sturz. Lex. Xenoph. etc. Neque tamen hæc regula statui potest: sat multa enim sunt exempla horum quoque verborum cum aoristo vel præsenti loco futuri structorum; quorum aliquot apposuit Heind. ad Protag. 19.

παῖδας ἐν αὐτῇ ἐποιήσω, ὡς ἀρεσκούσης σοι τῆς πόλεως. ἔτι τοίνυν ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἐξῆν σοι φυγῆς τιμήσασθαι,[a] εἰ ἐβούλου, καὶ ὅ περ νῦν ἀκούσης τῆς πόλεως ἐπιχειρεῖς, τότε ἑκούσης ποιῆσαι. σὺ δὲ τότε μὲν ἐκαλλωπίζου ὡς οὐκ ἀγαναντῶν εἰ δέοι τεθνάναι σε, ἀλλ' ἠροῦ, ὡς ἔφησθα, πρὸ τῆς φυγῆς θάνατον· νῦν δὲ οὔτ' ἐκείνους τοὺς λόγους[b]
I. ii. 164. αἰσχύνει οὔτε ἡμῶν τῶν νόμων[c] ἐντρέπει ἐπιχειρῶν διαφθεῖραι, πράττεις τε ἅ περ ἂν δοῦλος ὁ[d] φαυλότατος πράξειεν, ἀποδιδράσκειν ἐπιχειρῶν παρὰ τὰς ξυνθήκας τε καὶ τὰς[e]

B.—[a] πολιτεύσεσθαι ς.—[a] τιμήσασθαι φυγῆς Φ.—[b] τοὺς λόγους ἐκείνους Γ.—[c] τὸν

Qualia ubi plura collecta erunt, certius fortasse dignoscentur ea, in quibus per nexum verborum futurum satis declaratur, (conf. dicta infra ad Alcib. i. 4. c.) ab iis in quibus per aliquam usus negligentiam tempora non satis distinguuntur, et ab iis denique quæ mendosa sunt, librario in unius litteræ differentia facile labente. Interim contra consensum codicum nihil mutandum est. Itaque recte Heind. in Euthyd. p. 278. c. ἐφάτην ἐπιδείξασθαι sensu promittendi, quod nunc etiam omnes Bekkeri codd. præbent, contra Stephani levem sane mutationem -εσθαι tuitus est; et nos modo (13. c.) ὁμολογήσας—πείθεσθαι intactum reliquimus, quamvis paucis retro versibus legatur ὡμολογηκέναι—ποιήσειν. Verum hoc de quo nunc cum maxime agimus loco a codd. destituti non sumus. Nam post verbum quidem ξυνέθου præsens est in omnibus Bekkeri codd. et in Clark. ut fere diffidam Fischeri, qui ter futurum posuit, de Cod. Tub. silentio. Sed in verbo ὁμολογεῖν utrobique futurum enotatum est ex parte codicum, et priori quidem loco ex magnæ auctoritatis illo Clarkiano, posteriori, ex illo quidem, et qui ei sunt consoni fere, non, sed e septem aliis. Buttm.

τιμήσασθαι] Τιμᾶν cum dativo personæ et genit. pœnæ verbum est proprium de *litis æstimatione*, cum pœna definitur in reum. Hinc τιμήσασθαι valet 'sibi ipsum pœnam statuere.' Conf. Indicem Græcit. Demosth. et de hac ipsa Socratis lite Plat. Apol. Socr. p. 36. B. p. 37. B. Licebat autem per leges Atheniensium reo in judiciis capitalibus plerisque, antequam in custodiam mitteretur, judicio se subtrahere atque exilio sese multare voluntario. Buttm.

ἐξῆν σοι φυγῆς τιμήσασθαι] *Licebat multari.* Ita Ficinus. At potius vertendum, *tibi ipsi pœnam exilii statuere.* Vide Taylor. in Lect. Lysiac. p. 716. Forst.

σὺ δὲ κ. τ. λ.] Extat hic locus, usque ad verba πείθῃ, ὦ Σώκρατες, apud Eusebium Præpar. Evang. xiii. 8. p. 655. s. Fisch.

ἐντρέπει] Priscianus xviii. p. 719. s. Basil. 'Attici ἐντρέπομαι τοῦτο, καὶ τούτου. Hinc Romani, 'pudet me istius rei,' dicunt. Plato, Νῦν δὲ, οὔτε ἐκείνους τοὺς λόγους αἰσχύνει, οὔτε ἡμῶν, οὔτε τὸν νόμον, ἐντρέπει.' leg. οὔτε ἡμῶν τῶν νόμων. Sed formas Atticas, αἰσχύνει et ἐντρέπει, restituimus pro communibus αἰσχύνῃ et ἐντρέπῃ, quæ in reliquis libris sunt. v. ad Euthyphr. 19. Locis ibi laudatis addi potest locus Xen. Cyrop. iii. 1. 15. ubi librarius Cod. Alt. recte scripsit εἰ δέ τινα—φανεῖ· sed alia manus diphthongo ει imposuit syllabam ῆ· quæ quidem manus cautior fuit et diligentior manibus illis, quæ pro φανεῖ reposuere φανείης· quod tempus post Aldum Stephanus et alii in ordinem receperunt, repugnantibus legibus grammatices et re ipsa: hæ enim fut. indicat. poni jubent. Fisch.

ἐπιχ. διαφθ.] Euseb. ἐπιχειρῶν ἡμᾶς διαφθεῖραι· per se non male. At pronomen facile intelligi posse, et Stephanus animadvertit, et sponte apparet. Fisch.

ἅπερ] Euseb. ὅπερ· ut legit Ficinus: certe vertit, *quod deterrimus* (h. e. *maxime improbus et perfidus*) *faceret servus.* At pluralis et aurium sensui gratior videtur esse, et rei magnitudini accommodatior. Cod. Tub. δοῦλος φαυλότατος, omisso articulo: male. Fisch.

ὁμολογίας, καθ' ἃς ἡμῖν ξυνέθου πολιτεύεσθαι.[f] πρῶτον[g] μὲν[h] οὖν ἡμῖν τοῦτ'[i] αὐτὸ ἀπόκριναι, εἰ ἀληθῆ λέγομεν φάσκοντές σε ὡμολογηκέναι πολιτεύεσθαι[j] καθ' ἡμᾶς ἔργῳ ἀλλ' οὐ λόγῳ, ἢ οὐκ ἀληθῆ. Τί φῶμεν πρὸς ταῦτα, ὦ Κρίτων; ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν;[k]

ΚΡ. Ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἄλλο τι[l] οὖν, ἂν φαῖεν,[m] ἢ ξυνθήκας τὰς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ὁμολογίας παραβαίνεις, οὐχ ὑπ' ἀνάγκης ὁμολογήσας οὐδὲ ἀπατηθεὶς οὐδὲ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀναγκασθεὶς[n] βουλεύσασθαι, ἀλλ' ἐν ἔτεσιν ἑβδομήκοντα, ἐν οἷς ἐξῆν[o] σοι ἀπιέναι, εἰ[p] μὴ ἠρέσκομεν ἡμεῖς μηδὲ δίκαιαι[q] ἐφαίνοντό σοι αἱ ὁμολογίαι εἶναι.[r] σὺ δὲ[s] οὔτε Λακεδαίμονα[t] προηροῦ οὔτε Κρήτην, ἃς δὴ ἑκάστοτε φὴς[u] εὐνομεῖσθαι, οὔτε ἄλλην οὐδεμίαν τῶν Ἑλληνίδων[v] πόλεων οὐδὲ[w] τῶν βαρβαρικῶν,[x] ἀλλ' ἐλάττω ἐξ αὐτῆς ἀπεδή- I. 53.

νδμον Φ.—[d] δ om ΩΠΦΨDES.—[e] τὰς om Ψ.—[f] πολιτεύσεσθαι s.—[g] πρῶτα Φ.—[h] μὲν add ΠΦΨDS.—[i] τοῦτ' DS.—[j] πολιτεύεσθαι ΓΠΦΨDS : πολιτεύσεσθαι *s.—[k] ὁμολογοῦμεν Γ.—[l] τι et ἂν om s.—[m] φαῖμεν ΨDS.—[n] ἀπατηθεὶς Υ.—[o] ἦν Γs.—[p] εἴπερ δὴ ΦΨDS et rc Π.—[q] δίκαια Ψ.—[r] αἱ ὁμολογίαι εἶναι om Υ.—[s] δὲ ΩΠΨCDS et corr BE, δὲ δὴ Φ : τε *s.—[t] οὐδὲ λακ. DS.—[u] φῆς ἂν Γ.—[v] ἑλληνικῶν Φ.—[w] οὐδὲ ΩΠΦΨDS : οὔτε *s.—[x] βαρβαρικῶν ΩΦΨS : βαρβάρων *s.—[y] οἱ νόμοι ἡμεῖς

πρῶτον οὖν] E Cod. Tub. reposuimus πρῶτον μὲν οὖν : nam μὲν facilius omitti a librariis quam addi potuit. Fisch.

ἄλλο οὖν] Apud Eusebium legitur ἀλλὰ τί οὖν : verum fidem ejus exemplari nequaquam habendam puto, sed ex duabus lectionibus faciendam esse unam hanc, ἄλλο τί οὖν. Steph.

ἄλλο τι οὖν] Ald. Bas. 1. ἄλλο οὖν. Confirmat emendationem Stephani Bas. 2. in quo diserte extat ἄλλό τι οὖν· quod Forsterus non veritus est recipere, nec post eum nos quoque. Etiam Devarius in de Partic. L. G. p. 38. sic legit, neque ratio Platonica aliam scripturam admittit. v. Euthyphr. 19. Phædon. 43. 55. 56. Cratyl. 42. Etiam Cod. Tub. scriptum exhibet ἀλλ' ὅτι οὖν, h. e. ἄλλό τι οὖν· et Ficinus vertit, *Nonne igitur, leges inquient, conventa nobiscum, et pacta, transgrederis?* recte. Nam ἄλλό τι, ἤ est, ut ad Euthyphron. 19. vidimus, *an* vel *nonne*. Caussa est, quia ἄλλό τι, ἤ absolute dicitur pro ἄλλό τι, vel ἆρ' ἄλλό τι λέγεις, vel ποιεῖς, ἤ, ut hoc loco ἄλλό τι, ἤ παραβαίνεις; pro ἄλλό τι ποιεῖς, ἤ παραβαίνεις; *aliud quid facis, an violas?* h. e. *nonne violas?* ut ἄλλό τι, ἤ ὁμολογῶμεν; pro ἄλλό τι λέγωμεν, ἤ ὁμολογῶμεν; Fisch.

ἂν] Particulam ἂν, quæ in omnibus codicibus est, antiquiores editores neglexerant. Junge φαῖεν ἂν, Ἄλλο τι οὖν ἤ —. Buttm.

ἦν] Cod. Tub. Bas. 2. et Euseb. ἐξῆν· credo, e glossemate. Fisch.

σύ τε] Libri editi omnes : σύ τε. At Stephanus conj. σὺ δὲ οὔτε. recte. Ficinus enim jam vertit, *tu vero*. Neque in Cod. Tub. aliter scriptum invenimus. Unde visum est δὲ reponere pro τε. Fisch.

ἃς δὴ ἑκάστοτε] Utriusque civitatis instituta magnopere laudat Socrates in Minoe, p. 318. 320. Cretensium item leges summis ornat encomiis Hospes Atheniensis in L. i. de Leg. p. 631. Lacedæmoniorum et Cretensium ἀδέλφους fuisse *νόμους*, uti eos vocat Plato, (quippe cum suos e Creta magnam partem mutuatus esset Lycurgus) notissimum est. Forst.

βαρβάρων] Habemus apud Eusebium βαρβαρικῶν. Ac certe quamvis Attici

μησας ἢ οἱ χωλοί τε καὶ τυφλοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἀνάπηροι· οὕτω σοι διαφερόντως τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἤρεσκεν ἡ πό-
1. ii. 165. λις τε καὶ ἡμεῖς οἱ νόμοι· δῆλον ὅτι· τίνι γὰρ ἂν πόλις

scriptores *βάρβαρος* et *βάρβαρον* passim adjective dicant potius quam *βαρβαρικὸς* et *βαρβαρικὸν*, Platonem tamen his quoque aliquoties uti videmus. Legimus enim in Cratylo, p. 416. *βαρβαρικόν*: et rursus *βαρβαρικαῖς*, p. 437. Steph.

οὔτε τ. βαρβαρικῶν] Ald. Bas. 1. 2. Patus. Steph. Forst. *οὔτε τῶν βαρβάρων*. Apud Eusebium est *τῶν βαρβαρικῶν*· recte. Neque tamen omnino necessaria est illa emendatio, quum nec altera vocabuli forma inusitata fuerit. At quia tamen etiam in Cod. Tub. scriptum inveneramus *τῶν βαρβαρικῶν*· quia *βαρβάρων* facilius nasci potuisse videbamus ex *βαρβαρικῶν*, quam *βαρβαρικῶν* ex *βαρβάρων*· non dubitavimus nunc edere *τῶν βαρβαρικῶν*. Fisch.

βαρβαρικῶν] Sic pro vulg. *βαρβάρων*. Clark. Tub. Vind. 2. Paris. S, Huet. e quibus Vind. 2. etiam *Ἑλληνικῶν*: fortasse hoc quoque hic quidem verius. Tum olim quater hic legebatur *οὔτε*. Sed recte inde a Fischero ultimo loco nunc editur *οὐδὲ*, quoniam hoc non refertur ad proximum *οὔτε*, sed comprehenditur ab isto una cum illo *οὐδεμίαν*. At minus bene Wolfius etiam primo loco e Parisinis aliquot rescripsit *οὐδέ*. Hoc enim sic in fronte collocatum valeret *ne quidem*: post hanc autem negationem alia, quæ sensum non auget, sed minuit (*οὔτε ἄλλαι*), locum non habet. Buttm.

καὶ τυφλοὶ] Cod. Eusebii Oxon. *καὶ οἱ τυφλοί*: non male: si quidem Plato scripsisset *οἵ τε χωλοί*. Fisch.

ἀνάπηροι] Pollux ii. 61. *Ἀνάπηρος δὲ ἔστιν ὁ πᾶν τὸ σῶμα πεπηρωμένος.* Schol. min. ad Il. *β'*. 599. *Πηρὸς καλεῖται ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος.* Distinguuntur a claudis et cæcis etiam Luc. xiv. 13. 21. add. Laert. vi. 33. Cæterum verbis *ἐλάττω—ἀνάπηροι* declarant leges, Socratem longe rarissime peregrinatum esse. Nam tales *εἰκασίαι*, quibus Plato et Xenophon, maximeque hic, tantopere delectantur (v. Pseudo-Dem. Phaler. *περὶ ἑρμην.* s. 80.), orationem vehementer ornant, quum perspicuitatem ita adjuvent, ut singularem rerum magnitudinem mentibus legentium et facilius ostendant, et apertius. Sic Xen. Cyrop. iii. 1. 11. *Σὲ δὲ οἶδεν—οὕτως ἐξαπατήσαντα, ὥσπερ ἄν τις τυφλοὺς, ἢ κωφοὺς, καὶ μηδ' ὁτιοῦν φρονοῦντας, ἐξαπατήσειεν*, h. e. *te novit—ipsum fefellisse longe facillime et sine ullo omnino negotio.* Fisch.

οἱ νόμοι δηλονότι] Vereor ne hæc verba ex scholio irrepserint, sive ex glossemate, ut vulgo loquuntur. Steph.

Etsi vocabula *δηλονότι, ἴσως, ἤγουν, ἤτοι, δηλαδὴ, δὴ, ἦ, τουτέστιν*, et hujus generis alia, sunt fere certissima atque indubia signa glossematum, hoc est, verborum ab grammaticis, vel in marginibus librorum, vel etiam inter versus, adscriptorum, interpretandi, lacunasve explendi, caussa, sed ab imperitis ac negligentibus librariis intextorum ipsis scriptorum veterum verbis: ut verba *scilicet, videlicet, hoc est, id est*, in libris Latinorum scriptorum. (V. c. apud Xen. Anab. v. p. 409. Hutchins. Cod. Eton. *καὶ τούτους τί δοκεῖτε δεῖσαι δηλονότι·* apud Theophrast. char. ix. 2. *τοὺς υἱεῖς ἴσως εἰς τὴν ὑστεραίαν*, in Cod. Gal. 3. Sic apud Xen. Cyrop. i. 3. 8. verba *τοῦ δὴ, εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν, μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς*, videntur esse additamentum grammaticorum, qui ostendere pueris caussam vellent, cur pocillatores deberent sorbillare ante vinum: quæ tamen sponte poterat a lectoribus reperiri: certe in Cod. Brem. quem nobis consulere ante annos non paucos licuit, verba illa non leguntur. Conf. Gierigius V. C. ad Plut. Apophthegm. Lacon. p. 20. Similiter apud Latinos, v. c. apud Cic. ix. ep. vi. 2. 'Est igitur adventus scilicet Cæsaris in exspectatione,' verba *scilicet Cæsaris* sine ulla controversia sunt, ut adventitia, inducenda: cujus quidem generis loci sunt vii. ep. 23. 10. viii. ep. 13. 4.) Hoc tamen loco recte dubitari posse arbitrabamur, annon verba *οἱ νόμοι δηλονότι* profecta essent ab ipso Platone. Etenim primo quidem omnes codices adhuc ab hominibus doctis inspecti, quos tamen satis constat e diversis fontibus fluxisse, verba illa exhibent: quod secus est in aliis ejusmodi locis. Deinde quis nescit, ab ipsis sæpe scriptoribus adjici verba, quæ interpretentur cætera, etiam ibi, ubi oratio nulla interpretatione adjuvanda videatur, maxime tum, quum dictio sequatur, imiteturque consuetudinem loquendi quotidianam? quod quidem fieri, ut in omnibus dialogis, ita etiam in sermonibus Socraticis, quis neget? Denique

ἀρέσκοι ἄνευ νόμων; νῦν δὲ δὴ[z] οὐκ ἐμμενεῖς[a] τοῖς[b] ὡμολογημένοις; ἐὰν[c] ἡμῖν γε πείθῃ, ὦ Σώκρατες· καὶ οὐ καταγέλαστός γε[d] ἔσει[e] ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθών. [§. 15.] σκόπει γὰρ δή, ταῦτα παραβὰς καὶ ἐξαμαρτών[f] τι τούτων τί ἀγαθὸν ἐργάσει σαυτὸν ἢ τοὺς ἐπιτηδείους τοὺς σαυτοῦ.[g] ὅτι μὲν γὰρ κινδυνεύσουσί γέ σου[h] οἱ ἐπιτήδειοι καὶ αὐτοὶ[i] φεύγειν καὶ στερηθῆναι τῆς πόλεως ἢ[j] τὴν οὐσίαν ἀπολέσαι, σχεδόν τι δῆλον· αὐτὸς δὲ πρῶτον[k] μὲν ἐὰν

ΠΨDS.—[z] δαὶ rc B, ἐπειδὴ Υ.—[a] ἐμμένεις plerique cum s.—[b] ἐν τοῖς Φ.—[c] ἐμμενεῖς δὲ ἐὰν s.—[d] τε ΠD et corr Α; om ΦΨS.—[e] ἔσει pr u.—[f] ἐξαμαρτάνων ΑΠΨDS.—[g] τοὺς σαυτοῦ om pr Π.—[h] σοι Φ.—[i] καὶ αὐτοὶ om ΨS.—[j] ἢ corr u.—[k] πρῶ-

verba, quæ sequuntur apud Platonem, τίνι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων; requirere quodammodo vocabulum νόμοι videntur. Fisch.

Stephanus glossatoris esse putabat οἱ νόμοι δηλονότι. Et vero habet hæc opinio, quo se non mediocriter commendet. Fischerus vero ea Platoni vindicare studet; et cum alias affert rationes, tum hanc etiam efficacissimam, sublatis his nullam fere vim habere quæ sequuntur, τίνι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων; Quid vero si hæc verba una cum illis expungenda judicemus? Additur quidem fere οἱ νόμοι post ἡμεῖς, ut p. (Steph.) 50. A. 51. D. 54. A. sed idem sæpenumero omittitur, et quidem eadem, quæ in hoc loco est, sententia p. 51. D. 52. B. Heusd. Omnis glossematis suspicio inde nata est, quod verba, οἱ νόμοι δηλονότι ad explicandum illud ἡμεῖς adjecta putarentur, quæ sane sive ab ipsis legibus loquentibus addita, sive a Socrate interjecta, nullo modo ferenda essent. Atqui si naturam locutionis δηλονότι, quam apud antiquiores servat ubique, considerassent viri docti neminem fugisset hæc verba ita consideranda esse, ac si scriptum esset οὕτω σοι διαφερόντως—ἤρεσκεν ἡ πόλις τε καὶ ἡμεῖς οἱ νόμοι δῆλον ὅτι· h. e. δῆλον ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ νόμοι ἠρέσκομέν σοι. Cui sic demum aptissime subjicitur illud τίνι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων;—Sic noster in Euthyd. 43. Οὐδὲ μὴν αὐλοποιϊκῆς γε δηλονότι δεόμεθα h. e. Δῆλον δὲ, ὅτι οὐδὲ—δεόμεθα. Et in Symp. p. 195. A. Μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτὸς παρέχεται φεύγων φυγῇ τὸ γῆρας, ταχὺ ὂν δηλονότι h. e. ταχὺ ὄν, δῆλον ὅτι, vel prolixius: δῆλον γὰρ, ὅτι ταχὺ ὂν τὸ γῆρας φεύγει· quibus verbis, plane ut in nostro loco, ratio statim subjicitur cur ita de senectute statuatur: θᾶττον γοῦν τοῦ δέοντος ἡμῖν προσέρχεται. Adde uberius disputata in indice in δηλονότι. Merito igitur Heusdius reprehensus ab Heindorfio (ad Euthyd. l. l.); qui locum nostrum, quod in schedis ejus mecum communicatis video, dudum illo quem proposuimus modo accepit. Buttm.

ἐμμενεῖς δὲ] Voces hasce non agnoscunt Ficini Cod. Ald. Bas. aut Euseb. in Ed. Steph. vel Ms. At nemo certe delendas dixerit. ἐμμένοις δὲ Euseb. Ed. Viger. Forst.

Eusebium Vigerus e Platone integritati reddidisse fatetur, scilicet Stephano præeunte, qui verba ἐμμενεῖς δὲ, non e Græcis codicibus, sed e versione Ficini Latina, addidisse videtur, in qua est, *permanebis certe, si nobis credideris* (immo *parebis*). Cæterum caussa cur verba ἐμμενεῖς δὲ omitterentur, fuit, opinor, similitudo syllabarum posteriorum præcedentis verbi. Nam abesse illa recte non posse, etiam verba καὶ οὐ καταγέλαστός γε ἔσει declarant. Sed Cornarius, qui orationem integram esse putaret, reponi jubebat νῦν δὲ δὴ οὖν ἐμμενεῖς τοῖς ὡμολογημένοις, repugnante disputationis legum serie. Fisch.

Schleiermacher levissima vel nulla potius mutatione antiquiorem scripturam juvit, cujus rationem jam olim secuti sumus antequam sciremus in Clark. correctum esse ἐμμενεῖς a manu secunda. Nimirum ante illa ἐάν γε—, quibus sibi ipsæ respondent leges, mente repetendum ex ipsa interrogatione, ἀλλ' ἐμμενεῖς. Buttm.

§. 15. ἐξαμαρτών] Cod. Tub. ἐξαμαρτάνων: male. Fisch.

Codd. optimi ἐξαμαρτάνων. Buttm.

εἰς τῶν ἐγγύτατά[l] τινα πόλεων ἔλθῃς, ἢ Θήβαζε[m] ἢ Μεγαράδε,[n]—εὐνομοῦνται γὰρ ἀμφότεραι—πολέμιος ἥξεις, ὦ Σώκρατες, τῇ τούτων[o] πολιτείᾳ, καὶ ὅσοι περ κήδονται τῶν αὐτῶν πόλεων, ὑποβλέψονταί σε διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων, καὶ βεβαιώσεις τοῖς δικασταῖς τὴν δόξαν, ὥστε δοκεῖν ὀρθῶς τὴν δίκην δικάσαι· ὅς τις γὰρ νόμων διαφθορεύς ἐστι,[p] σφόδρα που δόξειεν ἂν νέων γε καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων διαφθορεὺς εἶναι. πότερον οὖν φεύξει τάς τε[q] εὐνομουμένας πόλεις καὶ τῶν ἀνδρῶν τοὺς κοσμιωτάτους; καὶ τοῦτο ποιοῦντι ἆρα ἄξιόν σοι ζῆν ἔσται;[r] ἢ πλησιάσεις
I. ii. 166. τούτοις καὶ ἀναισχυντήσεις διαλεγόμενος τίνας[s] λόγους, ὦ Σώκρατες; ἢ οὗς περ[t] ἐνθάδε, ὡς ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη

τα Φ.—[l] εγγύτάτα Α.—[m] θήβαδε Ε.—[n] μέγαράδε ΓΥΨDS : Μεγάραδε *s.—[o] τούτου pr Ε.—[p] ἐστι...διαφθορεὺς om pr Η.—[q] γε ΨDS.—[r] σοι ξῆν ἔσται ΑΠΨDS, σοι ξῆν ἐστι Φ : ἔστι σοι ξῆν *s.—[s] τίνας ΠΨDS, ἄλλους τινὰς Η et rc u : τινὰς s.—

ὅστις κ. τ. λ.] Ῥῆσις hæc, usque ad verba τὸ σὸν μέρος c. 16. extr. legitur apud Eusebium Præpar. Evang. xiii. 9. p. 658. Fisch.

νέων γε] Euseb. νέων τε καί· et mox οὖν ἂν φεύξῃ : non male. Etiam in libris Ficini fuisse videtur νέων τε : vertit certe, *is potissimum et juvenum imperitorumque hominum videbitur esse corruptor.* Fisch.

ἐστι] Non præsens ἐστὶ sed futurum ἔσται apud eundem legitur : alio etiam ordine verborum : hoc nimirum, ἆρα ἄξιόν σοι ζῆν ἔσται. Quum autem hæc interjecta sint inter futurum φεύξῃ, et futura πλησιάσεις et ἀναισχυντήσεις, malo ἔσται. Steph.

ἄξιόν σοι ζῆν ἔσται] Ald. Bas. 1. 2. Steph. Pat. Forst. ἄξιον ἔστι σοι ζῆν ; Recte quidem Stephan. etsi caussam quam affert solam non esse satis idoneam scio : vid. ad Phædon. 58. Ficinus tamen et ipse vertit, *vitane dignus eris?* immo *et talis vita digna erit persona tua?* vel *sic erit, cur vivere velis?* Et quum etiam in Cod. Tub. scriptum invenissemus ἄξιόν σοι ζῆ ἔσται ; non veriti sumus recipere hanc lectionem, etiam auribus gratiorem. Cæterum κόσμιοι sunt *probi et modesti*, qui vitam, mores, studia, diligenter dirigunt et componunt ad legum normam. v. Perizonius ad Ælian. V. H. xiv. 7. Fisch.

ἢ οὔσπερ ἐνθάδε] Οἰούσπερ sine ἢ Euseb. in Edd. quam lectionem vulgatæ substituendam censet Stephanus. At potius, servata lectione vulgata, post vocem διαλεγόμενος interpungendum, atque ita legendum, Τίνας λόγους etc. *Quosnam vero sermones habebis, an quos hic etc.* Forst.

Non aliter scriptum extitisse in libris Ficini, satis declarat versio viri Latina, *Nec erubesces de eisdem apud eos disserere, de quibus apud nos consuevisti?* Omnia sana sunt et integra, modo ante particulam ἢ intelligatur ἄλλους, hoc sensu, *tu, vir gravis et constans, sustinebis alia disserere et dicere, quam quæ dixisti hic, Athenis?* Neque vero ratio illa nova videri debet. v. Xen. Memor. iv. 3. 9. In interrogationibus quidem usitatissima est. Sic paulo inferius extat, τί ποιῶν, ἢ εὐωχούμενος· quæ verba Ficinus male reddidit, *Quid vero facies in Thessalia? Conviviane frequentabis?* immo intell. ἄλλο· ut apud Xen. Œcon. iii. 3. ἀλλὰ τί οὖν τούτων ἐστὶν, ὦ Σώκρατες, αἴτιον, ἢ ὅτι τοῖς μὲν κ. τ. λ. Fisch.

Legebatur olim uno tenore, καὶ ἀναισχυντήσεις διαλεγόμενός τινας λόγους, ὦ Σ. ἢ οὔσπερ ἐνθάδε— ; quod cum intelligi commode non posset, præferebam olim eam lectionem quam et Eusebius (Præp. Eu. xiii. 9. p. 658.) et nunc Platonis etiam codices aliquot præbent. Sed reperta simul, quam vel solus ille vocativus ὦ Σώκρατες indicare nobis debebat, in

πλείστου ἄξιον τοῖς ἀνθρώποις καὶ τὰ νόμιμα καὶ οἱ νόμοι; καὶ οὐκ οἴει ἄσχημον ἂν[u] φανεῖσθαι τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα; οἴεσθαί[v] γε χρή.[w] Ἀλλ' ἐκ μὲν τούτων τῶν τόπων[x] ἀπαρεῖς,[y] ἥξεις δὲ εἰς Θετταλίαν παρὰ τοὺς ξένους

[t] οἵουσπερ ΞΥC et rc B, ἢ ὥσπερ ΨS.—[u] ἂν add ΠΨDS.—[v] οἴεσθαι ἐν ὑποψίᾳ εἶναι Ψ.—[w] χρῆν ΨDS.—[x] τόπων ΑΦΨDS : πόλεων *s.—[y] ἐπα-

optimis hodie codicibus scriptura *τίνας*, jure hanc Be. in ordinem recepit, deque vera Platonis manu nulla amplius opinor cuiquam dubitatio esse potest. Buttm.

Quam ob causam recentissimi critici, Beckero excepto, hujus loci scripturam, quæ et facilis est intellectu et bonum præbet sensum, et pene omnium certe optimorum codicum auctoritate confirmatur, mutaverint, non liquet. Quippe ex Eusebio pro *ἢ οὕσπερ* reduxerunt *οἵουσπερ*, quamquam rationem aliquam mutationis non attulerunt. Equidem recentissimorum editorum emendationem his argumentis refutem. Primum offendit *τινὰς*, quæ vox encliticæ dictionis munere fungens non ante sed post verbum *λόγους* ponenda esset. Nam recepta lectione *οἵουσπερ*, verbum *τινὰς* encliticæ vim accipere concedes. Deinde introducta Eusebii lectione sensum depravatum esse censeo. Wolfius locum ita vertit: *neque erubesces, Socrate, aliquid disserere eorum, quorum hic consuesti.* Nunc vero quærimus, cur de quibusdam tantum quæstionibus, nec potius de omnibus, de quibus Athenis disputare consueverit Socrates, in Thessalia versantem disserere pudor vetet? Quid? sequentia verba, leges nullo modo de quibusdam tantum quæstionibus, sed de omnibus a Socrate prolatis et pervestigatis cogitare, aperte docent: *ὡς ἡ ἀρετὴ καὶ δικαιοσύνη πλείστου ἄξιον τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὰ νόμιμα καὶ οἱ νόμοι.* Quæ res Socrati semper præbuerunt disputandi argumenta. Vulgata igitur lectio bene se habet, et a Beckero et Fischero merito retenta est. Recte monuit Fischerus post *τίνας* intelligendum esse *ἄλλους*, quam locutionem etiam exemplis tuetur. Buttmannus quidem id ratione h. l. durissima fieri contendit, sed cum argumenta reprehensionis non attulerit, neque equidem ea invenire possim, non majorem duritiem hic quam aliis locis, ubi *ἄλλο* post *τὶ* supplere liceat, agnoscere possum. Magis etiam mirandum est, quod Buttmannus ad suam correctionem confirmandam Ficini versionem affert, quæ potius vulgatæ lectionis novam præbet auctoritatem: *neque erubesces de eisdem apud eos disserere, de quibus apud nos consuevisti.* Quisnam *διαλεγόμενός τινας λόγους* (vel potius *διαλ. λόγους τινὰς*)—*οἵουσπερ κ. τ. λ.* vertat: *disserens de eisdem—de quibus?* At *διαλεγόμενος τίνας λόγους—ἢ οὕσπερ* ita verti debet, cum *disserens de quibusnam—quam de quibus* Græcismus esset, nec quidquam aliud quam verba Ficini exprimeret.—Quod Schleiermachero placuit, post *διαλεγόμενος* interpungere, non opus esse videtur. Lang.

ἄσχημον ἂν φανεῖσθαι] E Cod. Tub. post *ἄσχημον* addidimus *ἄν*, quod vulgo deest. Nam primo oratio sic fit numerosior et suavior: deinde *ἂν* facile potuit, ob præcedentis syllabæ similitudinem, a librariis negligi: denique verba *οἶμαι, ἐλπίζω*, et similia, futurum infinitivi ita sequi solet ut comitem habeat particulam *ἄν*. v. Budæus Commentar. L. Gr. p. 806. Fisch.

τοῦ Σωκράτους] Positum est pro *σου*: nam sic excitatur in mente legentium notio viri semper constantis et gravis, nunquam levis et inconstantis, facilius et certius. v. ad Euthyphron. iv. 25. Fisch.

τούτων τῶν πόλεων] Pro *πόλεων* lubenter substituerim *τόπων*, quod apud Eusebium legitur. Alioqui non itidem plurale *πόλεων* scripturus fuisse videtur, sed numero singulari usurus, hoc modo, *ἐκ ταύτης τῆς πόλεως ἀπαρεῖς*. Neque enim ita defendi potest lectio illa *πόλεων*, ut dicatur Socrates solitus vicinas urbes frequentare; quum illi supra contrarium objiciatur. Steph. At nodum hic in scirpo quærit Stephanus. Non enim Socrates urbes hasce frequentasse supponitur, sed solummodo earum aliquas in sua ad Thessaliam fuga pertransire. Et vulgata omnino retinenda est lectio. Megara enim et Thebæ, utpote *πολιτείαν* legitimam habentes, proprie *πόλεις* dicuntur, et Thessaliæ, ubi omnia confusa erant ac perturbata, optime opponuntur. Forst.

τοὺς Κρίτωνος·[z] ἐκεῖ γὰρ δὴ πλείστη ἀταξία καὶ ἀκολασία, καὶ ἴσως ἂν ἡδέως σου ἀκούοιεν, ὡς γελοίως ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ἀπεδίδρασκες σκευήν τέ[a] τινα περιθέμενος ἢ διφθέραν λαβὼν ἢ ἄλλα οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες, καὶ τὸ σχῆμα τὸ σαυτοῦ μεταλλάξας.[b] ὅτι δὲ γέρων ἀνὴρ σμικροῦ χρόνου τῷ βίῳ λοιποῦ ὄντος, ὡς τὸ εἰκός, ἐτόλμησας οὕτω γλίσχρως[c] ἐπιθυμεῖν ζῆν, νόμους

ρεῖς D.—[z] τοὺς κρίτωνος pr Π : τοῦ κρίτωνος *s.—[a] τε om s.—[b] καταλλάξας ΑΨ DS.—[c] οὕτως αἰσχρῶς ΠΦΨDS et (in mg posito γλι) Α.—[d] ὑπεχόμενος Γ et pr

τοὺς τοῦ Κρίτ.] Cod. Tub. legit τοὺς Κρίτωνος· sed libri editi omnes habent τοῦ Κρίτωνος. Hinc ausi sumus, admonitu legum grammatices, edere τοὺς τοῦ Κρίτωνος. Sic paulo post est τὸ σχῆμα τὸ σαυτοῦ, et οἱ ἐπιτήδειοι οἱ σοί. Fisch.

ἐκεῖ—ἀταξία] Thessalos ob effrænam ipsorum licentiam luxuriamque, quam paulo infra tangit Noster, et perfidiam item atque omne fere nequitiæ genus male olim audivisse, ubique testantur auctores. Varia comicorum loca huc spectantia congessit Athenæus p. 137. et 418. quibus adde quæ de iis refert p. 527. et 663. Conf. etiam Xenoph. Mem. L. i. c. 2. 24. Eurip. Phœn. v. 1416. et Schol. Dion. Halicarnass. Ed. Oxon. v. 2. p. 117. et Philostrat. in Vit. Soph. p. 501. Forst.

Vid. Aristoph. ad Plut. 521. et ex eo Suidas v. ἀνδραποδίζω· et Kuhnius ad Polluc. vii. 112. p. 768. Fisch.

ἀκολασία] *Impunitatem* verti ἀκολασίαν, propter injuriæ inferendæ periculum, de quo Socratem monet Crito. Serran.

Steph in marg. verba πλείστη ἀτ. καὶ ἀκολ. vertit, *maxima licentia est et petulantia.* Nam ἀκολασία opponitur σωφροσύνῃ, atque adeo cadit in eos, qui libidinibus et voluptatibus indulgent et parent. v. Phæd. 13. Cf. Brodæus Miscell. v. 33. p. 549. t. ii. Th. Gru. Fisch.

σκευήν τέ τινα] Libri editi omnes habent σκευήν τινα. non male. Sed Euseb. σκευήν τέ τινα· quam ipsam lectionem quum in Cod. Tub. extare videremus, eam reddi ab operis jussimus. Certe τε facile potuit omitti a librariis: et membrum hoc sic magis cohæret cum membro καὶ τὸ σχ. τὸ σ. μεταλλάξας. Cæterum σκευὴ non est *fascis*, ut Ficinus vertit: immo *vestis*, a pallio quidem diversa, sed quæ tamen totum corpus cinxerit: id quod vel verbum περιθέμενος docet. Hesychius, et Suidas: Σκευή·—στολή. Phavorinus: Σκευὴ, ὀξυτόνως, τὸ ἔνδυμα· ὅθεν καὶ σκευάζομαι τὸ ἐνδύομαι. Sic enim mox Plato ipse scripsit οἷα εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι, h. e. *induere, se ornare.* Fisch.

Τὲ ante τινὰ in omnibus codd. repertum est. Jungendum autem non, quod alibi recte fit, τε—ἢ—, sed ut recte monet Ullrichius σκευήν τε τ. περιθέμενος καὶ τὸ σχῆμα μεταλλάξας. Illa autem ἢ—ἢ—varias τῆς σκευῆς species indicant. Buttm.

μεταλλάξας] Cod. Tub. καταλλάξας. male. Σχῆμα autem est *vestitus, cultus corporis.* Hesychius: Σχῆμα·—ἱματισμός. v. Kusterus ad Suidan tom. i. p. 192. Socrates enim gestare solebat pallium et indusium. v. Xen. Memor. i. 6. 2. Διφθέρα autem *pellis* erat vestitus hominum rusticorum. v. Casaubonus ad Theophr. char. iv. 4. Fisch.

οὕτω γλίσχρως] Cod. Tub. οὕτως αἰσχρῶς: male. Etymol. M. et ex eo Phavorinus: Γλίσχρος—εἴρηται δὲ καὶ ὁ λίαν καὶ ἐπιπολὺ ἐχόμενος, πλεονασμῷ τοῦ γ. Quæ quidem ratio etsi est perquam inepta, tamen ipsa vocabuli interpretatio recte se habet, et unice facit ad intelligenda verba Platonis. Nam γλίσχρος, non minus quam γλίσχρως, dicitur de *iis qui se ægre avelli, avocari, abstrahi, sinunt*, ita ut γλίσχρως ἐπιθυμεῖν ζῆν sit, *quum quis omnia molitur, et machinatur ut vitam servet.* v. omnino Gataquerus ad Antonin. iv. 50. p. 136. qui hoc loco legit ἐπιθυμεῖν τοῦ ζῆν. Ficinus male vertit, *ausus fueris ob vivendi cupiditatem in tam sordida inopia vivere.* Etsi enim non ignoro, γλίσχρως etiam sic poni ut sit *parce, minutatim:* v. Cic. ad Att. xvi. ep. 1. tamen hanc potestatem esse ab hoc loco alienissimam, quid attinet monere? Fisch.

τοὺς μεγίστους παραβάς, οὐδεὶς ὅς ἐρεῖ; ἴσως, ἂν μή τινα λυπῇς· εἰ δὲ μή, ἀκούσει, ὦ Σώκρατες, πολλὰ καὶ ἀνάξια σαυτοῦ. ὑπερχόμενος[d] δὴ βιώσει[e] πάντας ἀνθρώπους καὶ δουλεύων, τί ποιῶν ἢ[f] εὐωχούμενος ἐν Θετταλίᾳ,[g] ὥς

ερ

BEu, ὑποσχόμενος H, ὑποσχόμενος γρ u.—[e] βιώσει (vel βιώσῃ) πάντας ἀνθρώπους ΑΠΦΨDS, πάντας ἀνθρώπους βιώσειν Υ: πάντας ἀνθρώπους βιώσῃ *s.—[f] καὶ ΨS.—[g] εἰς θετταλίαν Φ, omissis iisdem post ἀπυδεδημηκώς.—[h] οἱ om Γ.—[i] τε add ΑΓΠΥ.

οὐδεὶς ὅς ἐρεῖ] Οὐδείς σε ἐρεῖ Euseb. Potius autem σοὶ quam σὲ convenire huic loco videtur. Steph.

Vigerus in Eusebio rescripsit ὅς e libris Platonis: recte. Cæterum νόμοι οἱ μέγιστοι sunt *leges judiciariæ*, ad judicia pertinentes: quibus continetur maxima salutis civium pars. Fisch.

λυπῇς] Euseb. λυπήσῃς: male; nam res ipsa præsens postulat. Fisch.

εἰ δὲ μή, ἀκούσῃ] Non immerito (meo quidem judicio) suspecta fuerit hæc scriptura. Repugnat enim hujus loci sententiæ εἰ δὲ μὴ λυπήσεις. Videndum igitur an μὴ mutari in δὴ et possit et debeat: an potius cum εἰ δὲ μὴ aliud subaudiendum sit, non tam ex præcedentibus verbis quam ex eorum sensu petitum. Cujusmodi fuerit si dicamus, perinde esse ac si præcessisset, ἐὰν φυλάξῃ μὴ τινὰ λυπῇς. vel, ἐὰν φυλάξῃ μὴ λυπεῖν τινά: (id est, *si caveris ne quenquam offendas*) his enim verbis apte subjungeretur, εἰ δὲ μή. Steph.

Nequeo autem satis mirari cur vel minima de hac lectione Stephano occurreret suspicio. Vix enim unus afferri potest scriptor Atticus, qui non plura locutionis hujusce, ubi εἰ δὲ μὴ post negativum elliptice pro simplice *alioquin* ponitur, præbeat exempla. Vide Nostrum in Phæd. l. viii. p. 171. et in cæteris ejus Opp. passim, Aristoph. in Nub. v. 1435. Demosth. p. 783. C. Xenoph. K. A. Ed. Oxon. p. 285. ubi ex Thucydid. aliisque similia congessit Cl. Editor. His adde Marc. ii. 22. Luc. v. 36. 37. 2 Ep. ad Cor. xi. 16. Forst.

ὑπερχόμενος] Bas. 2. ὑποσχόμενος· quod etiam observavit Salvinius Observ. Misc. ii. p. 273. Sed non potest ferri ista lectio, quam haud dubie peperit potestatis verbi ὑπέρχεσθαι paulo insolentioris ignoratio. Nam hoc verbum, ut proprie *subire* (Ælian. V. H. ix. 18.) et *obrepere* Glos. vet. significat: ita dicitur eleganter non tantum de iis qui clam *fallunt* alios, ut apud Aristoph. Equit. 269. et Joseph. Archæol. v. 1. p. 119. Basil. de Rahaba legatos regis Hierichuntini illudente et fallente, τῆς γυναικὸς οὕτως αὐτοὺς ὑπελθούσης· quæ verba laudantur a Suida, id quod Kusterus non observavit, v. ὑπεισελθεῖν·—καὶ ὑπελθούσης, ἀντὶ τοῦ ἀπατησάσης· Οἱ δὲ, τῆς γυναικὸς αὐτῆς (leg. αὐτοὺς) οὕτως ὑπελθούσης, οὐδένα ὑπονοήσαντες δόλον ἀπήλθον: sed etiam de his qui adulantur, blandiuntur, obsequuntur, aliis; qui *colunt* alios modo quovis; qui blanditiis, obsequio, cultu, sese insinuant, certe se insinuare student, ut hoc loco. Unde Pollux iv. 49. vi. 122. posuit hoc verbum in numero verborum adulandi et fallendi: et Phavorinus: Ὑπέρχομαι· τὸ ὑποκάτω τινὸς ἔρχομαι, καὶ ἀπὸ τούτου κολακεύω. Schol. Sophoclis ad Electr. 431. μέτει, ἀντὶ τοῦ κολακεύσεις. Μετέρχομαι, τὸ ὑπέρχομαι καὶ κολακεύω, καὶ τὸ κολάζω· et Schol. Aristoph. ad Equit. 269. Οἷον ὑπέρχεται· ὡς ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέχων, καὶ κολακεύει, καὶ καταπραΰνει —: quæ verba descripsit Suidas v. ὑπέρχεται. add. Abreschius Lect. Aristænet. p. 185. Cæterum δὴ abest a Cod. Tub. Fisch.

δουλεύων] Schleiermacheri sententia, ex qua δουλεύων delendum, minime probanda est. Necessario requiritur δουλεύων ad gradationem quandam præcedentis ὑπερχόμενος constituendam. Lang.

τί ποιῶν] Merito offendebat Schleiermacher in isto τί ποιῶν; quod non bene cohæret cum præced. maxime post priora illa participia. Acute itaque idem participium δουλεύων e glossemate verbi ὑπερχόμενος irrepsisse suspicabatur, ut scripserit Plato ὑπερχόμενος—καὶ τί ποιῶν—. Cui tamen rationi obstare videbatur istud ἐν Θετταλίᾳ, perquam incommode in finem sententiæ longioris rejectum. Atque ecce codicem Vind. 2. qui loco horum verborum habet εἰς Θετταλίαν, iisdem verbis post ἀποδεδ. omissis. Qua scriptura cum Schleiermacheri ratione conjuncta omnes salebræ tam feli-

περ ἐπὶ δεῖπνον ἀποδεδημηκὼς εἰς Θετταλίαν. λόγοι δὲ ἐκεῖνοι οἱ[h] περὶ δικαιοσύνης τε[i] καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς ποῦ
1. 54. ἡμῖν ἔσονται; Ἀλλὰ δὴ τῶν παίδων ἕνεκα βούλει ζῇν, ἵνα
1. ii. 167. αὐτοὺς ἐκθρέψῃς καὶ παιδεύσῃς; τί δαί;[j] εἰς Θετταλίαν αὐτοὺς ἀγαγὼν θρέψεις[k] τε καὶ παιδεύσεις, ξένους[l] ποιήσας, ἵνα καὶ τοῦτό σου[m] ἀπολαύσωσιν; ἢ τοῦτο μὲν οὔ, αὐτοῦ δὲ τρεφόμενοι σοῦ ζῶντος βέλτιον θρέψονται καὶ παιδεύσονται, μὴ ξυνόντος σοῦ αὐτοῖς; οἱ γὰρ ἐπιτήδειοι οἱ σοὶ ἐπιμελήσονται αὐτῶν; πότερον ἐὰν μὲν[n] εἰς Θετταλίαν ἀποδημήσῃς, ἐπιμελήσονται· ἐὰν δὲ εἰς Ἅιδου ἀποδημήσῃς,[o] οὐχὶ[p] ἐπιμελήσονται, εἴ πέρ γέ τι[q] ὄφελος αὐτῶν ἐστὶ τῶν σοι φασκόντων ἐπιτηδείων εἶναι; οἴεσθαί γε[r] χρή. [§. 16.] Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, πειθόμενος ἡμῖν τοῖς σοῖς τροφεῦσι μήτε παῖδας περὶ πλείονος ποιοῦ μήτε τὸ ζῆν μήτε ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου, ἵνα εἰς Ἅιδου ἐλθὼν ἔχῃς ταῦτα πάντα[s] ἀπολογήσασθαι τοῖς ἐκεῖ ἄρχουσιν·

ΦΨDS.—[j] δαὶ Γ: δέ *ς.—[k] θρέψῃς...παιδεύσῃς Π.—[l] ξένους...ζῶντας om ΨS.—[m] τοῦ τόσα pr u: σου in mg ponit 𝔄.—[n] μὲν om 𝔄ΠΦΨDS.—[o] ἐπιδημήσῃς E.—[p] οὐκ ΓΦ.—[q] τοι E.—[r] σε E.—[s] πάντα ταῦτα 𝔄.—[t] φαίνονται ΨDS.—[u] οὔτε δικ.

citer tolluntur, ut nihil dubitem, veram hanc esse Platonis manum: ὑπερχόμενος δὴ βιώσει πάντας ἀνθρώπους, καὶ τί ποιῶν ἢ εὐωχούμενος, εἰς Θετταλίαν ὥσπερ ἐπὶ δεῖπνον ἀποδεδημηκώς; Hic enim verborum βιώσει πάντας ἀνθρώπους ordo a Be. receptus, in præstantissimis est Codd. Clark. Tub. cet. et apud Eusebium. Buttm.

ἀποδεδ.] Cod. Eusebii Oxoniensis ἐπιδεδημηκώς. male. Sed non nova est permutatio particularum ἀπὸ et ἐπὶ in verbis compositis. v. Animadvers. ad Welleri Gram. p. 355. Fisch.

δικαιοσ. τε καὶ] E Cod. Tub. recepimus τε. Fisch.

ἀπολαύσωσιν] H. e. *ut iis etiam hoc a te accidat.* Nam genitivus σου, quem librarius Cod. Tub. male prætermisit, pendet ab ἀπὸ, vel παρά· et verbum ἀπολαύειν sæpe etiam de incommodis et malis ponitur. v. Iensius Lect. Lucian. i. 4. p. 24. s. Fisch.

αὐτοῦ] Athenis. Hesychius: Αὐτοῦ· ἐκεῖ, αὐτόθι· ἐπὶ τόπου· ut apud Aristoph. Plut. 236. 1057. Fisch.

θρέψονται—παιδεύσονται] Habent vim passivorum. v. Kusterus V. M. c. 3. Piersonus ad Mœr. p. 367. Hemsterhusius ad Tho. Mag. p. 852. Stephanus in marg. hunc locum Latine vertit ita, *An hoc quidem non facies, sed, si hic educentur, te superstite, melius educabuntur et instituentur, te cum illis non versante? tui enim necessarii illorum curam gerent.* Fisch.

πότερον δὲ, ἐὰν] πότερον ἐὰν legitur in libris Platonis editis omnibus; Cod. Tub. habet πότερον δὲ ἐάν· quæ ipsa fuit lectio librorum Ficini: nam in versione ejus Latina est, *utrum vero si in Thessaliam abibis:* recte. Nam et linguæ leges particulam δὲ inseri volunt, et prior sequentis particulæ syllaba eam facile potuit ejicere. Restituimus igitur. Fisch.

Sed fortior mihi quidem videtur oratio sine particula adversativa. Buttm.

ἐὰν μὲν εἰς] Cod. Tub. ἐὰν εἰς, omissa particula μέν: male; nam sequitur ἐὰν δέ. Fisch.

οὐχὶ ἐπιμελ.] Respexit ad hunc locum Arrianus in Epictet. iv. 1. p. 199. Basil. Fisch.

§. 16. ἀλλ' ὦ Σώκρατ.—τοῖς ἐκεῖ ἄρχουσιν] Hæc verba laudantur ab Theodoreto Θ. Π. xi. p. 156. s. Fisch.

οὔτε γὰρ ἐνθάδε σοι φαίνεται[t] ταῦτα πράττοντι ἄμεινον εἶναι οὐδὲ δικαιότερον[u] οὐδὲ ὁσιώτερον,[v] οὐδὲ ἄλλῳ τῶν σῶν οὐδενί, οὔτε ἐκεῖσε ἀφικομένῳ ἄμεινον ἔσται. ἀλλὰ νῦν μὲν ἠδικημένος ἄπει, ἐὰν ἀπίῃς,[w] οὐχ ὑφ'[x] ἡμῶν τῶν νόμων ἀλλ' ὑπ' ἀνθρώπων· ἐὰν δὲ ἐξέλθῃς οὕτως αἰσχρῶς ἀνταδικήσας[y] τε καὶ ἀντικακουργήσας, τὰς σαυτοῦ[z] ὁμολογίας τε καὶ ξυνθήκας τὰς πρὸς ἡμᾶς παραβὰς καὶ κακὰ ἐργασάμενος τούτους οὓς ἥκιστα ἔδει, σαυτόν τε καὶ φίλους καὶ πατρίδα καὶ ἡμᾶς, ἡμεῖς τέ σοι χαλεπανοῦμεν ζῶντι καὶ ἐκεῖ οἱ ἡμέτεροι ἀδελφοὶ οἱ ἐν Ἅιδου νόμοι οὐκ εὐμενῶς σε ὑποδέξονται, εἰδότες ὅτι καὶ ἡμᾶς ἐπεχείρησας ἀπολέσαι τὸ σὸν μέρος. ἀλλὰ μή σε πείσῃ Κρίτων ποιεῖν ἃ λέγει μᾶλλον ἢ ἡμεῖς. i. ii. 168.

§. 17. Ταῦτα, ὦ φίλε ἑταῖρε Κρίτων, εὖ ἴσθι ὅτι ἐγὼ δοκῶ[a] ἀκούειν, ὥς περ οἱ κορυβαντιῶντες τῶν αὐλῶν δοκοῦσιν[b] ἀκούειν, καὶ[c] ἐν ἐμοὶ αὕτη[d] ἡ ἠχὴ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τῶν ἄλλων ἀκούειν·

ΠDS.—[v] οὔτε ὁσ. ΠΨDS.—[w] ἀπῇς Φ.—[x] ὑφ' om pr Π.—[y] ἀτιμάσας Ε.—[z] αὐτοῦ ΓD, ἑαυτοῦ pr u.—[a] δοκῶ om Ψ.—[b] δοκῶσιν Ε.—[c] καὶ...ἀκούειν om pr Υ.—[d] αὐτὴ

οὕτως] Cod. Tub. οὕτως ὡς αἰσχρός. Fisch.

τὰς σαυτοῦ] Cod. Tub. τὰσαυτοῦ. Fisch.

ἐργασάμ.] Euseb. ἐργαζόμενος: male. Fisch.

καὶ φίλους] Euseb. καὶ τοὺς φίλους. sine justa caussa. Fisch.

ἀδελφοί] Nam omnia, quæ sunt ejusdem similisve generis, eleganter ἀδελφοί et ἀδελφὰ vocantur. v. Xen. Hier. i. 22. Fisch.

§. 17. ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες τῶν αὐλῶν] Idææ Matris cultores ita describit Lucretius, ii. 617. 'Tympana tenta tonant palmis et cymbala circum Concava, raucisonoque minantur cornua cantu, Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.' Similiterque de κορυβαντιώντων æstro Philostratus, ἐκεῖνα μὲν κυμβάλων καὶ αὐλοῦ ἔργα. Ep. 15. p. 920. Forst.

Timæus Glossar. Plat. Κορυβαντιᾷν· παρεμμαίνεσθαι καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι· ubi v. Ruhnquenius p. 119. Scilicet Κορύβαντες fuere sacerdotes Matrisdeum in Phrygia, qui saltabant deo pleni. v. Strabo x. p. 725. Unde κορυβαντιᾷν est *laborare morbo*, qui κορυβαντιασμὸς, *morbus imaginosus*, vocatur, quum aures videntur personare tibiarum cantu: qui morbus putabatur proficisci a Corybantibus. v. Langbænius ad Longin. p. 209. Tol. A Plutarcho c. Colot. p. 1123. D. tom. ii. conjunguntur λυττῶντες, et κορυβαντιῶντες, et κοιμώμενοι. Conf. Plato Sympos. 32. Fisch.

ἡ ἠχὴ βομβεῖ] Horat. i. Ep. 1. 7. 'Est mihi purgatam crebro qui personet aurem.' Quem locum cum hoc Platonico comparat Lambinus. Proprie verbum de ægrotis, qui tibiarum sonum sibi audire visi quasi furiis agitantur et vexantur insomniis, usurpari solitum egregie docuit Jos. Scaliger ad Catul. 38. et Animadv. in Euseb. p. 27. Cujus sententiam pluribus confirmavit Salmasius Exerc. Plin. p. 761. et P. Petit ad Aretæ. p. 174. Hanc τῶν κορυβαντιώντων insomniam veteres musica curasse tradit Philosophus noster Legg. vii. p. 628. D. (Ed. Steph. p. 790. D.) Ruhnk. ad Tim. l. l. Buttm.

ἠχὴ] Mœris: Ἠχή. Ἀττικῶς· ἦχος,

ἀλλὰ ἴσθι, ὅσα γε[e] τὰ νῦν ἐμοὶ δοκοῦντα, ἐάν[f] τι λέγῃς παρὰ ταῦτα, μάτην ἐρεῖς. ὅμως μέντοι εἴ τι οἴει πλέον ποιήσειν, λέγε.

ΚΡ. Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, οὐκ ἔχω λέγειν.

ΣΩ. Ἔα τοίνυν, ὦ Κρίτων, καὶ πράττωμεν ταύτῃ, ἐπειδὴ ταύτῃ ὁ θεὸς ὑφηγεῖται.

ὡς

Ψ DS.—[e] γε om Φ.—[f] ἐὰν Ψ DS et pr Π, ἐὰν Ζ, ἐὰν δέ τι C et rc ΠΒ.

Ἑλληνικῶς. Tho. Magister: Ἠχὴ, καὶ ἠχὼ, οὐκ ἦχος. Βομβεῖν proprie dicuntur apes, *bombum facere:* sed idem verbum etiam ad sonum, quem tibiæ edunt, translatum est. v. Goensius ad Porphyr. Antr. Nymph. p. 108. Ex quo quidem intelligi potest cur Plato illud posuerit de vocibus legum, quibus Socrates ostendit personare aures suas. Cæterum imitatus est hunc locum, præter alios, Synesius Ep. 123. p. 76. Turneb. Ἐμβομβεῖ μου ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστή σου τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ· quem locum Synesii laudavit Tho. Mag. v. ἠχή· sed pro σοφῶν legit ἱερῶν· et pro ἠχὼ Synesium scripsisse ἠχὴ, putabat Piersonus ad Mœr. p. 175. Conf. Toupius ad Longin. p. 301. ed. sec. Fisch.

τῶν ἄλλων] Cod. Tub. ἄλλων· et mox omittit τι ante λέγῃς: male. Fisch.

ὑφηγεῖται] Nam ὑφηγεῖσθαι, quod proprie est *præire*, v. Xen. Ages. i. 31. hoc loco significat *fieri jubere*. Fisch.

ΙΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΙΩΝ.

ARGUMENTUM.

Docet hic philosophus nec Poeticam ipsam, nec ipsius interpretandi vim et facultatem, artis cujusdam principio et industria constare : sed impetum quendam esse sive divinum furorem, quo et poetæ et ipsorum interpretes rapiantur, ut rerum simulacra effingant, ipsarumque naturam imitentur, et divino quodam impetu concitati humanæ vitæ motus in theatrum quoddam deducant. Scopus igitur hujus disputationis est, originem et naturam poetices ostendere. Causam autem primariam Plato statuit Deum, id est, Musam, cujus vi etiam imperiti homines bonos aliquando versus effundant.

ΙΩΝ.*

§. 1. Τὸν Ἴωνα χαίρειν. πόθεν τὰ νῦν ἡμῖν ἐπιδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν ἐξ Ἐφέσου; Steph. i. 530. Bek. i. ii. 171.

* Ex consilio dialogi non satis aperto, argumento, ordine, tractandi res modo et oratione, in quibus omnibus Platonis ratio et ars sæpe desiderentur, concludit Schleierm. (tom. i. p. ii. p. 265.) aut discipulum quemdam Platonis auctorem esse aut Platonem dialogum satis negligenter scripsisse. Plura enim imitationis Platonicorum dictorum ejusque ineptæ, sibi detexisse visus et persecutus in animadv. est. Beck.

Triumvirorum, quorum præcipua fuit in Platonis qui feruntur dialogis ad auctoris mentem propriamque rationem exigendis opera, haud scio an recte ita discerni possint partes, ut Schleiermacherum Platonicæ philosophiæ summam quandam, Astium (*Platons Leben und Schriften. Leipz.* 1816.) disserendi, quam secutus videatur Plato, rationem formamque, Socherum (*Ueber Platons Schriften. München*, 1820.) temporum vitæque vices, quibus scribendi ille consilia accommodaverit, quæsiisse dicamus. Quamquam enim eorum nemo non omnia, quæ ejus quæstionis essent, attigit, tamen ita, quid sibi quisque proprium vindicet, et unde profectus suum tenuerit cursum, definiri non incommode videtur. Atque sua cuique apud Platonis studiosos constabit gratia, licet mirum quantum summæ excellentium virorum contentiones controversiæ reliquerint. V. Socher. p. 456. Quos cum omnes decreta sua confidenter pronuntiantes audimus, admonet res, animus humanus quam dubitationis impatiens quam fortiter incerta velut certa amplectatur, neque iis abstineat, quæ idoneis destituta testimoniis exploratorum fidem nunquam habitura sint. Schleiermacherus igitur, cum id primum agendum vidisset, ut primarii quidam constituerentur dialogi, qui apta serie placitorum quendam quasi orbem conficerent, egregie profecto cautioribus rationem suam probabat, dummodo descriptis in introductione finibus se continuisset. At ille in omnibus dialogis, præterquam qui Socratis laudi patrocinarentur, id unice spectavit, quantum quisque ad explendam philosophiæ Platonicæ summam conferret. Hinc et in Ionem nostrum severius statuit. Quem cum Phædro adjunxisset administrum, neque tamen præter lepidum in magnetis similitudine lusum de poetarum furore novi quicquam deprehendisset, rhapsodum ex veteri possessione exterminandum censuit, ' nisi quis forsitan, quam tenui Plato stamine instituisset telam, a discipulo parum sollerter pertextam esse mallet. Rhapsodum ut tali modo conficeret, Platoni non posse propositum fuisse. Nam, etiamsi quis, judex parum liberalis, vitæ illum emendandæ usque intentum faciat, constare tamen inter omnes, rhapsodos, inferioris conditionis homines, quorumque plebem magis spectaverit opera, non tantum valuisse ad nobilium adolescentium institutionem, ut Platonis in se convertere mentem aculeosque potuerint.' Schleiermacherum qui excepit Astius, docuit ille quidem errare eos, qui philosophum præmeditato per singulos locos progressu justæ disciplinæ numeros explere, sive systema condere voluisse putent, ipse vero simili audacia Platonem perfectissimam dialogi formam primo statim nisu et invenisse et exhibuisse sumit. Idem hoc Platoni proprium ac præcipuum fuisse vidit, ut conceptam animo summæ perfectionis speciem cum rebus a natura impressam demonstraret, tum vitæ publicæ quasi dominam præficeret magistramque constitueret. In quo hoc etiam facile concedimus, satis a discipulo honestatum videri Socratem, etsi modo ipsam illam perfectæ honestatis speciem ac personam Plato illi induisset. Verumtamen quid est, cur eundem suo in Socratem amori soli aliquid tribuisse negantes, Apologiam et Critonem ad Hipparchos rejiciamus? quove jure infitiabimur, publicum illum philosophum tum certis etiam legibus vitam emendare tum pravas eruditi vulgi artes castigare dignatum esse? Adeo sublimem cum Platonem collocasset Astius, iniquior etiam quam Schleiermacherus dialogi nostri judex exstitit: ' Phædri

ΙΩΝ. Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἐξ Ἐπιδαύρου ἐκ τῶν Ἀσκληπιείων.

locos (p. 245. A.) sententiamve de divini furoris et artis intelligentiæque discrimine, adhibitis Xenophontis locis Sympos. iii. 6. Memor. iv. 2. 10. in judicandam rhapsodorum operam esse conversam; hos ut arte carere probaret, auctori propositum fuisse; sed eum, male intellecto Phædri loco, intelligentia et arte carentem divinæ naturæ participem fecisse; poetas vero Socratis notatione non tangi.' Præterea sagacissimus elegantiarum Platonicarum indagator nihil non ineptiarum in dialogi auctorem contulit, de quibus in notis monendum erit. His disputationibus cum demonstratum videretur, quæstionis de Ione cardinem versari in eo, utrum idonea Platoni suppetere potuerit caussa, cur rhapsodos, poetarum satellites, castigaret; Socherus, temporum rationem habendam esse ratus, duplex sibi invenisse visus est consilium: alterum ut poetæ cum omni declamatorum grege Socratis per Melitum infestati pœnas darent, alterum, ut philosophia ex veteri cum poesi contentione superior discederet. Hac mente non ita multo post Socratis mortem scriptum esse Ionem putat, cum Plato in universum id egerit, ut sanæ sinceræque sapientiæ caussam, magistri morte afflictam, contra poetarum, oratorum, sophistarum artes sustentaret: ' vere sibi Platonem ita de poetarum facultate persuasum habuisse, aliunde facile perspici, sed eam sententiam in insolentium hominum ludibrium esse conversam.' Nitzsch. (e Prolegom.)

περὶ Ἰλιάδος] Præfixum est haud dubie ab ipso Platone huic dialogo nomen Io, quemadmodum plerorumque reliquorum dialogorum inscriptio e nomine principis eorum, qui inter se colloquuntur, (si Socratem exceperis, quem ubique disputantem fecit Plato) manifesto petita est. Quod nomini Ionis addi solet, περὶ Ἰλιάδος, profectumne sit a Platone an a veteribus grammaticis, qui in Platone interpretando desudarunt, non liquet. Non enim de Iliade solum sed etiam de Odyssea in hoc dialogo agitur. Ceterum ita legitur jam apud Diog. Laert. iii. 35. p. 339. qui idem auctor est (Thrasyllum, ut videtur, secutus) p. 336. Platonem usum esse duplici inscriptione in dialogis singulis, altera e nomine, altera ex re imposita. Unde hoc quidem constat, ea, quæ in var. lect. adjecerimus, ab ipso auctore addita non fuisse. Muell.

Ἴων ἢ περὶ Ἰλιάδος] Ald. Bas. 1. et 2. transsumtum et hoc haud dubie e Diogene Laert. iii. 60. qui quidem plenius offert: Ἴων ἢ π. Ἰ. πειραστικός. uti quoque Bas. 1. et 2. in Ind. Dial. pro quo tamen Steph. exemplar habet λογικός. In eodem præterea duplex rei in hoc dialogo pertractatæ index sistitur. Nimirum: ἢ περὶ ποιητικοῦ χαρακτῆρος, ἢ περὶ ποιητικῆς ἑρμηνείας: quæ verba comparent quoque in alio vet. lib., for. Cod. Venet. (nam in Bas. 2. quem Muller. v. cl. hoc nomine laudat, nusquam conspiciuntur.) Bip.

Verba ἢ περὶ ποιητ. χαρ.—ἑρμην. in ed. vett. etiam Bas. 2. desunt, videntur tamen in quodam vet. libro legi, auct. ed. Bip. In ed. Steph. dicitur λογικὸς, sed apud Diog. l. iii. 60. et in edd. Bas. πειραστικός. Beck.

§. 1. τὸν Ἴωνα χαίρειν] Theocr. xiv. 1. Χαίρεν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. Cf. Heind. ad Theæt. p. 441. De infinitivo contra Schæfer. ad Bos. p. 620. disputat Herman. de ellipsi in Mus. antiq. stud. i. 1. p. 131. s. Nitzsch.

ἢ οἴκοθεν —;] ἤ particulæ vim corrigendi bene explicuit Stallbaum. ad Phileb. p. 8. sed quidni interrogandi signum feramus? inest enim etiamnum suspensi aliquid judicii, quod assensum expectat. Nitzsch.

Ἐπιδαύρ.] Urbs Argolidis, inclyta Æsculapii nobili templo. Liv. xlv. 28. Plin. iv. 5. hodie *Pidavra* D'Anville Géogr. anc. tom. i. p. 269. Muell.

Ἀσκληπιεῖα] Sunt festi dies in Æsculapii honorem celebrati. Jul. Pol. i. 37. p. 25. Eodem modo dicitur, Μουσεῖα, Ἀρτεμίσια. Præcipuus hujus Dei cultus Epidauro profectus est, τὰ γὰρ Ἀσκλήπεια (nam sic etiam scribitur, ut est in Ven. v. var. lect.) εὑρίσκω ἐπιφανέστατα ἐξ Ἐπιδαύρου. Pausan. Corinth. p. 69. 6. Xyland. cf. Cellar. Geogr. Ant. tom. i. p. 984. Schwarz. Muell.

ἐξ Ἐπιδαύρου ἐκ τῶν Ἀσκληπιείων] Pausan. ii. 26. et 27. theatrum, Polycleti opus, musicis quippe certaminibus destinatum, commemorat 27. §. 5. De statua dei dissentit Athenagoras Legat. pro Christian. §. 17. p. 293. Benedict. ὁ ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἀσκληπιὸς ἔργον Φειδίου. Nitzsch.

ῥαψῳδῶν] Rhapsodi, Platonis ævo, fuere homines, qui poetarum, in primis Homeri, carmina publice recitarent non solum, sed etiam interpretarentur, quique splendide vestiti plerumque incederent, nec tamen solida doctrina et, ut ita di-

ΣΩ. Μῶν καὶ ῥαψῳδῶν[b] ἀγῶνα τιθέασι τῷ θεῷ οἱ Ἐπιδαύριοι;

cam, philosophiæ poeticæ peritia se commendarent. Quod ex Ione constare satis, arbitror. Quid de rhapsodorum doctrina statuendum sit, Plato indicat in Phædro p. 1242. D. *ὡς οἱ ῥαψῳδούμενοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς πειθοῦς ἕνεκα ἐλέχθησαν.* Idem alii docent; Xenophon in Symp. iii. p. 130. Bach. *λέληθέ σε, ὅτι καὶ οἱ ῥαψῳδοὶ πάντες ἐπίστανται ταῦτα τὰ ἔπη*; (i. Homeri) *καὶ πῶς ἂν, ἔφη, λελήθοι ἀκροώμενόν γε αὐτῶν ὀλίγου ἂν ἑκάστην ἡμέραν*; *Οἶσθά τι οὖν ἔθνος, ἔφη, ἠλιθιώτερον ῥαψῳδῶν*;—*Δῆλον γὰρ —ὅτι τὰς ἐπινοίας οὐκ ἐπίστανται.* Memor. Socr. iv. 2. p. 115. Ern. *τοὺς γάρ τοι ῥαψῳδοὺς οἶδα, τὰ μὲν ἔπη (Ὁμήρου) ἀκριβοῦντας, αὐτοὺς δὲ πάνυ ἠλιθίους ὄντας.* Ceterum carmina recitata fuisse a rhapsodis cum quadam animorum inflammatione, (ut boni histriones fabulas agunt) discitur e Platone. In Lyceo quoque Sophistas, rhapsodorum more, recitasse Homeri et Hesiodi carmina eaque interpretatos esse (quod narrat Isocrates in Panathen. p. 460. 462. 466. Basil.) licet ad rem non pertineat, notandum tamen est, ut quanto studio antiqui homines legerint et tractarint poetas, quamque honorificum et nobile fuerit rhapsodorum munus intelligatur. Certamina in multis Græciæ urbibus de rhapsodica arte instituta sunt festis diebus; ubi præmium ejus rhapsodi, qui reliquos præstaret, agnum fuisse, memoriæ prodidit Eustathius ad Il. tom. i. p. 16. Ed. Florent. *Οἱ ἀγωνιζόμενοι ῥαψῳδοὶ ἐν ᾠδῇ Ὁμηρικῇ καὶ νικῶντες ἄρνα ἐλάμβανον ἔπαθλον.* Idem Scholiast. ad Pindari Nem. ii. Plura de rhapsodis dabunt Scaliger de Poet. lib. i. c. 41. p. 112. 113. Schmidius ad Pind. Nem. p. 85. 36. Salmasius in exercit. Plin. tom. ii. p. 867. sq. Walchius de arte critica veter. Romanor. p. 17. sq. Küster Hist. crit. Homeri; quæ omnia repetita et aucta sunt a Dresigio in commentatione critica de Rhapsodis. Lipsiæ 1734. Quam si legisset vir doctissimus, qui nuper Achillem Tatium edidit, cum Scaligero lapsus non esset p. 296. not. 6. Nam rhapsodi non utebantur, ut ibi narratur, rubris et croceis scipionibus, sed vestibus rubris et purpureis seu violaceis. Quod discimus ex Eustathii Ἰλ. A. tom. i. p. 15. ed. Flor. Muell. (e Prolegom.)

ῥαψῳδῶν] Rhapsodis a Platone ejusque æqualibus nihil tribui præter epicorum carminum recitationem, voce manuque temperatam, facile quispiam contenderit. Nam ubicunque alias ipso eos nomine commemorat, inter poetarum administros, histriones, citharœdos horumque similes recenset. De rep. ii. p. 373. B. De leg. vi. p. 764. D. viii. p. 834. D. Idem eorum dexteritati tantum detrahit, ut æque ac histriones suo solum carminum generi feliciter operantes faciat. De rep. iii. p. 395. A. Neque igitur alia in eos jure cecidisse sive laus videtur sive reprehensio, nisi quæ posita esset in pronuntiationis et actionis sive suavitate sive molestia. De leg. ii. p. 658. B. ubi v. Ast. p. 106. de *καλῶς διατιθέναι*, recitare accommodate ac sollerter, Aristot. de poet. cap. extr. cl. Græfenhan. p. 230. An poetam nanciscemur rhapsodum ex eo, quod Homerus ipse et Hesiodus de rep. x. p. 600. D. *ῥαψῳδῆσαι* dicuntur? Spectat hoc omnem usum vocabuli, quod, utcunque de ejus origine statuas, unquam carmina suopte ingenio fingentem denotasse* præstari non potest. Denique,

* Quanquam visum ita nuper etiam Astio *Grundr. d. Philol.* p. 65. neque enim Sophoclis illa *ῥαψῳδὸς κύων* Œd. R. 390. (Heyn. ad Iliad. Vol. viii. p. 797.) est *ἡ συντιθεῖσα ἐμμέτρους λόγους*, sed versus proloquens, neque Lucianus, ubi sive Homerum Hesiodumque, sive Jovem tragœdum, sive Achillis equos *ῥαψῳδοῦντας* fecit, aliud quicquam illis præter versuum pronuntiationem tribuit. Sic ut statuamus, usus communis suadet, cujus observationem semper potiorem judicavi originationis artificio. V. Spalding. ad Orat. Marcell. p. 23. et Buttmann. Lexil. præf. p. ix. De hujus vocis etymo novum quid moliri sibi videtur Græfenhan. ad Arist. poet. p. 25. sqq. sed vereor, ut feliciter. Nam etiamsi compositionis ratio, de qua monet Schol. Pindar. ad ii. 1. *ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι*, non impediat, quominus vocabulum ex *ῥαπτὰ ἀείδειν* coaluisse putemus, certe et judicio et verbo errabit, qui Pindari illa *ῥαπτὰ ἔπη* carmina jam prius consuta ex variis centonibus interpretatus fuerit. Atque ipso Aristotelis loco, cap. 1. *μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων*, voci *ῥαψῳδία* ipsi non centonis, sed contigui carminis significationem inesse recte dixeris. Neque carminum sutorem apud Lucian. Conviv. §. 17. depre-

ΙΩΝ. Πάνυ γε,[c] καὶ τῆς ἄλλης γε μουσικῆς.
ΣΩ. Τί οὖν; ἠγωνίζου τι ἡμῖν; καὶ πῶς τι ἠγωνίσω;[d]

CODICES DUODECIM,
ΓΘΞΣBCEFuyrs.

[a] ἀσκληπείων Σ.—[b] ῥαψωδὸν u.—[c] τε Σ.—[d] ἠγωνίζω Σ.—[e] νικήσωμεν ΓΞΣFyr.

quæcunque fuerit Cynæthi ejusque similium facultas et opera (v. Wolf. Proleg. p. 99. Hermann. ad hymn. p. 7. Franck. Callin. p. 141.) Platonis et sequentium usus ita fert, ut de certo quodam solum recitationis modo cogitare liceat. Ac primum vox ῥαψῳδία æquabilis et continuæ, neque ab alio interpellatæ recitationis indicium habere videtur. Nam Aristoteles de poet. cap. extr. ῥαψῳδοῦντας et διᾴδοντας, qui sunt certatim alternos versus decantantes, discernit; Platoni Phædr. p. 277. E. λόγοι ῥαψῳδούμενοι ἄνευ ἀνακρίσεως dicuntur sermones uno tenore profusi nec ulla interpellati adversantis retractatione;* denique hinc nomen præcipuum epicorum versuum recitationi. Jam vero viros doctos ita plerumque de rhapsodorum arte loquentes audimus, ut eos, qui cum gestu tantum pronuntiarint carmina, quive ad citharam vere cecinerint, eodem prorsus in numero habere videantur. Atque legimus sane, non solum remotiore ævo Terpandrum Homericis citharæ modos applicuisse, præterea Hesiodi, Archilochi, Mimnermi, Phocylidis carmina μελῳδηθῆναι, sed etiamnum Philopœmenis ætate epicum citharœdum in Nemeis cecinisse. (De Terpandro v. Plut. de music. c. 3. p. 213. xiv. Hutt. cl. Burmann. ad Vales. Emendatt. p. 118. Cetera Athenæ. xiv. p. 620. C. et p. 638. A. Pausan. viii. c. 50. §. 3.—Achill. Tat. de Leucipp. et Clitoph. Amor. ii. init.—ἐπὶ τὸ δωμάτιον ἐβαδίζομεν τῆς κόρης, ἀκροασόμενοι δῆθεν τῶν κιθαρισμάτων· —Ἡ δὲ πρῶτον μὲν ἦσεν Ὁμήρου τὴν πρὸς τὸν λέοντα τοῦ συὸς μάχην. Jacobs. indicavit locum Il. π. 823. ss.) Idem ergo a Platonis æqualibus factitatum facile credimus, damusque hanc veniam, ut antiquioribus citharœdis, hilarœdis (V. Reuvens. Collect. litterar. p. 40.) etiam, omnibus denique μονῳδίας artificibus, rhapsodorum nomen liberalius impertiatur. At nusquam rhapsodis, qui certo nomine feruntur, citharistam aut tibicinem adjunctum video. Immo Platonis ætas aperto eos discrimine disjungit a citharœdis, qui ad citharam aut ipsi eam tenentes aut assumto citharista canunt. Fidem sententiæ faciunt cum Platonis l. l. supra l. tum inscriptiones a Bœckhio nuper expositæ in libro de publica Atheniens. Œcon. Vol. ii. p. 357. ss. (In recensu eorum, qui in musico Orchomeniorum certamine victores renuntiati sunt, excipit poetam rhapsodus, auleten aulœdus, citharistam citharœdus sequ.) Quæ cum ita sint, vereor etiam, ne retractanda sit sententia, qua sive μελῳδηθῆναι sive ῥαψῳδηθῆναι carmina dicebantur, eundem rhapsodorum usum ab Athenæi auctoribus indicari adhuc putavimus. Revocat enim ad diligentiorem rationem etiam verborum, quibus rhapsodorum recitatio insigniatur, observatio: ὑποκρίνεσθαι, διατιθέναι, ἀπαγγέλλειν, λέγειν; quibus quod accedit, nomini ipsi inditum, ᾄδειν ne quem fallat, cavebit vel solus Platonis e Timæo locus: ἡ δὲ Κουρεῶτις ἡμῖν οὖσα ἐτύγχανεν Ἀπατουρίων, τὸ δὲ τῆς ἑορτῆς σύνηθες ἑκάστοτε καὶ τότε ξυνέβη τοῖς παῖσιν. πολλῶν μὲν οὖν δὴ καὶ πολλὰ ἐλέχθη ποιητῶν ποιήματα· ἅτε δὲ νέα κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὄντα τὰ Σόλωνος πολλοὶ τῶν παιδῶν ᾖσαμεν. p. 21. B. Itaque, licet omnia ad perspicuitatem perduci non posse bene sentiam, tamen cum illa considero, recitationem mihi cognoscere videor, quæ, quantum numerorum poeti-

hendes, modo ne falso dictiones junctas eundem sensum referre putes. Aliquo modo rhapsodos carmina recitationi adornasse, cogitemus necesse est, sed modus ille non liquet, nec de proœmiorum usus satis explorata res est. V. Raoul Rochette in Diar. classic. Fasc. 32. not. 3. De scipione rhapsodorum quod Græfenh. conjicit, scytalæ similitudo non quadrat. Pindaro Ol. vi. 155. choragus ipse ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, ubi v. Thiersch. cl. Liebel. ad Archil. p. 166.

* Hæc enim h. l. ἀνάκρισις, ut sub fin. Charmid. Sermones contigui opponuntur colloquiis. Similis est Demosthenis usus, qui legatos ῥαψῳδῆσαι dicit, quod mandata decantantes responsum non ferebant. De quo monent Suidas, Lex. rhet. in Bekk. Anecd. i. p. 300. Schol. Plat. ad Ion. p. 137. Ruhnk. quorum alteri restituendum est λαλεῖν, primo χωρὶς ἔργου τινός, infecta re, frustra.

ΙΩΝ. Τὰ πρῶτα τῶν ἄθλων ἠνεγκάμεθα, ὦ Σώκρατες.
ΣΩ. Εὖ λέγεις. ἄγε δὴ ὅπως καὶ τὰ Παναθήναια νικήσομεν.[e]

corum natura ferret, ad cantus quidem similitudinem accesserit, sed vocis modulatione tantum a vero cantu, quantum gestu a vera histrionum actione abfuerit. V. Aristot. Rhet iii. 1. 3. et 8. Wolf. Proleg. p. 96. not. Nitzsch. (e Prolegom.)

μουσικῆς] Subaud. τέχνη, omnium doctrinarum orbis s. omnes disciplinæ et artes, quæ fingunt animum ad virtutem atque homines meliores perfectiores et politiores reddunt. Hinc μουσικῆς ἀπείρως ἔχων et ἄμουσος est rudis apud Æl. V. H. iv. 15. xii. 50. ubi cf. Perizon. et apud Terent. Heaut. Prol. 23. studium musicum dicitur poesis. Μουσικὴ ad animum spectat, ut γυμναστικὴ ad corpus. Plato de Rep. ii. p. 603. F. Utraque omnis παιδεία nititur. Strab. x. p. 717. Alm. τὴν τῶν ἠθῶν κατασκευὴν τῇ μουσικῇ προσνέμουσι. Plato et Pythagoræi. Vid. Gottleb. Animadv. ad Plat. Phæd. p. 13. et 90. Forster ad Ἔραστ. p. 319. ad Phædon. 363. 364. Cujus refert musices veterum partes et indolem penitius nosse, is adeat vol. iii. Dubosii Reflex. sur la poes. cet. p. 9. interpretat. German. per Funckium confectæ. Musicæ artis h. e. liberalium artium certamina instituebantur in honorem Æsculapii, filii Apollinis, Μουσαγέτου, sub cujus tutela dicebantur esse poetæ et omnes bonarum artium et litterarum elegantiorum magistri, ipsæ denique artes et litteræ. Muell.

καὶ τῆς ἄλλης γε μουσικῆς] Musicorum certaminum recensum exhibent inscriptiones apud Bœckh. de publ. Athen. Œcon. ii. p. 357. ss. Cf. Thiersch. Introduct. ad Pindar. p. 100. s. Nitzsch.

καὶ πῶς] For. post πῶς male omissa est interrogandi nota in præced. edit. sicut et post οὖν. Steph.

καὶ πῶς τί ἠγωνίσω] Stephanus putabat hunc locum ita constituendum esse, ut post καὶ πῶς interrogandi nota ponatur. In quam opinionem induxit eum forsan Ficini versio: *quomodo, certustine?* Possis etiam suspicari Platonem scripsisse καὶ πρός τι ἠγ. sed sequentia obstare videntur. Bip.

νικήσομεν] For. νικήσωμεν. et subaud. aliquod verbum cum ὅπως. Steph.

ἄγε δὴ ὅπως—νικήσομεν] Venet. νικήσωμεν. Astium hæc legentem fefellit acies. De Plat. vita et scr. p. 469. 'Cura, ut vincamus;' amice loquitur Socrates. Hipp. Maj. p. 286. B. Ἀλλ' ὅπως παρέσει καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλους ἄξεις, Menon. p. 77. A. ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἔσομαι, Xen. Cyrop. v. 2. 21. Ἄγ' ὅπως παρέσει,—ἵνα ἴδωμεν, Eurip. Bacch. 367. cl. Schol. ad Lucian. Anachars. §. 17. Evincunt ll. coll. et has etiam formulas lite, quam Dawes. instruxit, obstrictas teneri (v. Ast. in Beck. Act. semin. reg. tom. ii. p. 422. et de οὐ μὴ Stallb. ad Phileb. p. 27.) et de ὅπως pariter atque de ὅπως μὴ esse pronuntiandum; quanquam secus videtur Popponi Proleg. ad Thucyd. p. 136. Regulæ multum disceptatæ assertor gravissimus exstitit Lobeck. ad Phryn. p. 716. et 720. ex cujus sententia miscenda etiam futura conjunctivis, ut fecit Schneid. Xen. Mem. ii. 1. 19. Agitur vero triplex particulæ usus. Primus est is, ex quo particula, verbis deliberationem quæ habent addita, relativam vim servat. In ejusmodi sententiis proprius est futuri usus, quod et præterita sequitur. An non eadem his ratio? Herod. viii. 8. 1. ἐφρόντιζον, ὅκως μὴ λείψομαι —; Xenoph. Anab. i. 3. 11. σκεπτέον —, ὅπως μενοῦμεν—ἄπιμεν —, ἕξομεν; Isocrat. p. 230. Lang. ἐσκόπουν, δι' ὧν κολάσουσι, p. 246. σκοποῦσιν, ὅποθεν δυνήσονται, p. 116. μὴ θαυμάσῃς, διότι τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν ἀρχήν. Particula bis nexa admittit optat. fut. Xen. Mem. i. 1. 6. Jam vero verbis deliberativis admodum affinia sunt ea, quæ intentionem curamve indicant, quibus subjunctum ὅπως effectum habet eundem, quem ἵνα illud ἀποτελεστικὸν, quod alia ratione discernendum ab αἰτιολογικῷ, ac fecit Apoll. Al. p. 510. Anecd. Bekk. Quare huic etiam ὅπως futurum addere non verebantur, præsertim cum in verbis anhypotactis (Bekk. Anecd. iii. p. 1087.) exstitisset quædam prope necessitas. Admiserunt vero potissimum in formulis nostræ illi similibus. Neque tamen negligendum, quod Jacobs. ad Achill. Tat. p. 169. 9. innuere videtur, conjunctivo magis hortationem, futuro exspectationem inesse. Denique tertium accedit ὅπως (ἵνα, ὡς) αἰτιολογικὸν, quod cum futuri vim vix recipiat, aor. quoque conjunctivos quosvis admittat necesse videtur. Xen. Hell. i. 1. 4. ἀπέπλει, ὅπως ἀναλάβῃ, 15. συνήθροισε, ὅπως μηδεὶς ἐξαγγείλῃ, 6. 15. ἐδίωκεν ὑποτεμνόμενος τὸν πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ, v. 1. 18. ἥκετε ἐπὶ τὰς ναῦς, ὅπως πλεύσωμεν, Anab. i. 3. 14. πέμψαι δὲ καὶ

ΙΩΝ. Ἀλλ' ἔσται ταῦτα, ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ.[f]
ΣΩ. Καὶ μὴν πολλάκις[g] γε ἐζήλωσα ὑμᾶς τοὺς ῥα-

ου

—[f] θέλῃ Σ.—[g] πόλις F, πολὺ mg F.—[h] καλλίστοις F.—[i] φαίνεται Ξ.—[j] δὲ καὶ u.

προκαταληψομένους τὰ ἄκρα, ὅπως μὴ φθάσωσι, Isocr. p. 168. οὐχ ἵνα πολεμῶν διατελῇς, ἀλλ' ὅπως—ἐπιθυμήσῃς, ubi ne præsens scribas. Cf. Xen. Cyrop. vii. 5. 82. viii. 4. 36. Contraria exempla novi nulla nisi et anhypotactorum et apud poetas. Ὅπως cum fut. salva ratione foret relativum, ut ἵνα Herodot. vii. 8. 2. si legeris ἵνα τιμωρήσομαι, *ubi* —. Proposui hæc, inchoata quidem tantum, ut et tirones, quid agatur, intelligant, et me eruditiores rem tandem componant. Nitzsch.

τὰ Παναθήναια] Wolf. Prol. p. 140. et 153. cl. Knight. Prol. ad Hom. p. 4. Nitzsch. qui sic in Prolegom. 'Panathenæa, Dionysia, (Lycurg. adv. Leocr. p. 209. iv. Reisk. Athenæ. vii. init.) publicos denique Atheniensium universæque Græciæ ludos rhapsodis recitationis locum fecisse, cum per se admodum probabile est, tum Xenophontis indicio fere compertum habemus. Quamvis enim magnus fuit festorum dierum numerus, hos non potuit solos animo tenere Niceratus, cum se tantum non quotidie rhapsodis aures adhibere (ἀκροᾶσθαι) profitebatur. Neque contra facit Platonis auctoritas, qui in libris de legibus omnem rhapsodiam magistratuum judicio non adstrictam, sed adstringendam præcipit. vi. p. 764. D. Verum illa etiam ætate summo nobilissimi cujusque poetæ studio non lectione, sed rhapsodorum, citharœdorum aliorumque id genus auditione satisfieri solitum esse, id sane idem vel solus præstaret, etiamsi non alia testimonia suffragarentur, ne acclamare dicam. (Alexandriæ quomodo coram Ptolemæo homines literatissimi Musis et Apollini ludos egerint v. apud Vitruv. de Architect. vii. præfat.) Quæ vero pueri in scholis aut magistrorum ex ore imbiberant, aut lecta edidicerant carmina, quæ in Apaturiis coram patribus declamabant, ea adultiores etiam ab rhapsodis recitata studiose audiebant. De grammatistis vel memoriter vel de scripto carmina tradentibus v. Heindorf. ad Euthyd. p. 276. C. de poetarum in puerorum institutione usu abunde satisfacient de leg. vii. p. 810. C. Protag. p. 325. E. 55. Æschylus Aristophaneus in Ranis v. 1086. τοῖς μὲν γὰρ παιδαρίοισιν Ἐστὶ διδάσκαλος ὅστις φράζει, τοῖς δ' ἡβῶσίν γε ποιηταί, quem l. debeo Morgensternio Comment. iii. de Plat. rep. p. 241. De Apaturis præter l. supra l. v. Bekker. Anecd. gr. i. p. 416. s. Ast. ad Theophr. p. 67.'

Παναθήν.] Solemnia in honorem Minervæ instituta; Παναθ. μικρὰ singulis annis celebrabantur, sed ea, quæ dicuntur μέγαλα, quinto quoque anno, majori apparatu atque pompa. Præter alia certamina etiam Musices certamen huic festo erat proprium, quo poetæ et rhapsodi contenderent, præmio victori proposito; sed rhapsodos Homeri carmina recitasse tantum Panathenæis magnis, docet Lycurgi oratio p. 209. Reisk. Or. Gr. V. iv. Οὕτω γὰρ ὑπέλαβον ὑμῶν οἱ πατέρες σπουδαῖον εἶναι ποιητὴν (Ὅμηρον), ὥστε νόμον ἔθεντο, καθ' ἑκάστην πενταετηρίδα τῶν Παναθηναίων, μόνου τῶν ἄλλων ποιητῶν ῥαψῳδεῖσθαι τὰ ἔπη. Quam legem tulit Hipparchus. Plato Hipp. p. 512. C. τὰ Ὁμήρου πρῶτος ἐκόμισεν (Ἵππαρχος) εἰς τὴν γῆν ταυτηνὶ καὶ ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διϊέναι ὥσπερ νῦν ἔτι οἵδε ποιοῦσι. Idem e Platone haustum narrat Æl. V. H. viii. 2. Ceterum jam a Solone lege sancitum erat, ut Homeri carmina recitarentur ἐξ ὑποβολῆς, teste Diog. L. i. 2. 9. p. 57. Long. οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον. Possunt carmina Homeri per civiles tumultus ex usu hominum intercidisse post Solonem, quod suspicatus est Perizon. ad Æl. l. l. ita ut Hipparchus ea denuo Athenas attulerit jusseritque primus, rhapsodos canere Panathenæis carmina Homerica. Cujus moris rationem reddit Isocrat. in Paneg. p. 144. Bas. 1602. Οἶμαι δὲ καὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν μείζω λαβεῖν δόξαν, ὅτι καλῶς τοὺς πολεμήσαντας τοῖς βαρβάροις ἐνεκωμίασε καὶ διὰ τοῦτο βουληθῆναι τοὺς προγόνους ἡμῶν ἔντιμον αὐτοῦ ποιῆσαι τὴν τέχνην ἔν τε τοῖς τῆς μουσικῆς ἄθλοις καὶ τῇ παιδεύσει τῶν νεωτέρων, ἵνα πολλάκις ἀκούοντες τῶν ἐπῶν ἐκμανθάνωμεν τὴν ἐχθρὰν πρὸς αὐτοὺς ὑπάρχουσαν καὶ ζηλοῦντες τὰς ἀρετὰς τῶν στρατευσαμένων ἐπὶ Τροίαν τῶν αὐτῶν ἔργων ἐκείνοις ἐπιθυμῶμεν. Muell.

ἐθέλῃ] Ven. θέλῃ. V. Lobeck. ad Phryn. p. 7. Nitzsch.

ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ] Nota formula pietatis qua persæpe utitur Plato, v. Lach. p. 495. C. de Leg. vi. p. 855. et crebro alias; alibi dicitur σὺν θεῷ. Muell.

ψῳδούς, ὦ Ἴων, τῆς τέχνης· τὸ γὰρ ἅμα μὲν τὸ σῶμα κεκοσμῆσθαι ἀεὶ πρέπον ὑμῶν εἶναι τῇ τέχνῃ καὶ ὡς καλλίστοις[h] φαίνεσθαι,[i] ἅμα δὲ[j] ἀναγκαῖον εἶναι ἔν τε ἄλλοις ποιηταῖς διατρίβειν πολλοῖς κἀγαθοῖς[k] καὶ δὴ καὶ[l] μάλιστα ἐν Ὁμήρῳ, τῷ ἀρίστῳ καὶ θειοτάτῳ τῶν ποιητῶν, καὶ τὴν τούτου διάνοιαν ἐκμανθάνειν, μὴ μόνον τὰ ἔπη, ζηλωτόν ἐστιν. οὐ γὰρ ἂν γένοιτό ποτε ῥαψῳδός, εἰ μὴ συνείη[m] τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. τὸν γὰρ ῥαψῳδὸν ἑρμηνέα δεῖ τοῦ ποιητοῦ τῆς[n] διανοίας γίγνεσθαι τοῖς ἀκούουσι· τοῦτο δὲ καλῶς ποιεῖν μὴ γιγνώσκοντα ὅ τι λέγει ὁ ποιητής, ἀδύνατον. ταῦτα οὖν πάντα ἄξια ζηλοῦσθαι. i. ii. 172.

ΙΩΝ. Ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες· ἐμοὶ γοῦν[o] τοῦτο πλεῖστον ἔργον παρέσχε τῆς τέχνης, καὶ οἶμαι[p] κάλλιστ'[q] ἀνθρώπων λέγειν περὶ Ὁμήρου, ὡς οὔτε Μητρόδωρος ὁ

—[k] κἀγαθοῖς Γ: καὶ ἀγαθοῖς *ς.—[l] καὶ ante μάλιστα om Σ.—[m] συνείη Σ, συνιείη Υ, συνίει Θ: συνίη *ς.—[n] τῆς om Υ.—[o] ἐμοὶ γοῦν Υ: ἔμοιγ' οὖν ς.—[p] οἶομαι Σ.—

διάνοιαν] Ionis ludendi caussa dictum vult Sydenh. p. 2. concinit Xenoph. Mem. Socr. iv. 2. 10. ubi Socrates, sine ulla εἰρωνείᾳ, rhapsodis neminem esse hebetiorem, dicit. Sed cum Græci eos magni facerent, artem rhapsodorum laudat Socrates, ut eo lepidius Ionem, artis suæ præstantia subnixum, exagitaret et ad angustias redigeret. Muell.

ῥαψῳδὸς, εἰ μὴ συνείη] Opt. Bekk. restituit, neque admisit ἀγαθὸς, quod in Ven. ante ῥαψ. legitur. Nitzsch.

ποτε ῥαψῳδός] Cod. Venet. γ. ποτε ἀγαθὸς ῥαψῳδός, quod tamen, ut inseratur, necessarium non puto, cum omnino agatur de virtutibus rhapsodorum, quales esse debeant. Bip.

πλεῖστον—τῆς τέχνης.] Heind. ad Protag. p. 342. A. Nihildum rhapsodus sibi sumsit, quod aptam cogitatis sensisque recitationem excedat. Nitzsch.

Μητρόδωρος] Metrodorus Epicureus (item Lampsacenus dictus. v. Menag. ad Laert. p. 455.) suum poetæ contemtum jactabat ex gregis illius more. Plut. Vol. xiv. p. 101. Hutt. Nitzsch.

Μητρόδωρ.] Homeri interpres. Diog. Laert. ii. 3. 7. p. 143. Δοκεῖ δὲ πρῶτος (Ἀναξαγόρας, quo Socrates præceptore usus est, teste Laert. ii. 5.)—τὴν Ὁμήρου ποίησιν ἀποφήνασθαι εἶναι περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης· ἐπὶ πλεῖον δὲ προστῆναι τοῦ λόγου Μητρόδωρον τὸν Λαμψακηνὸν, γνώριμον ὄντα αὐτοῦ, ὃν καὶ πρῶτον σπουδάσαι τοῦ ποιητοῦ περὶ τὴν φυσικὴν πραγμάτειαν. cf. Fabr. Bibl. Gr. L. ii. p. 336. Libri Metrodori Lampsaceni περὶ Ὁμήρου mentionem fecit Tatianus Assyr. in orat. πρὸς Ἕλληνας, (ad calcem operum Justini Mart. Colon. 1682.) p. 160. B. Καὶ Μητρόδωρος δὲ ὁ Λαμψακηνὸς, ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου, λίαν εὐηθῶς διείλεκται πάντα εἰς ἀλληγορίαν μετάγων. Οὔτε γὰρ Ἥραν, οὔτε Ἀθηνᾶν, οὔτε Δία τοῦτ' εἶναί φησιν, ὅπερ οἱ τοὺς περιβόλους αὐτοῖς καὶ τεμένη καθιδρύσαντες νομίζουσι, φύσεως δὲ ὑποστάσεις καὶ στοιχείων διακοσμήσεις. Καὶ τὸν Ἕκτορα δὲ καὶ τὸν Ἀχίλλεα δηλαδὴ καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ πάντας ἁπαξαπλῶς Ἕλληνάς τε καὶ βαρβάρους σὺν τῇ Ἑλένῃ καὶ τῷ Πάριδι τῆς αὐτῆς φύσεως ὑπάρχοντας, χάριν οἰκονομίας ἐρεῖ τε παρεισῆχθαι, οὐδένος ὄντος προειρημένων ἀνθρώπων. Metrodorum λίαν εὐηθῶς Homerum interpretatum esse, qui fere omnia, quæ in Iliade et Odyssea narrantur, ad res naturales retulerit atque e phænomenis naturæ repetierit, fateri debemus cum Tatiano et Fabric. l. l. p. 340. Si Sydenhamius inspexisset ipsum Tatianum, cujus meminit p. 21. tantis laudibus Metrodori doctrinam et sapientiam efferre non potuisset. Sed hæc erat interpretandi ratio, qua uti solebant iis

Λαμψακηνὸς οὔτε Στησίμβροτος ὁ Θάσιος οὔτε Γλαύκων οὔτε ἄλλος οὐδεις[r] τῶν πώποτε γενομένων ἔσχεν εἰπεῖν οὕτω πολλὰς καὶ καλὰς διανοίας περὶ Ὁμήρου, ὅσας ἐγώ.

[q] κάλλιστ' Γ.—[r] οὐδεὶς om τ.—[s] ἄξιόν γε Σ.—[t] δμηρίδων Σ. qui et 463, 14 μελαμ-

temporibus homines ad defendendas Homeri fabulas, cum nec ipsi nec philosophi, qui in eas inveherentur, eas satis intelligerent. Quid ad explicandum Homerum ex universi natura cosmogoniisque veterum petendum sit, docuit summus Heynius in Nov. comment. Soc. Gott. tom. viii. p. 34-58. Muell.

Στησίμβ. ὁ Θάσ.] Laudatur a Strabone x. 724. et a Socrate apud Xenoph. in Symp. p. 131. Bach. ubi opponitur rhapsodis indoctis et jejunis. Ex eodem loco apparet, Stesimbrotum non fuisse rhapsodum sed interpretem Homeri. V. Tatian. l. c. p. 166. B. Περὶ γὰρ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὁμήρου, γένους τε αὐτοῦ καὶ χρόνου, καθ' ὃν ἤκμασεν, προηρεύνησαν οἱ πρεσβύτατοι Θεαγένης δὲ ὁ Ῥήγιος κατὰ Καμβύσην γεγονὼς, Στησίμβροτός τε ὁ Θάσιος καὶ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος κ. τ. λ. A Stesimbroto compositum esse librum de Homero, recte aliquis conjecerit ex his Tatiani verbis (quæ leguntur etiam apud Euseb. P. E. x. 11. p. 491. D. Colon. et apud Fabr. B. G. l. ii. c. 1. p. 255.) sed hunc librum inscriptum fuisse περὶ τῆς ποιήσεως Ὁμήρου, quomodo inde colligi possit, ut vult Sydenh. p. 21. non video. Idem Stesimbrotus scripsit περὶ Θεμιστοκλέους, Θουκυδίδου καὶ Περικλέους, qui liber laudatur ab Athenæo Lib. xiii. 6. p. 589. E. qui eum Periclis tempore vixisse narrat, et a Plutarcho in vita Pericl. p. 166. D. cf. Jonsius de scriptor. hist. philos. 659. p. 26. Fabr. B. G. ii. p. 1340. Muell.

Γλαύκων] Fueritne hic frater Platonis an alius quispiam, certo affirmare non ausim. Sed Atheniensem, eundemque haud ignobilem fuisse ut credam, pene adducor, quia adjectum non est, quemadmodum de prioribus duobus, qua patria seu urbe sit oriundus. De aliis ejusdem nominis hominibus vid. Fabr. B. G. ii. 23. p. 792. Jons. de script. Hist. phil. p. 25. L. Holstenius de vit. et script. Porphyr. ad calcem libri Porphyrii de abst. Cantabr. 1655. p. 33. (s. apud Fabr. B. G. L. iv. p. 245. sq.) commemorat Scholia inedita in Homerum, quæ mentionem faciunt Glauconis cujusdam Tarsensis, interpretis, ut videtur, Homeri; μῆνις—οἱ—περὶ Γλαύκωνα τὸν Τάρσεα ἠξίουν ὀξύνειν τὸ ὄνομα· οὐκ ὀρθῶς. Hunc a Platone intelligi, quis præstet? Sydenh. ex his scholiis colligens, Glauconem Tarsensem fuisse ævi recentioris, legendum jubet Γλαῦκος, quod nullus (quantum equidem sciam) nec codex habet nec liber impressus. Hunc Glaucum Rhegio ortum floruisse hoc tempore atque scripsisse librum περὶ ποιητῶν docet Sydenh. e Plut. cf. Jons. libr. i. 2. 4. Mihi de hoc s. Glaucone s. Glauco quid dicendum sit, nondum satis liquere videtur. Cum vero Metrodorum et Stesimbrotum interpretes Homeri fuisse sciamus, talem etiam Glauconem fuisse, fit probabile. Merito igitur a Sydenh. p. 21. reprehenditur Fabricius (B. G. ii. p. 792.) qui nostrum Glauconem rhapsodum fuisse dixerat. Erant haud dubie Stesimbr. Metrod. atque Glauco critici h. e. ut postea nominabantur, Grammatici s. philologi, quorum erat explicare poetas. Muell.

Aristot. etiam (de poet. c. 25. sive 26.) Glauconis, Homeri interpretis, ita meminit, ut studio clarum intelligas. Nanciscerem doctum rhapsodum, si vel hunc vel Teïum illum, qui de rhapsodica scripsit, etsi diversum, rhapsodos fuisse constaret. (Glaucones alios v. ap. Heind. ad Parmen. init.) At certe, si ab allegoria recesseris, interpretationis illa ætas nihil tulit, ad quod adspirare rhapsodis arduum fuerit. V. Wolf. Prol. p. 162. Ceterum Metrodorum multiplici usu versasse Homerum, vitæque applicuisse quis neget? Stesimbr. et Glauco λυτικοὶ fuerunt; ut jure non allegoriis, quas nusquam præ se fert, sed illâ, quam in Prol. diximus, Homeri commentatione Ionem cum illis contendere statuamus. V. Schleierm. i. 2. p. 448. s. Nitzsch.

οὔτε Γλαύκων] οὔτε Γλαῦκος legi vult Sydenh. intelligitque illum Glaucum Rhegio ortum, qui librum περὶ ποιητῶν scripserat. Glauconis cujusdam mentio fit in Photii Lex. MS. forsan huc spectantis. Vid. Obs. Misc. Belg. Vol. ix. T. i. p. 151. Bip.

ΣΩ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἴων· δῆλον γὰρ ὅτι οὐ φθονήσεις μοι ἐπιδεῖξαι.

ΙΩΝ. Καὶ μὴν ἄξιον[s] ἀκοῦσαι, ὦ Σώκρατες, ὡς εὖ κεκόσμηκα τὸν Ὅμηρον· ὥστε οἶμαι ὑπὸ Ὁμηριδῶν[t] ἄξιος εἶναι χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθῆναι.

Ὁμηριδῶν] Ὁμηρίδαι sunt hoc loco amici, studiosi, laudatores poetæ, quemadmodum etiam cum Sydenhamio interpretatus est Arnaldus V. C. Mem. de l'Academ. des Inscr. tom. xxxix. p. 255. Inter hos etiam referendos esse eos, qui Homeri carmina recitarent, non negaverim: cf. de Republ. x. p. 751. E. Nam de posteris Homeri cogitandum non est, licet sciamus, fuisse qui nomine Homeridarum uterentur et ab Homero originem se trahere crederent. Vid. Strabo xiv. p. 955. B. Suid. tom. ii. p. 681. γένος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ ὠνομασμένον ἐν Χίῳ. E Strabone Eustathius proœm. in Il. p. 9. Ed. Florent. Ἀμφισβητοῦσι δ' αὐτοῦ (Homerum sibi vindicant) καὶ Χῖοι μαρτύριον προχειριζόμενοι τοὺς καλουμένους Ὁμηρίδας, ὧν καὶ Πίνδαρος μέμνηται. cf. ad h. l. Politus. Plura de Homeridis dabunt Interpr. et schol. ad Pind. Nem. ii. 1. Scalig. Poet. i. 41. Dresigius de rhapsodis (Lips. 1734.) p. 62. Postea hoc nomen datum esse iis, qui rhapsodorum munere fungerentur, fit verisimile ex Athen. p. 620. Ita etiam explicatur in Hermeæ comment. in Plat. Phædr. p. 283. Ὁμηρίδας λέγει τοὺς τὰ Ὁμήρου ᾄδοντες. Sed non a rhapsodis, sed ab Homeri amicis Ionem velle donari aurea corona, per se patet. Muell.

Ὁμηριδῶν] Ὁμήρου ἐπαινέτην ita in dialogo Ionem Socrates nuncupat, ut huic nomini inesse significet, quicquid jure secusve sibi sumat rhapsodus; ab Homeridis vero tanquam ab artis suæ arbitris magis quam sociis præmium sibi sperat Io. Ἐπαινέτης est, qui non solum assentitur (v. Protag. init. et Ast. ad leg. p. 59.) sed sua ab alicujus auctoritate repetit. Ita de leg. i. p. 633. A. Minos ὁ τοῦ Διὸς ἐπαινέτης nominatur, quippe qui ad Jovem auctorem leges suas retulerit. (Ej. libr. init. Μῶν οὖν καθ' Ὅμηρον λέγεις, ὡς τοῦ Μίνω φοιτῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ἑκάστοτε ξυνουσίαν δι' ἐνάτου ἔτους. Hom. Od. τ. 177. Creuzer. in epist. ad Hermann. p. 44.) Jam Homerum ἐπαινέται Græciam dicebant eruditisse, et edisci jubebant ad res humanas sapienter moderandas, omnemque vitam ex ejus præceptis temperandam. (Plat. de rep. x. p. 606. E. interprete Morgenstern. p. 242.) Audimus hæc ipsa jactantem et exemplis confirmantem Niceratum apud Xenophontem: ἴστε γὰρ δήπου, ὅτι ὁ Ὅμηρος ὁ σοφώτατος πεποίηκε σχεδὸν περὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων. v. sequ. Sympos. iv. 6. cl. 45. A quibus vero profecerat nobilis adolescens? 'A Stesimbroto, Anaximandro, aliisque multis.' De Anaximandro nihil constat; Stesimbrotum commentarios in poetam scripsisse novimus. (Wolf. Prol. p. 162. *Ueber das Leben und Ged. des Apoll. v. Rh. p.* 232. Tatiani locus ed. Benedict. p. 268. s. legitur.) Verum ut Nicerato ejusque patri satisfaceret, vitæ commode administrandæ præcepta ex Homero illum petere oportuerat. An sophistis hoc dabimus muneris? Non repugno. Hippias enim Eleus et Homericorum heroum mores exegisse, et eorum personis ad imbuendam utilibus præceptis juventutem usus, Thasius vero subtiliter in vindicanda poetæ sapientia versatus esse narratur. (Plat. Hipp. Min. Ej. Hipp. Maj. p. 286. B. cl. Philostrat. Vit. soph. p. 495. quem l. corr. Vales. Emendat. iii. 2. Wolf. Prol. p. 168. Græfenhan. ad Aristot. p. 208.) Non minus summus Protagoras cum Homero aliisque poetis multiplici usu consueverat. Plato eum in dialogo cognomini eruditionis specimen edentem facit, hæc professum p. 316. D. ἐγὼ δὲ τὴν σοφιστικὴν τέχνην φημὶ μὲν εἶναι παλαιάν, τοὺς δὲ μεταχειριζομένους αὐτὴν τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν φοβουμένους τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν ποίησιν, οἷον Ὁμηρόν τε καὶ Ἡσίοδον καὶ Σιμωνίδην, τοὺς δὲ αὖ τελετάς τε καὶ χρησμῳδίας, τοὺς ἀμφί τε Ὀρφέα καὶ Μουσαῖον. (Cf. Philostr. Vit. soph. p. 620. ubi Homerus ab alio sophistarum pater, ab alio vox, Archilochus vero eorum anima (πνεῦμα) nuncupatur. Cratinus, omnium σπουδαίων adversarius, ut comicus, alio sensu Homerum eodem nomine comprehendit. V. Diog. Laert. i. 12. cl. Clem. Alex. Strom. i. p. 280. Sylb. qui et hæc: Ἰοφῶν τε ὁμοίως ὁ κωμικὸς ἐν Αὐλῳδοῖς Σατύροις, ἐπὶ ραψῳδῶν καὶ ἄλλων τινῶν λέγει· καὶ γὰρ εἰσε-

t. ii. 173. §. 2. ΣΩ. Καὶ μὴν ἐγὼ ἔτι ποιήσομαι σχολὴν ἀκροά-
t. i. 531. σασθαί[u] σου. νῦν δέ μοι τοσόνδε ἀπόκριναι· πότερον περὶ Ὁμήρου μόνον[v] δεινὸς εἶ ἢ[w] καὶ περὶ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου;

ποδίδων.—[u] ἀκροάσασθαί Σ: ἀκροᾶσθαι *s.—[v] μόνον om ΘΕFē et pr Bτ, post εἶ

λήλυθεν πολλῶν σοφιστῶν ὄχλος ἐξηρτημένος. Iopho ubi rhapsodos sophistarum nomine ornat, artifices dicere censendus est. V. Athenæ. xiv. p. 632. C. Animadv. tom. vii. p. 447.) et p. 339. A. ἡγοῦμαι ἐγὼ ἀνδρὶ παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι, περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι. Horum subtilitati aliorum strenua accessit inertia. Quales Isocrates Panathen. p. 392. Lang. se in Lyceo de Homero, Hesiodo, aliisque poetis disserentes deprehendisse narrat, οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντας, τὰ δ' ἐκείνων βαψῳδοῦντας, καὶ τῶν πρότερον ἄλλοις τισὶν εἰρημένων τὰ χαριέστατα μνημονεύοντας. Germanissimos Ioni agnoscere mihi videor; at horum etiam in numerum quo ille jure venerit, probandum est. Expedita res erit, si nominis Homeridarum ambitu uti licuerit, quo tam rhapsodum, quam Homeri studiosissimum quemque laudatorem et assertorem complecti reperitur. Ita vero, si quid video, dividenda est sententia, ut non omnes Homeridas publicæ mercenariæque recitationi vacasse, sed rhapsodos omne illud Homeri ornandi et in vitæ usum interpretandi studium affectasse statuamus; a quo qui temperare animo suo potuerint, difficile est dictu. Quid? quod Socrates Xenophonteus exprobrare illis parum intellectas ὑπονοίας non potuit, si ne tentassent quidem suam quandam explicationem aut prædicationem; reconditas enim sententias recitatio quamvis exacta ipsa non prodit. Sed recognoscamus, age, nominis Ὁμηρίδης usum. Pindarus utrum Nem. ii. 1. rhapsodos an citharœdos dicat, ambigi potest. Plat. de rep. x. p. 599. E. concedit Glauco, neque Homeridas (sive eos, qui optima quæque in Homerum conferre consuevissent) civitatis alicujus legibus constitutæ rogare illi laudem. Phædr. p. 252. B. Λέγουσι δὲ, οἶμαι, τινὲς Ὁμηρίδαι ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν δύο ἔπη sequ. Desperatam τῶν ἀποθέτων explicationem neque ego præstabo. Athenæ. xv. p. 669. B. qui hujus loci memor ὡς ἐκ τῶν ἀποθέτων τοῖς Ὁμηρίδαις μόνος ἀνασπάσας dixit, sepositos sive conditos quasi in thesauro versus intellexisse videtur; Homeridis, quos ipsos Athenæus ἀποθεῖναι τὰ ἔπη docuit, nil impedit quominus utroque Platonis loco rhapsodos accenseamus, qua in re assentientem habemus Heynium ad Hom. vol. viii. p. 793. idemque vol. iv. p. 109. jam recte duos illos versus Platonis ingenio tribuit. V. Ast. de Plat. script. p. 102. et Schleierm. i. 1. p. 385. Hesiodi aut Empedoclis esse alii putarunt. Sturz. ad Empedocl. p. 536. Isocrates in encom. Helenæ p. 359. Lang. commemorat Homeridarum quorundam fabulam de Homero per somnum ab Helena ad condenda carmina provocato. Seriores plerique vocant Homeridas eos, qui Homericum comparandi, laudandi, loquendi denique morem optime tenent: Æl. Aristid. t. ii. p. 228. Jebb. Ælian. Nat. anim. xiv. 25. quem indic. Wolfius, Himer. Or. iii. 8. adde xx. 3. ubi admiratorem reperies. Mira Homeridarum capita Lucianus viderat, qui in Demosth. encom. poetam, composito in Homeri natalem carmine, ita loquentem fingit: δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεθιζόμενος ἀντίον ὁρᾶν, καὶ μηδ' ἀποτρέπων ὥς περ ἡλίου τὰς ὄψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὁμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι. Philostr. v. soph. p. 518. Scopelianum sophistam refert eo progressum esse grandiloquentiæ, ut Gigantian componeret et Homeridis (rhapsodis) ἀφορμὰς ἐς τὸν λόγον præberet: ubi vix dubitare licet, quis fuerit λόγος; nam dictio ἀφορμὰς διδόναι (λαμβάνειν) materiam præbere, in medio relinquit, quantum qui suscepit suæ facultatis tractando operi adhibeat. V. Valcken. de Aristob. Jud. p. 63. Nitzsch. (e Prolegom.)

§. 2. ἀκροάσασθαι] Non tam inepte, quam visum Schl. Socrates rhapsodum, jamjam laudationis suæ specimen editurum, detinet in iis, quæ ad eam, quam vani promissores jactabant, explicationem requirebantur. Ludit declamitandi pruritum, cavetque, ne erumpat simile quid illi: pulchre, bene, recte! Nitzsch.

Ἡσιόδ. καὶ Ἀρχιλ.] Præter Homeri carmina etiam versus Archilochi Hesiodique recitatos a rhapsodis esse docet Athen. xv. p. 620. C. οὐ μόνον τὰ Ὁμήρου ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου,

ΙΩΝ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ περὶ Ὁμήρου μόνον· ἱκανὸν γάρ[x] μοι δοκεῖ εἶναι.

ΣΩ. Ἔστι δὲ περὶ ὅτου Ὅμηρός τε καὶ Ἡσίοδος ταὐτὰ λέγετον;

ΙΩΝ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ πολλά.

ΣΩ. Πότερον οὖν περὶ τούτων κάλλιον ἂν ἐξηγήσαιο ἃ Ὅμηρος λέγει ἢ ἃ Ἡσίοδος;

ΙΩΝ. Ὁμοίως ἄν περί γε τούτων, ὦ Σώκρατες, περὶ ὧν ταὐτὰ λέγουσιν.

ΣΩ. Τί δὲ,[y] ὧν πέρι μὴ ταὐτὰ λέγουσιν; οἷον περὶ μαντικῆς λέγει τι Ὅμηρός τε[z] καὶ Ἡσίοδος.

ΙΩΝ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Τί οὖν; ὅσα τε ὁμοίως καὶ ὅσα διαφόρως περὶ μαντικῆς λέγετον τὼ ποιητὰ τούτω, πότερον σὺ κάλλιον ἂν ἐξηγήσαιο ἢ τῶν μάντεών τις τῶν ἀγαθῶν;

ΙΩΝ. Τῶν μάντεων.[a]

ΣΩ. Εἰ δὲ σὺ ἦσθα[b] μάντις, οὐκ εἴ περ περὶ τῶν ὁμοίως

δὲ

ponit Σ.—[w] ἢ om Σ.—[x] γάρ om Σ.—[y] οὖν Ξ.—[z] τε om Σ.—[a] τούτων μάντεων, eidem interlocutori continuata, rc Γ.—[b] οἶσθα ΞF.—[c] ἠπίστουν γ.—[d] ἢ om γ.—

ἔτι δὲ Μιμνέρμου καὶ Φωκυλίδου. Hesiodus enim cum omnium maxime recens ab Homeri ævo, tum in versibus heroicis ab Homero secundus erat. Archilochus primus composuit carmina iambica, quibus reliquos omnes præstitisse dicitur. V. Athen. Argum. p. 1. C. Quapropter eum Homero adjungit Vell. Paterc. i. 5. dicens, utrumque ea, quorum auctor primus fuerit, perfecisse et ad summum præstantiæ gradum adduxisse. Muell.

πότερον σὺ κάλλιον] Schl. hanc quæstionem ex posteriore dial. parte (v. p. 539. E.) male anticipatam scribit. At quod posthac persequitur Socr. suam cuique arti esse intelligentiam, a poetæ et facultate et consilio alienam, id h. l. non potuit non innuere. Injecta, quam postea premat, securi, nunc docet, rei cujusque gnaro tum a quocunque illius mentio facta fuerit, tum quid bene quidve secus dictum, exploratum fore. Nitzsch.

τῶν μάντεων] Serranus interpretatus erat: *equidem*, quod Græca non patiuntur, quemadmodum jam animadversum est a Sydenhamio et Arnaldo. Muell.

εἰ δὲ σὺ ἦσθα μάντις] Usus conditionalis hæc est ratio: quod sumitur esse, cum, ut nunc res est, esse amplius non possit, ejus rei intercepta ac præoccupata potestas bene præterito innuitur; si quidem, quod neque est, neque exspectari licet, præteriit quodammodo. Eandem præt. indic. vim et varii generis sententiæ recipiunt (Xen. Cyrop. viii. 2. 12. ὅπως—ἄν τις ἐτόλμησε etc.) et subjunctæ quæcunque partes tenent; facile etiam omisso ἄν, præsertim si præcesserit aliquid, quod rem non esse ita admoneat. V. Criton. p. 44. D. Elmsl. ad Soph. Œd. R. 1389. Heind. ad Theæt. p. 161. C. ἕως—ἀπεπειράθην Cratyl. p. 396. C. ubi male Heind. (de rep. x. p. 600. E. ἕως μετέλαβον?) Dionys. sophista apud Photium p. 29. s. 61. de Æschine orat. εἴθε πολλοὺς ἐγράψω, εἴθε πολλοὺς ἐλύπησας, ἵνα πλείους καταλελοιπὼς ἐτύγχανες λόγους. Cf. Reisig. Comm. de ἄν p. 137. Osann. ad Philem. p. 294. De Latinis egregia disput. Krügeri: *Untersuch. aus d. Gebiet d. lat. Sprachl.* Fasc. ii. partic. 2. Nitzsch.

λεγομένων οἷός τ' ἦσθα ἐξηγήσασθαι, καὶ περὶ τῶν διαφόρως λεγομένων ἠπίστω[c] ἂν ἐξηγεῖσθαι;

i. ii. 174. ΙΩΝ. Δῆλον· ὅτι.

ΣΩ. Τί οὖν ποτὲ περὶ μὲν Ὁμήρου δεινὸς εἶ, περὶ δὲ Ἡσιόδου οὔ, οὐδὲ τῶν ἄλλων ποιητῶν; ἢ Ὅμηρος περὶ ἄλλων τινῶν λέγει ἢ[d] ὧν περ σύμπαντες οἱ[e] ἄλλοι ποιηταί; οὐ περὶ πολέμου τε τὰ πολλὰ διελήλυθε καὶ περὶ ὁμιλιῶν πρὸς ἀλλήλους ἀνθρώπων ἀγαθῶν τε[f] καὶ κακῶν καὶ ἰδιωτῶν καὶ δημιουργῶν, καὶ περὶ θεῶν πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς ἀνθρώπους ὁμιλούντων, ὡς ὁμιλοῦσι, καὶ περὶ τῶν οὐρανίων παθημάτων καὶ περὶ τῶν ἐν Ἅιδου, καὶ γενέσεις καὶ θεῶν καὶ[g] ἡρώων; οὐ ταῦτά ἐστι περὶ ὧν Ὅμηρος τὴν ποίησιν πεποίηκεν;

[c] οἷ om Θ.—[f] γε Σ.—[g] θεῶν τε καὶ τc Σ.—[h] καὶ om ΓΣs.—[i] ὥσπερ Θ.—[j] κακοὺς

δημιουργῶν] Serran. *qui publica gerunt munera.* Ita etiam Sydenh. cum Arnaldo. Ἰδιώτης sæpe opponitur βασιλεῖ e. g. apud Xenoph. Ages. i. 2. Hiero. i. 2. Platon. Polit. p. 104. Fisch. cf. Hesych. s. v. δημιουργ. Ficinus tamen et Cornarius reddiderunt *opifices;* nam et φιλοσόφοις, φιλολόγοις et artificibus opponitur ἰδιώτης. Vid. Hemsterh. ad Lucian. tom. i. p. 484. Marc. Anton. vi. 35. Apud Dion. Hal. de comp. verb. tom. v. p. 56. Reisk. opponitur ἰδιώτης, h. e. *rudis, ignarus artium,* artifici, e. g. citharœdo. cf. Suid. tom. i. p. 541. Et ita equidem explicaverim. Nota est etiam Thesei divisio populi Atheniensis in εὐπατρίδας, γεωργικοὺς καὶ δημιουργούς. Vel ipse Plato hac voce sic usus est in Sympos. p. 170. 177. Fisch. Apol. Socr. ed. Forsteri p. 75. (cf. ejusdem notæ p. 243.) ubi δημιουργοὶ sunt artifices et πολιτικοὶ magistratus s. viri civiles. In Apol. Socr. (p. 107. Forst.) quidam habent δημιουργίαι; quo sensu etiam in hoc Ionis loco δημιουργοὺς accipi debere putat Forsterus p. 351. atque Hesychium a se stare inquit; sed ex Hesychii loco non satis constat, δημάρχους Atheniensium etiam appellatos fuisse δημιουργοὺς, licet ita interpretatus sit Fischerus V. C. in defens. locor. quorumd. Platonic. Dialogis Euthyph. Apol. Socr. Critoni et Phædoni subjecta p. 322. Apud Dorienses magistratus quosdam fuisse nomine δημιουργῶν, negari non potest, si Hesychio fidem habere volumus. Sed quid huc Dorienses? Muell.

οὐραν. παθημάτ.] De phænomenis cœlestibus intellexere Sydenham. p. 26. et Arnald. p. 256. quod mihi non probatur. οὐράνια παθήματα sunt potius, quæ fiunt in cœlis, ut τὰ ἐν ᾅδου, quæ apud inferos. Plato de Republ. iii. p. 618. F. Lysid. 393. B. τὴν ἄλλην δὴ ποίησιν πᾶσαν σχέδον τι οὕτω πεποίηται (Ὅμηρος) διήγησιν περί τε τῶν ἐν Ἰλίῳ καὶ περὶ τῶν ἐν Ἰθάκῃ καὶ ὅλῃ Ὀδυσσείᾳ παθημάτων. Ἰλιακὰ παθήματα quæ acciderunt, cum Ilium deleretur, Dion. Long. p. 66. Toll. γῆς παθήματα quæ fiunt in terra, apud Max. Tyr. Diss. 16. p. 164. Davis. ubi Maximum hunc Platonis locum ante oculos habuisse putem; nam et ibi, quemadmodum hic, exponuntur ea, de quibus loquitur Homerus. En ipsa verba: Πάντα ἐσκόπει (Ὅμηρος) ὅσα οὐρανοῦ κινήματα, ὅσα γῆς παθήματα (hæc quæ sint, statim subjicitur,) θεῶν βουλὰς, ἀνθρώπων φύσεις, ἡλίου φῶς, ἄστρων χορὸν, γενέσεις ζώων, ἀναχύσεις θαλάττης, ποταμῶν ἐκβολὰς, ἀέρων μεταβολὰς, τὰ πολιτικὰ, τὰ οἰκονομικὰ, τὰ πολεμικὰ, τὰ εἰρηνικὰ, τὰ γαμήλια, τὰ γεωργικὰ, τὰ ἱππικὰ, τὰ ναυτικά· τέχνας παντοίας, φωνὰς ποικίλας, εἴδη παντόδαπα, ὀλοφυρομένους, ἡδομένους, πενθοῦντας, γελῶντας, πολεμοῦντας, ὀργιζομένους, εὐωχουμένους, πλέοντας. Quis hic Platonicam ubertatem non agnoscat! Muell.

ΙΩΝ. Ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τί δέ; οἱ ἄλλοι ποιηταὶ οὐ περὶ τῶν αὐτῶν τούτων;

ΙΩΝ. Ναί, ἀλλ', ὦ Σώκρατες, οὐχ ὁμοίως πεποιήκασι καὶ Ὅμηρος.

ΣΩ. Τί μήν; κάκιον;

ΙΩΝ. Καὶ[h] πολύ γε.

ΣΩ. Ὅμηρος δὲ ἄμεινον;

ΙΩΝ. Ἄμεινον μέντοι νὴ Δία.

§. 3. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ φίλη κεφαλὴ Ἴων, ὅταν περὶ ἀριθμοῦ πολλῶν λεγόντων εἷς τις ἄριστα λέγῃ, γνώσεταί δή πού τις τὸν εὖ λέγοντα;

ΙΩΝ. Φημί. r. ii. 175.

ΣΩ. Πότερον οὖν ὁ αὐτὸς ὃς περ[i] καὶ τοὺς κακῶς[j] λέγοντας, ἢ ἄλλος;

ΙΩΝ. Ὁ αὐτὸς δή που.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ τὴν ἀριθμητικὴν τέχνην ἔχων οὗτός ἐστιν;

ΙΩΝ. Ναί.

ΣΩ. Τί δ'; ὅταν πολλῶν λεγόντων περὶ ὑγιεινῶν σιτίων, ὁποῖά ἐστιν, εἷς[k] τις ἄριστα λέγῃ,[l] πότερον ἕτερος μέν τις τὸν ἄριστα λέγοντα γνώσεται ὅτι ἄριστα λέγει, ἕτερος δὲ τὸν κάκιον ὅτι κάκιον, ἢ ὁ[m] αὐτός;

ΙΩΝ. Δῆλον[n] δή που, ὁ αὐτός.

ΣΩ. Τίς οὗτος; τί ὄνομ'[o] αὐτῷ;

ΙΩΝ. Ἰατρός.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν κεφαλαίῳ λέγωμεν[p] ὡς[q] ὁ αὐτὸς γνώ-

Γ.—[k] εἷ Σ.—[l] λέγει Σ.—[m] ὁ om ΘBCEFuξ et pr Γ.—[n] Δῆλον...αὐτός om Σ.—[o] ὄνομ' ΓCy.—[p] λέγωμεν ΓΘΞCEFuyξ: λέγομεν *s.—[q] ὅτι y.—[r] τε Eδ.—[s] γε om

§. 3. ὦ φίλη κεφαλὴ Ἴων] Schl. Astiusque talia ad numerorum etiam similitudinem componenda fuisse præcipiunt; quippe auribus blanditur Φαῖδρε, φίλη κεφαλὴ Phædr. p. 264. B. sive οἷοι Εὐθύφρονος ἵπποι Cratyl. p. 407. D. Et nimium vidisse nocet! Si Plato Phædr. p. 234. D. τῆς θείας κεφαλῆς, si alii multi similia dixerunt (v. Bergl. ad Alciphr. p. 250.) quidni illud φίλη κεφ. omnino eruditiorum in ore fuisse putemus, nec singulari artificio adscitum? Præterea compellatio, utpote Homerica, satis apta rhapsodo. Nitzsch.

λέγωμεν] Recte Bekk. conjunct. restituit; nam neque antecedentis disputationis simpliciter admonet, neque de assensu securus est. V. Heind. ad Hipp. p. 296. A. ad Soph. p. 222. D. Præterea de Schl. notatione p. 450. sic ha-

σεται ἀεὶ περὶ τῶν αὐτῶν πολλῶν λεγόντων, ὅς τίς τε εὖ
i. 532. λέγει καὶ ὃς τις κακῶς· ἢ εἰ μὴ γνώσεται τὸν κακῶς λέγοντα, δῆλον ὅτι οὐδὲ τὸν εὖ, περί γε τοῦ αὐτοῦ.

ΙΩΝ. Οὕτως.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς γίγνεται δεινὸς περὶ ἀμφοτέρων;

ΙΩΝ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν σὺ φὴς καὶ Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους
i. ii. 176. ποιητάς, ἐν οἷς καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἀρχίλοχός ἐστι, περί γε[r] τῶν αὐτῶν λέγειν, ἀλλ' οὐχ ὁμοίως, ἀλλὰ τὸν μὲν εὖ γε,[s] τοὺς δὲ χεῖρον;

ΙΩΝ. Καὶ ἀληθῆ λέγω.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ περ τὸν εὖ λέγοντα γιγνώσκεις, καὶ τοὺς χεῖρον λέγοντας γιγνώσκοις ἂν ὅτι χεῖρον λέγουσιν.

ΙΩΝ. Ἔοικέ γε.

ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ βέλτιστε, ὁμοίως τὸν Ἴωνα λέγοντες περὶ Ὁμήρου τε δεινὸν εἶναι καὶ περὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν οὐχ ἁμαρτησόμεθα, ἐπειδή γε[t] αὐτὸς ὁμολογεῖ τὸν αὐτὸν ἔσεσθαι κριτὴν ἱκανὸν πάντων ὅσοι ἂν περὶ τῶν αὐτῶν λέγωσι, τοὺς δὲ ποιητὰς σχεδὸν ἅπαντας τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΙΩΝ. Τί οὖν ποτὲ ταῖτιον,[u] ὦ Σώκρατες, ὅτι ἐγώ,[v] ὅταν μέν τις περὶ ἄλλου του ποιητοῦ διαλέγηται, οὔτε προσέχω τὸν νοῦν ἀδυνατῶ τε καὶ ὁτιοῦν συμβαλέσθαι λόγου ἄξιον, ἀλλ' ἀτεχνῶς νυστάζω· ἐπειδὰν δέ[w] τις περὶ

pr Σ.—[t] γε om Υ.—[u] ταῖτιον Σ: τὸ αἴτιον *Fσ.—[v] ἐγώ om Fσ.—[w] δέ om Σ.—

beas: ita in omni sermone τὸν τὴν τέχνην ἔχοντα discerni ab iis, qui de rebus ad illam pertinentibus loquantur, ut neque horum qui ceteris quidem præstet, scientiam habere, neque ille quanto omnibus melius de arte sua locuturus fuisset, dicatur. Deinde illa ipsa arithmetici medicique commemoratione præcaveri, ne quis judicium rerum a poetis recte secusve dictarum penes poetam esse cogitet. Nitzsch.

ἔοικε] Malim ἔοικα. Beck.

οὐκοῦν, ὦ βέλτιστε] Astius Socratem cum alibi tum h. l. ambitiosius ac præter morem docentis partes agere monet. Quid vero? si callide cum non simpliciter professum esse, penes Ionem, aut a quocunque de re aliqua dictum fuerit, aut nullum omnino judicium fore, sed ea ex antecedentibus collegisse dixeris, quæ illi aut arrogantiam majorem, aut eam confessionem exprimerent, quæ statim sequitur? Nitzsch.

ὅτι ἐγὼ, ὅταν—διαλέγηται] Bekk. inseruit ἐγώ. Absurda cod. Palat. lectio, qui omisso ὅτι præbet διαλέγεται. V. Creuz. Melet. e discipl. antiq. p. i. p. 116. Ibid. mox λόγου ἄξιον om. et pro ἀλλ. l. καὶ, qua lectione gradatio tantum non invertitur. Nitzsch.

Ὁμήρου μνησθῇ, εὐθύς τε ἐγρήγορα καὶ προσέχω τὸν νοῦν καὶ εὐπορῶ[x] ὅ τι λέγω;

ΣΩ. Οὐ χαλεπὸν τοῦτό γε εἰκάσαι,[y] ὦ ἑταῖρε, ἀλλὰ παντὶ[z] δῆλον ὅτι τέχνῃ καὶ ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγειν ἀδύνατος[a] εἶ· εἰ γὰρ τέχνῃ οἷός τε[b] ἦσθα, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ἁπάντων λέγειν[c] οἷός τ' ἂν ἦσθα. ποιητικὴ γάρ πού ἐστι τὸ ὅλον. ἢ οὔ; i. ii. 177.

ΙΩΝ. Ναί.

§. 4. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπειδὰν λάβῃ τις καὶ ἄλλην τέχνην ἡντινοῦν ὅλην, ὁ αὐτὸς τρόπος τῆς σκέψεώς ἐστι[d] περὶ ἁπασῶν τῶν τεχνῶν. πῶς τοῦτο λέγω; δέει τί μου ἀκοῦσαι, ὦ Ἴων;

ΙΩΝ. Ναὶ μὰ τὸν Δί',[e] ὦ Σώκρατες, ἔγωγε· χαίρω γὰρ ἀκούων ὑμῶν τῶν σοφῶν.

οὐκ
x ἀπορῶ F.—y ἀκοῦσαι pr Ξ.—z πάντῃ Σ.—a ἀδύνατον Θ.—b τ' ϒ.—c ἁπάντων λέ-

εὐθύς τε ἐγρήγορα καὶ προσέχω τὸν νοῦν] Multorum exemplo facerem, si hæc Dioni Chrys. Or. i. p. 63. Reisk. obversata dicerem; præcedunt enim, quæ et ipsa dialogi nostri, etsi male intellecti, admonere possint. At nihil illa imitationis observatione fallacius; quam ita usurpavit Astius, ut imitatores quasi ostiatim stipem colligentes fingat. Nitzsch.

ποιητικὴ—τὸ ὅλον] Hæc ipsa tantum verba festinantius jecit Plato. Nullo autem pacto totum illud ita voluit dictum, ut ei, qui hoc mente complexus esset, rerum illarum a poetis tractatarum intelligentia tribueretur. V. Schleierm. not. ad p. 272. l. 30. Nitzsch.

§. 4. λάβῃ τις] Vix dici potest, quantopere in his verbis explicandis fluctuaverint atque hæserint viri docti; sed vereor, ne nodum in scirpo quæsivisse videantur. Primum enim λαμβάνειν τέχνην haud dubie hic significat, artis alicujus exemplo uti rei illustrandæ caussa. Plat. Theæt. p. 114. B. σμικρὸν λάβε παράδειγμα καὶ πάντα εἴσῃ ἃ βούλομαι. Sophist. p. 164. D. λάβωμεν τοίνυν σαφέστερον παράδειγμα περὶ τούτων. Quæ sequuntur, ὁ αὐτὸς τρόπος τῆς σκέψεως, interpretor: eadem erit disputandi ratio de omnibus artibus, qua hic de poesi utimur. Ita hunc locum etiam Serranus explicuisse videtur. Alii aliter, sed minus vere, ni fallor. Arnaldus V. C. ellipsin auxilio vocat p. 261. not. g. Putat enim post τῆς σκέψεως omissum esse περὶ ἐκείνης τῆς τέχνης, sensumque esse: 'Nonne postquam aliquis aliam quamvis artem integram sibi comparavit, ratio considerandi (eam artem) eadem est in ceteris artibus?' At sermo non est, ut apparet ex iis, quæ sequuntur, de artificibus, sed de iis, qui de arte aliqua disputant, quemadmodum Socrates cum Ione de poesi. Nec dici hoc sensu solet λαμβάνειν τέχνην sed ἔχειν, ἐπίστασθαι τέχνην, e. g. Plat. Ἐραστ. p. 98. C. Pro verbis ἁπασῶν τῶν τέχνων Sydenhamius conjecit ἁπάντων τῶν τεχνιτῶν s. τεχνικῶν s. τεχνοσύνων, de artificibus s. de iis qui in arte aliqua elaborant. Sensum recte vidit vir doctissimus; sed conjectura opus non erat, præsertim hac, quæ nihil habeat, quo nitatur. Mueli.

ἐστι] Cod. Ven. ἔσται. At infra etiam εἶναι σκέψιν legitur. Beck.

πῶς τοῦτο λέγω; δέει τι] Ita distinxit Bekk. vereor, ut recte. Ita enim sententia male conveniret modesto, quod subsequitur, Socratis de se judicio. Certe sensus hic est: numquid meam explicationem desideras, ut, quomodo hoc dicam, intelligas? Io cupidius quam intelligentius respondet, ut philosophus ipse sapientium consuetudinem jactet. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 57. Nitzsch.

ΣΩ. Βουλοίμην ἄν σε ἀληθῆ λέγειν, ὦ Ἴων. ἀλλὰ σοφοὶ μέν πού ἐστε ὑμεῖς οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ οἱ[f] ὑποκριταὶ καὶ ὧν ὑμεῖς ἄδετε τὰ[g] ποιήματα· ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἢ τἀληθῆ λέγω, οἷον εἰκὸς ἰδιώτην ἄνθρωπον. ἐπεὶ καὶ περὶ τούτου οὗ νῦν ἠρόμην σε, θέασαι ὡς φαῦλον καὶ ἰδιωτικόν ἐστι καὶ παντὸς ἀνδρὸς γνῶναι, ὃ ἔλεγον, τὴν αὐτὴν εἶναι σκέψιν, ἐπειδάν τις ὅλην τέχνην λάβῃ. λάβωμεν γὰρ τῷ λόγῳ. γραφικὴ γάρ τίς ἐστι τέχνη τὸ[h] ὅλον;

ΙΩΝ. Ναί.

γειν om Υ.—[d] ἔσται Σ.—[e] δι' Γ.—[f] οἱ post καὶ om ΣΥ.—[g] τὰ om Σ.—[h] τοῦ Θ.—

σοφοὶ] Sunt apud Græcos poetæ *κατ' ἐξοχήν*; cf. Strabo i. p. 15. Plato de Republ. i. p. 574. D. (ubi Simonides *σοφὸς καὶ θεῖος ἀνὴρ* dicitur) ii. p. 596. B. Lys. p. 502. E. *οὗτοι* (*οἱ ποιηταὶ*) *γὰρ ἡμῖν ὥσπερ πατέρες τῆς σοφίας εἰσὶ καὶ ἡγέμονες*; a Romanis Ov. Tib. al. vocantur *docti*, quoniam primi libri sunt poetarum, poetæque homines docuerunt res multas, artes, historias, fuerunt olim doctissimi, ita ut ab iis omnis doctrina propagaretur memoriæque proderetur; quod recte monuit Gesnerus in prælect. tom. i. p. 217. Quod poetis datur nomen *σοφὸς*, idem a Socrate tribuitur rhapsodis histrionibusque, poetarum carmina recitantibus cum quadam arte et divino poetarum furore. Muell.

οἱ ὑποκριταὶ] Delevi artic. auctoritate cod. Ven. Nam iidem sunt *ῥαψῳδοὶ* et *ὑποκριταί*. Beck.

ἄδετε] Vocabulum proprium de rhapsodorum modulatione et carminum cantu. Æl. V. A. viii. 2. *ἠνάγκασε* (Ἵππαρχος) *τοὺς ῥαψῳδοὺς τοῖς Παναθηναίοις αὐτὰ* (*τὰ Ὁμήρου ἔπη*) *ἄδειν*. Muell.

ἰδιώτην ἄνθρωπον] Hic est mos ille solemnis, quo Socrates doctrinæ nihil sibi vindicans uti solebat cum hominibus loquens, ut sibi ipsis videbantur, doctis, ut Socrati, indoctis et solidæ doctrinæ ignaris; hoc unum, inquit, tantum scio, me omnia nescire. In eundem fere sensum loquitur apud Plat. in Symp. p. 112. Fisch. *ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ* (i. *σοφία*) *φαύλη τις ἂν εἴη καὶ ἀμφισβητήσιμος, ὥσπερ ὄναρ οὖσα· ἡ δὲ σὴ* (cum Agathone disputat) *λαμπρά τε καὶ πόλλην ἐπίδοσιν ἔχουσα*. Ita se omnis doctrinæ laude fraudans, adversarios arrogantiores reddebat philosophus, quo melius eorum imperitiam atque insolentiam contunderet pudoreque tandem eos summo affectos dimitteret. Ceterum hic Socrates incipit docere, quomodo ars atque doctrina differat a furore ex aliquo Deo vel poeta concepto. Multa ad h. e. disputat. Sydenhamius p. 33. de disciplinarum artiumque præceptis atque formulis, argutius puto quam verius. Muell.

θέασαι] Phædon. p. 91. B. *καὶ θέασαι ὡς πλεονεκτικῶς*. Semper de iis, quæ per se patent. *φαῦλον* Soph. p. 233. ubi contrarium *ποικίλον*, proprium quodammodo sophistarum. Cf. Runhk. ad Tim. p. 168. s. Nitzsch.

λάβωμεν γὰρ τῷ λόγῳ] A Serrano redditur, *adhibita ratione comprehendere*; ita nimirum explicandum est in Parmenide p. 1115. F. Ficinus autem, Cornarius atque Arnaldus interpretati sunt, exempli caussa. Nec est cur tales viros sequi nolimus. Sydenhamius, qui paullo ante *λαμβάνειν τέχνην* dixerat reddendum esse, *comparare, discere artem*, jam putat *λάβωμεν λόγῳ* referri debere ad *λαμβάνειν τέχνην*; *λαμβάνειν λόγῳ* opponi solidæ in artibus peritiæ; sic etiam *λόγῳ κατοικίζειν πόλιν* oppositum esse *τῷ* revera urbem condere, in lib. de Leg. Theæt. atque alias. Notum hoc est in vulgus, quod etiam Romani imitantur, sed nihil ad rem; *λαμβάνειν* enim supra nihil aliud erat, quam exempli caussa ponere, quod suo loco monuimus. Muell.

λάβωμεν γὰρ τῷ λόγῳ] Intelliges, si rem oratione complexi fuerimus. Lamb. Bos. p. 809. cl. Poppon. Proleg. ad Thuc. p. 289. Nitzsch.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ γραφεῖς πολλοὶ καὶ εἰσὶ καὶ γεγόνασιν ἀγαθοὶ καὶ φαῦλοι;

ΙΩΝ. Πάνυ γε.

ΣΩ. Ἤδη οὖν τινὰ εἶδες ὅς τις περὶ μὲν Πολυγνώτου[i] τοῦ Ἀγλαοφῶντος δεινός ἐστιν ἀποφαίνειν ἃ εὖ τε[j] γράφει καὶ ἃ μή, περὶ δὲ[k] τῶν ἄλλων γραφέων ἀδύνατος; καὶ[l] ἐπειδὰν μέν τις τὰ τῶν ἄλλων ζωγράφων ἔργα ἐπιδεικνύῃ, νυστάζει τε καὶ ἀπορεῖ καὶ οὐκ ἔχει ὅ τι[m] συμβάληται, ἐπειδὰν δὲ περὶ Πολυγνώτου[i] ἢ ἄλλου ὅτου βούλει τῶν γραφέων ἑνὸς μόνου δέῃ[n] ἀποφήνασθαι γνώμην, ἐγρήγορέ τε καὶ προσέχει τὸν νοῦν καὶ εὐπορεῖ ὅ τι εἴπῃ;[o] r. ii. 178. r. 533.

ΙΩΝ. Οὐ μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτα.[p]

ΣΩ. Τί δαί;[q] ἐν[r] ἀνδριαντοποιίᾳ ἤδη τιν' εἶδες, ὅς τις περὶ μὲν Δαιδάλου τοῦ Μητίονος[s] ἢ Ἐπειοῦ[t] τοῦ Πανοπέως ἢ Θεοδώρου τοῦ Σαμίου ἢ ἄλλου τινὸς ἀνδριαντοποιοῦ ἑνὸς

[i] πολυγνώστου γ.—[j] τε om Θ.—[k] δὲ om F.—[l] δὲ καὶ Θ.—[m] ὅτι ἂν Σ.—[n] δέοι ϒ.—[o] εἴποι τε Γ.—[p] ὦ δῆτα ϐ.—[q] δαί Γ: δέ *ς.—[r] ἐν om ϒ.—[s] μητίωνος ς.—[t] ἐποιοῦ

Πολυγνώτου] Polygnoti parentem patriamque indicant versus Simonidis apud Pausan. Φωκ. p. 344. Xyl. Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφῶντος Τίδος, περθομένην Ἰλίου ἀκρόπολιν. Floruit ante Olympiadem xc. Plin. H. N. xxxv. 9. Erat egregius ἠθογράφος qui mores hominum præclare exprimeret hominesque meliores exhiberet ἢ καθ' ἡμᾶς, quam nostra ætate sunt, ut ait Aristotel. Poet. p. 14. et 48. Harl. cf. Æl. V. H. iv. 3. De Polygnoti operibus vid. Plin. l. l. Paus. Φωκ. p. 341. sq. E recentioribus conferri possunt Felibien vies des peintres tom. i. p. 109. sq. Winkelm. Hist. art. p. 135. 136. Cum ad rem non pertineat, de his artificibus, pictoribus atque statuariis multa exponere, scriptorum, qui de iis egere, mentione facta, paucis defungemur. Muell.

Πολυγνώτου] V. Bœttigeri: *Ideen zur Archæol. d. Malerei* p. 261. ss. inpr. p. 268. cl. Græfenh. ad Aristot. p. 30. s. Cujus nosse historiam Homeri studiosorum maxime interest. Nitzsch.

δαί] Bekk. δέ. De discrimine v. Stallbaum. ad Phileb. p. 6. cl. Scidl. ad Eurip. Electr. 242. Nitzsch.

Δαιδάλου] Non Dædali neque Theodori solum, sed Epei etiam nomine statuæ superstites ferebantur. Plat. de rep. vii. p. 529. D. ὁμοίως ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐντύχοι ὑπὸ Δαιδάλου ἢ τινος ἄλλου δημιουργοῦ ἢ γραφέως—διαγράμμασιν. Cf. Hipp. Maj. p. 282. A. Menon. p. 97. D. Theodoros plures v. apud Herodot. i. 51. et Menag. ad Laert. ii. 103. p. 117. De Epeo Thiersch. *Ueber die Epoch. d. Kunst* Comment. ii. p. 29. qui et nostro loco utitur, suo quidem jure. Quæ testimonia satisfacient Schleiermach. si meminerit, vulgi auctorem sequi judicia. Nitzsch.

Μητίωνος] Paus. Ἀχαικ. p. 209. Xyl. Δαιδαλ. γένους· Ἀθήνῃσιν ὑπῆρχεν εἶναι τοῦ βασιλικοῦ τῶν Μητιονίδων. cf. Felibien tom. v. p. 30. sq. Muell.

Ἐπειοῦ] Paus. Κορ. p. 71. Πανόπεως μὲν ἐγένετο Ἐπειός, ὃς τὸν ἵππον τὸν δούρειον (ὡς Ὅμηρος ἐποίησεν) ἐργασάμενος. v. Hom. Odyss. θ. 492. λ. 522. Virg. Æn. ii. 264. ibiq. Heyn. Exc. p. 237. sq. Aliud Epei statuarii opus commemorat Paus. Κορ. p. 61. Felib. tom. v. p. 36. Muell.

Θεοδώρου] Paus. Λακων. p. 94. de nostro Theodoro loquens addit: ὃς πρῶτος διαχέαι σίδηρον εὗρε καὶ ἀγάλματα ἀπ' αὐτοῦ πλάσαι. Plin. H. N. xxxiv. 8. Theodorus, qui Labyrinthum fecit

πέρι δεινός ἐστιν ἐξηγεῖσθαι ἃ εὖ πεποίηκεν, ἐν δὲ τοῖς τῶν ἄλλων ἀνδριαντοποιῶν ἔργοις ἀπορεῖ τε καὶ νυστάζει, οὐκ ἔχων ὅ τι εἴπῃ;[u]

ΙΩΝ. Οὐ μὰ τὸν Δί' οὐδὲ[v] τοῦτον ἑώρακα.

ΣΩ. Ἀλλὰ μήν, ὡς γ' ἐγὼ[w] οἶμαι, οὐδ' ἐν αὐλήσει γε οὐδὲ ἐν κιθαρίσει οὐδὲ ἐν κιθαρῳδίᾳ οὐδὲ ἐν ῥαψῳδίᾳ οὐδεπώποτ' εἶδες ἄνδρα, ὅς τις περὶ μὲν Ὀλύμπου δεινός ἐστιν ἐξηγεῖσθαι ἢ περὶ Θαμύρου ἢ[x] περὶ Ὀρφέως ἢ περὶ
i. ii. 179. Φημίου τοῦ Ἰθακησίου ῥαψῳδοῦ, περὶ δὲ Ἴωνος τοῦ Ἐφεσίου[y] ἀπορεῖ καὶ οὐκ ἔχει συμβαλέσθαι[z] ἅ τε εὖ ῥαψῳδεῖ[a] καὶ ἃ μή.

ΙΩΝ. Οὐκ ἔχω σοι περὶ τούτου ἀντιλέγειν, ὦ Σώ-

E.—[u] εἴποι Eξ et rc Γ.—[v] οὔτε Σ.—[w] ὡς ἔγωγε Σ.—[x] θαμύρου καὶ Θ.—[y] ἐφεσίου ῥαψῳδοῦ Σ.—[z] συμβαλέσθαι Στ et rc Γ: συμβάλλεσθαι *ς.—[a] ῥαψῳδεῖ εὖ Γ.—

Sami, ipse se ex ære fudit, præter similitudinem mirabilem fama magnæ subtilitatis celebratus.' Muell.

αὐλήσει] Αὐλὸς celeberrimum eorum instrumentorum, quæ inflabantur (Jul. Poll. tom. i. lib. iv. 9. 67. p. 386.) quo utebantur in sacris e. g. Cybeles, in theatris, conviviis atque funeribus, nam triste quid habebat, quod discimus e Pausan. Φωκ. p. 322. Xyl. Muell.

Ὀλύμπου] Olympus perite cecinit αὐλοῖς. Apud Platon. in Min. p. 567. C. dicitur ἀγαθὸς ἐν τοῖς αὐλητικοῖς νόμοις νομοθέτης;—τούτων δὲ (pergit Plato de Olympo et Marsya loquens) καὶ τὰ αὐλήματα θειότατά ἐστι καὶ μόνα κινεῖ καὶ ἐμφαίνει τοὺς τῶν θεῶν ἐν χρείᾳ ὄντας· καὶ ἔτι καὶ νῦν μόνα λοιπά ἐστιν ὡς θεῖα ὄντα. cf. Blackwell de vit. et script. Hom. p. 114. interpr. Germ. Fabr. B. G. tom. i. p. 107. 108. Muell.

Θαμύρου] Plin. H. N. vii. 36. cithara sine voce cecinit Thamyras primus. Notam fabulam de Thamyra lege in Il. β. 595. Fabric. B. G. tom. i. p. 240. Blackwell l. l. p. 115. Mentionem Thamyræ Plato fecit etiam in lib. x. de Republ. p. 765. B. ubi narrat, Armenium quemdam, cum revixisset, dixisse, apud inferos se vidisse Thamyræ animum commigrantem in lusciniam propter vitæ prioris consuetudinem, Orphei in cygnum, Epei (de quo paullo ante exposuimus) εἰς τεχνικῆς γυναικὸς φύσιν. Muell.

Ὀρφ.] Orpheum rei musicæ peritissimum fuisse, vel e fabulis de Orpheo inter omnes constat et per se patet, cum antiquissimis temporibus poetarum nullus artis musicæ rudis esset. De Orpheo dignus est qui legatur Tiedemanni V. D. liber de primis Græciæ philosophis p. 28. sq. Muell.

Φημίου] Hom. Od. α. 325. χ. 330. qui versus, sua ipsius carmina cecinisse Phemium, haud obscure docent. Ceterum ex hoc loco Platonico apparet, rhapsodum dici et eum, qui carmina sua aliis recitet. Phemium præceptorem Homeri fuisse, veteres historiæ tradunt. V. Blackw. p. 89. Fabric. B. G. tom. i. p. 153. Muell.

Ὀλύμπου κ. τ. λ.] Olympi, Thamyræ, Orphei modos quosdam etiam Socratis ætate cani solitos, ex translatitia quidem nominum illorum usurpatione, aut testatum est, aut ex testatis conjicere licet (v. Aristot. de rep. viii. c. 5. p. 608. C. Duvall. Ast. ad Plat. LL. p. 396. ed. Valcken. de Aristob. Jud. p. 84.); quid vero de Phemio? Nam neque seriores scriptores, Demetrius Phaler. apud Tzetz. ad Lycophr. p. 260. I. Muell. Plutarch. de musica c. 3. p. 213. tom. xiv. Hutten. aliique, qui historiæ eum inferunt, aliud quid illi largiuntur, præter ea, quæ apud Hom. leguntur. Quodsi ne ineptissimus quidem exempli hujus errorem sentire non potuit, lusisse Platonem dicemus, ut rhapsodos aut artis suæ antiquitatem jactantes aut de Phemio Demodocoque curiosius quærentes carperet. Nitzsch.

κρατες, ἀλλ' ἐκεῖνο ἐμαυτῷ σύνοιδα, ὅτι περὶ Ὁμήρου κάλλιστ' ἀνθρώπων λέγω καὶ εὐπορῶ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες μέ[b] φασιν εὖ λέγειν, περὶ δὲ τῶν ἄλλων οὔ. καί τοι ὅρα τοῦτο τί ἔστιν.

§. 5. ΣΩ. Καὶ ὁρῶ, ὦ Ἴων, καὶ ἄρχομαι[c] γέ σοι ἀποφαινόμενος ὅ μοι δοκεῖ τοῦτ'[d] εἶναι. ἔστι γὰρ τοῦτο τέχνη[e] μὲν οὐκ ὂν παρὰ σοὶ περὶ Ὁμήρου εὖ λέγειν, ὃ νῦν δὴ ἔλεγον, θεία δὲ δύναμις ἥ σε κινεῖ, ὡς περ ἐν τῇ λίθῳ ἣν Εὐριπίδης μὲν Μαγνῆτιν[f] ὠνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡράκλειαν.[g] καὶ γὰρ αὕτη ἡ λίθος οὐ μόνον αὐτοὺς τοὺς

[b] ἐμέ Σ.—[c] ἔρχομαί Ξσ.—[d] τοῦτ' Γ.—[e] τέχνηι Β.—[f] μαγνίτιν Σ.—[g] ἡράκλειαν ΓΞ

§. 5. ἔρχομαι] Ven. ἄρχομαί γε non improb. Bip. Nam insolentius est ἔρχομαι ἀπ. ut et Schl. vidit. Sed nec ἄρχομαι ἀπ. commodius dicitur. Beck.

ἄρχομαι—ἀποφαινόμενος] Sic Bekk. pro ἔρχομαι, quod jam Muell. Ven. suo concedere debuerat. Nam ἔρχομαι et εἶμι, ubi meræ periphrasi inserviunt, nonnisi fut. participio junguntur. Neque adversatur Heind. ad Phædon. ed. p. 191. nec Lucian. Demosth. encom. 16. καὶ ὁ μὲν ἦει συνείρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσων. Præteriti et modorum verbi ἔρχεσθαι in periphrasi nullus fuisse usus videtur. V. Herodot. iv. 82. v. 62. Plat. Theæt. p. 198. E. de rep. v. init. viii. p. 562. C. ita ut latius pateat observatio Elmsleii ad Eur. Heracl. 210. ἔρχομαι c. infin. quod Jacobs. ad Achil. vi. 26. tentat (quem v. omnino), non memini exemplum. Nitzsch.

Μαγνῆτιν] Quæ huc faciunt, omnia exegit circumspecta Buttmanni industria Musei discipl. antiquit. german. scr. vol. ii. Fasc. i. qui etiam nostræ de universo dialogo sententiæ satis largitur p. 17. s. Ipse, antequam Buttm. dissertationem inspexeram, usurus eram Helladio apud Phot. C. cclxxix. sive Gronov. Thesaur. vol. x. p. 953. Nitzsch.

οἱ πολλοί] Serranus, *multi*; minus recte, οἱ πολλοὶ sunt *vulgus*, v. Reisk. ad Demosth. de corona p. 146. Harl. Herodian. Hist. iv. 3. φάρους δὲ αὐτὰ (τὰ φρυκτώρια, ἃ τοῖς λιμέσιν ἐπικείμενα νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖ) οἱ πολλοὶ καλοῦσιν; et sic sæpissime explicandum est; quod non monuissem (tritissimum enim est) nisi sæpe hujus formulæ sensus viros doctos fefellisset, ut fefellit Serranum. Muell.

Ἡράκλειαν] Locus classicus de magnete ejusque nominibus est in Salmasii Exercit. Plin. tom. ii. p. 1102. Ed. Paris. Lapidi nomen dedit Heraclea, Lydiæ urbs, ubi magnetum magna copia erat; hinc etiam λίθος λυδικὸς et Ἡρακλεῶτις dicitur. Vid. Hesych. s. h. v. Aliunde nominis originem repetiit post alios, reprehensos merito jam a Salmasio, Dutems, Origine des découvertes attrib. aux Modernes. 1776. tom. i. p. 289. 'Ce philosophe,' (Platon) inquit, 'appelloit l'aimant pierre Herculienne parcequ'elle s'assujettit le fer, qui dompte toutes choses.' Utitur Platonico loco in Timæo, (p. 1080.) C. ubi iterum noster de magnetis vi loquitur. Sed fallitur vir doctus; non enim Herculeus dicitur lapis, sed Heraclius; v. Plin. H. N. xxxvi. 16. nec solus Plato magnetem sic appellat, quod credidisse videtur Dutems, sed vulgo veteres, οἱ πολλοί, ut ait Plato. Fallitur etiam Hesychius l. l. cum ad hunc locum haud dubie respiceret, dicens, Platonem reprehendendum esse, qui lapidem Lydicum a magnete non differre crediderit. Certo scimus, quod animadversum jam est a Sydenhamio et Arnaldo p. 262. e Cic. de Div. i. 39. magnetem eum lapidem dici, qui ferrum alliciat; addamus Plin. H. N. xxxiv. 14. Lucret. vi. sq. 906. 'Quod superest, agere incipiam, quo fœdere fiat Naturæ, lapis hic ut ferrum ducere possit, Quem magneta vocant patrio de nomine Graii, Magnetum quia sit patriis in finibus ortus.' Eundem tamen errorem ter

δακτυλίους ἄγει[h] τοὺς[i] σιδηροῦς, ἀλλὰ καὶ δύναμιν ἐντίθησι τοῖς δακτυλίοις ὥστ' αὖ[j] δύνασθαι ταὐτὸν τοῦτο ποιεῖν ὅ περ ἡ λίθος, ἄλλους ἄγειν δακτυλίους, ὥστ' ἐνίοτε ὁρμαθὸς μακρὸς πάνυ σιδήρων[k] καὶ δακτυλίων ἐξ ἀλλήλων

ϛϐ : ἡρακλείαν *ϛ.—[h] ἄγει om ΘBCEuyϛϐ et pr ΓF, ante τοὺς δακτυλίους ponit rc Γ, post σιδηροῦς rc F.—[i] τοὺς om EFϐ.—[j] αὖ add Σ.—[k] σιδήρων ΓΘBCEFuyϛϐ et

repetiit Hesychius s. v. Ἡράκλεια, Λυδικὸς λίθος, μαγνῆτις, magnetem ferrum trahere constanter negans, quod et alii negarunt, (v. Salmas. l. m.) quoniam duo diversi lapides hujus nominis noti veteribus fuere, quorum alter est lapis Heraclius, alter obrussa. Quapropter mirandum non est, utriusque lapidis nomina interdum a priscis hominibus fuisse permutata et confusa. Μάγνης, Μαγνήτης et Μαγνῆτις dicitur Heraclius lapis a Magnesia Asiatica urbe eademque Lydica, cujus in vicinia nascebantur magnetes. Plura dabit Sydenham. ad h. l. atque interpr. Hesychii. Muell.

ὁρμαθὸς] De annulorum serie e magnete pendentium audiamus Lucret. vi. 910. sq. 'Hunc homines lapidem mirantur, quippe catenam Sæpe ex annellis reddit pendentibus ex se. Quinque etenim licet interdum plureisque videre Ordine demisso, levibus jactarier auris, Unus ubi ex uno dependet subter adhærens; Ex alioque alius lapidis vim vinclaque noscit.' Plin. xxxiv. 14. 'Sola hæc materia (s. ferrum) vires ab eo lapide (magnete) accipit retinetque longo tempore, aliud apprehendens ferrum, ut annulorum catena spectetur interdum.' Hanc annulorum catenam Platoni debere cum Plinium tum Lucretium, putabat Gesnerus ad Claudiani Eidyll. quod inscribitur Magnes tom. ii. p. 653. Vix equidem hoc crediderim. Cum enim veteres annulis ferreis crebro uterentur, facile fieri potuit, ut eos magneti admoverent multi; et haud dubie factum est solemni more, quo magnetis vim jucundius spectarent; nam præter Platonem, Lucretium Pliniumque annulorum ferreorum seriem commemorat non tantum, sed se vidisse etiam et admiratum esse ait Augustin. C. D. lib. xx. 4. Oper. tom. v. p. 288. H. Colon. 'Magnetem lapidem novimus mirabilem ferri esse raptorem. Quod cum primum vidi, vehementer inhorrui. Quippe cernebam a lapide ferreum annulum raptum atque suspensum, deinde tamquam ferro, quod rapuerat, vim dedisset suam communemque fecisset, idem annulus admotus est alteri eumque suspendit atque ut ille prior lapidi, sic alter annulus priori annulo cohærebat. Accessit eodem modo tertius, accessit et quartus. Jamque sibi per mutua connexis circulis non implicatorum intrinsecus sed extrinsecus adhærentium quasi catena pependerat annulorum.' Hunc locum debeo Kirchmanno de Annul. c. 15. p. 97. His socium addamus Philonem Jud. (de Mundi Opif. p. 32. D. Francof.) cujus comparatio a magnete petita nullos fore puto, quibus non probetur. Cum de humano genere id dixisset, quod omnium optime expressit Od. iii. 6. 46. sq. Horatius, 'Ætas parentum pejor avis tulit Nos nequiores mox daturos Progeniem vitiosiorem,' παραπλήσιον δὲ πάθος, pergit, καὶ ἡ μαγνῆτις ἐπιδείκνυται λίθος. Τῶν γὰρ σιδήρων δακτυλίων ὁ μὲν αὐτῆς ψαύσας, βιαιότατα κρατεῖται, ὁ δὲ τοῦ ψαύσαντος, ἧττον· ἐκκρέμαται δὲ καὶ τρίτος δευτέρου καὶ τέταρτος τρίτου καὶ πέμπτος τετάρτου καὶ ἑτέρων ἕτεροι κατὰ μακρὸν στοῖχον ὑπὸ μιᾶς ὅλκου δυνάμεως συνεχόμενοι. Muell.

σιδηρίων καὶ δακτυλίων] Eorum qui Ioni explicando operam impenderunt quorumque perlustrandorum copia mihi facta est, solus hunc locum recte intellexit Ficinus, qui interpretatus sit: *concatenatio ferri et annulorum.* Nam ut Serranum, interpretem Germanum, (Werke des Plato tom. i. Lemgov. p. 514. qui, parum abest quin ubique, priorum interpretum lapsus ne vidit quidem, nedum lapsantes erexit,) aliosque omittam, ipse Sydenhamius horum verborum sensum assecutus non est, vir alioqui philosophiæ antiquæ notitia abunde instructus, in quo tamen linguæ Græcæ peritiam plus quam vulgarem interdum desideres, σιδηρ. κ. δακτ. transtulit, ut Serranus, '*ferreorum annulorum:*' Σιδήρεος et σιδηροῦς est *ferreus*; σιδήρίον, *ferramentum* s. *ferrum ipsum.* Sed fac, legi σιδηρέων καὶ δακτύλων, (quod Sydenhamius, Serranus et alii credidisse videntur, in legendo aberrantes) vel sic

ἥρτηται· πᾶσι δὲ τούτοις[l] ἐξ ἐκείνης τῆς λίθου ἡ δύναμις ἀνήρτηται. οὕτω δὲ καὶ ἡ Μοῦσα ἐνθέους μὲν ποιεῖ αὐτή,[m]

pr Σ: σιδηρίων [n]ς.—[l] τούτοις δὲ πᾶσιν Γ.—[m] αὕτη ΓΞCFyrδ.—[n] κακὰ ϒ.—[o] οὐκ

reddi non posset, annulorum ferreorum. Qui tum, quæso, sensus esset particulæ καί? Sed sufficiat, doctorum virorum lapsum notasse; jam interpretationis nostræ rationem reddamus paullo accuratius et copiosius. Verbo σιδήριον scriptores Græci plerumque uti solent tum, cum de memorabili virtutis magneticæ miraculo disserunt. Galen. περὶ τ. πεπονθ. τοπ. βιβλ. ζ. tom. iii. p. 315. Bas. 1538. Καὶ τὸ κατὰ τὴν Ἡράκλειαν λίθον, inquit, ἣν καὶ Μαγνῆτιν ὀνομάζουσιν, οὐχ ἥκιστα. (int. docet, parvis rebus inesse vim corpora rapiendi) Τοῦ μὲν γὰρ ψαύσαντος αὐτῆς σιδήριου, κρεμαννυμένου χωρὶς δεσμοῦ, δεύτερον ἄλλο τοῦ ψαύσαντος ψαῦον, ὁμοίως τῷ πρώτῳ πάλιν ἐξ αὐτοῦ κρεμάννυται· κἄπειτ' ἄλλο τρίτον ἐκ τοῦ δευτέρου. Idem περὶ φυσ. δυν. tom. i. p. 94. Γραφεῖα γοῦν οἶδά ποτε σιδηρᾶ πέντε κατὰ τὸ συνεχὲς ἀλλήλοις συναφθέντα, τοῦ πρώτου μὲν μόνου τῆς λίθου ψαύσαντος, ἐξ ἐκείνου δ' εἰς ἄλλα τῆς δυνάμεως διαδοθείσης. Hos ferreos stilos paullo post vocat σιδήρια. Εἰ δὴ νοήσεις μικράν τινα λίθον Ἡράκλειαν ἐν οἴκῳ τινὶ κρεμαμένην, εἶτ' ἐν κύκλῳ πάμπολλα ψαύοντα σιδήρια, κἀκείνων πάλιν ἕτερα, κἀκείνων ἄλλα, καὶ τοῦτ' ἄχρι πλείονος, ἅπαντα δήπου πίμπλασθαι χρὴ τὰ σιδήρια τῶν ἀπορρεόντων τῆς λίθου σωμάτων. (plena sint hujus lapidis vi necesse est hæc ferrea corpuscula.) Muell.

οὕτω δὲ καὶ] Admirabile magnetis ferrum allicientis spectaculum multos et veteres et recentiores movit, qui ad ornandam orationem, virtute magnetica, cum qua rem aliquam compararent, sint usi. Sæpe cum ea, ut hoc utar, comparata est pulchritudo et venustas muliebris e. g. a Miltono Parad. Reg. ii. 153. 168. a Luciano Imag. tom. ii. p. 460. Hemst. Εἰ δὲ κἀκείνη προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὅπερ κἂν ἡ λίθος ἡ Ἡράκλεια δρᾷ τὸν σίδηρον. Adjungi potest Orpheus, Λιθ. 10. μαγν. p. 318. Gesn. qui inversa vice cum amore seu potius cum amatorio complexu magnetem comparat: Μαγνῆτιν τήνδ' ἐξόχ' ἐφίλησεν θούριος Ἄρης Οὔνεκεν, ὅπποτέ κεν πελάσῃ πολίοιο σιδήρου Ὑὸτε παρθενικὴ γλαγοφρονι (sic) χερσὶν ἑλοῦσα Ἠϊθέου στέρνῳ προσπτύξεται ἱμερόεντι cet. Sed tales comparationes hodie vulgares sunt et usu tritæ vixque mediocritatem excedunt. Melius et minus usitate Philo eo loco, quem supra legimus; neminem vero præclarius Platone magneticam vim in contendendis rebus adhibere memini. Quod ut observent juvenes, pulchritudinis sensus acuendi caussa, eos rogatos volo. Muell.

οὕτω δὲ καὶ] Heind. ad Phædon. p. 73. Nitzsch.

ἐνθέους] Negat Socrates quemquam ἄνευ μανίας Μουσῶν poetam evadere posse; mox dithyrambum ingressus ipse, re et exemplo docet, philosophorum Musa quanto propiore cœlo via suos agat, sive dos illa divina quam manifesto in philosophiæ inventis eluceat. Ita in Phædro poetas divino munere auget, hic vero eosdem ab aliena possessione removet; in illo dialogo poetas ipsos, nisi ingenio divinitus tacto, nihil proficere monet, in hoc eorum recitatores magis auditoresque coercet, ne, quorum impetu animos suos impelli ducique sentiant, ab iis doceri se opinentur. At nullo loco eam vim Musis tribuit Plato, quam Jupiter apud Lucian. Jov. confut. §. 2. qui poetas, si Musarum numine correpti teneantur, vera canere, sin minus, in contraria omnia abire contendit; neque enim adversatur locus de leg. iii. p. 682. A. quem ita mecum intelligas: 'divinum enim cum sit poetarum genus, quando carmina fundit, ad multa quæ revera exsistunt, cum quadam ornatus gratia et sollertia, fertur semper.' Tentavi hanc interpretationem, non quod alioquin ab hujus loci auctoritate timerem, sed quod aliæ non satisfecerant. Astius neglexit πολλῶν; Bœckhio subscriberem, nisi in τισὶ χάρισι hærerem. Laudare videtur poetas et quod narrent multa, quæ revera sint, et ab ingenii sollertia. Denique, quicquid illis hoc l. concesserit, salva res erit. Cf. Dio Chrys. i. p. 62. cum Jove sensit. Atqui facile profecto tulit Pindarum Ol. ii. 115. gloriantem: σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ· μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ et quæ sequ. Nam divinam eum appellasse videmus venæ melioris naturam, quæ vulgaris indolis modum suapte virtute superet. Θεία μοῖρα a Prometheo furto ablata et indita hominibus dicitur Protag. p. 322. A. Athenienses nemine

διὰ δὲ τῶν ἐνθέων τούτων ἄλλων ἐνθουσιαζόντων ὁρμαθὸς
I. ii. 180. ἐξαρτᾶται. πάντες γὰρ οἵ τε τῶν ἐπῶν ποιηταὶ οἱ ἀγαθοὶ

cogente, αὐτοφυῶς, θείᾳ μοίρᾳ boni sunt de leg. i. p. 642. C. neque absonum est, quod in Menone præter doctrinam et naturam θείαν μοῖραν tertiam adjungit, nam natura illa communis est, hæc ingenii benignius instructi animique elatioris felicitas. In qua virtutis origine Menonis auctorem acquiescere non voluisse, extrema ipsius dialogi verba satis indicant.* Illa vero præstantior sive particulæ divinæ (igneæ) ditior natura intus quidem valet ad inveniendum et effingendum, quam ipsam ingenii vim vocamus, sed simul animum ad vehementiores affectus pronum agit, atque, ubi fervore suo foras exiit, aliorum etiam affectus ciet. Quid? quod vel extrinsecus accidens affectus interdum hebetiorem dormitantemque ceteroquin naturam ita excitat, ut ingeniosorum fortiumque in numerum veniant absurdi et inertes. Inprimis pocula et vehementiores musices modi tale quid possunt. Non temere hæc jecimus, licet non ad certos Platonis locos expressa, sed collecta ex multis tam ipsius quam Aristotelis, quem satis locupletem huic caussæ auctorem adhibebimus. Socrates in apologia de poetis sibi compertum esse dicit, ὅτι οὐ σοφίᾳ ποιοῖεν, ἀλλὰ φύσει τινὶ καὶ ἐνθουσιάζοντες, ὥς περ οἱ θεομάντεις καὶ οἱ χρησμῳδοί, quibus indolem et affectum distinguit; in Phædro ipsum ingenium, quod intellexerit necesse est, non tam ab interna vi, quam a fervoris indiciis nominat: utitur enim vocabulis, quæ insaniam, fervorem, excussam mentem denotant; in Menone et nostro dialogo, ut dissimulata notatio facilius sentiatur, Corybantium et magnetis similitudine, Tynnichi exemplo, locorum a rhapsodo recitandorum delectu, omni denique exemplorum dictionumque apparatu, legentem in affectionum cogitatione unice detinet. Inveteratam opinionem, qua ejusmodi affectionibus, ebrietati etiam, virium denique naturalium impulsui divinitas tribuebatur, labefactare aggreditur; sed, ut caute procedat, tenet loquendi usum. Omnino autem Platonem in his dialogis poeseos conditionem magis et usum respexisse, quam veram vim ac rationem, jam alii judicarunt. Sed ut institutum persequamur, licebit Aristotelem in partes vocare, qui sobrio judicio alios ingenii felicitate alios animo irritabili et in affectus præcipiti ad poesin imitationemve idoneos esse docet de poet. c. 17. sive 18. Bip. Utrosque vero melancholicorum generi infert Problem. xxx. ubi cum omnia omnino persequitur, quæ in rem nostram faciunt, tum hæc posuit p. 280. iv. Duvall. ὅσοις δὲ λίαν πολλὴ καὶ θερμὴ (χολὴ ἐνυπάρχει), μανικοὶ, καὶ εὐφυεῖς, καὶ ἐρωτικοὶ, καὶ εὐκίνητοι πρὸς τοὺς θυμοὺς καὶ τὰς ἐπιθυμίας· ἔνιοι δὲ καὶ λάλοι μᾶλλον.—ὅθεν Σίβυλλαι καὶ Βάκιδες (κχ?) καὶ οἱ ἔνθεοι γίγνονται πάντες, ὅταν μὴ νοσήματι γένωνται, ἀλλὰ φυσικῇ κράσει. Μαρακὸς δὲ ὁ Συρακούσιος καὶ ἀμείνων ἦν ποιητὴς, ὅτ' ἐκσταίη. Scil. malus alioquin poeta. Idem aliis ll. plurimis Phrygiam harmoniam et Olympi (Aristot. de rep. viii. c. 5. p. 608. Duvall. De enthusiasmi natura similia multa Plut. de Pyth. orac. et de orac. defectu.) modos animis enthusiasmum injecisse narrat, quod nos κορυβαντιώντων apud Plat. admonet. Nitzsch. (E Prolegom.)

ἄλλων] Pro ἄλλων Fic. videtur legisse ἄλλους, ut ἐνθουσιαζόντων active sumatur. Alioqui intell. ἄλλων ἐνθουσιαζόντων διὰ τῶν ἐνθέων τ. Steph.

διὰ δὲ τῶν ἐνθ. τούτ. ἄλλ. ἐνθ.] Stephanus Ficinum putat legisse ἄλλους pro ἄλλων ita ut ἐνθουσιάζειν active sumeret; alioquin intelligendum est, inquit, ἄλλ. ἐνθ. διὰ τῶν ἐνθ. τούτ. Recte; sunt enim genitivi absoluti. Quod ad rem ipsam attinet, hunc furorem ex aliorum ἐνθουσιαζόντων impetu conceptum depinxit Longinus, harum rerum non contemnendus arbiter, sect. xiii. Πολλοὶ γὰρ ἀλλοτρίῳ θεοφοροῦνται πνεύματι τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν καὶ τὴν Πυθίαν λόγος ἔχει, τρίποδι πλησιάζουσαν (ἔνθα ῥηγμ' ἐστι γῆς ἀναπνεῖν ὡς φασιν ἀτμὸν ἔνθεον) αὐτόθεν ἐγκύμονα τῆς δαιμονίου καθισταμένην δυνάμεως, παραυτίκα χρησμῳδεῖν κατ' ἐπίπνοιαν· οὕτως ἀπὸ τῆς τῶν ἀρχαίων μεγαλοφυΐας εἰς τὰς τῶν ζηλούντων ἐκείνους ψυχὰς, ὡς ἀπὸ ἱερῶν στομίων ἀπόῤῥοιαί τινες φέρονται, ὑφ' ὧν ἐπιπνεόμενοι καὶ οἱ μὲν λίαν φοιβαστικοὶ τῷ ἑτέρων

* Justinus Martyr Cohort. ad Græc. p. 30. s. Benedict. Platonem, cum in Menone virtutem θείᾳ μοίρᾳ Pericli et laudatissimo cuique obtigisse diceret, suppresso nomine πνεύματος ἁγίου vim innuisse, suis Græcis pia fraude persuadere studet. Similia de Phædri Platonici Sibylla v. p. 34.

οὐκ ἐκ τέχνης ἀλλ' ἔνθεοι ὄντες καὶ κατεχόμενοι πάντα ταῦτα τὰ καλὰ[n] λέγουσι ποιήματα, καὶ οἱ μελοποιοὶ οἱ ἀγαθοὶ ὡσαύτως, ὡς περ οἱ κορυβαντιῶντες οὐκ ἔμφρονες ὄντες[o] ὀρχοῦνται, οὕτω καὶ[p] οἱ μελοποιοὶ οὐκ ἔμφρονες 1. 534.

συνενθουσιῶσι μεγέθει. Et ipsum Longinum hujus impetus vim sensisse monet Sydenh. p. 41. Age, videamus exempla, quibus res illustretur. Longinus (sect. ix. p. 47.) loci Homerici Il. ε. 770-772. pulchritudine et sublimitate ita capitur et veluti divinitus afflatur, ut sublimem verborum sensum non explicet, (quod critici erat facere ; eoque nomine, scilicet quia lectorum spem fefellisset, reprehensus est a Wartono *Ess. on the Gen. and Writ. of Pope* tom. i. p. 174.) sed indicet solum atque exclamet, Deorum equos, si bis ruissent, locum non amplius fuisse in mundo reperturos. Sect. xv. p. 100. loquentem inducit Solem, Phaetonti habenas tradentem ; qui Euripidis locus vere sublimis eum ita movet atque inflammat, ut Euripideo ardore incensus addat, animum poetæ una currum conscendisse videri, una cum equis periclitantem avolasse. Hoc illud est, quod de Longino cecinit Popius *Ess. on Critic.* ' *The bold Longinus all the Nine inspire And bless their critic with a poet's fire.*' Plura hujus generis vide apud Long. p. 48. Eodem modo Thucydides, cum Herodotum veterum res gestas recitantem audisset, concitatus Musæ historicæ impetu, scripsit et ipse historiam præstantissimam. Muell.

οἱ ἀγαθοὶ οὐκ ἐκ τέχνης] Vidimus in Prolegomenis, quomodo hoc dixerit, non adversum iis, quæ leg. de rep. x. p. 598. E. *ἀνάγκη γὰρ τὸν ἀγαθὸν ποιητὴν, εἰ μέλλει περὶ ὧν ἂν ποιῇ καλῶς ποιήσειν, εἰδότα ἄρα ποιεῖν.* Dirimi litem auctor Epinom. qui sub fin. ad Platonis mentem bene : *ὁπόσοι γὰρ θεῖοι καὶ σώφρονες ἅμα, τῆς τε ἄλλης μετέχοντες ἀρετῆς φύσει, πρὸς δὲ τούτοις, ὅσα μαθήματος ἔχεται μακαρίου, πάντα εἰληφότες* (ἃ δ' ἔστιν εἰρήκαμεν), *τούτοισι μόνοις τὰ τοῦ δαιμονίου ξύμπαντα ἱκανῶς εἴληχε τε καὶ ἔχει.* Nitzsch.

οὐκ ἐκ τέχνης] Plat. Phædr. p. 1221. A. §. 49. *Ὅς δ' ἂν ἄνευ μανίας μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκηται, πεισθεὶς, ὡς ἄρα ἐκ τέχνης ἱκανῶς ποιητὴς ἐσόμενος, ἀτελὴς αὐτός τε καὶ ἡ ποίησις ὑπὸ τῆς τῶν μαινομένων ἡ τοῦ σωφρονοῦντος ἠφανίσθη.* Artem in carminibus componendis non omnino tollit Plato ; sed nil valere inquit solam artem sine poetico ardore, cui plurimum tribuit. Ars enim est musæ veluti ministra. Muell.

κατεχόμ.] Int. *Μούσαις s. ἐκ Μουσῶν,* nam utrumque usu receptum est; vid. Cuperi obs. iii. 12. p. 304. Lips. idem etiam est *κατόχος,* cui interdum additur *ἐκ θεοῦ,* item *κατάσχετος* h. e. numine afflatus, a Deo aliquo agitatus, unde ortum est *λαμβάνεσθαι* hoc vel illo Deo Deave e. g. *νυμφόληπτος, μουσόληπτος.* Jul. Poll. i. 1. 19. tom. i. p. 14. Quam late hæc verba pateant, audiamus, ut alios taceam, interpretantem Hermeam, in commentario inedito in Platonis Phædr. quem servat Bibl. Hamb. cujusque usum ven. Schützii eximia erga me humanitas mihi permisit, p. 131. (ii. c. 22. p. 103. ed. Ast.) *Ὁ πρῶτος καὶ κυρίως καὶ ἀληθῶς ἐνθουσιασμὸς ἐκ θεῶν—γίνεται—καὶ ἄλλοι ἐνθουσιασμοὶ—δαιμόνων τινῶν αὐτὴν* (int. *ψυχὴν*) *κοινούντων.* (leg. *κινούντων*). *ἡ διάνοια ἐνθουσιάζειν λέγεται, ὅταν ἐπιστήμας καὶ θεωρήματα εὑρίσκῃ ἐν βραχεῖ* (ita conjeci legendum esse ; hæ enim litteræ negligentius erant exaratæ, nec distincte satis) *χρόνῳ.* (scriba dederat *χρόνον.*) *λέγεται καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ φαντασία ἐνθουσιᾷν, ὅταν τέχνας εὑρίσκῃ καὶ ἀποτελῇ παράδοξα ἔργα, οἷον φειδιὰ* (l. *φειδίας*) *ἐν ἀγαλματοποιᾷ καὶ ἄλλα* (f. *ἄλλοι*) *ἐν ἄλλῃ τέχνῃ, ὡς καὶ Ὅμηρος περὶ τοῦ ποιήσαντος τὸν τελαμῶνα* (l. *τελαμῶνα,* nam de Herculis loro loquitur Hermeas) *εἶπε μὴ τεχνησάμενος, μήδ' ἄλλο τι τηχνήσαιτο.* (Od. λ. 612. ubi sequitur *ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἐῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ* ; cf. ibi scholia minora, quæ, ut Hermeas, Phidiæ mentionem faciunt, ad illustrandum Homerici versus sensum) *λέγεται καὶ ὁ θυμὸς ἐνθουσιᾷν, ὅταν ἐν τῷ πολεμεῖν ὑπερφυῶς ἐνεργεῖ* (f. *ἐνεργῇ*, ut erat supra *εὑρίσκῃ, ἀποτελῇ*) *μαίνετο δ' ὡς Ἄρης ἐγχέσπαλος.* (Il. ο. 605.) Hactenus Hermeas. Muell.

οἱ κορυβαντιῶντες] V. Ruhnk. ad Tim. p. 163. Lucian. Bacch. §. 3. *μή με κορυβαντιᾷν ἢ τελέως μεθύειν ὑπολάβητε.* Quodsi Corybantibus *ἰάματα* etiam sive sopiendi animi facultatem tribui mireris (cf. Proclus Theol. Plat. vi. c. 13.) audias Lobeck. de morte Bacchi Comment. ii. p. 10. Nitzsch.

ὄντες τὰ καλὰ μέλη ταῦτα ποιοῦσιν,[q] ἀλλ' ἐπειδὰν ἐμβῶσιν εἰς τὴν ἁρμονίαν καὶ εἰς τὸν ῥυθμόν, καὶ[r] βακχεύουσι καὶ κατεχόμενοι, ὥς περ αἱ βάκχαι ἀρύτονται[s] ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα κατεχόμεναι,[t] ἔμφρονες δὲ οὖσαι

ἔμφρονες ὄντες om ϐ.—[p] μὲν καὶ Σ.—[q] ποιοῦσι ταῦτα ϐ.—[r] καὶ ante βακχεύουσι add ΓΘBCEFνγ̣ϐ.—[s] ἀρύονται ϒ, ἀρύττονται Ξs.—[t] κατεχόμενοι E.—[u] παρ' ϒ.—

ἐμβῶσ. εἰς τὴν ἁρμ. κ. ε. τ. ῥυθμ.] Optime interpretatus est elegantissimus Sydenhamius, cujus verba temperare mihi non possum, quin cum lectoribus communicem p. 42. '*But as soon as they proceed to give voice and motion to those songs, adding to their words the harmony of music and the measure of dance, they are immediately transported.*' Quid sit ἁρμονία καὶ ῥυθμὸς nemo Sydenhamio melius explicavit et expressit. Muell.

[καὶ] κατεχόμενοι] Suspectum est καὶ itaque uncis inclusi; non enim est, quo referatur κατεχόμενοι, nisi subaudias εἰσὶν aut emendare malis καὶ κατέχονται. Possit aliquis conjicere, Ficinum legisse καὶ βακχεύουσι κατεχόμενοι, nam vertit: *ubi in harmoniam et rythmum insurgunt et rapti bacchantur* int. pulchra carmina faciunt. Simili modo Serranus. Sed ut nunc legitur, sic etiam cl. Arnaldus p. 262. Sydenh. p. 42. de suo aliquid inseruit, in hunc fere sensum: atque agitati divino impetu, similes sunt Baccharum, quæ cet. Potest etiam καὶ κατεχόμενοι repetitum esse e superioribus, librariorum errore. Si καὶ locum suum retinet, videri possit, κατεχόμενοι referendum esse ad ἀρύττονται, poetæ Lyrici hauriunt; quod valde durum sit, quoniam tum αἱ βάκχαι divelleretur ab iis, quæ sequuntur, κατεχόμεναι, ἔμφρονες δὲ οὖσαι οὔ, nec haberet suum verbum; nam ut paullo ante ὥσπερ οἱ κορ.—ὀρχοῦνται, sic hic dicitur, ὥσπερ αἱ βάκχαι—ἀρύττονται. Muell.

βακχεύουσι καὶ κατεχόμενοι] Recte suspectum est Müllero Viro docto τὸ καὶ, cum κατεχόμενοι non habeat, quo referri commode possit. Et sane lapsum librariorum propter antecedens καὶ κατεχ. facile assequi licet. Bip.

μέλι καὶ γάλα] Opportune laudavit Sydenh. p. 43. hosque versus Platonis animo cum hæc scriberet, obversatos esse, facile mihi persuaderi patiar. Eurip. Bacch. 142—144. Ῥεῖ δὲ γάλακτι πέδον, Ῥεῖ δ' οἴνῳ, ῥεῖ δὲ μελισσᾶν Νέκταρι. 705—711. Ἄλλη δὲ νάρθηκ' εἰς πέδον καθῆκε γῆς Καὶ τῇδε κρήνην ἐξανῆκ' οἴνου θεός. Ὅσαις δὲ λευκοῦ πώματος πόθος παρῆν, Ἀκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα Γάλακτος ἐσμοὺς εἶχον· ἐκ δὲ κισσίνων Θύρσων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί. Bacchis igitur furore percitis idem accidit, quod Prætidibus insanis, quæ 'implerunt falsis mugitibus agros,' cum sibi viderentur mutatæ esse in vaccas. Virg. Ecl. vi. 48. ibiq. illustr. Heyn. Sydenh. quoque locum adjecit Æschinis Socratici ex Aristid. Orat. sumtum, quem describere, cum ad rem faciat, non piget, Arist. λογ. α. περὶ ῥητορικῆς p. 108. in extremo fol. (ed. Florent. 1517. tom. ii. p. 20. Jebb.) Ἐγὼ δὲ (Socrates loquitur) διὰ τὸν ἔρωτα, ὃν ἐτύγχανον ἐρῶν Ἀλκιβιάδου, οὐδὲν διάφορον τῶν βακχῶν ἐπεπόνθειν. Καὶ γὰρ αἱ βάκχαι, ἐπειδὰν ἔνθεοι γένωνται, ὅθεν οἱ ἄλλοι ἐκ τῶν φρεάτων οὐδὲ ὕδωρ δύνανται ὑδρεύεσθαι, ἐκεῖναι μέλι καὶ γάλα ἀρύονται. Amorem Æshines comparat cum furore Bacchico, Plato impetum poeticum; nam et amor quid aliud est quam furor? cf. Plat. Phædr. p. 1120. C. Sympos. p. 1178. D. 1180. B. Huc etiam pertinent verba Tzetzæ ad Lycophr. Cassand. vs. 143. Αἱ δὲ βάκχαι γυναῖκες ἦσαν ἱεραὶ πρόσπολοι Διονύσου, αἵτινες περὶ τὰ ὄρη σὺν αὐτῷ ἀναστρεφόμεναι περιῆγόν οἰκείαις (f. οἰκείους) χερσὶ λέοντας καὶ ἕτερα θήρια καὶ ὠμὰ ταῦτα ἤσθιον καὶ ναρθηξὶ τὴν γῆν καὶ τὰς πέτρας παίουσαι, ὅποτε διψῷεν, γάλα καὶ μέλι καὶ οἶνον ἐποίουν ἀναβλύζειν. Euripideos versus supra descriptos in animo fortasse habuit Tzetzes hæc scribens. Totum vero hunc Platonis locum ante oculos habuisse et imitatum esse Longin. sect. xiii. p. 86. (verba jam dedimus) cum, quomodo in imitando Homero versatus sit Plato, doceret, auctor est Geddesius, v. Verm. Schrift. zur Beförd. d. sch. Wissensch. u. fr. K. tom. iv. p. 219. 220. ubi Geddesii præstantissimus liber de veterum scribendi genere germanice translatus est. Longinus poetas confert cum Pythea, Apollinis sacerdote, afflatu divino tacta et commota; Plato cum Bacchis furentibus;

οὔ, καὶ τῶν μελοποιῶν ἡ ψυχὴ τοῦτο ἐργάζεται ὅ περ αὐτοὶ λέγουσι. λέγουσι γὰρ δήπουθεν πρὸς[u] ἡμᾶς οἱ ποιηταὶ ὅτι ἀπὸ κρηνῶν μελιῤῥύτων ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι[v] τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσιν ὥς περ αἱ μέλιτται, καὶ αὐτοὶ οὕτω πετόμενοι.[w] καὶ ἀληθῆ λέγουσι· κοῦφον γὰρ χρῆμα ποιητής ἐστι καὶ πτηνὸν καὶ ἱερόν, καὶ

[v] δρεπόμεναι Γ.—[w] πετώμενοι Σ.—[x] τε om Σ.—[y] γένοιτο Ξ, γένοιται F.—[z] ἔμφρων

in verbis ipsis utriusque philosophi quædam similitudo intercedit. An vero Longinus nostrum locum imitatus sit, certo affirmare non ausim; sit fides penes Geddesium. In eodem libro dicitur p. 101. Homerus fuisse magnes, qui Platonem traxerit cet. His verbis (quæ videntur ex Ione Platonis adumbrata) additi sunt hamuli, quasi sint Longini verba. Sed nil tale in toto Longini περὶ ὕψους opere, nisi me omnia fallunt. Est haud dubie error interpretis, qui Geddesii verba pro verbis Longini habuit. Tales errores irrepunt, quando interpretamur, in quibus non satis sumus versati. Geddesium ita lapsum esse memoria ne credamus, monet nos eximia viri diligentissimi doctrina. Muell.

μέλι καὶ γάλα] V. Timkowsky de dithyrambis Act. semin. reg. et soc. philol. Lips. i. p. 219. Nitzsch.

ἡ ψυχὴ τοῦτο ἐργ.] Cic. de Div. i. 50. de vaticinantibus: 'Ii, quorum animi spretis corporibus evolant atque excurrunt foras, ardore aliquo inflammati atque incitati cernunt illa profecto, quæ vaticinantes prænunciant.' Muell.

ὅτι ἀπὸ κρηνῶν] Hæc puto ex poeta aliquo sumta. Similia sunt, apud Lucret. i. 926. 'Juvat integros accedere fontes Atque haurire; juvatque novos decerpere flores, Insignemque meo capiti petere inde coronam.' Muell.

ἐκ Μουσῶν κήπων—δρεπόμενοι] Jacobs. Animadv. in Anthol. gr. vol. i. p. i. p. 2. collectis Pindari aliorumque de Musarum Gratiarumque horto vel prato locis hæc: 'hinc enata suavis poetarum cum apibus comparatio apud Platonem in Ione. Ex quo plures profecerunt; v. quæ diximus in Exercitt. crit. tom. ii. p. 132. sq.' Luculenter illam similitudinem ac festive persequitur adhibitis veterum ll. Muretus V. L. viii. 1. Nitzsch.

τὰ μέλη] Sydenh. p. 44. mavult *τὸ μέλι* propter *δρεπόμενοι*. Sed vellem probasset vir doctissimus, dici solere *δρέπεσθαι τὸ μέλι*; dicitur enim *δρέπεσθαι ἄνθεα* s. *φύλλα* e. g. Hom. Od. *μ.* 257. Nec huc facit Horatius, quem laudat Sydenhamius: 'Ego apis Matinæ More modoque Grata carpentis thyma,' Od. iv. 2. 27. 28. Aliter res se haberet, si dixisset, carpentis mel. Multo minus cum Sydenhamio affirmem, Platonem certe, si scripserit *μέλη*, lusisse in hoc verbo propter soni similitudinem cum *μέλι*. Hæ sunt argutiæ, non divini atque incitati auctoris, sed frigidi interpretis. Quis hoc loco eas ferret apud Platonem, quis apud Horatium? cui etiam obtrusere viri docti tales ineptias Od. i. 12. 37. 38. 'animæque magnæ Prodigum Paullum.' v. Iani V. d. ad h. l. Talem verborum lusum exstare apud Platonem de Republ. x. p. 761. B. concesserim, si qui ita contenderent. *Ἀλλ' οὐ μέντοι σοί, ἦν δ' ἐγώ, Ἀλκίνου γε ἀπόλογον ἐρῶ, ἀλλ' ἀλκίμου μὲν ἀνδρὸς* h. e. non poeticas tibi narrabo fabulas, sed historiam gravissimi auctoris. Nam ibi de poetarum fide et auctoritate locutus erat Plato. Sed hi lusus non sunt hujus loci, ubi Plato divino impetu correptus verba fundit. Ipse ejusmodi facetias perstrinxit in Sympos. p. 1182. D. *Παυσανίου δὲ παυσαμένου, διδάσκουσι γάρ με ἅσα λέγειν οὕτωσὶ οἱ σοφοὶ κ. τ. λ.* At intelligendum est, inquit Sydenh. *μέλι* post *μέλιτται*. Recte; poetæ carmina ferunt e Musarum hortis, quemadmodum mel ferunt apes. Si *δρεπόμενοι* velimus referre ad *μέλι*, possit laudari Hom. hymn. in Mercur. vs. 555. *Ἐντεῦθεν δὴ ἔπειτα ποτώμεναι* (i. Parcæ) *ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῃ Κήρια βόσκονται καί τε κραίνουσιν ἕκαστα.* Arnaldus nostrum locum ita transtulit, ac si poetæ cum apibus compararentur tantum propter utrorumque velocitatem et volatum. Muell.

κοῦφ. γὰρ χρῆμα] Jam supra p. 21. vidimus, Maximum Tyr. in ipsa dissertationis xvi. fronte respexisse ad Platonis hunc dialogum; quod iterum hoc loco

οὐ πρότερον οἷός τε ποιεῖν πρὶν ἂν ἔνθεός τε[x] γένηται[y] καὶ ἔκφρων[z] καὶ ὁ νοῦς μηκέτι ἐν αὐτῷ ἐνῇ· ἕως δ' ἂν τοῦτι[a] ἔχῃ τὸ κτῆμα, ἀδύνατος πᾶς[b] ποιεῖν ἐστὶν ἄνθρωπος[c] καὶ χρησμῳδεῖν. ἅτε οὖν οὐ τέχνῃ ποιοῦντες[d] καὶ πολλὰ λέγουσι[e] καὶ καλὰ περὶ τῶν πραγμάτων, ὥς περ σὺ περὶ[f] Ὁμήρου, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ τοῦτο μόνον οἷός τε ἕκαστος[g]
r. ii. 181. ποιεῖν καλῶς[h] ἐφ' ὃ[i] ἡ Μοῦσα αὐτὸν ὥρμησεν, ὁ μὲν δι-

F.—[a] τοῦτ' β.—[b] πᾶς ΓΘΞΣBCuyχ : πᾶν *s.—[c] ἄνθρωπός ἐστι ΓΣχ.—[d] ποιοῦντές τε καὶ Σ.—[e] λέγοντες ΘΞΣCEyχδ.—[f] περὶ post σὺ om EFδ.—[g] ἕκαστος οἷόστε χ.—

monendum est. Max. Tyr. p. 164. Αὐτὸς δὲ (Ὅμηρος) τῇ ψυχῇ, κούφῳ χρήματι καὶ πολυπλανεστέρῳ τῶν σωμάτων, πανταχοῦ περιεφέρετο h. e. non Homerus ipse omnes terras peragravit, sed animus ejus, qui levissimus esset, quique facile ubique vagaretur, perlustravit omnia. Muell.

κοῦφον γὰρ χρῆμα] Strabo xiii. p. 617. συνήκμασε δὲ τούτοις καὶ ἡ Σαπφὼ, θαυμαστόν τι χρῆμα. Pl. de rep. viii. p. 568. A. ἦ μακάριον λέγεις τυράννου χρῆμα. Latina dabit Kiessl. ad Theocr. p. 420. Nitzsch.

ἱερὸν] Apes sacræ dicuntur, quoniam sunt sub tutela Jovis, cui infanti cibum præbuere melle congesto. Nota fabula vel e Virgil. Georg. iv. 150. Poetæ sancti dicuntur, quoniam numine divino correpti Deorum sunt interpretes. Cic. pro Arch. c. 8. 'Sic a summis hominibus eruditissimisque accepimus, ceterarum rerum studia et doctrina et præceptis et arte constare; poetam natura ipsa valere et mentis viribus excitari et quasi divino quodam spiritu inflari. Quare suo jure noster ille Ennius sanctos appellat poetas, quod quasi Deorum aliquo dono atque munere commendati nobis esse videantur.' c. 12. 'Quique (i. Archias) est eo numero, (f. legendum est, *eorum numero*, *rum* potest omissum esse a librariis oculorum lapsu propter sequens *numero*), qui semper apud omnes sancti sunt habiti atque dicti.' Ovidius similiter: 'At sacri vates et divum cura vocantur; Sunt etiam, qui nos numen habere putant.' Muell.

ποιεῖν] Hoc loco, ut supra, versus facere; sic sæpe e. g. Plat. Apol. Socr. p. 17. F. Ἔγνων οὖν αὖ καὶ περὶ τῶν ποιητῶν ἐν ὀλίγῳ τοῦτο, ὅτι οὐ σοφίᾳ ποίοιεν, ἃ ποίοιεν, ἀλλὰ φύσει τινὶ καὶ ἐνθουσιάζοντες, ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ οἱ χρησμῳδοί. Apud Athen. xiii. 8. p. 604. D. (qui laudatur a cl. Fischero ad Phædon. p. 153.) Sophocles Περικλῆς ποιεῖν μὲν, inquit, ἔφη με, στρατηγεῖν δ' οὐκ ἐπίστασθαι. Plat. Lys. 498. A. ποιεῖν εἰς τὰ παιδικὰ, *amatum canere*. cf. Gottleberi V. cl. animadv. ad Phædon. p. 73. Muell.

πρὶν ἂν ἔνθεος] Cic. de Orat. ii. 46. 'Sæpe audivi, poetam bonum neminem, id quod a Democrito et Platone in scriptis relictum esse dicunt, sine inflammatione animorum existere posse.' Idem iterum narrat de Divin. i. 37. Plat. de Leg. iv. p. 834. A. ποιητὴς ὁπόταν ἐν τῷ τριπόδι τῆς μούσης καθίζηται, τότε οὐκ ἔμφρων ἐστὶ, οἷον δὲ κρήνη τις τὸ ἐπίον ῥεῖν ἑτοίμως ἐᾷ. Quinto Ciceronem versus poscenti respondet frater: 'Deest mihi quidem opera, quæ non modo tempus, sed etiam animum vacuum ab omni cura desiderat; sed abest etiam *ἐνθουσιασμός*.' Epist. ad Quint. Frat. iii. 4. E recentioribus philosophis, qui super hac re disputavere, legendus est Shaftsbury, elegantiæ Platonici non minus sermonis quam ingenii ex asse hæres. *Characteristics* tom. i. p. 51. (Ed. 1714.) 'Poetarum nemo facere aliquid potest sine divino quodam impetu, qui in eo *ἐνθουσιασμὸν* excitet.' Digna etiam lectu sunt, quæ de furore poetico scripsit illustrissimus comes a Stolberg, cujus orationi plus auctoritatis accedit, cum ipse agitantibus Musis incalescens elegantissima carmina condiderit. v. Museum german. 1780. mens. April. p. 298—391. Alios locos veterum auctorum de poetarum *ἐνθουσιασμῷ* collegit Racinius sur l'essence de la poesie v. Mem. de Littérature tir. des reg. de l'acad. roy. des inscr. et belles lettr. tom. viii. p. 466. sq. ed. Amstelod. Muell.

ὁ νοῦς μηκέτι ἐν αὐτῷ ἐνῇ] Phædr. p. 263. D. διὰ τὸ ἐνθουσιαστικὸν οὐ πάνυ μέμνημαι. Nitzsch.

αὐτὸν ὥρμησεν] Activam verbi signif.

διθυράμβους, ὁ δὲ ἐγκώμια, ὁ δὲ ὑπορχήματα, ὁ δ' ἔπη, ὁ δ' ἰάμβους· τὰ δ' ἄλλα φαῦλος αὐτῶν ἕκαστός· ἐστιν. οὐ γὰρ τέχνῃ ταῦτα λέγουσιν ἀλλὰ θείᾳ δυνάμει, ἐπεὶ εἰ περὶ ἑνὸς τέχνῃ[j] καλῶς ἠπίσταντο λέγειν, κἂν[k] περὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων.[l] διὰ ταῦτα δὲ ὁ[m] θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων τὸν[n] νοῦν τούτοις χρῆται ὑπηρέταις καὶ τοῖς

ὡς

[h] καλὸς F, καλὸς BCuy, ποιητὴς τε Γ.—[i] ᾧ Cy.—[j] τέχνης υ.—[k] καὶ Σ.—[l] ἁπάντων Σ.—[m] ὁ om u.—[n] τὸν om s.—[o] ἵν' Γ, ἵνα μὴ Σ.—[p] ὁ om Θυ.—[q] οὐδὲ EFṣ.—

quam bis in eadem nota exagitat Schleiermach. ad l. 33. p. 275. ut alienam a prosæ orationis usu, equidem nihil miror. Admisit hoc sive Plato sive ejusdem ætatis imitator, propterea quod tantum non certa poetarum loca meminerat, atque de poetis poetice loquebatur. Admisit vero etiam Xenophon. v. Sturz. Lex. nec male defendit Helladius: *οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀνὴρ ἐν στρατείαις σχολάζων καὶ ξένων συνουσίαις εἴ τινα παρακόπτει τῆς πατρίου φωνῆς.* De Platone v. Henr. Steph. Schediasm. ii. c. 19. et 20. Nitzsch.

ὁ διθυράμβ.] *Ὁ διθύραμβος σκόλιος καὶ σκοτεινὸς καὶ συμπεπλεγμένος* ait Hermeas in Phædr. comment. ined. p. 95. atque apud Athen. xiv. p. 628. B. Epicharmus, *Οὐκ ἔστι διθύραμβος, ὄκχ' ὕδωρ πίῃς.* In eandem sententiam Archilochus: *Διονύσοιο ἄνακτος καλὸν ἐξάρξας μέλος, Οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.* v. Schmidius de Dithyr. ad Pind. p. 253. Ebrietas poetarum, seu profecto essent ebrii seu ita simularent, excusat usum verborum tumidorum et novorum in dithyrambis. cf. Curtius ad Aristot. de Poet. p. 69. Schneider V. doctiss. de vita et script. Pindari p. 21. Muell.

ὑπορχήματα] Athen. Deipn. lib. xiv. p. 628. E. *συνέταττον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασιν σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων, τηροῦντες ἀεὶ τὸ εὐγενὲς καὶ ἀνδρῶδες ἐπ' αὐτῶν, ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα προσηγόρευον.* Poetæ figuris saltationum utebantur tantum pro signis eorum, quæ voce canebantur—quam ob caussam *ὑπορχήματα* appellarunt, quasi dicas saltationes voci subservientes. cf. Casaub. p. 899. Lucianum tom. ii. de saltat. p. 277. 278. ibiq. interpr. *Παιδῶν χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν· τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο.* Tale *ὑπόρχημα* Pratinæ servavit Athen. xiv. p. 617. quod poetico ardore abundat. cf. Schneideri carmin. Pindaric. fragment. p. 28. Muell.

τὰ δ' ἄλλα φαῦλος] H. potissimum loco illi dissimulationi indulget auctor. Tenet etiamnum illam, qua Ioni vel invito artem scientiamque obtruderat, simulationem; sed omnia ita temperat, ut poetarum laudatores et administros non minus quam ipsos singulari quodam ac proprio impulsu ferri appareat. Platonis de Tynnicho, cui affectus aliquando pro ingenio fuerat, mentem aperire videtur Aristot. Eth. Eudem. i. 1. *πολλὰ γὰρ οὔτε κατὰ φύσιν οὔτε μαθοῦσιν, ἀλλ' ἐθισθεῖσιν ὑπάρχει τοῖς ἀνθρώποις·—ἢ τούτων μὲν κατ' οὐδένα τῶν τρόπων, δυοῖν δὲ θάτερον, ἤτοι καθάπερ οἱ νυμφόληπτοι καὶ θεόληπτοι τῶν ἀνθρώπων, ἐπιπνοίᾳ δαιμονίου τινὸς ὥς περ ἐνθουσιάζοντες, ἢ διὰ τύχην.* Nitzsch.

λέγουσι] De omni poetarum genere accurate ac proprie positum est, quippe quod non sonos h. l. sed *τὰ πράγματα περὶ ὧν ὁ λόγος, καὶ τὰ νοήματα τὰ περὶ τῶν πραγμάτων* respexit. Utar enim Simplicii verbis in Aristot. Categor. F. 10. B. 2. ut Schleierm. notorum tractatorumque admoneam. Atque profecto nunc Plato ex ea disputat ratione, ex qua poetæ eorumque interpretes uno eodemque loco habentur; nam paullo supra: *πολλὰ λέγουσι καὶ καλὰ περὶ τῶν πραγμάτων, ὡς περ σὺ περὶ Ὁμήρου.* Idem de rep. viii. p. 568. A. *ὅτι καὶ τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέγξατο (Εὐριπίδης), ὡς ἄρα σοφοὶ τύραννοί εἰσι τῇ σοφῶν συνουσίᾳ. καὶ ἔλεγε δηλονότι τούτους εἶναι τοὺς σοφοὺς οἷς ξύνεστι.* Proprie *φθέγγεσθαι* est vocem edere, ut quæ sensus afficiat, v. de leg. ii. p. 653. E. Nitzsch.

χρησμῳδοῖς καὶ τοῖς μάντεσι τοῖς θείοις, ἵν'[o] ἡμεῖς οἱ ἀκούοντες εἰδῶμεν ὅτι οὐχ οὗτοί εἰσιν οἱ ταῦτα λέγοντες οὕτω πολλοῦ ἄξια, οἷς νοῦς μὴ πάρεστιν, ἀλλ' ὁ[p] θεὸς αὐτός ἐστιν ὁ λέγων, διὰ τούτων δὲ φθέγγεται πρὸς ἡμᾶς. μέγιστον δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ Τύννιχος ὁ Χαλκιδεύς, ὃς ἄλλο μὲν οὐδὲν[q] πώποτ' ἐποίησε ποίημα ὅτου τις ἂν ἀξιώσειε μνησθῆναι, τὸν δὲ παίωνα[r] ὃν πάντες ᾄδουσι, σχεδόν τι πάντων μελῶν κάλλιστον, ἀτεχνῶς, ὅ περ αὐτὸς λέγει, εὕρημά τι[s] Μοισῶν.[t] ἐν τούτῳ γὰρ δὴ μάλιστά μοι δοκεῖ ὁ θεὸς ἐνδείξασθαι ἡμῖν,[u] ἵνα μὴ διστάζωμεν, ὅτι οὐκ ἀνθρώπινά ἐστι τὰ καλὰ ταῦτα ποιήματα οὐδὲ ἀνθρώπων, ἀλλὰ θεῖα καὶ θεῶν, οἱ δὲ ποιηταὶ οὐδὲν ἀλλ'[v] ἢ ἑρμηνεῖς εἰσὶ τῶν θεῶν, κατεχόμενοι ἐξ ὅτου ἂν ἕκαστος
I. ii. 182. κατέχηται. ταῦτ'[w] ἐνδεικνύμενος ὁ θεὸς ἐξεπίτηδες διὰ τοῦ

[r] παιᾶνα γ.—[s] εὑρήματι Γ.—[t] μουσᾶν Εβς.—[u] ὑμῖν υ.—[v] ἀλλ' γβ: ἄλλ' ς.—

ὑπηρέταις] Rhapsodi dicuntur ὑπήρεται τῶν ποιητῶν, Plat. de Republ. ii. 601. D. οἱ περὶ μουσικὴν ποιηταί τε καὶ τούτων ὑπήρεται, ῥαψῳδοί, ὑποκριταί, χορευταί, quia rhapsodi poetarum sensa exponunt, ut poetæ ea, quæ jubet Dei numen, quo afflantur. Galen. Λογ. Προτρεπτ. p. 2. Socratem, Platonem, Hippocratem, Homerum vocat ὑπάρχους καὶ ὑπηρέτας τοῦ θεοῦ. Muell.

χρησμῳδοῖς] Erant poetæ, qui oracula versibus conciperent. Strabo narrat de oraculo Delphico, p. 641. 642. A. τὴν Πυθίαν—δεχομένην τὸ πνεῦμα ἀποθεσπίζειν ἔμμετρά τε καὶ ἄμετρα· ἐκτείνειν δὲ καὶ ταῦτα εἰς μέτρον ποιητάς τινας ὑπουργοῦντας τῷ ἱερῷ. Idem Plutarch. cur Pythia carmine oracula non amplius reddat. cf. Van Dale de oracul. p. 242. 257. 263. Haud a vero abhorret, credidisse veteres, etiam hos poetas divino impetu corripi. Muell.

Τύννιχος] Hujus Τυννίχου mentionem facit nemo, quod sciam, præter Porphyr. de Abst. i. 18. p. 64. Τὸν γοῦν Αἰσχύλον φασὶν, τῶν ἀδελφῶν ἀξιούντων εἰς τὸν θεὸν γράψαι παιᾶνα, εἰπεῖν, ὅτι βέλτιστα Τυννίχῳ πεποίηται· παραβαλλόμενον δὲ τὸν αὑτοῦ πρὸς τὸν ἐκείνου, ταὐτὸν πείσεσθαι τοῖς ἀγάλμασι τοῖς καινοῖς πρὸς τὰ ἀρχαῖα· ταῦτα γὰρ καὶ ἁπλῶς πεποιημένα, θεῖα νομίζεσθαι· τὰ δὲ καινὰ περιέργως εἰργασμένα, θαυμάζεσθαι μὲν, θεοῦ δὲ δόξαν ἧττον ἔχειν. Ad hunc locum in annotatiunculis Valentini legitur, neminem ejus nominis (i. Τυννίχου) inveniri; ideoque reponendum esse Φρυνίχῳ, qui Phrynichus æqualis Æschyli fuerit. Sed hæc nihili sunt. Primum enim, quomodo de Phrynicho cogitare potuerit Valentinus, nescio; nam ab Æschylo ejus pæan dicitur pervetus esse; quod de Phrynichi pæanibus Æschyli tempore dici nequit; erant enim Æschylus et Phrynichus ejusdem ætatis, quemadmodum ipse Valentinus observavit. Verum igitur non esse, hujus nominis inventum esse nullum, docet hic Plato, ut observatum jam est a Fabr. B. G. lib. iv. 16. p. 587. Recte igitur defensum est Τυννίχου nomen in edit. Rhœriana. Muell.

Porphyrii testimonio nunc ex verissima Nækii correctione (v. Chœril. Sam. p. 39.) accedit alterum Ptolemæi Hephæstionis Phot. p. 485. ὅτι τελευτήσαντος Δημητρίου τοῦ Σκηψίου, τὸ βιβλίον Τέλλιδος πρὸς τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ εὑρέθη· τὰς δὲ Κολυμβώσας Ἀλκμᾶνος πρὸς τῇ κεφαλῇ Τυννίχου τοῦ Χαλκιδέως φασὶν εὑρεθῆναι. Nitzsch.

ἑρμηνεῖς] 'Sylvestris homines sacer interpresque Deorum Cædibus et victu fœdo deterruit Orpheus.' Hor. A. P. 391. 392. Muell.

φαυλοτάτου ποιητοῦ τὸ κάλλιστον μέλος ᾖσεν. ἢ οὐ δοκῶ σοι ἀληθῆ λέγειν, ὦ Ἴων; I. 535.

ΙΩΝ. Ναὶ μὰ τὸν Δί',[x] ἔμοιγε· ἅπτει[y] γάρ πώς[z] μου τοῖς λόγοις τῆς ψυχῆς, ὦ Σώκρατες, καί μοι δοκοῦσι θείᾳ μοίρᾳ ἡμῖν παρὰ τῶν θεῶν ταῦτα οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἑρμηνεύειν.

§. 6. ΣΩ. Οὐκοῦν ὑμεῖς αὖ[a] οἱ ῥαψῳδοὶ τὰ τῶν ποιητῶν ἑρμηνεύετε.

ΙΩΝ. Καὶ τοῦτο ἀληθὲς[b] λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἑρμηνέων ἑρμηνεῖς γίγνεσθε.

ΙΩΝ. Παντάπασί γε.

ΣΩ. Ἔχε δή μοι[c] τόδε εἰπέ, ὦ Ἴων, καὶ μὴ ἀποκρύψῃ ὅ τι ἄν σε ἔρωμαι. ὅταν εὖ εἴπῃς ἔπη καὶ ἐκπλήξῃς μάλιστα τοὺς θεωμένους, ἢ τὸν Ὀδυσσέα ὅταν ἐπὶ τὸν οὐδὸν ἐφαλλόμενον[d] ᾄδῃς, ἐκφανῆ γιγνόμενον τοῖς μνηστῆρσι καὶ ἐκχέοντα τοὺς οἰστοὺς πρὸ τῶν ποδῶν, ἢ Ἀχιλλέα[e] ἐπὶ τὸν Ἕκτορα ὁρμῶντα, ἢ καὶ τῶν περὶ Ἀνδρομάχην ἐλεεινῶν τι ἢ περὶ Ἑκάβην ἢ περὶ Πρίαμον, τότε πότερον[f] ἔμφρων εἶ ἢ ἔξω σαυτοῦ γίγνει καὶ παρὰ τοῖς πράγμασιν οἴεταί σου εἶναι ἡ ψυχὴ οἷς λέγεις, ἐνθουσιάζουσα, ἢ ἐν Ἰθάκῃ οὖσιν[g] I. ii. 183.
ἢ ἐν Τροίᾳ ἢ ὅπως[h] ἂν καὶ τὰ ἔπη ἔχῃ;

ΙΩΝ. Ὡς ἐναργές μοι τοῦτο,[i] ὦ Σώκρατες, τεκμήριον[j]

[w] ταῦτ' Γ.—[x] δί' Γ.—[y] ἅπτει Σ et pr Γ.—[z] πως post μου ponunt ΓΣ, om ϒ.—[a] αὖ ὑμεῖς ϐ.—[b] ἀληθῶς Γ.—[c] δή μοι ΓΘΒCEFuyϒϐ: δὴ καί μοι *ϛ.—[d] ἐφαλλόμενος F, ἐφαλλόμενος Eϒϐ.—[e] ἀχιλλεὺς ϒ.—[f] πρότερον y.—[g] οὖσα Σ.—[h] πῶς ϒ.—[i] τοῦτο

ἅπτει γὰρ] Cf. Heind. ad Phædon. p. 143. Nitzsch.

§. 6. ἔχε δή μοι τόδε εἰπὲ] *Persequere igitur*, sive *Porro igitur*, sive *Teneas igitur hoc ac vide, quid inde consequatur*. Formula est ejus, qui concessis ad alia efficienda usurus est. Exempla et aliorum explicationes v. apud Ast. ad lib. i. de leg. p. 19. Nitzsch.

ἐπὶ τὸν οὐδὸν] Ὀδ. xxii. init. Ἰλ. xxii. 311. Cætera quis non meminet? Sed adverte, quam omnia ad animos vel commovendos vel suspendendos apta delegerit. Nitzsch.

ἔξω σαυτοῦ] Cic. de Div. i. 37. 'Equidem—vidi—in Æsopo—(histrione—tantum ardorem vultuum atque motuum, ut eum vis quædam abstraxisse a sensu mentis videretur.' De Orat. ii. 46. 'Sæpe ipse vidi cum ex persona mihi ardere oculi hominis histrionis viderentur spondalia illa dicentis: segregare abs te ausus aut sine illo Salamina ingredi. Neque paternum adspectum dicebat, quin mihi Telamon iratus furere metu filii videretur.' Muell.

ἐν Ἰθάκῃ οὖσιν ἢ ἐν Τροίᾳ] Ex hoc loco Horatianum illud 'modo me Thebis, modo ponit Athenis.' Epist. ii. i. 213. adumbratum esse, ut vult Sydenhamius, equidem non affirmaverim. Cur enim res obvia et observatu facilis duobus in mentem venire nequeat ita, ut neuter alterum imitetur? Muell.

εἶπες· οὐ γάρ σε ἀποκρυψάμενος ἐρῶ. ἐγὼ γὰρ ὅταν ἐλεεινόν τι λέγω, δακρύων ἐμπίπλανταί[k] μου οἱ ὀφθαλμοί· ὅταν τε φοβερὸν ἢ δεινόν, ὀρθαὶ αἱ τρίχες ἵστανται ὑπὸ φόβου[l] καὶ ἡ καρδία πηδᾷ.

ΣΩ. Τί οὖν φῶμεν,[m] ὦ Ἴων; ἔμφρονα εἶναι τοῦτον[n] τὸν ἄνθρωπον, ὃς ἂν κεκοσμημένος ἐσθῆτι ποικίλῃ καὶ χρυσοῖσι[o] στεφάνοις κλάῃ[p] τ' ἐν θυσίαις καὶ ἑορταῖς, μηδὲν ἀπολωλεκὼς τούτων, ἢ φοβῆται,[q] πλέον ἢ ἐν δισμυρίοις ἀνθρώποις ἑστηκὼς φιλίοις,[r] μηδενὸς ἀποδύοντος ἢ[s] ἀδικοῦντος;

ΙΩΝ. Οὐ μὰ τὸν Δί' οὐ πάνυ, ὦ Σώκρατες, ὡς γε τἀληθὲς εἰρῆσθαι.

om F.—[j] ante τεκμήριον omisi τὸ cum Θ.—[k] ἐμπίμπλανταί C.—[l] ὑπὸ τοῦ φόβου Eδσ.—[m] φαμέν Γ.—[n] εἶναι τοῦτον ΘEFξ et pr *u*, τότε εἶναι τοῦτον Σ, εἶναι τοῦτον τότε ΓBCγ et rc *u*: εἶναι τότε τοῦτον *σ.—[o] χρυσοῖσι Σ: χρυσοῖς *σ.—[p] κλαίῃ libri.—[q] φοβεῖται ΞE.—[r] φίλοις Σ et mg F.—[s] μὴ δὲ ΓΣϒ.—[t] τὰ τοιαῦτα ϒ.—

ἐσθῆτι ποικίλῃ] Eustath. ad Il. α. tom. i. p. 15. Ed. Florent. Τὴν Ὁμηρικὴν ποίησιν οἱ ὕστερον ὑπέκρινοντο δραματικώτερον, τὴν μὲν Ὀδύσσειαν ἐν ἁλουργοῖς ἐσθήμασι, τὴν δὲ Ἰλιάδα ἐν ἐρυθροβάφεσιν, ἐκεῖνο μέν, κατὰ τοὺς παλαιούς, διὰ τὴν ἐν θαλάσσῃ πλάνην τοῦ Ὀδύσσεως, τοῦτο δὲ διὰ τοὺς ἐν Τροίᾳ φόνους καὶ τὰ ἐντεῦθεν αἵματα. Quæ licet sint recentioris ævi, quemadmodum ipse Eustathius innuit, tamen rei illustrandæ caussa omittere nolui. Hoc saltem inde apparet, recentiores rhapsodos non minus quam veteres studuisse vestitus magnificentiæ. Muell.

κεκοσμημένος ἐσθῆτι] Quod Eustath. ad Iliad. p. 6. narrat, rhapsodus serioris temporis (Homeristas Athenæi dicere videtur xiv. p. 620. B. τοὺς δὲ νῦν etc.) vestis colorem argumento suo ita accommodasse, ut rutila induti Iliados pugnas, violacea s. purpurea (ἁλουργοῖς ἐσθήμ.) Ulyssis per mare errores recitarent; id in Platonis æquales non cadit. De coronis nunc puniceis nunc cæruleis v. Villois. Anecd. ii. p. 186. et de hoc symbolico colorum usu Bottiger. *Ideen zur Archæol. d. Mal.* p. 32. s. Δραματικώτερον vero etiam ille apud Achill. Tat. iii. c. 20. p. 76. l. 23. Jacobs. qui hæc: 'Apparet autem ex h. l. rhapsodos epicam recitationem cum tragica ὑποκρίσει quodammodo conjunxisse, ita ut gladiorum quoque simulacris uterentur et pugionibus.' De forma χρυσοῖσι v. Heind. ad Phædr. p. 230. Nitzsch.

χρυσοῖς στεφάνοις] His aureis coronis ornatus caussa rhapsodi videntur usi, quod recte monet Sydenhamius p. 19. Sed minus bene idem vir doctus putat p. 24. auream coronam præmium fuisse ejus, qui optime omnium rhapsodorum carmina recitarit, (id quod constare dicit ex Meursii Panathen. c. 25.) atque hanc auream coronam intelligendam esse supra p. 16. Errat doctus Anglus; primum enim Meursius (Panathen. c. 26.) tantum docet, viros de republica bene meritos, qui corona aurea digni existimarentur, ea ornatos Panathenæis fuisse, ut magis hominibus innotesceret honos illis habitus. Nihil ibi legitur de rhapsodis aurea corona donatis. Deinde rhapsodorum præmium fuisse non auream coronam, sed agnum, docet Eustath. ad Il. α. p. 16. et Schol. Pind. Muell.

θυσίαις καὶ ἑορταῖς] Plato in Symp. ἐν ἑορταῖς, ἐν χοροῖς, ἐν θυσίαις κ. τ. λ. ubi non est, cur cum Fischero p. 155. εὐθυμίαις emendemus pro θυσίαις cum et hic utrumque jungatur. Muell.

ὡς γε—εἰρῆσθαι] Wolf. ad Dem. Lept. p. 235. s. de: οὕτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι. Nitzsch.

§. 7. ΣΩ. Οἶσθα οὖν ὅτι καὶ τῶν θεατῶν τοὺς πολλοὺς ταὐτὰ ταῦτα[t] ὑμεῖς ἐργάζεσθε;

ΙΩΝ. Καὶ μάλα καλῶς οἶδα· καθορῶ γὰρ ἑκάστοτε αὐτοὺς ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ βήματος κλαύοντάς[u] τε καὶ δεινὸν ἐμβλέποντας καὶ[v] συνθαμβοῦντας τοῖς λεγομένοις. δεῖ γάρ με καὶ σφόδρ' αὐτοῖς τὸν νοῦν προσέχειν· ὡς ἐὰν μὲν κλάοντας αὐτοὺς καθίσω,[w] αὐτὸς γελάσομαι ἀργύριον λαμβάνων, ἐὰν δὲ γελῶντας, αὐτὸς[x] κλαύσομαι ἀργύριον ἀπολλύς. I. ii. 184.

ΣΩ. Οἶσθα οὖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ θεατὴς τῶν δακτυλίων ὁ ἔσχατος, ὃν[y] ἐγὼ ἔλεγον ὑπὸ τῆς Ἡρακλειώτιδος[z] λίθου ἀπ' ἀλλήλων τὴν δύναμιν λαμβάνειν; ὁ δὲ μέσος σὺ ὁ ῥαψῳδὸς καὶ ὑποκριτής, ὁ δὲ πρῶτος αὐτὸς ὁ ποιητής. ὁ

[u] κλαίοντας libri.—[v] καὶ...463, 11. δια-] horum loco vacuum est in F folium.—[w] κατίδω Σ.—[x] αὐτοὺς Σ.—[y] ὃν Σ.—[z] ἡρακλειώτιδος ΓΘΞBCuyt: Ἡρακλεώτιδος

§ 7. *οἶσθα οὖν ὅτι*] Heind. ad Gorg. p. 133. ed. Nitzsch.

καθορῶ γὰρ] 'Si vis me flere, dolendum est Primum ipsi tibi.' Hor. A. P. 102. Muell.

καθορῶ γὰρ] V. Wolfii de h. l. judicium Proleg. p. 95. Quæ vero de captanda mercede sequuntur quamvis ignominiosa Homeridæ, tamen non impediunt, quominus ista recitationis auditionisve in ciendis affectibus unice occupatæ notatio ad alios etiam pertinuisse dicatur. Nitzsch.

κλαίοντ. τε κ. δειν. ἐμβ. κ. συνθαμβ.] Plato de Rep. x. p. 755. E. *Οἱ γάρ που βέλτιστοι ἡμῶν ἀκροώμενοι Ὁμήρου ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τῶν τραγῳδοποιῶν μιμουμένου τινὰς τῶν ἡρώων ἐν πένθει ὄντας καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς ἢ καὶ ᾄδοντάς τε καὶ κοπτομένους, οἶσθ' ὅτι χαίρομεν τε, καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς, ἑπόμεθα, συμπάσχοντές τε καὶ σπουδάζοντες ἐπαινοῦμεν ὡς ἀγαθὸν ποιητὴν, ὃς ἂν ἡμᾶς ὅτι μάλιστα οὕτω διαθῇ.* Muell.

Apposita vero sunt quæ Muell. cf. de rep. x. p. 605. D. ss. quibus adde Gorg. p. 501. B. usque ad p. 502. D. *Βαναύσων* in numero erant, quicunque publice musicas artes ostentabant. V. Aristot. de rep. viii. 5. p. 607. Duvall. cl. p. 610. Nitzsch.

καθίσω] I. e. *efficium*, ut fleant. Sic sæpe *καθίζειν*, quando sequitur aut adjectivum aut participium; apud Xenoph. (in Symp. iii. p. 132. Bach.) histrio dicitur *πολλοὺς κλαίοντας καθίζειν*. Cf. Theocrit. Εἰδ. i. vs. 51. Cl. Gottleb. animad. ad Phædon. et Alcib. 2. p. 108. Muell.

ὁ δὲ μέσος σὺ] Similia sunt apud Cicer. de Div. i. 18. 'Quorum omnium (int. oraculorum) interpretes, ut grammatici poetarum, proxime ad eorum, quos interpretantur, divinationem videntur accedere;' h. e. ut Platonicis verbis utamur, grammaticus est medius annulus, e poeta pendens; nam et grammaticorum et rhapsodorum erat interpretari poetas. Muell.

σὺ ὁ ῥαψ. κ. ὑποκρ.] Sydenh. 'alius annulus tu es, alius est histrio;' quod an Græca patiantur, dubito. Equidem *ὑποκριτ.* ad Ionem refero; idem fecit cl. Arnaldus p. 265. 'Ραψῳδοὶ, *ὑποκριταὶ ἐπῶν* Hesych. tom. ii. p. 1105. Verbo *ὑποκρίνεσθαι* utitur etiam Eustath. l. l. de rhapsodis; de histrionibus mox seorsum Plato. Sed si quis a Sydenhamii partibus stare maluerit, ei certe mutanda sunt verba et inserendum ὁ ante *ὑποκριτὴς*, ut erat supra. Ceterum ex hoc loco apparet, Ionem non fuisse poetam; nam Ionem hic diserte a poeta distinguit Plato. Fuere tamen præter Suidam, (v. *διθυραμβοδιδάσκαλος* tom. i. p. 583. *καὶ Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου ἐστὶ λόγος εἰς αὐτὸν*) qui dicerent, Ionem rhapsodum

i. 536. δὲ θεὸς διὰ πάντων τούτων ἕλκει τὴν ψυχὴν ὅποι[a] ἂν βούληται τῶν ἀνθρώπων, ἀνακρεμαννὺς ἐξ ἀλλήλων τὴν δύναμιν. καὶ ὥς περ ἐκ τῆς λίθου ἐκείνης, ὁρμαθὸς πάμπολυς ἐξήρτηται χορευτῶν τε καὶ διδασκάλων[b] καὶ ὑποδιδασκάλων, ἐκ πλαγίου ἐξηρτημένων τῶν τῆς Μούσης[c] ἐκκρεμαμένων[d] δακτυλίων. καὶ ὁ μὲν τῶν ποιητῶν ἐξ ἄλλης Μούσης, ὁ δὲ ἐξ ἄλλης ἐξήρτηται. ὀνομάζομεν δὲ αὐτὸ κατέχεται, τὸ δέ ἐστι παραπλήσιον· ἔχεται γάρ. ἐκ[e] δὲ τούτων τῶν πρώτων δακτυλίων, τῶν ποιητῶν, ἄλλοι ἐξ ἄλλου οὗ ἠρτημένοι[f] εἰσὶ καὶ ἐνθουσιάζουσιν, οἱ μὲν ἐξ Ὀρφέως, οἱ δὲ ἐκ Μουσαίου· οἱ δὲ πολλοὶ ἐξ Ὁμήρου κατέχονταί τε καὶ ἔχονται. ὧν σύ, ὦ[g] Ἴων, εἷς εἶ καὶ κατέχει[h] ἐξ Ὁμήρου, καὶ ἐπειδὰν μέν τις ἄλλου του ποιητοῦ ᾄδῃ, καθεύδεις τε καὶ ἀπορεῖς ὅ τι λέγῃς,[i] ἐπειδὰν
i. ii. 185. δὲ τούτου τοῦ ποιητοῦ φθέγξηταί τις μέλος,[j] εὐθὺς ἐγρή-

*ς.—[a] ὅπη ϐ.—[b] καὶ διδασκάλων om pr Ξ, καὶ solum om ϒ.—[c] μουσικῆς Θ.—[d] ἐκκρ. ... μούσης om υ.—[e] ἐκ...αὖ om υ.—[f] ἀνηρτημένοι ϒ.—[g] ὦ om Σ.—[h] κατέχει Ξ.—[i] λέγεις ΘΞCEυγϐ, λέγει ϒ.—[j] μέλος om ϐ.—[k] λέγοις Ξ, λέγεις ΓΣCEγϒϐ.—

fuisse poetam illum tragicum, qui in poeseos certamine vicerit. V. Jons. de script. hist. phil. ii. 3. 4. Quod cave credas; nam, ut alia argumenta taceamus, noster Io erat Ephesius, alter ille tragicus, Chius. Muell.

ἕλκει τὴν ψυχήν] Caussa furoris, quo rapimur carmina vel legentes vel audientes, est vis phantasiæ, ὅταν, (ut ait Longin. §. 15.) ἃ λέγῃς, ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δοκῇς καὶ ὑπ' ὄψιν τιθῇς τοῖς ἀκούουσιν, seu histrio hæc carmina seu rhapsodus seu alius decantet, modo sit inflammatus ipsius animus. Muell.

ἀνακρεμαννὺς] V. Seidler. ad Eurip. Electr. v. 945. Nitzsch.

χορευτῶν τε καὶ διδασκάλων καὶ ὑποδιδασκάλων] De primis v. Thiersch. Introduct. in Pindar. p. 104. ss. Euripidem ipsum choreutas carmen docentem v. apud Plutarch. de auditione p. 150. vii. Hutt. Idem de Atheniens. glor. c. 6. ix. ridiculam choreutarum mercedem narrat. Omnino v. Reuvens. Collectan. litter. p. 74. s. Nitzsch.

ἐκ πλαγίου ἐξηρτημένων] Subaud. ἐκ. Oblique appensi ex annulis, h. e. poetis quos Musa, veluti magnes, ad se rapuerat. Sic interpretatus est hæc verba Arnald. et recte, ni fallor; nam ἐξηρτημένος τινὸς non minus dici potest, quam ἐκκρεμαμένος τινός. Muell.

ἔχεται γάρ] Si vulgatam lectionem tueri volumus, ita est interpretandum: hoc nos dicimus, corripitur; nam simile quid ei evenit, tenetur enim s. rapitur. Est tamen, quod durum videatur in hoc loco, quem intactum reliquere interpretes præter Sydenhamium omnes. Duplicem medicinam huic loco sanando adhibuit doctus Anglus; aut delendum esse putat γὰρ post ἔχεται: τὸ δέ ἐστι, παραπλήσιον ἔχεται; aut ἔχεται bis scribendum: τὸ δέ ἐστι, παραπλ. ἔχεται· ἔχεται γάρ. Potest ferri utrumque; sed vulgatum quoque defendi potest, quapropter nihil a nobis mutatum est in textu; permittendum enim esse in hoc genere unicuique liberum arbitrium, nobis persuasimus. Muell.

ἄλλου] Vel deest accus. vel subaud. μέλος, ex sequentibus. Videri possit deesse τι, nisi ex sequentibus assumere velimus μέλος. Steph.

φθέγξηταί τις μέλος] Quippe in Corybantium similitudinem sonos tantum intelligit carminis, non verborum sententias. Hinc μέλος, quod adeo mirati sunt interpp. Nitzsch.

γορας καὶ ὀρχεῖταί σου ἡ ψυχὴ καὶ εὐπορεῖς ὅ τι λέγῃς·[k] οὐ γὰρ τέχνῃ οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις ἃ λέγεις,[l] ἀλλὰ θεία μοίρα καὶ κατοκωχῇ,[m] ὡς περ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου[n] αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων

[l] λέγεις ἃ λέγεις περὶ ὁμήρου Υ: ἃ λέγεις om *u*.—[m] κατοκωχῇ pr Σ, κατωκωχῇ ΘΒ Cy, κατοχῇ Υ et rc Γ: κατακωχῇ *s.—[n] μόνον Υ.—[o] ὁμήρου μὲν Θ.—[p] εὖ Σ.—

ὀρχεῖται] 'De quovis motu usurpatum illustrat Athenæus i. p. 24. A.' Jacobs. ad Achill. Tat. 44. 15. Nitzsch.

κατοκωχῇ] Ita legendum pro κατακωχή; v. Valcken. ad Ammon. i. 5. p. 23. ss. Pierson. ad Mœr. p. 221. Ast.

κορυβαντιῶντες] Hoc cave cum Sydenhamio accipias de solis Cybeles sacerdotibus, qui κορύβαντες appellantur. Hoc nomen, κορυβαντιῶντες latius patere quam κορύβαντες, docent verba, quæ sequuntur, ὃ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ ἐξ ὅτου, cet. Κορυβαντιᾷν est, *in alicujus Dei honorem saltationem μανικῶς instituere et Corybantum more furere*, παρεμμαίνεσθαι καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι. Plat. Crit. p. 40. E. ibiq. Fisch. p. 140. Hesych. s. v. κορυβαντιώσῃς tom. ii. p. 322. ibique interpret. Suid. tom. ii. p. 353. κορυβαντιῶν, ἐνθουσιῶν, μαινόμενος. Nam Corybantum sacra ἐνθουσιαστικὰ erant. Vid. Strabo x. p. 715. Τοσαύτη δ' ἐστὶν ἐν τοῖς λόγοις τούτοις ποικιλία, τῶν μὲν τοὺς αὐτοὺς τοῖς Κουρῆσι τοὺς Κορύβαντας καὶ Καβείρους καὶ Ἰδαίους Δακτύλους καὶ Τελχῖνας ἀποφαινόντων, τῶν δὲ συγγενεῖς ἀλλήλων καὶ μικρὰς τινας αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς διαστελλόντων· ὡς δὲ τύπῳ εἰπεῖν καὶ κατὰ τὸ πλέον ἅπαντας ἐνθουσιαστικούς τινας καὶ βακχικοὺς καὶ ἐνοπλίῳ κινήσει μετὰ θορύβου καὶ ψόφου καὶ κυμβάλων καὶ τυμπάνων καὶ ὅπλων, ἔτι δ' αὐλοῦ καὶ βοῆς ἐκπλήττοντας κατὰ τὰς ἱερουργίας ἐν σχήματι διακόνων τε καὶ τὰ ἱερὰ τρόπον τινα κοινοποιεῖσθαι ταῦτά τε καὶ τῶν Σαμοθρᾳκῶν καὶ τὰ ἐν Λήμνῳ κ. τ. λ. Strabonem de Corybantibus atque de sacris Cybeles Phrygiis certi nihil ausum esse proferre, mirandum non est; nam Platonis jam tempore in his sacris explicandis et intelligendis videntur fluctuasse. Cf. Strabo x. p. 719. Lucret. ii. 618. 'Tympana tenta tonant palmis et cymbala circum Concava, raucisonoque minantur cornua cantu, Et Phrygio stimulat numero cava tibia menteis.' Cf. Jani ad Hor. Od. i. 16. p. 128. 129. Plato in Euthyd. p. 193. F. Ex his autem antiquissimorum temporum sacris ductum est vocabulum κορυβαντιᾷν. Strabo x. p. 725. Τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορύβαντας (cum libris veteribus malim κορυβαντιᾷν. Vid. Casaub.) φαμέν. Ceterum Maximus Tyrius quoque (quem e fonte Platonico in primis hausisse, constat vel e Diss. xi. p. 118. ἐγὼ γάρ τοι τά τε ἄλλα καὶ τῇ τῶν ὀνομάτων ἐλευθερίᾳ πείθομαι Πλάτωνι) impetum poeticum comparavit cum Corybantum furore, Diss. xxii. p. 224. quo loco indicavit, quomodo ipse de poetarum ἐνθουσιασμῷ senserit. Si quis dixerit, Maximo ante oculos versatum esse hunc nostrum locum, non est, cur repugnem. Sed tum sequitur etiam, Maximum credidisse, ea, quæ Socrates de furore poetico disputet, non sine εἰρωνείᾳ dici; quod ita se habere, jam supra evictum dedimus. Ἐπεὶ καὶ τὸν Ἡσίοδον, inquit Maximus, τί οἰόμεθα ποιμαίνοντα περὶ τὸν Ἑλικῶνα ἐν Βοιωτίᾳ, ᾠδούσαις ταῖς Μούσαις ἐντυχόντα, ὀνειδισθέντα τῆς τέχνης τῆς ποιμενικῆς παρ' αὐτῶν δάφνης λαβόντα κλάδους, εὐθὺς ᾄδειν, γενόμενον ποιητὴν ἐκ ποιμένος, ὥσπερ φασὶ τοὺς κορυβαντιῶντας, ἐπειδὰν ἀκούσωσιν αὐλοῦ, ἐνθουσιᾷν, τῶν προτέρων λογισμῶν ἐξισταμένους; Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ἀλλὰ ἠνίξατο, οἶμαι, ὁ Ἡσίοδος τὸ αὐτοφυὲς τῆς αὐτοῦ τέχνης, ἀναθέμενος αὐτῆς τὴν αἰτίαν τῷ Μουσῶν χορῷ, ὥσπερ ἂν εἰ καὶ χαλκευτικὸς γενόμενος τις τέχνης ἄνευ, ἀνετίθετο Ἡφαίστῳ φέρων τὸ αὐτόματον τῆς δημιουργίας. Muell.

κατέχωνται] Edd. ante Steph. κατέχονται. Malim a verbis ὥσπερ οἱ, addita copulandi part. novam inchoari periodum, cujus apodosis sit οὕτω κ. τ. λ. Beck.

οὐ φροντίζουσιν. οὕτω καὶ σύ, ὦ Ἴων, περὶ μὲν Ὁμήρου ὅταν τις μνησθῇ, εὐπορεῖς, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀπορεῖς. τούτου δ' ἐστὶ τὸ αἴτιον, ὃ μ' ἐρωτᾷς, διότι σὺ περὶ μὲν Ὁμήρου εὐπορεῖς, περὶ δὲ τῶν ἄλλων οὔ, ὅτι οὐ τέχνῃ ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ Ὁμήρου δεινὸς εἶ ἐπαινέτης.

ΙΩΝ. Σὺ[p] μὲν[q] εὖ[r] λέγεις, ὦ Σώκρατες· θαυμάζοιμι μέντ' ἂν οὕτως[s] εἰ εὖ εἴποις, ὡς τέ με ἀναπεῖσαι ὡς ἐγὼ κατεχόμενος καὶ μαινόμενος Ὅμηρον ἐπαινῶ. οἴμαι δὲ οὐδ' ἂν σοὶ δόξαιμι, εἴ μου ἀκούσαις λέγοντος περὶ Ὁμήρου.

§. 8. ΣΩ. Καὶ μὴν ἐθέλω γε ἀκοῦσαι, οὐ μέντοι πρό-
p. ii. 186. τερον πρὶν ἄν μοι ἀποκρίνῃ τόδε. ὧν Ὅμηρος λέγει, περὶ τίνος εὖ λέγεις; οὐ γὰρ δή που περὶ ἁπάντων γε.

[q] μὲν οὖν Eδ.—[r] εὖ om Σ.—[s] ἂν οὕτως εἰ ΓΣBCEuγτδ, ἂν εἰ Θ, ἂν εἰ οὕτως *s.—

θαυμάζοιμι] Bene sensit Io, de se illam fabulam narrari, neque moleste tulit, recitationis suæ vim tam magnificis verbis exponi; sed hæret etiamnum multiplicis scientiæ opinio. Nitzsch.

§. 8. ἐθέλω γε ἀκοῦσαι] Apparet, decrevisse Socratem, rhapsodo aures non præbere; requirit enim rerum scientiam, qua destitutum docere quenquam posse negat. Quo loco ne quis parum dissimulanter a Socrate rem geri dicat. Nam si vel aliquam illi hujus intelligentiæ speciem tribuisset, tenere non potuisset illud, quo divini furoris participem fecerat, artificium. Nitzsch.

λέγεις] Affertur alia lectio pro λέγει, in posteriore loco, videlicet λέγεις: et quidem ex conjectura. Miror autem, quum Ficinus quoque sensum valde commodum ex ea quam habemus lectione eliciat (vertit enim, *neque tamen prius quam mihi responderis, ex iis de quibus Homerus dicit, quæ potissimum bene dicat*) ejus tamen margini adscribi, legendum videri λέγεις. Steph.

λέγει] Græce legendum λέγεις, inquit Cornar. in Eclog. p. 89. Fisch. Stephanus tamen defendit λέγει, miratus, Ficiniano margini λέγεις adscriptum esse, cum ipse Ficinus e vulgato λέγει commodum sensum elicuerit. Similiter Sydenhamius et Arnaldus. Sed cum totius orationis series postulare videatur λέγεις, vix temperare mihi potui, quin in textum id reciperem, quod fecit interpres German. p. 521. Nam Socratis, cum hæc disputaret, nihil intererat, rectene an secus diceret Homerus, de quo intelligendum est λέγει. Si malis λέγεις, tum idem hic dicitur, quod infra repetit Io p. 367. E. rhapsodum omnia posse interpretari, quæ Homerus scripserit. Quod ad sensum attinet, parum, ut vides, refert, utrum legeris. Alterum tamen λέγεις mihi quidem magis convenire videtur cum iis, quæ sequuntur. Muell.

λέγει] λέγεις legendum esse contendit Cornarius; quæ lectio et margini Ficiniano adscripta fuerat; contra nitente Steph. et Sydenh. Habet sane vulgata λέγει, quo defendi possit; sed Cornarii λέγεις præferri debet ob ea, quæ sequuntur. Bip.

λέγεις] Recepi Corn. conjecturam λέγεις hoc sensu: de quonam eorum, quæ Homerus canit, bene dicis. Neque enim quid Homerus recte dixerit, sed quid rhapsodus, quærebatur. Beck.

λέγεις] Sic nec λέγει legendum esse jam aliis visum erat; nec quisquam eam correctionem admittere dubitabit. Nitzsch.

περὶ] Præposit. qua facile careremus, inseruit Bekk. et præbet Venet. Versus leguntur Il. ψ. 335. ss. Quod vero Astius imitatorem hujus et sequentis loci usum a Xenophonte mutuatum esse statuit, vellem addidisset omnino, ad quam

ΙΩΝ. Εὖ ἴσθι, ὦ Σώκρατες, περὶ οὐδενὸς[t] ὅτου οὔ.

ΣΩ. Οὐ δή που καὶ περὶ τούτων ὧν σὺ μὲν τυγχάνεις οὐκ εἰδώς, Ὅμηρος δὲ λέγει.

ΙΩΝ. Καὶ ταῦτα ποῖά ἐστιν, ἃ Ὅμηρος μὲν λέγει, ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα;

ΣΩ. Οὐ καὶ περὶ τεχνῶν μέντοι λέγει πολλαχοῦ Ὅμηρος[u] καὶ πολλά; οἷον καὶ περὶ ἡνιοχείας. ἐὰν μνησθῶ τὰ ἔπη, ἐγώ σοι φράσω. I. 537.

ΙΩΝ. Ἀλλ' ἐγὼ ἐρῶ· ἐγὼ γὰρ μέμνημαι.

ΣΩ. Εἰπὲ δή μοι ἃ λέγει Νέστωρ Ἀντιλόχῳ[v] τῷ υἱεῖ, παραινῶν εὐλαβηθῆναι περὶ[w] τὴν καμπὴν ἐν τῇ ἱπποδρομίᾳ τῇ ἐπὶ Πατρόκλῳ.

ΙΩΝ.

Κλινθῆναι δέ, φησί, καὶ αὐτὸς ἐϋξέστῳ[x] ἐνὶ δίφρῳ
ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
κένσαι ὁμοκλήσας, εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν.
ἐν νύσσῃ[y] δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,[z]
ὡς μή τοι[a] πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι
κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν.

ΣΩ. Ἀρκεῖ. ταῦτα δή,[b] ὦ Ἴων, τὰ ἔπη εἴτε ὀρθῶς

[t] ὅτι οὐδενὸς u, οὐδὲν ὂν περὶ ς.—[u] ὅμηρος πολλαχοῦ Σ.—[v] ἀντιόχῳ β.—[w] περὶ om Euyβ.—[x] ἐϋπλέκτῳ Σ.—[y] νύσῃ Σ.—[z] ἐγχριμφήτω ΓΣ, ἐγχριφθήτω Cyr.—[a] τι r.

ætatem personatum Platonem rejiceret. Nec magis tamen hanc similitudinem illis immisceam, de quibus disputat Astius p. 314. s. Enim vero nihil mihi cognoscere videor, nisi locos laudatorum sermonibus celebratos. Nitzsch.

κλινθῆναι δὲ] Il. ψ. 335. sq. ubi legimus: Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ, et vs. 339. ὡς ἄν τοι; rectius ἂν pro μὴ, quemadmodum Cornarius quoque nos jubet legere, Eclog. p. 89. Platonem scilicet memoria fefellit. Versus priores Xenoph. laudavit in Symp. p. 135. Bach. et hic suo modo: Αὐτὸν δὲ κλινθῆναι ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου. vs. 337. Κένσαι ὁμοκλήσαντ', εἶξαι δὲ οἱ ἥνια χερσί. Potest etiam Xenophon memoria lapsus esse. Notum enim est, (nec tamen non e re erit monere juvenes) veteres fere semper priscorum auctorum locos memoriter laudasse cum propter librorum caritatem et formam, quæ legentibus et evolventibus molestiam crearet, cum propterea, quod olim homines elegantiores præstantissimum quemque auctorum edidicissent. Quod fieri solet haud raro etiam tum, cum verba apponunt sumta e scriptoribus soluta oratione usis. Vid. Long. sect. xxvi. xxxii. Cf. quæ hac de re monuit Gesnerus in Prælect. tom. i. p. 351. Hinc sequitur, nec tales locos temere emendari debere ex iis scriptoribus, a quibus afferantur memoriter, nec locos non satis accurate descriptos aut laudatos memoriter, ex iis auctoribus, e quibus sint sumti. V. Gottleb. animadv. ad Phædon. et Alc. sec. p. 4. Quod nihilo minus persæpe fecere ingenii audacioris critici e. g. in Longino sect. xxvi. Ita quoque codex Venet. libros Homeri passim sequi maluit, quam Platonis, in versibus Homericis emendandis vel describendis, quos laudat in Ione philosophus. Muell.

λέγει Ὅμηρος εἴτε μή, πότερος[c] ἂν γνοίη ἄμεινον, ἰατρὸς ἢ ἡνίοχος;

r. ii. 187. ΙΩΝ. Ἡνίοχος δή που.

ΣΩ. Πότερον ὅτι τέχνην ταύτην[d] ἔχει ἢ κατ' ἄλλο τι;[e]

ΙΩΝ. Οὔκ, ἀλλ' ὅτι τέχνην.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἑκάστῃ τῶν τεχνῶν ἀποδέδοταί τι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἔργον οἷά τε[f] εἶναι γιγνώσκειν. οὐ γάρ που[g] ἃ κυβερνητικῇ γιγνώσκομεν, γνωσόμεθα καὶ ἰατρικῇ.

ΙΩΝ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐδέ γε ἃ ἰατρικῇ, ταῦτα καὶ τεκτονικῇ.

ΙΩΝ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω καὶ κατὰ[h] πασῶν τῶν τεχνῶν· ἃ τῇ ἑτέρᾳ τέχνῃ γιγνώσκομεν,[i] οὐ γνωσόμεθα τῇ ἑτέρᾳ. τόδε δέ μοι πρότερον τούτου ἀπόκριναι.[j] τὴν μὲν ἑτέραν φῂς εἶναί τινα τέχνην, τὴν δ' ἑτέραν;

ΙΩΝ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρα ὡς περ ἐγὼ τεκμαιρόμενος, ὅταν ἡ μὲν ἑτέρων πραγμάτων ᾖ ἐπιστήμη, ἡ δ' ἑτέρων, οὕτω καλῶ τὴν μὲν ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην τέχνην, οὕτω[k] καὶ σύ;

ΙΩΝ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ γάρ που τῶν αὐτῶν πραγμάτων ἐπιστήμη εἴη τις, τί ἂν τὴν μὲν ἑτέραν φαῖμεν εἶναι, τὴν δ' ἑτέραν, ὁπότε γε ταὐτὰ εἴη εἰδέναι ἀπ'[l] ἀμφοτέρων; ὡς περ ἐγώ τε[m] γιγνώσκω ὅτι πέντε εἰσὶν οὗτοι οἱ δάκτυλοι, καὶ σύ, ὡς περ ἐγώ, περὶ τούτων ταὐτὰ γιγνώσκεις· καὶ εἴ σε

r. ii. 188. ἐγὼ ἐροίμην εἰ τῇ αὐτῇ τέχνῃ γιγνώσκομεν τῇ ἀριθμητικῇ τὰ αὐτὰ ἐγώ τε καὶ σύ, ἢ ἄλλῃ, φαίης[n] ἂν δή που τῇ αὐτῇ.

—[b] δὴ ταῦτα Σ.—[c] πότερος...που om u.—[d] ταύτην ΓΣx, ταῦτα Ξu : ταῦτα *s.—[e] ἄλλό τι, addito rc ἢ, Γ.—[f] ὅ ἐστε Σ.—[g] γὰρ δή που Σ.—[h] τὰ Σ.—[i] γιγνώσκωμεν u.—[j] ἀποκρίνου uy.—[k] οὐ pr Σ.—[l] ἐπ' Eδs, παρ' x.—[m] γε Σ.—[n] φῆς Σ.—[o] εἰρήην

τέχνην ταύτην] Bekk. et Venet. Quod legebatur ταῦτα vix ullo pacto ferendum. Nitzsch.

καὶ κατὰ πασῶν] Venet. καὶ τὰ πασῶν. Usus vero et articuli ratio requireret, ni fallor : καὶ πάντα τὰ τῶν τ. Nitzsch.

ἀπ' ἀμφοτέρων] Recepi e Ven. Olim Stephan. sic legendum esse censuit ; quam lectionem et Ficinus sequitur. Vulgo editum est ἐπ' ἀμφοτέρων. Muell.

ΙΩΝ. Ναί.

§. 9. ΣΩ. Ὃ τοίνυν ἄρτι ἔμελλον ἐρήσεσθαί[o] σε, νυνὶ[p] εἰπέ, εἰ κατὰ πασῶν τῶν[q] τεχνῶν οὕτω σοι δοκεῖ, τῇ μὲν αὐτῇ τέχνῃ τὰ αὐτὰ[r] ἀναγκαῖον εἶναι γιγνώσκειν, τῇ δ' ἑτέρᾳ μὴ τὰ αὐτά, ἀλλ' εἴ περ ἄλλη ἐστίν, ἀναγκαῖον καὶ ἕτερα γιγνώσκειν. i. 538.

ΙΩΝ. Οὕτω μοι[s] δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὅς τις ἂν μὴ ἔχῃ τινὰ τέχνην, ταύτης τῆς τέχνης τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα καλῶς γιγνώσκειν οὐχ οἷός τ' ἔσται.

ΙΩΝ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Πότερον οὖν περὶ τῶν ἐπῶν ὧν εἶπες, εἴτε καλῶς λέγει Ὅμηρος εἴτε μή, σὺ κάλλιον γνώσει ἢ ἡνίοχος;

ΙΩΝ. Ἡνίοχος.

ΣΩ. Ῥαψῳδὸς γάρ που εἶ, ἀλλ' οὐχ ἡνίοχος.

ΙΩΝ. Ναί.

ΣΩ. Ἡ δὲ ῥαψῳδικὴ τέχνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς ἡνιοχικῆς;

ΙΩΝ. Ναί.

ΣΩ. Εἰ ἄρ'[t] ἑτέρα, περὶ ἑτέρων καὶ πραγμάτων ἐπιστήμη[u] ἐστιν.

ΙΩΝ. Ναί.

ΣΩ. Τί δαὶ[v] δή, ὅταν Ὅμηρος λέγῃ ὡς τετρωμένῳ τῷ Μαχάονι Ἑκαμήδη ἡ Νέστορος παλλακὴ[w] κυκεῶνα πίνειν[x] δίδωσι; καὶ λέγει πως οὕτως, i. ii. 189.

οἴνῳ πραμνείῳ, φησίν· ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν
κνήστι[y] χαλκείῃ· παρὰ δὲ κρόμυον[z] ποτῷ[a] ὄψον.

σεσθαί γ.—[p] νῦν γ.—[q] τῶν om pr Ξ.—[r] τὰ αὐτὰ om Γ.—[s] δή μοι Εβ.—[t] ἄρ' Γ.—[u] καὶ πραγμάτων ἐπιστήμη Γ : καὶ ἐπιστήμη πραγμάτων *ς.—[v] δαὶ Γ : δὲ *ς.—[w] Σ παλλακὴ ἦν.—[x] πιεῖν Σ.—[y] κνήστει ΓΘΣΒCΕηγιϛ, κνήστη Ξ. περᾶ β.—[z] κρόμμυον

§. 9. κυκεῶνα] De hoc abunde satisfaciet Astius ad Theophr. p. 69. Locus est Iliad. λ. 639. connexus cum 630. Medicum de salubritate judicare jubet Plato, qui eodem l. utitur de rep iii. p. 406. A. ubi falso adscitum Eurypylum notat Muellerus. Nitzsch.

οἴνῳ πραμνείῳ] Il. λ. 639. Pars altera alterius versus legitur in eodem libro vs. 629. Hos quoque versus memoriter laudavit Plato. Aliter visum est Sydenhamio. Sed cum hunc locum minus recte interpretati videantur viri docti, paullo accuratius de eo disputandum est. Ideo Platonem hos versus conjunxisse, existimat Sydenhamius, (p. 63.) ut, reliquis omissis, ea tantum commemoraret, quæ essent in hoc loco Ho-

ταῦτα εἴτε ὀρθῶς[b] λέγει Ὅμηρος εἴτε μή, πότερον ἰατρικῆς ἐστὶ διαγνῶναι[c] καλῶς ἢ ῥαψῳδικῆς;

ΙΩΝ. Ἰατρικῆς.

ΣΩ. Τί δαί,[d] ὅταν λέγῃ Ὅμηρος

ΓΘΞBCEuyΣδ.—[a] ποτὲ δ.—[b] εἴπερ ὀρθῶς γ.—[c] γνῶναι pr Ξ.—[d] δαί Γ.—[e] μολυβ-

merico maxime notanda et quæ præcipue antiqui temporis medici vituperassent argutulique homines derisissent. Sed non minus poetam, quam rationem læsos et saucios tractandi, cujus mentionem fecerit Homerus, defendi a Platone in lib. iii. de Rep. adversus male facetorum impetus et calumnias. Idem Arnaldus p. 270. notat, ubi repetita sunt fere ipsa Sydenhamii verba. Potionem medicatam Machaoni datam fuisse, utrique persuasum fuit, ut et Ficino et Germano interpreti p. 523. Quæ cur mihi non probentur, exponam. Nihil nec apud Homerum nec apud Platonem reperitur, quo adducamur, ut credamus, ab Hecamede potionem datam esse Machaoni, qua vulneri seu morbo ex vulnere contracto mederetur. Evolvamus modo lib. iii. de Rep. p. 622. B. [=p. 405. C.] Τὸ δὲ ἰατρικῆς (ἦν δ' ἐγὼ) δεῖσθαι, ὅτι μὴ τραυμάτων ἕνεκα ἢ τίνων ἐπετείων νοσημάτων περιπεσόντων, ἀλλὰ δι' ἀργίαν τε καὶ δίαιταν, οἵαν διήλθομεν, ῥευμάτων τε καὶ πνευμάτων, ὥσπερ λίμνας, ἐμπιπλάμενους, φύσσας τε καὶ κατάῤῥους νοσημάτων ὀνόματα τίθεσθαι ἀναγκάζειν τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας, οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ; καὶ μάλ', ἔφην, ὡς ἀληθῶς καινὰ ταῦτα καὶ ἄτοπα νοσημάτων ὀνόματα. Οἷα, (ἦν δ' ἐγὼ) ὡς οἶμαι, οὐκ ἦν ἐπ' Ἀσλκηπίου. Τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι αὐτοῦ οἱ υἱεῖς ἐν Τροίᾳ Εὐρυπύλῳ τετρωμένῳ ἐπ' οἴνον πράμνειον ἄλφιτα πολλὰ ἐπιπλασθέντα (sic) καὶ τυρὸν ἐπιξυσθέντα (ἃ δὴ δοκεῖ φλεγματώδη εἶναι) οὐκ ἐμέμψαντο τῇ δούσῃ πιεῖν, οὐδὲ Πατρόκλῳ τῷ ἰωμένῳ ἐπετίμησαν. Καὶ μὲν δὴ (ἔφη) ἄτοπόν γε τὸ πόμα οὕτως ἔχοντι. Hic est iterum memorabilis lapsus memoriæ Platonicæ; nam non Eurypylo, (cujus tantum vulnus obligat Patroclus, Il. λ. 805. 847.) sed Machaoni vulnerato datur a muliere, quod bibat, ut recte narrat Plato in Ione. Sed narrationes de Eurypylo et Machaone, quæ in eodem libro leguntur, confudit et in unam conflavit philosophus. Quod narrat de potione, intelligendum est de Machaone; cetera, quæ tradit de obligando Eurypyli vulnere, recte se habent. Pag. 623. D. [=p. 408. A.] Οὐ μέμνησαι, ὅτι καὶ τῷ Μενέλεῳ, ἐκ τοῦ τραύματος, οὗ ὁ Πάνδαρος ἔβαλεν, Αἷμ' ἐκμυζήσαντ' ἐπί τ' ἤπια φάρμακ' ἔπασσον (in Il. δ. 218. ita scriptum est: Αἷμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε, int. Machaon; unde apparet, hunc locum quoque memoriter laudatum esse a Platone, nec satis accurate) ὅτι δ' ἐχρῆν μετὰ τοῦτο ἢ πιεῖν ἢ φαγεῖν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τῷ Εὐρυπύλῳ προσέταττον· ὡς ἱκανῶν ὄντων τῶν φαρμάκων ἰάσασθαι ἄνδρας πρὸ τῶν τραυμάτων ὑγιεινούς τε καὶ κοσμίους ἐν διαίτῃ, κἂν εἰ τύχοιεν ἐν τῷ παραχρῆμα κυκεῶνα πίοντες, quod nimirum fecit Machaon saucius. Κυκεὼν est potus simpliciter. Quid, quæso, hic est, quod de potione medicata dicat Plato? Sed præcepta de corpore diligenter tuendo opus non fuisse affirmat robustis ac fortibus hominibus. Porro ex Homero etiam apparet, non cogitandum esse de medico potu; ipse enim dicit Il. λ. 641. Nestorem Machaonemque sitim restinxisse, cum bibissent id, quod iis datum esset ab Hecamede. Cf. vs. 623. sq. Nihil aliud ibi Græci, quam bibunt, more solito heroum, ad animi et corporis vires reficiendas. Cui usui alioquin supellex, quam afferendam curat Hecamede, mensa, poculum? Similis deinde potus e vino, farina et caseo mixtus datur a Circe sociis Ulyssis. Od. κ. 233. 235. Neutiquam igitur, in Ione medicatæ potionis mentionem factam esse a Platone, credi debet. Sensus est: An medici est, judicare, recte fecerit Machaon necne, qui vulnere ictus vinum biberet? Homines medicatam potionem hausisse seu interne curatos esse, in toto Homero nullibi memoriæ proditur; sed *ἰατῆρες* s. *ἰατροὶ* (h. e. qui alicui malo mederi possunt, ab *ἰάομαι* et *ἰατρεύω*) sunt *chirurgi*, e. g. Podalirius, Machaon, aliique. Vid. Feith Antiq. Homer. p. 520. sq. Argentor. Heyn. ad Virg. tom. iii. p. 626. excurs. iv. Etiam apud Romanos antiquiores medicus erat chirurgus s. medicus vulnerarius. V. de Cilano Antiq. Rom. tom. iv. p. 1229. Muell.

ἡ δὲ μολυβδαίνη[e] ἰκέλη ἐς βυσσὸν[f] ἵκανεν,
ἥ τε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμμεμαυῖα
ἔρχεται ὠμηστῆσι[g] μετ' ἰχθύσι πῆμα[h] φέρουσα·

ταῦτα πότερον φῶμεν ἁλιευτικῆς εἶναι τέχνης μᾶλλον κρῖναι ἢ ῥαψῳδικῆς, ἅττα λέγει καὶ[i] εἴτε καλῶς εἴτε μή;

ΙΩΝ. Δῆλον δή, ὦ Σώκρατες, ὅτι ἁλιευτικῆς.

§. 10. ΣΩ. Σκέψαι δή, σοῦ ἐρομένου,[j] εἰ ἔροιό με, Ἐπειδὴ τοίνυν, ὦ Σώκρατες, τούτων τῶν τεχνῶν ἐν Ὁμήρῳ εὑρίσκεις ἃ προσήκει ἑκάστῃ διακρίνειν, ἴθι μοι ἔξευρε καὶ[k] τὰ τοῦ μάντεώς τε καὶ μαντικῆς, ποῖά ἐστιν ἃ προσήκει αὐτῷ οἵῳ τ' εἶναι διαγιγνώσκειν, εἴτε εὖ εἴτε κακῶς πεποίηται—, σκέψαι ὡς ῥᾳδίως τε καὶ ἀληθῆ[l] ἐγώ σοι ἀποκρινοῦμαι. πολλαχοῦ μὲν γὰρ καὶ[m] ἐν Ὀδυσσείᾳ λέγει, οἷον καὶ ἃ ὁ τῶν Μελαμποδιδῶν[n] λέγει μάντις πρὸς τοὺς μνηστῆρας, Θεοκλύμενος,

δαιμόνιοι, τί κακὸν τόδε[o] πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων[p] ι. 539.

ι. ii. 190.

δίνη rc Σ.—[f] βύσσον Γ, βυσὸν E et pr Ξ, πυθμέν' υ.—[g] ὠμηστοῖσι Γ.—[h] κῆρα Σ.—[i] καὶ om Σ.—[j] ἐρουμένου §.—[k] καὶ ante τὰ om υ.—[l] ἀληθῶς Σ.—[m] καὶ om Γ.—[n] μελαμποδῶν ΓCy.—[o] τοῦτο υ.—[p] ὑμῶν υ.—[q] εἰλύαται Γ. γῆα Θ.—[r] δέδηαι ΞCEF

ἡ δὲ μολυβδαίνη] Iliad. ω. 80. cum quadam lectionis varietate, cujus in citatis Homeri versibus nullum novi exemplum magis memorabile, quam ortum ex iotacismo quodam apud Aristotelem Rhetor. iii. 11. 3. Αὖθις ἐπὶ δάπεδόν τε—pro eo quod l. Odyss. λ. 597. Αὖτις· ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.—Schleierm. de illa Socratis allegatione in hunc modum disputat: ' memorabile esse hoc exemplum, quod, quæ de piscatore l. illo Homerus, in similitudinem tantum adhibeantur. Quare exemplum illud non posse a Platone delectum esse videri, nisi si ex composito admisisse putaretur, admoniturus quippe, poetæ quid recte secusve exhibuissent, longe alia ex lege existimandum esse, atque ex rerum memoratarum cognitione. Jam nullum usquam comparere indicium, quod loci ita positi haud leve momentum proderet. Destitutum vero illa ratione exemplum eam dormitantis judicii culpam habere, quæ in Platonem conferri vix possit.' Fateor me, quamvis multum diuque viri subtilissimi rationes mente versassem, tamen sententiæ, qua disputationem concludit, acumen assequi non potuisse. Neque enim quicquam referre videbatur, utrum in similitudinem an simplici narrationis decursu poeta artis alicujus mentionem injecisset, dum satis expressam ejus exhibuisset descriptionem, quam h. l. non magis desiderabam, quam in ceteris omnibus. Omnino autem, dicendum enim est, quod sentio, isti poetæ laudatores, non qua ille ratione quidque artis suæ usui accommodasset quærebant, sed dicta omnia suo arbitrio in vitæ quandam disciplinam convertebant. Horum autem modo obsequitur Plato, ut eos corrigat. Qui quod ipse poetas ex rerum traditarum ratione æstimabat, id effecisse videtur, ut de imitatione poetica minus recte statueret. Neque enim usquam imitationem ab orationis humanæ natura repetiit. Nitzsch.

ἵκανεν] In Homero est ὄρουσεν, atque ἐμβεβαυῖα pro ἐμμεμαυῖα et vs. 82. ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι. Muell.

§. 10. σοῦ ἐρομένου, εἰ ἔροιό με] *Situ, cum is esses, qui interrogares, de me quæreres* cet. Plat. Ἐραστ. p. 97. F. τίνα οὖν ἐρόμενοι δικαίως ἐροίμεθα κ. τ. λ. Muell.

δαιμόνιοι] Odyss. υ. 351. de quo l. cf. Liebel. ad Archiloch. Fragm. 30.

εἰλύαται[q] κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γυῖα,
οἰμωγὴ δὲ δέδηε,[r] δεδάκρυνται δὲ[s] παρειαί·
εἰδώλων τε[t] πλέον[u] πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλὴ
ἱεμένων[w] ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον· ἠέλιος δέ
οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.

πολλαχοῦ δὲ καὶ ἐν Ἰλιάδι, οἷον καὶ ἐπὶ τειχομαχίᾳ· λέγει γὰρ καὶ[x] ἐνταῦθα

ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν,
αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ[y] λαὸν ἐέργων,
φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι[z] πέλωρον,
ζωόν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὔπω λήθετο χάρμης.
πόψε γάρ αὐτὸν[a] ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν
ἰδνωθεὶς[b] ὀπίσω. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε
ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐγκάββαλ'[c] ὁμίλῳ·
αὐτὸς δὲ κλάγξας ἔπετο[d] πνοιῇς ἀνέμοιο.

1. ii. 191.

ταῦτα φήσω καὶ τὰ τοιαῦτα τῷ μάντει προσήκειν καὶ σκοπεῖν καὶ κρίνειν.

ΙΩΝ. Ἀληθῆ γε[e] σὺ λέγων, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Καὶ σύ γε,[f] ὦ Ἴων, ἀληθῆ ταῦτα λέγεις. ἴθι δὴ καὶ σὺ ἐμοί, ὥς περ ἐγὼ σοὶ ἐξέλεξα[g] καὶ ἐξ Ὀδυσσείας καὶ ἐξ Ἰλιάδος ὁποῖα τοῦ μάντεώς ἐστι καὶ ὁποῖα τοῦ

ιγβ, δέδηα rc Σ.—[a] δὲ om F.—[t] δὲ Σς.—[u] πλέων ϒ.—[w] ἱεμένων ΓΞ.—[x] καὶ om Σ.—[y] ἀριστερᾶ Σ.—[z] ὀνύχεσι Ξ.—[a] γάρ αὐτον BCu: γὰρ αὐτὸν *ς.—[b] ἰδνωθεὶς *ιγβ*.—[c] ἐγκάμβαλ' ΘΣBCy, ἐγκάμβαλλ' *u*, ἐγκάβαλλ' ϐ, ἐγκάββαλλ' Γ, ἐνικάμβαλ' ϒ.—[d] ἔσπετο *y*, πέτατο ϒ.—[e] τε *y*, om ϒ.—[f] γέ σοι Σ, γε καὶ σὺ F.—[g] ἐξήλεγξα *y*.—

Displicet Astio, quod Socrates ipse recitat, præsertim cum supra rhapsodi memoriam in subsidium vocarit. Quod erunt, qui ita defendant, ut acerbe illud a Socrate fieri dicant in rhapsodum, qui et supra solo declamandi pruritu philosophi memoriam præverterit, et h. l. illum in propriæ laudis societatem quandam recipere cogatur. Equidem ne ipsos quidem rhapsodos eruditioribus insignium locorum memoriam invidere potuisse testatum habeo; si vero dialogi decursus quæritur, nunc longe aliud quid agi video, ac refertam versibus promtamque declamatoris memoriam. NITZSCH.

ἐπὶ τειχομαχίᾳ] H. e. in eo libro, ubi de murorum expugnatione narratur. Libris seu ῥαψῳδίαις Homericis nomina facta esse, ex argumentis singulorum capitum prius quam Ilias et Odyssea divisæ essent in 24. partes, constat vel ex Ælian. V. H. xiii. 14. ubi cf. Perizon. Scalig. Poet. p. 111. Plat. Min. p. 516. B. Καὶ Ὀδυσσείας ἐν νεκυίᾳ (h. e. in Odyss. libro xi.) δικάζοντα χρυσοῦν σκῆπτρον ἔχοντα πεποίηκε (Ὅμηρος) τὸν Μίνῳ· Longin. ix. τοῦ Αἴαντος ἐν νεκυίᾳ σιωπή. Vid. Eustath. init. singulorum librorum. Strabo i. p. 32. (al. 17.) ibique Casaub. Neque dubito quin eadem ratione explicandi sint Marc. xii. 26. οὐκ ἀνέγνωτε ἐν τῇ βίβλῳ Μωσέως, ἐπὶ τῆς βάτου, et Luc. xx. 37. καὶ Μώσης ἐμήνυσεν ἐπὶ τῆς βάτου, h. e. eo loco, ubi Moses loquitur de rubeto ardenti. Cf. ibi Wolfii Cur. Pro ἐπὶ alias poni solet ἐν in hac loquendi formula. MUELL.

ἰατροῦ καὶ ὁποῖα τοῦ ἁλιέως, οὕτω καὶ σὺ ἐμοὶ ἔκλεξον, ἐπειδὴ καὶ ἐμπειρότερος εἶ ἐμοῦ τῶν[h] Ὁμήρου, ὁποῖα τοῦ ῥαψῳδοῦ ἐστίν, ᾧ Ἴων, καὶ τῆς τέχνης τῆς ῥαψῳδικῆς, ἃ τῷ ῥαψῳδῷ προσήκει καὶ σκοπεῖσθαι καὶ διακρίνειν παρὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

ΙΩΝ. Ἐγὼ μέν φημι, ὦ Σώκρατες, ἅπαντα.

ΣΩ. Οὐ σύ γε ἔφης, ὦ Ἴων, ἅπαντα. ἢ οὕτως ἐπιλήσμων εἶ; καί τοι οὐκ ἂν πρέποι γε ἐπιλήσμονα εἶναι ῥαψῳδὸν ἄνδρα.

ΙΩΝ. Τί δὲ δὴ ἐπιλανθάνομαι; I. 540.

ΣΩ. Οὐ μέμνησαι ὅτι ἔφησθα τὴν ῥαψῳδικὴν τέχνην ἑτέραν εἶναι τῆς ἡνιοχικῆς;

ΙΩΝ. Μέμνημαι.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἑτέραν[i] οὖσαν ἕτερα γνώσεσθαι ὡμολόγεις;[j]

ΙΩΝ. Ναί.

§. 11. ΣΩ. Οὐκ ἄρα πάντα γε γνώσεται ἡ ῥαψῳδικὴ κατὰ τὸν σὸν λόγον, οὐδὲ ὁ ῥαψῳδός.

ΙΩΝ. Πλήν γε ἴσως τὰ τοιαῦτα, ὦ Σώκρατες. I. ii. 102.

ΣΩ. Τὰ τοιαῦτα δὲ λέγεις πλὴν τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν σχεδόν[k] τι. ἀλλὰ[l] ποῖα δὴ γνώσεται, ἐπειδὴ οὐχ ἅπαντα;

ΙΩΝ. Ἃ πρέπει,[m] οἶμαι ἔγωγε, ἀνδρὶ εἰπεῖν καὶ ὁποῖα

[h] τοῦ β.—[i] ἑτέρα ΓC, ἑτέραν Θ.—[j] ὁμολογεῖς Γ.—[k] σχεδόν τεχνῶν τι Γ, σχεδόν τι τεχνῶν υγδ, τεχνῶν σχεδόν τοι ζ.—[l] ἀλλὰ...] hæc alteri dat E.—[m] ἁπρεπῆ Σ.—

οὕτω καὶ σὺ ἐμοὶ ἔκλεξον] Jam disertius profitetur Socr. qua de caussa audire illum noluerit. Declamatores ad suam illam operam relegat, qua excepta sensa bene eloquantur. Ratio, quam addit: *ἐπειδὴ—τῶν Ὁμήρου*, ipsa etiam ambiguitate sua Ionem in jactantiam inducit. Nitzsch.

ἅπαντα] Ex hoc loco possit aliquis conjicere, supra legendum esse *λέγεις*; nam hic Io prorsus contendit, se vel rhapsodum quemcumque omnia, quæ apud Homerum legantur, recte posse explicare. Muell.

ἢ οὕτως] *ἢ* hic esse particulam interrog. recte monuit Sydenhamius pag. 68. Alii, e. c. Serranus, male interpretati sunt *aut*; in errorem eos conjecere molestæ accentus notæ. Muell.

§. 11. *ἃ πρέπει—ἀνδρὶ εἰπεῖν*] Quoniam diligentis interpretis esse putamus, aliorum interpretum interpretationes recensere tum, cum explicandi rationem iniverint, quæ nova sit et fundamento grammatico niti dicatur; silentio nobis prætermittendum non est, Arnaldum ex his verbis Ionis et ex iis, quæ nata sunt ex his prioribus, sensum prorsus novum elicuisse. Quoties enim occurrit *ἃ πρέπει εἰπεῖν τινι*, cum casu tertio, toties Arnaldus interpretatus est *quid aliquis dicere debeat ei, qui* cet. quemadmodum hic, ut sibi ipsi constaret, transtulit: quales sermones habendi sint cum

γυναικί, καὶ ὁποῖα δούλῳ καὶ ὁποῖα ἐλευθέρῳ, καὶ ὁποῖα ἀρχομένῳ καὶ ὁποῖα ἄρχοντι.

ΣΩ. Ἆρ'[n] ὁποῖα ἄρχοντι, λέγεις, ἐν θαλάττῃ χειμαζομένου πλοίου πρέπει εἰπεῖν, ὁ ῥαψῳδὸς γνώσεται κάλλιον ἢ ὁ κυβερνήτης;

ΙΩΝ. Οὔκ, ἀλλὰ[o] ὁ[p] κυβερνήτης τοῦτό γε.

ΣΩ. Ἀλλ' ὁποῖα ἄρχοντι κάμνοντος[q] πρέπει εἰπεῖν, ὁ ῥαψῳδὸς γνώσεται[r] κάλλιον ἢ ὁ ἰατρός;

ΙΩΝ. Οὐδὲ τοῦτο.

[n] ἄρ' Γ.—[o] *οὐκ ἀλλ' ϒ, οὐ κάλλιον* Σ.—[p] *καὶ ὁ* ΓΘCFuyβ.—[q] *κάμνοντος* Σ: *κάμ-*

viro, cum femina, cum servo, cum cive rel. Cujus interpretationis rationem reddidit p. 275. Ionem contendere, monet, scientiam rhapsodi, si quasdem res exceperis, quæ artem aliquam spectent, ad omnia pertinere. Socrate deinde interrogante, quænam sint illæ res, de quibus rhapsodus perite et loqui et judicare possit, ab Ione responderi: ἃ *πρέπει ἀνδρὶ εἰπεῖν καὶ ὁποῖα γυναικὶ καὶ ὁποῖα δούλῳ καὶ ὁποῖα ἐλευθέρῳ καὶ ὁποῖα ἀρχομένῳ καὶ ὁποῖα ἄρχοντι*. Hoc ambigue dictum esse, ita ut possemus interpretari, quid dicere aliquis debeat viro, feminæ cet. seu, quid debeat dicere vir, mulier. Se priorem rationem secutum esse propter planiorem sensum. Quid enim sibi velint hæc? medicus melius rhapsodo cognoscet, quid debeat dicere ægrotus; bubulcus, quid dicere debeat ipse ad mitigandos efferatos tauros cet. Contra ea omnia facilia esse intellectu, si ita interpreteris: medicus melius rhapsodo docebit, quid dicere debeat ægroto; gubernator, quid duci, orta tempestate, s. quomodo tum dux se debeat gerere; bubulcus, quid bubulco s. quomodo bubulcus domare possit tauros, si sint efferati. Hunc verum sensum esse, dubitationem nullam habere, cum ipse Plato viam monstraverit interpretibus; mutasse enim mox philosophum structuram verborum atque dixisse: *οἷα στρατηγὸν πρέπει εἰπεῖν*, cum antea ubique fuerit, ἃ *πρέπει εἰπεῖν ἀνδρὶ*, cum casu tertio. Hactenus Arnaldi sagacitas. Sed equidem cum ceteris interpretibus tantum non omnibus nihil tale me odoratum esse, confiteor ingenue, qui, quid obscuri habeat et parum commodi prior illa ratio, plane non videam vicissimque rogem, quid tandem lucrifaciamus ex altera illa ratione interpretandi? Durum etiam est *εἰπεῖν ἄρχοντι* ita intelligere, ut sit, monere ducem, quid faciendum sit, orta tempestate, *εἰπεῖν βουκόλῳ κ. τ. λ.* docere bubulcum taurorum domandorum modum. Porro etiam e mutata verborum structura nihil colligi potest; hæc enim sæpe mutatur ab antiquis scriptoribus e. g. a Cicerone de Nat. Deor. ii. 59. 'Plectri similem linguam nostri solent dicere, chordarum dentes, nares cornibus iis, qui ad nervos resonant in cantibus.' Hoc Cicero fecit in *ἀσυνδέτῳ*, Plato, multis verbis interjectis, non faceret? Ipse denique Plato casu tertio in hac formula utitur in Sympos. p. 1177. D. *πρέπον μοι δοκεῖ εἶναι ἡμῖν τοῖς παροῦσι κοσμῆσαι τὸν θεόν*. Alcib. i. p. 450. C. *πρέπει ἄρα τῷ κακῷ δουλεύειν*, malum decet, servum esse. Muell.

οὔκ' ἀλλὰ] Est in Ven. *οὐ κάλλιον*, ortum ex antecedentibus seu fortasse e continuo litterarum ductu, quo in antiquissimis libris usi sunt veteres. Vid. Walchius de arte crit. vet. Rom. i. 25. p. 74. Clerici ars crit. tom. ii. pars iii. s. 1. c. x. p. 137. *Οὐ κάλλιον* recipi posset, si adderetur ἢ; sed *οὐ κάλλιον* solum non fert sensus. Muell.

ἃ *πρέπει ἀνδρὶ εἰπεῖν*] De dativi ambiguitate multa Muellerus. Jungendus est cum *πρέπει*, ut fecit Schleierm. Deflectit vero Io rhapsodi scientiam in sophistarum quandam similitudinem. Nitzsch.

ἄρχοντι κάμνοντι] Arnaldus (p. 273. not. r.) legendum censet *ἀρχομένῳ* propter meliorem sensum et ordinem, quem Socrates in interrogando observaverit. Sed neutrum sufficit ad mutandum verbum; nam et vulgatum recte se habet. Muell.

ἄρχοντι κάμνοντος] Genitivum, quem Venet. obtulit, dativo prætulisset Muellerus, si intellexisset *ἄρχοντι*, a quo ille pendet. Nitzsch.

ΣΩ. Ἀλλ' οἷα δούλῳ πρέπει, λέγεις;

ΙΩΝ. Ναί.

ΣΩ. Οἷον βουκόλῳ λέγεις δούλῳ ἃ πρέπει εἰπεῖν ἀγριαινουσῶν βοῶν παραμυθουμένῳ, ὁ ῥαψῳδὸς γνώσεται, ἀλλ' οὐχ ὁ βουκόλος;

ΙΩΝ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Ἀλλ' οἷα γυναικὶ πρέποντά ἐστιν εἰπεῖν ταλασιουργῷ περὶ ἐρίων ἐργασίας; i. ii. 198.

ΙΩΝ. Οὔ.

ΣΩ. Ἀλλ' οἷς[s] ἀνδρὶ πρέπει[t] εἰπεῖν γνώσεται στρατηγῷ στρατιώταις παραινοῦντι;

ΙΩΝ. Ναί,[u] τὰ τοιαῦτα γνώσεται ὁ ῥαψῳδός.

ΣΩ. Τί δαί;[v] ἡ ῥαψῳδικὴ τέχνη στρατηγική ἐστιν;

ΙΩΝ. Γνοίην γοῦν ἄν[w] ἐγὼ οἷα στρατηγὸν πρέπει εἰπεῖν.

ΣΩ. Ἴσως γὰρ εἶ καὶ στρατηγικός, ὦ[x] Ἴων. καὶ γὰρ εἰ ἐτύγχανες ἱππικὸς ὢν ἅμα καὶ κιθαριστικός, ἔγνως ἂν ἵππους εὖ καὶ κακῶς ἱππαζομένους· ἀλλ'[y] εἰ σε[z] ἐγὼ ἠρόμην, ποτέρᾳ δὴ τέχνῃ, ὦ Ἴων, γιγνώσκεις τοὺς εὖ ἱππαζομένους ἵππους; ἦ[a] ἱππεὺς εἶ ἢ ἦ κιθαριστής; τί ἄν μοι ἀπεκρίνω;[b]

ΙΩΝ. Ἦ ἱππεύς, ἔγωγ' ἄν.

*νοντι *s.—[r] γνῶ Σ.—[s] οἳ Γ.—[t] πρέποι Θ.—[u] νὴ ΓΞΣBCEFuy.—[v] δαί Γ: δέ *s.—[w] libri ἄρ'.—[x] ὦ libris deest.—[y] ἀλλ'...ἱπαζομένους om Θ.—[z] σ' uyr.—[a] ἦ om Σ.

βουκόλῳ δούλῳ—παραμυθουμένῳ] Servo armenta pascenti, ubi allocutione (v. Muret. V. L. ii. 4.) mulcet. Politic. p. 268. A. *παραμυθεῖσθαι καὶ κηλῶν πραΰνειν.* Nitzsch.

γυναικὶ—ταλασιουργῷ] Serranus, Ficinus, atque interpres Germanus interpretati sunt, *quid mulier dicere debeat ei, qui sit lanificii peritus.* Equidem, quemadmodum etiam Arnaldus, *ταλασιουργῷ* refero ad *γυναικὶ*, licet alteram interpretationem sensu carere non dixerim; caret potius argumento. Lanificium enim est opus muliebre. Alcib. i. p. 444. E. *Οἴῃ ἂν οὖν, ὦ Ἀλκιβιάδη, ἄνδρα γυναικὶ περὶ ταλασιουργίας δύνασθαι δμονοεῖν, τὸν μὴ ἐπιστάμενον τῇ ἐπισταμένῃ;* Ἀλκ. *Οὐ δῆτα.* Σωκρ. *Οὐδέ γε δεῖ οὐδέν· γυναικεῖον γὰρ τοῦτο μάθημα.* Apud Athen. Deipnos. xii. 3. p. 516. C. *ταῖς γυναιξὶν ἐν τοῖς ἱστοῖς συνταλασιουργεῖν* dicitur *ἀνάνδρεια.* Muell.

γνοίην γοῦν ἄν] *ἂν* pro *ἄρ'* aut pejore etiam *ἆρ'* recte restituit Bekkerus, et conjecerat jam Sydenham. teste Muellero. Admonet res rationis, qua nuper Reisigius, De vi et usu *ἄν* particulæ p. 99. præcepit, *ἄν* reddere sententiam optativi per se incertissimam haud paullo certiorem; nam illa particula indicari, aliquid fieri per caussarum quandam cohærentiam posse. De qua doctrina utcunque probabili nunc tacere præstat, donec Hermannus sententiam suam justa explicatione expromserit. Quæ enim adhuc ejus judicia feruntur parum definita, facile Thierschio ludibrio esse poterant. Nitzsch.

ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ καὶ τοὺς εὖ κιθαρίζοντας διεγίγνωσκες, ὡμολόγεις ἄν, ἢ κιθαριστὴς εἶ, ταύτῃ[c] διαγιγνώσκειν, ἀλλ' οὐχ[d] ἧ[e] ἱππεύς.

ΙΩΝ. Ναί.

ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ τὰ στρατιωτικὰ γιγνώσκεις, πότερον ἢ στρατηγικὸς εἶ γιγνώσκεις ἢ ἢ ῥαψῳδὸς ἀγαθός;

1. 541. ΙΩΝ. Οὐδὲν ἔμοιγε[f] δοκεῖ διαφέρειν.

ΣΩ. Πῶς οὐδὲν λέγεις διαφέρειν; μίαν λέγεις τέχνην

1. ii. 194. εἶναι ῥαψῳδικὴν[g] καὶ στρατηγικὴν[h] ἢ δύο;

ΙΩΝ. Μία ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. Ὅς τις ἄρ'[i] ἀγαθὸς ῥαψῳδός ἐστιν, οὗτος[k] καὶ ἀγαθὸς[l] στρατηγὸς τυγχάνει ὤν;

ΙΩΝ. Μάλιστ',[m] ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὅς τις ἀγαθὸς στρατηγὸς[n] τυγχάνει ὤν, ἀγαθὸς καὶ ῥαψῳδός ἐστιν.

ΙΩΝ. Οὐκ αὖ[o] μοι δοκεῖ τοῦτο.

ΣΩ. Ἀλλ' ἐκεῖνο μὴν[p] δοκεῖ σοι, ὅς τίς γε ἀγαθὸς ῥαψῳδός, καὶ στρατηγὸς ἀγαθὸς εἶναι;

ΙΩΝ. Πάνυ γε.[q]

ΣΩ. Οὐκοῦν σὺ τῶν Ἑλλήνων ἄριστος ῥαψῳδὸς εἶ;

ΙΩΝ. Πολύ γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἦ καὶ στρατηγός,[r] ὦ Ἴων, τῶν Ἑλλήνων ἄριστος εἶ;

ΙΩΝ. Εὖ ἴσθι, ὦ Σώκρατες· καὶ ταῦτά[s] γε ἐκ τῶν Ὁμήρου μαθών.

§. 12. ΣΩ. Τί δή ποτ' οὖν πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Ἴων, ἀμφότερα[t] ἄριστος ὢν τῶν Ἑλλήνων, καὶ στρατηγὸς καὶ ῥαψῳδός, ῥαψῳδεῖς μὲν[u] περιιὼν τοῖς Ἕλλησι, στρατηγεῖς

—[b] ἀπεκρίνω Σγ.—[c] ταύτην γ.—[d] οὐχὶ γ.—[e] ἢ om Erβ et pr F.—[f] ἐμοὶ Σ.—[g] εἶναι τὴν ῥαψῳδικὴν libri cum ς.—[h] καὶ τὴν στρατηγικὴν ΓΘΣBιγγ et rc Ξ.—[i] ἄρ' Γ.—[k] οὗτος...ἐστιν om ΘBιι.—[l] ἀγαθὸς...ὅστις om y.—[m] μάλιστ' Γ.—[n] ῥαψωδὸς y.—[o] οὖν Γ.—[p] μὴν Ξ: μὲν *ς.—[q] τε Σ.—[r] στρατηγικὸς Eβς.—[s] καὶ ταῦτά γε om γ.—[t] ἀμφότερον Ξ.—[u] μὲν om F et pr Ξ.—[v] στεφάνῳ om pr Ξ.—[w] ὑφ' Γ, om Σ:

τὰ στρατιωτικὰ] Sunt *res militares*. Ita Serranus et Arnaldus. Ficinus: *quæ ad imperatorem spectant*; sed tum deberet esse τὰ στρατηγικά; quod Sydenhamius in textum etiam recipiendum esse putat. Sed non est, cur vulgatam lectionem deseramus. Spectat vero ad id, quod paullo ante in se Io receperat. Muell.

μὴν] Ante Bekk. μὲν legebatur; quod ut ferri posset v. Heind. ad Phædon. p. 5. potior tamen h. l. adversativa. Nitzsch.

δ' οὔ; ἢ ῥαψῳδοῦ μὲν δοκεῖ σοι χρυσῷ στεφάνῳ[v] ἐστεφανωμένου πολλὴ χρεία εἶναι τοῖς Ἕλλησι, στρατηγοῦ δὲ οὐδεμία;

ΙΩΝ. Ἡ μὲν γὰρ ἡμετέρα, ὦ Σώκρατες, πόλις ἄρχεται ὑφ'[w] ὑμῶν καὶ στρατηγεῖται καὶ οὐδὲν δεῖται στρα- i. ii. 195.
τηγοῦ, ἡ δὲ ὑμετέρα καὶ ἡ Λακεδαιμονίων οὐκ ἄν με ἔλοιτο στρατηγόν· αὐτοὶ γὰρ οἴεσθε ἱκανοὶ[x] εἶναι.

ΣΩ. Ὦ βέλτιστε Ἴων, Ἀπολλόδωρον οὐ γιγνώσκεις τὸν Κυζικηνόν;[y]

ΙΩΝ. Ποῖον τοῦτον;

ΣΩ. Ὃν Ἀθηναῖοι πολλάκις[z] ἑαυτῶν[a] στρατηγὸν ᾑρηνται ξένον ὄντα·[b] καὶ Φανοσθένη[c] τὸν Ἀνδριον καὶ

ὑπὸ *s.—[x] ἱκανῶς F.—[y] κυζικινόν Ξ.—[z] πολλάκις post ἑαυτῶν ponit r.—[a] ἑαυτὸν C, σεαυτὸν Θ.—[b] ὄντα om Γ.—[c] φανοσθένην ΞΣtδ, φανοσθάνη ΘCy, ἀφανοσθένην

§. 12. Ἀπολλόδ.] Quæ Ælian. V. H. xiv. 5. de Apollodoro et Heraclide narrat, hausta sunt, sine ullo dubio, e Platone, (ut observavit ad eum locum Perizonius): Ἀπολλόδωρον τὸν Κυζικηνὸν πολλάκις στρατηγὸν εἵλοντο (Ἀθηναῖοι) ξένον ὄντα, καὶ Ἡρακλείδην τὸν Κλαζομένιον. Ἐνδειξάμενοι γὰρ, ὅτι ἄξιοι λόγου εἰσὶν, εἶτα οὐκ ἔδοξαν ἀνάξιοι τοῦ Ἀθηναίων ἄρχειν εἶναι. Athen. Deipnos. xi. c. ult. p. 506. Platoni succenset propter hunc locum: ὅτι δὲ καὶ δυσμενὴς ἦν (ὁ Πλάτων) πρὸς ἅπαντας, δῆλον καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἴωνι ἐπιγραφομένῳ, ἐν ᾧ πρῶτον μὲν κακολογεῖ πάντας τοὺς ποιητὰς, ἔπειτα καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ δήμου προαγομένους Φανοσθένη τὸν Ἀνδριον, Ἀπολλόδωρον τὸν Κυζικηνὸν καὶ τὸν Κλαζομένιον Ἡρακλείδην. Sed magis Athenæus Platonis famam læsit, quam peregrinorum ducum et poetarum existimationi Plato obtrectavit, qui cur a nobis defendatur, non est, quoniam defenderunt eum æquiores homines, quam fuit obtrectator, Perizonium dico ad Æl. l. l. et Sydenhamium ad hunc locum. Ἐνδείξασθαι ὅτι λόγου ἄξιοί εἰσιν cum dicuntur, utrum lædantur, an laudantur? Non tantum laudantur Apollodorus, Phanosthenes et Heraclides, sed etiam Athenienses, qui tales viros, cum peregrini essent, civibus virtute et rebus gestis minus claris prætulissent. Vid. Sydenh. p. 76. 77. Muell.

Astius p. 469. ' Ex commemoratione Phanosthenis (non Phanoclis), qui Olymp. 93. 2. Andrum missus narratur, Xenophont. Hell. i. 5. 18. et 19. conjecerit aliquis, dialogum habitum esse circa secundum vel tertium Ol. 93. annum.' Nitzsch.

ποῖον τοῦτον] Hoc jejunum et otiosum videtur Sydenhamio, nisi dicamus, Platonem ita de industria scripsisse, ut indicaret, alterum Apollodorum hominem esse memoratu prorsus indignum, illum, cujus meminerit Laert. ix. 7. 6. qui de vita Democriti exposuisse ejusque discipulus fuisse videatur. Platonem vero infestum fuisse Democrito ejusque placitis et discipulis adeo, ut ejus scripta comburere voluerit. Laert. ix. 7. 8. Sed hoc longius repetitum est; nec omnia satis certa fide traduntur. Rectius fortasse aliquis statuerit, dialogi rationem ita ferre, ut interdum dicantur, quæ, magni momenti licet non sint, vim tamen orationi et concinnitatem quandam conciliant. Io ad angustias redactus non habebat, quo se verteret, nec poterat respondere Socrati interroganti, cur Athenienses eum, qui bonus et rhapsodus et imperator sit, exercitui nondum præfecissent? Peregrinos, tandem inquit, præfectos Atheniens. non eligunt; tanta ejus erat perturbatio, ut peregrinorum ducum non esset memor. Ubi igitur Socrates Apollodorum talem fuisse dicit, respondet, qualem? quasi eum plane ignoraret. Ut responderi fere solet, quum expedire nos et eluctari volumus. Muell.

Ἡρακλείδην τὸν Κλαζομένιον,[d] οὓς ἥδε ἡ[e] πόλις ξένους ὄντας, ἐνδειξαμένους ὅτι ἄξιοι λόγου εἰσί, καὶ εἰς στρατηγίας[f] καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀρχὰς ἄγειν. Ἴωνα δ' ἄρα τὸν Ἐφέσιον οὐχ αἱρήσεται στρατηγὸν καὶ τιμήσει, ἐὰν δοκῇ ἄξιος λόγου εἶναι; τί δαί;[g] οὐκ Ἀθηναῖοι μέν ἐστε οἱ Ἐφέσιοι τὸ ἀρχαῖον, καὶ ἡ Ἔφεσος οὐδεμιᾶς ἐλάττων πόλεως; Ἀλλὰ γὰρ σύ,[h] ὦ Ἴων, εἰ μὲν ἀληθῆ λέγεις ὡς τέχνῃ καὶ ἐπιστήμῃ οἷός τε εἶ Ὅμηρον ἐπαινεῖν, ἀδικεῖς, ὅς τις ἐμοὶ ὑποσχόμενος ὡς πολλὰ καὶ καλὰ περὶ Ὁμήρου ἐπίστασαι, καὶ φάσκων ἐπιδείξειν,[i] ἐξαπατᾷς με καὶ πολλοῦ δεῖς[j] ἐπιδεῖξαι, ὅς γε οὐδὲ ἅττα ἔστι ταῦτα περὶ ὧν δεινὸς εἶ ἐθέλεις εἰπεῖν πάλαι ἐμοῦ λιπαροῦντος, ἀλλ' ἀτεχνῶς ὥς περ ὁ Πρωτεὺς παντοδαπὸς[k] γίγνει στρεφό-

F.—[d] κλαζομένειον ϒ.—[e] ἥδε ἡ ΓΘΣBCuy, ἥγε ϒ: ἥδη ἡ *s.—[f] στρατηγίαν Σ.—[g] δαί Γ.—[h] γὰρ σὺ ΓΘΣFuyϒ: σὺ γὰρ *s.—[i] καὶ φάσκων ἐπιδεῖξαι om Cy.—[j] libri

Ἀθηναῖοι μέν ἐστε οἱ Ἐφέσιοι] Hoc ideo memoratum esse a Socrate, ut irrideret Ionis populares, mollitie ac luxuria diffluentes, qui, se ab Atheniensibus, in artibus liberalioribus et litteris egregie versatis, originem trahere, gloriarentur atque Ephesi splendore divitiisque subnixi superbirent, uti soleant, qui veram paternamque gloriam amiserint, vix equidem crediderim Sydenhamio; licet nota sit Ephesiorum χλιδὴ et vestitus magnificentia. vid. Athen. Deipnos. xii. p. 525. C. Sed hoc non est hujus loci; Io tantum artem rhapsodicam, non autem patriam extulerat. Sed cum peregrinum se esse diceret ideoque ducem Athenis non eligi, Socrates, ad eum refellendum, docet, Ephesios peregrinos non esse, sed Athenis oriundos et Athenienses dici debere. A Codri enim filiis colonia, Athenis profecta, in Asiam deducta est atque nobilissimam maritimæ regionis partem occupavit, quæ Ionia appellatur ibique, ut alias urbes taceam, Ephesum incolis frequentavit. Strabo xiv. p. 938. B. (al. 632. 633.) Æl. viii. 5. Filium Codri exstruxisse Athenas, existimat D'Anville Geogr. anc. t. ii. p. 40. quod nolim tali geographo excidisset; constat enim, Ephesum a barbaris habitatam fuisse et ædificatam. Vid. Pausan. Ἀχαικ. p. 207. Strabo xiv. p. 948. (al. 640.) Fefellit haud dubie Danvillium, ut alios, vocabulum κτίζειν s. κτιστὴς apud Strabonem p. 938. Κτίζειν πόλιν s. κτιστὴν εἶναι πόλεος hic est *urbem frequentare deductis coloniis*. V. Cuperi Observ. iii. 9. p. 292. Gruner ad Vell. Paterc. i. 14. Cellar. Geogr. ant. t. ii. p. 70. Sed ejusmodi errores non in geographicis solum, sed etiam in aliis disciplinis, Græcæ linguæ seu imperitiam seu vulgarem peritiam comitantur. Muell.

πολλοῦ δεῖς] Ante Bekk. δεῖ σ'. Menon. p. 71. A. Quod Astius explicationem sæpe repulsam nunc inepta iniquitate exprobrari judicat, ei per se satis respondent, quæ sequuntur: ὅς γε οὐδὲ ἅττα ἔστι etc. Schleiermachero, quæ ejus erat de dialogi consilio sententia, minus etiam probari poterat hoc de Homeri laudatore decretum, in quo disceptatio acquiescit. Nitzsch.

Πρωτεὺς] Euthyphr. p. 11. C. Καὶ οὐκ ἀφετέος ἂν εἴης, ὥσπερ ὁ Πρωτεύς, πρὶν ἂν στρεφόμενος ἄνω καὶ κάτω. Plato in Phædone p. 236. Fisch. Πάντα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ, ἄνω καὶ κάτω στρέφεται καὶ χρόνον οὐδένα ἐν οὐδένι μένει. In proverbium abiit ἄνω καὶ κάτω; quo Græci sæpe utuntur (vid. Gottleberi animadv. ad Plat. Phæd. et Alc. sec. p. 67.) et Cicero quoque usus est ad Attic. v. 10. ubi cf. Mongault, Lettres de Ciceron a Atticus cet. t. iii. p. 63. not. 4. Muell.

μενος ἄνω καὶ κάτω, ἕως τελευτῶν διαφυγών με στρα- i. ii. 196.
τηγὸς ἀνεφάνης, ἵνα μὴ ἐπιδείξῃς ὡς δεινὸς εἶ τὴν περὶ i. 542.
Ὁμήρου σοφίαν. εἰ μὲν οὖν τεχνικὸς ὤν, ὅ περ νῦν[l] δὴ ἔλεγον, περὶ Ὁμήρου ὑποσχόμενος ἐπιδείξειν ἐξαπατᾷς με, ἄδικος εἶ· εἰ δὲ μὴ τεχνικὸς εἶ, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ κατεχόμενος ἐξ Ὁμήρου μηδὲν εἰδὼς πολλὰ καὶ καλὰ λέγεις περὶ τοῦ ποιητοῦ, ὥς περ ἐγὼ εἶπον περὶ σοῦ, οὐδὲν ἀδικεῖς. ἑλοῦ οὖν πότερα βούλει νομίζεσθαι ὑφ'[m] ἡμῶν ἄδικος ἀνὴρ εἶναι[n] ἢ θεῖος.

ΙΩΝ. Πολὺ διαφέρει, ὦ Σώκρατες·[o] πολὺ γὰρ κάλλιον τὸ θεῖον[p] νομίζεσθαι.

ΣΩ. Τοῦτο τοίνυν τὸ κάλλιον ὑπάρχει[q] σοι παρ' ἡμῖν, ὦ Ἴων, θεῖον εἶναι καὶ μὴ τεχνικὸν περὶ Ὁμήρου ἐπαινέτην.

δεῖ σ'.—[k] παντοδαπῆς Γ.—[l] νῦν om ϒ.—[m] ὑφ' Γ: ὑπὸ *ς.—[n] εἶναι ἀνήρ Σ.—[o] σώκρατες θεῖος Σ.—[p] τὸ θεῖον om Γ.—[q] ὑπάρχειν Θ.

θεῖος] Plat. Men. p. 427. E. Οὔκουν ἄξιον τούτους θείους καλεῖν τοὺς ἄνδρας, οἵτινες νοῦν μὴ ἔχοντες πολλὰ καὶ μεγάλα κατορθοῦσιν, ὧν πράττουσι καὶ λέγουσι.— Ὀρθῶς ἂν καλοῖμεν θείους τε οὓς νῦν δὴ ἐλέγομεν χρησμῳδοὺς καὶ μάντεις καὶ τοὺς ποιητικοὺς ἅπαντας καὶ τοὺς πολιτικοὺς οὐχ ἥκιστα τούτων φαῖμεν ἂν θείους τε εἶναι καὶ ἐνθουσιάζειν, ἐπίπνους ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ, ὅταν κατορθῶσι λέγοντες πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα, μηδὲν εἰδότες, ὧν λέγουσι. Divinum, θεῖον seu ἐνθουσιασμὸν Plato appellat, quodcunque sublime est in animorum motibus quodque ex artis alicujus præceptis peti non potest. Cf. Shaftsbury *Concerning Enthusiasm.* t. i. p. 53. Mueli.

FINIS VOL. II.

BINDING SECT. JUN 15 1964

8020

LGr
P718Be

Plato
Platonis et quae vel Platonis esse feruntur vel Platonica solent comitari scripta Graece omnia, ed. by Bekker.
Vol. 2

DATE. NAME OF BORROWER.

University of Toronto Library

DO NOT REMOVE THE CARD FROM THIS POCKET

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED